

Giới thiệu Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ

Editor: heavydizzy

Số chương: 191 (đã hoàn)

Nội dung nhân hiệu: ngọt văn, dị văn truyền thuyết

Nữ chủ: Ta chọn nam phụ!

【 Rất nhiều chuyện xưa về hành trình thượng vị của nam phụ. m 】

【 Chuyện xưa đều là vì những nam phụ ta từng yêu năm đó!】

Chuyện xưa thứ nhất: cầu hoàng đế bạo kiều × cầu hoàng hậu cá mìn

Chuyện xưa thứ hai: sát thủ trung khuynh ngọt ngào giọng thấp × nhuyễn muội thiện nghệ chân heo kỹ năng sinh hoạt toàn mần

Chuyện xưa thứ ba: quái vật nam tiến hóa × đại muội tử Tiểu Bạch Long vị nổi lâu

Chuyện xưa thứ tư: thần tượng xuyên không hệ thiên nhiên × fan xé bức xuyênkhông hệ độc

Chuyện xưa thứ năm: đại lão nữ trang kỹ thuật tốt × da dày nói nhiều sống chung qua ngày

Chuyện xưa thứ sáu: tộc trưởng bộ lạc Chân Hương × công chúa hòa thân trùng sinh

Chuyện xưa thứ bảy: ca ca ngựa tre lạnh lùng học bá × đại lão cứng rắn tự mangkhông khí phim kinh dị

Từ khóa tìm kiếm: nhân vật chính: rất nhiều | vai phụ rất nhiều | cái khác: Phù Hoa, ngọt văn

Lời editor: Sau một thời gian bận rộn, ta quay lại sự nghiệp edit với mọi người. Ta chọn bộ này vì ta giống tác giả và rất nhiều người khác: không thể chấp nhận được cái kiểu ngược lên ngược xuống của nam chính và nữ chính mà cuối cùng vẫn HE. Ta cũng rất ghét cái kiểu nam chính ngựa giống, hậu cung trải rộng nữa. Thế cho nên truyện này hợp khẩu vị của ta.

Bộ này gồm 7 câu chuyện riêng về 7 cặp nữ chính - nam phụ, có điểm chung là cùng 1 nam chính lần lượt bị đá bay (pháo hời) ở từng thể giới, thật là sáng!

Bạn đang đọc truyện Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Nam chủ ngược luyến tình thâm bị đào thải - Xin chào nam chính, gặp lại nam chính

“Mau! Mau che chở nữ lang chạy trốn!” một hộ vệ lớn tiếng gào lên, giọng kiêu ngạo lại một son phi lao đến tập kích.

Được các hộ vệ vây quanh, trên xe bò, nữ lang sắc mặt trắng bệch mang mũ có rèm, còn có một người vú già cường tráng. Nghe thấy hộ vệ hô to, một người hộ vệ đứng trên cang xe kéo mình xe ra, nồn nóng nói: “Nữ lang, xin mau xuống xe, để chúng ta hộ tống ngài rời đi!”

Vú già cường tráng nhanh chóng đỡ nữ lang mang mũ có rèm xuống xe bò, công ở sau lưng, được mấy hộ vệ mở đường, che chở trốn ra khỏi vòng chiến.

Mấy hộ vệ mang theo hai người nhanh chóng rời khỏi nơi hỗn chiến, có mấy son phi muốn đuổi theo, lại bị các hộ vệ khác vội vàng ngăn lại.

Cánh chém giết rõ ràng ở trước mắt, mùi máu tươi và thi thể nằm trên mặt đất cùng với phần còn lại của chân tay đã bị cắt đứt, làm nữ lang mang mũ có rèm cảm thấy khó chịu quay đầu đi. Người hộ vệ to cao cầm kiếm ở bên cạnh thấy thế, thô thanh nói: “Nữ lang yên tâm, chỉ cần chúng ta đến quan đạo, thoát khỏi chỗ son phi này là không có việc gì.”

Nữ lang mang mũ có rèm khề ừ một tiếng, lại nói: “Có phải có son phi đuổi theo hay không?”

Hộ vệ nói: “Những son phi đó đều đã bị kiềm chế, sẽ không nhanh đuổi theo như vậy.”

Advertisement / Quảng cáo

Nữ lang lại nói: “hỏi không chừng có mai phục, vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng.”

Hộ vệ nghe theo, nhưng mắt thấy quan đạo đã không xa, hần thì lòng không ít. Nữ lang mũ có rèm ghé vào sau lưng vú già cường tráng, ý vào mũ có rèm che, những người khác không nhìn thấy, yên lặng trợn trắng mắt. Giờ này khắc này, nội tâm nàng đã điên cuồng hô to lên —— Chó má thể nào lại đột nhiên bắt đầu cốt truyện như vậy? Hoàn toàn không kịp phản ứng lại a!

Xuyên qua đến thế giới này, biến thành một tiểu cô nương đã sắp tám năm, từ khi biết đây là một quyển tiểu thuyết chính mình đã từng xem, nàng vẫn luôn tự hỏi lúc cốt truyện bắt đầu thì làm sao bây giờ, ai biết cốt truyện lại đột nhiên buông xuống như vậy, bất quá là đi huyện bên cạnh thăm ông ngoại, trên đường trở về thế là lại gặp phải son phi, trời biết chỗ này từ lúc nào xuất hiện một đám son phi, mấy năm nay nàng đi qua con đường này cũng không biết bao nhiêu lần, nhiều lần đều không có việc gì, có tình hôm nay xảy ra chuyện.

Đúng vậy, không sai, quyển tiểu thuyết kia, nam nữ chủ tương ngộ chính là bởi vì nữ chủ gặp phải son phi tập kích, ngoài ra lại không viết cụ thể nữ chủ ngày nào đó đi nơi nào trở về gặp phải son phi, cho nên nàng may mắn mà nghĩ khẳng định không phải lúc này đâu, lại còn mang theo không ít hộ vệ, sao có thể nghĩ đến son phi ngày càng nhiều hơn. nói đạo lý một chút, một cái đỉnh núi rách nát nhỏ nhưnh vậy vì sao lại nhiều son phi như thế?

Véo ——

một mũi tên đột nhiên từ trong đám cây cối lao đến, một hộ vệ đứng ở phía bên phải đột nhiên khôngkịp phòng ngừa, bị bắn trúng ngực, lập tức ngã xuống.

“không ổn, còn có mai phục!” Hộ vệ cả kinh nói, đúng lúc này, từ rừng rậm cây lại liên tiếp bắn ra mấy mũi tên, đánh tan mấy hộ vệ, tiếp theo từ rừng cây chui ra mấy son phi, trong đó một người bên hông đeo đại đao, ánh mắt liếm qua một lượt ở trên người nữ lang mang mũ có rèm, cười dữ tợn nói: “Nữ nhi của Liễu sứ quân, mỹ nhân danh chấn Hà Hạ? Ha ha ha ha, các người thức thời đi, lưu nàng lại thì tha cho các người một đường!”

“Tặc tử đừng vội nhiều lời!” Hộ vệ gầm lên, rút kiếm tiến lên xử lý.

Tiếng đao kiếm leng keng cùng với tiếng người bị chém trúng gào thảm, vú già cường tráng cũng là mộttrung hào kiệt, mắt thấy hộ vệ khác đều thoát không nổi, tình thế không thể lạc quan, bà không nóihai lời, một mình công nữ lang mang mũ có rèm tiếp tục chạy trốn. Hoảng hốt không chọn đường, lung tung chạy xuống, phía sau tiếng hét hò càng ngày càng xa, còn không chờ vú già yên lòng, một son phi đột nhiên đuổi theo tới. Vú già đánh phải buồng nữ lang trên lưng, đẩy nàng một cái, “Nữ lang chạy mau!” Chính bà tùy tay nhặt một chạc cây trên mặt đất muốn chống đỡ son phi kia.

Nhưng mà nữ lang mũ có rèm nhanh chóng bắt lấy tay bà, không nói hai lời lôi kéo bà cùng trốn về mộtthường.

Phía sau son phi càng ngày càng gần, gần đến có thể nghe được tiếng thở hỗn hỗn thổ sườn trong miệng hần, vú già muốn hy sinh thân mình đi cản hần lại, tìm một đường sống cho nữ lang, nhưng nữ lang kéo bà chặt như vậy, bà lại không thể tránh thoát, đánh phải tiếp tục đi theo chạy trốn về phía trước, mắt thấy nữ lang nhu nhược nhà mình có vẻ có hết sức, liền nửa kẹ nửa kéo nàng chạy như điên ở trong rừng cây.

Mà vị nữ lang này họ Liễu tên Đình Nhạn, đang ở trong lòng mắng to, giày dép mềm này đi vào xác thậtthoải mái, nhưng cũng thật không thích hợp chạy trốn, chỉ một đoạn đường ngắn, nàng cảm giác lòng bàn chân đều sắp rách. Tiểu thư nhà quan ở chủ nghĩa phong kiến vạn ác, làm nàng trình diễn chạy trốn cực khổ trong rừng cây, không phải vô nghĩa sao!

Tuy rằng nàng cũng không muốn bắt đầu cốt truyện, nhưng đều đã như vậy, cứ dựa theo nguyên cốt truyện, nam chủ có phải nên xuất hiện anh hùng cứu mỹ nhân rồi không?

đang nghĩ như vậy, nằng chỉ cảm thấy tiếng gió ào ào, trên đại thụ bên cạnh đột nhiên có một bóng đen nhảy xuống, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng kêu, son phi bị nam nhân đột nhiên xông ra đánh choáng, ngã trên mặt đất.

Vú già kinh hồn chưa định, cảnh giác nhìn thanh niên một thân bó y, đồng thời báo hộ nữ lang nhà mình ở sau người.

Thanh niên trong tay cầm một thanh đao chặt củi, sau lưng đeo một cây cung, xem hình dạng là một kẻ bình dân tầm thường, nhưng diện mạo thấp phần tuấn lãng, mặc bó y cũng khó nén khí chất xuất chúng trên người hắn, vai rộng lưng rộng, thân hình đĩnh bạt, ánh mắt thanh chính, khí chất trầm ổn, cực kì dễ dàng làm nhân tâm sinh ra hảo cảm. Nhan giả trị này có khác với người qua đường Giáp bình thường. Liễu Đình Nhận nhảy mất xác định, thẳng nhai này khẳng định chính là nam chủ.

Thấy rõ ràng quần áo và dung mạo của hắn, vú già thoáng yên tâm chút, hành lễ nói: “Đa tạ vị nghĩa sĩ này cứu giúp.”

Thanh niên cười nói “không cần cảm tạ, ta xem người này tựa hồ là son phi, nói vậy quanh đây cũng không chỉ có một mình hắn, chỉ sợ nơi đây không an toàn, nhị vị không ngại đi cùng ta, ta dẫn các người đi lên quan đạo. Đúng rồi, còn chưa giới thiệu, ta là Trần Uẩn, là một người thợ săn ở trong Trần thôn gần đây, hôm nay vào trong núi săn thú.”

Ánh mắt hắn lướt qua trên người nữ lang trầm mặc ở phía sau vú già, không chú ý nhiều. Còn Liễu Đình Nhận, phát hiện cái tình huống này rồi, càng thêm cẩn thận túm chặt mũ có rèm của mình, che mặt mình đến kín mít.

Advertisement / Quảng cáo

Cảm tạ thiên cảm tạ địa, cảm tạ nam chủ không có hứng thú với nằng. Nằng nhớ rõ ràng trong nguyên tác nam nữ chủ sơ ngộ một màn này, nam chủ giết chết son phi đuổi theo nữ chủ, quay người lại, vừa vận mũi có rèm trên đầu nữ chủ bị nhánh cây kéo rớt, hai người đứng lúc chạm mặt, lúc ấy nam chủ đã bị kinh điển, sau đó nữ chủ đã bị nhìn đến đỏ mặt, gian tình của hai người cứ như vậy bắt đầu.

Mặt khác, nguyên văn nơi sơ ngộ này chỉ có nam nữ chủ hai người, không có vú già. Nhưng Lư cô chiếu cổ Liễu Đình Nhận hai năm, Liễu Đình Nhận cũng không có khả năng để bà đi tìm chết giống nguyên tác, cơ hồ dùng ra toàn bộ sức lực giữ bà lại, hiện giờ tốt xấu cũng là bảo vệ được một cái mạng.

Làm một nữ chủ nửa đường bị xuyên qua, Liễu Đình Nhận tò vò GET không được tâm lý của nguyên nữ chủ, nam chủ xác thật rất tuần tú không sai, nhưng nằng ta mới vừa trở mắt nhìn nhiều người chết ở trước mắt như vậy, còn đang chạy trốn, hiện tại chân mềm nhũn, đầu lại choáng váng còn muốn nôn, nếu không phải cần rằng chịu đựng hiện tại đã có thể ngắt xui đi rồi, thật sự không có tâm tình níchuyện yêu đương.

Máu chốt là biết được cốt truyện, nằng cũng không dám cùng nam chủ yêu đương.

Nghĩ đến cốt truyện cầu bức một đường ngược tìm ngược phối, Liễu Đình Nhận liền hận không thể mộtgiây cùng với nam chủ đường ai nấy đi, mọi người cách nhau càng xa càng tốt.

Ai có thể nghĩ đến, người nam chủ này hiện tại vẫn là bình dân, chỉ không lâu sau sẽ dẫn dắt quân khởi nghĩa, cuối cùng một đường lên làm hoàng đế khai quốc. Mà nằng cái thân phận này, đệ nhất mỹ nhân danh chấn Hà Hạ, nữ nhi của Liễu sứ quân, nữ lang tiêu chuẩn quý tộc, chính là nữ chủ, ngày sau sẽ là Hoàng Hậu. Kết cục tuy rằng là HE không sai, nhưng ở phía trước, nằng cùng với nam chủ hai người yêudương lại chia tay, chia tay lại hảo hợp, bị nữ xứng chen chân, trên đường sinh ra vô số hiểu lầm, còn sinh non. Nam chủ này cùng nữ chủ yêu nhau nhưng bởi vì bình quyền của nhà nữ xứng hỗ trợ, bắt đắc dĩ cưới nữ xứng, làm ra hải tử, tóm lại nam nữ chủ hai người đây đây đưa đưa, ngược huyền tình thâm, lúc trước nằng xem đến cảm thấy tim đau thắt, nếu không phải vì theo cốt truyện nữ xứng cuối cùng bị ngược, nằng nhất định không thể tiếp tục đọc hết.

A, kết cục là nữ xứng rớt cuộc cũng chết, con của nữ xứng cũng chết, sau đó nữ chủ tha thứ cho nam chủ, con của hai người trở thành hoàng đế đời kế tiếp, hết truyện.

Chỉ cần hồi tưởng một chút nữ chủ trả qua phong phú đủ các loại bị ngược, Liễu Đình Nhận đều nhìn không được run rẩy, cho nên cự tuyệt đi theo cốt truyện mà nói chuyện huyền ái. Xuyên đến loại triều đại hư cấu không biết ở thời không nào đã đủ tâm tác, chỉ muốn an an phận phận ăn no chờ chết, cốt truyện cầu huyết đáng chết đều tránh ra.

Trong nguyên tác vốn dĩ hai người ái muội đã biến thành ba người, không khí phi thường dửng dắn nghiêm túc, giữa nam nữ chủ cách một vú già cường tráng có thể tay không giết heo, hai người mộtchút hoa lửa cũng không sát ra, sau đó bọn họ thành công tới quan đạo, thành công ngăn lại một vị phú bình tuần tra, lấy ra tín vật cho thấy thân phận, thực nhanh liền có phú sứ quân phái người tới đón.

Cho đến khi được đỡ lên xe bò, Liễu Đình Nhận cũng chưa nói một lời cùng với Trần Uẩn, biểu diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn một nữ lang trầm mặc là quý tộc hoàng kim.

Có lẽ phép hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là không cần làm cho nam chủ bất luận có cái hứng thú hay hảo cảm gì. Thực tốt, tuy rằng cốt truyện bắt đầu, nhưng đã bị nằng làm lệch đi.

.....

Bởi vì trong lúc vô tình cứu được Liêu nữ lang nên danh đại mỹ nhân kia, Trần Uẩn được Liêu gia cảm tạ, đại quân sư Liêu gia tự mình mang theo hậu lễ đi tới nhà hắn nói lời cảm tạ, đưa tới vô số người vây xem.

Ở Trần thôn này đó là tín tức oanh động, các thôn dân xung quanh đều nhìn không được tới hỏi thăm Trần Uẩn.

“Thất Lang, nghe nói hôm qua ngươi cứu nữ lang Liêu gia kia, Liêu gia tặng cho ngươi tạ lễ phong phú, chính là sự thật?”

Trần Uẩn bắt đắc dĩ cười, “Chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức mà thôi, đảm đương không nổi tạ lễ nhiều như vậy, ta đã yển chuyển từ chối.”

Người hỏi chuyện đây mặt không tin, “Sao có thể, kia chính là thù lao phong phú có thể làm người áo com vô tư trả đời sau a, nào có ai ngu ngốc như vậy, toàn bộ cự tuyệt hết, ngươi không muốn nói thậtthì thôi, hà tất lấy loại lời nói này tới dọa ta!”

Bên cạnh một người khác nói: “Những người khác thì không sai, Thất Lang lại không là như thế, mọi người ai lại không biết Thất Lang làm người, làm sao nói dối gạt người. Nhưng thật ra Thất Lang, ngươi có thể nhìn thấy Liêu nữ lang kia, có đúng là mỹ mạo như trong đồn đãi không?”

Trần Uẩn nói tới nữ lang trầm mặc hôm qua kia, có chút thất thần. Tuy rằng nằng mang mũ có rèm, nhưng lúc được đỡ lên xe bò, vừa lúc có gió thổi mờ ra non nửa tấm lụa trắng, lộ ra nửa khuôn mặt. Da như ngưng chi, sáng trong như minh châu, dù chưa từng thấy toàn bộ dung mạo, mặc dù chỉ có mộtthoáng nhìn, cũng khiến Trần Uẩn ấn tượng khắc sâu.

Advertisement / Quảng cáo

Xác thật là mỹ nhân như trong đồn đãi, giống như minh châu.

“Thất Lang? Sao lại không nói lời nào, ngươi cũng thấy thật?”

Trần Uẩn chần chờ một lát, vẫn nói: “Liêu nữ lang mang mũ có rèm, ta vẫn chưa thấy dung mạo của nằng, việc này đối với nữ lang mà nói cũng không phải chuyện gì tốt, vẫn là không cần đàm luận nữa.”

Đám người tản ra, Trần Uẩn công con mồi mình mới bắt được, chuẩn bị đi vào thành bán.

Tác giả có lời muốn nói: không cần đưa vào bất luận tiểu thuyết nào! không cần đưa vào bất luận tiểu thuyết nào! không cần đưa vào bất luận tiểu thuyết nào!

Bởi vì áng văn này là rất nhiều chuyện ngắn tập hợp lại, cho nên nam chủ của nguyên cốt truyện đều pháo hôi, nam hai hoặc là vai ác giả thiết theo nguyên cốt truyện mới là nam chủ thật. Cho nên các nam chủ thật có thể là biến thái, khả năng tam quan bất chính, có thể là sa đê, xin tự mình cảnh giác, tác giả không phụ trách báo động năng lượng cao phía trước.

Editor nói thêm: Nam nữ chủ bộ này là một dĩ bản cổ đại khác của bộ Cá mện cũng đang được edit trênCung nhé (cùng một tác giả).

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 2: Nam phụ điên rồ

Liêu Đình Nhận có chút uể oải ngồi ở trước án kê, hai nõ bệc nhất nhất dọn đi đồ ăn cơ bản không hề được động đến trên án kê. Lư cô thấy nữ lang nhà mình lại không ăn bao nhiêu, có chút lo lắng mà khuyên nhủ: “Nữ lang, nhiều ít vẫn ăn một chút đi, không ăn cái gì, thân thể làm sao chịu được.”

“Ta ăn không vào.” Liễu Đình Nhận nói tới trường hợp ngày hôm qua liền hoảng sợ, tối hôm qua còn làm ác mộng, sao có thể nuốt trôi đồ ăn, huống chi trong phủ com canh phần lớn là ăn thịt, rau dưa tương đối ít, loại thời điểm này nằng nuốt trôi mới là lạ. Cho dù hơn hai mươi năm đời trước, hay là xuyên qua đến nơi đây tám năm, nằng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh tàn khốc huyết tính như vậy, lúc ấy vội vàng chạy trốn không có phản ứng lớn, chờ đến lúc an toàn về nhà, nằng mới nôn ra mộttrận.

Lư cô ngồi quý ở bên cạnh nàng. “Bằng không, nó đi lấy chút sữa để cho nữ lang?”

Đúng lúc này, đại quân gia trong phủ đi vào trong nhà, nói với Liễu Đình Nhạn: “Nữ lang, chúng ta đưa tạ lễ, vị Trần lang quân kia cũng không nhận, nữ lang riêng phân phó đưa những hoàng kim đó, hẳn cũng không tiếp thu.”

Liêu Đình Nhạn hơi đau đầu, a đúng, nam chủ chính là như vậy, giai đoạn đầu phi thường chính nghĩa có nguyên tắc, cự tuyệt thu tạ lễ, nguyên văn tựa hồ cũng có.

“Vây quên đi.” Liễu Đình Nhạn không nghĩ nói nhiều chuyện này, chờ đại quân gia đi rồi, nàng đứng lên nói: “Chuẩn bị xe bò, ta đi một chuyến đến chỗ Thôi nữ lang.”

Nữ lang Thôi gia, là khuê trung bân tốt của Liễu Đình Nhạn, cái triều đại này giải trí không nhiều lắm, muốn đi chỗ nào đều thực phiền toái, trừ lên chùa miếu dâng hương, đi bãi phóng thân thích, cũng chỉ có cùng các tiểu tỷ muội xung quanh lui tới có thể qua thời gian, Thôi nữ lang xem như cùng Liễu Đình Nhạn là bạn tốt nhất.

Advertisement / Quảng cáo

Xe bò trên đường đến Thôi gia, Liễu Đình Nhạn trong lúc vô tình xuyên qua khe mình, thấy bên đường một thân ảnh đang bày quán.

Nam chủ Trần Uẩn? hẳn giai đoạn đầu xác thật là một thợ săn dựa vào săn thú mà sống, sau đó thế cục càng ngày càng rung chuyển, hẳn mới tụ tập rất nhiều người cùng nhau phân loạn khỏi nghĩa.

Liêu Đình Nhạn nghĩ nghĩ, quay sang Lư cô phân phó: “Người bên kia, tốt xấu cũng là ân nhân cứu mạng, nếu hẳn không chịu thu tạ lễ của chúng ta, vậy để nô bộc trong phủ nhìn xem, ngày sau phạm là hẳn vào trong thành bán con mồi, thì mua toàn bộ, cũng coi như báo đáp.”

Lư cô đáp: “Vâng, nữ lang.”

Liêu Đình Nhạn vừa lòng, buông mình, không suy nghĩ việc này nữa. Tuy rằng không muốn yêu đương cùng nam chủ, nhưng nếu hẳn cứu mình một lần, thế nào cũng phải có hồi báo.

đi vào Thôi gia, nhìn thấy Thôi nữ lang, hai người vào trong phòng ngồi xuống, Thôi nữ lang riu rít nói chuyện hôm qua của Liễu Đình Nhạn, “Tỷ không biết, chuyện của tỷ đều truyền khắp, thật là lo lắng chết ta! Nghe nói Liễu sử quân hôm qua đã mang theo một đại đội phủ binh đi tiêu diệt sơn phi, hiêngiờ đã trở lại chưa?”

“Phụ thân phải đến buổi chiều mới có thể trở về.” Liễu Đình Nhạn bắt đầu đi nói: “Muội cũng đừng lại nói này nọ, đầu của ta nghe đến phát đau, nói chút chuyện thú vị đi.”

Thôi nữ lang ngồi ở bên cạnh nàng, kéo tay nàng: “Được, chúng ta không nói cái này nữa. nói chuyện thú vị a, tỷ biết không, chính là Đái Vũ Đái lang quân vẫn luôn đuổi theo tỷ kia, bị phụ thân hẳn ra lệnh cưỡng chế đi vào trong quân doanh rèn luyện rồi, việc này thật tốt, gia hỏa phiền nhân này không bao giờ có thể tới đây đưa tỷ nữa, thế nào, có phải cảm thấy cao hứng một chút hay không.”

Đó xác thật rất làm người ta cao hứng, cái người phiền nhân gọi là Đái Vũ này, trên cơ bản trong nguyên tác có thể xem như tác làm cảm tình của nam nữ chủ tăng lên ở giai đoạn đầu, chỉ cần hẳnvừa xuất hiện làm ra cái gì, là có thể làm cảm tình của nam nữ chủ nâng cao một bước, một nhị đại kiểu ngao ngốc nghịch háo sắc tiêu chuẩn, Liễu Đình Nhạn đồng dạng không muốn nhìn thấy hắn.

“A đúng rồi, ngày hôm trước, đại bá cùng bá mẫu nhà ta tới, nghe nói một nhà bọn họ chuẩn bị từ Lạc Kinh dọn đến Hà Hạ chúng ta, hai vị đường tỷ của ta cũng sẽ cùng nhau tới, đến lúc đó chúng ta lại có thể thêm hai bằng hữu chơi cùng.” Thôi nữ lang cười đến vui vẻ, nhưng Liễu Đình Nhạn nghe thấy, lại không có tâm tình tốt như vậy, thậm chí tươi cười dần dần biến mất.

không ngờ thơ hồn nhiên như Thôi nữ lang, Liễu Đình Nhạn rất rõ ràng những người này vì cái gì dọn khỏi Lạc Kinh, bọn họ phần lớn đều là bởi vì trong nhà có nữ lang tuổi thanh xuân chưa lập gia đình, sợ bị bệ hạ nhìn trúng triệu tiến vào cung, mới có thể lựa chọn rời xa Lạc Kinh tránh họa.

Đương kim Hoàng đế bệ hạ Tư Mã Tiêu, yêu thích nữ tử từ mỹ mạo, trong cung mỹ nhân đông đảo. Nếu hẳn háo sắc thì cũng thôi, nhưng hẳn không phải, vị bệ hạ này thích thường thức mỹ nhân, rồi lại thường xuyên nổi điên, hôm qua còn thích mỹ nhân, hôm sau nói không chừng liền xua xua tay cho người kéo xuống giết chết, nghe nói là chủ tử táo bạo dễ giận, hung tàn vô cùng. không chỉ có mỹ nhân ở hậu cung, đại thần tiền triều hẳn cũng nhìn không thuận mắt thì nói gét lên giết.

Đúng là bởi vì hẳn giết người không hề có kỵ, thủ đoạn lại hung bạo tàn khốc, lúc này mới làm cho về sau các nơi khỏi nghĩa, cuối cùng mất nước.

Vị quân chủ mất nước Tư Mã Tiêu này, đúng là nam số 2 trong nguyên tác, đây mới là nguyên nhân chân thật làm Liễu Đình Nhạn cảm thấy đau sợ não.

Từng nhìn ở góc độ người đọc, nam số 2 Tư Mã Tiêu, không hề nghĩ ngờ là một kẻ bệnh tâm thần. Cái kè ‘ bệnh tâm thần ’ này là chỉ đầu óc hẳn thật sự có bệnh, ít nhất cũng là người bệnh mắc chứng cuồng táo, bệnh trạng dễ giận, tâm tư không thể cân nhắc, để cho Liễu Đình Nhạn ấn tượng khắc sâu mộtmàn là trong nguyên tác, trong một lần đại yến quần thần, hẳn đột nhiên không có nguyên do hạ lệnh lột da một mỹ nhân hẳn đang sung ái, lột xong cho người chế tạo lại rồi đưa cho phụ thân của mỹ nhân kia, nghe nói làm vị quan viên kia đang sống sờ sờ bị hù chết.

Nếu là nam số 2, vậy nữ chủ đương nhiên cùng Tư Mã Tiêu có tiếp xúc, chính là một lần nữ chủ cãi nhau với nam chủ rồi trốn đi, bị hoàng đế để tuần gặp gỡ, kinh vì thiên nhân mà mang theo bên người. Vuốt lương tâm mà nói, cho dù Tư Mã Tiêu phi thường đáng sợ, nhưng hẳn trong nguyên tác xác thậtchưa từng thương tổn nữ chủ, ngược lại vẫn luôn phi thường sủng ái nàng. Nhưng cái đó không có tác dụng gì, dù sao sau đó nam chủ tới cứu nữ chủ trở về, cũng gét chết Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu nam số 2 này, so với Trần Uẩn là nam chính càng làm cho Liễu Đình Nhạn cảm thấy lớn đầu. Nếu không muốn cùng Trần Uẩn có liên lụy, Liễu Đình Nhạn có thể trực tiếp tránh khỏi hắn, nhưng Tư Mã Tiêu năng tránh không nói a!

Bởi vì theo tình huống trong nguyên tác, đại khái là sau khi nam nữ chủ tương ngộ nửa năm, Tư Mã Tiêu nghe nói Hà Hạ có mỹ nhân Liễu nữ lang, hạ một tờ chiếu thư lệnh nàng tiến cung bồi vương bạn giá. Trong nguyên tác nữ chủ đương nhiên là không chịu tiến cung, bởi vì hung danh bên ngoài của hoàng đế, hơn nữa năng khi đi cùng nam chủ đã tình chàng ý thiếp, dù thế nào cũng không thể tiến cung, cho nên nàng chạy ra khỏi nhà đi tìm nam chủ, sau đó Tư Mã Tiêu trực tiếp bắt cha của nữ chủ nhốt vào đại lao.

Advertisement / Quảng cáo

Xét thấy tám năm nay ở chung cùng phụ thân nhất được này cũng không tồi, Liễu Đình Nhạn khôngmuốn giống nguyên nữ chủ hồ cha mình, chỉ có thể lựa chọn con đường ngược lại với nguyên nữ chủ, thật tới lúc đó, nàng liền dứt khoát tiến cung thôi. Dù sao Tư Mã Tiêu sẽ không gét nàng, chỉ cần có thể giữ được mệnh còn không liên lụy người khác là tốt rồi. Cứ như vậy, nàng sẽ hoàn toàn thoát ly nguyên tác.

Tương lai tiến cung không xa cơ bản đã xác định, nhưng Liễu Đình Nhạn nghĩ đến nam số 2 hung tàn vẫn nhìn không được run rẩy, nhận mệnh thì nhận mệnh, sợ hãi vẫn sợ hãi. Cốt truyện hiện tại đã bắt đầu, đại biểu cho nàng chỉ còn nhiều nhất nửa năm ngày lành, loại đếm ngược đến tử vong này thậtlâm người ta thoải mái không nổi.

Ra cửa giải sầu không chỉ không thể làm tâm tình thả lỏng, ngược lại càng khẩn trương hơn, Liễu Đình Nhạn lo lắng về đến nhà, phát hiện phụ thân đã trở lại. Liễu sử quân nhìn thấy bộ dáng của nữ nhi, cho rằng nàng còn sợ hãi vì hôm qua gặp nạn, xụ mặt đi tới vỗ vỗ vai nữ nhi, “không phải sợ, sơn phi len lỏi tới đây đều đã bị tiêu diệt, về sau sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa.”

Liêu Đình Nhạn nhìn hẳn, người cha này của nàng khó có thể biểu hiện ra ngoài biểu tình nhu hòa nhất, tuy rằng sẽ không đối với nữ nhi biểu đạt quan tâm thân mật, nhưng trong lòng hẳn kỷ thật phi thường yêu thương nữ nhi duy nhất này.

Cho nên Liễu Đình Nhạn không quá hiểu rồi, nữ chủ nguyên tác không hiểu thế nào mà nghĩ chạy liền chạy, không suy xét một chút cha nàng sẽ có kết cục gì?

“Phụ thân, con không có việc gì.”

“Ừ, con cẩn thận nghỉ ngơi, có phụ thân ở đây.”

Khó được một lát ám áp qua đi, Liễu sử quân lại vội vàng đi bận rộn công vụ, còn Liễu Đình Nhạn, như cũ ăn không ngồi rồi. Trong nhà chỉ một mình nàng là chủ tử, tòa nhà lại rộng, việc mỗi ngày chính là ăn và ngủ.

Ở nhà nằm liệt một thời gian, Liễu Đình Nhạn quyết định đi dâng hương, đi dạo chùa miếu. Chùa miếu ngoài thành cũng thôi, sợ lại ra cái gì ngoài ý muốn, chùa miếu trong thành có nơi hương khói tương đối tràn đầy, nhưng người quá nhiều nàng cũng sợ xảy ra sai lầm, cuối cùng quyết định đi Liên Sơn Miếu tương đối thanh tịnh.

Vốn dĩ khi ra cửa là ánh mặt trời sáng lạn, nhưng tới trên đường Liên Sơn Miếu, đột nhiên có mưa, bắt đầu dĩ, đánh phải cùng Lư cô và mấy nô bộc trú mưa ở đình gỗ trong núi.

Các nàng ngồi xuống không lâu, trên sơn đạo lại có một bóng người vội vàng chạy tới.

Lại lần nữa nhìn thấy Trần Uẩn, Liễu Đình Nhạn phản ứng đầu tiên là hỏi ục lại nguyên tác, nguyên tác có tình tiết nam nữ chủ trú mưa chủ ngẫu nhiên gặp nhau sao? Hình như không có a! Tuy rằng qua nhiều năm nàng nhớ không rõ chi tiết lắm, nhưng trú mưa gặp nhau, tình tiết này xác thật là không có, như thế nào ở đây lại thêm điển?

Thấy trong đình có người, còn là nữ lang quý tộc, Trần Uẩn vốn không nghĩ đi vào, nhưng hẳn cảm hương nền tiền giấy còn có hai ngọn đèn đăng muốn cung ở trước án của cha mẹ, bị mưa làm ướt thìkhông thể sử dụng, bởi vậy hẳn do dự hỏi: “Có thể để ta đặt những thứ này ở trong đình không? Ta chính mình ở ngoài đình cũng được, tuyệt không quấy rầy nữ lang.”

Liêu Đình Nhạn yên lặng thờ dài, “Mời vào trú mưa đi, không ngại.”

Trần Uẩn vào trong đình, mới phát hiện lại gặp gỡ nữ lang nhà Liêu sử quân, Lư cô từng gặp cười gật đầu với hắn, hắn cũng đáp lễ lại, tự giác đứng ở góc đình rời xa các nàng, thật sự thủ lễ.

Liêu Đình Nhạn sửa sửa mũ có rèm của mình, thầm nghĩ nam chủ này xác thật là không tồi, rốt cuộc có thể làm nam chủ, nhân thiết khẳng định vượt qua thử thách, chỉ tiếc nàng không muốn bởi nam chủ ngược tìm ngược phối. Nam chủ giai đoạn đầu có lý tưởng có khát vọng thiện lương có nguyên tắc, giai đoạn giữa các loại đánh giặc sát phạt quyết đoán, trực tiếp biến thành kiêu hùng, giai đoạn sau còn có cung đấu liền thành người cô đơn tâm tư thâm trầm, nữ chủ phải bởi hắn một đường thay đổi, còn một lần lại một cái lần liền tiếp sinh hài tử cho hắn, thật là vừa một mối lại phiền toái.

Nàng đang suy nghĩ ở trong lòng, không ngờ Trần Uẩn cũng nghĩ đến chuyện của nàng. Một ngày nay, mỗi khi hắn đánh con mồi vào thành bán, đều sẽ thực nhanh được người ta mua hết toàn bộ, số lần nhiều, làm hắn phát hiện không đúng, hỏi thăm mới biết được, nguyên lai mua con mồi đều là gia phó Liêu gia, mà sau khi nghe ngóng, người nọ mới lặng lẽ nói cho hắn, là Liêu nữ lang tự mình dặn dò.

Trần Uẩn im lặng, bởi vì hắn cự tuyệt tạ lễ, cho nên vì Liêu nữ lang kia âm thầm báo đáp lại như thế? Hai người dù chưa nói chuyện, nhưng trong lòng hắn bởi vậy đối vị Liêu nữ lang kia sinh ra rất nhiều hảo cảm. Có tâm như thế, nhất định cũng là vị nữ lang thiện tâm tri ân báo đáp. Chỉ là hắn không thể ngờ được, hai người lại lần nữa tương ngộ ở chỗ này.

Advertisement / Quảng cáo

Mưa ngừng thực mau, đoán người Liêu Đình Nhạn chuẩn bị đi trước. Nàng muốn đi sớm một chút, ai ngờ sau con mưa đường trơn, Liêu Đình Nhạn dưới chân trượt một cái, thân mình nghiêng về phía trước, tuy rằng may mắn được đỡ lấy, nhưng mũ có rèm trên đầu lại rơi trên bùn lầy lội.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chuyện này là cần thiết phải ở trước mặt nam chủ rút mũ có rèm một lần đúng không?

Vốn dĩ Trần Uẩn tránh sang một bên để các nàng đi trước, vừa lúc thấy một màn như vậy. Lụa trắng rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt có thể nói là tuyệt sắc, lúc cặp mắt kia doanh doanh trông lại phía hắn bên này, Trần Uẩn cơ hồ ngây dại. Như phù dung trong nước, tựa hoa sen trắng ngăm sương, doanh doanh đưa tình, không lời nào có thể diễn tả được.

Theo bản năng nhìn nam chủ phản ứng một lần, Liêu Đình Nhạn: “.....” thật là biểu hiện sinh động cái gọi là viết hai chữ kinh diễm ở trong ánh mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Đúng vậy, hoàng đế Tư Mã Tiêu, chính là nam phụ trong nguyên tác, cũng là nam chủ thật của câu chuyện này.

không có xoay ngược lại cũng không có tẩy trắng, hắn xác thật chính là kẻ biến thái bệnh tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Người qua đường Giáp bị mê đảo?

Liêu Đình Nhạn không rồi rắm bao lâu liền nghĩ thông suốt, dù sao giai đoạn đầu nam chủ chính là bình dân, chỉ cần chính nàng không muốn yêu đương cùng nam chủ, cho dù nam chủ coi trọng nàng cũng vô dụng, hình như cũng không cần phải lo lắng, vẫn nên đi lo lắng hoàng đế hung tàn nửa năm sau phải đối mặt đi, ở cái thời đại này quân quyền lớn hơn hết thảy, lực sát thương của hoàng đế thật sự quá lớn.

Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng gần đây ba lần bốn lượt gặp phải nam chủ, cơ hội xảo ngộ này có phải quá nhiều hay không?

đi chùa miếu dâng hương có thể gặp được vừa lúc nam chủ đi cung đèn cho cha mẹ, đi đạp thanh du hồ bị người khác dây dưa, cũng có thể gặp gỡ nam chủ, nam chủ là không chỗ nào không có mặt sao?

“Người là thứ gì? cũng dám đứng ở trước mặt ta? Người có biết ta là ai không?”

Nghe thấy Đái Vũ kia phát ra ba câu hỏi kinh diễm của pháo hôi, từ nội tâm Liêu Đình Nhạn quả thực không còn lời gì để nói. Đái Vũ này thật sự không hổ danh hiệu Nguyệt Lão của nam nữ chủ nguyên tác, hắn xuất hiện chính là vì đây CP nam nữ chính! [CP: couple]

Nàng khó được có hứng thú đi ở bên hồ một chút, Đái Vũ này liền không biết từ nơi nào toát ra, cười hi hi quần lấy nàng nói chuyện, tiếp theo nam chính Trần Uẩn cũng không biết từ nơi nào toát ra, lo tự mình làm anh hùng cứu mỹ nhân, chắn trước người nàng, giằng co với Đái Vũ.

Đối mặt với Đái Vũ kiêu ngạo ương ngạnh miệt thị, Trần Uẩn không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Ta là ai cũng không quan trọng, nhưng mặc kệ người là ai, đều không nên khởi xú một vị nữ lang như thế.”

Đái Vũ liếc mắt trên dưới đánh giá hắn một cái, trong mắt lộ ra địch ý, loại tiểu bạch kiểm xuất thân bản hàn nhưng mà lớn lên tuấn tiêu này, dễ dàng lừa được phương tâm nữ lang nhất, gia hỏa trước mặt này xác định chắc chắn là không có hảo ý, không phải thứ tốt.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc hai nam nhân giằng co, Liêu Đình Nhạn đã mang theo một nô bộc xoay người đi hướng khác. Đái Vũ còn muốn nhục nhã Trần Uẩn một phen, lại thấy mỹ nhân không để ý tới bọn họ đã xoay người đi rồi, vội vàng hô: “Ai, Liêu nữ lang đứng đi a, chúng ta còn chưa nói xong đâu!”

Liêu Đình Nhạn hơi hơi nghiêng đầu, nhìn hắn một cái, bình tĩnh nói: “Nghe nói Đái lang quân gần đây huấn luyện ở quân doanh, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đi ra ngoài, nói vậy việc học có thành tựu, cha ta gần đây đang cùng Đái tướng quân thương nghị quét sạch toàn bộ son phi quanh đây, có lẽ Đái lang quân cũng nên cùng đi học hỏi kinh nghiệm.”

Đái Vũ sắc mặt nháy mắt phát xanh, hắn nào dám đi đánh son phi, còn không phải thừa dịp cha hắn bận rộn không lo đến, lúc này mới trộm đi ra khỏi quân doanh, nếu Liêu nữ lang trở về cáo trạng, hắnthật sự là ăn không hết gói đem đi. Đái Vũ ngượng ngùng ngậm miệng, không dám ngăn đón nữa.

Liêu Đình Nhạn không để ý đến Trần Uẩn, Đái Vũ thấy Trần Uẩn bị đái ngộ so với mình còn không bằng, lại thư thái hơn, khinh thường mà nhìn hắn một cái, cũng nhấc chân đi rồi.

Trần Uẩn đứng tại chỗ nhìn nhìn bóng dáng Liêu Đình Nhạn, thầm nghĩ, thật là một nữ lang tâm tư uyển chuyển, nàng biểu hiện thờ ơ với mình đến như thế, lang quân ương ngạnh kia sẽ không bởi vậy tìm hắn phiền toái, nàng đây là âm thầm che chở a.

Liêu Đình Nhạn cũng không biết nam chủ suy nghĩ cái gì, nàng nhanh chóng đi đến chỗ các tiểu ty muội cùng du hồ, không dám roi lại sau, ở lại một mình là phải một mình xoát nam chủ, tâm thật mệt.

Bởi vì trải qua lần này, mấy tiểu ty muội của Thôi nữ lang lại gọi nàng ra cửa, Liêu Đình Nhạn đều cự tuyệt. Ra cửa một lần liền gặp nam chủ một lần, nếu đã biết ra cửa tất gặp nam chủ, nàng còn ra cửa cái gì, thành thật ở nhà ngủ thôi, nàng cũng không tin mình ở nhà, nam chủ cùng với phiền toái còn có thể từ trên trời giáng xuống. Đến ngoại tổ bên kia gọi thư báo nàng đi tham gia tiệc sinh nhật của biểu tỷ nàng cũng không đi, hoàn mỹ né qua toàn bộ cốt truyện trong nguyên tác có liên quan đến nam chủ.

Vì thế Liêu Đình Nhạn cứ như vậy ở nhà từ mùa xuân cho đến mùa hè, một lần cũng không ra khỏi cửa, đến phụ thân nàng bận về công việc còn có điểm lo lắng, riêng tới hỏi nàng muốn ra cửa giải sầu hay không.

Liêu Đình Nhạn cự tuyệt: “Nữ nhi tâm tình vẫn tốt, không cần ra cửa giải sầu.”

Thời gian nửa năm dần dần trôi gần, lúc Liêu Đình Nhạn cho rằng mình còn có thể lười nhác nhân nhả thêm nữa, sứ giả đã từ Lạc Kinh đến mang theo chiếu thư của Hoàng đế bệ hạ, đi vào phủ sứ quân.

Mỹ nhân Liêu Đình Nhạn nổi tiếng Hà Hạ, mỹ danh truyền tới Lạc Kinh, hoàng đế đối với nàng thực cảm thấy hứng thú, yêu cầu nàng vào cung bạn giá.

Liêu Đình Nhạn trong lòng lộ bộ một tiếng, nghĩ thầm thế này không đúng a, nguyên tác không phải ít nhất còn qua hai tháng mới có tin tức triệu nàng vào cung sao? Như thế nào lại xảy ra trước?

Càng làm cho nàng không nghĩ tới chính là, không bao lâu, đại đội nhân mã từ Lạc Kinh đã tới, nói muốn tiếp nàng lên Lạc Kinh. Nguyên tác chỉ miêu tả nữ chủ bị thương như thế nào, trộm đi ra ngoài gặp nam chủ như thế nào, hai người tình thâm như biển khó xa khổ phân như tờ náo, cần bản khôngviết hoàng đế còn phải nhiều người tới đón như vậy a.

Được rồi, nàng nên biến tiểu thuyết là tiểu thuyết, thế giới chân thật là thế giới chân thật, đều phải có chỗ bất đồng, tiểu thuyết rốt cuộc không có khả năng viết ra toàn bộ chi tiết, hơn nữa bởi vì nàng thay đổi, cốt truyện biến hóa theo cũng thực bình thường, nhưng mà loại tình huống đột phá nhận thức này vẫn thực làm người ta trọc đầu. Có thể là bởi vì lúc nàng cân nhắc này đó, biểu tình quá buồn rầu, phụ thân nàng một ngày nọ, bỗng nhiên nói với nàng: “không cần như thế, vì phụ sẽ nghĩ cách.”

Liêu Đình Nhạn: “.....???” không theo kịp ý nghĩ của cha.

Liêu sử quân có chút ưu thương sờ sờ đầu tóc nữ nhi, “Qua mấy ngày con liền mượn cơ ỏm, đi nhà ngoại con ở một thời gian, Lạc Kinh nếu có người tôi, ta sẽ ứng đối. Phụ thân cũng không muốn để con tiến cung chịu chết, yên tâm đi.”

Liêu Đình Nhạn hiện tại hoài nghi nữ chủ trong nguyên tác nhẹ nhàng tư bốn cùng nam chủ như vậy, trong đó thân phụ khẳng định có hỗ trợ.

Liêu sử quân còn đang nói: “Từ biệt lần này, con phải chiều cổ mình cho tốt, phụ thân không biết còn có thể cùng gặp lại con hay không ……”

Càng nói càng giống quyết biệt, Liêu Đình Nhạn không chỉ không theo kịp ý nghĩ của cha còn vào không được tình cảnh cha con, cảm tình không tới cũng không áp ừ ra nước mắt. Nàng dứt khoát bắt lấy tay phụ thân, “Cha à, người đừng nghĩ quá nhiều, nữ nhi đang chuẩn bị tiến cung.”

nói đùa, cha nàng đối với hoàng đế Tư Mã Tiêu hung tàn còn không có nhận thức chuẩn xác, cái kẻ bệnh tâm thần kia nếu muốn nàng tiến cung, đừng nói bị bệnh, chính là biến thành thi thể đều phải nâng đi Lạc Kinh cho hắn xem một cái. Trừ phi nàng cũng giống nữ chủ nguyên tác, không quan tâm gì trực tiếp tư bốn rồi đi, liên lụy cha nàng cùng ngoại tổ bọn họ. Lăn lộn tới lăn lộn đi, chỉ có một kết quả, hà tất phải thế.

Liêu sử quân nghe nữ nhi nói xong, trong mắt thế nhưng lập loè ánh lệ, nam nhân này ngày thường nghiêm túc bản khắc không biết tự mình nào bỏ cái gì, tự làm mình cảm động đến quá sức, “Đình Nhạn, con không cần như thế, ta biết con không muốn liên lụy phụ thân, nhưng phụ thân làm sao nhẫn tâm ……”

Liêu Đình Nhạn thật sự không quá am hiểu đối mặt với cảnh tượng này, chỉ đành lần thứ hai ngắt lời hắn, “Cha, hiện giờ con đã mười bảy tuổi, vốn nên thành thân, gả cho ai cũng như nhau, huống chi nếu bệ hạ coi trọng nữ nhi, còn riêng sai nhiều người tới đón tiếp như vậy, nói vậy nữ nhi vào cung rồi cũng sẽ sống không đến mức quá khổ khăn, ngại yên tâm là được.”

Liêu sử quân ngó trái ngó phải, không phát hiện trên mặt nữ nhi có vẻ miễn cưỡng, chỉ có thể tâm tình thực phức tạp mà tiếp nhận sự thật nữ nhi đúng là chuẩn bị tiến cung.

Advertisement / Quảng cáo

“Con thật sự nguyện ý tiến cung?”

“thật sự.” Liêu Đình Nhạn chém đinh chặt sắt.

Triết lý nhân sinh thứ nhất của nàng chính là, đã làm quyết định thì không thể lại lắc lư trái phải không rõ, nếu không tâm thái sẽ bằng.

Cùng lúc đó, tin tức nữ nhi của Liêu sử quân sắp bị đặc phái viên Lạc Kinh nghênh tiến vào cung cũng truyền khắp Hà Hạ, cơ hồ mỗi người đều đang đàm luận việc này.

một bộ phận người hâm mộ Liêu nữ lang có thể được hoàng đế tự mình tuyển triệu vào cung, hưởng thụ vinh hoa phú quý, một bộ phận người lại thờ dài mũi nhọn như thế, sắp phải bị hoàng đế hung bạo kia đập hư.

“Người coi trong cung kia là cái nơi tốt lành nào để đi vào hay sao, ta có vị đường huynh, tháng trước từ Lạc Kinh tới, chính hắn nói với ta, hiện giờ Lạc Kinh cơ hồ mỗi người đều biết, vị bệ hạ này của chúng ta giết người như ma, nghe nói trong cung ngày ngày đều có mỹ nhân bị bệ hạ không hài lòng giết chết, thì thế bị đưa ra cung thành ……”

Người nói chuyện đề thấp thanh âm, nhóm người bán dạo ngồi một bàn với hắn đều dựng lỗ tai nghe, sau đó thần thức cảm thán.

“Liêu nữ lang vào cung, cũng không biết có thể sống bao lâu, đáng thương quá.”

Ngồi một bên cạnh, Trần Uẩn nhàn mi lại, buông xuống chén trà trong tay. hắn nhìn không được ngẩng đầu nhìn phía phủ sử quân, nhớ tới vị nữ lang kia nhìn qua nhu nhược uyển chuyển. Chỉ cần nghĩ đến nàng có lẽ sẽ vào lúc nào không biết, lặng yên không một tiếng động chết đi, Trần Uẩn liền cảm thấy tức hận mà chua xót. Nhưng hắn có thể làm thế nào đây, hắn bắt quả là một bình dân tầm thường thôi. Tại đây một khắc, Trần Uẩn bỗng nhiên ý thức được chính mình vô lực cùng với không cam lòng.

một vị nữ lang yếu đuối mong manh là thế, sao có thể sinh tồn ở hoàn cảnh hiểm ác như vậy, hiện giờ nàng biết được vận mệnh của mình, có sợ hãi hay không?

Trong mắt nam chủ, nữ lang Liêu Đình Nhạn yếu đuối mong manh kia, giờ này khắc này đang nằm liệt trong đình Lâm Thủy nhà mình, nóng đến có vẻ không chịu nổi, cho dù nỗ lực bên cạnh thay phiên quạt cho nàng, vẩy lụa mùa hè mỏng manh trên người nàng vẫn làm cho nàng cảm thấy vất vả.

rõ ràng đã là cuối hạ, nhưng năm nay không biết sao lại thế này, thời tiết này còn nóng thành như vậy, mà nàng lại phá lệ sợ nóng, mỗi năm đến lúc này, nàng đều đặc biệt hoài niệm áo ngực quần đùi cùng với điều hòa từ lựa.

Liêu sử quân cũng không chú ý chất lượng sinh hoạt, làm cho Liêu Đình Nhạn nữ lang quý tộc này được cha ruột nuôi lớn cũng tương đối giống nhau, tuy rằng so với bình dân tốt hơn, nhưng ở trong giới quý tộc, khẳng định ở vào mức trung hạ. Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên nghĩ, nói không chừng vào cung dài ngày sẽ tốt hơn, hoàng đế tuy rằng bệnh tâm thần, nhưng dù sao cũng là hoàng đế, chất lượng sinh hoạt tuyệt đối thượng thừa.

Vừa nghĩ như vậy, thế nhưng còn có chút chờ mong.

Liêu Đình Nhạn đang tẩy rửa cho mình, đại quân gia mang theo một đội người xuyên qua hành lang dài đã đi tới.

“Nữ lang, Lạc Kinh phái các sứ giả tới tiếp nữ lang đã tới rồi, đặc biệt tới gặp nữ lang”. Đại quân gia nói.

Phía sau hắn có tám người, nhìn qua đều là hoạn quan và nữ quan trong cung đi ra, có một người hoạn quan tuổi lớn hơn hẳn. Những người này đại khái thân phận không bình thường, thái độ khi đối mặt với Liêu Đình Nhạn chỉ có thể nói là tạm được, một thanh niên hoạn quan đứng ở sau cùng của đội ngũ, còn thoải mái hào phóng mà ngẩng đầu tò mò đánh giá Liêu Đình Nhạn cách đó không xa.

Liêu Đình Nhạn vốn đang lúng về phía bọn họ, lúc này nghe thấy thanh âm, quay đầu ra. Nàng ở trong nhà ăn mặc tương đối giản tiện, áo lụa tố sắc, trên mặt chưa bôi son phấn, trên đầu trang sức cũng không nhiều lắm, chỉ mấy cành thoa bạch ngọc với hoa bạc, trên cổ tay một cái vòng ngọc bích màu sắc thanh thủy, cả người ngồi ở trong đình gió nhẹ phơ phất, giống như một đóa hạm đạm trắng muốt ở trong bốn ngọc.

Lúc nàng xoay người nhìn, tuy là ở trong cung nhìn quen mỹ nhân, nhóm sứ giả đều ngăn ra, hoạn quan tuổi trẻ lớn mật cuối cùng kia, càng ngơ ngác nhìn thẳng, không chút nào che giấu.

nói thật Liêu Đình Nhạn đã quen ánh mắt kiểu này của mọi người, rốt cuộc hình tượng nữ chủ chính là đại mỹ nhân, cảm giác mới mẻ làm mỹ nhân sớm từ mấy năm nay đã hết sạch không còn gì.

Nàng hiện tại chỉ hy vọng ít nhất có thể sử dụng gương mặt này, thu phục Tư Mã Tiêu, nói như vậy ngày tháng sẽ tốt hơn rất nhiều.

“Ba ngày sau phải khởi hành về Lạc Kinh, mong rằng Liêu nữ lang mau chóng xử lý tốt việc vật vãnh, miễn cho sai ngày về.” Hoạn quan lớn tuổi khách khách khí khí nói.

Liêu Đình Nhạn cũng khách khí hành lễ với hoạn quan đi đầu, “Đa tạ sứ giả nhắc nhở, nhất định sẽ không sai lầm thời gian.” Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy phía sau cùng có một hoạn quan tuổi trẻ đang thẳng tắp nhìn chăm chăm chính mình, nàng cũng không quá để ý.

Advertisement / Quảng cáo

Cái mỹ mạo tội ác này, lại mê đảo một người qua đường Giáp vô tội.

Ba ngày sau, Liêu Đình Nhạn cáo biệt phụ thân, bước lên xe ngựa. Trước đó, cha con hai người ở trong đại sảnh đối diện không nói gì rất lâu, cuối cùng lão nam nhân bản khắc không hay nói này cũng không nói ra được vài câu dễ nghe với nữ nhi, chỉ thò dài vài tiếng thật dài, nói bảo trọng. Liêu Đình Nhạn nhưng thật ra chịu đựng lệ ý, tiến lên ôm ôm phụ thân, kết quả động tác này làm Liêu sử quân hoảng sợ —— cho dù là cha con, thời đại này cũng cực ít có phương thức biểu đạt cảm tình như vậy.

“Phụ thân, thỉnh người ngăn vạn bảo trọng.” Liêu Đình Nhạn là chuẩn bị có đi mà không có về, thân nhân không thể gặp nhau.

Xe ngựa bắt đầu di động, từ phủ sử quân vẫn luôn đi ra khỏi thành, chậm rãi rời địa giới Hà Hạ.

Ở triều đại này, phần lớn quý tộc đi ra ngoài vẫn dùng xe bò, chỉ có một bộ phận người quyền thế có thân phận mới có thể sử dụng xe ngựa, nhìn một đội sứ giả nghênh đón chạy dài thật dài, đến xe ngựa cũng có sáu chiếc, hơn nữa mệnh mông cuốn cuộn mấy trăm hộ vệ, thanh thế to lớn làm Liêu Đình Nhạn không thể lý giải. Chỉ là tới đón một mỹ nhân mà thôi, dùng đến nhiều người như vậy, nhiều xe ngựa như vậy sao? Đây không phải quá khoa trương sao?

Nàng kéo mình nhìn ra bên ngoài, bỗng nhiên phát hiện đoàn xe ngừng lại, hoạn quan tuổi trẻ đi vào xe ngựa to rộng.

“Nó phụng mệnh tới chiều cổ nữ lang, nếu có chuyện gì, nữ lang cứ việc phản phó.” Hoạn quan nhìn nàng, một đôi mắt đen nhánh mạc danh làm người ta có điểm nổi da gà.

Liêu Đình Nhạn nhận ra, đây là hoạn quan lớn mật mấy ngày trước đã nhìn chăm chăm vào nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Đúng, Tư Mã Tiêu chính là nam chủ, hơn nữa đã lịng lẽ online.

Quyển 1 - Chương 4: Hắn có bị bệnh không?

Chỉ từ giá trị nhan sắc xem ra, Liễu Đình Nhận cảm thấy trong nguyên tác vị hoạn quan này hẳn là có tên họ mới đúng.

Vì thế Liễu Đình Nhận hỏi: “Người tên là gì?”

Hoạn quan cười cười đáp: “Trường Hữu.”

Trường Hữu? Liễu Đình Nhận cẩn thận ngẫm lại, phát hiện trong nguyên tác tựa hồ không có tên người này, xem ra quả thật là người qua đường Giáp không sai. Nếu không phải nhân vật trong nguyên tác, vậy có nghĩa là sẽ không tùy tiện kích phát cốt truyện lung tung rồi loạn gì, Liễu Đình Nhận thả lỏng hơn, thuận miệng nói: “Ta không cần người chiều cổ, người đi xuống đi.”

Trường Hữu lại nói: “Tổng quản đã phân phó, nô không dám cãi lời, mong rằng nữ lang đề nô lưu lại.”

Liễu Đình Nhận không có yêu thích là khó xử người khác, nghe vậy cũng không nói thêm nữa, một lát sau, Liễu Đình Nhận quay đầu nhìn về phía Trường Hữu, đối diện với đôi mắt hắn. Người này không quá rõ ràng, không náolạc, không nhiều chuyện, còn là tiểu bạch kiêu rất có vẻ cảnh đẹp ý vui, khuyết điểm duy nhất chính là không biết vì sao cứ nhìn chăm chăm vào nàng. Liễu Đình Nhận trầm nghĩ, chẳng lẽ là vị tổng quản kia lo lắng nàng nửa đường chạy trốn, cho nên riêng cho người này tới nhìn chăm chăm?

Cần thiết sao, nhìn chăm chăm như phòng trộm vậy. Liễu Đình Nhận trong lòng nói thầm, dù sao trên xe thật sự nhàm chán, vậy nói chuyện với Trường Hữu đi.

“Trường Hữu phải không, người hầu hạ ở trước mặt bệ hạ?”

Trường Hữu ánh mắt chợt lóe, đáp: “Nô cũng không thể thường xuyên nhìn thấy bệ hạ.” Hắn đang chờ nữ lang trước mặt này hỏi nhiều một chút về bệ hạ, ai ngờ Liễu Đình Nhận nghĩ nghĩ lại hỏi: “Trong cung vào ngày mùa hè có dùng nhiều băng?”

Advertisement / Quảng cáo

không nghĩ tới nàng sẽ hỏi vấn đề này, Trường Hữu ngẩn ra, nhất thời không kịp lấy lại tinh thần, qua một lát mới vừa hỏi trường vừa nói: “Trong cung mấy nơi chủ điện đều dùng băng, ngoại cung thành có mấy cái hầm băng cực lớn, vào đông chứa băng, thời tiết nóng bức lên, mỗi ngày đều sẽ đưa lượng lớn băng đến các nơi trong cung.”

Liễu Đình Nhận tính toán, chỉ cần có thể hỗn được một cái phân vị không tồi, cũng có thể sử dụng băng rồi, tốt xấu cũng làm nữ chủ, hắn là có thể hỗn được không tệ đi.

Trường Hữu đánh giá một Liễu Đình Nhận, phát hiện tóc mai của nàng có chút mượt mỗ hơn, tức khắc phản ứng lại, nguyên lai nàng sợ nóng. Ký thật hắn cũng cảm thấy có chút nóng, trong xe ngựa này quá kín.

“Nữ lang chờ một lát.” Trường Hữu nhảy xuống xe ngựa, không bao lâu đã trở lại, đem một chén băng xối sữa bò cùng một vụn đặt ở trước mặt Liễu Đình Nhận, “Nữ lang mời dùng.”

Cái gì, vì sao trong xe ngựa đi trên đường còn có đồ ăn tốt như vậy? Liễu Đình Nhận bắt đầu cảm thấy tiền cung nói không chừng là một chủ ý không tồi.

Nàng đoan trang bưng chén băng lên, ăn từng miếng nhỏ một. Nếu Trường Hữu không ở đây, nàng lúc này có lẽ đã trực tiếp ôm chén băng gặm. Mùa đông năm trước Hà Hạ không lạnh, cho nên tất cả mọi người đều không thể trữ được bao nhiêu băng, năm nay mùa hè thời gian nóng lại quá dài, đã cuối mùa, băng đã đến mức dọa chết người, căn bản còn không có chỗ nào bán.

Ăn đến quá chán chán, Liễu Đình Nhận không phát hiện vị hoạn quan Trường Hữu kia, lúc này đanghip mắt nhìn mình, bộ dáng phi thường dọa người. Hắn tươi cười đầy mặt mà nhìn chăm chăm nàng, môi hồng răng trắng, hồng như máu, trắng lạnh lẽo, tay cầm một chuỗi mộc châu đeo trên cổ tay nhện nhằng vuốt ve, phát ra tiếng động rào rạt rất nhỏ.

Liều nữ lang này, không làm hắn chán ghét, thật đúng là kỳ quái. Trường Hữu nhìn nàng chậm rãi ăn xong chén băng, buông tay đang vuốt ve mộc châu xuống.

“Nữ lang còn muốn?”

Liễu Đình Nhận lau lau miệng, rút rìe lắc đầu, “không cần, đa tạ người.” Cảm giác giống như sống lại, thật mát mẻ!

Lúc này lại nhìn Trường Hữu, Liễu Đình Nhận cảm thấy hắn thuận mắt hơn rất nhiều, thật là một hoạn quan tri kỷ. Bởi vì được thỏa mãn, Liễu Đình Nhận cũng không xụ mặt, cười cười với hắn, “Trong đội ngũ còn có chỗ chuyên môn chứa băng sao?”

Trường Hữu bị nàng cười đến sống sốt, sau đó cũng cười rộ lên, “Đúng vậy, chuyên lấy băng cho quý nhân dùng.”

Liễu Đình Nhận chỉ cho rằng hắn nói quý nhân chính là mình, gật gật đầu, nhìn qua lại vui vẻ hơn không gì. Trường Hữu phát giác tâm tư của nàng, ngón tay giắt giắt, bỗng nhiên ghé sát vào nói: “Nữ lang còn cảm thấy nóng, nô quạt cho người, thế nào?”

Liễu Đình Nhận lắc đầu một cái, phát hiện hoạn quan tuổi trẻ này trên khuôn mặt trắng đến quá phận thể nhưng không có chút mồ hôi nào, tức khắc hăm mộ. Loại thể chất rất ít ra mồ hôi thật tốt a, không giống nàng, mùa hè động bất động liền đầy người mồ hôi, nói đạo lý, tuy có câu nói mồ hôi thơm đầm đìa, nhưng đại nộ nhân một thân mồ hôi vẫn quá không ổn.

Trường Hữu lật lật ở bên thành xe ngựa, lấy ra một cây quạt, thật sự quạt cho Liễu Đình Nhận. Xe ngựa lung lay, lại có gió mát, Liễu Đình Nhận bắt tỉ bất giác liền ngủ rồi.

Chờ nàng ngủ rồi, Trường Hữu thoải mái hào phóng ngồi vào bên cạnh Liễu Đình Nhận, một chân xếp bằng, một tay chống lên chân ghé sát vào nhìn mặt nàng, thật sự là một khuôn mặt không hề có tí vết —— khuôn mặt như vậy hắn đã từng thấy rất nhiều.

Liễu Đình Nhận một tay sợi tóc đen bên cạnh bị gió thổi dãn lên má, Trường Hữu bỗng nhiên nhắm mí lại, dùng cây quạt, vờn ngón tay vén sợi tóc đen kia lên, quan sát cẩn thận một chút, lúc này hắn mới vừa lòng.

Cảm giác ngón tay cọ lên má, giống như đang vuốt ve ngọc ấm. Da người loại đồ vật này, vẫn là lúc ở trên cơ thể người sờ vào thoải mái hơn chút, một khi bị lột xuống, xúc cảm cũng không tốt nữa. Trường Hữu cảm thán, thấy Liễu Đình Nhận vẫn luôn ngủ, bỗng nhiên không có hứng thú, một tay cầm quạt nhảy xuống xe ngựa.

Thấy hắn xuống xe, hoạn quan trên một chiếc xe phía sau lập tức cho xe dừng lại, tiến lên nghênh đón. Trường Hữu nâng tay cho lui hoạn quan, tự mình vén trường bào, nhắc chân dẫm lên cang xe. Chiếc xe ngựa này bề ngoài nhìn thực bình thường, nhưng bên trong so với chiếc xe ngựa của Liễu Đình Nhận càng hoa lệ thoải mái hơn. Lên xe rồi, Trường Hữu trực tiếp ngồi xuống, giờ tay kéo xuống mũ quan trên đầu, tùy tay ném sang một bên.

Ở phía sau hắn, hoạn quan lên xe đứng là tổng quản sử giả, lúc này cẩn thận ngồi quỳ ở dưới chân hắn, rót cho hắn ly rượu đã đồ băng.

Trường Hữu tiếp nhận, ngửa đầu một ngụm uống sạch, một cái tay khác còn đùa nghịch cây quạt một phen.

Hoạn quan tiếp tục rót rượu cho hắn, cẩn thận nói: “Bệ hạ, ngài hà tất như thế……”

hắn lời còn chưa dứt, một cây quạt ném ra trước mặt, động tĩnh không lớn, lại ngay lập tức làm hắn sợ tới mức cầm bật. Trường Hữu thanh âm tùy ý, “Quạt đi.”

Hầu hạ hắn lâu như vậy, hoạn quan hiểu rõ rằng tính cách hắn, biết giờ phút này hắn không muốn nghe thấy người ta nói bất luận cái gì, liền gắt gao cầm miệng, cầm lấy quạt thành thật quạt gió cho hắn.

Advertisement / Quảng cáo

Người dùng tên giả Trường Hữu, còn giả thành hoạn quan đi hầu hạ, đúng là đương kim Hoàng đế bệ hạ Tư Mã Tiêu. Lúc này sở dĩ nhiều người tới như vậy, cùng với nói là nghênh đón Liễu Đình Nhận, không bằng nói là vì bảo hộ Tư Mã Tiêu.

Lần trước Tư Mã Tiêu ở trong cung phiến muộn, bỗng nhiên muốn đi ra ngoài một chút, các vị thần tử đương nhiên là kinh sợ, không đồng ý hoàng đế khinh suất rời khỏi Lạc Kinh như thế, nhưng mà vị hoàng đế này, là kẻ ngang ngược, cực độ không thích người khác phản đối mình, giết vài người xong, hắn như cũ vẫn nhất ý cố hành ra cung. Vừa lúc nghe nói thanh danh Liễu mỹ nhân ở Hà Hạ, Tư Mã Tiêu có hứng thú, dứt khoát đi vòng đến Hà Hạ đón người, lại tâm huyết dâng trào đóng giả thành như vậy để tiếp cận.

Tư Mã Tiêu hành sự luôn luôn tùy tâm sở dục, hành vi gĩa thành hoạn quan như thế, nếu bị đại thần biết được, tất nhiên lại là một bút tích về chuyện hấn hoang đường.

“Liều Đình Nhạn.” Trường Hữu —— Tư Mã Tiêu bỗng nhiên lâm bảmx “Nàng không tồi, hợp mắt ta.”

Hoạn quan thay hấn quai gió trong lòng vừa động, Liều nữ lang này, xem ra là sẽ được sủng ái một thời gian. Bất quá hấn cũng không vội vã nịnh bợ, rốt cuộc ai biết Liều mỹ nhân này có thể sống bao lâu đây, vị bệ hạ này của bọn họ hi vọng vô thường, nói không chừng qua hai ngày, Liều nữ lang kia trong lúc vô tình làm cái gì khiến bệ hạ không cao hứng, bệ hạ có thể nửa đường trực tiếp cho ném nàng vào núi rừng nuôi dã thú đi.

Đối với chuyện này, Liều Đình Nhạn không hề có sở giác mà ngủ tới trưa, ngủ đến eo đau lưng đau. Trong xe ngựa chỉ có một mình nàng, nàng nghe rằng trọn mắt mà xoa eo dằm chân, lại xoay xoay cổ. Tình hình giao thông quá kém, xe ngựa hiệu quả giám xác lại không phải thực tốt, thật là chịu tội, cũng không biết còn muốn đi trên đường như vậy bao lâu.

Còn tốt nàng không say xe ngựa, nếu không nòn đến trời đất tối tăm, vậy mới thật là thảm. Vén rèm lên, cảnh sắc bên ngoài Liều Đình Nhạn đã không nhận ra. không biết là chỗ quan đạo nào, ven đường cơ hồ không có người đi lại, nơi xa đầy núi xanh tươi chập trùng, có gió nhẹ thổi, đã là buổi chiều, không còn nóng bức như giữa trưa nữa.

Thấy nàng tỉnh lại, có hai vị nữ nô đi lên hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu. Lúc này lên Lạc Kinh, chỉ có nàng lẻ loi một mình, vốn định mang vài vị gia phó, ai ngờ lão hoạn quan kia vẫn bày ra gương mặt tươi cười nhìn để nói chuyện lại dứt khoát cự tuyệt, không có biện pháp, Liều Đình Nhạn chỉ phải an ủi mình, như vậy cũng tốt, miễn cho thêm vài người đi chịu chết, đều là người cũ hầu hạ mình một thời gian, vẫn lưu lại Hà Hạ an hưởng lúc tuổi già đi.

Lúc gần chạng vạng, tới trạm dịch, Liều Đình Nhạn ở trong phòng com nước xong sớm liền đi ngủ, trênxe ngựa rốt cuộc không thoải mái như trên giường, nằm lên giường nàng mới cảm thấy thả lỏng hơn.

Tư Mã Tiêu thay đổi quần áo, dựa nghiêng trên tường ký, xuyên qua cửa sổ nhìn cửa phòng đối diện đang đóng chặt của Liều Đình Nhạn.

“Nàng một nữ lang, bên cạnh không có người quen thuộc, sao lại bình tĩnh như thế?” Tư Mã Tiêu nhảm chán đung đưa chân, “Nàng cũng không cảm thấy sợ hãi sao, rõ ràng nhìn qua là một nữ lang quý tộc yếu đuối mong manh, hay là nói, hung danh của ta còn chưa truyền tới Hà Hạ? Nàng sao còn có thể ngủ được? thật cũng kỳ quái thay.”

Liều Đình Nhạn không chỉ ngủ được, còn ngủ rất ngon. Bởi vì trước khi đi vào giấc ngủ, nhóm nữ nô còn bưng một chậu bằng vào trong phòng cho nàng.

Ngày thứ hai, lên đường tiếp, Liều Đình Nhạn lại nhìn thấy hoạn quan Trường Hữu kia, hấn lên xe ngựa rồi, mặt mang mỉm cười nói với nàng.

“Nữ lang, trên xe phiền muộn, nó tới giải buồn cho nữ lang. Nữ lang nếu có gì muốn biết, cũng có thể hỏi nó.”

Liều Đình Nhạn nghĩ nghĩ, mình phải vào cung, người lãnh đạo trực tiếp đã biết là Tư Mã Tiêu, nhưng tình huống của các mỹ nhân ‘ đồng sự ’ khác, cũng nên biết mơ hồ mới tốt. Trong nguyên tác không có miêu tả nhiều những mỹ nhân đó, dù sao mỗi lần có mỹ nhân lên sân khấu cũng đều phải chết. Vì thế nàng nói: “Vậy người nói cho ta một chút nhóm mỹ nhân trong cung đi.”

Vấn đề này làm khó Tư Mã Tiêu. Trong cung mỹ nhân có bao nhiêu người, kỳ thật hấn cũng không rõ lắm, hỏi tương một chút, nhớ lại mấy khuôn mặt tràn đầy sợ hãi, giống như cũng không quá hợp thân phận. hấn nghĩ trong lòng, trên mặt bất động thanh sắc, bắt đầu nói bậy: “Bệ hạ chưa lập Hoàng Hậu, tam phu nhân nhất phẩm dưới Hoàng Hậu, vị trí Quý Phi, Thục phi và Đức phi đều để trống.”

Từ trước hình như có Đức phi, sau lại bị hấn giết, cụ thể đã làm chuyện gì khiến cho lúc ấy hấn khôngcao hứng muốn giết người, hấn đã không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ sau khi giết Đức phi, mấy đại thần ở trêntriều đình ồn ào một trận, thực sự phiền toái.

“Cửu tần nhị phẩm có, bảy người”

Tư Mã Tiêu lại bắt đầu hỏi tương, là bảy người sao? hấn đột nhiên nhớ tới tháng trước chính mình cho người ném vào chuồng hổ trong vườn kia, hình như là người thứ nhất trong cửu tần, vậy hiện tại còn dư lại sáu người mới đúng.

“Tiếp dư mười hai người, mỹ nhân, tài tử, bảo lâm văn văn, ước chừng một trăm.” Đại khái như thế, dù sao hấn cũng không nhớ được quá rõ ràng.

Liều Đình Nhạn nghĩ thầm, tựa hồ cũng không nhiều như mình tưởng tượng, khả năng nguyên bản có không ít, nhưng bị Tư Mã Tiêu giết đến chỉ còn lại có chừng đó.

Đợi nửa ngày không thấy nàng hỏi hoàng đế, Tư Mã Tiêu đành phải chủ động hỏi: “Nữ lang vì sao không hỏi tình huống của bệ hạ?”

Có cái gì mà hỏi, cũng không muốn yếu đương với hấn, vào cung an tĩnh như gà có thể sống một ngày là được một ngày. Nếu không phải trốn không thoát, nàng khẳng định cũng sẽ tránh cái nam nhị bệnh tâm thần kia giống như tránh nam chủ vậy.

Tư Mã Tiêu bình tĩnh nhìn nàng, “Nữ lang không sợ bệ hạ sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Liều Đình Nhạn: “Lá gan của người không nhỏ, loại lời này cũng dám hỏi?”

Tư Mã Tiêu cười lộ lên, khuôn mặt tuổi trẻ tuần tu làm hấn nhìn qua vô hại lại chán thành, “Bởi vì nó từ trước gặp được mỹ nhân, biết được phải vào cung, đều khóc suốt suốt, nữ lang lại bình tĩnh như thế, thế này làm cho nó rất tò mò, hơn nữa, nó cảm thấy nữ lang sẽ không bởi vậy mà trách tội nó.”

Tiểu tử vẫn còn quá trẻ. Liều Đình Nhạn nghĩ thầm, tính tình như vậy khó trách trong nguyên tác khôngcó tên họ, nếu không khả năng là sống không quá ba chương đâu.

“Nghe nói bệ hạ yêu thích giết người.” Liều Đình Nhạn nói: “Ta không lâu trước đây gặp phải son phi tập kích, tận mắt nhìn thấy bọn họ giết người, cảnh tượng đáng sợ, về nhà rồi, ta nửa tháng không thể chạm vào thức ăn mặn, người thấy mùi thịt liền muốn nôn.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liều Đình Nhạn ghé sát vào hấn nhẹ giọng hỏi: “Lúc bệ hạ giết người, sẽ cho nhóm mỹ nhân hậu cung tiến đến vây xem sao? Nếu mà không cưỡng bức ta đi xem, vậy thật ra còn tốt.”

Tư Mã Tiêu phụt một tiếng cười ra, “Nữ lang thật kỳ lạ a, nói đến bệ hạ giết người, nữ lang vừa khôngkỳ quái bệ hạ vì sao giết người, cũng không lộ ra vẻ đồng tình với những người bị giết đó, nghe nói nữ lang là người thiện tâm, người không nghĩ khuyên can bệ hạ đừng giết người sao?”

Có cái gì mà kỳ quái, bệnh tâm thần giết người cần lý do sao? Còn khuyên bệnh tâm thần đừng giết người, nàng nói không chừng chính mình còn sắp chết, nghĩ nhiều như vậy làm gì. Làm người quan trọng nhất chính là tự mình hiếu lấy, không cần lo lắng cho người khác thêm phiền toái, thân phận nữ chủ nguyên tác cũng không đại biểu nàng là trung tâm thế giới này, nghĩ muốn cái gì có cái đó, tự mình còn không cứu được, cứu người khác cái rắm.

Liều Đình Nhạn thờ dài, nói với vị hoạn quan trẻ tuổi quá mức thiên chân lòng mặt này: “Nghe ta khuyên một câu, làm việc trong phạm vi của mình thôi, không cần xen vào việc của người khác, như thế mới có thể sống lâu dài.”

Tác giả có lời muốn nói: nói mọi người không cần hình thành hình thái tư duy nào đó a, kỳ thật trong lịch sử có rất nhiều hoàng đế kỳ kỳ quái quái, không khi xả hội các thời kỳ cũng đều không giống nhau, các loại quy tắc thói quen cũng vậy, cho nên tốt nhất không cần dùng bối cảnh của một chương hoặc là mấy chương tiểu thuyết đi áp dụng cho tất cả các tiểu thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Còn đánh giá thấp bệnh tình của hấn

Tư Mã Tiêu đứng là đời này lần đầu tiên nghe loại lời nói như vậy, chờ đến lúc rời khỏi xe ngựa của Liều Đình Nhạn rồi, liền áp lực không được mà cười lộ lên.

Nhưng cười cười, hấn lại trầm mặt xuống, nhắm mi lại, thần sắc dần dần âm trầm.

Bỗng nhiên vươn tay, dùng sức ấn huyết Thái Dương của mình, trên mặt Tư Mã Tiêu rõ ràng lộ ra thần sắc thống khổ cùng táo bạo.

Vốn dĩ chuẩn bị tiến ra đón, tổng quản thấy hấn ở dạng này, bước chân lập tức dừng lại, yên lặng lui về phía sau không dám tới gần hơn, hai hoạn quan khác đi theo hấn, cũng run run rẩy rẩy mà gục đầu xuống nín thở chờ đợi. Chờ đến khi Tư Mã Tiêu buông tay, mặt trời nỏn vô biểu tình, tổng quản mới căng da đầu tiến lên, cong eo cơ hồ thấp đến mặt đất, thật cẩn thận hỏi:

“Bệ hạ, là đang khó chịu?”

Tư Mã Tiêu không nói chuyện, chỉ là như cũ nhủ mi, trong mắt phấp ra một chút tơ máu. Ánh mắt hắtchạm rải xẹt qua đám người bốn phía, tiếp theo nâng một bàn tay lên, chỉ về phía hai hoạn quan phía sau tổng quản, hai hoạn quan kia tức khắc run đến giống như lá rụng trong gió lạnh, rồi lại không dám có động tác khác. một lát sau, Tư Mã Tiêu lại buông tay xuống, lập tức lên xe ngựa. Hai hoạn quan kia lúc này mới thở dài nhõm một hơi, phàng phật nháy mắt mắt đi sức lực, thỉnh thích quý rạp xuống đất.

Tổng quản liếc mắt nhìn hai người một cái, thấp giọng quát: “Coi như các ngươi nhặt về một cái mạng nhỏ, còn không nhanh đi xuống.”

Hai người ngã lộn nhào đi rồi, trong lòng đều có may mắn sống sót sau tai nạn. Bệ hạ mỗi lần tìm tâm tặc bội, đau đầu khổ nhặn đều sẽ muốn giết người, nếu có người ngay lúc đó chọc hấn, kết cục tuyệt đối chính là cái chết, nếu không ai chọc hấn, lúc này ai ở trước mặt hần, chính là người xui xẻo. Hôm nay bọn họ hai người xác thật là vận khí tốt, nếu là trước đây, ngón tay bệ hạ chỉ đến, lại nói một chữ giết, bọn họ hai cái mạng nhỏ này đã mất đi rồi.

Advertisement / Quảng cáo

một ngày này, Liễu Đình Nhận không thấy Trường Hữu, trên đường lúc đoán xe dừng lại nghỉ ngơi, nàng còn riêng nhìn nhìn đoán xe, cũng không phát hiện tung tích Trường Hữu. Mãi đến ngày hôm sau, lần thứ hai nhìn thấy hần xuất hiện, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Còn tưởng rằng hoạn quan này lớn một nói bấy, bởi vì nói với mình mấy lời kia, bị tổng quản biết được mà xử phạt.

Nhưng mà, giống như có cái gì không đúng. Liễu Đình Nhận cẩn thận đánh giá hần, phát hiện sắc mặt Trường Hữu so với lúc trước càng thêm tái nhợt, đuôi mắt có chút phấp hồng, khóe mắt còn có tơ máu, trên đôi tay đồng dạng tái nhợt kia, gân xanh hơi hơi nhỏ lên.

nói không chừng xác thật là bị trách phạt, rốt cuộc hần làm một hoạn quan hầu hạ người, dám nóinhững lời này nọ, một khi bị người ta biết, không tránh khỏi một trận trách phạt. Lúc trước bọn họ nóichuyện, ngoài xe ngựa có lẽ có người đang nghe. Liễu Đình Nhận càng nghĩ càng cảm thấy tình thế nghiêm túc, cũng có chút hồi hần, nàng vẫn quen thả lỏng, trong nhất thời còn không kịp phản ứng lại, chính mình đã tiến vào phó bản cung đình hiểm ác nhất.

“Ngã mới lặn khôn hơn một chút, về sau phải ngàn vạn nhớ kỹ.” Liễu Đình Nhận nói với Trường Hữu, đồng thời suy đoán hần rốt cuộc bị trách phạt gì. Đánh trượng? Bị đánh vào mông hay là trên lưng? Cũng không thể đảm kim giống Dung ma ma đi.

Tư Mã Tiêu “.....” Nàng đang nói cái gì, vì cái gì nghe không hiểu?

Liêu Đình Nhận, “Thôi, hôm nay không cần ngươi hầu hạ, ngươi cứ ngồi ở kia nghỉ ngơi đi.”

Tư Mã Tiêu nháy mắt biết rõ nàng hiểu lầm cái gì, mi hơi nhủ thoáng buông ra, thậm chí còn cười mộtchút, “Nữ lang nhìn ra thân thể nô không khoẻ?”

Đây thật đúng là cái thể nghiệm mới mẻ, dĩ vãng hần xuất hiện với bộ dáng này, người chung quanh, tất cả đều chỉ biết lộ ra thần sắc sợ hãi, đều cảm thấy ngay sau đó hần sẽ giết người —— tuy rằng xác thật là như thế.

Liêu Đình Nhận không trả lời, đưa cho hần cái đệm, “Ngươi lót xuống ngồi đi.” Xem dáng ngồi của hầnkhông đoán chính như vậy, khả năng thật sự là bị đánh mông.

Tư Mã Tiêu biếng nhác ngồi xuống, vốn dĩ sắp không có hứng thú tiếp, nhưng nhìn bộ dáng Liễu Đình Nhận kia, hần đột nhiên lại cảm thấy già vờ mấy ngày cũng được, vì thế tiếp nhận cái đệm, ngồi đoán chính hơn chút.

Cái đệm này gần Liễu Đình Nhận mấy ngày, tựa hồ cũng lấy đi khí vị trên người nàng, có chút thơm.

Lúc lên đường, đại đa số thời gian đều là Liễu Đình Nhận ở trên xe ngựa, trừ bỏ Trường Hữu, không có ai nói chuyện phiếm với nàng, ngày tháng lâu dần, Liễu Đình Nhận cũng hoạn quan trẻ tuổi này càng quen thuộc hơn. Nàng ngẫu nhiên sẽ cảm thấy Trường Hữu có chút kỳ quái, có đôi khi một ít ngữ khí và hành vi sẽ làm nàng mặc danh cảm thấy không ổn, nhưng cuối cùng nàng đều quy kết chuyện này vào một nguyên nhân khác. Bởi vì Trường Hữu nghiêm túc mà nói là một nam nhân bị tịnh thân, Liễu Đình Nhận lúc trước chưa từng tiếp xúc với quần thể này, âm thầm suy đoán khả năng xác thật sẽ có chút không giống người bình thường.

Hơn nữa so sánh với Trường Hữu người qua đường không có tên họ trong nguyên tác này, càng gần Lạc Kinh, Liễu Đình Nhận càng lo lắng gặp Tư Mã Tiêu rồi thì làm sao đây, căn bản không có quá nhiều tâm lực đặt ở trên người Trường Hữu.

Trong nguyên tác thời kỳ nữ chủ gặp được Tư Mã Tiêu, nữ chủ còn là người nhìn thấy khát cái sẽ đồng tình rơi lệ, nhìn thấy giết người sẽ liễu mạng ngăn cản, còn bởi vì người khác không thích nàng mà ủy khuất, quát cường dò hỏi ‘ vì cái gì người không thích ta, là ta làm không đúng cái gì sai?’ điển hình giả thiết nữ chính thời trẻ à! Nếu nói Tư Mã Tiêu thích cái giọng này, có phải nàng cần khảo nghiệm mộtchút kỹ thuật diễn của mình hay không?

Quá sốt ruột, nàng căn bản không có kỹ thuật diễn. Chỉ có thể khẩn cầu Tư Mã Tiêu ký thật cần bản không bị khuynh đảo bởi nữ chủ thiện lương, mà thích dung mạo của nàng, thật hy vọng hần là mộtnam nhân nông cạn như thế.

“Chúng ta sắp đến Lạc Kinh, nữ lang mặt ừ mày chau như thế, chính là đang sợ hãi gặp bệ hạ?” Tư Mã Tiêu cười hỏi, tươi cười trên mặt lại không lan tràn đến ánh mắt.

Liêu Đình Nhận trong khoảng thời gian này đã quen trong miệng Trường Hữu thường xuyên bệ hạ đại bệ hạ ngắn, nghe vậy kéo kéo khóe miệng, nhìn tường thành ngoài cửa sổ dần dần đến gần, “Ta chỉ đang suy nghĩ, hy vọng bệ hạ ít nhất có thể thích gương mặt này của ta.”

Tư Mã Tiêu nga một tiếng, lại nói: “Bệ hạ khẳng định sẽ thích, nữ lang có tin tưởng ta?”

Liêu Đình Nhận: hần không nghĩ giết ta là được, thật ra bị hần thích mà nói, hình như cũng có chút thàm.

Tư Mã Tiêu thấy nàng không nói lời nào, nghiêng đầu hỏi: “Nữ lang không tin?”

Liêu Đình Nhận: “Ngươi không phải nói người rất ít khi nhìn thấy bệ hạ sao, sao lại khẳng định như thế? Ai cho ngươi tự tin, mặt ta sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Tư Mã Tiêu: “Phốc ha ha ha ha!”

Lạc Kinh là thủ đô một quốc gia, vượt xa Hà Hạ địa phương ở nông thôn có thể so sánh, chỉ là nhìn đến cửa thành cao ngất nguy nga kia, Liễu Đình Nhận liền không ngăn được kinh ngạc cảm thán lên. Nàng ở thời không của mình, từng đi tham quan di tích mấy triều, cho dù đôi sau dựa vào đủ loại tưởng tượng phục hồi như cũ, hiệu quả đều so ra kém giờ phút này nàng tận mắt nhìn thấy hết thảy.

Tường thành dày nặng cao ngất như thế, cao đến cơ hồ để ép làm cho đám người xung quanh như trẻ thành con kiến, từ cửa thành rộng lớn, người người ra vào nối liền không dứt, ba đường quan đạo song hành vào thành, thật xa đã có thể nghe được tiếng ầm ĩ trong thành.

Các nàng một đội người này, trực tiếp đi cửa giữa vào thành, chỉ mới xuyên qua cửa thành thôi, Liễu Đình Nhận đã cảm giác như đi mất một hồi lâu, có thể thấy được tường thành dày thế nào. Dội vào thành rồi, mình xe không thể tùy ý xóc lên, Liễu Đình Nhận chỉ có thể ngồi bên trong xe ngựa, nghe các loại tiếng động náo nhiệt bên ngoài. Các nàng tựa hồ như đang xuyên qua đường cái phồn hoa, đi rất lâu sau đó, rốt cuộc bốn phía chậm rãi trở lại yên tĩnh, phố phường tràn ngập thanh âm ồn ào náo động dần dần rời xa. Liễu Đình Nhận hiểu rõ, đây là các nàng sắp tiến vào hoàng thành.

Toàn bộ thủ đô Lạc Kinh, cơ hồ có một nửa thuộc về phạm vi của hoàng cung, từng lớp từng lớp cung điện bị vây bởi núi và hồ, kiến tạo các loại cảnh trí lâm viên hoa mỹ, là nơi hưởng lạc xa hoa nhất trênđời, đồng dạng cũng là nơi khủng bố nguy hiểm nhất, bởi vì chủ nhân cung điện to như vậy, là một đại ma vương không hơn không kém.

Liêu Đình Nhận bị đưa vào một cung điện không biết tên, toàn bộ hành trình an tĩnh dường như người già, tùy ý những cung nữ thái độ khiêm tốn kính cẩn đó đùa nghịch, lại vào lúc màn đêm buông xuống, ngoan ngoan đi theo mấy hoạn quan xa lạ vào một địa phương khác —— nghe nói thời này Hoàng đế bệ hạ ít chức yên hội, toàn bộ mỹ nhân hậu cung đều phải tham gia, bao gồm nàng mỹ nhân vừa mới vào cung, căn bản còn chưa có phần vị.

Vượt bụng mình mau bị đói sắp bẹp, Liễu Đình Nhận yên lặng cầu nguyện, phù hộ đêm nay thủ trưởng Tư Mã Tiêu không cần đương trường giết người, nếu không nàng thật sự ăn không vào, đói ra bệnh đau da đây thì làm sao bây giờ.

Gió đêm đã bắt đầu lạnh, Liễu Đình Nhận bị một đám cung nhân rũ đầu vây quanh, đi qua hành lang dài treo đầy đèn lồng cùng với quảng trường trống trải. Bên cạnh nàng có rất nhiều người, nhưng đều lặng yên không một tiếng động, mọi người an tĩnh đến mức cơ hồ không nghe thấy tiếng bước chân, nhiều người đi cùng nhau như vậy, vẫn dậm nền bầu không khí khủng bố như chỉ có một mình nàng còn đang thở, có thể thấy được trong cung này không khí ngày thường có bao nhiêu áp lực.

Liêu Đình Nhận hiện giờ lo lắng mọi sự kiện khác xảy ra, trong cung này, hần sẽ không nháo ra quỷ dị? nói thật ra không khí bây giờ thật sự rất dọa người, trên người nàng đều toát ra một lớp da gà.

Còn có, không phải nói mỹ nhân toàn hậu cung đều phải tham gia yến hội này sao, vì sao dọc đường điđúng không nhìn thấy một mỹ nhân khác? Trong lòng không ngừng toát ra các loại ý niệm, mắt thấy điện phù đèn đuốc sáng trưng kia đã ở trước mắt.

Liêu Đình Nhận hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào trong điện. Ngách cửa quá cao, váy chuẩn bị cho nàng lại quá rườm rà, lần váy quá dài, trong nháy mắt nàng thiếu chút nữa té ngã, còn may được nữ hầu bên người đỡ một chút. Cúi đầu nhìn trên mặt đất phủ kín tấm lót gấm sang quý, tầm mắt lại đảo qua tả hữu, phát hiện hai bên thể nhưng đã ngồi đầy các loại mỹ nhân, béo gầy cao thấp cái gì cần có đều có.

không có đạo lý, trong điện nhiều người như vậy, vì sao một chút thanh âm đều không có? Nếu khôngphải thấy đã có vài vị mỹ nhân cũng đang nhìn nàng. Liễu Đình Nhận đều phải hoài nghi đám mỹ nhân này có phải là tượng sáp hay không.

Trong điện không khí phi thường ngưng trọng quý dị, không nghe thấy oanh thanh yến ngữ, chỉ có im lặng vô biên. Liễu Đình Nhạn không dám ngừng đầu nhìn lên trên, nhắm mắt theo đuôi đi vào trong điện, bình bình ổn ổn đứng ở giữa đại điện hành lễ.

“Thiếp, Liễu thị nữ Hà Hạ, bái kiến bệ hạ.”

trên đầu có người nhẹ nhàng cười một cái. Đại điện trống trãi lại quá tĩnh lặng, bởi vậy tiếng cười này tuy nhẹ, lại dường như vang ở trong điện, khiến người ta nghe rõ rành mạch.

“Đứng lên.”

Liêu Đình Nhạn trong lòng bồn chồn, thầm nghĩ thanh âm này, sao giống như..... Nàng không chế biểu tình trên mặt, chậm rãi ngừng đầu lên, nhanh chóng nhìn hoàng đế Tư Mã Tiêu trên đài cao. Sau đó nàng nhịn không được từ nội tâm phát ra một loạt tiếng hô hét tan vỡ, ngay sau đó một loạt câu ba chữ (chửi bới kiểu đmzr, cmm...).

Con mẹ nó, vì sao đại ma vương là Trường Hữu! Trường Hữu như thế nào lại là Tư Mã Tiêu! Đồi kiện quần áo mà thôi, khí chất khác biệt lớn như vậy sao!

không hổ là Tư Mã Tiêu đầu óc có bệnh, thế nhưng có hứng thú giả thành hoạn quan đùa nàng chơi? hần mỗi ngày chạy đến xe ngựa hầu hạ nàng chơi thật sự cao hứng sao?! Nàng vẫn là xem nhẹ bệnh tình của hần!

Liêu Đình Nhạn đối diện khuôn mặt tuần tú của đại ma vương đang khẽ cười lên, thoáng bình tĩnh lại, trong lòng thế nhưng đột nhiên toát ra ý niệm kỳ quái——mấy ngày nay thật là vất vả cho biến thái giết người như ma này, hần làm thế nào nhìn lâu như vậy không nổi điên? Thế nhưng ở trước mặt nàng già vô đến giống như một người bình thường!

Sau đó, lúc phát hiện người qua đường Giáp hầu hạ bên mình đột nhiên biến thành nam nhi bệnh tâm thần, giờ phút này, nàng nên bày ra biểu tình gì đây? Liễu Đình Nhạn ở trong lòng phát ra nghi vấn thống khổ như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

không ai có thể trả lời nàng, Tư Mã Tiêu ngồi ở phía trên nhìn nàng chờ mong, không biết đang chờ mong cái gì.

Liêu Đình Nhạn thật lâu không phản ứng, biểu tình chờ mong trên mặt Tư Mã Tiêu chậm rãi thu liễm, hần mặt vô biểu tình, cup một tiếng buông chén rượu trong tay xuống. Liễu Đình Nhạn hình như nghe thấy tiếng vài vị mỹ nhân sợ hãi mà hít không khí.

không phải chứ, đây là muốn nổi điên? Nàng hình như cũng chưa làm cái gì!

Tư Mã Tiêu có chút bực bội gõ án ki, “Người không muốn nói gì với ta?”

Liêu Đình Nhạn ở trong tay áo nhéo ngón tay mình: Cho nên người rút cuộc muốn ta nói cái gì với người?

Nàng nghĩ nghĩ, nỗ lực đại nhập một chút nữ chủ nhân thiết khổ tình trong nguyên tác, cuối cùng căng da đầu dùng hết lượng ngữ khí ai oán, run rẩy nói: “Bệ hạ, ngài lừa thiếp thật khổ a.”

Tư Mã Tiêu đương trường biểu diễn một cái cười đến đập bàn.

Đại ma vương cười đủ rồi, không làm ra bình luận gì với kỹ thuật diễn thấp kém của nàng, chỉ vươn một bàn tay với Liễu Đình Nhạn: “Quý Phi, tới bên cạnh có.”

Tác giả có lời muốn nói: Liễu Đình Nhạn:.....???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Yếu ớt đáng thương lại bất lực

Cái trò chơi gì vậy? Quý Phi?! Nàng lúc nào biến thành Quý Phi, rõ ràng vào cung còn không đến nửa ngày, có người thông báo với nàng sao? Liễu Đình Nhạn ngốc rồi, nhưng nhìn quanh bốn phía hình như chỉ có một mình nàng ngốc, như vậy có vẻ chính mình quá ngốc, vì thế nàng nhanh chóng cưỡng bách mình điều chỉnh tốt biểu tình, bình tĩnh đáp một tiếng vâng.

Liêu Đình Nhạn nhìn cái thái thần thể kia hơi nghiêng về phía trước, Tư Mã Tiêu vươn một bàn tay với nàng, nàng nhận mệnh nhắc lần vẩy đi lên. Được rồi, hần cao hứng thế nào thì là như thế, ai bảo hần là hoàng đế đầu.

Bất quá nếu nàng nhớ không lầm, nữ chủ trong nguyên tác ở bên hoàng đế một thời gian, tựa hồ phần vị là đứng đầu cứu tần, vì sao đến nàng đây trực tiếp liền biến thành đứng đầu tam phu nhân nhất phẩm, là Quý Phi chỉ sau Hoàng Hậu, chẳng lẽ là đối với ngoan ngoãn tiền cung và chạy trốn rồi bị buộc tiền cung có đãi ngộ bất đồng?

Mặt khác, xét thấy Tư Mã Tiêu còn không có Hoàng Hậu, vậy đại biểu cho nàng hiện tại trực tiếp bay lên đứng đầu hậu cung, loại gian lận này cảm giác giống như mở bàn tay vàng, thật sự quá mức mãnh liệt.

Quang hoàn của nữ chủ cường đại như vậy sao? Liễu Đình Nhạn đi đến bên Tư Mã Tiêu, bộ dáng tiểu bạch kiểm kia của hần đã nhìn liên mấy ngày, cảm thấy mình phảng phất là một người xem vô tội tự nhiên xem thiếu mất mười tập cốt truyện, vẫn còn chưa tỉnh lại, làm một lần đầu óc mơ hồ đến không được.

“Tôi ngồi bên cạnh ta.” Tư Mã Tiêu giữ chặt nàng, lôi kéo nàng ngồi một chỗ với mình.

Liêu Đình Nhạn thẳng tắp ngồi xuống, ngồi xuống đồng thời đôi mắt nàng không tự chủ được từ từ ngời thấy mùi thơm, nhìn về phía án ki trước mặt. Bên trên bày đầy các loại món ăn vừa thấy liền biết rất ngon, nàng rất đói bụng, thật sự.

Nhưng còn Tư Mã Tiêu vẫn dựa gần bên cạnh, nàng không dám động thủ.

Tư Mã Tiêu nhìn khuôn mặt nàng vẫn biểu hiện dụ dáng bình tĩnh, đột nhiên nói: “Nàng muốn ăn thì ăn a, không phải đói bụng sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn trong lòng nói thầm, nàng tự giác vẫn che dấu rất tốt, Tư Mã Tiêu làm thế nào phát hiện ý tưởng chân thật trong nội tâm nàng? rõ ràng nhìn qua là một ma đầu giết người ít dùng đầu óc, thế nhưng nhạy bén ngoài ý muốn.

“Vâng..... Thiếp liền ăn?”

“Ăn đi.” Tư Mã Tiêu cười ngăm ngăm nhìn nàng.

Thái độ ôn nhu đến khiến người ta rụng lông tóc, Liễu Đình Nhạn mới vừa nuốt chiếc đùi đến một miếng thịt viên chiên giòn, bất chợt có suy đoán đáng sợ——Tư Mã Tiêu ngữ khí ôn nhu như vậy, chẳng lẽ, thịt này là thịt kỳ quái gì? không phải là..... thịt người đi? Dựa theo tính cách Tư Mã Tiêu ác liệt, cũng không phải không thể a.

Liêu Đình Nhạn nào bỏ tự dọa chính mình rồi, chiếc đùi không khỏi ngừng giữa không trung.

Tư Mã Tiêu đánh giá biểu tình của nàng, đột nhiên ghé sát vào nàng, ở bên tai nàng khinh phiêu phiêu nói: “Sao lại không ăn a, nàng không thích món này sao?”

Liêu Đình Nhạn không trả lời, Tư Mã Tiêu ngược lại hỏi hoạn quan bên cạnh, “Quý Phi tựa hồ không thích, món này ai làm?” Thanh âm lạnh căm căm, cùng với rồi quả thực quay cuồng một trăm tám mươi độ.

Liêu Đình Nhạn: ngữ khí này dọa người như thế, sẽ không phải hần lại muốn giết người?

Tương tự như vậy, nàng hạ quyết tâm, gấp miếng thịt viên bỏ vào trong miệng. Cảm giác thơm giòn trong nháy mắt tràn đầy khoang miệng, thịt viên bên ngoài xốp giòn, cắn vào bên trong còn có chất lỏng thơm ngon, quả thực mỹ vị. Liễu Đình Nhạn đồng thời nếm ra, đây là thịt hươu.

Tư Mã Tiêu chống cằm nhìn nàng ăn, vươn một ngón tay để nàng quay mặt lại, cười hỏi: “Thịt hươu viên ăn ngon không?”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy tay hần lạnh đến dọa người, quả thực giống khối băng. Bất quá nàng trời sinh sợ nóng không quá sợ lạnh, không chỗ nào sợ hãi, chỉ nuốt viên thịt xuống rồi trả lời: “Thực mỹ vị.”

Tư Mã Tiêu thực nhanh buông tay ra, đặt ở trên tay vịn, “Nghe chưa, Quý Phi nói không tởi, ban thưởng.”

Hoạn quan bên cạnh hần khom người, “Vâng, bệ hạ.”

Tư Mã Tiêu lại nhìn Liễu Đình Nhạn, “Nàng nếm thêm chút.”

Có nữ hầu muốn tiến lên dâng đồ ăn cho Liễu Đình Nhạn, Tư Mã Tiêu lại nói: “cô bảo người dâng đồ ăn cho Quý Phi sao.”

Nữ hầu nghe vậy sợ tới mức té ngã trên mặt đất, hoa dung thất sắc run bần bật, lại một chữ cũng không dám nói. Các cung nhân này đều hiểu rõ tính tình bệ hạ, lúc này nếu khóc kêu tha mạng, chỉ biết sẽ chết càng nhanh, bởi vì bệ hạ nghe tiếng âm i sẽ cảm thấy bức bối, cứ như vậy lập tức quý xuống không ra tiếng, nói không chừng còn có thể có một đường sinh cơ.

Liêu Đình Nhạn còn không quen loại cảnh tượng này, Tư Mã Tiêu nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, cùng một đám cung nhân mỹ nhân dù Tư Mã Tiêu chỉ lớn tiếng thở một chút đã bị dọa đến chết khiếp. Khó trách nơi này không khí áp lực như thế, tất cả mọi người có vẻ có chút tổ chất thần kinh —— nói đến cùng vấn đề đều là do Tư Mã Tiêu, chỉ nghe ngữ khí hần trần ngập lệ khí, liền cảm thấy hình như hần muốn giết người, khó trách mọi người đều sợ hần, nói thật nàng cũng bắt đầu sợ.

Vốn dĩ đang còn nhai thịt viên, bị Tư Mã Tiêu dọa như vậy, Liễu Đình Nhạn sắc, che miệng ho khan lên.

Nàng cảm giác một cái tay lạnh băng xoa phía sau lưng mình, cảm giác kia quả thực như là sau lưng bỏ lên một con rắn đang phun lưỡi, tay Tư Mã Tiêu vỗ trên lưng nàng, thấp giọng nói ở bên tai nàng: “Nàng sợ cái gì, ta lại không dọa nàng, nàng cứ từ từ ăn của nàng là được.”

Liêu Đình Nhạn nói không nên lời, chỉ có thể lắc đầu. Đại ca, ngữ khí của huynh biến thái dọa người như vậy, dù không phải nói với ta, nghe cũng thực sợ hãi có được không?

Tư Mã Tiêu nhìn nàng lắc đầu, nhiu nhiu mày, bức bối nói với nữ hầu kia: “đi xuống.”

Nữ hầu phủ phục trên mặt đất mang ơn đội nghĩa dập đầu, nhanh đi xuống.

Tuy rằng không biết Tư Mã Tiêu vì cái gì không phát tác, nhưng không cần trực diện nhìn người khác từ vong, vẫn làm Liễu Đình Nhạn hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, ho khan chậm rãi bình phục xuống. Đột nhiên trên mặt chợt lạnh, Tư Mã Tiêu sờ sờ mặt nàng, có chút không cao hứng nhiu mày, “Nhìn thấy người chết liền ăn không ngon, sao nàng lại kiêu khí như vậy.”

Liêu Đình Nhạn nhớ tới mình ở trên xe ngựa từng nói với hần những lời này, cả người đều có chút không ổn lắm. Bình thường mà nói, đại bộ phận nhân loại thông thường nhìn thấy người chết đều sẽ ăn uống không ngon, nằng một nữ anh hùng có thể ngồi bên cạnh hần, mặt không đổi sắc gặm thịt viên, còn nói nàng kiêu khí?

Liêu Đình Nhạn quả thực sợ ngây người.

Tư Mã Tiêu nhìn thấy biểu tình của nàng, dựa vào lưng ghế dày rộng, nhìn chung quanh một vòng các mỹ nhân khác trong điện bị bỏ qua đã lâu, “Nàng không tin thì hỏi một chút các nàng này, xem các nàng ấy thấy người chết còn có thể ăn xong bữa cơm hay không, nằng khẳng định là một người kiêu khí nhất.”

Advertisement / Quảng cáo

Vốn dĩ cảm thấy mình hiện tại đã đủ nhỏ yếu đáng thương bất lực, nhưng khi ánh mắt Liễu Đình Nhạn nhìn về hai bên từng hàng mỹ nhân phía dưới kia, nàng phát hiện các mỹ nhân này hình như so với mình càng thêm nhỏ yếu đáng thương lại bất lực. Các nàng nghe thấy Tư Mã Tiêu hỏi chuyện, cơ hồ mỗi người đều vẻ mặt sợ hãi mang áp lực đến không được, cái loại liễu mạng muốn biểu hiện bình tĩnh, nhưng nhìn thấy Tư Mã Tiêu lại nhìn không được run rẩy thảm hại, làm Liễu Đình Nhạn đều nhìn không được sinh ra một loại thương tiếc.

Bị dọa thành như vậy, các nàng vẫn phải dựa theo Tư Mã Tiêu nói, cùng đồng thanh trả lời, “Chúng thiếp có thể ăn xong.”

Liêu Đình Nhạn phảng phất có thể tưởng tượng được đến một cảnh tượng, Tư Mã Tiêu vừa không cao hứng liền giết người, đám mỹ nhân bị buộc phải nhìn, không dám phun, không dám ra tiếng, Tư Mã Tiêu còn bức các nàng tiếp tục đối diện với thi thể hướng dựng mỹ thực, sau đó số lần nhiều đã bị áp bách thành quen.

Quá thảm

trên mặt lại chợt lạnh, Tư Mã Tiêu cọ cọ gương mặt nàng, chống đầu có chút lười biếng nói: “Nàng xem, có phải nàng kiêu khí nhất hay không.”

Liêu Đình Nhạn không còn lời nào để nói, lúc này nàng nhìn thấy phía dưới có mỹ nhân lên lút ngẩng đầu trộm ngắm nàng, ngồi ở phía trên này, các loại động tác nhỏ của người phía dưới đều có thể thấy rõ ràng. Liễu Đình Nhạn cũng nhìn nhiều vài lần mấy vị mỹ nhân kia.

Lúc này Tư Mã Tiêu mở miệng hỏi: “Quý Phi, cảm thấy hậu cung của cô như thế nào?”

Liêu Đình Nhạn: Như thế nào? Đại khái là giống như một đám dê bị nuôi bên cạnh sỏi, bởi vì con sói này như hổ rình mỗi tùy thời có khả năng cắn chết các nàng, cho nên chỉ có thể chen chúc bên nhau run bần bật, thật là phong cách thanh kỳ, đến tổ chất như nằng ở thế giới của mình xem không biết bao nhiêu chuyện cung đấu cùng với phim truyền hình cung đấu cầu huyết, còn không thể đánh giá nổi.

Nhưng lời này không thể nói, nằng chỉ có thể mỉm cười, sau đó nói nằng nhỏ nhẹ, “Các vị mỹ nhân mỗi người mỗi vẻ, dung mạo đều rất không tầm thường.”

Tư Mã Tiêu vẫy vẫy tay, “So ra đều kém nàng.”

Liêu Đình Nhạn: Ha ha, đương nhiên, cũng không nhìn xem nữ chủ này có giá trị nhan sắc được giả thiết thế nào, nếu không phải lớn lên giống tiền nữ, trong nguyên tác kháng chỉ tư bốn rồi bị người bắt lấy, cũng không thể trực tiếp miễn tử.

“Quý Phi thích đám mỹ nhân này?”

Liêu Đình Nhạn cảnh giác, lời này có ý tứ gì? Cảm giác mặc kệ nói thích hay là không thích, đều có khả năng dẫn phát kết quả không tốt. Trong nháy mắt thế nhưng nằng có loại ảo giác đang chơi trò chơi công lược, mà hiện tại có hai lựa chọn bày ở trước mặt đều đi đến kết cục bị kịch.

Nàng châm chọc một lát rồi trả lời: “Thích thích thanh tĩnh, chứ vị mỹ nhân đều thấp phần nhả nhận lịch sự.” Đúng, không sai, cái câu trả lời này tiến nhưng công, lui nhưng thủ, hoàn mỹ.

Nhưng nằng vẫn bất không được kịch bản của Tư Mã Tiêu, bởi vì Tư Mã Tiêu cười nói với mọi người trong điện: “Nếu Quý Phi thích tĩnh, vậy các người cũng không nên ồn đến Quý Phi thanh tĩnh.”

Lời này vừa ra, vốn trong điện an tĩnh không tiếng động, càng có vẻ châm roi có thể nghe thấy, mọi người đến tiếng hít thở đã cơ hồ không có. Liêu Đình Nhạn cảm thấy nếu mỗi ngày ăn cơm đều ăn cùng Tư Mã Tiêu, đại khái có thể một tháng giảm mười cân, nằng hợp lý hoài nghi toàn bộ mỹ nhân dưới tòa kia khả năng đều có bệnh dạ dày —— lúc ăn cơm thường xuyên bị Tư Mã Tiêu chơi như vậy, thử hỏi dạ dày ai chịu được?

“Bệ hạ, không ăn uống sao, vì sao không có động đũa?” Liêu Đình Nhạn vì chính mình có thể ăn tâm ăn xong bữa cơm đầu tiên này, trắng trắng gan chủ động dò hỏi, thật hy vọng hần nhanh ăn cái gì, ngậm miệng không cần dọa người nữa.

Tư Mã Tiêu đẩy người hơi thờ quý súc bị nằng hỏi đến sững sốt, lộ ra chút thần sắc ử oái, phiên chán nhìn đồ ăn này đó nọ trên ki, “cô không ăn, đồ ăn này khó ăn.”

Liêu Đình Nhạn thật sự muốn khiển trách hôn quân này, đồ ăn ngon như vậy còn ghét bỏ? Nàng ở Hà Hạ mấy năm, cũng chưa có mấy lần ăn đồ vật gì ngon hơn những thứ này, tay nghề này có thể chinh phục nằng một người hiện đại từng duyệt qua vô số mỹ thực, Tư Mã Tiêu còn bất bề? Làm hoàng đế thật là quá sung sướng.

“Vậy bệ hạ ngày thường ăn cái gì?”

Tư Mã Tiêu nhiu mày, “không nhớ rõ, đói bụng lại nói.”

Liêu Đình Nhạn thật sự phục, Tư Mã Tiêu cái kẻ chuyên tìm đường chết, dù trong nguyên tác nam chủ không giết hần, hần phòng chừng cũng không sống được bao lâu, cách sống tùy tiện như vậy quả thực là tự sát mãn tính.

Tư Mã Tiêu nhìn chăm chăm nằng, “Thế nào, còn muốn cô bồi nàng ăn, nằng mới nuốt trôi?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ta không phải, ta không có, người đừng nói bậy a.

Nàng vừa định giải thích, Tư Mã Tiêu liền cầm lấy chiếc đĩa: “Thôi, bồi nàng ăn một chút vậy.”

Liêu Đình Nhạn nhìn bên cạnh Tư Mã Tiêu, hoạn quan trung niên kia vẫn luôn mặt mang mỉm cười, nhìn thấy tình hình này lộ ra thần sắc kinh ngạc đầu không được, giống như Tư Mã Tiêu làm chuyện gì thần kỳ.

Liều Đình Nhận chửi thắm, ăn một bữa cơm mà thôi, có khoa trương như vậy sao, chẳng lẽ Tư Mã Tiểu ngày thường thật sự không ăn cơm? Lại vừa thấy chửi vị mỹ nhân dưới tòa, thế nhưng đều lộ ra vẻ kinh ngạc, cho dù cúi đầu thu liễm thực nhanh, Liều Đình Nhận cũng thấy được.

Liều Đình Nhận: “.....”

Tư Mã Tiểu ăn hai ngụm đồ ăn liền ném chiếc đũa xuống, dường như ăn một chút gì cũng muốn mệnh hẳn. Người là hài tử gấu năm tuổi nhà chị họ ta sao, đứa bé kia không thích ăn cơm, ăn bữa cơm còn cần ba người dỗ? Liều Đình Nhận mắng thắm.

Ăn xong bữa cơm không biết nên nói như thế nào, chúng mỹ nhân tự động tự giác dẫn dắt các nữ hầu trở về cung điện của mình, một nữ hầu phẩm giai cao mang theo một đội cung nhân đi đến trước Liều Đình Nhận, quỳ xuống dập đầu hành lễ, “Nô Quế Diệp, bái kiến Quý Phi.” Phía sau các cung nhân đồng dạng quỳ xuống hành lễ.

Tư Mã Tiểu rung chén rượu chỉ chỉ Quế Diệp, “Người này sẽ hầu hạ nàng, đi thôi.”

Liều Đình Nhận được đám người Quế Diệp vây quanh, đi vào một tòa cung điện có rừng có nước thật lớn, lại được mời vào nội thất, cung nhân tới tới lui lui chuẩn bị cho nàng tắm gội và nghỉ ngơi. một mình nằm ở trên giường mềm mại, vuốt sợi tơ mềm nhẵn, Liều Đình Nhận lộ ra tươi cười may mắn.

thật tốt quá, Tư Mã Tiểu quả nhiên giống như nguyên tác, không có ý tứ ngu ngốc! Đúng, trong nguyên tác nữ chủ ở bên Tư Mã Tiểu một thời gian, Tư Mã Tiểu căn bản cũng không ngủ nàng ấy, đến nỗi vì sao không ngủ, nguyên tác không giải thích, chỉ là trong nguyên tác chuyện về nữ chủ đến tột cùng có bị Tư Mã Tiểu ngủ hay không, nam chủ và nữ chủ hai người lại là một đoạn dây dưa ‘ chàng yêu ta vì cái gì không tin ta ’, xem đến tâm năng thật mệt.

hiện giờ Liều Đình Nhận đồng dạng không có ý tưởng đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, dù sao Tư Mã Tiểu không ngủ nàng là tốt nhất, ít nhất buổi tối có thể nghỉ ngơi từ từ. Nàng kéo chăn che đầu, cả người cuộn ở trong chăn thả lỏng mà nhắm mắt ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Nam nữ chính cảm thấy đầu óc đối phương không dùng được

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Kịch bản chính là không có kịch bản

Sáng sớm từ trong mơ tỉnh lại, nhìn thấy Tư Mã Tiểu ngồi bên mép giường đẩy mặt không thoải mái là cái dạng thế nghiệm gì? —— là thế nghiệm từ mộng đẹp đi vào ác mộng.

Liều Đình Nhận chớp chớp mắt, còn có chút mơ hồ, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời không phải đã sáng ngời, nàng nói thầm, Tư Mã Tiểu không phải hôn quân sao, hôn quân chẳng lẽ không nên ngủ đến mặt trời lên cao không tảo triều sao, vì cái gì sáng sớm như vậy tới nhiều giấc mộng của người ta? hẳn rồi cuộc còn nhớ hẳn nhân thiết chính là hôn quân hay không.

Bởi vì đối phương là Tư Mã Tiểu tùy thời có khả năng phát bệnh, Liều Đình Nhận chỉ có thể cố nén tức giận rời giường, quần chăn ngồi dậy, lộ ra một cái mỉm cười đúng tiêu chuẩn công tác, gọi: “Bệ hạ.”

Ai còn không phải là xã súc, nhiều ít ứng phó qua một hai lần bần thần làm khó như vậy.

Cảm chột lạnh, Tư Mã Tiểu nhẹ nhàng nắm cảm nàng, cẩn thận đánh giá mặt nàng. Liều Đình Nhận trong lòng bồn chồn, thầm nghĩ người này không phải sáng sớm muốn nổi điên ả?

“Nàng không cao hứng? Bởi vì cô quá rầy nàng nghỉ ngơi?” Tư Mã Tiểu nói.

Liều Đình Nhận lại lần nữa từ hơi đến tột cùng là mình biểu hiện quá rõ ràng hay là Tư Mã Tiểu quá nhạy bén, tại sao mỗi lần đều bắn trúng hồng tâm? Nàng giãy giụa tiếp tục tự mình biểu diễn, “Sao có thể, thiếp đã nghỉ ngơi tốt.”

Tư Mã Tiểu hừ một tiếng, phát tay áo bước đi ra ngoài. Liều Đình Nhận nhìn cảnh cửa bị hất đá đến phát ra tiếng kêu kẹt, do dự một lát, lại nằm trở về. đã nghỉ ngơi đủ là không có khả năng, nếu Tư Mã Tiểu đi rồi, nàng liền tiếp tục ngủ thôi, đi đường lâu như vậy, nguyên khí nào dễ dàng khôi phục được.

Advertisement / Quảng cáo

Kết quả chờ nàng ngủ đủ giấc rồi dậy, lại phát hiện Tư Mã Tiểu ở mép giường.

“..... Bệ hạ.”

Liều Đình Nhận không rõ rốt cuộc hẳn muốn làm cái gì, năm lần bảy lượt đột nhiên xuất hiện như vậy, chẳng lẽ muốn dùng loại phương pháp đặc thù này tra tấn nàng?

“Lúc này ngủ đủ rồi?” Tư Mã Tiểu trầm khuôn mặt hỏi.

Liều Đình Nhận dám lắc đầu sao? không dám. Vì thế sau khi nàng gạt đầu, Tư Mã Tiểu kéo nàng từ trên giường lên, lôi kéo đi ra ngoài. Liều Đình Nhận còn mặc một thân áo ngủ màu trắng, tóc vẫn rối tung chưa chải, miễn cưỡng đi giày ở mép giường, theo Tư Mã Tiểu thất tha thất thểu đi ra ngoài.

trên đường nghênh diện gặp phải hoạn quan nữ hầu, tất cả đều lui ra phía sau quý xuống, không ai dám nhìn nhiều Liều Đình Nhận đáng vẻ không chính. Tư Mã Tiểu bước chân đi quá rộng, Liều Đình Nhận chỉ có thể chạy chậm đuổi theo, cái tay bắt lấy cổ tay nàng kia vừa lạnh lẽo lại dùng sức, nàng tránh thoát không nổi cũng không dám tránh thoát, không nói một lời đi theo Tư Mã Tiểu, càng đi càng thấy hẻo lánh.

Nhìn thấy phía trước xuất hiện hàng rào bao vây lencòn ẩn ẩn nghe được hồ gầm, sau lưng Liều Đình Nhận ra một trận mồ hôi lạnh, không phải là, niêng chờ nàng ngủ ngon, sau đó ném nàng tới chỗ này cho hồ ăn?!

Tiếng hồ kêu càng ngày càng gần, tuy Liều Đình Nhận lúc này cũng chột dạ trong lòng, nhìn không được chân mềm run rẩy. Nhận thấy Liều Đình Nhận run nhè nhẹ, Tư Mã Tiểu quay đầu nhìn nàng một cái, vừa nhìn, hẳn hỏi: “Sao lại không mặc áo ngoài?”

Liều Đình Nhận: “.....” Con mẹ người! Người cho ta thời gian mặc áo ngoài sao? Còn có mặt mũi hỏi?

Tư Mã Tiểu: “Sợ nóng lại sợ lạnh, nàng thật là phiền toái.”

Liều Đình Nhận: “.....” Quá khen, so với ta, người phiền toái hơn nhiều.

Tư Mã Tiểu buông nàng ra, cởi áo ngoài trên người hẳn khoác lên người Liều Đình Nhận.

Liều Đình Nhận im lặng, mặc vào cái áo ngoài không có độ ấm nhưng lộ ra một cổ mùi hương không biết là hương gì, cảm thấy Tư Mã Tiểu khả năng cũng không phải mang nàng đi tìm chết.

Nàng đi theo phía sau Tư Mã Tiểu, cách chỗ hồ gần càng ngày càng xa, cuối cùng đi tới một mảnh vườn trong hoa viên, Liều Đình Nhận nhìn thấy mấy con khổng tước đang nhẩn nhai kéo cái đuôi đi lại trên mặt cỏ.

Xem ra nơi này là thú viên trong cung, nghe nói chia làm rất nhiều khu vực, nuôi các loại động vật khác nhau, một mảnh vườn này hẳn là chỗ nuôi khổng tước.

“Sáng nay người chăn nuôi tở bẩm, nói trong vườn con khổng tước trắng kia đã xòe đuôi.” Tư Mã Tiểu nói, “Con khổng tước trắng này, lúc trước mùa xuân khổng tước khác đều xòe đuôi, chỉ có nó không xòe, bây giờ mới rốt cuộc chịu xòe ra..... không phải nàng nói muốn xem?”

Bọn họ lúc trước ở trên xe ngựa nói chuyện phiếm, Liều Đình Nhận còn tưởng rằng hẳn là một người qua đường Giáp, nói chuyện đều thực tùy tiện, khi đó Tư Mã Tiểu nhắc tới khổng tước, nàng xác thật từng nói muốn nhìn khổng tước trắng xòe đuôi. không nghĩ tới, hẳn thật nhớ kỹ, còn quả nhiên mang nàng tới xem, Liều Đình Nhận trong nhất thời tâm tình có chút phức tạp.

Tư Mã Tiểu nhìn quanh không thấy con khổng tước trắng đó, đã không kiên nhẫn triệu hoạn quan chân nuôi tới, “Con khổng tước trắng đâu?”

Hoạn quan chân nuôi đầu dô mồ hôi, vội vàng đi tìm, thật vất vả tìm được con khổng tước trắng đó, nhưng khổng tước trắng lại khép đuôi, không xòe ra. Tư Mã Tiểu đen mặt, nhìn về phía Liều Đình Nhận, “Lúc nó xòe đuôi, nàng một hai muốn ngủ, hiện giờ không được nhìn.”

Liêu Đình Nhạn tâm nói, hóa ra sáng sớm như vậy người ngồi ở mép giường ta là muốn mang ta tới xem không tước trắng xòe đuôi, người cũng không nói sớm, như mặt hổ ngồi ở đó, ai biết người muốn làm gì, không biết còn tưởng rằng người muốn giết người đấy.

“Là thiếp sai, để lần sau không tước trắng này xòe đuôi, thiếp lại đến xem vậy.” Liêu Đình Nhạn lấy ra tu đường lúc làm việc phải hầu hạ thủ trưởng một ngày sửa bán thảo tám lần, ôn ôn nhu nhu nói.

Nhưng lão bản Tư Mã Tiêu trước mắt nàng so với lão bản trước đây làm khó hơn nhiều, hẳn âm thanh lạnh lùng nói: “không được.” Quay đầu ý bảo hoạn quan chân nuôi kia, “Người đi, bây giờ làm cho con không tước này xòe đuôi.”

hoạn quan chân nuôi sắp bị dọa khóc, người tiền nhiệm của hắn cũng như vậy, cuối cùng bị ném vào trong núi cho hổ, thì thể cũng không còn. Nếu làm Hoàng đế bệ hạ không cao hứng, không chỉ hắn phải chết, con không tước trắng này khả năng cũng sẽ bị bỏ lông đưa đến phòng ngự thiện trở thành một món đồ ăn, mang lên bàn ăn của bệ hạ. Vì bọn họ hai cái mạng nhỏ này, hẳn cần thiết phải đi thử một chút.

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ hôm nay con không tước trắng này xác thật tâm tình không tồi, vừa lúc nể tình lần thứ hai lại xòe đuôi, Tư Mã Tiêu lúc này cao hứng, thường hoạn quan kia một tráp hoàng kim

Vốn dĩ đang xem không tước trắng xòe đuôi Liêu Đình Nhạn ngấm sang cái tráp hoàng kim kia, ánh vàng rực rỡ, khí vị tiền tài, hoàng đế không hổ là hoàng đế, giết người đã danh tác, thường người càng danh tác.

Nàng cứ như vậy trộm liếc mắt nhìn một cái, liền làm Tư Mã Tiêu phát hiện.

“Nàng cũng muốn?”

Vậy thì không nên, nữ chủ nhân thiết sao có thể thích hoàng kim loại đồ vật vớ vẩn này a. Liêu Đình Nhạn hàm súc trả lời: “Thiếp càng thích ngọc.” Tuyệt đỉnh ngọc tố có thể đáng giá hơn hoàng kim nhiều, nghe vào bức cách cũng càng cao.

Tư Mã Tiêu: “Thứ đồ kia có cái gì mà thích, tư khổ của cô có rất nhiều.”

hắn nói như vậy, liền mang Liêu Đình Nhạn đi tư khổ xem ngọc. Liêu Đình Nhạn hứng thú bưng bưng, so với xem không tước trắng còn cao hứng hơn nhiều. Tuy rằng không tước trắng xòe đuôi thật đẹp, nhưng kỳ thật ở thế giới của mình nàng đã từng xem không tước trắng xòe đuôi, so sánh ra xem bảo bối càng có ý tứ hơn.

Lúc này, Liêu Đình Nhạn hoàn toàn không thêm để ý mình đầu tóc không chải, quần áo không mặc tốt, dù sao hiện tại nàng là Quý Phi của Tư Mã Tiêu, căn bản không có một nam nhân nữ nhân nào dám liếc nhìn nhiều rằng một cái, còn Tư Mã Tiêu cũng chỉ nhìn mà thôi.

Liêu Đình Nhạn lần thứ hai hợp lý hoài nghi Tư Mã Tiêu khả năng là không được.

“Nha, những đồ ngọc này nàng đã thích, cho người đưa đến trong cung điện của nàng đi.” Tư Mã Tiêu không quá để ý mà chỉ chỉ những món ngọc thạch oánh nhuận mỹ lệ.

Liêu Đình Nhạn: “Đa tạ bệ hạ ban thưởng.” Ha ha ha thật vậy sao! Cái viên đạn bọc đường này chịu không nổi a! Thậm chí đã bắt đầu bị đám ngọc xinh đẹp này dóc che mờ hai mắt, cảm thấy Tư Mã Tiêu người này kỳ thật không tồi!

Tư Mã Tiêu ước lượng một cái ngọc hoàn, “Loại đồ vật này, lúc cô nhầm chán từng đập vào nhau nghe tiếng động chơi, không có gì dùng được.”

Liêu Đình Nhạn chịu không nổi, cái đồ phá sản này, thể nhưng dùng ngọc tốt như vậy đập chơi? Lăng phi đến tìm nàng đều đau rồi, quả thực muốn ấn sọ não hắn lên mặt đất để đập chơi.

“Ha ha, bệ hạ, mỹ ngọc như vậy, đập chơi quá mức đáng tiếc.”

“A?” Tư Mã Tiêu trong tay thường thức cái ngọc hoàn kia, đi đến bờ ao bên ngoài, thuận tay tung ra ném cá chép đơ trong hồ. Rầm một tiếng, ngọc hoàn liền rơi vào nước, bắn lên một đám bọt nước.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Mẹ nó.

Tư Mã Tiêu nhìn thấy biểu tình của Liêu Đình Nhạn, quay đầu vào lúc nàng không nhìn thấy lộ ra cái cười vui vẻ thoải mái, cảm giác tâm tình khá hơn nhiều—— Liêu Đình Nhạn mỗi lần trong miệng nói chuyện, trong ánh mắt đều là ý tứ tương phản hoàn toàn, ngọc đến có chút không tương xứng với bề ngoài, đặc biệt thủ vị.

Bị Tư Mã Tiêu lấn lộn một buổi sáng, Liêu Đình Nhạn vào lúc gần giờ Ngọ, rốt cuộc có thể trở lại tòa cung điện của mình kia, rửa mặt chải đầu mặc quần áo, thuận tiện ăn một chút gì. Chuyện khác không nói, trong cung ăn mặc dùng đều đứng đầu, đến các nữ hầu cũng đều tâm tình thủ hảo, hợp tâm ý thật giống như là con giun trong bụng, đặc biệt là Quế Diệp, nàng còn chưa nói một lời, chỉ một ánh mắt, Quế Diệp đã biết nàng đói bụng muốn hay là khát muốn uống nước.

Rốt cuộc là được huấn luyện ra như thế nào, bị Tư Mã Tiêu dọa thành sao? Được hầu hạ đến thoải mái dễ chịu, Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình rất có thể sẽ ở trong tương lai không xa biến thành một phế nhân, vốn là áo tơi dưới tay com tời há mồm, nói cũng không cần phải nói, đường cũng không cần đi, là việc hưởng thụ như thế này. So sánh với đãi ngộ bấy giờ, lúc trước nàng ở Hà Hạ tuy rằng cũng có người hầu hạ, nhưng lúc ấy trên cơ bản rất nhiều việc nàng cũng tự mình làm, hơn nữa tới tố đều tương đối tùy ý, không có quy củ khắc nghiệt như trong cung, ở chỗ này, Quế Diệp dẫn theo mấy chục cung nhân chuyên môn hầu hạ một mình nàng, hoàng gia phục vụ đỉnh cấp, quả nhiên trị kỷ thoải mái.

Liêu Đình Nhạn không rõ, nếu mà Tư Mã Tiêu ngày ngày hưởng loại ngày tháng thần tiên này, làm thế nào còn trường thành bộ dạng Ma Vương kia?

“Quý Phi, mấy vị tiếp dư mỹ nhân tới bái kiến ngài.” Quế Diệp tới thông bẩm.

đang ăn đưa Liêu Đình Nhạn ngừng lại, xoa xoa tay ngồi dậy, “Vậy cho các mỹ nhân vào đi.”

Tới rồi! trận đầu của vô địch lớn cung đấu! Thân ở cung đình, sao có thể không có tranh đấu, cho dù bề ngoài có hài hòa, nhất định bên trong cũng là mạch nước ngầm mãnh liệt. Ở trên đường đi, nàng không biết đã thiết tưởng bao nhiêu lần phó bản cung đấu gian nan hiểm trở, nhiều lần đều náo bố mình mới vừa vào cung bị phi tàn địa vị cao ức hiếp, cùng mỹ nhân đồng bệnh tương liên trở thành bằng hữu, lại chịu khổ phản bội, một đường đi đến ngược tâm không thôi, náo bố tới đâu cũng sắp tọc.

Advertisement / Quảng cáo

—— kết quả tiến cung nửa ngày trở thành Quý Phi cấp bậc tối cao trước mắt, náo bố trước kia cùng tất cả các loại cốt truyện bất chúc đều vô dụng, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Mười mấy mỹ nhân phân vị tối cao mệnh mong quý đây đấy, các mỹ nhân khác bởi vì phân vị quá thấp, căn bản không có tư cách tới bái kiến nàng. Đàn mỹ nhân này tới bái kiến nàng, toàn bộ hành trình cúi đầu, từng bước từng bước quy quy củ củ, sau khi bái xong lại theo thứ tự lui ra.

Liêu Đình Nhạn còn không kịp phát huy một chút, đã thấy các nàng đều đi xuống.

Từ từ, nói là bái kiến, thật sự chỉ là bái kiến một chút rồi đi sao? Cái loại tình huống mọi người ngồi một vòng sau đó cười ngấm ngấm, người chọc ta một chút, ta đâm người một chút, lại thôi phỏng nhau là không tồn tại?

Liêu Đình Nhạn chưa phản ứng lại, Quế Diệp thấy nàng không hề rặng nhìn chăm chăm phương hướng đám mỹ nhân rồi đi, còn tưởng rằng nàng đang không cao hứng vì nhiều người như vậy tới ăm ỉ, liền thật cẩn thận giải thích: “Các vị mỹ nhân chỉ có thể đứng dịp lần đầu tiên ngài vào cung tới gặp mặt, về sau mỗi ngày đều sẽ chỉ ở ngoài điện lễ bái thỉnh an, không cần ngài tự mình tiếp kiến, ngài yêu thích thanh tịnh, các nàng cũng không dám tùy tiện tới quấy rầy.”

nói cách khác nàng không cần mỗi ngày khai tiệc trà cùng một đám mỹ nhân nói chuyện phiếm.

Suy nghĩ trong chốc lát, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nàng hiểu ra, không phải không có mỹ nhân muốn cung đấu, mà là trong cung toàn bộ mỹ nhân lòng mang mộng tưởng, muốn thông qua cung đấu đi lên đỉnh cao nhân sinh, đều đã bị Tư Mã Tiêu đầu chết hết.

Hoàng đế không làm việc đang hoàng, không có việc gì liền nghĩ đến giết tiểu lão bà của mình, làm cho nàng Quý Phi này, thể nhưng không có nơi dụng võ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Liêu Đình Nhạn: Bệ hạ thật là xấu

Liêu Đình Nhạn lần thứ ba nhện không được nhìn ra cửa điện, Quế Diệp hầu hạ nâng bưng một chén canh lạnh tới, thấy ánh mắt nàng đang xẹt đến đầu, trong lòng mình bạch, liền ngồi quỳ ở bên cạnh nàng, ôn nhu nói: “Ngài chính là đang đợi bệ hạ?”

Liêu Đình Nhạn kỳ thật không phải đang đợi Tư Mã Tiêu, thậm chí ước gì hắn không xuất hiện, nhưng mấy ngày nay mỗi ngày hắn đều phải tới đây, không nhẹ không nặng mà lần lộn nâng trong chốc lát mới tỉnh là xong, cổ tỉnh hóm náy đột nhiên không thấy bóng người, khiến cho tâm thần nàng không yên, đều lo lắng Tư Mã Tiêu có phải đang ghen cái đại chiêu gì hay không, nhện không được tự mình dọa mình.

Nhưng mà nàng sợ hãi đối mặt với bệnh tâm thần, lại bị Quế Diệp ngộ nhận là thâm cung khúc oán tường niệm, còn riêng vì nàng giải thích nghi hoặc: “Bệ hạ hẳn là đang ở đồng đường Thái Cực Điện, cùng tướng quốc thái phó bọn họ thương thảo quốc gia đại sự, nói vậy buổi chiều hẳn sẽ tới thăm Quý Phi.”

đi vào nơi này rồi, Liêu Đình Nhạn mới hiểu được, nguyên lai hoàng đế cũng không phải mỗi ngày lên triều, giống như hoàng đế này hiện giờ, từ khi hắn kế vị, trước nay chính là nửa tháng một đại triều, ba ngày một tiểu triều, đại triều ở Thái Cực Điện, giống nhau đều là có đại sự đáng tấu biểu, mà tiểu triều sẽ ở đồng đường của Thái Cực Điện, chỉ có vài vị quan viên cao cấp cùng hoàng đế đơn độc mở họp nhỏ, nói nói mọi việc trong triều.

Bất quá Tư Mã Tiêu hoàng đế này không quá xứng chức, cho dù loại họp nhỏ này, hắn cũng là thích tham gia thì tham gia, không thích tham gia thì không tham gia, mọi việc cơ hồ đều để tướng quốc, thái phó, thái bảo ba người quyết định, mỗi ngày hắn chỉ phụ trách làm cái thùng hóa được, tùy thời chuẩn bị nổ chết một hai người.

Liêu Đình Nhạn nghe Quế Diệp nói đến tướng quốc, thái phó, ý niệm trong đầu nháy mắt có chút bay đi. Lúc này thể cục trong triều có thể nói là ‘thể chân vạc tam quốc’, quyền lợi cơ bản đều nắm giữ ở trong tay ba người này, một là Đô tướng quốc, người này xuất thân bụi cỏ, đến on tiền để tri ngộ, từng vì tiền để đánh đuổi vô số ngoại địch, là người có tài tướng soái, trước khi tiền để qua đời đã giao thác ầu tử cho hắn, lệnh cho hắn phụ tá ấu đế, bây giờ có thể nói là quyền thế ngất trời.

một người nữa là Đoàn thái phó, đại biểu cho hào môn quý tộc, gia chủ Đoàn gia, đứng phía sau là các đại gia tộc kéo dài mấy trăm năm, hắn còn là thân phụ của tiền hoàng hậu, cũng chính là ngoại tổ của hoàng đế Tư Mã Tiêu.

Cuối cùng một người còn lại là Cao thái bảo, chính là chương lĩnh binh mã giữ thành và phòng vệ cung đình, còn thường xuyên thay thế hoàng đế phê duyệt tấu chương, xử lý đại sự, một vị hoạn quan già được hoàng đế tín nhiệm nhất.

Advertisement / Quảng cáo

Ba người này, sở dĩ Liêu Đình Nhạn nhớ rõ như thế, là bởi vì bọn họ đều có không ít suất diễn trong nguyên tác. Ừ, phải nói thật, suất diễn của Đoàn thái phó và Cao thái bảo đều nhiều hơn Tư Mã Tiêu, là hai vị cạo già trong nguyên tác sau khi Tư Mã Tiêu chết còn làm rất nhiều đại sự.

Đồng đường Thái Cực Điện, Tư Mã Tiêu tùy ý ngồi ở phía trên, vừa câu được câu không vừa búng chén rượu trước mặt.

“Bệ hạ! họ Quách kia tuyệt không thể tha nhẹ, thần thỉnh bệ hạ hạ chỉ, tróc nã Quách Ngạn, tính cả Quách gia trên dưới hơn ba mươi khẩu, toàn bộ chém đầu răn đe cảnh cáo!” Vô quan râu dài, Đô tướng quốc người quá trung niên, tiếng như chuông lớn, mị sắc như đại đao, vừa nói tay đã lộ sát khí, âm âm vang theo cảm giác áp bách.

Thượng thư lệnh đầu bạc râu thưa bước ra khỏi hàng chấp tay nói: “Bệ hạ cần nhắc, Quách Ngạn kia tuy nói có bất kính với bệ hạ và tiền đế, nhưng người này là cao tán, nếu thật vì hắn rượu vào nói lời liền muốn chém đầu hẳn còn liên lụy người nhà, thần cho rằng không ổn.”

Đô tướng quốc hừ mũi tiếng, không chút khách khí: “Thượng thư lệnh bao che Quách Ngạn như thế, thật sự là tiệt tài, hay là bởi vì thân thiết với Đoàn thái phó?!”

Đoạn thái phó vẫn luôn nhìn lo lắng, đứng ở một bên không nói chuyện, thấy liên lụy đến mình, mới không nhanh không chậm mở miệng nói: “Đô tướng quốc quá lo lắng, không nói đến Quách Ngạn kia và Đoàn gia ta cũng không có quan hệ gì, dù hẳn thật cùng Đoàn gia ta có quan hệ, chỉ cần hắn phạm vào luật pháp, Đoàn gia ta cũng không dung.”

Đô tướng quốc: “Những câu chữ bôi đen, Quách Ngạn hẳn một thị lang nho nhỏ, làm sao dám lan truyền bốn phía!” hắn chuyển hướng sang hoàng đế Tư Mã Tiêu, “Bệ hạ, thần xin tra rõ ngọn nguồn việc này! nói vậy phía sau Quách Ngạn kia, tất nhiên còn có chủ mưu!”

Phái dưới vài vị thần tử sào tới sao dĩ, Tư Mã Tiêu lại thần sắc nhàn nhạt, dường như đi vào cõi thiên ngoại thần tiên, căn bản không nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, lúc này Đô tướng quốc đáng vẻ cường thế, hắn mới nhìn về phía dưới, không để ý lắm mà nói: “Mới vừa rồi Đô tướng quốc nói giết ai? Cái người gọi là Quách gì?”

“Hồi bệ hạ, thần thỉnh đem Quách Ngạn cùng với trên dưới hơn ba mươi người Quách gia, tất cả chém đầu!” Đô tướng quốc lần thứ hai mở miệng.

Tư Mã Tiêu không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “Nếu Đô tướng quốc nói giết, vậy thì giết đi.”

Đô tướng quốc nghe vậy, lộ ra một cái cười thỏa thuê đắc ý, liếc xéo Đoàn thái phó một cái. Thượng thư lệnh một đồng tuổi trên mặt sầu khổ, yên lặng lùi trở lại phía sau Đoàn thái phó, còn Đoàn thái phó lại nhìn không ra hi nộ, như cũ một bộ đáng bình tĩnh.

Tư Mã Tiêu dường như là thập phần phiền muộn, đứng dậy nói: “nói xong? đã nói xong vậy tan đi.” hấtdứt lời, cũng mặc kệ người còn lại nghĩ thế nào, trực tiếp nhanh chóng rời đi.

Chư vị thần tử sớm đã quen tác phong của Tư Mã Tiêu, cái gì cũng không nói, từng người lui ra, chỉ có hai vị lão thần lộ ra thần sắc đau lòng sầu khổ, lắc đầu thờ dài.

Tư Mã Tiêu đi ra khỏi đồng đường, bước chân chậm lại, mặt âm trầm đi dọc theo hành lang gấp khúc trống trải, nhóm hoạn quan hầu hạ hắn đều đi theo xa xa, cứ như vậy một đường đi đến Phù Dung Điện của Liêu Đình Nhạn.

Tư Mã Tiêu đi vào trong điện, nhìn thấy Liêu Đình Nhạn nằm ở trên giường mỹ nhân, đối diện với làn gió thom thoï bên cửa sổ, đang say sưa đi vào giấc ngủ. Thấy nàng ngủ ngon đến như vậy, tâm tình Tư Mã Tiêu lập tức càng thêm không tốt, nâng帷 sao cũng không có việc gì còn có thể ngủ được, còn ngủ đến say như vậy? hắn đi đến bên người Liêu Đình Nhạn, mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, bỗng nhiên duỗi tay đi tóm cổ tay nàng.

trên cổ tay Liêu Đình Nhạn đeo một cái vòng bạch ngọc, là lần trước hắn ban thưởng, bạch ngọc doanh nhuận, da thịt trơn mịn, hai bên dán vào nhau, cũng không biết cái nào càng thêm mỹ lệ. Tay Liêu Đình Nhạn luôn ấm áp, vòng ngọc đeo lâu trên cổ tay này, cũng phẳng phát nhiễm độ ẩm từ tay nàng. Tư Mã Tiêu bất lý ngón tay ngọc kia, bỗng nhiên cúi đầu cắn một miếng.

Vì cái gì ngủ một giấc trưa bị đau rồi tỉnh lại phát hiện Tư Mã Tiêu đang cắn tay mình? Liêu Đình Nhạn phản ứng đầu tiên là nghĩ nơi này không có vắc-xin phòng bệnh chó dại, tiếp theo là ngạc nhiên, Tư Mã Tiêu hẳn không chỉ có giết người còn ăn thịt người sao? Ăn thịt người sống, đây loại đại ma vương tuyệt thế nào?

Phát hiện năng tình, một đôi mắt không dám tin tưởng đang trừng mình, Tư Mã Tiêu cười buông tay nàng ra, còn sờ sờ đầu răng chính hắn lưu lại, “Năng tình.”

Liêu Đình Nhạn: “…… Bệ hạ.” Vì sao gia hỏa này có thể về mặt bình thường mà chào hỏi mình, đầu răng còn đang trên cổ tay đây, coi nàng là người mù nhìn không thấy sao?

“Bệ hạ đây là đang?”

Tư Mã Tiêu a một tiếng, tùy ý nói: “Muốn nâng bồi ta, nhưng nàng vẫn luôn không tỉnh, cho nên đánh thức nàng.”

Phương thức gọi người của người thật đúng là đặc biệt, nàng chỉ duy nhất nghe nói vì gọi ai đó rời giường liền cắn người ta, đó chính là con chó được bạn cùng phòng của nàng nuôi dưỡng.

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn mỉm cười: “thì ra là thế.” —— con mẹ người.

“Bệ hạ muốn thiếp bồi bệ hạ làm cái gì?”

Tư Mã Tiêu nói: “không biết, tóm lại nàng cần phải làm ta cao hứng.”

Người như vậy, nếu không phải hoàng đế, sớm bị người ta ấn vào trong WC xả nước trôi đi rồi. Liêu Đình Nhạn ôn nhu vô cùng, lộ ra chút thần sắc khó xử, “Nhưng mà thiếp không biết làm gì mới có thể khiến bệ hạ cao hứng.”

Tư Mã Tiêu đánh giá biểu tình của nàng, đột nhiên hỏi: “Biết mắng chửi người sao? Mắng một câu thử nghe một chút.”

Liêu Đình Nhạn đôi mắt đảo qua đầu răng màu đỏ trên tay mình, môi giật giật. Thào nề ma, thào nề ma, nghe thật ngứa bức!

Nàng kiêu thanh mắng: “…… Bệ hạ thật là xấu!”

Tư Mã Tiêu cười nằm liệt, bất lấy tay Liêu Đình Nhạn, thờ hồn hên, “Nàng, nàng lại mắng thêm một câu.”

Liêu Đình Nhạn: Trước nay chưa từng nghe thấy yêu cầu biến thái như vậy.

Phù Dung Điện bộc phát ra một trận cười to, đám người Quế Diệp gác bên ngoài điện hoảng sợ, đặc biệt là hoạn quan hầu hạ bên cạnh Tư Mã Tiêu mười mấy năm, Cẩn Đức tổng quản Thái Cực Điện, càng nhìn cửa điện lộ ra thần sắc kinh ngạc. Hoàng đế tuy nói hi vọng vô thường, trên mặt cũng cười rất nhiều, nhưng cười to như thế thật là phá lệ hiếm lạ, Liêu Quý Phi kia, đến tận cùng có thủ đoạn gì, thế nhưng có thể lấy lòng bệ hạ đến tận đây?

Liêu Đình Nhạn tò mò cũng không có kỹ xảo đặc thù gì, chủ yếu dựa vào bệnh tình Tư Mã Tiêu thay đổi thất thường cùng với điểm cười quý thần khó lường, quý biết hẳn mỗi lần cười là bị chọc trúng chỗ nào.

Tư Mã Tiêu cười đủ rồi, một tay kéo Liêu Đình Nhạn tới, Liêu Đình Nhạn cho rằng hẳn lại muốn mang mình đi nơi nào, thuận thế đứng lên, ai ngờ chờ nàng đứng lên, Tư Mã Tiêu chính mình nằm trở về vị trí vừa rồi của nàng

không đợi Liêu Đình Nhạn làm ra phản ứng, Tư Mã Tiêu lại dùng một chút lực, kéo nàng cùng nhau nằm trên giường mỹ nhân, khiến cho nàng nằm ở trên người mình.

Liêu Đình Nhạn vẫn không nhúc nhích, cảm giác trên eo mình bị một bàn tay ôm lấy, đỉnh đầu cũng có một cái cằm chống lên. Nàng cả người nằm ở trong lòng ngực Tư Mã Tiêu, cảm thấy tình hình này có vẻ không tốt lắm. Đây chính là ban ngày ban mặt, cửa sổ còn mở, giường còn nhỏ như vậy, cái đệm lại không đủ mềm Cho nên Tư Mã Tiêu này đột nhiên lưu manh rồi cuộc có phải muốn ngủ nàng hay không? Nguyên tác rồi cuộc còn có gì quá mức hay không?!

Tư Mã Tiêu ôm nàng vào trong ngực cùng nhau nằm, một bàn tay cầm lấy cái tay nàng vừa bị cắn kia, dấu vết còn đó, hẳn chỉ chạm rải vuốt ve cái dấu răng, không nói lời nào cũng không có động tác khác.

Thấy hẳn thái lâu không có động tác khác, Liêu Đình Nhạn treo tâm bất tri bất giác chạm rải buông xuống, tiếp theo liền nằm liệt ra, nằm liệt trong chốc lát nằm cảm thấy tay Tư Mã Tiêu ở sau lưng nàng giống cái gì lạnh căm căm, nếu không phải cảm giác được trái tim trong ngực hẳn vẫn nhảy lên, quả thực nàng còn hoài nghi đây là cỗ thi thể. Xem ra là thân thể quá tệ, tay lạnh thành như vậy.

hắn rồi cuộc có phải bởi vì thân thể quá tệ mới không ngủ nữa chứ hay không? Liêu Đình Nhạn miễn man suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác Tư Mã Tiêu đang ngửi ngửi đầu nàng, “trên người nàng có cái gì rất thơm?”

Liêu Đình Nhạn ngăn ra, thơm? Cái gì thơm, hôm nay nàng không dùng hương phấn linh tinh. khôngphải như thông lệ đi, Tư Mã Tiêu hẳn sẽ không nói là trên người nàng tự mang hương mỹ nhân? hương xử nữ? Sau đó đề tài cứ như vậy càng nói càng nguy hiểm, chạy đến hướng nào đó không thể miêu tả?

Liêu Đình Nhạn mới vào cảnh giác lên, liền nghe thấy Tư Mã Tiêu hỏi: “Có phải nàng ăn thứ gì rất thơm hay không?”

Mẹ! đã đoán sai! Nam nhân này thật là trời đất đã a! Liêu Đình Nhạn bảo tri bối tình: “Thiếp là uống chút mật quả ù.”

Tư Mã Tiêu: “Ngủ cũng không tệ lắm, bụng tôi cho cô một ít.”

Nữ hầu không biết xuất hiện khi nào, lặng yên không một tiếng động đi xuống, thực nhanh lại bụng mật quả ù ngọt thanh thơm hương đi lên, trình cho Tư Mã Tiêu. Tư Mã Tiêu chỉ uống một ngụm, liền nhiumi đem mật quả ù kia cùng với cả cái ly đồng loạt ném ra ngoài cửa sổ, “Cái thứ vớ vẩn gì, ngọt như vậy thì uống thế nào.”

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn: Chưa thấy ai khó hầu hạ như vậy.

“Bệ hạ, Cao thái bảo đã trở lại.” Hoạn quan Cẩn Đức bỗng nhiên tiến vào hồi bẩm.

Tư Mã Tiêu giật giật ngón tay, ôm lấy Liêu Đình Nhạn ngồi dậy, “Cho hắn lại đây.”

Nghe thấy Cao thái bảo ba chữ, Liêu Đình Nhạn giật mình, vị Cao thái bảo trong nguyên tác này sống thật lâu, thậm chí có thể nói về sau là đại BOSS chủ yếu mà nam chủ đối phó. hắn là hoạn quan chiếu cố Tư Mã Tiêu lớn lên, cũng là tâm phúc, cho dù Tư Mã Tiêu người chết nước mắt rồi, vị Cao thái bảo này chạy trốn ở bên ngoài, vẫn cứ tụ tập những người liên can muốn phục quốc, mang đến cho nam chủ không ít phiền toái, về sau nam chủ xưng đế còn bị quất nhiều rất nhiều, bởi vì hắn ở trong hoàng cung mai phục vô số cớ ngầm, khi nam chủ vào làm chủ tòa cung thành này, không thể tra ra toàn bộ, làm cho thiếu chút nữa bị ám sát mà chết.

Vị Cao thái bảo này, là nhân vật lợi hại còn giảo hoạt.

một nhân vật như vậy, diện mạo lại phi thường hàm hậu dễ thân, dung mạo tầm thường, thực khôngkhiến ai chú ý, cho dù cặp mắt kia, lúc nhìn người cũng không lộ một tia tinh quang, ngược lại, mang chút màu trà, có sắc thái dày rộng hiền lành của tướng già —— hoàn toàn bất đồng với Cao thái bảo trong tưởng tượng của Liêu Đình Nhạn.

“Cao Mịch, chuyện này người hết thấy có thuận lợi?” Tư Mã Tiêu đứng lên, thả gối ôm Liêu Đình Nhạn trong lòng ngực lên giường mỹ nhân.

“Hồi bệ hạ, hết thấy thuận lợi.” Cao thái bảo trả lời hoàng đế xong, còn bớt thời giờ chấp tay với Liêu Đình Nhạn, ánh mắt nhìn nàng thế nhưng có điểm. từ ái?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Ban đêm nguy hiểm

Ngoài Phù Dung Điện có một ao nước trong, bậc đá cẩm thạch trắng dẫn vào trong nước, lan can khắc hoa phù dung vây quanh hơn phân nửa Phù Dung Điện. Tư Mã Tiêu phát qua những bạch ngọc phù dung đó, nghe Cao thái bảo bên cạnh nói việc Hưng Châu.

“Nô đã điều tra xong, thái thú Vương Lăng Dư xác thật cùng với Tần Nam Vương ngầm có lui tới, Vương Lăng Dư kia còn lợi dụng quan hệ gia tộc, chế tạo binh khí cho Tần Nam Vương, xưởng đặt ở Lô quận, Hưng Châu. Trừ Vương Lăng Dư, còn có mấy quan viên cũng có tiếp xúc với Tần Nam Vương, địa hạt của Tần Nam Vương cơ hồ càng có vẻ đã thành một quốc gia độc lập Bệ hạ, chuẩn bị xử trí thế nào?”

Tư Mã Tiêu ác liệt bút lên khòe miệng, hai mắt đen nhánh phảng phất như giếng sâu không đáy, “Nếu đều đầu phục Tần Nam Vương, còn giữ làm gì, tất cả đều giết đi.”

hắn nói thật nhẹ nhàng, phảng phất không phải muốn giết rất nhiều quan viên mấy châu quận, mà người nghe cũng không có chút nào kinh ngạc, Cao thái bảo biểu tình không thay đổi, chỉ mỉm cười gật đầu: “Nô minh bạch, chỉ là có mấy người có thể trắng trợn trực tiếp giết đi, có mấy người lại khôngđược, nô sẽ cân thận an bài xuống.”

Tư Mã Tiêu vuốt ve một chút một chút châu trên cổ tay, ừ một tiếng, “Vương Lăng Dư kia, ta muốn cắt đầu hắn, đưa lên bàn Tần Nam Vương.”

“Vâng, bệ hạ.” Cao thái bảo vẫn cứ mỉm cười.

Hai người đi đến trước thềm ngọc, Cao thái bảo bỗng nhiên mở miệng nói: “Lần này trở về, tâm tình bệ hạ dường như tốt hơn rất nhiều, nghe nói đều là công lao của vị Liêu Quý Phi kia?”

Tư Mã Tiêu nghe hắn nói đến Liêu Đình Nhạn, biểu tình hơi hòa hoãn, “Người vừa rồi cũng nhìn thấy nàng, thế nào, xác thật là mỹ nhân đi, ta từ Hà Hạ đưa về đó.” Ngừ khi có chút giống tiểu hài tử đắc ý khoe ra với tướng bối.

Cao thái bảo cười gật đầu: “Xác thật là nữ tử không tồi, tâm tư không nhiều lắm, nếu bệ hạ thích, không bằng ban đêm lệnh nàng thị tẩm?”

Advertisement / Quảng cáo

Tư Mã Tiêu nghe xong lời này, lại trầm mặt xuống, nếu không phải Cao thái bảo nói lời này, đổi là người khác, chỉ sợ lúc này đã bị hắn cho người kéo xuống.

“Cao Mịch, người biết, cô không muốn lưu lại huyết mạch.”

Nghe hắn không dùng ‘ ta ’, mà tự xưng là ‘ cô ’, Cao thái bảo liền biết trong lòng hắn cực không cao hứng, tuy là như thế hắn vẫn nói ra. Trong lòng thờ dài, Cao thái bảo ngừ khi ôn hòa: “Bệ hạ, khôngmuốn lưu huyết mạch, không lưu là được, nhưng ban đêm bệ hạ ngủ không an ổn, thường xuyên khôngthể ngủ, nô nghĩ, nếu để Quý Phi làm ban, có lẽ bệ hạ có thể cao hứng một chút, nói không chừng cũng có thể ngủ tốt hơn.”

Tư Mã Tiêu chớp chớp mắt, “Nhưng ban đêm ta luôn đau đầu, vạn nhất ngày nào đó không cao hứng giết nàng thì làm sao bây giờ?”

Cao thái bảo sừng sốt, ở trong lòng lắc đầu cười than, nếu thật giết nàng, thì làm sao lại sẽ phiền não việc này? Xem ra, nói không chừng bệ hạ thật sự sắp có chuyển cơ. hắn ngừ khi càng thêm hòa ái, “Bệ hạ không cần lo lắng, nô bảo đảm sẽ không có việc gì.”

Tư Mã Tiêu nhìn người này từ khi lần sinh ra vẫn luôn làm bạn cùng, phóng phát giống như phụ thân, nhìn kỹ hẳn sau một lúc, rốt cuộc vẫn gật gật đầu, “Vây cứ như thế đi.”

Rời khỏi Phù Dung Điện, Cao thái bảo triệu một vị hoạn quan tới, phân phó vài câu.

Hoạn quan kia kính ngạc lại sợ hãi: “Này! Nếu dễ bề hạ biết được……”

Cao thái bảo liếc hẳn một cái, “Cho nên phải tìm kiếm cơ hội, hơn nữa người cũng không cần làm quá nhiều, chỉ cần vào lúc thích hợp nhẹ nhàng đẩy một lần là được rồi. Bệ hạ tuy rằng nhìn như đần độn, kỳ thật trong lòng thanh minh, trong ngoài cung đình, thậm chí thiên hạ to lớn này, đều ở trong lòng hắn, bất luận ai cũng không thể tính kế hắn mà có thể toàn thân lui ra.”

“Bất quá, ta cũng không phải tính kế bệ hạ, chỉ là nhìn bệ hạ lớn lên cũng nên đến lúc này, vẫn phải giúp hắn mới được.” Cao thái bảo cười rõ ràng hơn, thanh âm bỗng nhiên trở nên thấp đến không nghe thấy, “Thiên hạ này to như vậy, sao có thể không có người kế nhiệm. Huyết mạch…… Cho dù là…… huyết mạch của điện hạ cũng cần phải kéo dài.”

Trùng hợp đi qua Thái Cực Điện, Cao thái bảo nhìn không được dừng bước chân, nhìn về phía cung điện to lớn kia. Cho đến ngày nay, hắn còn có thể nhớ rõ rằng, mười mấy năm trước là một mảnh lửa hừng hực thiêu đốt, cùng tiếng cười to điên cuồng trong ngọn lửa. Máu tươi đỏ theo thềm bậc chạy xuống, bắt loạn ai cũng không thể tính kế hắn mà có thể toàn thân lui ra.

Bất tri bất giác qua đi hơn mười năm, năm đó hài đồng kia đầy người máu tươi ngồi ở bên biển lửa, dần dần trưởng thành, thành một vị…… quân vương đáng sợ.

……

“Chúc mừng Quý Phi, tối nay bệ hạ triệu ngài thị tẩm”

“……. Người lập lại lần nữa?”

“Bệ hạ mới vừa rồi truyền ý chỉ tới, để Quý Phi tối nay đi thị tẩm”

Liêu Đình Nhạn từ khi nghe thấy tin tức này rồi vẫn luôn ở trong trạng thái hoài nghi, hoài nghi nguyên tác có phải có độc hay không, tại sao chỗ nào cũng không thích hợp; hoài nghi Tư Mã Tiêu có phải có độc hay không, sao lại không đi đường bình thường; hoài nghi mình có độc, thay đổi tìm mới đưa đến hoảng để thế nhưng muốn ngủ năng.

Tự trách mình mị lực quá lớn? Liêu Đình Nhạn cuối cùng hoài nghi đến nhân sinh. Lúc trước ngày ngày đi làm một thành cẩu, năng làm sao nghĩ đến, có một ngày, chính mình thế nhưng cần phải đi ngủ hoảng để.

trên đường đi tắm điện hoảng để, Liêu Đình Nhạn vẫn luôn mắng chửi ở trong lòng. Lúc trước năng mới vừa tiến cung đã tính đến chuyện tệ nhất này, khi đó Tư Mã Tiêu cũng không ngủ năng, cố tình chờ tới bây giờ năng đã thả lỏng lại cảm thấy mình sẽ không phải bởi rồi về phương diện này, Tư Mã Tiêu lại đột nhiên tuyên bố muốn ngủ năng, người này thật sự có bệnh. Hơn nữa bây giờ năng lo lắng nhất một chuyện, kỳ thật là Tư Mã Tiêu rốt cuộc được không, vạn nhất hẳn bây giờ bóc lên hừng thú, nhưng thật sự lên xe, chạy được một nửa thì tắt máy, hẳn sẽ không nói trận lôi đình, thậm chí quá thành giận, muốn giết năng đi?

Bị ngủ là chuyện nhỏ, bị giết là chuyện lớn.

Thực nhanh, Tư Mã Tiêu lại lần nữa dùng hành động nói cho Liêu Đình Nhạn, nghĩ quả nhiên cần bản vô dụng, bởi vì năng vĩnh viễn cũng không thể tưởng được hắn sẽ làm cái gì.

Trái đơn gái chiếc ở chung một phòng, còn là vợ chồng hợp pháp, nhà gái lớn lên dung mạo như thiên tiên, ăn mặc mát mẻ động lòng người, nhưng Tư Mã Tiêu thế nhưng không có ý tứ muốn ngủ năng, ngồi ở mép giường ánh mắt nhìn năng còn có điểm ghét bỏ.

Liêu Đình Nhạn: Ghét bỏ cái đầu a! không phải người đòi ta tới thị tẩm sao!

Tư Mã Tiêu: “Sao lại mặc thành như vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn: “Nhóm nữ hầu chuẩn bị.” Làm rõ nha, năng cũng không muốn mặc, còn không phải cho rằng đây là hẳn yêu thích đặc biệt phản phó, mới chịu đựng then thùng, căng da đầu mặc vào!

Hai người nằm ở trên một cái giường, Tư Mã Tiêu cân bản không có ý tứ ngủ năng, Liêu Đình Nhạn khăn trương rồi khăn trương, tới giờ bình thường đi ngủ, buồn ngủ tự nhiên mà nhảy đến, đôi mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Tư Mã Tiêu vẫn giống xưa nay không ngủ được, nhưng nghe Liêu Đình Nhạn bên cạnh hô hấp chậm rãi vững vàng xuống, hẳn nhìn không được ngồi dậy, đẩy tỉnh Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn cả kinh, tỉnh lại, “Bệ hạ, làm sao vậy?”

Tư Mã Tiêu nhìn năng, “không có việc gì, năng tiếp tục ngủ.”

Liêu Đình Nhạn dợi trong chốt lát, hẳn tựa hồ thật sự không có việc gì, lúc này mới hồ nghi tiếp tục nhắm mắt lại ngủ, chờ năng lại mơ mơ màng màng ngủ rồi, thân mình lại bị người ta loạn choạng lắc tỉnh.

Liêu Đình Nhạn miễn cưỡng lộ ra tươi cười: “……. Bệ hạ?”

Tư Mã Tiêu ngồi ở bên cạnh năng, “không có việc gì, năng ngủ a.”

Lần thứ ba bị đẩy tỉnh, Liêu Đình Nhạn đã không bày ra nỗi gương mặt tươi cười, năng bị làm tỉnh thật sự rất tức giận, hơn nữa năm lần bảy lượt bị người đẩy tỉnh như vậy, nếu không phải còn có chút lý trí biết bên cạnh là Tư Mã Tiêu, biết hẳn nhìn như tiểu bạch kiểm kỳ thật là con cá mập trắng, năng lúc này đã khắc chế không được động thủ đập lên đầu chó của hắn.

“Bệ hạ, đây là không ngủ được sao?” Liêu Đình Nhạn nghiêng răng nghiêng lợi bài trừ ra những lời này.

Tư Mã Tiêu quán vòng quanh một sợi tóc dài trước ngực năng, không hề có vẻ buồn ngủ, “Ừm, ngủ không được, năng ngủ như thế nào? Lập tức không chú ý năng liền ngủ rồi.”

Liêu Đình Nhạn: “Bệ hạ không bằng nằm xuống trước, nhắm mắt lại, một lát là có thể ngủ rồi.”

Tư Mã Tiêu bất mãn nói: “Năng đồ tiểu hài tử sao, nào dễ dàng ngủ như vậy.”

Liêu Đình Nhạn: “không bằng thiếp hát một tiểu khúc yên giấc cho bệ hạ?” Vì có thể an tâm ngủ một giấc, Liêu Đình Nhạn đành làm bất cứ giá nào.

Tư Mã Tiêu vừa nghe, cảm thấy còn rất mới mẻ, chống đầu nằm bên cạnh năng, “Hát đi.”

Liêu Đình Nhạn thanh thanh giọng, bắt đầu hát, nói thật giọng năng là tiêu chuẩn nữ chủ, hát rất dễ nghe, Liêu Đình Nhạn tự mình nghe còn cảm giác thập phần vừa lòng, nhưng Tư Mã Tiêu càng nghe càng có tinh thần, thậm chí đột phát kỳ tướng, muốn triệu mấy nhạc sư tới đệm nhạc.

Me! Dùng sai kỳ năng. Liêu Đình Nhạn hiện giờ cái gì cũng không muốn, chỉ muốn ngủ, năng thậm chí sinh ra can đảm, muốn ngủ cái đồ phiền nhân này đến không còn sức lực lăn lộn, quán hẳn rốt cuộc là thật mệt hay là đầu óc có bệnh, may mắn lý trí còn sót lại ngăn trở năng.

Trong lòng phát điên một trận, Liêu Đình Nhạn uest oái ngồi dậy, chuẩn bị liều mình bởi bạo quân thức đêm. đã bao lâu không thức đêm thế nên không quen, năng ngáp hai cái, “Bệ hạ muốn nghe khúc, vậy gọi nhạc sư đến đây đi, thiếp bồi ngài nghe.”

Tư Mã Tiêu liếc thần sắc của năng, bỗng nhiên nói: “không muốn nghe, hay là ngủ đi.”

Liêu Đình Nhạn đã không tin cái đại móng heo này, ha ha cười hai tiếng, nằm ở kia chờ hẳn tiếp tục làm trò. Nhưng vừa ngủ là đến bình minh, từ trên giường Tư Mã Tiêu tỉnh lại, Liêu Đình Nhạn mới phát hiện tới hôm qua Tư Mã Tiêu thật sự không quấy rầy năng nữa.

Bất quá, trên giường cũng đã sớm không có thân ảnh Tư Mã Tiêu. Người này ngủ cũng không ngủ, ăn cũng không ăn, mỗi ngày từ đầu ra nhiều tinh thần làm trò như vậy? Liêu Đình Nhạn thật sự không hiểu được.

Từ ngày này, Liêu Đình Nhạn mỗi đêm đều được triệu đến chỗ Tư Mã Tiêu, ngủ giường của hắn, đắp chăn của hắn. Mỗi đêm năng ngủ rồi lại đánh thức năng, biến thành tiết mục thường xuyên của Tư Mã Tiêu, đến nỗi muốn đẩy năng tỉnh mấy lần, tất cả đều phải xem tâm tình Tư Mã Tiêu trong ngày thế nào, nếu hẳn tâm tình tốt, quá độ thiện tâm, chỉ đánh thức Liêu Đình Nhạn một lần, không lăn lộn năng cho năng tiếp tục ngủ, nếu tâm tình không tốt, thì không chỉ đánh thức năng vài lần đơn giản như vậy.

Hôm nay nửa đêm, Tư Mã Tiêu từ trong ác mộng bừng tỉnh, đồng thời đầu truyền đến cơn đau đớn quen thuộc. Hẳn mở đôi mắt mắt theo to máu, ngồi dậy táo bạo dùng sức xoa ấn cái trán co rút đau đớn. Nghe thấy động tĩnh bên trong, hoạn quan Cận Đức nhỏ giọng đi vào trong điện, có chút kính hãi nhìn Tư Mã Tiêu trên giường.

hắn mặc áo ngủ màu đen, đầu tóc cũng đen như mực rũ ở bên gương mặt, càng nổi lên sắc mặt tái nhợt, hai mắt che kín tơ máu phảng phất giống ác quỷ địa ngục đỏ máu giết chóc.

Advertisement / Quảng cáo

Mặc dù thấy mấy lần, Cẩn Đức nhìn bộ hạ đáng vẻ này, trong lòng đều sẽ theo bản năng nổi lên sợ hãi. Bộ hạ mỗi lần phát bệnh đều sẽ khắc chế không được dục vọng giết người, nếu tình huống không nghiêm trọng còn tốt, nghỉ ngơi một ngày cũng thì không có việc gì, nếu tình huống nghiêm trọng, một đôi mắt kia cơ hồ đều biến thành màu đỏ, người bên cạnh liền bị xúi xẻo..... Quý Phi còn ngủ ở kia không có cảm giác đau.

Cẩn Đức dẫn theo tâm, nhìn thấy bộ hạ chuyển ánh mắt đến Quý Phi bên cạnh. Lúc hắn nâng cái tay đầy gân xanh kia lên, đuổi đến cổ Quý Phi, Cẩn Đức cơ hồ hô ra tiếng.

Nhưng mà ngay sau đó, Cẩn Đức chậm rãi há to miệng, ngạc nhiên nhìn trên giường.

Liêu Đình Nhạn đang nằm mơ, mơ thấy con chó ngọc của bạn cùng phòng của mình kia, con chó ngọc kia gọi là Đại bảo bối, thật sự làm âm ỉ, sáng sớm đã thích nhảy lên giường chủ nhân, vừa cọ lại liếm, ngẫu nhiên cửa phòng nàng bên này không có khóa, Đại bảo bối còn biết tự mình mở cửa chạy vào gọi nàng rời giường, vì thế Liêu Đình Nhạn không biết đã kháng nghị mấy lần với bạn cùng phòng, nhưng cuối cùng đều thua vì biểu tình đáng thương hể hể của con chó ngọc đó.

Nàng trong mơ hồ cảm giác cổ ngứa, hình như có thứ gì đang cọ, đuổi tay giữ chặt rồi xoa nhẹ vài cái, miệng hàm hồ nói: “Nào, Đại bảo bối đừng nháo.”

Mặt cũng ngứa, như có lông tóc gì cọ lên, Liêu Đình Nhạn lại thuận tay chà xát lông ‘ Đại bảo bối ’, hôn hai cái, “Ngoan, đừng nháo ta ngủ.”

.....

Tư Mã Tiêu vươn cánh tay tái nhợt, chậm rãi vuốt một chút đầu tóc bị xoa loạn, lại dùng mu bàn tay xoa xoa gương mặt mình, thần sắc cổ quái mà nhìn chăm chăm Liêu Đình Nhạn vẫn ngủ như chết rồi.

Nhìn chăm chăm hơn nửa đêm, cái gì cũng không làm.

Tác giả có lời muốn nói: ban đêm nguy hiểm Cũng không gặp phải nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Nàng đến chủ động hôn ta

Đây là một sáng sớm bình thường, Liêu Đình Nhạn từ trong mộng tỉnh lại. Nàng cũng không nhớ rõ ngày hôm qua lúc nửa đêm đã xảy ra cái gì, bởi vậy thấp phần bình tĩnh. Giống như những ngày trước, vị trí bên cạnh đã sớm không có ai, tùy tiện quết mắt nhìn trong điện, Liêu Đình Nhạn đang chuẩn bị lướt nhắc vươn vai, lại chợt nghe thấy một thanh âm.

“Tỉnh? Lại bên này.”

Là thanh âm của Tư Mã Tiêu, Liêu Đình Nhạn giật mình dừng động tác, quay đầu tìm kiếm thân ảnh Tư Mã Tiêu chung quanh, vừa tìm như vậy mới phát hiện, hóa ra hắn nằm ở trên giường sau bình phong, chỉ lộ ra một góc áo cùng một bóng dáng mờ mờ ảo ảo.

Ngày trước lúc này không phải đã không thấy bóng dáng hắn sao, sao hôm nay còn ở đây? Liêu Đình Nhạn có nghĩ hoặc, đi qua bình phong kia. Tư Mã Tiêu không quá giống ngày thường, không mang ngọc quan, tóc tán tùy ý, bên ngoài khoác áo rộng tay dài, một chân còn để trần đạp lên mặt đất. Quan trọng nhất chính là, Liêu Đình Nhạn phát hiện tơ máu trong mắt hắn cùng với trên mu bàn tay, mắt cá chân nhô lên vết xanh nhàn nhạt, đó là rõ ràng dấu vết mạch máu.

hắn vốn dĩ đã rất trắng, hôm nay không biết có phải áo giáp hay không, còn cảm thấy cả người hắc càn thêm tái nhợt, đến mạch máu đều có thể thấy được rõ ràng. Liêu Đình Nhạn có chút kinh tâm, nàng nhớ ở trên đường lúc ngồi xe ngựa tới Lạc Kinh, Tư Mã Tiêu cũng có một lần bị như thế này, đáng vẻ không quá thoải mái, khi đó nàng còn tưởng rằng ‘ Trường Hữu ’ nhận trách phạt bị thương, giờ ngâm lại thật là quá thiên chân.

Trong nguyên tác, có miêu tả tình hình lúc Tư Mã Tiêu phát bệnh, Liêu Đình Nhạn còn nhớ rõ, nữ chủ lúc ấy bị Tư Mã Tiêu đột nhiên phát bệnh mà giết người sợ đến không nhẹ, Tư Mã Tiêu rút kiếm giết chết nữ hầu, cung nhân hầu hạ nữ chủ, sau đó túm lấy cánh tay nữ chủ, nhốt nàng vào trong đại điện.

Tuy rằng hoài nghi trạng huống hiện tại là hắn phát bệnh, nhưng tựa hồ lại không giống trong nguyên tác miêu tả đáng sợ ‘ như ác quỷ giáng thế ’, cho nên rốt cuộc hắn đây là phát bệnh hay là không thoải mái bình thường?

“Lại đây.” Tư Mã Tiêu vươn tay với nàng.

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn đi qua, còn chưa mở miệng, bỗng nhiên đã bị cái tay tái nhợt kia kéo xuống, nàng theo bản năng ấn một bàn tay lên giường, một bàn tay ấn lên ngực Tư Mã Tiêu, đôi môi mềm mại cùng môi hắn dán vào bên nhau.

một bàn tay Tư Mã Tiêu để ở sau cổ nàng, áp nàng xuống, Liêu Đình Nhạn chỉ cảm thấy có chút thở không nổi, gáy thực lạnh.

Lúc được buông ra, Liêu Đình Nhạn hít một hơi, cảm thấy trái tim thiếu nữ của mình có thể đã chết rồi, đột nhiên bị Tư Mã Tiêu hôn một cái, nàng thể nhưng không đỏ mặt ngượng ngùng, trong đầu ý niệm thứ nhất là mình mới vừa rời giường còn chưa rửa mặt đánh răng, Tư Mã Tiêu người này quá không chú ý. Nhưng ngay sau đó nàng lại cảm thấy đại khái không phải mình có vấn đề, là Tư Mã Tiêu có vấn đề, người này quá không giống bình thường, với rằng là đã thoát ly khỏi phạm trù nam nữ, có thể nói là giới tính thứ ba —— mong heo ma quý, cứ như vậy nàng đã hoàn toàn không có cách nào coi hắn là nam nhân, khó trách ngượng ngùng không nói.

Tư Mã Tiêu buông nàng ra, lại xoa xoa trán, có vẻ thực táo bạo, “Vô dụng.”

Cái gì vô dụng? Liêu Đình Nhạn không thể hiểu được, nói thật nàng không biết Tư Mã Tiêu đang làm cái sợi len gì, nhưng hiện tại nàng có chút sợ.

Mộc châu trên tay Tư Mã Tiêu đập vào tay vịn, phát ra tiếng lạch cạch, hắn nhìn chăm chăm Liêu Đình Nhạn, yêu cầu: “Nàng tới chủ động hôn ta.”

Vị chủ nhân này phát bệnh, tình thế thật là nhiều mặt. Liêu Đình Nhạn nghe rõ yêu cầu này, trong lòng muốn cự tuyệt, đây là cái loại PLAY ban ngày ban mặt cảm thấy thẹn, nhưng dục vọng cầu sinh làm nàng khuất phục.

Nàng ôn thuận ghé sát vào Tư Mã Tiêu, sau đó..... làm thế nào cũng không hạ miệng được.

Tư Mã Tiêu cái mặt thoắt này ghen chấy ra táo bạo, thật giống như là một loại mãnh thú to lớn có gai, không chỉ nhìn nàng như hổ rình mồi, còn muốn nàng thò lại gần hôn lên mấy cái gai, nàng thật sự không hạ được miệng, chỉ lo lằng lằng sẽ bị chọc thành cái sàng.

“Bộ hạ, có thể nhắm mắt lại không?” Liêu Đình Nhạn hỏi.

Cũng may Tư Mã Tiêu không nói thêm gì, chủ động nhắm hai mắt lại. Liêu Đình Nhạn cúi đầu, phát giác Tư Mã Tiêu nhắm mắt lại như vậy rồi, nhìn qua còn thật giống mỹ thiếu niên ốm yếu, không hiểu sao thêm vài phần gầy yếu làm người ta thương tiếc, thật ra không thô bạo và khỗ tiếp cận như khi hắn mở mắt.

Dứt bỏ cái ý niệm đáng sợ này, Liêu Đình Nhạn thử thăm dò hôn một cái lên sườn mặt của Tư Mã Tiêu, kỳ thật còn tạm, chỉ cần coi hắn là đầu gối nhà chị họ mình là có thể hôn xuống, tốt xấu gì gương mặt này vẫn thực không tồi. Thấy Tư Mã Tiêu không có tỏ vẻ, nàng lại hôn thêm hai cái, hôn thật cẩn thận, đôi này nàng còn chưa từng ôn nhu như vậy.

Bất quá không biết có phải ảo giác hay không, nàng phát hiện vừa rồi Tư Mã Tiêu tựa hồ sắp nổ mạnh, hơi thở lại hơi hòa hoãn một chút. Nàng mơ hồ có chút hiểu được, tâm đáng trào, nàng mặt Tư Mã Tiêu coi như mình đang đóng dấu.

Tư Mã Tiêu mờ to mắt, hai ngón tay mở môi Liêu Đình Nhạn, có chút bất mãn nhìn nàng.

Liêu Đình Nhạn thăm nghĩ, người bất mãn cái đầu, bảo ta hôn cũng là người, bấy giờ hôn lại đây ra, thật là đại mong heo kéo quần liền không nhận người!

“Nàng không nghiêm túc.” Tư Mã Tiêu nói.

Người này thật sự quá phiến! Liễu Đình Nhận mỉm cười, “Bệ hạ cảm thấy như thế nào mới tỉnh là nghiêm túc?”

Tư Mã Tiêu về mặt là biểu tình “Cái này còn cần cô tới dạy nàng sao”, ôm nàng tới gần mình, xoa đầu nàng, ở trên mặt nàng dùng sức hôn hai cái, “Cứ như vậy.”

Liêu Nhận sờ sờ đầu tóc mình bị xoa loạn, hít sâu một hơi. Có hôn chó mới hôn như vậy!

Bất quá đây chính là người tự tìm. Liễu Đình Nhận hàm súc cười, “thì ra là thế, thiếp mình bạch, vậy thiếp liền thử xem?”

một lát sau, một Tư Mã Tiêu đầu tóc hỗn độn mới mê đã ra lò, hần trùng Liễu Đình Nhận, “Trọng điểm là hôn, không phải xoa đầu.” Liễu Đình Nhận đẩy mặt vô tội còn ôn nhu như nước, “A? Thiếp còn khôngquá quen, thiếp lại làm một lần nữa.”

Advertisement / Quảng cáo

Lúc Liễu Đình Nhận bị thả ra nội điện, đôi tay rút từ trong tay áo ra đang cảm hơn mười sợi tóc đen thậtdài, thổi bay đi, vỗ vỗ tay, Liễu Đình Nhận nói thầm, lại thêm mấy lần, nàng sẽ nhân cơ hội kéo trực đầu gia hỏa này!

Chuyện tương tự như vậy lại phát sinh thêm hai lần, còn có một lần là nửa đêm, Liễu Đình Nhận nghe thấy tiếng động tĩnh lại, phát hiện Tư Mã Tiêu đó con mắt ở trong đêm tối sâu kín mà nhìn chăm chăm nàng, dọa nàng nhảy dựng rồi lại ập nàng hôn một trận. Liễu Đình Nhận bị hãm ở trong chốn không thờ nổi, còn tưởng rằng mình sắp phải thất thân, nhưng cuối cùng vẫn cứ chi bị ôm ngủ một giấc mà thôi.

Chậm rãi, Liễu Đình Nhận phát hiện, nàng giống như đang đắm đuối là một đôi viên dập tắt lửa. Tuy không biết nguyên lý gì, nhưng nàng hình như có thể ở trình độ nhất định giảm bớt tình huống khôngtốt của Tư Mã Tiêu, tóm lại gần đây tần suất người chết trong hoàng cung thẳng tắp giảm xuống, ít nhất lúc nàng ở bên Tư Mã Tiêu, hần cũng chưa từng giết người trước mặt nàng.

Cứ như vậy, Quế Diệp hầu hạ nàng còn ngầm cảm thán, bởi vì trong cung gần đây thái bình hơn rất nhiều, bệ hạ không phải thích giết người thế nào, nhóm mỹ nhân các cung đều ngẫu nhiên dám ra cửa đi dạo hoa viên. Từ trước bởi vì bệ hạ nhàm chán thích đi lại ở trong hoa viên, gặp phải quá nhiều mỹ nhân tranh kỳ khoe sắc, cuối cùng những mỹ nhân đó kết cục phần lớn là chôn ở trong vườn, tất cả mọi người đều không rõ lắm, đến tột cùng dưới cây hoa nào chôn thì thế mỹ nhân, sở hời cần thận gặp phải rồi ro, lại lo lắng mình cũng bước lên vết xe đổ, cho nên vườn trong cung rộng như vậy, trên cơ bản cũng không ai dám đi.

“Tất cả mọi người đều hy vọng Quý Phi có thể vẫn luôn làm bạn ở bên bệ hạ.” Quế Diệp cũng có chút mong đợi may mắn mà nói.

Nhớ trước đây, nàng bị điều tới hầu hạ Quý Phi, trong lòng bất an đến cực điểm, sợ chính mình ở trước mặt bệ hạ xuất hiện nhiều, ngày nào đó vừa không cẩn thận bị bệ hạ kéo xuống giết chết, sau lại sợ vì Quý Phi rất được bệ hạ sủng ái này tính tình không tốt, sẽ tra tấn nữ hầu bên người, nhưng thời gian qua đi, nàng phát hiện vì Quý Phi mình hầu hạ này, thật sự là một chủ tử dễ ở chung, vừa không đánh chửi cung nhân phía dưới, cũng không có quá nhiều yêu cầu, so sánh với bệ hạ, thật sự là hai cái cực đoan.

Rất nhiều việc, đều là ngoài cuộc tình tảo, Quế Diệp tro mắt nhìn Quý Phi ở chung cùng bệ hạ, càng ngày càng kiên định ý niệm cẩn thận hầu hạ Quý Phi, nàng nghĩ, nếu một ngày kia xui xẻo đụng phải lúc bệ hạ tâm tình không tốt muốn giết người, có lẽ chỉ có Quý Phi mới có thể cứu được một mạng của nàng.

Cùng ý tưởng tương tự Quế Diệp, còn có hoạn quan Cẩn Đức bên người Tư Mã Tiêu, hần là người duy nhất tận mắt nhìn thấy đêm đó đã xảy ra chuyện gì, hần cũng lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ phát bệnh rồi có thể thanh tỉnh nhanh như vậy. Từ đó về sau, thái độ của hần đối với Liễu Đình Nhận liền thay đổi rất nhiều, hoàn toàn là kính cẩn phát ra từ nội tâm. hần trong lòng suy đoán, có lẽ vì Liễu Quý Phi này, so với trong tưởng tượng của hần còn lợi hại hơn, nếu cứ như thế này tiếp tục, một ngày kia có thể bước lên vị trí càng cao cũng không nhất định.

Liêu Đình Nhận cái vai chính này ngược lại không có tin tưởng trăm lần như nhóm người đứng xem kia, ở bên Tư Mã Tiêu ngồi càng lâu, nàng càng nhận thấy người này nguy hiểm, không phải do ấn tượng tàn bạo đến từ trong nguyên tác, mà là từ thời gian ở chung này cảm giác ra. Tư Mã Tiêu phảng phất như một tòa núi lửa tùy thời sẽ phun trào, chỉ cần ở bên hần, là có thể cảm giác được hiểm cảnh ậpphaía dưới bình tĩnh.

Càng làm cho nàng bất an trong lòng chính là, nàng không biết Tư Mã Tiêu đối với nàng rốt cuộc có ý tưởng gì. Muốn nói Tư Mã Tiêu yêu nàng, Liễu Đình Nhận không tin, gia hỏa này biết cái gì là tình yêusao? Cũng không giống như là bị mỹ mạo của nàng thuyết phục, hần đối với nàng thái độ không bình thường như vậy, đến tột cùng là bởi vì cái gì?

Ngày tháng qua thật quá nhanh, bắt đầu miền nan suy nghĩ, thậm chí tự hỏi nhân sinh, Liễu Đình Nhận cảm thấy như vậy không được. một người khi nghĩ quá nhiều, ngày tháng sẽ không sống nổi nữa, sẽtrần ngập hoài nghi đối với chính mình và thế giới.

“Tĩnh tĩnh, đây.” Tư Mã Tiêu cúi người đứng ở mép giường, đánh thức Liễu Đình Nhận còn ở trong mộng đẹp, “Hôm nay nàng phải cùng ta đi đại triều ở Thái Cực Điện.”

Liêu Đình Nhận nhìn Tư Mã Tiêu, cảm thấy mình còn chưa tỉnh ngủ, nàng lại lần nữa xác nhận: “Bệ hạ nói, mang thiếp đi Thái Cực Điện dự đại triều?”

Tư Mã Tiêu hoàn toàn không cảm thấy có cái gì không đúng, gạt đầu đương nhiên nói: “Nàng dù sao cũng nhân rồi không có việc gì, thấy nàng thật sự nhàm chán, cùng ta cùng đi đại triều hội xem nào nhiệt.”

Còn xem nào nhiệt, người coi hoàng đế lên triều là đi dạo phố sao? Cái hôn quân này! nói thực ra Tư Mã Tiêu nhân thiết là hôn quân quá kiên cố, Liễu Đình Nhận nhất thời đều không còn lời gì để nói. Nàng không muốn làm Đát Kỷ, không muốn làm nhân vật cái gì gian phi họa thủy làm quốc lĩnh tinh, chỉ muốn câu ở hậu cung, được chăm hay chớ, nhưng Tư Mã Tiêu lại một hai phải đưa nàng huyền hoàng lên sân khấu.

hiện tại làm sao bây giờ? Liễu Đình Nhận nhanh chóng tự hỏi, cũng làm ra ứng đối. Nàng giả bộ thân thể không thoải mái, “Bệ hạ, thiếp bỗng nhiên cảm thấy thân thể không khỏe, chỉ sợ không thể cùng bệ hạ lên triều.”

Tư Mã Tiêu nói: “Vậy cho y quan tới nhìn xem”

Liêu Đình Nhận: “không cần, chỉ là trong bụng có chút không ổn, nghỉ tạm một lát là được.”

Tư Mã Tiêu trực tiếp ngồi ở mép giường, “Vậy nàng nghỉ ngơi.”

Qua một lát, Liễu Đình Nhận hỏi: “Bệ hạ không phải muốn đi triều hội sao? Thời gian triều hội sắp tới rồi đi?”

Tư Mã Tiêu: “Ta đã nói đưa nàng cùng đi, nếu nàng không thoải mái cần nghỉ ngơi một chút, vậy chờ nàng nghỉ ngơi tốt lại cùng đi.” hần quay đầu phản phó hoạn quan Cẩn Đức, “Cho bọn họ chờ.”

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhận oán hận: Hôn quân! Hôn quân không chỗ nào sợ hãi! Xem như người lợi hại!

Nàng giả cười ngồi dậy, “Bệ hạ, thiếp cảm thấy khá hơn nhiều, vậy chúng ta đi thôi.”

trên đường đi theo phía sau Tư Mã Tiêu đến Thái Cực Điện, Liễu Đình Nhận có chút u buồn, xem ra cái quốc gia này thật là sắp xong rồi, vạn nhất thật xong rồi cũng không biết nàng còn có cơ hội về Hà Hạ hay không.

Thái Cực Điện các đại thần sớm đã tới rồi, Tư Mã Tiêu mang theo Liễu Đình Nhận tự nhiên đi vào, lập tức làm ra một trận ồn ào. Liễu Đình Nhận thầm nghĩ, chư vị thúc thúc, bá bá, gia gia, vì an toàn sinh mệnh, các người ngàn vạn đừng ở chỗ này vừa lúc đi lên dùng chết can gián cái gì hậu cung khôngtham chính a! Ngần vạn đừng!

Có thể là rất nhiều đại thần đã sớm bị các loại hành động khác người của bệ hạ chinh cho đến chết lặng, mãi đến lúc Liễu Đình Nhận treo tâm đi theo Tư Mã Tiêu đến vị trí trung gian ngồi xuống, thế nhưng cũng không ai bước ra khỏi hàng đưa ra dị nghị, chỉ ôn ào một lúc sau lại chậm rãi bình ổn.

Đứng ở hàng đầu, chư vị đại lão không biết xuất phát từ suy tính gì, cũng không ra tiếng, tất cả mọi người có ý tưởng giống nhau là xem nhẹ Liễu Đình Nhận không nên xuất hiện ở chỗ này, mở một con mắt nhắm một con mắt, cứ như vậy đi qua.

Liêu Đình Nhận yên lặng thay tất cả mọi người toát mồ hôi, dăm uy của bệ hạ thật đủ lớn, xem ra từ trước đến này không thiếu được lẫn lộn các đại thần này.

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ: Thôi bỏ đi, nói chuyện luyên ái gì, có thể tồn tại là được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Nam chính nguyên tác: Đây là? ? ?

Liêu Đình Nhận ngồi ở bên cạnh Tư Mã Tiêu, nghe đại thần phía dưới cãi nhau người tới ta đi, cảm thấy Tư Mã Tiêu lúc trước nói câu kia thể nhưng cũng không sai, xác thật hần chính là tới xem nào nhiệt. Đến hoàng đế còn tới xem

náo nhiệt, năng vật trạng sức hình người này đương nhiên chỉ ngời ở đây phát ngọc, năng lại nghe không hiểu những người này vòng tới vòng lui cái gì sửa chữa chế độ khảo hạch quan viên cùng với ngoại tộc ở Văn Châu Huệ Châu đòi độc lập.

Hoạn quan Cẩn Đức ở bên cạnh nhìn hai người này, phát hiện bọn họ như đi vào cõi thiên ngoại thần tiên, tư thế còn vi diệu giống nhau, vì thế ở trong lòng thầm than, không hổ là bệ hạ và Quý Phi.

“Bệ hạ! lũ lụt Mật Hà, hẳn nên mau chóng phái quan viên đến trị! Việc này không thể kéo dài a!”

Trong điện một tiếng kêu này đánh thức Liêu Đình Nhạn đang phát ngọc, nghe thấy bốn chữ lũ lụt Mật Hà, năng thậm chí so với Tư Mã Tiêu phản ứng lại càng nhanh, chợt nhìn về phía thần tử đang nói kia.

Người họ con đang kể rõ việc Mật Hà lũ lụt, khí sắc lo lắng bộc lộ ra ngoài. Toàn bộ dòng chảy Mật Hà cực dài, chảy qua mười mấy châu. Ngay cả Liêu Đình Nhạn lúc trước ở Hà Hạ, phụ cận cũng có nhánh sông Mật Hà. Nhưng mà làm Liêu Đình Nhạn phản ứng lớn như thế, cũng không phải vì lũ lụt, mà là tín hiệu truyền đạt tới.

Liêu Đình Nhạn nhớ rõ, ở trong nguyên tác, quốc gia này dĩ tới diệt vong, đúng là bắt đầu từ trận lũ lụt này. Đúng vậy, cho dù Tư Mã Tiêu là bạo quân thích giết người, nhưng hẳn giết đều là giai tầng có thể tiếp xúc với hân, cho nên những người dân bình thường sống còn tốt. Quốc gia diệt vong bắt đầu từ trận thiên tai này, lũ lụt Mật Hà.

Ban đầu chỉ có một ít khu vực xuất hiện lũ lụt, nhưng mưa to không ngừng, Mật Hà liên tục vỡ đê, thực nhanh tất cả châu huyện phụ cận chịu tai ương, vô số thảm cảnh nhà đổ người chết, thời khắc đều phát sinh. Mà triều đình tranh đấu gay gắt, hoàng đế Tư Mã Tiêu lại không làm gì, cũng không quản chuyện xa ở ngoài ngàn dặm kia, làm cho tình huống nghiêm trọng từng ngày.

không chỉ như thế, đến sang năm, còn sẽ bùng nổ nạn hạn hán cùng với ôn dịch, quả thực đầu đổ bìm leo, xác chết trôi vùn dậm, xác chết dúi khắp nơi, không biết bao nhiêu người sống không nổi, lúc này tầng lớp bình dân mới dần dần khởi nghĩa, vài có thể lực nhanh chóng quật khởi —— nam chủ Trần Uẩn đứng lên ấy là thế lực quật khởi đầu tiên. Bởi vì hẳn được con gái duy nhất của Tần Nam Vương nhìn trúng, cưới vị quận chúa kia, cũng chính là nữ xứng nguyên tác, được đến Tần Nam Vương hỗ trợ, cho nên cuối cùng thuận lợi hợp nhất các thế lực khởi nghĩa còn lại, một đường đánh tới Lạc Kinh, lửa đốt chân thành, giết chết Tư Mã Tiêu.

Advertisement / Quảng cáo

Trận lũ lụt này thật giống như một đường dẫn, đối với Liêu Đình Nhạn mà nói, đây cũng là thời khắc quan trọng, tựa như lúc năng và nam chủ tương ngộ, liền biết cốt truyện chính thức bắt đầu rồi. Nghe bốn chữ ‘lũ lụt Mật Hà’ này, liền biết cốt truyện phát triển về sau đã đến gần.

Thế này làm cho năng cảm thấy khẩn trương cùng với lo âu.

Cảm giác như vậy, hạ triều trở lại Phủ Dung Điện, làm cho năng mất ừ mây chau. Ngày xưa Liêu Đình Nhạn đều là ăn được uống tốt ngủ ngon, cho dù Tư Mã Tiêu lẩn lộn năng, năng cũng có thể tự mình điều chỉnh, tâm thái có thể nói là tuyệt đỉnh, lo lắng sốt ruột giống như vậy còn là lần đầu. Quế Diệp không biết năng gặp phải cái gì, cẩn thận hầu hạ, còn cố ý trình lên đồ ăn ngày thường năng yêu thích, cũng không thể làm cho Liêu Đình Nhạn hơn hờ.

Liêu Đình Nhạn không thể không khẩn trương, ai bảo năng bây giờ trên cơ bản cột vào cùng Tư Mã Tiêu. Nguyên bản trước kia khi năng còn chưa tiến cung đã tính toán tới hậu cung của Tư Mã Tiêu khiêm tốn làm một phi tử nhỏ nhỏ, vạn nhất về sau nam chủ nguyên tác thật sự đánh tới đây giết Tư Mã Tiêu, năng liền tìm cơ hội chạy đi, nếu vạn khi tốt nói không chừng có còn thể thuận lợi về Hà Hạ tìm phụ thân. Nhưng ai biết lại phát triển trở thành như vậy, trực tiếp biến thành ‘sùng phi’ của Tư Mã Tiêu, cứ như vậy, về sau Tư Mã Tiêu nếu chết ở chỗ này, năng rất có thể cũng phải chết theo ở đây.

Tư Mã Tiêu tuyệt đối là cái loại chính mình sắp chết, cũng sẽ kéo năng chết cùng.

Năng cơ hồ có thể dự kiến từ vong của mình, thế này làm cho năng không thể vui vẻ được. Giống như là biết mình sẽ chết, nhưng còn chưa tới trước mắt, cho nên vẫn chỉ có thể qua một ngày tính một ngày, nhưng một khi biết rõ thời gian từ vong, thật giống như trên đầu treo một thanh lợi kiếm, làm người ta chịu không nổi.

Bữa tối ăn không ra mùi vị, Liêu Đình Nhạn theo thường lệ đi tắm điện của Tư Mã Tiêu nghỉ ngơi. Tư Mã Tiêu cũng thực nhanh đã phát hiện năng không thích hợp, năng quá trầm mặc, giữa mày u buồn đều giấu không được, không giống như năng ngày thường.

Tư Mã Tiêu nhìn thấy năng cái dạng này, mị cũng chậm rãi nhăn lại, hẳn đuối tay xoa ấn đường Liêu Đình Nhạn, dùng sức xoa mấy giây ra. “Sao lại có biểu tình như vậy, ai chọc tức năng?”

Liêu Đình Nhạn cảm giác ấn đường bị hân ấn phát đau, nhưng trong lòng không có tâm tư mắng hân, cường đánh tinh thần cười nói: “không có.”

Tư Mã Tiêu cẩn thận đánh giá năng, híp mắt suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Tựa hồ từ sau đại triều hội năng liền không có gì tinh thần, hẳn là từ lúc…… bắt đầu thương thảo lũ lụt Mật Hà là có chút khác thường.”

Liêu Đình Nhạn: Người không phải vẫn luôn đều như đang phát ngọc đi vào cõi thần tiên sao, sao lại chú ý tới chi tiết như vậy!

Năng rũ đầu, ngồi ở trong chăn mọi ngón tay không nói chuyện.

Tư Mã Tiêu thấy năng không nói lời nào, đã hiểu không sai biệt lắm chính là nguyên nhân này, nhưng hẳn nghĩ không rõ, “Bất quá một trận lũ lụt nhỏ nhỏ mà thôi, không đến được Lạc Kinh, cách Hà Hạ cũng còn xa, năng vì sao biểu hiện như thế?”

Liêu Đình Nhạn cũng không thể giải thích nói ta xem qua nguyên tác người là bởi vì cái ‘lũ lụt nhỏ nhỏ’ này mà bắt đầu mất nước, chỉ có thể tùy tiện qua loa lấy lệ vài câu.

Chính là trong lòng có việc, buổi tối hôm nay làm thế nào cũng không ngủ được, qua lại nghĩ mãi chuyện này, tới hơn nửa đêm vẫn không hề buồn ngủ, so với xưa nay năng đi vào giấc ngủ thời gian muộn hơn rất nhiều. Bên cạnh Tư Mã Tiêu không có động tĩnh, Liêu Đình Nhạn không dám sao đến vị đại gia khó ngủ này, cố nén nằm ở kia bất động.

Đột nhiên, trong bóng tối một bàn tay duỗi đến che đôi mắt năng đang mở, ngay sau đó thanh âm Tư Mã Tiêu thanh tỉnh mà không hề buồn ngủ truyền tới, “thật sự sâu lo như thế, cho nên còn ngủ không yên?”

Tư Mã Tiêu vốn đã nghỉ ngơi không tốt, lúc ngủ dễ dàng bừng tỉnh, Liêu Đình Nhạn luôn luôn nói suy mà tối nay lại ngủ không được, hẳn liền càng thêm khó ngủ, ở một bên lẳng lẳng quan sát Liêu Đình Nhạn hồi lâu, nhìn năng nhàu mày suy tư sâu lo trần trọc. Nhìn nhìn, hẳn cũng cảm thấy bức bối, nhện không được duỗi tay che khuất đôi mắt ưu sầu của Liêu Đình Nhạn.

hắn vẫn cảm thấy, chuyện nói đó không có gì nên sầu lo, nên giống ngày thường tươi tỉnh tự tại mới đúng.

Liêu Đình Nhạn bị hân làm hoảng sợ, lông mi cọ cọ lên bàn tay hân, “Bệ hạ cũng không ngủ sao?”

Năng nói xong câu đó, bỗng nhiên nghe thấy hình như là Tư Mã Tiêu thở dài, đây thật là ít thấy.

“không cần năng sầu lo, nhanh ngủ đi, chuyện này ngày mai ta sẽ giải quyết.” Tư Mã Tiêu nói.

Giải quyết cái gì? Liêu Đình Nhạn còn không nghĩ ra nguyên do, đã cảm thấy mình bị Tư Mã Tiêu kéo sang ôm vào trong lòng ngực, đầu cũng bị hân ấn lên trước ngực.

“Mau ngủ đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn ngửi thấy một có mùi hương thoang thoảng, không biết là hương gì, thực mong manh cũng thực đặc thù. Khoảng cách quá thân cận, cứ như vậy bị bắt dựa vào trong ngực Tư Mã Tiêu, một lát sau, Liêu Đình Nhạn dần dần cảm thấy được nhiệt độ cơ thể của thân hình áp vào năng kia. Năng lại không thể động, trước khi ngủ nhện không được nghĩ, hóa ra Tư Mã Tiêu người này ôm lâu cũng có độ ấm.

Còn Tư Mã Tiêu, Liêu Đình Nhạn tuy rằng ngủ ở bên hẳn được một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên hai người ôm nhau ngủ. Khác với Liêu Đình Nhạn, hẳn ôm người trong ngực không bao lâu, liền cảm giác được nhiệt khí trên người năng truyền tới từng đợt, vào ban đêm cuối mùa thu giống như cái lò sưởi mềm ấm, còn thật thơm.

Y già từ trước chiếu có hân nói, độ ấm thân thể người đến từ máu, Liêu Đình Nhạn ám như vậy, máu trong thân thể năng nhất định cũng nóng ấm, không giống hân, một thân máu lạnh dơ bẩn, làm thế nào cũng không ấm nổi.

Tư Mã Tiêu nhắm mí, lại chậm rãi buông ra, ôm người đã ngủ trong lòng ngực chặt hơn chút nữa.

Bởi vì ngủ muộn, Liêu Đình Nhạn hôm nay tỉnh cũng muộn, Tư Mã Tiêu thật ra dậy sớm hơn, hẳn đi vào đồng đường Thái Cực Điện, đầu tiên gọi Cao thái bảo tới.

Nghe hẳn nói mấy câu xong, Cao thái bảo kinh ngạc nói: “Bệ hạ triệu nô tới thương thảo, đó là chuyện lũ lụt Mật Hà? Việc này không nghiêm trọng lắm, khu vực gặp tai họa không coi là rộng, hôm qua đã có Mã ngự sử lĩnh việc này……” nói như vậy, đã cho người đi xử lý, bệ hạ sẽ không hỏi đến nữa. không, bệ hạ có rất nhiều việc đều sẽ không hỏi đến, đặc biệt là loại việc này, hẳn luôn luôn mặc kệ, lần này lại đột nhiên coi trọng, chẳng lẽ trong đó còn có bí ẩn gì sao?

Cao thái bảo âm thầm suy nghĩ trong lòng, hẳn làm sao biết, Tư Mã Tiêu sở dĩ muốn hỏi niềng việc này, là bởi vì tối hôm qua Liêu Quý Phi sầu lo đến hơn nửa đêm vẫn không ngủ được.

Tư Mã Tiêu đương nhiên sẽ không giải thích, chỉ hừ cười một tiếng, “Mã ngự sử, Mã mệnh rộng, hẳn há mồm lòng tham không đáy, nuốt không được nước sông tràn lan, nhưng thật ra có thể nuốt sạch khoản cứu tế. hẳn còn tính là

có chút bản lĩnh, chỉ là càng thêm quá phận, ta ngày thường không muốn quản hần, nhưng lần này nếu ta muốn xen vào, sẽ không dùng hần, trực tiếp bỏ hần cho ta.”

Cao thái bảo khom người hỏi: “Vậy không biết bệ hạ lần này chuẩn bị phải ai đến trị thủy?”

Tư Mã Tiêu dừng một chút, nói: “Cho người thả Thẩm Thạch bị nhốt hai năm ra, thăng hần làm sử giả Đồ Thủy tử phẩm, để hần toàn quyền phụ trách việc này.”

Cao thái bảo thể này càng kinh ngạc. Thẩm Thạch hai năm trước đã đắc tội bệ hạ bị nhốt lại, bởi vì thân phận, bệ hạ cũng không giết chết hần, chỉ chuẩn bị nhốt hần cả đời, không thể ngờ được bấy giờ thể nhưng nguyên ý thả hần ra. Bất quá Thẩm Thạch kia xác thật am hiểu mọi việc thủy lợi, làm người lại liêm chính, còn có bối cảnh gia tộc, để hần đi làm việc này, thật ra thích hợp.

“Lại cho Tạ Thập Tam của Tạ gia và Lệnh tướng quân cùng đi.” Tư Mã Tiêu lại nhân nhặt phản phò một câu.

Cao thái bảo hơi nghĩ nghĩ, lộ ra thần phục thần sắc, “Bệ hạ thánh minh, có hai người này cùng đi, không chế nhau lại giúp đỡ nhau, nhất định có thể làm ít công to.” Vẫn cho rằng bệ hạ không để ý tới chính sự, ai biết hần kỳ thật đối với trên triều đình hết thảy biết rõ trong lòng. Ai có thể dùng, ai không thể dùng, người nào nên dùng như thế nào, hần đều rõ ràng, chỉ tiếc bệ hạ căn bản không muốn quản những việc này, lạnh nhạt như vậy cũng đã lộ ra manh mối rất sớm từ lúc hần vài tuổi năm ấy tận mắt nhìn thấy kira lớn thiếu huy Thái Cực Điện.

Tư Mã Tiêu bốp bốp trán, biểu tình không quá sung sướng, “Vẫn phải mau chóng giải quyết việc này.” Nếu không, còn không biết Liêu Đình Nhận sâu lo bao lâu, thật là phiền toái.

Mở một quyển lụa gấm, Tư Mã Tiêu đề bút viết, sau đó đóng ấn lên.

“nói cho Thẩm Thạch, nếu việc này hần làm không xong, cũng không cần trở lại, trực tiếp lấy thần lập sông, nếu không hần sẽ chết càng thảm hại hơn.”

“Vâng, bệ hạ.”

Liêu Đình Nhận gần gần trưa mới tỉnh lại, nằng vừa nghĩ mình có phải có hội chứng Stockholm không, thể nhưng ngủ ở trong lòng ngực Tư Mã Tiêu say đến như vậy, liền nhìn thấy Tư Mã Tiêu bước vào.

Duỗi tay cảm mặt nằng, Tư Mã Tiêu nói “không được về mặt đau khổ nữa, việc lũ lụt ta đã phái người đi giải quyết.”

Liêu Đình Nhận: Ha ha, người cho rằng người là ai, nói giải quyết là có thể giải quyết sao, người coi nguyên tác là mây bay?

Cho dù nằng làm nữ chủ, thay đổi cốt truyện của mình, nhưng nằng cũng không nghĩ chính mình có thể thay đổi Tư Mã Tiêu người này cùng với tương lai không tốt kia. Suy nghĩ một chút còn cảm thấy quá buồn cười, ở một thế giới khác, là người thường tự nuôi sống mình còn cảm thấy vạn phần vất vả, chẳng lẽ đối thế giới, là có thể cứu vớt thế giới sao?

Cho nên Tư Mã Tiêu nói lời này rồi, Liêu Đình Nhận căn bản không quá để trong lòng. Nằng cũng thấy được, Tư Mã Tiêu hoàng đế này ngày thường mặc kệ mọi việc, nói phải người giải quyết, hần có thể phái người nào, hần lung tung phái những thần tử đó, nói không chừng là tham quan, sao có thể thật sự giải quyết loại vấn đề khó khăn này.

Kết quả không lâu sau truyền đến tin tức, lũ lụt Mật Hà đã bình ổn.

Advertisement / Quảng cáo

“Lần này ít nhiều sử giả Đồ Thủy trị thủy kịp thời, nếu không có hần ngăn con sông dữ, nhanh chóng dẫn dòng tiêu nước, mưa to liên tiếp tất nhiên sẽ làm suy sụp càng nhiều bờ đê, dẫn phát tai nạn lớn hơn nữa, hiện giờ nạn dân hai bờ sông gặp tai họa đã tạm thời an trí tốt, chờ cho hồng thủy thoái lui, bọn họ liền có thể trở về nhà.”

Liêu Đình Nhận ở trên đại triều hội nghe thấy lời này, đương trường tròn tròn mắt.

Cái gì, lũ lụt Mật Hà còn chưa mở rộng ảnh hưởng đã được giải quyết??

Vậy, vậy cốt truyện phía sau đâu? Nạn dân khởi nghĩa bùng phát lửa lớn đã không còn?

không chỉ Liêu Đình Nhận, giờ phút này xa ở Hà Hạ, vẫn làm một thợ săn bình thường, nam chủ Trần Uẩn trong nguyên tác, cũng phát ra nghi vấn giống nằng

“Lũ lụt Mật Hà đã được trị rồi?” Trần Uẩn cắn răng, “cốt truyện nữ chủ lệch khỏi quỹ đạo còn chưa tính, hiện giờ thủy tai ở Mật Hà, cốt truyện quan trọng như vậy cũng không có, ta đây còn làm thế nào thuận lý thành chương mà khởi nghĩa?!”

Tác giả có lời muốn nói: A Kiểu: rõ ràng cô ngọt như vậy, các người lại chỉ chú ý nam chính nguyên tác.

Editor: Chữ Tiêu đồng âm với chữ Kiểu nên tác giả gọi bạn Tiêu là A Kiểu, còn bạn Nhận thỉnh thoảng gọi bạn ý là Tư Mã làm nũng (Kiểu = làm nũng), nghe cứng quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Bệ hạ, nếu huyết mạch không kéo dài, quốc gia bất ổn a!

Nam chủ Trần Uẩn theo cốt truyện lúc đầu chỉ là thợ săn thanh bản, làm người trọng nghĩa thiện lương, sống một mình trong một căn nhà gỗ cách xa nhà khác trong thôn, ở chân núi bên cạnh rừng cây. Trong nguyên tác hần và nữ chủ tương ngộ yêu nhau, sau đó nữ chủ dứt khoát kháng chi tư bốn tới tìm hần, đã được hần giấu ở căn nhà gỗ này, hai người đơn độc ở chung phát triển đến càng thêm lửa nóng, hơn nữa có tiếp xúc thân mật.

Theo cốt truyện phát triển, nguyên bản lúc này nam chủ hần là đã cùng nữ chủ ở trong nhà gỗ tình chàng ý thiếp, nhưng mà giờ phút này Liêu Đình Nhận đang ở trong cung tại Lạc Kinh mỗi ngày loát chó dữ, bởi vậy Trần Uẩn vẫn cứ một mình một chỗ.

Trong phòng bài trí đơn giản, Trần Uẩn một mình ngồi ở bên bàn, nhiều nư nhìn hư không trước mặt, trong giọng nói có nhân nhặt bất mãn, “Lộ tuyến của nữ chủ lệch khỏi quỹ đạo, sau này ta còn có thể điều chỉnh, chờ đến khi khởi nghĩa đánh vào cung, lại đưa nằng đến bên ta bồi dưỡng tình cảm, chỉ cần kết cục vẫn ở bên nhau cùng với ta là được. Nhưng hiện giờ lũ lụt Mật Hà biến mất, đã không còn một số lượng lớn nạn dân, ta làm thế nào tụ tập được nhiều người khởi nghĩa như vậy?”

Những người khác không nhìn thấy, nhưng ở trong mắt Trần Uẩn, trước mặt hần có một khối giao diện trời nổi, phía trên thành linh xuất hiện một đoạn văn tự.

—— “Đúng là bởi vì thế giới trước mắt phát sinh đi chệch không rõ, hệ thống mới có thể đánh thức ý thức của ngài. Việc điều chỉnh đúng cốt truyện cần ngài toàn quyền xử lý, suất diễn ngôn tình cùng với nữ chủ là cực kỳ quan trọng, làm nam chủ ngôn tình ưu tú hệ liệt JHX09, ngài hần là rất quen thuộc cốt truyện như thế, rồi cuộc ngài cũng từng thích làm loại nam chủ giả thiết này, mức độ tương tự rất cao.”

Trần Uẩn cười lạnh, “Ta đương nhiên quen thuộc, nhưng nữ chủ này không biết vì sao thể nhưng lựa chọn vào cung, rõ ràng lúc trước ta còn chưa thức tỉnh ý thức, lần đó cứu nằng biểu hiện rất tốt, sau đó lại vào lúc nằng cùng người khác giằng co, nằng cũng cố ý che chở ta, hiển nhiên là khi đó cảm giác với ta không tệ. Nếu không phải về sau không biết thế nào tìm không thấy cơ hội tiếp xúc với nằng, không thể bồi dưỡng ra tình cảm, cũng sẽ không đột nhiên đi lệch cốt truyện, lưu lạc đến mức phải đánh thức ý thức của ta.”

“Thôi được, lộ tuyến nữ chủ này chỉ có thể về sau lại nói, ở chung nhiều một thời gian, ta cũng không tin nằng còn có thể không yêu ta, nữ nhân đều như vậy, thực dễ bị cảm động, hiện giờ quan trọng nhất vẫn là lộ tuyến sự nghiệp, lũ lụt nếu thật không còn, chỉ có thể chờ nạn hạn hán ôn dịch sang năm.” hần nói đến chỗ này cười lạnh gồ gồ bản, “Ta cũng không tin, nạn hạn hần và ôn dịch trong cốt truyện có thể đơn giản chệch đi như vậy!”

—— “Nhắc nhở, cốt truyện trước mắt chệch đi 42%, thỉnh liên tục điều chỉnh lại.”

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu lần sau lại phát sinh loại đi chệch trọng đại này, phải lập tức báo động trước cho ta.”

—— “đã biết, chúc ngài thuận lợi.”

Trần Uẩn áp xuống bực bội, vung tay lên trước mặt, đứng lên سرا sang vạt áo, cảm lấy cung tiễn treo ven tường và sọt tre, mở cửa đi ra ngoài. Ra cửa, biểu tình của hần liền trở nên ôn hòa trong sáng, đẩy người chính khí, chọc đến một ít cô nương tuổi trẻ cùng với các tiểu tặc phụ trong thôn đều lặng lẽ nhìn hần.

.....

Lũ lụt Mặt Hà thật sự được giải quyết, kế tiếp cũng không nghe nói tình huống trở nên không tốt, tuy rằng vẫn cứ mưa to thật lâu, nhưng vị Đô Thủy sứ già kia tựa hồ rất có kinh nghiệm, cũng thực ra sức trị thủy, bởi vậy hiện giờ địa phương và số người gặp tai họa cũng không phải rất nhiều, càng không xuất hiện cảnh tượng nạn dân bạo động gì đó.

Liêu Đình Nhạn tròn mắt há hốc mồm nhìn phát triển này, cả người đều lâm vào mê mang.

Lũ lụt hình như thật sự không có, nạn hạn hán và ôn dịch sang năm thì sao? Nàng nghĩ nghĩ, ánh mắt liền nhìn không được nhìn về phía Tư Mã Tiêu. Chuyện tới bây giờ, nàng cũng không thể không tin, thủy tai kia chính là Tư Mã Tiêu phải người giải quyết.

hắn lúc trước thật sự không nói mạnh miệng, Liêu Đình Nhạn lúc này mới hiểu, nguyên lai hoàng đế thật sự có thể muốn làm gì thì làm

Suy nghĩ cẩn thận cái này, Liêu Đình Nhạn lại giãn dừ, nếu có thể làm được, trong nguyên tác vì sao lại mặc kệ! Tim chết đây! Nếu lúc phát sinh tai nạn hạn làm chút thì thôi, về sau quan tâm nạn dân, sau nữa khi phát sinh nạn hạn hạn chết rất nhiều người mới phát sinh bạo động, không để binh sĩ tùy ý chém giết trấn áp, cũng sẽ không nháo đến cuối cùng khởi nghĩa khắp nơi.

Thời đại này, thiên địa quân thân sư, quân thậm chí xếp trước thân, quân quyền chi ở sau thiên địa, nếu không phải thật sự bị bức cho đến không còn đường sống, nhân dân ở tầng dưới cùng cũng sẽ không phản nộ mà khởi nghĩa. Đầu óc có bệnh, Tư Mã Tiêu quả thực chính là muốn mất nước.

Chờ một chút..... hắn cũng không phải có ý mất nước ấ?

Liêu Đình Nhạn có chút không xác định Tư Mã Tiêu bị bệnh có phải thật nghiêm trọng như vậy hay không.

Tư Mã Tiêu chú ý tới ánh mắt của nàng: “Thế nào? không phải đã nghe nói lũ lụt Mặt Hà không còn việc gì sao, còn đang sầu lo?”

Liêu Đình Nhạn lúc này mới phản ứng lại chuyện này, Tư Mã Tiêu sở dĩ riêng phái người đi xử lý lũ lụt Mặt Hà, hình như là bởi vì nàng gần đây vì chuyện này lăn lộn đến ngủ không ngon, nói cách khác, là vì nàng.

Nàng thế nhưng có chút thụ sủng nhược kinh?

Quay đầu không nhìn Tư Mã Tiêu, Liêu Đình Nhạn nhẹ giọng nói: “Nếu không có việc gì, thiếp đương nhiên sẽ không lo lắng nữa.”

“Vậy tốt rồi, nếu nàng không lo lắng, có phải nên giải thích với cô một chút vì sao nàng bởi vì một trận lũ lụt nhỏ mà lo lắng như thế?” Tư Mã Tiêu ôm ngực nhìn chăm chăm nàng.

Liêu Đình Nhạn trong lòng giật mình, rũ lông mi xuống già vờ đáng thương. “Hà Hạ cũng có chi nhánh Mặt Hà, thiếp vì hốt hoảng có một giấc mộng, mơ thấy lũ lụt không ngừng, bao phủ Hà Hạ, cho nên thập phần lo lắng, chỉ sợ bởi vì thiếp rồi xa cô hương trong lòng nhớ nhà, lại nhớ mong phụ thân, mới có thể thất thố như thế.”

Tư Mã Tiêu nhìn chăm chăm nàng một lúc, cũng không biết có tiếp thu câu trả lời này hay không, Liêu Đình Nhạn thấy hắn về sau không hỏi lại, còn tưởng rằng mình đã lăn lộn qua, ai biết đêm đó lúc ngủ, Tư Mã Tiêu nói với nàng

“Ta cho người đi Hà Hạ truyền chỉ, để phụ thân nàng lên Lạc Kinh một chuyến, hắn dùng khoai mã tới đây, không bao lâu nàng có thể gặp hắn.”

“A?!”

“không phải nàng nói nhớ cha nàng sao, nếu muốn gặp hắn, vậy cho hắn tới gặp nàng một lần.” Tư Mã Tiêu đương nhiên nói.

Liêu Đình Nhạn minh bạch, lời không thể nói bấy, bởi vì sẽ không biết nghe thấy rồi Tư Mã Tiêu rốt cuộc lại làm cái gì.

Advertisement / Quảng cáo

“Vậy..... Ta ọn bệ hạ.” Còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể mong ước cha nàng thuận buồm xuôi gió, không cần bị lệnh truyền triệu đột nhiên này dọa đến.

Liêu sứ quân nhận được ý chỉ ngắn ngủn không đầu không đuôi kia, lệnh cho hắn lên Lạc Kinh, trong lòng sinh ra vô số suy đoán không ổn. Hắn lo lắng sốt ruột nghĩ, cũng không nói vì sao triệu hắn lên Lạc Kinh, chẳng lẽ là nữ nhi mình xảy ra chuyện sao? Chẳng lẽ nữ nhi đã chết, cho hắn đi gặp mặt một lần cuối cùng?

Thiếu chút nữa từ mình nào bỏ ngược ra một hồi nước mắt cha già, Liêu sứ quân lập tức xử lý tốt công việc trong quận, chỉnh mình xe nhẹ, gian lược nhanh chóng chạy tới Lạc Kinh.

không nói đến Liêu sứ quân ra roi thúc ngựa đi Lạc Kinh như thế nào, một ngày họ Liêu Đình Nhạn lại cùng Tư Mã Tiêu đi đại triều hội, kiến thức một lần nào nhiệt.

Nàng giống ngày thường lui tới ở bên Tư Mã Tiêu làm cầu phát ngọc, chợt nghe trong điện một vị đại thần nhắc tới vấn đề con nối dõi của hoàng đế.

“Bệ hạ, nếu không kéo dài huyết mạch, quốc gia không ổn!”

Liêu Đình Nhạn rõ ràng thấy Tư Mã Tiêu đuôi tay đi vuốt ve mệch châu trên cổ tay. Nàng ở chung cùng Tư Mã Tiêu mấy ngày nay, biết cái hành động nguy hiểm này của hắn.

nói đến cũng kì quái, hậu cung của Tư Mã Tiêu nhiều mỹ nhân như vậy, lại không thấy một người mang thai sinh con, hơn nữa tiền triều hậu cung, đều chưa từng có ai ở trước mặt Tư Mã Tiêu nhắc tới con nối dõi —— đây vẫn là lần đầu tiên Liêu Đình Nhạn nghe thấy có người ở trước mặt Tư Mã Tiêu nói đến việc này.

Nàng nhảy bén phát hiện đề tài này tựa hồ có chút cấm kỵ, bởi vì tiếng nói này vang lên trên đại điện, lập tức trở nên vô cùng an tĩnh, giống như tất cả mọi người đang chờ Tư Mã Tiêu phản ứng, Liêu Đình Nhạn còn nhận thấy rất nhiều tâm mắt đại thần cổ quái đặt trên người mình.

Đoạn thái phó đứng ở đầu tiên phía bên phải hình như cũng nhìn nàng một cái, nhưng thực mau lại dời tầm mắt đi.

Lặng im một lúc sau, Tư Mã Tiêu bỗng nhiên nở nụ cười. Hắn thân thể nghiêng về phía trước, nói với đại thần kia: “Hậu cung của cô nhiều mỹ nhân như vậy, không ai có thể sinh hạ con nối dõi cho trăm, xác thật là các nàng hầu hạ bất lực.”

Liêu Đình Nhạn vô ngữ, nhớ tới chính mình bị ôm ngủ ban đêm thế nào. Ha ha, mỹ nhân hầu hạ bất lực, là người con mẹ nó chính mình không được đi, hắc hừ đều không hắc hừ, sinh không ra hài tử còn có mặt mũi trách tiểu lão bà sao?

Tư Mã Tiêu gõ tay vịn, trên mặt mỉm cười, dường như tỉnh tỉnh tốt, hỏi đại thần kia: “Ta gián nghị cảm thấy trong cung mỹ nhân vì sao không thể vì cô kéo dài huyết mạch đây?”

Liêu Đình Nhạn nghe cũng khẩn trương, nàng nghĩ thầm, Tư Mã Tiêu sẽ không phải lại muốn giết tiểu lão bà ấ?

Tà gián nghị kia so với nàng càng khẩn trương hơn, trán đổ mồ hôi nói: “Có lẽ bệ hạ hắn là lại chọn lựa nữ tử vừa độ tuổi, thân gia trong sạch lại khỏe mạnh vào cung.....”

Tư Mã Tiêu đột nhiên hỏi hắn: “Tà gián nghị trong nhà tựa hồ có nữ nhi?”

Tà gián nghị nghe lời này hoảng sợ, vội vàng trả lời: “Thần trong nhà xác thật có một nữ nhi, nhưng tiểu nữ sớm đã già chồng sinh con.” Hắn là vì con trai của Đoạn thái phó ý bảo nhắc tới việc này ở trên triều hội, nhưng không đại biểu nguyện ý đưa nữ nhi vào cung cho vị bệ hạ này giết chơi, may mắn nữ nhi đã sớm thành thân, hắn toát mồ hôi ở trong lòng.

Nhưng mà Tư Mã Tiêu mắt lạnh nhìn hắn, tiếng nói lãnh khốc: “Thành thân sinh con? Vừa lúc, nếu nữ nhi của Tà gián nghị có thể sinh, vậy cho nàng tiến cung đi, nói không chừng nàng có thể vì cô sinh hạ hài nhi..... Chẳng qua, nếu một năm sau nàng không thể sinh, cô liền ban chết cho nàng. Tà gián nghị cảm thấy thế nào?”

Tà gián nghị ngẩn ngơ, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, “Bệ hạ! Bệ hạ không thể a! Tiểu nữ đã già làm vợ người, sao có thể vào cung, nàng còn gả cho con em gia tộc Đoạn thị!”

Tư Mã Tiêu biểu tình cổ quái, nhìn về phía Đoạn thái phó, “Nguyên lai là gả cho con em Đoạn gia, vậy thái phó cảm thấy theo lời cô vừa rồi thì thế nào? nói như thế, mẫu hậu cô cũng là nữ nhi Đoạn gia, nếu đều là thân thích, nói vậy hẳn nguyện ý vì cô phân tru ấ?”

Đoạn thái phó chấp tay, thanh âm bình tĩnh, “Bệ hạ, mưu đoạt thân thế, chính là gièm pha.”

Tư Mã Tiêu cười to, “Gièm pha? Chẳng lẽ trên người cô gièm pha còn ít?”

Hai người này tuy nói là quan hệ ông ngoại và cháu ngoại, ở chung lại có chút vế điệu. Số ít người biết chút nội tình, nghe hoàng đế hình như có ý gì, đều nhớ lại tin đồn năm đó, sợ tới mức không dám thờ mặt.

Liêu Đình Nhạn ở một bên nhìn tình thế phát triển, biểu tình cũng có chút kỳ dị. Bởi vì việc này trong nguyên tác nàng đã thấy, là nữ chủ mới tiến cung, nghe thấy hồi ức từ trong miệng cung nhân hầu hạ, nghe nói lúc trước một vị Tả gián nghị đại phu vì khuyên hôn quân nhanh chóng kéo dài con nối dõi, bị hôn quân cường triệu nữ nhi đã xuất giá vào cung. Nàng kia ngày ngày run sợ trong lòng, không bao lâu liền hương tiêu ngọc vãn.

Trong nguyên tác nữ chủ nghe xong việc này, đương nhiên là đối với câu hoàng đế vừa sợ vừa hận lại càng chán ghét, mỗi ngày tưởng niệm tình lang, cho nên chờ sau khi nam chủ tới cứu nàng, nàng vì cảm động cũng liền quên mất mình lúc trước bởi vì nữ xứng nháo màu thuẫn với hắn, thuận lý thành chương hòa hảo cùng nam chủ.

Sau đó hiện tại, bởi vì thời gian nàng tiến cung so với nữ chủ nguyên tác sớm hơn rất nhiều, cho nên trực tiếp gặp phải việc này.

Cảm giác thật kỳ quái. Người này, lấy mạng người rất khủng bố lãnh khốc, nhưng hắn ngày ngày cùng nàng ở bên nhau, mỗi đêm ôm nhau ngủ, luôn ra lệnh phòng ăn làm cho nàng rất nhiều món ngon, nhớ rõ ràng lời nàng nói, vì nàng hoàn thành không ít nguyện vọng thuận miệng nói ra. Hắn chưa bao giờ tức giận với nàng, cũng không thương tổn nàng, ở trong lòng nàng. Từ Mã Tiêu này hình như không giống Từ Mã Tiêu trong nguyên tác kia, nhưng hiện tại, hắn lại theo cốt truyện nguyên tác, chuẩn bị bức tử một nữ tử vô tội.

Liêu Đình Nhạn nói không rõ cảm giác của mình, nàng chỉ biết sinh mệnh nữ tử kia trong nguyên tác chính là một dòng ngân ngân thời, giống ngân vạn những người chết vì lũ lụt ôn dịch cùng với hạn hán. Ở trong chuyện là bé nhỏ không đáng kể, là vai phụ còn không có tên, nhưng ở thế giới này, lại là người sống sờ sờ.

Nàng khả năng có chút xúc động, thế nhưng vào thời điểm này bỗng nhiên cầm tay Từ Mã Tiêu, nói một câu: “Bệ hạ, chẳng lẽ thiếp hầu hạ không tốt sao, loại nữ tử này bệ hạ cũng muốn cho nàng tiến cung?”

Tác giả có lời muốn nói: Quý Phi! Xem kỹ thuật diễn của ta!

A Kiểu: A, tất cả đều sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Đại thần: Ta cảm thấy Quý phi mang thai

Lời này vừa nói ra, dù là Tả gián nghị phía dưới đang đập đầu đến bang bang hay đại thần khác đang quan vọng, gồm cả Từ Mã Tiêu, tất cả đều nhìn về phía nàng.

không khí nhất thời ngưng trệ.

Tươi cười trên mặt Từ Mã Tiêu biến mất, hắn nhìn nàng, hồi lâu không nói, biểu tình có vẻ hơi đáng sợ. Liêu Đình Nhạn cũng không biết mình nghĩ thế nào, thế nhưng ở trước mắt bao người, lại nhờ tay áo yểm hộ, lặng lẽ néo néo tay Từ Mã Tiêu.

Từ Mã Tiêu giật giật ngón tay, nhẹ nhàng hít vào một hơi, cuối cùng nhàu mày ném xuống hai chữ “Thôi đi”, không nhắc lại chuyện đề nàng kia vào cung nữa, xem như tha cho con gái của Tả gián nghị một mạng. Nhưng tay hắn trong tay áo néo ngón tay Liêu Đình Nhạn vừa rồi đuổi tới vẫn luôn không buông ra.

Nữ tử xử xiao kia đã không có việc gì, nhưng Liêu Đình Nhạn có việc. Hạ triều, Từ Mã Tiêu bất lấy có tay nàng kéo đi, thực hung hãn hỏi nàng: “Có phải gần đây có quá dung túng nàng hay không?”

Liêu Đình Nhạn tự tỉnh lại một chút: Đúng a, ta phiêu. Trước đây bảo vệ mạng chó của mình là quan trọng, bây giờ cũng dám quản đại ma vương.

Nàng hôm nay lơ lửng, khả năng xác thật có quan hệ với thái độ đặc biệt của Từ Mã Tiêu đối với nàng. Thiên tính của nhân loại chính là được một tác lợi muốn tiến một bước, tình huống hiện tại, cũng có thể nói nàng cây súng mà kiểu —— những biểu tình vì diệu đó của các đại thần, đại khái hiện tại đều nghĩ nàng như vậy.

Từ Mã Tiêu một đường kéo nàng trở lại Phủ Dung Điện, ấn nàng ngồi lên giường, chuẩn bị phát hỏa ngay tại chỗ.

Liêu Đình Nhạn ngoan ngoãn ngồi, lấy ra ánh mắt vô tội nhất đời này của bản thân, kỳ thật trong lòng một chút cũng không sợ, thậm chí còn muốn ngủ bù. Thời tiết lạnh là sẽ muốn nằm ở trong chăn ngủ ngon, vừa rồi ở trên đại triều hội cũng thiếu chút nữa ngủ mất, bởi vì dưới lòng bàn chân đặt cái lò sưởi ấm lên quá thoải mái, đặc biệt là nhân đại thần phía dưới run run rẩy rẩy, mà mình lại có lò sưởi, cái loại cảm giác thoải mái này càng tăng gấp bội.

Từ Mã Tiêu đứng ở phía trước nàng, vươn một ngón tay kéo cằm nàng, “Quý Phi, gần đây là gan của nàng dường như càng lúc càng lớn.”

Đúng vậy, huynh đệ, còn chính là người nuôi béo. Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ, cảm thấy ngón tay hân lạnh lẽo, không khỏi hỏi: “Bệ hạ có phải quá lạnh không? không bằng cho người lấy hai cái lò sưởi vào?”

Đây vẫn là lần đầu, lúc hắn bày ra bộ dáng muốn phát hỏa lại nghe thấy loại lời nói này. Từ Mã Tiêu trên mặt sừng sốt, theo bản năng nói: “Ta không cảm thấy lạnh, muốn cái đó làm gì, không cần.” nói xong hắn mới cảm thấy không đúng, trầm khuôn mặt kéo ghế tái vế, “Quý Phi, mới vừa rồi ở trên đại triều hội, ai cho nàng là gan tùy tiện nói chen vào?”

Còn không phải người cho là gan. Liêu Đình Nhạn dùng ra kỹ thuật diễn của người, xoa xoa khoe mắt, u oán nói: “Bệ hạ, những lời đó thiếp nói đều phát ra từ nội tâm, thiếp xác thật không muốn lại nhìn thấy có nữ tử khác vào cung.” Tốt rồi, đúng là nhân thiết của một đồ phụ, rất xứng với nhân vật Quý Phi trong chuyện cung đấu.

Nhưng mà nàng nghiêm túc diễn như vậy, Từ Mã Tiêu lại không cho mặt mũi, hắn nghĩ nàng rất muốn cười, lại không bằng lòng dễ dàng buông tha nàng như vậy, chỉ có thể ghen lại, vì thế hỗn hợp thành một biểu tình kỳ quái, “nói chuyện tử tế, không cần cố ý chọc ta cười.” Từ Mã Tiêu vuốt ve cằm nàng một chút, bất mãn nói.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ta mẹ nó có ý chọc cười ở đâu, tôn trọng kỹ thuật diễn của ta một chút không được sao? Kỹ thuật diễn của ta đến tột cùng buồn cười chỗ nào!

Nàng diễn không nổi nữa, đuổi tay cầm cái tay sờ cằm mình, cằm đều bị hắn sờ lạnh. Tay nàng ảm áp mà mềm mại, lời kéo tay Từ Mã Tiêu, “Bệ hạ, người ngồi đã, thiếp báo Quế Diệp lấy chút đồ ăn và trà thu lễ tới.”

Từ Mã Tiêu trong miệng cự tuyệt: “Ta không ăn.” Thân thể lại thực tự nhiên bị Liêu Đình Nhạn lôi kéo ngồi xuống.

Liêu Đình Nhạn hơi hơi mỉm cười, “Thiếp muốn ăn.” Chủ yếu là khát nước, trời lạnh sưởi ấm dễ khô cổ họng, nói chuyện thanh âm không dễ nghe. Thuận tiện cho Từ Mã Tiêu uống chút trà thu lễ giảm hỏa khí. Hắn thể này rõ ràng nhìn không ra tức giận còn một hai phải cùng nàng tức giận, thật là đủ mặt.

“Bệ hạ uống trà.” Liêu Đình Nhạn đưa trà thu lễ Quế Diệp dâng lên đến trước mặt Từ Mã Tiêu.

Từ Mã Tiêu không đuổi tay nhận, mà ở trên tay nàng uống một ngụm, sau đó ghét bỏ nói: “Cái trà gì vậy, một chút hương vị cũng không có.”

Liêu Đình Nhạn đã quen tính tình hắn cái gì cũng đều phải ghét bỏ, bây giờ là ghét bỏ không có hương vị, nếu hương vị nặng một chút hắn lại nói cái hương vị này quá nặng, cho nên không thể nghe hắn, hắn chính là thích tìm phiền toái, hơn nữa đối với đồ vật đưa vào miệng đều mang theo loại không thích tự nhiên. Liêu Đình Nhạn cảm thấy hắn thuận tủy là bị chiều ra tật xấu này.

“Thiếp cảm thấy hương vị không tồi, bệ hạ lại uống một ngụm?”

Từ Mã Tiêu lại uống vào miệng, không thèm uống nữa, ôm eo nàng nằm lên giường, bảo cho nàng: “Lần tới không được như vậy nữa.”

“Vâng vâng, thiếp không dám.” Liêu Đình Nhạn lập tức nhận sai.

Bởi vì khẩu khí quá có lệ, Từ Mã Tiêu vận mặt nàng lại, nghĩ khi có chút không cao hứng. “Nàng đứng nhìn đám lão già đó đáng thương, mỗi một người tâm thần đều nhiều hơn nàng. Nàng phải nhớ kỹ, người nhìn đáng thương không nhất định đáng thương thật, người nhìn cung kính không nhất định thật sự trung tâm. Ta mang nàng đi đại triều hội xem náo nhiệt, nhưng nàng không được tham dự vào những việc này, cũng không cần tin tưởng bất luận kẻ nào đứng ở đó, nếu không ngày nào đó chết thế nào cũng không biết.”

Liêu Đình Nhạn ngo ngắc gật đầu, trong lòng kinh ngạc, nàng cảm thấy Từ Mã Tiêu ở chỗ mình vốn chỉ số thông minh giảm xuống đến đất bằng đột nhiên lại phi thăng. Người ngu xuẩn không thể nói được lời những lời này, hắn không phải nhân thiết là hôn quân dân dộn mắt nước sao, thế nào đột nhiên thanh tỉnh, còn có thể nói như vậy với nàng?

Kỳ thật có được thị giác của người đọc nguyên tác, Liễu Đình Nhạn ý nghĩa nào đó mà nói so với Tư Mã Tiêu càng rõ ràng hơn vận mệnh các đại thần trên điện. Thí dụ như Đồ quốc tướng hưng hân kia, quyền lực lại lớn, mỗi ngày ở trên triều đình hồ mưa gọi gió hết ba hồ bốn. Dân gian truyền hân là ‘đại hoàng đế’, nói cách khác quyền lợi của hân có thể so với hoàng đế, hân ở trong triều bầy ra dị kỳ kiểu ngao ương ngạnh, nói muốn giết ai liền giết, hoàng đế trước nay cho hân tự do này, cũng không phản đối.

Như vậy Đồ quốc tướng một quyền thần bị rất nhiều đại thần trong triều ngầm lên án, mặc kệ từ phương diện nào đều như là gian thần, nhưng mà trong nguyên tác, lúc nam chủ dẫn dắt quân khởi nghĩa cùng với tư quân của Tần Nam Vương đánh tới, là Đồ quốc tướng mang binh lực chống lại quân khởi nghĩa, nam chủ dùng nhân số gấp đôi so với quân đội của hân, cũng chưa thể đột phá phòng vệ, đánh vài lần chiến dịch gian nan, bất quá cuối cùng vị Đồ quốc tướng này vẫn không thể ngăn cản được quang hoàn lóa mắt của nam chủ, cuối cùng vị thù vạ đồ thành, cùng hoàng đế chết trận sa trường.

Còn một vị khác là Đoàn thái phó, tuy rằng là ông ngoại nhà mẹ đẻ của hoàng đế Tư Mã Tiêu, mấy năm nay cũng vẫn luôn đại biểu Đoàn gia cùng các đại gia tộc kiến quyết ủng hộ Tư Mã Tiêu, có vẻ trung thành và tận tâm, nhưng khi bị nam chủ đẩy đến nguy cấp, cũng là hân trước hết thuyết phục toàn bộ đại quý tộc mở cửa thành, thả quân đội nam chủ vào Lạc Kinh, cũng nhanh chóng quy phục tân đế, sau đó được trọng dụng ở triều đại mới.

Liêu Đình Nhạn xem nguyên tác liền cảm thấy không thể lý giải, vì cái gì Đoàn thái phó đối đãi với cháu ngoại mình như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể phản tích hân là vì bảo hộ gia tộc muốn đòi phần vinh, làm ra quyết định chính xác nhất, rồi cuộc khi đồ hoàng triều xác thật phong vũ phù điêu, lựa chọn một phía có hi vọng thắng lợi hơn không có gì đáng trách, tư tưởng của chính khách còn không phải là như vậy sao.

Còn có các đại thần khác, trong nguyên tác cũng không phải mỗi người đều hiện tên, Liễu Đình Nhạn còn nhớ rõ đều là những người đáng kể ở giai đoạn sau lưu lại trong triều đại mới của Trần Uẩn. Nhưng mà hai lão nhân ưu quốc ưu dân mỗi ngày thờ ngấn than đại triều đình sắp xong rồi, hoàng đế sắp xong rồi, tới triều mới còn thắng quan, về sau vẫn như cũ sinh động ở tiền tuyến, mỗi khi phán đối Trần Uẩn đọc sùng nữ chú, yêu cầu hân mở rộng hậu cung sinh thêm hài tử.

Liêu Đình Nhạn hiểu rõ ràng mình không thông minh lắm, cho nên nguyên tác của nàng chính là ít nóingủ nhiều, bớt quan nhân sự. Lần này, nàng xác thật xúc động một phen, đồng thời, nàng còn có chút tư tâm nhỏ, muốn biết Tư Mã Tiêu đối với mình bao dung nhân ái đến tột cùng tới cái dạng tình độ gì.

hiện tại sự thật đã bày ở trước mắt, Tư Mã Tiêu này không chấp nhận được người nào ngỗ nghịch, ghét nhất người khác vì phạm ý tứ của mình, thật sự chịu đựng hành vi của nàng, một chút hậu quả nghiêm trọng cũng không có, thậm chí không cần hôn một chút trần an, kéo kéo tay nhỏ đã giải quyết.

Nhìn Tư Mã Tiêu một bộ dáng lười nhác vô hại hiện đã nằm liệt bên cạnh, Liễu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm thấy buồn rầu.

Nhìn xem, lúc trước còn nói mình không có khả năng thay đổi Tư Mã Tiêu, làm Quý Phi không cứu được người trong nước lửa, kết quả hiện tại thế nào, Tư Mã Tiêu quả thực cho nàng đãi ngộ là trung tâm thế giới, khiến cho nàng có loại ảo giác nói không chừng chính mình có thể thay đổi tại nạn vốn có, cứu càng nhiều người, cái gọi là năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, đây không phải bức nàng đi làm chúa cứu thế sao?

Cũng qua làm người ta trọc đầu.

Liêu Đình Nhạn uống ly trà nóng bình tĩnh một chút, xốc chân móng lên, chui vào nằm ở bên người Tư Mã Tiêu. Thôi, hoàng đế không vội, Quý Phi gấp cái gì.

Thấy nàng nằm đến bên cạnh, Tư Mã Tiêu thập phần thuận tay ôm nàng, hai người ở trên giường ăn không ngồi rồi nhàn hạ qua thời gian.

Dù Liễu Đình Nhạn hay là Tư Mã Tiêu, đều đã rất quen thuộc loại ở chung này, người hầu hạ bên cạnh bọn họ cũng đều đã quen, loại thói quen này sẽ không tới quấy rầy. Nghe nói trong cung có đồn đãi, Quý Phi độc chiếm hoàng đế lâu ngày, hai người mỗi ngày ở Phủ Dung Điện pha trộn, ban ngày tuyên đàm không biết tiết chế, còn có người lấy sắc mặt hai người làm chứng, nói Quý Phi sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên là trải qua dễ chịu, còn hoàng đế sắc mặt tái nhợt, đây mất ngủ nhiên có vết xanh đen, chính là biểu hiện thân thể lỏng lẻo.

Liêu Đình Nhạn không còn lời gì để nói, nàng sinh hoạt ở trong cung xác thật dễ chịu, ăn đồ ngon nhất, ngủ giường đất nhất, lột hoàng đế táo bạo nhất, nhưng mà nói nàng làm hoàng đế một thận, vậy nàng cũng không dám gạt bừa.

hiện tại nàng đã khẳng định 80% Tư Mã Tiêu có chương ngại về công năng tình dục, bằng không sẽkhông mỗi ngày ôm nàng ngủ còn bình tĩnh như vậy. Quảng mắt hân thâm, thuần túy chính là kết quả do nghỉ ngơi không tốt. Vì làm thời gian hân nghỉ ngơi càng sung túc, nàng không thể không liều mình bồi theo, trừ buổi tối, ban ngày có thời gian liền lôi kéo hân nằm trên giường, ngẫu nhiên có hai lần có thể làm hân ngủ nhiều trong chốc lát.

Tư Mã Tiêu một khi nghỉ ngơi đủ, tỉnh tỉnh sẽ tốt hơn một ít, còn rất hào phóng, bảo bối trong tư khố nàng muốn liền toàn bộ đưa cho nàng.

Liêu Đình Nhạn làm như vậy hậu quả chính là, trong ngoài cung nói nàng mê hoặc hoàng đế đến đâu óc choáng váng, lời đồn mỗi ngày tuyên đàm ban ngày càng nhiều hơn, cùng với nàng béo lên. Phải biết rằng, Tư Mã Tiêu không phải mỗi lần đều có thể ngủ, nhưng mỗi lần nàng đều có thể, mỗi ngày ngủ lâu như vậy, lại còn có thể ăn, cứ như thế, đáng người nàng ở Hà Hạ mấy năm làm thế nào ăn cũng khôngbéo, thể nhưng ở đây ngăn ngại trong mấy tháng đã béo phì!

Quế Diệp có chút khó xử nâng cái váy nàng thích, nói: “Quý Phi, váy này của ngài thân váy quá chật, không bằng để tú nương theo vóc dáng một lần nữa làm lại một cái cho ngài.” Lúc đó, Liễu Đình Nhạn không dám tin tưởng nhéo bụng mình, khổ sở đến cơm trưa cũng không ăn.

Quế Diệp tới dò hỏi, nàng xua tay nói: “không ăn, không ăn.”

Từ đây về sau, nàng ăn ít hơn rất nhiều, một ngày bảy bữa điểm tâm nhỏ cũng không cần.

Quế Diệp hầu hạ nàng, nhìn nàng ăn uống giảm đi, lại phát hiện eo nàng thô lên, suy tư một lát, lộ ra biểu tình kinh hi, “Quý Phi, có phải ngài có mang hay không?”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ha?”

Liêu Đình Nhạn: “Đừng nói bậy, ta chỉ béo lên mà thôi.”

Nhưng sự tình không dễ yên, vào mùa đông nàng mặc càng dày, đi lên đại triều hội hai lần, trong các đại thần cũng bắt đầu truyền ra Quý Phi có thai, bụng đã hơi hơi nhô lên.

Bị chọc vào vết sẹo Liễu Đình Nhạn giận dữ, đám đại thúc lão nhân này không thể đứng đắn lên triều sao, nhìn lung tung đến nàng làm gì, có cái gì mà nhìn!

Giận xong, Liễu Đình Nhạn vuốt bụng mình, cảm thấy phi thường ưu thương, thật sự không thể béo nữa, đã nháo ra loại hiểu lầm này.

PS: chỉ nam chính bị đá bay có hệ thống thôi (vẫn bị đá dù có hệ thống, mà cái hệ thống này cũng ba chấm lăm, sau này các nàng sẽ biết). Phần này là nữ chủ xuyên sách nên biết trước cốt truyện thôi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Huyết mạch của bộ hạ, thế nhưng là cấm kỵ. . .

“Nghe nói nàng mang thai?” Tư Mã Tiêu hỏi.

Người mẹ nó nghe ai nói ta mang thai, ta mang thai hay không, trong lòng người không tính toán được sao?! Nghe thấy Tư Mã Tiêu hỏi ra vấn đề này, Liễu Đình Nhạn thiếu chút nữa không khống chế được biểu tình dữ tợn.

Nàng cố cười nói: “Bộ hạ nói giỡn cùng thiếp đầu, thiếp sao có thể mang thai ha hà.”

Lại nói tiếp chính mình thế nhưng béo lên, việc này có phải có vẻ không khoa học hay không? Có nhân vật tuyệt thế mỹ nữ Mary Sue nào trong tiểu thuyết mà nói béo liền béo? không không không, lý trí phân tích, kỳ thật nàng cũng không phải là béo rất nhiều, chính là bởi vì lúc trước đáng người quá tốt, eo quá mảnh, cho nên vào thu, gần đây lại luôn đi theo Tư Mã Tiêu cùng nhau ngủ cả ngày, mới có thể đẩy ra bụng mỡ——chờ đến sang năm mùa hè thời tiết nóng ăn không vào, đáng người tự nhiên sẽkhô phục.

Nhất định là cái dạng này.

Lúc Liễu Đình Nhạn tự an ủi mình, Tư Mã Tiêu a một tiếng, nhìn nhìn bụng nàng, còn vươn tay sờ soạng, lại nhéo nhéo nói: “Khó trách lúc ôm nàng cảm giác mềm mại hơn rất nhiều, nguyên lai trênbụng thêm một vòng thịt.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Tự mình an ủi thất bại, trái tim đóng băng rồi.

Tư Mã Tiêu: “Cũng khó trách, mỗi ngày nằng ăn nhiều như vậy, chưa từng gặp ai còn có thể ăn nhiều như nằng.”

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn thẹn quá thành giận, cầu hoàng đế này còn có thể nói chuyện hay không, không phải rất am hiểu xem ánh mắt người khác sao, thế nào bây giờ lại hoàn toàn nhìn không ra nằng sắp nhện không nổi?! Hơn nữa đây là lỗi của ai? Người này cả ngày tự mình không thích ăn cái gì, lại thích xem người khác ăn, mỗi lần nhìn nằng ăn cái gì hẳn đều giống như những đại lão ở thế giới hiện đại phát lễ vật, không chỉ đưa cho nằng bảo bối, còn luôn làm phòng ăn biến đổi biện pháp làm các loại mùi vị điểm tâm ăn ngon, dường nằng béo đến mức độ này, hẳn còn có mặt mũi trang bức ở đây!

Tư Mã Tiêu thấy rõ sắc mặt nằng, đột nhiên cười ra tiếng, duỗi tay muốn ôm nằng, nhưng làm bõ làm tịch bẽ lên một chút rồi buông ra, miệng nói: “thật béo, ôm không nổi a.”

một kích này đánh Liêu Đình Nhạn mất đi lý trí, giường nanh múa vuốt lao tới. Tư Mã Tiêu giang hai tay đón được nằng, cười ha ha, “không cần xúc động, Quý Phi yếu đuối mong manh ôn nhu như nước sao có thể hung hãn như vậy.”

Hung còn bà người! Liêu Đình Nhạn dồn kích dần dần chuẩn bị để đứt eo hẳn.

Tư Mã Tiêu: “Thực sự có tức giận như vậy? Ta đây đưa nằng đi xem bảo bối, nằng thích cái gì đều đưa cho nằng.”

Cũng không phải toàn bộ nữ nhân đều sẽ bởi vì thu được lễ vật quý giá đến hủ chết người mà từ bỏ tức giận, nhưng Liêu Đình Nhạn lại như thế.

Từ tư khổ hoàng đế lấy ra cái mảnh treo một trăm lẻ tám hạt trân châu, nghe nói là bảo vật tiên triều, từ trước là vật trân quý yêu thích nhất của Hoàng Thái Hậu. Liêu Đình Nhạn vô cùng cao hứng cho người thu thập tốt, chuẩn bị treo ở tấm điện của Phù Dung Điện.

“Nhưng mà, nằng vẫn luôn ngủ ở nội điện của ta, treo ở chỗ nằng nơi này, cũng không nhìn thấy.” Tư Mã Tiêu kiến nghị: “không bằng treo ở trước cửa điện làm rèm cửa.”

Liêu Đình Nhạn vừa nghe, cảm thấy rất có đạo lý, cho người treo ở trước cửa điện, ra vào đều có thể thấy được. Bởi vì thái độ của Tư Mã Tiêu đối với bảo vật này nọ đều thực tùy tiện, ném chơi nghe tiếng động, đập vào trong nước đánh cá, chọc đến thái độ của Liêu Đình Nhạn cũng tùy tiện theo, nhưng những cung nhân nữ hầu đó thì cẩn thận hơn nhiều, đến Quế Diệp cũng vậy, mỗi ngày xuyên qua mảnh trân châu kia đi ào điện đều rất cẩn thận.

Bởi vì Liêu Đình Nhạn là người có phân vị tối cao nhất trong hậu cung, theo lý mà nói, mọi việc hậu cung đều do nằng quản, nhưng bởi vì hậu cung của Tư Mã Tiêu phi thường hài hòa, cân bản không có việc gì cần nằng ra mặt, việc nhỏ còn lại đều do Nội Đình Tư xử lý, cho nên Liêu Đình Nhạn trước mắt duy nhất cần làm, chính là vào mỗi mùng một và mười lăm hàng tháng, tiếp nhận chư vị mỹ nhân các cung đến thỉnh an.

Nguyên bản mọi người thỉnh an đều ở bên ngoài điện, sau lại Liêu Đình Nhạn nhìn trời lạnh, liền cho các nằng tiến vào, một thời gian ngắn ngủi này, các vị mỹ nhân cũng vì tự mình chứng kiến đến mà hết thảy kinh tâm không thôi

Cái lư hương kia, hình như là vật trân quý bài trí ở thiên các của Huyền Vũ điện tiên triều, nghe nói bên trong đốt hương sẽ có chứa một loại mùi thơm đặc thù, một khối da cừu tuyết trắng to như vậy không hề có tạp sắc, Quý Phi thế nhưng dùng để lót chân; còn tay Quý Phi mang cái vòng ngọc điêu khắc hoa đào đặc đo, hình như là Tư Mã vương bốn đời trước vì Hoàng Hậu âu yếm, niềng sai người tạo hình, hao phí hơn một ngàn ngọc thạch trân quý mới được một chiếc như vậy

Mà lần này, chứng mỹ nhân tới thỉnh an, còn chưa vào cửa đã thấy cửa Phù Dung Điện treo mảnh trân châu, đều là người có chút nhân lực và kiến thức, mắt thấy mảnh trân châu này lại lịch bất phàm, trân quý vô cùng thế nhưng dùng để treo cửa điện, đều nhện không được lưu luyến. một vị mỹ nhân sắc mặt khó coi sờ sờ châu thoa trên đầu mình kia, châu thoa này trân châu ónh nhuận rực rỡ, là đồng châu đỉnh cấp khó tìm, nằng ngày xưa thường xuyên lấy ra khoe, mỗi ngày đều đeo, thật là bảo bối, mà hiện giờ nhìn thấy mỗi một viên trân châu trên mảnh trân châu này đều đẹp hơn viên trên đầu mình kia, Quý Phi lại lấy nó làm rèm cửa, nằng ta cảm giác mặt mình bị bóng một mảnh.

Qua vài tháng sống yên ổn, không ít mỹ nhân ngầm bắt đầu có tiểu tâm tư, mà nay mắt thấy Quý Phi được sủng ái như thế, Phù Dung Điện tất cả đều là đồ vật hiếm quý, các loại trân bảo bệ hạ đều để Quý Phi tùy tiện ném, các nằng cũng không khỏi đỏ mặt.

Ai nói các nằng sẽ không cơ hội được sủng ái đâu?

Nhân tâm vừa di động như vậy, Liêu Đình Nhạn liền phát hiện bên người mình xuất hiện rất nhiều mỹ nhân. Nằng ăn xong đi dạo tiêu thực trong hoa viên, lâm viên lớn như vậy, đi vắng đều không gặp ai, hiện tại nhiều lần đều có thể nhìn thấy nhóm các mỹ nhân e lệ ngượng ngùng ở chung quanh.

Dù là nằng, cũng cảm giác không thích hợp, hỏi Quế Diệp: “Chư vị mỹ nhân, có phải có ý tưởng gì hay không, ta thấy các nằng gần đây thực sinh động.”

Quế Diệp thần sắc nghiêm nghị, “Các nằng chỉ sợ là ghen ghét Quý Phi hiện giờ được bệ hạ sủng ái, Quý Phi cần phải cẩn thận các nằng tranh sủng!”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Kịch cung đầu rất cuộc online? Nhưng phương thức các nằng tranh sủng có phải quá không giống bình thường hay không? Nếu nói muốn tranh sủng, vì cái gì lúc Tư Mã Tiêu bởi nằng dạo hoa viên lại không có một mỹ nhân nào xuất hiện, chỉ có lúc nằng mang theo nầy cung nhân ra đi dạo là có thể ngẫu nhiên gặp được rất nhiều mỹ nhân, hơn nữa các mỹ nhân này đó giống như đều đang cố ý lấy lòng nằng?

“Bệ hạ xây dựng ảnh hưởng rất nặng, thấp không dám vọng tưởng ơn trạch của bệ hạ, chi nguyên có thể hầu hạ Quý Phi.....” Mỹ nhân hàm hàm súc súc mà thổ lộ tâm ý, khi nói đến Tư Mã Tiêu thật đúng là tại chỗ run rẩy hai cái. không sai, quyền rũ hoàng đế Tư Mã Tiêu, các nằng không dám, rất cuộc những người trước trải qua quá thâm thiết, hiện giờ mỹ nhân còn ở trong cung đều không thể quên thời kỳ hắc ám trước khi Liêu Quý Phi tiến cung. Cho nên đôi lại ý nghĩ, nếu không chiếm được bệ hạ sủng ái, có thể được đến Quý Phi sung ái cũng như vậy, đồng dạng có thể tăng lên đãi ngộ và địa vị, còn không có sinh mệnh nguy hiểm lớn như vậy, được nhiều hơn!

Liêu Đình Nhạn: Nếu không nghe làm các mỹ nhân này hình như là muốn ôm đùi ta?

Advertisement / Quảng cáo

Trải qua một ít thời gian quan sát, Liêu Đình Nhạn phát hiện các mỹ nhân đúng là tranh sủng, bất quá không phải tranh sủng ái của Tư Mã Tiêu, mà là của nằng. Mỗi người đều muốn ở chỗ nằng xuất đầu, lại không một ai dám ở trước mặt Tư Mã Tiêu tranh tiên, cho dù ngẫu nhiên gặp phải Tư Mã Tiêu ở đây, các mỹ nhân này đều thành thật sức ở một bên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Liêu Đình Nhạn không biết Tư Mã Tiêu lúc trước cụ thể đã làm cái gì, mới khiến các mỹ nhân sợ thành như vậy, làm cho xuất hiện trường hợp tranh sủng kỳ ba này, nằng chỉ biết chính mình gần đây được mỹ nhân vây quanh, lúc trở về nhìn thấy Tư Mã Tiêu còn có loại chợt dạ nhân nhạt. Cái gì vậy, xu hướng giới tính của nằng vẫn bình thường, nằng cũng không động đến các tiểu lão bà của Tư Mã Tiêu, dù những mỹ nhân đó thật sự có chút đáng yêu ôn nhu làm người ta động tâm, nằng cũng không có bất luận ý tưởng gì!

“Nằng gần đây luôn đi dạo ngự viên?” Tư Mã Tiêu hỏi nằng.

Liêu Đình Nhạn thành thật gật đầu: “Đúng vậy, nhưng ngự viên quá lớn, hiện giờ còn chưa đi hết một nửa.”

“Ta còn nghe nói rất nhiều mỹ nhân thường xuyên ở trong vườn ‘ ngẫu nhiên gặp được ’ nằng?” Tư Mã Tiêu lại hỏi.

Liêu Đình Nhạn cười gượng: “A ha ha —— tựa hồ là vậy.”

Tư Mã Tiêu sách một tiếng, kéo nằng đến bên người, “không cần để ý tới các nằng ấy, nằng đứng tưởng nhìn các nằng nhu nhược liền cho rằng là thật sự nhu nhược, có thể ở hậu cung của ta sống đến bây giờ, không có nhân vật nào đơn giản, nếu nằng tin tưởng các nằng ấy, thì sẽ bị lợi dụng. Các nằng ấy am hiểu dùng bề ngoài lừa gạt người khác, am hiểu nói dối, nằng cái gì cũng không biết, cho nên tốt nhất rời xa các nằng ấy, miễn cho bị hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” hình tượng của ta ở trong lòng Tư Mã Tiêu chẳng lẽ là thiếu năng trí tuệ sao?

“Cái gì cũng không biết” là để hình dung nằng? Cho dù xác thật nằng vào cung rồi chỉ bày ra năng lực ăn với ngủ cũng không thể xem thường nằng như vậy đi, tốt xấu gì ở thế giới cũ cũng đã trải qua tranh đấu chức quyền.

Còn có, lúc trước nói cho nằng các đại thần đều không phải thứ tốt, nằng ở trong triều không được nói chuyện, hiện tại lại cảnh cáo nằng rằng mỹ nhân hậu cung đều không phải thứ tốt, nằng ở hậu cung không được kết bạn, người này không phải có chứng vọng tưởng bị hại, cảm thấy toàn thế giới này, tất cả mọi người đều không thể tin được a, hay là nói, đây là bệnh chung của hoàng đế?

Tư Mã Tiêu nhìn nằng một lúc, như đang từ bỏ ý niệm giáo dục nằng, nói: “Xem về mặt nằng một mặt, nghĩ đến hẳn là nghe không hiểu, thôi nằng tùy ý đi, dù sao không thích ai thì nói cho có, giết đi là được.”

Xem nhẹ câu nói phía sau của hẳn, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên phát hiện ở trong lòng hai người bọn họ, hình tượng đối phương phảng phất đều là thiếu năng trí tuệ.

Có những lời nói đó của Tư Mã Tiêu, lúc Liêu Đình Nhạn lại ‘ ngẫu nhiên gặp được ’ mỹ nhân thì cảm giác liền có chút vị diệu, chỉ cảm thấy những mỹ nhân nhu nhược như cừu con đều là sói đói lột cừu.

“Quý Phi, ngài nhìn, tuyệt rồi rồi!” nữ hầu Phù Dung Điện cười ngầm ngầm nằng một cảnh hồng mai vào điện, “Năm nay tuyết cực ít, đã bắt đầu mùa đông lâu như vậy mới có trận tuyết đầu tiên, bất quá hồng mai thật ra nở sớm. Nó đi ngang qua mai viên, thấy hoa nó đẹp, liền cắt hai cành về.”

một nữ hầu khác nói: “Nghe nói hồng mai trong mai viên năm nay nở đẹp hơn bình thường, bắt quá hồng mai trong tuyết mới là đẹp nhất, cắt như vậy đặt trong điện lại có chút đơn điệu.”

Liêu Đình Nhạn trái phải không có việc gì, nhìn hồng mai, vừa nghe hai nữ hầu nói thế, liền có hứng thú muốn đi xem hồng mai. Hai thị nữ nâng hoa lặng lẽ liếc nhau, cười hầu hạ nàng ra cửa.

Tuyết không lớn, chỉ có chút bông tuyết nhỏ vụn bay bay, Liêu Đình Nhạn không ngồi liễn, thay đổi đôi giày da, bọc áo choàng dày, tay ôm lò nhỏ chuẩn bị đi. Quê Diệp như cũ đi theo bên nàng, còn có hai nữ hầu bưng hoa cùng một đội cung nhân, chuyên phụ trách bưng dù cho nàng.

Lúc này mai viên xác thực có rất nhiều hoa mai nở, chẳng qua bởi vì thời tiết rét lạnh, trừ các nàng hình như không có ai ở đây. trên mặt đất mới tích một tầng tuyết hơi mỏng, trên cành mai đã bao phủ mộtmảnh màu trắng trong suốt.

Liêu Đình Nhạn ở trong mai viên lung lay một lúc, cảm thấy kỳ thật cũng không có gì đẹp, có ý muốn đi về. Vào thời điểm này, dư quang thoáng mắt bỗng nhiên liếc thấy một cái bóng trắng ở cách đó không xa chợt lóe lên. Quay đầu xem lại, chỉ nhìn thấy một con vật lông trắng chui vào rừng cây, trên mặt đất lưu lại mấy cái dấu chân.

“Đó là cái gì?” Liêu Đình Nhạn tò mò hỏi.

“Tựa hồ là một con hồ ly trắng?” một vị nữ hầu nói.

“Hồ ly trắng?” Liêu Đình Nhạn có hứng thú, dưới chân vừa chuyển mang theo vài người đi về bên kia, “đi xem.”

Advertisement / Quảng cáo

Các nàng xuyên qua mảnh rừng cây, nhìn thấy một hành lang dài cùng một tòa đình lục phương, đây là chỗ dừng歇 thường cánh trong mai viên lúc vào đông, một bên xây tường và cửa sổ hoa, một bên khác lại mở ra. Liêu Đình Nhạn nhìn thấy trên nền gạch có một hàng dấu chân hoa mai, liền đi tới. không thể tìm được con vật lông trắng kia, nhưng mà đi đến bên cửa sổ hoa, nàng lại nghe thấy bên kia truyền đến thanh âm hai người nói chuyện với nhau.

Nàng nhìn xuyên qua cửa sổ hoa, phát hiện ngoài cửa sổ dưới cây mai, có hai nữ hầu đưa lưng về phía nàng đang cắt cành mai, trong đó một người nói: “Nghe nói Quý Phi có thai, cũng không biết có phải là thật hay không, tỷ tỷ người nói đi?”

“Nếu là thật, thì cũng quá đáng thương, ai biết sẽ sinh ra cái dạng hài tử quái dị gì đây.” một nữ hầu lớn tuổi khác thờ dãi nói: “Rất cuộc, huyết mạch của bệ hạ, chính là cảm kỵ……”

Liêu Đình Nhạn: Chờ một chút, tình tiết này chẳng lẽ không phải là tình tiết điển hình sắp xảy ra chuyện sao? Kế tiếp hai người này khẳng định sẽ bại lộ ra một cái bí mật lớn kinh thiên cho nàng nghe thấy.

Nghĩ vậy, Liêu Đình Nhạn không chút do dự xoay người muốn đi.

Biết càng nhiều sẽ chết càng nhanh, còn không nhanh chạy đi!

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau báo động trước năng lượng cao.

Ta lập lại một chút, A Kiều là bạo quân, là câu hoàng đế, thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Định luật nghe thấy bí mật nhất định bị người ta phát hiện

Chi tiết, động tác của Liêu Đình Nhạn quá chậm, còn hai nữ hầu diễn kịch lại quá nhanh miệng, khôngchờ nàng đi ra ngoài hai bước, hai người kia cũng đã nói xong trọng điểm

“Ai có thể nghĩ đến bệ hạ kỳ thật không phải do vị Đoạn Hoàng Hậu kia sinh ra đâu, sở dĩ ghi tạc dưới danh nghĩa Đoạn Hoàng Hậu, bắt quá là bởi vì mẹ đẻ của bệ hạ đặc thù thôi.”

“Đặc thù? đặc thù như thế nào?”

“Kỳ thật, mẹ đẻ của bệ hạ cũng không phải là mỹ nhân bất kì nào trong hậu cung của tiên đế, mà là vị Từ Ngọc công chúa điện hạ đã mất sớm kia.”

“Từ Ngọc công chúa điện hạ?! Đó không phải thân muội muội của tiên đế sao? Vậy bệ hạ, bệ hạ còn không phải là từ huynh muội loạn luân sinh ra?!”

A ——

Liêu Đình Nhạn đỡ lấy trán mắng một câu thô tục, ta thao, đúng là một bí mật thật lớn! Nghe được loại bí mật này khẳng định sẽ xảy ra chuyện, cho nên thừa dịp hiện giờ còn chưa xảy ra, nhanh mang theo người chạy đi thôi!

Hạ quyết tâm vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Từ Mã Tiêu mặt vô biểu tình đứng ở cách đó không xa, hiển nhiên đã nghe thấy mấy câu nói vừa rồi kia, bởi vì phía sau hắn những cung nhân đó đều giống như sắp bị hù chết.

Liêu Đình Nhạn: “……”

Xuất hiện rồi, định luật sau lưng nói dài nói ngắn người khác nhất định sẽ bị chính chủ nghe thấy, còn có định luật nghe thấy bí mật tất nhiên bị người ta phát hiện! Cho nên, vì cái gì thời gian lại trùng hợp như vậy đây? Trần ngập một loại cảm giác giống như bị người khác an bài, có đúng không.

Advertisement / Quảng cáo

Cách một bức tường, hai nữ hầu còn đang nói tiếp, “Lúc trước Từ Ngọc công chúa điện hạ bị bệnh điên, ở trong Thuần Hoa điện cách mai viên này không xa, có một ngày cháy lớn, cả tòa cung điện gồm công chúa điện hạ và hơn mười cung nhân ở bên trong đều bị thiêu chết.”

“A?!”

“Về sau không lâu, lại xảy ra sự kiện Thái Cực Điện kia.”

Mất thấy biểu tình của Từ Mã Tiêu càng ngày càng khủng bố, Liêu Đình Nhạn quả thực muốn kêu hai nữ hầu diễn kịch kia câm miệng. Lúc này thật sự là sắp chết người, Liêu Đình Nhạn nhìn khuôn mặt đáng sợ của Từ Mã Tiêu, sau lưng lông tơ dựng thẳng.

Nàng lần đầu tiên ở trạng thái thanh tịnh tận mắt nhìn thấy quá trình Từ Mã Tiêu phát bệnh, so với bất luận việc gì nàng từng gặp trước đây đều khủng bố hơn. hần hai mắt lan tràn tơ máu, nhìn có vẻ kỳ quái mà đáng sợ, biểu tình của hắn cũng trở nên hung ác táo bạo, giống như áp lực thống khổ gì đó, không ngừng thờ hồn hên. hần bị hung hăng chọc giận, đáng về đã không còn một tia vô hại khi đối mặt với nàng trước đây, hoàn toàn chỉ còn lửa giận và sát ý.

“đi.” Từ Mã Tiêu từ kẽ răng bài trừ ra một chữ này, giọng tay chỉ về cửa sổ hoa bên cạnh Liêu Đình Nhạn, “Kéo hai kẻ kia lại đây cho ta.”

Lời này vừa nói ra, hai hoạn quan phía sau hắn cúi đầu đi ra, bước nhanh qua hành lang dài, chuyển đến phía sau bắt được hai nữ hầu nói chuyện đó. Liêu Đình Nhạn chỉ nghe thấy hai tiếng kêu sợ hãi, hai nữ hầu hoảng sợ vạn phần đã bị kéo tới trước Từ Mã Tiêu.

Từ Mã Tiêu một chân dẫm lên ngón tay nữ hầu, thanh âm lãnh khốc, “Là ai sai các ngươi cố ý nói ra những lời này ở đây?”

Nữ hầu kêu lên đau đớn, “Bệ, bệ hạ, không có, không có ai a……. Nô……. Nô chỉ là, chỉ là nói bậy, a ——”

Từ Mã Tiêu đỏ con mắt, dưới chân nghiền một cái, một tiếng kéo kẹt khiến người ta e rằng vang lên cùng một đợt tiếng kêu thảm thiết đã đôi giọng truyền vào lỗ tai mọi người ở đây.

Liêu Đình Nhạn nhắm mắt lại xoay đầu đi, nhưng tiếng kêu thảm thiết kia càng rõ ràng, đồng thời còn vang lên thanh âm lạnh lẽo của Từ Mã Tiêu, hắn nói: “Trong thời gian này, cô quá mức khoan dung, làm cầu đồ vật này đã quên chính mình rốt cuộc là ai. Dẫn đi hỏi rõ ràng, nếu không chịu nói, liền lột da, giống như trước đây, treo ở trước Thái Cực Điện.”

một trận tiếng vang rào rạt, hai người kia bị che miệng kéo xuống. Liễu Đình Nhạn chỉ nhìn thấy trên tuyết lưu lại một bãi máu đỏ tươi, Tư Mã Tiêu không liếc mắt nhìn nàng một cái, quay đầu đã đi rồi.

Trong rừng hoa mai khô phục an tĩnh, Liễu Đình Nhạn nhất thời không biết nên làm sao, lại nghe thấy Quế Diệp bên cạnh mang theo khóc âm nói: “Quý Phi, cứu mạng a, nó, nó không muốn chết!”

Liễu Đình Nhạn phát hiện nàng đầy mặt sợ hãi, trong mắt đều là nước mắt, không khỏi ngạc nhiên, “Làm sao vậy, bệ hạ cũng không có nói muốn giết người?”

Tuy nói vừa rồi nàng cũng bị Tư Mã Tiêu dọa sợ tới mức chưa hồi thần, nhưng nàng cũng không cảm nhận được loại sợ hãi cực đoan này của Quế Diệp.

Quế Diệp lắc đầu khóc ròng nói, “không phải, chúng ta đã nghe thấy những việc này, bệ hạ nhất định sẽ xử lý.”

Liễu Đình Nhạn lại nhìn về phía nữ hầu và cung nhân khác những người bồi nàng tới đây, bọn họ đều có vẻ mặt tuyệt vọng. Nàng nhìn thấy hai nữ hầu cố ý vô tình dẫn nàng tới đây, cũng cả người run rẩy, cực kỳ sợ hãi, nàng nhủ nhủ mi nói: “đi về trước đi.”

Mới vừa trở lại Phù Dung Điện, Liễu Đình Nhạn nhìn thấy một hoạn quan áo xanh mang theo một đội cung nhân đứng ở cửa đại điện chờ nàng.

“Quý Phi, nỗ phụng ý chỉ bệ hạ, tiến đến dẫn người.” Hoạn quan áo xanh tiến lên nói.

Liễu Đình Nhạn hỏi: “Bao gồm cả ta?”

Hoạn quan áo xanh vội cười làm lành, “Quý Phi ngài nói đùa, đương nhiên chỉ có cung nhân phía sau ngài, ngài yên tâm, đã tuyển một đám cung nhân mới tới hầu hạ, người mới này càng biết nghe lời, càng hợp tâm ý ngài.” hấn cong eo, thái độ thập phần kính cẩn.

Liễu Đình Nhạn trầm mặc một lát, nghe thấy phía sau mọi người tuyệt vọng khóc nức nở, nàng nhéo nhéo ngón tay mình, chỉ vào hai vị nữ hầu nâng hoa, “Chỉ mang hai người này đi, những người khác ta muốn lưu lại.”

Hoạn quan áo xanh chần chờ nói: “Nhưng mà…… vẫn luôn như thế, kẻ không có quy củ……”

Liễu Đình Nhạn: “Lưu lại bọn họ, ta sẽ tự mình nói với bệ hạ.”

Trong cung chưa bao giờ có ai cãi lại quyết định của Tư Mã Tiêu, nếu là những người khác, hoạn quan áo xanh cũng không cần nghĩ nhiều, trực tiếp không để ý tới mà mạnh mẽ mang người đi, nhưng Liễu Đình Nhạn lại khác, mấy ngày nay nàng ở chung với bệ hạ, bọn họ là người hầu hạ tất cả đều nhìn ở trong mắt, không chừng bệ hạ có thể khoan thứ vị Quý Phi này, đáp ứng yêu cầu của nàng, bởi vậy thập phần do dự.

Cuối cùng hoạn quan áo xanh cắn răng một cái, vẫn lựa chọn nghe theo Liễu Đình Nhạn phản phò, chỉ cho đội hoạn quan phía sau tới bắt hai nữ hầu cầm hoa kia mang đi.

Bọn họ vừa đi, bọn người Quế Diệp có cảm giác tìm được đường sống, lập tức quỳ xuống cảm kích nói: “Tạ ơn Quý Phi! Tạ ơn Quý Phi!”

Advertisement / Quảng cáo

Liễu Đình Nhạn xua tay, im lặng xuyên qua màn trần châu đi vào trong điện. Màn trần châu tách ra lại rơi xuống, va chạm phát ra tiếng lách cách nhỏ nhỏ.

Hoạn quan áo xanh trở lại Thái Cực Điện phục mệnh, lúc này trong hậu điện Thái Cực Điện một mảnh hỗn loạn, Tư Mã Tiêu ngồi ở trung ương, xoa tóc, đốt ngón tay tái nhợt dùng sức chống lên trán gấn xanh bạo đột.

Nghe hoạn quan áo xanh đáp lời, Tư Mã Tiêu giương mắt, “A, cho nên người cũng chỉ mang theo hai người về?”

“Vâng.” Hoạn quan áo xanh khản trương trả lời, cũng không dám nhìn vào mắt hắn.

Tư Mã Tiêu kéo kéo khóe miệng, “Nếu Quý Phi không muốn, vậy quên đi……”

Hoạn quan áo xanh nghe xong lời này, tim nhấc lên lúc này mới thả lỏng. Nhưng mà ngay sau đó, hấn nghe thấy Tư Mã Tiêu nói: “Nhưng có cảm thấy rất nhiều người cần phải chết, nếu những người đó tránh được một kiếp, người đáng chết do người chọn từ những người trước đây ra. Rốt cuộc, các người làm việc bất lợi, phải vì thế phụ trách.”

Hoạn quan áo xanh trắng mặt đi xuống rồi, Cao thái bảo đi đến. Nhìn thấy bộ dáng Tư Mã Tiêu, hấn lộ ra chút thần sắc lo lắng, “Bệ hạ, có cần ăn chút được?”

“Ăn được…… Ăn được? Cái loại được ăn vào sẽ làm ta trở thành giống như người chết sao?” Tư Mã Tiêu đột nhiên bùng nổ, đá ngã xuống đất thứ duy nhất còn bày trên án ki cùng với giá đèn. Cao thái bảo tập mãi thành quen, lòng mày cũng không động một chút, chỉ chờ hấn phát tiết xong, một lần nữa ngồi trở lại, lúc sau mới tiếp tục nói: “Bệ hạ nếu không muốn ăn được, không bằng đi gặp Quý Phi?”

Tư Mã Tiêu thần sắc âm trầm, “không cần, nàng bị ta dọa rồi, để nàng bình tĩnh trong chốc lát.”

“Tra ra chưa, là ai cố ý tặng cho cô một cái ‘lẽ vật’ đặc biệt như vậy?”

Cao thái bảo: “Tuy rằng còn chưa thể khẳng định chắc chắn, nhưng không thể thoát được can hệ với Đoạn gia.”

“Ha ha, Đoạn gia.” Tư Mã Tiêu sắc mặt nhàn nhã, “cô đã đoán được là Đoạn gia, bọn họ còn nhớ vị tiên hoàng hậu đã chết đi nhiều năm kia của Đoạn gia bọn họ, cùng với vị hoàng tử không thể lớn lên đó, sao cam tâm nhìn thấy cô có con nối dõi…… Bọn họ là có ý nhắc nhở cô, cũng cảnh cáo người duy nhất bên cạnh cô…… Ha, Đoạn gia.”

“cô thật sự nhìn bọn họ quá lâu rồi.” Tư Mã Tiêu đầy mặt sát ý, không chút nào che giấu.

Cho dù nhìn hấn kín lén, Cao thái bảo cũng cảm thấy kinh hãi, cẩn trọng khuyên nhủ: “Bệ hạ, Đoạn thái phó một lòng vì gia tộc phồn vinh, cũng không giống như người sẽ làm ra loại việc xúc động này, hơn nữa việc này nơi chốn đều có sơ hở, không giống bút tích nhất quán của Đoạn thái phó.”

Tư Mã Tiêu nắm chặt một cục châu trên cổ tay mình, “cô biết không phải hấn, nhưng người Đoạn gia hấn làm ra chuyện ngu xuẩn này, nếu không tìm ra người phụ trách, vậy để hấn tới chịu trách nhiệm”

hấn nói lời này, dùng sức xé một cái, dây một châu kia tức khắc đứt gãy, hạt châu ào ào lăn xuống tứ tán, bắn lung tung trên mặt đất.

“Đoạn gia phải có người chết.”

…………

Trong nhà chính Đoạn gia, Đoạn thái phó hưng hăng tất một cái làm đứa con thứ hai của hấn ngã xuống đất, “đồ hỗn trướng.”

Đoạn Tùng Phong từ trên mặt đất bò dậy, quỳ gối trước phụ thân, về mặt vô vị.

Đoạn thái phó từ trước đến nay hi vọng không hiện ra sắc, thấy nhi tử như thế, tức giận lại áp lực không được, chất vấn: “Có phải người làm hay không?”

“Phụ thân không phải đã biết rồi, còn muốn hỏi nhi tử làm gì.” Đoạn Tùng Phong trào phúng trả lời: “Nhi tử cũng không cảm thấy là đại sự khờ lờng gì, bất quá nhắc nhở một chút bệ hạ của chúng ta, huyết mạch trên người hấn có bao nhiêu dơ bẩn.”

nói nói, về mặt của hấn càng thêm căm giận, “Đưa con từ loạn luân như vậy, chúng ta thế nhưng còn phải cúi đầu nghe theo hấn! Nếu không phải tiền đề nỗi điên giết hết hoàng tử còn lại, chỉ dư lại cái đồ vật như vậy, ngồi vị hoàng đế này nói thế nào cũng không tới phiên hấn ngồi! Tiền đề, cái kẻ điên này! hấn giết muội muội, giết hoàng tử thuộc về Đoạn gia chúng ta, là vì tiêu súc sinh này, hiện giờ tiêu súc sinh này đang đắc ý, hấn còn muốn kéo dài huyết mạch? Ta phi!”

Đoạn thái phó nhìn nhi tử điên điên khùng khùng, tức giận lại đá ra một cước. “Cái thứ được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều! hoàng đế nhà Tư Mã đều là kẻ điên, hiện giờ vị bệ hạ này, so với tiền đế còn điên hơn, đã biết, người còn muốn đi trêu chọc, là cảm thấy Đoạn gia chúng ta hiện giờ sống đến quá an ổn sao!”

Đoạn Tùng Phong ngồi dưới đất, một tay ấn ngực, không hề bụng phụ thân phản nộ, “hấn có điên, cũng không phải ngốc, chẳng lẽ còn thất sệ ra tay với Đoạn gia chúng ta, a, hấn dám sao, hấn cũng chỉ dám giết mấy cung nhân cho hả giận, tiêu súc sinh vô dụng kia. Ta chính là muốn nhìn hấn đoạn tử tuyệt tôn, không phải hấn sung hạnh một nữ nhân sao, ta thật ra muốn nhìn xem, biết bí mật của hấn, còn có nữ nhân nào dám sinh hạ hài tử cho hấn, hấn xứng đáng đoạn tử tuyệt tôn, ha ha ha ha!”

Lắc lắc đầu, Đoạn thái phó thất vọng nhìn đứa con trai này, “Mấy năm nay thật sự con làm quá nhiều việc sai.”

Đoạn Tùng Phong dùng ánh mắt thất vọng y hệt nhìn phụ thân, “Ta không cảm thấy ta làm gì sai, ngược lại, phụ thân và đại ca mới làm sai, ta không thể lý giải, vì sao sau khi ở Tư Mã Ngụ giết muội muội và hài tử của nàng rồi, các người còn có thể không có khúc mắc mà tiếp tục trung tâm với hấn, thậm chí hiện giờ còn muốn tiếp tục nâng đỡ một cái tạp chủng làm hoàng đế như vậy, nơi chốn chịu đựng, đây không phải quá buồn cười sao?!”

Đoạn thái phó chỉ nhìn hần, bình tĩnh lắc đầu, “Tùng Nhi, con không thích hợp làm người Đoạn gia.” Dứt lời, hần phát tay áo đi ra ngoài.

Ngoài cửa người trung niên râu dài đứng đó, thấy Đoạn thái phó đi ra, hần nói: “Phụ thân không cần tức giận như thế, nhị đệ nhất quán tùy hứng làm vậy, bây giờ quan trọng nhất vẫn là giải quyết việc này như thế nào.”

Đoạn thái phó thần sắc lãnh đạm, “Còn có thể giải quyết thế nào, bên cạnh Tư Mã Tiêu có Cao thái bảo con chó trung thành và tận tâm đó, tra tòi cửa cũng là sớm hay muộn.”

“Vậy phụ thân ý tứ là?”

“Tùng Nhi thật sự quá làm ta thất vọng, mấy năm nay ta đã cho hần vô số cơ hội, hần vẫn đắm chìm trong cừu hận cá nhân, không thấy rõ hiện giờ thế cục hỗn loạn, lại để hần xằng bậy nữa, sẽ có một ngày gặp phải phiền toái càng lớn hơn. Đoạn gia chúng ta không cần người như vậy tồn tại, hần cũng nên vì chính mình ngu xuẩn mà phụ trách.”

“Nhì từ mình bạch.” Bỏ xe giữ soái, thế cục phải vậy.

Hai cha con đứng ở dưới hành lang, Đoạn thái phó giờ tay đón được một mảnh lá rụng, buồn bã nói: “Lạc Kinh gió lạnh thấu xương, không biết gió xuân phía nam có thể thổi đến không?”

Phía nam, Tần Nam Vương ngo ngoe rục rịch.

.....

Liêu Đình Nhạn đêm nay không đi tắm điện của Tư Mã Tiêu, nàng ngủ ở Phù Dung Điện của mình, chỗ Tư Mã Tiêu bên kia không có ai tới triệu nàng, tối nay trong cung an tĩnh đến quá mức bình thường.

Nửa đêm, Liêu Đình Nhạn bị gió và tiếng mưa rơi làm bừng tỉnh, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn thấy một bóng người đen tuyền ngồi ở mép giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: A, không phải chỉ là làm nũng sao, nàng cũng biết

Nửa đêm mở mắt ra, phát hiện một hắc ảnh vô thanh vô tức ngồi ở mép giường, nếu là người bình thường khả năng đã kinh hô ra tiếng, nhưng Liêu Đình Nhạn thì không, nàng bình tĩnh nằm ở đó, thậm chí còn bớt thời giờ nhìn cửa sổ bị gió thổi mở ra. không có nữ hầu tới đóng cửa sổ, bọn họ đại khái lúc này dù nghe thấy động tĩnh cũng không dám tới, cho nên cửa sổ bị thổi ra cứ mở rộng như vậy, không ngừng rót gió lạnh và mưa bụi vào trong điện.

Liêu Đình Nhạn phản ứng lại hắc ảnh là ai, bởi vì cũng không phải lần đầu tiên nửa đêm nàng tỉnh lại phát hiện bên cạnh có người ngồi, trước đây lúc ngủ cùng Tư Mã Tiêu, ngẫu nhiên sẽ có tình huống như vậy, Tư Mã Tiêu không ngủ được, thường thường sẽ nửa đêm ngồi ở một bên nhìn chăm chăm nàng như vậy hoặc là chỉ phát ngốc.

Mấy lần thành thói quen.

Hai người trong bóng đêm nhìn nhau chốc lát, Liêu Đình Nhạn gọi trước một tiếng bệ hạ.

Nàng mới ra tiếng, mép giường Tư Mã Tiêu bỗng nhiên duỗi tay về phía nàng. Ngón tay hần vẫn lạnh lẽo như cũ, vuốt ve gương mặt nàng, cằm và cổ, ở trên cổ nàng non mịn bởi hơi trong chốc lát, cọ xát đến Liêu Đình Nhạn cảm thấy có phải hần muốn bóp chết mình không, ngón tay hần mới tiếp tục đi xuống, đẩy dài lưng nàng ra.

Ở trong một mảnh trầm mặc, Liêu Đình Nhạn chỉ cảm thấy xúc cảm lạnh băng dán lên da thịt mình, như là bông tuyết rơi xuống, hòa tan rồi thấm vào làn da, lạnh khắp toàn thân. Lại như là loài rắn mang đến lạnh lẽo, bởi vì cảm giác được nguy hiểm, thân thể theo bản năng run rẩy.

Liêu Đình Nhạn không hé răng, cũng không nhúc nhích. Chấn gấm và quần áo phát ra tiếng cọ xát rất nhỏ, nàng nhìn thấy Tư Mã Tiêu cúi người lại, kéo áo ngủ của nàng, lộ ra tảng lớn da thịt.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Đây hình như sắp phải bắt đầu làm rồi, nhưng vì sao người này hô hấp cũng không loạn, bình tĩnh như thế, như chùy đá lãnh đạm.

“Nàng không sợ?” Tư Mã Tiêu rất cuộc mờ miệng nói câu đầu tiên.

Sợ nhưng thật ra không sợ lắm, ai bảo hần luôn lặp lại mấy lần sắp ngủ nàng rồi không ngủ nàng, mỗi lần đều khăn trương, sợi dây thần kinh của nàng hiện tại đã thả lỏng, khăn trương không nổi, ngược lại có loại cảm giác người muốn ngủ thì ngủ đi, đỡ phải vẫn luôn treo tâm.

“Bệ hạ, trong chân có cái lò sưởi tay nhỏ, trước làm ấm tay đi?”

Đúng, hiện tại duy nhất nàng không thể nhịn chính là người này tay lạnh muốn mệnh, sờ vào người thật sự rét congel, bây giờ là mùa đông, tuyết bay đầy trời, bên ngoài còn đang mưa lạnh, gió lạnh vèo vèo rót vào trong phòng, hần đẩy chân ra, lật quần áo của nàng sờ tới sờ lui, động tác còn chậm như vậy, thật coi thân thể nàng ấm đến mức sẽ không sợ lạnh phải không?

Tư Mã Tiêu cười một tiếng, giờ tay lên, dán trên mặt nàng, “Tay của ta quá lạnh có phải không?”

À, nguyên lai đại gia nghĩ tự mình cũng biết à! Liêu Đình Nhạn xích xích vào trong chăn, “Bằng không bệ hạ nằm trước?” Cầu người làm ấm tay rồi mới sờ loạn, da gà nổi lên cũng đều bị người sờ rụng!

Tư Mã Tiêu chỉ dừng một chút liền lên giường, Liêu Đình Nhạn ngửi được mùi máu tươi, cũng không biết có phải áo giặc hay không. Bất quá Tư Mã Tiêu cởi áo ngoài tùy tay ném lên mặt đất rồi, mùi máu tươi như có như không liền theo đó tan đi. Liêu Đình Nhạn không thêm nghĩ Tư Mã Tiêu đã làm cái gì mới khiến cho trên người toàn mùi máu, nàng nhận cơ hội này kéo lại một bên chăn vừa rồi bị Tư Mã Tiêu xốc lên, đắp lên trên người hai người. Nhờ Tư Mã Tiêu ở bên ngoài ngăn gió, rốt cuộc không lạnh như vậy nữa.

Đáng tiếc nhiệt khí trên chân đã tan đi, Liêu Đình Nhạn lặng lẽ dùng chân sờ soạn ở trong chăn chốc lát, móc ra cái lò sưởi tay nhét vào tay Tư Mã Tiêu: “Bệ hạ làm ấm tay.”

Tuy giọng nói của nàng ôn nhu mà ân cần, nhưng Tư Mã Tiêu có thể tưởng tượng ra biểu tình của nàng, “Có phải nàng ghét bỏ ta không?”

Liêu Đình Nhạn: “..... Làm sao có.”

Tư Mã Tiêu nói: “Có phải ta đã nói với nàng, kỹ thuật diễn của nàng vô cùng thấp kém không?”

Liêu Đình Nhạn: Cho nên nói hội họa của người là phải dựa vào kỹ thuật diễn để thượng vị sao? Bởi vì ta quá tươi mát thoát tục không giống tiểu yêu tinh khác, không hề có kỹ thuật diễn, người mới vì ta xoay người đưa ta thăng cấp?!

Tư Mã Tiêu mềm nhẹ vuốt ve tóc nàng, ngữ khí cũng ôn nhu vô cùng: “Nàng xem, nàng vô dụng như vậy, khẳng định thực dễ bị lừa, những người khác ở bên tai nàng tùy tiện nói cái gì, nàng đều tin hết.”

nói chuyện thì nói, vì cái gì còn công kích lên bản thân nàng? Liêu Đình Nhạn ý vào Tư Mã Tiêu không nhìn thấy, trong bóng đêm điên cuồng trợn trắng mắt, trong miệng còn phải phối hợp với cái đồ bệnh hoạn này: “Đúng vậy, ha ha, thấp không có thông minh như bệ hạ.”

Tay Tư Mã Tiêu bỗng nhiên nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào trong lòng ngực mình, ngữ khí vi diệu, “Nàng tin những thứ hôm nay nghe được sao?”

Liêu Đình Nhạn nhanh chóng lấy ra bảo mệnh đại pháp: “Ta cái gì cũng không nghe thấy, một chữ đều không tin!”

Tư Mã Tiêu niết từng ngón tay nàng, đặt bên môi mình, “A? Nhưng hai nữ hầu nói đều là thật.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Đây người mẹ nó để ta tiếp tục như thế nào?

Tư Mã Tiêu phảng phất cũng không muốn cho nàng tiếp nhận được ý tứ, đột nhiên không đầu không đuôi mờ ra đề tài khác, “Quý Phi có nguyên ý vì cô sinh hạ hài tử hay không?”

Vi cái gì đột nhiên hỏi loại vấn đề người lớn này? Hôn nữa loại vấn đề này hỏi có ý nghĩa gì, nàng cũng không có gan chớ nói không muốn a. Liễu Đình Nhạn chỉ có thể lần thứ hai mắt trợn trắng thẳng tắp nhìn đình màn, dùng ngữ khí thành kính phảng phất như đối mặt với thần phụ trên điện hôn nhân nói: “Ta nguyện ý.”

Tư Mã Tiêu một giây chọc thủng, “Nàng đang gạt ta.”

Con mẹ nó sao lại phiền như vậy! Liễu Đình Nhạn cắn cắn quai hàm, bỗng nhiên duỗi tay sờ ngực Tư Mã Tiêu, kéo mở quần áo hần, đem tất cả việc hần vừa làm với nàng đều làm một lần —— một chữ chính là sờ.

Tư Mã Tiêu bắt lấy tay nàng, ngữ khí cô quái: “Nàng làm cái gì?”

Liêu Đình Nhạn bị hần nắm chặt tay không thể nhúc nhích, thầm nghĩ người khản trương cái gì, Tư Mã Tiêu người cái chữ Tiêu này kỳ thật phải đọc là Kiều sao.

“Bệ hạ không phải không tin sao, thiếp chỉ là cho thấy quyết tâm của thiếp mà thôi.” Liễu Đình Nhạn vẻ mặt giả cười.

Tư Mã Tiêu trầm mặc trong chốc lát, “Thôi, ta tin nàng.”

Liêu Đình Nhạn lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm. Cái gì, kỳ thật nàng thật sự không muốn sinh hài tử cho Tư Mã Tiêu, hoặc là nói nàng không muốn sinh hài tử cho bất kỳ kẻ nào ở thế giới này, nữ nhân sinh hài tử quả thực là đi qua quỷ môn quan, không thể so với thế giới cũ a, vừa không cần thân liên mất mạng, chuyện nguy hiểm như vậy vẫn là thôi đi. Hôn nữa, Tư Mã Tiêu có cái công năng này sao?

Nàng ngấm ngấm phía dưới chân, thân thể hai người kề vào nhau.

“Ta và đôi này sẽ không lưu lại huyết mạch.” Tư Mã Tiêu lúc này chậm rãi nói bên tai nàng.

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn hồi tưởng hôm nay nghe thấy cái bí mật lớn kia, kỳ thật bí mật này đối với nàng mà nói cũng không phải quá mức ấn tượng khác sâu thẳm nào, cẩn thận nghĩ, ngược lại có loại cảm giác thì ra là thế, buổi chiều nàng một mình không có việc gì còn cần nhắc cốt truyện nguyên tác, phát hiện lúc trước những việc không rõ lắm đều có thể thông suốt. Ví dụ như Tư Mã Tiêu cái bệnh này, hiện tại nàng có thể khẳng định là do di truyền họ hàng gần gây ra, còn có Đoạn thái phó không chút do dự phản loạn đi theo địch, nếu Tư Mã Tiêu đã không phải là Đoạn Hoàng Hậu sinh ra, vừa nghe lại càng hợp lý.

Có lẽ đã nhận ra nàng không chuyên tâm, Tư Mã Tiêu nhéo nhéo gáy nàng, niết đến Liễu Đình Nhạn vội co rút đầu lại. Nàng giờ tay ra sau sờ soạng một chút, sờ đến tay Tư Mã Tiêu, bỗng nhiên ngăn người, “Bệ hạ chuối vòng tay sao lại không còn?”

Tư Mã Tiêu không nghĩ nàng sẽ chú ý tới chi tiết này, trong bóng đêm híp mắt nhìn chăm chăm nàng chốc lát mới trả lời: “Không cần thận kéo đứt……. Nàng biết cái vòng tay này là gì sao?”

Liêu Đình Nhạn: “Đại khái là đồ vật có ý nghĩa sâu nặng đối với bệ hạ?” Nếu không vì sao mỗi lần cảm xúc dao động hần cũng sẽ chỉ muốn sờ cái vòng tay đó.

Tư Mã Tiêu cười to, “Đó là đồ vật của mẫu thân thân sinh ta. Nàng nghe rồi đó, bà ta dùng một cây đuốc thiêu chính mình cùng cả tòa cung điện, chỉ dư lại thứ này.”

Đấy vốn nên là câu trả lời làm người ra cảm thấy thương tiếc, lại bởi vì trong giọng nói Tư Mã Tiêu đầy quái dị cùng trào phúng, làm người ta cảm thấy không ổn.

“Ta thật chán ghét nữ nhân điên đó.” Tư Mã Tiêu ngừng tiếng cười, thanh âm mờ mờ nói: “Ta chán ghét bà ấy, cũng chán ghét phụ thân ta, Tư Mã thị xưa nay sinh ra nhiều kẻ điên, Tư Mã Ngu phụ thân thân sinh ta càng điên đến lợi hại, hần bức điên mẫu thân của ta, sinh hạ ta, hai huynh muội này lại chế tạo ra một kẻ điên khác.”

“Ta nói cho nàng một bí mật.” Tư Mã Tiêu bỗng nhiên hưng phấn lên, giống như nhớ tới cái gì cao hứng.

Liêu Đình Nhạn thật sự không muốn nghe, nhưng Tư Mã Tiêu rõ ràng đột nhiên nổ bùng dục vọng muốn nói hết, không chấp nhận được nàng không nghe, nàng chỉ có thể sống không còn gì lý luận tiếc mà nghe bí văn của hoàng thất đó.

Tư Mã Tiêu giống như thì thầm ở bên tai nàng: “Khi ta còn nhỏ, nữ nhân kia luôn muốn giết ta, bởi vì ta là chứng cứ bà ta loạn luân, cho nên bà ta dứt độc dược cho ta, nhưng mà ta không chết, Cao Mịch đặc cử ta, đã cứu ta rất nhiều lần. Sau lại, Tư Mã Ngu đưa ta cách xa nữ nhân kia, sau đó không lâu nữ nhân kia liền chết……”

“Năm ấy Tư Mã Ngu nổi điên, trong một đêm giết chết Đoạn Hoàng Hậu, còn có nhi tử của Đoạn Hoàng Hậu cùng hai hoàng tử khác, chỉ có ta không chết, tất cả mọi người cho rằng Tư Mã Ngu là vì lót đường cho ta, là vì bảo hộ ta, nhưng bọn hần đều sai rồi, lúc trước Tư Mã Ngu nổi điên người đầu tiên hần muốn giết chính là ta, nhưng ta chạy thoát, ta vận khí tốt trốn thoát, còn lật đổ nên, đốt Thái Cực Điện.”

“Bọn họ cho rằng Thái Cực Điện là Tư Mã Ngu giết nhiều người như vậy rồi tự thiêu, ha ha ha, kỳ thật là ta đốt.” Tư Mã Tiêu hết sức vui sướng, giống như đây là một việc đặc biệt buồn cười.

Nhưng mà chỉ mấy hơi qua đi, tiếng cười đột nhiên im bặt, Liễu Đình Nhạn đã bị hần lúc đó lực rống làm cho rút gân, nằm bệt ở đó chờ xem hần lại muốn xài hình thức nổi điên nào.

“Bí mật này ta chỉ nói cho nàng, trừ ta cũng chỉ có nàng biết.” Tư Mã Tiêu thân thân mặt mặt ôm nàng, một tay nâng gương mặt nàng “hiện tại nàng đã biết bí mật của ta.”

Liêu Đình Nhạn bị ngữ khí của hần làm cho lông tơ dựng thẳng, nhện không được hỏi: “Bệ hạ muốn giết ta sao?”

Tư Mã Tiêu nghi vấn tìm một tiếng, “Sao nàng nghĩ như vậy?”

Liêu Đình Nhạn: Nếu không muốn giết ta vì sao giống như biến thái muốn nói diệt khẩu!

Nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi, Tư Mã Tiêu đêm nay bệnh quá lợi hại, nàng có điểm gánh không nổi, chủ yếu là gánh không được buồn ngủ. Liễu Đình Nhạn có chút bất chấp tất cả, ngáp một cái hỏi: “Bệ hạ người buồn ngủ sao?”

Tư Mã Tiêu: “Ta không ngủ……. Nàng còn ngủ được?”

Liêu Đình Nhạn: “Ngủ được.” Đồng hồ sinh học của nàng rất mạnh.

Tư Mã Tiêu cảm nhận được cảm giác không còn lời gì để nói, đã biết nhiều bí mật như vậy, nàng liền phản ứng thế này? Quá bình đạm rồi, cũng không bị dọa khóc, hần cảm thấy không phải rất cao hứng, một lát sau lại cảm thấy có điểm cao hứng.

hần nhện không được ôm Liễu Đình Nhạn hôn một cái, “Nàng không giống những người khác, ta thích nàng cái dạng này.”

Liêu Đình Nhạn: Ha ha, cảm ơn a, ai bảo ta là nữ chủ đầu, đương nhiên không giống.

“Cho nên nàng phải luôn bôi ta, nếu ngày nào đó nàng không muốn ở bên ta, ta sẽ giết nàng.” Đồ biến thái này vừa thân mật vuốt ve mặt nàng vừa ngọt ngọt ngào ngào nói như vậy.

Liêu Đình Nhạn vừa nghe, đã yên tâm, ý tứ này còn không phải là chỉ cần vẫn luôn bôi hần là sẽ không có việc gì, đơn giản. Nàng không có việc gì cũng không muốn rời đi a, kỳ thật sinh hoạt trong cung nàng còn rất vừa lòng.

“Vâng, bệ hạ, thiếp tuyệt sẽ không rời đi.” Nàng không chút do dự vỗ ngực bảo đảm.

Tư Mã Tiêu: “……” Vậy cũng chưa dọa đến nàng sao.

Advertisement / Quảng cáo

hần có chút vi diệu không cam lòng, “Nàng có phải thật sự một chút cũng không sợ ta hay không? Từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người đều sợ ta.”

Liêu Đình Nhạn: Người là tiểu hài tử sao! Đây là cái phương thức làm nũng khác loại gì!

Nàng ôm lấy cổ Tư Mã Tiêu, lao lên hôn vài cái, “Bệ hạ, thiếp muốn ngủ, chúng ta ngày mai lại nói được không?”

A, còn không phải là làm nũng sao, nàng cũng biết.

Phát hiện Tư Mã Tiêu thật sự không nói nữa, Liễu Đình Nhạn sững sờ, nghĩ thầm nguyên lai thời giờ bên gối dùng được như vậy sao, nàng nhớ tới một việc, lại cảm tay hần thật chặt, thử thăm dò: “Bệ hạ, những cung nhân bên thiếp đó, có thể tha các nàng một mạng hay không?”

Từ Mã Tiêu cúi đầu vào trong cổ nàng, tùy ý mà a một tiếng, “Vây tha các nàng một mạng đi.”

Sơ với nàng tưởng tượng còn đơn giản hơn? Liễu Đình Nhạn trầm nghĩ, cổ nhân không lừa ta, từ xưa hôn quân đều chịu không nổi gió bên gối. Nàng lại vuốt tóc Từ Mã Tiêu hai cái, “Bệ hạ, cửa sổ bị gió thổi mở ra, trong phòng quá lạnh, đóng cửa sổ được không?”

hắn đứng dậy tự mình đi đóng cửa sổ.

Liêu Đình Nhạn: “..... Oa a.”

Tác giả có lời muốn nói: Tuy rằng nhìn qua là ban đêm hài hòa, nhưng kỳ thật có rất nhiều lúc nếu lựa chọn trả lời không đúng liền sẽ phát sinh sự tình không ổn có nguy hiểm cao.

Quý Phi của chúng ta, hoàn mỹ né tránh, lại thành công lể lết qua một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Lãnh diệp phiêu dật rải đầy mặt ta

Liêu sứ quân phong trần mặt mày chạy tới thành Lạc Kinh, một ngày này đến nơi vừa lúc tuyết rơi. Thấy tường thành cao lớn của Lạc Kinh gần trong gang tấc, Liêu sứ quân cũng không có ý tứ dừng lại tạm lánh gió tuyết, vẫn mang theo người hầu cười ngửa chạy như điên, chuẩn bị một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái, trong vòng hôm nay đuổi tới nơi. Hơn mười con ngựa giống như gió xoáy, gào thét xẹt qua quan đạo, đập tuyết đọng trên đường thành một mảnh lầy lội.

Tới phụ cận tường thành, Liêu sứ quân đầu tiên dừng ngựa, xoay người nhảy xuống, hắn vừa mới chuẩn bị lấy ra công văn biểu lộ thân phận, liền có một hoạn quan áo lam mang theo người đi lên đón, cười ngấm ngấm hỏi: “Chính là Liêu sứ quân?”

Liêu sứ quân kinh ngạc, trầm ổn gật đầu nói: “Đúng vậy, không biết hoạn quan là.....?”

Xác nhận thân phận, hoạn quan tươi cười càng thêm ấm áp, thái độ thận trọng, hành lễ nói: “Nô hầu hạ bên cạnh bệ hạ, biết được mấy ngày gần đây Liêu sứ quân sẽ đến kinh, nô đã chờ đợi ở đây mấy ngày, rốt cục là chờ được Liêu sứ quân. Hà Hạ cách Lạc Kinh khá xa, Liêu sứ quân một đường tới đây thật là vất vả, nơi này gió lớn, Liêu sứ quân thỉnh đi bên này, tới xe ngựa uống ly trà nóng nghỉ chân một chút, sau đó liền cùng nô tiến cung thôi.”

Liêu sứ quân được hắn dẫn vào trong thành Lạc Kinh, vệ binh thủ vệ đến công văn vào thành của bọn họ cũng chưa xem đã cho đi. Tuy rằng hoạn quan trước mặt tươi cười dễ thân, thái độ ôn hòa, nhưng Liêu sứ quân trong lòng vẫn nghi ngờ thật mạnh, cho tới bây giờ hắn còn không biết bệ hạ triệu mình nhập Lạc Kinh đến tột cùng là vì cái gì, vốn định tới Lạc Kinh sẽ tìm bạn cũ trong kinh hỏi thăm một vài, ai ngờ vừa đến đã gặp gỡ hoạn quan này, lập tức dẫn hắn vào cung.

Bức thiết như thế, đến tột cùng là vì sao?

Liêu sứ quân càng nghĩ càng là lo lắng, không khỏi lặng lẽ dò hỏi hoạn quan, hoạn quan kia chỉ cười: “Tâm tư của Bệ hạ, nô làm sao biết được, bất quá Liêu sứ quân cứ yên tâm, theo nô xem, không phải là chuyện xấu. Hiện giờ trong cung Quý Phi được thánh sủng, nói không chừng chỉ là trường niệm ngài, bệ hạ mới có thể triệu ngài đến.”

Liêu sứ quân: không quá khả năng chỉ là bởi vì loại việc nhỏ này, khẳng định còn có nguyên nhân khác càng quan trọng!

Advertisement / Quảng cáo

Nữ nhi của hắn, chính hắn biết, trong xương cốt kỳ thật rất lười, nữ tử thế gia cần phải học tài nghệ, những thứ cần học nàng có thể toàn bộ buông bỏ, không muốn mất sức đi làm cái gì, trừ lớn lên đẹp ra, thật sự không có ưu điểm gì đáng giá nhắc tới. Hắn nghe nói mỹ nhân trong cung không chỉ có dung mạo giỏi hảo, còn có tâm cơ thâm trầm, lại có một hoàng đế hung tàn ham mê giết người, nghĩ như thế nào nữ nhi hiện tại đều là ở trong nước sôi lửa bỏng, người khác truyền cái gì Liêu Quý Phi được thánh sủng, hắn trong lòng là một nửa không tin một nửa lo lắng, còn không biết nữ nhi trong thời gian này gặp bao nhiêu tội, muốn ở trong cung sống yên, sợ là phải trở nên hoàn toàn thay đổi.

Càng nghĩ, Liêu sứ quân càng chưa xốt khó nhịn. Cũng không biết vừa đi thế này, sẽ nhìn thấy một nữ nhi tiểu tuý như thế nào.

trên đường đi đến cung thành, đi ngang qua Đoạn trạch. Liêu sứ quân kinh ngạc phát hiện trước cổng lớn treo đèn lồng trắng, nếu là người bình thường qua đòi, trong đại gia tộc như Đoạn gia, đó là đèn lồng trắng cũng không trừ cách treo, nói vậy nhân vật qua đòi tất nhiên là có thân phận.

“không biết trong phủ Đoạn lão thái phó, là người phương nào qua đòi?”

Hoạn quan đứng lúc bấy ra biểu tình thương xót tiếc nuối, “Là nữ tử của Đoạn thái phó, mấy ngày trước đây bị bệnh cấp tính qua đòi, Đoạn thái phó tuổi này người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thương tâm bệnh không dậy nổi, đã ở nhà tĩnh dưỡng, sự vụ trong triều đều vô tâm trông nom.”

Liêu sứ quân cùng vị Đoạn lão thái phó này cũng không quen biết, Đoạn gia đại gia tộc nhiều thế hệ ở Lạc Kinh, không giống Liêu gia chỉ là gia tộc Hà Hạ bên kia, trên cơ bản không có lui tới —— chủ yếu là người ta chướng mắt bọn họ. Cho nên Liêu sứ quân cũng chỉ cảm thán theo một câu, chưa từng để ý nhiều.

Vào cung, thay đổi là vị hoạn quan áo tím tiến đến chiêu đãi, nhìn qua thân phận càng cao hơn, nhưng thái độ càng thêm thân thiện.

“Liêu sứ quân đã tới, Quý Phi ngóng trông ngài, hỏi rất nhiều lần! Chúng ta bây giờ liền đi gặp Quý Phi.”

Liêu sứ quân chần chờ, “Ta có cần đi bái kiến bệ hạ trước?”

Hoạn quan cười tủm tỉm nói: “không cần, bệ hạ phân phó, ngài nếu đã đến, chỉ đi trước gặp Quý Phi cũng được.”

Tuy rằng như vậy có chút không hợp lễ nghi, nhưng nếu hoàng đế nói như thế, Liêu sứ quân cũng chỉ có thể theo lời đi gặp nữ nhi trước. Hắn trong lòng xác thật nhớ mong vô cùng, tâm thần không yên đi theo hoạn quan về phía trước, cũng chưa quá chú ý hoạn quan dẫn mình tới nơi nào, chỉ đến hoạn quan kia dừng bước chân lại, đứng ở một chỗ cửa điện chấp tay với hắn, Liêu sứ quân mới phản ứng lại, nhìn cửa điện kia.

“Đây..... Đây tựa hồ là nội điện bệ hạ vẫn ở?” Liêu sứ quân nghi hoặc, không phải nữ nhi muốn gặp hánsao, sao không mang hắn đi chỗ Quý Phi ở, ngược lại tới nội điện nơi bệ hạ nghỉ ngơi?

Hoạn quan tiếp tục cười giải thích: “Liêu sứ quân không cần hoài nghi, Quý Phi đó ở trong điện chờ ngài.”

Hỏi nhiều vô ích, Liêu sứ quân nhấc chân đi vào trong điện, nhìn thấy nữ hầu cung nhân theo thứ tự hành lễ, dẫn hắn tới trước giường.

Liêu sứ quân: “.....”

Liêu Đình Nhạn hơn nửa thân mình nằm liệt trên giường, cơ hồ chôn ở trong đệm lông cáo, dưới chân nhét một cái lò sưởi bộ dáng kỳ quái, trên người còn có chăn gấm mềm mại, tư thế rất là tùy tiện khôngkèm chế được, phi thường không ra thể thống gì. Nếu không phải trên bàn nhỏ bên cạnh còn bày các loại mứt ăn vặt, sắc mặt nữ nhi cũng thật sự quá tốt, Liêu sứ quân đã phải cho rằng tư thế này của nàng là tề liệt, cho nên nằm ở kia dậy không nổi.

Bất quá, hắn đồng thời nhớ tới lời đồn nào đó, đôi mắt nhìn đến bụng nhỏ của nữ nhi, tâm tình phức tạp hồi nàng, “Quý Phi chính là có thai?” Cho nên mới là một bộ dáng đường thai.

Liêu Đình Nhạn vốn dĩ nằm liệt sắp ngủ, nghe nói phụ thân đi vào, lúc này mới có tinh thần, từ trêngiường ngồi dậy, còn chưa hỏi han tư tế tình hình gần đây, đã bị phụ thân nện vào đầu một câu như vậy, tức khắc trầm mặc.

Lời đồn này sao càng truyền càng rộng, rốt cuộc còn có ai tới quán hay không!

“Khụ, phụ thân không cần tin lời đồn bên ngoài, nữ nhi vẫn chưa mang thai.” Liêu Đình Nhạn nghiêm nghị bác bỏ, sau đó cho người chuyển đòn nhỏ lót đệm mềm đến, “Phụ thân ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Phụ thân thời gian này có tốt không? một đường tới đây hắn là vất vả, nhìn còn gầy đi.” Liêu Đình Nhạn vẫn thực quan tâm Liêu sứ quân làm phụ thân mình mấy năm, không ngừng hỏi han.

Liêu sứ quân nhất nhất đáp lại, cũng muốn hỏi nàng vài câu, nhưng nhìn gương mặt nàng rõ ràng ăn nhiều béo lên, hẳn lại cảm thấy không mở miệng được. nói chung, hắn nên nói một câu “Con cũng gầy” linh tính. Ở trên đường hắn vẫn luôn tưởng tượng cảnh gặp mặt nữ nhi, hai cha con chứng ta nói những lời chua xót này, nhưng hiện tại nhìn thấy người thật, hắn vô pháp che lương tâm nói ra.

hắn không thể không thừa nhận, nữ nhi khả năng thật sự sống không tồi, bởi vì nhiều năm như vậy hắn cũng không nuôi béo được nữ nhi, vào cung còn không đến một năm, toàn bộ đều béo đến mất thường có thể thấy được.

Advertisement / Quảng cáo

“Phụ thân có muốn ăn mứt này hay không? Khá ngon, lần trước phía nam tiến cống, cho người làm ra.”

Liêu Đình Nhạn mở miệng, nữ hầu ở một bên làm bình hoa liễn tiến lên đưa mứt cho Liêu sử quân, nhìn một hành thức ăn trong tầm tay, Liêu sử quân thật sự đau đầu: “Quý Phi, ngày thường cũng đãi khách như thế này?”

Liêu Đình Nhạn nghe ra không tán đồng trong giọng nói của phụ thân, nghi hoặc hỏi hắn: “Phụ thân không thích ăn mứt?” rõ ràng năm rồi vào đông hắn thích nhất ăn mứt này ọ.

Liêu sử quân: Căn bản không phải là chuyện mứt!

hắn lo lắng nhìn nữ nhi “Lúc con ở trong nhà còn tốt xấu biết chút quy củ, sao bây giờ vào cung ngược lại không đúng mực, ta tuy là phụ thân con, nhưng hiện giờ thân phận bất đồng, con cũng không nên nằm liệt trên giường nói chuyện như thế, chẳng phải là ảnh hưởng uy nghi?”

Đúng vậy, trước kia nữ nhi ở nhà tuy rằng cũng lười, nhưng tốt xấu biết ngồi dậy ăn, lúc gặp khách cũng sẽ ngồi ngay ngắn, hiện tại tốt rồi, ngày mùa đông nằm ở trên giường ăn, đây chính là nội diện của hoàng đế! Hoàng đế tùy thời sẽ tiến vào, nếu nhìn thấy nàng cái bộ dáng không quy củ này, khôngthích nàng thì làm sao bây giờ?

Lão phụ thân râu thúy ruột.

Liêu Đình Nhạn nhất thời còn không phát hiện hành vi của mình có gì không đúng, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, thầm mắng một tiếng tổn thọ. Nàng là thật không chú ý, trong thời gian này đại bộ phận nàng đều thoải mái dễ chịu nằm liệt chỗ này, Tư Mã Tiêu cũng thường cùng nàng nằm liệt với nhau, căn bản không ai dám nói nàng một câu không đúng, nàng đã thành thói quen. Hơn nữa nàng cũng khôngcần đãi khách, phải biết rằng hiện tại trên cơ bản chính là nàng ở trong nội diện của Tư Mã Tiên, ai không muốn sống đầm đến chỗ nàng làm khách, nơi này hoàn toàn trở thành địa bàn của nàng, đương nhiên là muốn thế nào liền như thế ấy.

Tư Mã Tiêu người này thật là, dễ dàng dạy hư người ta. Liêu Đình Nhạn không có áp lực tâm lý mà khiển trách Tư Mã làm nũng một trận, người lại vẫn như cũ nằm liệt trên giường không nhúc nhích, “Phụ thân yên tâm, bệ hạ tự mình mở miệng cho phép con như thế.”

Lời này vừa ra, Liêu sử quân dù có bao nhiêu không tán đồng cũng đều chỉ có thể nuốt vào. Hắn còn có thể làm sao bây giờ đây, cũng không thể khiển trách hoàng đế đi. Nữ nhi hiện giờ là Quý Phi, hắn cũng không thể vì chuyện này nói thêm cái gì.

Lão phụ thân mặc danh có loại nữ nhi tìm được chỗ dựa, chính mình không quản được nàng, chỉ có thể bị thương nhìn nàng vô pháp vô thiên.

Liêu Đình Nhạn sờ sờ cái mũi, cảm thấy phụ thân khẳng định lại ở trong lòng bức bức cái gì, nàng nhìn ra hắn lo lắng, mọi hết cố lòng mà an ủi, “Phụ thân người không cần lo lắng cho con, người xem hientại con sống rất tốt, bệ hạ rất sủng ái con.”

Trái lại sự kiện đại bị mất lần trước, dù Liêu Đình Nhạn hay là Tư Mã Tiêu, ở chung đều càng thả lỏng, thí dụ như Liêu Đình Nhạn hiện giờ cái dạng lười nhác này, lúc trước nàng ít nhất sẽ không ở trêngiường Tư Mã Tiêu ăn cái gì. Đều là bởi vì Tư Mã Tiêu không hề có điểm mấu chốt mà thiên y bách thuận, sắp đường phở nàng rồi.

Liêu sử quân nghe nữ nhi nói lời này, cũng không cảm thấy yên tâm, ngược lại hắn càng thêm lo lắng. Trong lòng nghĩ đến những mỹ nhân họa quốc tiền triều, nói là họa thủy, kỳ thật đều là nữ tử đáng thương, may mắn được quân vương sủng ái thôi, nhưng một khi xảy ra chuyện, các nàng liền thành ngọn nguồn của hết thảy bi kịch, bị người ta thỏa mạ, cứ như thế mất nước đều đơn giản từ một nữ tử nhỏ nhỏ đó.

hắn thật sự không muốn nữ nhi cũng rơi vào một cái kết cục như vậy. Nếu có thể, hắn tình nguyện nữ nhi chỉ là một mỹ nhân bình thường ở hậu cung, ngày tháng bình đạm an ổn.

Hoàng đế Tư Mã Tiêu tỉnh tỉnh thay đổi thất thường, hôm nay sung ái bất quá là mới mẻ nhất thời, có thể duy trì bao lâu, về sau nếu bệ hạ không sủng ái nữ nhi, nữ nhi phải tự xử thế nào.

Liêu Đình Nhạn: Cha lại đang nào bỏ cái gì, lông mày nhăn đến độ muốn rơi ra.

“Cha, người thật sự không cần quá mức lo lắng, cứ thoải mái sống của người. Mấy năm nay người bận việc chính vụ, cũng không thêm mấy thiếp thị, hiện giờ nữ nhi đã có nơi quy túc không cần người lo lắng, phụ thân sao không tục cưới, cũng sinh thêm đệ đệ muội muội thừa hoan dưới gối. Hay là phụ thân chưa gặp gỡ nữ tử vừa lòng?” Liêu Đình Nhạn thử thăm dò hỏi.

Nàng vừa nói lời này ra, ngoài miệng truyền tới thanh âm của Tư Mã Tiêu, hắn mang theo hai hoạn quan từ trước điện đi tới, vì nghe thấy Liêu Đình Nhạn nói, mới thuận miệng nói tiếp: “Hà Hạ nếu không có ai vừa lòng, không bằng đến Lạc Kinh chọn mấy mỹ nhân mang về, hậu cung của cô cũng có mấy người có diện mạo, không biết Liêu sử quân nhìn vào mắt hay không.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Người nghiêm túc?! thật muốn để tiểu lão bà của người làm mẹ kế của ta?

Liêu sử quân: “.....” Vị bệ hạ này thật sự như đồn đại hành sự không kèm chế được.

Làm hoàng đế có thể nói điên, nhưng làm thần tử không thể cùng điên, Liêu sử quân đầy mặt nghiêm túc, đứng lên hành lễ, “Thần Liêu Tấn Xuất, bái kiến bệ hạ, thần không dám.”

Liêu Đình Nhạn cũng hồ tung bệ hạ, nàng vốn dĩ chuẩn bị giống trước đây nằm liệt bất động, nhưng tiếp thu ánh mắt cha già, nàng vẫn là chậm rì rì chuẩn bị bỏ dậy hành lễ. Còn chưa dựng thẳng eo, Tư Mã Tiêu đã bước tới bên giường, một tay ấn nàng trở về.

Advertisement / Quảng cáo

“Bên ngoài lạnh như vậy, dậy làm gì, nằm xuống đi.”

Liêu Đình Nhạn thuận thế liền nằm xuống, lại thuận tiện từ phía dưới chân móc ra lò sưởi tay cho Tư Mã Tiêu, còn kéo một góc chăn ý tứ là đắp lên chân cho hắn.

Tư Mã Tiêu cầm lấy lò sưởi tay nhìn về phía Liêu sử quân, có chút bất mãn nói: “Người cũng không thể khi dễ Quý Phi của cô.”

Liêu sử quân:???

Đồ hình như là nữ nhi của hắn không sai đi? Hắn cũng không có làm cái gì thất lễ?

Tư Mã Tiêu thấy hắn đầy mặt khiếp sợ, không biết mình sai ở nơi nào, nhượng mày nhìn gần hắn: “Người mới vừa rồi không phải bức nàng dậy sao, ai cho người miễn cưỡng nàng.” Là vừa rồi Liêu Đình Nhạn cùng với Liêu sử quân kia ánh mắt đi một đi một về, còn có động tác của Liêu Đình Nhạn đứng dậy chuẩn bị hành lễ, Tư Mã Tiêu liền đoán được Liêu sử quân vào trước lúc hắn tới khẳng định đã nói cái gì, đơn giản là quy củ linh tính, Tư Mã Tiêu không cần đầu óc cũng có thể nghĩ được, những người này thật là giống nhau thích xen vào việc người khác.

Liêu Đình Nhạn ở phía sau dùng ngón tay chọc lưng Tư Mã Tiêu.

Tỏ tông a! Kia chính là cha ta! Người coi mỗi người đều giống người là mặt hàng hồ cha sao!

Tác giả có lời muốn nói: Có hoàng đế làm con rề là cái thế nhiệm gì?

—— Cảm ơn, là cảm giác muốn một cái tát đánh chết hồn tướng kia lại không dám động thủ, ai bảo hắn là Thiên Vương lão tử đâu, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 18: Không nói dối gạt người, ta có chứng sợ độ cao

Liêu sử quân ở Lạc Kinh mấy hôm, Tư Mã Tiêu đặc biệt cho phép hắn mỗi ngày tiến cung, còn có thể ở trong cung dùng bữa cùng Liêu Đình Nhạn. Mấy ngày tiếp theo, Liêu sử quân cảm thấy Tư Mã Tiêu không giống với Tư Mã Tiêu hắn vẫn nghĩ trước kia —— trước đây hắn từng tới Lạc Kinh, cũng ở triều hội gặp qua Tư Mã Tiêu, nhưng nhìn xa xa còn cúi đầu, căn bản không thấy rõ mặt, càng không tự thể nghiệm tình cách như thế nào.

Trong mấy ngày này, hần phát hiện, bạo quân trong lời đồn tàn nhẫn độc ác, giết người như ma, đối xử với nữ nhi của mình thật là muôn vàn yêu thương, tất cả khoan dung. Liễu sử quân hết sức trợn mắt há mồm, thậm chí hoài nghi nữ nhi có phải cho bệ hạ ăn mê hồn được gì hay không.

Đồ ăn đồ dùng của nữ nhi, ban đầu Liễu sử quân không chú ý, sau đó ngày nọ tham gia yến hội, phát hiện trong yến hội, sử giả ngoại bang tiến cống cái ly quốc bảo, quay đầu liền đến chỗ nữ nhi, bị nàng dùng để đựng sữa bò, không cần thận rơi xuống đất cũng không muốn xoay người nhặt lên, đến nhìn thêm một lần còn không có, lúc này hần mới chú ý đến bài trí chung quanh, sau đó kinh ngạc phát giác cơ hồ toàn bộ bài trí trong điện đều là trọng bảo, nếu ở chỗ này phóng một ngọn lửa, có thể tiêu hủy toàn bộ một nửa bảo bối trong kho.

Những bảo bối này không phải hẳn nên giấu ở trong bảo khố sao, vì cái gì trực tiếp bày ra cho nữ nhi tùy tiện dùng?!

Liêu sử quân nhìn nữ nhi tuy rằng mập lên một chút, nhưng như cũ mỹ lệ động lòng người, thậm chí khuôn mặt càng trắng nõn, cảm thấy Tư Mã Tiêu có thể là đầu óc hỏng rồi, điểm này thật ra giống như đúc trong lời đồn.

Mất thây thân cha lại lộ ra cái loại phiền muộn vì điều này với mình, Liễu Đình Nhạn không thể khôngbuông đũa bạc, xoa xoa miệng nói với hần: “Cha yên tâm, con còn chưa béo thành heo đầu, chờ sang năm thời tiết nóng, con tuyệt đối có thể gây lại.” Cha nàng mấy ngày nay mỗi lần nhìn nàng đều giống như muốn thờ dài, nàng hiểu, cho dù ai đường nữ nhi xinh đẹp trong nhà, gả cho người rồi bị đường tử cái trắng nhỏ thành củ cải trắng to cũng sẽ không cao hểng.

Bất quá, kỳ thật thay đổi ý nghĩ, béo cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất về sau vạn nhất Tư Mã Tiêu mất nước, còn nàng biến thành mập mạp nhìn không rõ mặt, sẽ không bị người ta gọi là hồng nhan họa thủy, những lão nhân đó cũng sẽ không phe phẩy đầu cảm thán Tư Mã Tiêu vì sắc đẹp làm quốc, chỉ biết nhìn thẳng vào nguyên nhân mất nước đại bộ phận là bởi vì Tư Mã Tiêu quá tìm đường chết.

Căn bản không phải vấn đề béo hay không béo a! Nhìn nữ nhi không hề có tư giác, Liễu sử quân thờ dài, lời nói tâm thía, “Đình Nhạn, cha thực nhanh phải về Hà Hạ, con nhớ kỹ, hưởng phú quý khôngcần rờ, ngày nào đó nghèo túng cũng đừng thân thương, mặt kệ thế nào, cố gắng còn sống sót mới quan trọng nhất……”

Cha ruột trong mắt chỉ thiếu không viết ra mấy chữ ‘yêu đương với hoàng đế không có kết cục tốt, nữ nhi con phải không màng hơn thua, ngàn vạn bảo trọng’, Liễu Đình Nhạn bật cười, nàng lựa chọn đến bên Tư Mã Tiêu, chính là vì làm cho mình và người cha này sống tốt, không phải tới nói chuyện yêu đương với Tư Mã Tiêu. Tư Mã Tiêu loại người này, có thể yêu hay không thật đúng là không nhất định, đối tốt với nàng như vậy, cũng không nhất định là bởi vì yêu.

Advertisement / Quảng cáo

Dù sao nàng không muốn lo lắng nhiều loại vấn đề này, nàng chỉ nghĩ ở thế giới này sống cho tốt, tốt nhất có thể luôn giống như bây giờ, vạn sự vô ưu còn có đại lão che chở, sung sướng thoải mái. Thử hỏi sinh hoạt như vậy ai không muốn đâu?

Liêu sử quân tiếp tục bức bức lâm lâm: “Còn có, Lạc Kinh không ai có thể chăm sóc con, chính con cần thông minh hơn, nhiều thêm tâm nhãn……”

Liêu Đình Nhạn: “Cha, trong cung không thiếu người thông minh, mỗi người tâm nhãn đều rất nhiều, con như vậy rất tốt.” Rốt cuộc Tư Mã Tiêu chính miệng thừa nhận hần thích loại nữ hài ngốc nghếch, thường thường vô kỷ, không hề tâm cơ, ngày thơ ngây yêu a. Nếu đủ ngoan là có thể được Tư Mã Tiêu yêu thích, Liễu Đình Nhạn minh bạch vì sao nguyên tác Tư Mã Tiêu cũng đặt nguyên nữ chủ ở bên người lâu như vậy.

Lại chờ một chút, đây chẳng phải là mặt khác xác minh sự thật bị thámlà hóa ra so với nữ chủ nguyên tác, chỉ số thông minh của nàng cũng không chênh lệch lắm? Hơn nữa đãi ngộ của nàng so với nữ chủ nguyên tác cao hơn vài cấp bậc, chẳng lẽ đại biểu cho chỉ số thông minh của nàng cũng thấp hơn vài cấp bậc so với nguyên nữ chủ?!

……, bạo quân mất mát này, vẫn nên mất nước đi.

không bao lâu, Liêu sử quân lên đường về Hà Hạ, Liễu Đình Nhạn đặc biệt đi tiễn. Mặc áo choàng ở gió lạnh xa xa nhìn ngựa xe đi luất, Liễu Đình Nhạn thở ra một hơi, chà xát tay.

Bên cạnh Tư Mã Tiêu kéo tay nàng, tay hần cũng không ấm áp hơn bao nhiêu so với băng tuyết vào đông. Liễu Đình Nhạn run run một chút, nhưng không buông ra, ngược lại tự nhiên trở tay cầm tay hần, “Bệ hạ, chúng ta trở về đi”

Tư Mã Tiêu nhìn chăm chú biểu tình của nàng, “Nếu nàng không bỏ được, ta hạ chỉ để cha nàng tới Lạc Kinh làm quan là được, muốn cho hần chức quan gì?”

Liêu Đình Nhạn lắc đầu, “không được, cha ở Hà Hạ hơn nửa đời, tâm huyết cơ hồ đều ở đó, dọn đi nơi nào cũng khó quen, vẫn là để ông ấy sống yên ổn ở Hà Hạ đường lão đi.”

Tư Mã Tiêu lại nói: “Nhà nàng cũng không có thân cận thân thích gì, bằng không cho bọn họ đến Lạc Kinh làm quan.”

Tới, chuẩn bị làm hôn quân, sung hạnh mỹ nhân nhất định phải cho người lên quan trong nhà nàng thăng chức, cái gọi là một người đắc đạo gả chó lên trời, quan hệ cap vậy từ xưa đến nay chính là chuẩn mực của cổ đại cung đình.

Liêu Đình Nhạn bĩu môi, thực không dễ bụng. “Thời bỏ đi, tuy nói là thân thích, nhưng năm đó bởi vì việc mẫu thân ta mà nháo đến không thoải mái, nhà ta cùng những nhà đó cũng không lui tới thế nào, không có thân thích giao hảo gì.”

Tư Mã Tiêu không có đất dụng võ, cảm thấy Quý Phi giống giống rùa đen làm người ta không có chỗ hạ miệng.

“Vậy nàng còn muốn cái gì sao?” Tư Mã Tiêu nhìn chăm chăm nàng.

Liêu Đình Nhạn: “……” Tư Mã Tiêu tính cách này, hận thì muốn cho chết, thương thì muốn cho sống, thật là mỗi thời mỗi khác đều bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi ngày không cho nàng chút đồ vật liền không thoải mái, khiến cho nàng hiện tại đều sắp coi tiền tài là cặn bã, thậm chí nhìn thấy một tảng hoàng kim lớn, đều sẽ ghét bỏ quá chói mắt, đây là kiểu thể nghiệm xa xỉ gì.

Phát hiện Liễu Đình Nhạn không thích những bảo vật đó như trước kia, Tư Mã Tiêu lại cân nhắc đến đồ vật khác.

Có một ngày, Tư Mã Tiêu rất có hứng thú tới hỏi, “Xây cho nàng cái sân thượng, thế nào?”

Liêu Đình Nhạn: “……. Sân thượng?” Sân thượng gì, cái loại sân thượng ngày nào đó lẩn quẩn trong lòng từ trên đó nhảy xuống phí hoài bản thân, thỏa thỏa có thể ngã thành một bãi bùn sao?

Tư Mã Tiêu cười nói: “một tòa đài cao trăm thước, xây ở trong cung thành, đi lên trên có thể nhìn khắp phong cảnh đô thành, như thế nào, nàng không phải thích thưởng cảnh sao?”

Liêu Đình Nhạn: Mẹ nó muốn chết muốn chết, cốt truyện này thật quen tai, không phải Trích Tinh đài sao! Giống như thật sự không thể không biến thành Đất Kỳ rồi!

“không đối gât bệ hạ.” Liễu Đình Nhạn xoa xoa ngực, thần sắc nghiêm túc bịa chuyện: “Kỳ thật thiếp vừa lên chỗ cao sẽ cảm thấy đầu váng mắt hoa, tứ chi vô lực, ghé tòm muốn nôn, càng cao càng thờ không nổi. Tật xấu này, một vị y giả ở Hà Hạ nói là ‘ bệnh sợ cao ’, cho nên sân thượng thiếp chỉ sợ vô phúc tiêu thụ.”

Tư Mã Tiêu nghe nàng nói, cảm giác không thú vị, xoa xoa tay: “Vậy thì thôi, nếu nàng không thể cùng ta thưởng cảnh, xây thiên đài cũng vô dụng.”

hần quay đầu trở lại trước điện, nhìn thấy một hoạn quan nịnh nọt tiến đến đón, không chút suy nghĩ, chỉ hần nói: “kéo hần ra ngoài giết.”

Hoạn quan kia nghe vậy, tươi cười biến thành sợ hãi, “Bệ hạ! Bệ hạ vì sao a ——” miệng lập tức bị người che lại, lại phát không ra thanh âm

Tư Mã Tiêu ngồi vào trước án, tùy tay nhắm chân lật các công văn đại thần trình lên. hần không ngại có người giấu tâm tư tư xúi giục mình làm chuyện gì, nếu vừa lúc là chuyện hần muốn làm, vậy làm thôi, nhưng nếu hần không muốn làm như vậy, người đưa ra kiến nghị này, sẽ phải chết.

Advertisement / Quảng cáo

Thi thể treo trước Thái Cực Điện lại đổi mới.

Năm đó tuổi nhỏ, tân đế Tư Mã Tiêu muốn đem thi thể cùng hạ nhân bị lột da treo ở trước Thái Cực Điện, rước lấy triều thần phê bình, chúng đại thần đồng dạc hùng hồn trách cứ tân đế tuổi nhỏ bạo ngược, kết quả là ngày đó trước Thái Cực Điện treo lên một loạt thi thể mới, máu tươi đầm đìa, nhiễm đỏ thêm ngực. Sau đó nếu còn có tiếng phản đối, thi thể treo lên lại nhiều thêm mấy cổ.

Các triều thần tiến đến tham gia triều hội, từ một chỗ khác ở quảng trường Thái Cực, là có thể nhìn thấy thi thể trên cột giống như rẽ rách lác lư ở trong gió, đi đến tiền điện, càng có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng liệt, chúng đại thần đều im như vẽ mùa đông, trong lòng sợ hãi, dợi đi vào trong điện, nhìn thấy bệ hạ ngồi ở trên đầu đầy mặt trẻ con lại không dấu nổi tối tăm, cũng không dám bởi vì hầntuổi nhỏ mà coi khinh có lệ với hần nữa.

Cho tới bây giờ, hoàng đế tuổi nhỏ lớn lên, các đại thần cũng đã quen ngoài Thái Cực Điện thỉnh thoảng phiêu đảng mùi máu tươi cùng với thi thể treo lên cao cao.

“Thời gian trước chưa thấy bệ hạ giết người treo xác, còn nói hần quay đầu lại là bờ, hiện giờ xem ra, lại là tính xấu không đổi.”

“Cũng không phải sao, lúc trước còn có người nói bệ hạ được Quý Phi, tâm tính cũng thay đổi theo, ta sớm nói, bất quá một nữ tử thôi, sao có thể nắm tâm tính bệ hạ, hiện giờ không phải ứng nghiệm sao.”

“Các người đừng nói nữa, cũng muốn treo ở trên thành sao!”

Thần tử nói chuyện nhìn lẫn nhau một cái, đều ở trong mắt đối phương thấy được sợ hãi, lập tức ngậm miệng.

Lại nói Liêu sứ quân bên này, vô duyên vô cớ bị triệu tới Lạc Kinh, chuyện gì cũng chưa làm, chỉ bởi nữ nhi mấy ngày, sau đó liền mang theo một xe ngựa đồ vật được bề hạ ban thưởng trở về Hà Hạ, bởi vì ban thưởng đó, khi Liêu sứ quân trở về tốc độ liền chậm vài phần.

Hà Hạ ở cảnh nội Canh Châu, từ Lạc Kinh về Hà Hạ, có một con đường giáp giới với Nghiêu Châu, mà Nghiêu Châu này, chính là đất phong của Tần Nam Vương. Liêu sứ quân một đường chuyển lên quan đạo này, vừa lúc gặp gỡ một đội kỵ binh thân sắc tức sát, những người này trên giáp trụ đều có gia huy của Tần Nam Vương. Thấy bọn họ đi vội, Liêu sứ quân chủ động nhường ra quan đạo, miễn cho trong rồi ren đụng phải người.

Nhưng bọn họ lại sang một bên, đội người kia ngược lại đứng ở gần chỗ bọn họ. Vô gia cầm đầu là một đại hán mặt đen, hán ghim ngựa tiến lên, ngữ khí cũng không tốt, chỉ vào xe ngựa bọn họ hỏi: “Bên trong là người nào?”

Người hầu đuổi ngựa nói: “Là chủ nhân nhà ta, chủ nhân nhà ta là Liêu sứ quân Hà Hạ, từ Lạc Kinh trở về.”

Liêu sứ quân ngồi ngay ngắn trong xe, hoàn toàn xóc màn xe lên, nhủ thầm nhìn về phía kỵ binh cầm đầu kia, “Chư vị có gì chi giáo?”

Nghe hán cho thấy thân phận, đại hán mặt đen thủ lĩnh biểu tình trên mặt, xuống ngựa hành lễ, “khôngbiết là Liêu sứ quân, thật sự thất lễ! Thuộc hạ là Tần Dung tham tướng ở Tần Nam Vương phủ, phụng mệnh đuổi bắt một …… kẻ trộm cùng hung cực ác lên loi ở đây, vì chuyện quá khẩn cấp mạo phạm Liêu sứ quân, còn thỉnh Liêu sứ quân thứ tội!”

Hai bên nhân mã đi qua nhau, Liêu sứ quân nhìn bóng dáng đội người này đi xa, không tự giác nhíu nhíu mi. Cái dạng kẻ trộm gì, phải đến phiên tư binh Tần Nam Vương tới đuổi bắt? Huống chi tham tướng Tần Dung kia, nghe nói còn là một cấp dưới đắc dụng bên Tần Nam Vương, tới bắt một kẻ trộm, chẳng phải là quá mức đại tài tiểu dụng?

Ngựa xe lại đi phía trước được một đoạn đường, gặp gỡ một xe lừa đồ ở ven đường, trên xe chất đầy bó da lông, còn có chút rom rạ nước bùn, đồ chần gối, đắp lên cao cao, một nam thanh niên đang ở bên cạnh uống nước nghỉ ngơi.

Liêu sứ quân nhìn ra bên ngoài, gặp người này, cảm thấy có chút quen mắt, nó bộc theo xe vừa lúc nhận thức thanh niên này, vội giải thích với Liêu sứ quân: “Năm trước nữ lang ở trên sơn đạo gặp phải sơn phỉ, đó là vị Trần lang quân này cứu giúp, mới có thể chạy thoát.”

Vừa nói như thế, Liêu sứ quân liền nghỉ ra. Cho người dừng xe lại, hán vẫy tay với thanh niên đang nghỉ hoặc nhìn lại, “Trần lang quân.”

Nguyên lai thanh niên đánh xe lừa đúng là Trần Uẩn.

—— cũng chính là nam chủ nguyên tác.

Trần Uẩn đi tới, dáng người đỉnh bạt, cho dù thấy đại nhân vật cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, chấp tay nói: “không biết Liêu sứ quân gọi ta có chuyện gì?”

Liêu sứ quân khó được lộ ra ý cười, “Nguyên lai người nhận được ta.”

Trần Uẩn ngữ khí chân thành: “Bá tánh Hà Hạ, ai không biết Liêu sứ quân.”

Liêu sứ quân thấy hán đối mặt với mình thái độ bình thường, không chút nào nịnh nọt, biểu tình càng hào phóng sơ lãng, không khỏi thường thức, nhắc nhở hán: “Xem ra người muốn đi hướng Nghiêu Châu, mới vừa rồi ta gặp gỡ một đội kỵ binh, nghe nói đang bắt giữ một kẻ trộm cùng hung cực ác, người một người độc thân lên đường, cần phải cẩn thận.”

Trần Uẩn trong mắt lộ ra vẻ cảm kích, “Đa tạ sứ quân nhắc nhở, ta đương nhiên cẩn thận!”

Advertisement / Quảng cáo

hán nói xong câu đó, tựa hồ lại có chút do dự, hỏi: “Nghe nói sứ quân thời gian trước đi Lạc Kinh, hiệngiờ chính là mới từ Lạc Kinh trở về?”

……

Đoàn xe của Liêu sứ quân mới lặn nửa khỏi hành rồi đi, Trần Uẩn đứng tại chỗ nhìn đội ngũ đi xa trong bụi mù cuốn cuộn, không biết suy nghĩ cái gì.

Lúc này, đồng rom rạ phía sau xe lừa bỗng nhiên toát ra cái đầu, một nữ tử giọng kiều tiểu hừ nói: “Người đã đi rồi còn si nhìn cái gì, đó chính là phụ thân của người trong lòng chàng?”

Tác giả có lời muốn nói: Hời ta A Kiều có thích Quý Phi hay không, ta sẽ nói là thích, nếu hỏi hán yêuQuý Phi không, ta sẽ đáp trước mắt còn chưa yêu.

Muốn yêu đương như thế nào đây? Phải nhờ nam chủ nguyên tác của chúng ta tới giúp một chút công sức, vất vả cho hán.

—— bằng không muốn nam chủ nguyên tác này làm gì, lên sân khấu dù sao cũng phải có tác dụng đúng không.

Nam chủ nguyên tác, trong chuyện đam đương kỳ thuật diễn.

PS: Các nàng ủng hộ nhiệt tình, truyện sẽ ra nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Thật là một hiện trường liêm cầu cỡ lớn

một nữ lang dung mạo tiêu lệ từ rom rạ chui ra, bộ dáng xoa tay thực không cao hứng. Nàng nhìn thần sắc Trần Uẩn, khinh thường nói: “Ta còn cho là ai, bất quá là một sứ quân nho nhỏ thôi, sứ quân Hà Hạ loại địa phương nhỏ này, có thể dạy ra cái dạng nữ nhi gì, khiến chàng canh cánh trong lòng như vậy. Còn nói cái gì Hà Hạ đệ nhất mỹ nhân, ta thấy chỉ thường thôi.”

Trần Uẩn mặc kệ nàng ta nói thế nào, chỉ không hé răng.

Nữ lang kia thấy thế, càng thêm tức giận. Nàng là Tần Vô Hạ, nữ nhi duy nhất của Tần Nam Vương, từ nhỏ được sủng ái mà lớn lên, kim tôn ngọc quý, còn chưa bao giờ bị người ta làm lo như thế, nhưng nàng nhìn Trần Uẩn khuôn mặt tuấn lãng chính khí, lại không có cách nào thật sự phát hỏa với hán, chỉ cảm thấy ghen một bụng tức giận, hăm hừ nói: “Mới vừa rồi chàng muốn nghe tin tức của người trong lòng? Vì sao sắp đến bên miệng lại không hỏi?”

Trần Uẩn thờ dài một tiếng, ánh mắt có chút cô đơn, “Ta chẳng qua là một bình dân, hiện giờ Liêu nữ lang đã là Quý Phi, ta hà tất hỏi nhiều này nọ, miễn cho quá nhiều liên lụy, còn không duyên cớ bôi bẩn thanh danh nàng.”

Tần Vô Hạ thấy bộ dáng hán cầu mà không được, vừa đỏ lại hận, tức đến mặt đỏ lên, hận không thể lập tức trông thấy Liêu Đình Nhạn kia, sống mái cùng nàng mấy lần.

Trước đó mấy ngày bởi vì nàng bắt màn phụ thân làm chủ tuyển hôn phu cho nàng, dưới sự giận dữ lên chạy ra ngoài, nửa đường còn ném xuống mấy hộ vệ, định trốn đi để cho phụ thân hết hoảng lo lắng, không bức bách nàng gả chồng. Ai ngờ, nàng lung tung mang theo hai nữ nô mới nửa ngày đã lạc đường, không khéo còn gặp đạo tặc cướp đường, mấy đạo tặc kia giết hai nữ nô, đoạt tiền tài trênngười các nàng, còn ý đồ gây rối Tần Vô Hạ, hết sức nguy cấp, là Trần Uẩn trùng hợp đi ngang qua cứu nàng một mạng.

Từ đó về sau, Tần Vô Hạ liền quấn lên Trần Uẩn, nói dối mình là một nữ lang nhà phú quý, bị người bắt cóc, nhờ hán đưa mình một đoạn đường.

Trần Uẩn này vào lúc Tần Vô Hạ bắt lực khủng hoảng nhất từ trên trời giáng xuống giải cứu nàng, lại sinh ra một bộ tướng mạo tốt, hành sự lỗi lạc, Tần Vô Hạ tuổi này, đối với việc nam nữ khát khao nhất, làm sao không động tâm. Nhưng nàng kiều căng ngạo mạn, dù trong lòng đối với Trần Uẩn có tâm tư tiểu nữ nhi, lại khinh thường hán thân phận bình dân, kết quả ở chung tiếp, người nam nhân này khôngchỉ không hề có ý tứ với nàng, lại còn có người trong lòng cầu mà không được, lúc này Tần Vô Hạ ngược lại càng ngày càng đề ý.

Qua nhiều ngày Tần Vô Hạ truy vấn, Trần Uẩn ‘ bắt đắc dĩ ‘ nói cho nàng chuyện mình và Liêu Đình Nhạn quen biết.

Advertisement / Quảng cáo

“Nàng ta cũng được chàng cứu?” Tần Vô Hạ nhìn không được nghĩ, có phải Trần Uẩn cũng giống như lúc trước đối đãi với mình, ôn nhu như vậy mà đối đãi với Liễu Đình Nhạn hay không. Lúc nàng được Trần Uẩn cứu, còn quần áo bắt chỉnh, người nam nhân này lại không xem nhiều một lần, thực nhanh chóng thay nàng phủ thêm áo, còn an ủi nàng đang kinh hồn không thôi. Chỉ cần nghĩ không phải chỉ mình được đối ngộ như thế, Tần Vô Hạ liền cảm thấy không cam lòng.

“Nếu chàng có ân cứu mạng mà nàng ta lại vẫn như cũ bỏ chàng mà đi, chọn hoàng đế Tư Mã Tiêu bạo ngược đó, có thể thấy được đó căn bản là một nữ nhân ái mộ hư vinh, không đáng để chàng chung tình như vậy!”

Trần Uẩn lần đầu đối với nàng phát hỏa, sắc mặt trầm xuống nói: “Ta cùng với Liễu nữ lang gặp nhau bất quá vài lần, huống chi ta lại chỉ là bình dân, nàng chương mất cũng bình thường, ta đối với nàng chỉ là một bên tình nguyện, nàng lựa chọn vào cung là bởi vì hoàng đế tuyển triệu, nàng tuyệt không phải người ái mộ hư vinh, người chó có chủi bởi nàng!”

Cũng bởi vì lần này kiến thức được Trần Uẩn phát hỏa, Tần Vô Hạ mới càng thêm cảm thù Liễu Đình Nhạn. Nàng cùng với Trần Uẩn ở chung, luôn làm khó dễ hắn, cố ý lấn lộn, Trần Uẩn cũng không phát hỏa, chỉ yên lặng thỏa mãn yêu cầu của nàng, để nàng phát cáu, nhưng không nghĩ tới chỉ tùy tiện nói Liễu Đình Nhạn kia một câu, nam nhân tính tình tốt này liền phát hỏa, Tần Vô Hạ dưới uy khuất càng thêm không cam lòng, dần dần thấy Trần Uẩn thâm tình như thế, lại nhìn không được khuyh tâm, nghĩ nếu người nam nhân này gặp gỡ mình trước, có lẽ cũng sẽ ái mộ mình như ái mộ Liễu Đình Nhạn vậy.

Tần Vô Hạ: Mỗi ngày đều càng chán ghét Liễu Đình Nhạn!

“Nghỉ ngơi xong, giờ nên tiếp tục lên đường.” Trần Uẩn âm thầm quan sát biểu tình của Tần Vô Hạ, thấp phần vừa lòng.

hắn ngồi ở trên xe lừa, lấy ra giao diện hệ thống, nhìn giá trị đi lịch phía trên thờ ra một ngụm khẩu khí. Vì hắn tính kế, tuyển nữ xứng Tần Vô Hạ bên này cuối cùng không đi chếch.

Tính chuẩn thời gian đi cứu người, lại làm bởi không biết thân phận của nàng, đơn độc cùng nàng ở chung. Tần Vô Hạ loại nữ nhân này, hẳn thật sự hiểu biết, muốn cho nàng chân chính yêu mình, phải treo nàng trước, làm nàng cầu mà không được. Cho nên hắn dựa vào nguyên tắc, cho chính mình nhân thiết là kẻ sĩ tình.

Tần Vô Hạ khẳng định chịu không nổi nam nhân mình tâm động lại canh cánh trong lòng một nữ nhân khác, mà nàng cứ dễ ý như vậy, hơn nữa có hắn ở bên cạnh cố ý vô tình kích thích, Tần Vô Hạ chỉ càng ngày càng hăm sâu vào đoạn cảm tình này, sau đó không hề nghĩ ngờ sẽ giống như nguyên tắc, nhào lên phải gả cho hắn, hơn nữa thấp phần chán ghét nữ chính. Kể đó, hắn cưới con gái duy nhất của Tần Nam Vương, có thể thuận lý thành chương tiếp quản tư quân của Tần Nam Vương, về sau còn có thể làm Tần Vô Hạ cống hiến hỗ trợ cho hắn và nữ chủ.

hắn chính là đã sớm nghĩ kỹ rồi, trong tay Tần Nam Vương có người có tiền, chỉ khuyết thiếu cơ hội, chờ lúc nạn hán ôn dịch bùng nổ..... lộ tuyển nguyên tắc có thể toàn bộ nắn thẳng, tóm lại, mặc kệ là lộ tuyển nữ chủ kia mục danh chếch đi, hay là quốc gia này, đều sẽ thuộc về nam chủ, cũng chính là thuộc về hắn.

Trần Uẩn tính toán thuận lợi, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều. Dù cho nữ chủ bây giờ không ở bên hắn, mà ở bên nam xứng thì thế nào, theo giá trị đang chếch đi này tính ra, nữ chủ căn bản là chưa động tâm với người khác, hẳn còn có thời gian nắn cho thẳng.

Duy nhất làm hắn khó chịu chính là, nữ chủ vốn nên thuộc về hắn, hiện tại nói không chừng đã bị nam xứng ngù. Trần Uẩn nghĩ vậy, trong ánh mắt tràn đầy ghét bỏ.

“Này! Trần Uẩn! Chàng lại nói với ta về người trong lòng của chàng a.” Tần Vô Hạ ở phía sau hắn kêu lên.

Trần Uẩn cũng không quay đầu lại, nhìn phương xa phảng phất lâm vào hồi ức, ngừng khi chần chờ, mang theo một chút ngượng ngùng: “Kỳ thật ta cũng không biết nói cái gì, ta chỉ biết Liễu nữ lang nàng tâm địa thiện lương, lại thấp phần thiện giải nhân ý.....”

Hình tượng một thiếu nam tương tư đơn phương được suy diễn đến rất sống động.

Tần Vô Hạ đối diện người thanh niên chính trực này không hề hoài nghi, nghe hắn khen người trong lòng, bực bội thầm mắng Liễu Đình Nhạn. không phải nói hoàng đế thích giết người sao, hy vọng nàng ta bị hoàng đế kia giết sớm một chút, miễn cho Trần Uẩn còn vẫn luôn nhớ nhung!

Liêu Đình Nhạn đột nhiên hắt xì.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn: “Khụ, bệ hạ, tiếp lau lau cho người.”

“không cần.” Tư Mã Tiêu bắt lấy tay nàng sờ lên mặt mình, thò lại gần sờ sờ gương mặt nàng, “Gần đây sao nàng thường xuyên hắt xì, có phải không thoải mái hay không?”

hắn quay đầu gọi người: “Gọi mấy y giả lại đây khám cho Quý Phi.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình không có việc gì, nhưng y giả lại tới khám, nói nàng xác thật có bệnh trạng phong hàn rất nhỏ. Hà Hạ mùa đông không lạnh như Lạc Kinh, Liễu Đình Nhạn lần đầu tiên trải qua mùa đông Lạc Kinh, không quen cũng là bình thường.

Hơn nửa năm nay mùa đông phá lệ rét lạnh.

Liên tiếp nửa tháng, Liễu Đình Nhạn đều chỉ có thể ở trong nội điện của Tư Mã Tiêu dưỡng bệnh, ngẫu nhiên muốn ra ngoài đi một chút, phát hiện hai bên hành lang dài đều bị treo rèm vải kín mít, đơn giản là y giả nói nàng không thể trúng gió.

Advertisement / Quảng cáo

Đây cũng qua khoa trương. Liễu Đình Nhạn đi ra cửa điện không đến ba trăm mét liền quay đầu trở về, nàng thật sự mình nói muốn đi dạo ngự viên, nhóm người này có thể đem hơn nửa cung đình này vây kín đến không kể hờ.

Bất quá nàng biết cũng không thể trách cung nhân nữ hầu khản trương, đều là bởi vì Tư Mã Tiêu. Nghĩ đến Tư Mã Tiêu ngày đó hù dọa y giả và cung nhân, Liễu Đình Nhạn rút rút khóe miệng, đây là cái loại cốt truyện cầu huyết hoàng đế bá đạo yêu ta.

Nàng ở hậu cung dưỡng bệnh nửa tháng, không đi theo Tư Mã Tiêu lên đại triều hội, cũng không biết trên đại triều hội, trung thư lệnh dâng sớ báo mấy châu này mùa đông khô hạn không có tuyết, sợ năm sau sẽ có nạn hạn hán. Đáng tiếc việc này cũng không ai để ý. Đồ tướng quốc cũng Đoạn thái phó không đối phó, hai phe phái vẫn cứ vì bộ lạc quan ngoại làm ra một hồi chiến sự mà tranh luận khôngthôi.

Tư Mã Tiêu ở trên đầu nghe đến nồn nóng phiền muộn, trực tiếp đá ngã án ki trước mặt, làm sách lụa cuốn cảm rơi đầy đất, chúng đại thần lúc này mới an tĩnh lại.

Bọn họ an tĩnh, Tư Mã Tiêu cũng không kiên nhẫn nghe xong, trực tiếp đi ra ngoài, không ai dám cản, chúng đại thần nhìn nhau cười khổ, trở về đem các loại sớ viết muốn dâng báo viết lại trình lên. Dù sao phía trên có quốc tướng, thái phó, thái bảo ba hòn núi lớn, hoàng đế xác thật không cần làm gì.

không đến một lát, Cao thái bảo mang theo người tới.

“Bệ hạ.”

hắn mỗi lần tới đây, nhất định chính là có chuyện quan trọng, Tư Mã Tiêu xoa xoa trán hỏi: “Có cái gì muốn báo?”

Cao thái bảo: “Người phía dưới tới bẩm, nói ngày gần đây Tần Nam Vương có dấu hiệu điều động binh mã.”

Tư Mã Tiêu không thể nào để ý hỏi: “A, điều động bao nhiêu nhân mã?”

Cao thái bảo: “không nhiều lắm, chỉ là một đội kỵ binh, nhưng mà thân tín của hắn tự mình dẫn dắt, vẫn luôn ở địa hạt bên cạnh bồi hồi, không biết bọn họ rốt cuộc có tính toán gì không.”

Tư Mã Tiêu cười nhạo, “Người sợ cái gì, bão đồng tấy kia giờ cũng không có can đảm tạo phản.”

Cao thái bảo khuyên nhủ: “Bệ hạ, vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Tư Mã Tiêu vẫy vẫy tay, Cao thái bảo lại hỏi bẩm vài chuyện khác. Tư Mã Tiêu sau khi nghe xong nhất nhất, “Đều là một ít việc, chính người tùy ý xử trí là được.”

Cửa ai cuối năm thời triều, cùng năm rồi giống nhau cái nơi ăn tiệc, Liễu Đình Nhạn trốn được mấy tháng nhân rồi cũng rốt cuộc không thể lại mỗi ngày nằm liệt hưởng thụ, thường phải đi theo Tư Mã Tiêu cùng nhau tham gia yến hội, mở tiệc chiêu đãi đại thần và quý tộc. Còn có mấy cái yến nhỏ, đều mời hoàng thân quốc thích, coi như gia yến. Tư Mã gia hiện giờ cũng không nhiều người lắm, đặc biệt là huyết thống gần Tư Mã Tiêu, cơ hồ là đã điều tàn, chỉ có một vài chi quan hệ khá xa coi như đông hơn.

Liêu Đình Nhạn khó được ra ngoài gặp người, hiện giờ tất cả mọi người đều biết bệ hạ đem vị Quý Phi này nâng trong lòng bàn tay, thấy nàng đều a dua nịnh hót, đủ loại thủ đoạn bợ đỡ, thật sự làm Liêu Đình Nhạn mở rộng tầm mắt.

—— thật là một cái hiện trường liêm cầu thật lớn.

Chờ đến hậu cung khai yến hội, nàng mới phát hiện, luận về khen người, vẫn không ai có thể so sánh với nhóm mỹ nhân hậu cung của Tư Mã Tiêu. Các vị mỹ nhân tuy rằng cũng liêm cầu, nhưng liêm hàm súc hơn nhiều, mỹ nhân giả thiết thanh lãnh, giả thiết ôn nhu, giả thiết ngay thẳng, mỗi loại hình mỹ nhân khác nhau đều có liêm cầu đại pháp của từng người, đối lập lúc trước những người đó thô ráp muốn miệng một lời khen, dân mỹ nhân này thủ đoạn không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Dù Tư Mã Tiêu từng dặn dò không thể xem thường nhóm mỹ nhân sở dĩ lột cứu, nhưng được nhiều mỹ nhân lớn nhỏ vây quanh bắt động thanh sắc khen ngợi như vậy, Liêu Đình Nhạn vẫn là tâm tình thoải mái.

Cho nên nói Tư Mã Tiêu lúc trước rốt cuộc khó lấy lòng thế nào, mỹ nhân cao cấp như vậy cũng chưa thể bắt được hần. Ngược lại là nàng, trên cơ bản cũng chưa từng khen Tư Mã Tiêu, bởi vậy rút ra kết luận: Tư Mã Tiêu căn bản không thích người khác khen hần. Quả nhiên đủ biến thái.

Thấy Liêu Đình Nhạn được người ta khen một lần đã cao hứng như thế, Tư Mã Tiêu sờ sờ cằm, hỏi nàng: “Nàng thích mỹ nhân?”

“Nếu thích, sang năm tuyển thêm mỹ nhân tiến cung, tùy nàng tuyển, thích ai chọn người đấy.” Tư Mã Tiêu hào phóng xua tay.

Liêu Đình Nhạn: “……” Cái quý gì! Người muốn trong hậu cung của mình cho Quý Phi của người mở hậu cung sao? Người thanh tình một chút!

Từ từ, hay đây là phép thử?

Advertisement / Quảng cáo

Đúng thật là không phát hiện mỗi khi Quý Phi bình an sống như cầu, đột nhiên lại nào bỏ quá nhiều, như chim nhỏ nép vào người, rúc trong lòng Tư Mã Tiêu, “Thôi, thấp cổ bệ hạ là đủ rồi.”

Tư Mã Tiêu: “Phụt.” hần buông tay để ở trên môi, tùy tay ôm Liêu Đình Nhạn, bỗng nhiên phát hiện một chuyện, “Gần đây ngực nàng lớn lên?”

Đúng rồi, nữ hài từ hơn mười tuổi ngực lớn lên có cái gì không đúng sao? Đây là mỹ nhân hậu cung nào đó đáng lên cách hay làm to ngực, quả nhiên hữu dụng! Liêu Đình Nhạn nhìn ngực mình vui sướng rạo rức, nữ hài từ ngực không lớn đương nhiên đều hy vọng có thể thể nghiệm một chút cảm giác ngực lớn!

Tư Mã Tiêu nhìn ngực nàng trong chốc lát, đột nhiên nói: “Ta cảm thấy lúc ngực nàng không lớn tương đối đẹp.”

Liêu Đình Nhạn khịt mũi coi thường, a, nam nhân. Đó là bởi vì người còn chưa thử sờ lên, thử rồi người sẽ biết “thật thơm”.

Tư Mã Tiêu nghiêm trang: “Thịt này lớn lên ở trên eo tương đối tốt, ôm càng thoải mái hơn.”

Người này thẩm mỹ sao lạ thế, cực đoan như vậy sao? Liêu Đình Nhạn nhìn ngực cùng eo mình, lộ ra biểu tình một lời khó nói hết.

Tác giả có lời muốn nói: kênh nam chủ nguyên tác cùng nữ xứng bên kia, và kênh nữ chủ cùng Tư Mã Tiêu bên này, phăng phắt là hai chuyện xưa hoàn toàn bất đồng, không khí khác biệt.

Trần Uẩn (húng tâm bùng bùng): Thiên hạ cùng mỹ nhân đều là của ta!

Tư Mã Tiêu (cá mặt nằm liệt): Quý Phi, ngực nàng sao lại to lên thế này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Quý phi: Đường công cứu quốc

Cuối năm qua đi, ngày xuân buông xuống, thời tiết phá lệ tốt, ngày ngày trời đều trong sáng, không ít các quý tộc Lạc Kinh mời nhau ra cửa đập thanh, thường thức cảnh xuân tươi đẹp.

Nhưng mà có người vui mừng có người lo lắng, trong triều quan viên quân việc đồng áng nhìn ngày lại ngày ánh mặt trời chiếu khắp nơi, đều sắp sầu bạc tóc. Năm ngoài vào đông tuyết ít, tới giờ lại còn không mưa, còn như vậy tiếp, năm nay hoa màu đều không dễ trồng. Nông dân càng sầu lo, mỗi người nhìn trời, trên mặt đều là sầu khổ.

thật vất vả và mưa một lần, không tới nửa ngày đã tạnh, thái dương xuất hiện làm nước nhanh chóng bốc hơi, đất rộng lại hoàn toàn khô ráo.

“Năm nay……. Sợ là năm nhiều thiên tai a…….”

Các nơi bắt đầu xuất hiện dấu vết khô hạn, trên triều đình rốt cuộc cũng bắt đầu chú ý, nhưng mà phương pháp ứng đối hữu hiệu lại rất ít. Mỗi cách mấy năm, sẽ có một năm bị thiên tai như vậy, đại tai tiểu khó không ngừng, chung quy vẫn là các bá tánh bình thường chịu khổ.

Liêu Đình Nhạn thân ở trung tâm quyền lợi tối cao của thời đại này, bên mình hoa đoàn cảm thốc, một mảnh yên vui phồn hoa, dân gian khó khăn cách nàng rất xa rất xa, nếu nàng cũng giống những người khác vạn sự không biết, vậy nàng có thể cùng các mỹ nhân hậu cung này cười nói yên yên, cho dù có phiền não, cũng chỉ là phiền não tòa cung thành này có thể chứa đủ bằng không. Nhưng nàng có tình không phải, nàng biết nạn hạn hán sẽ đến, còn biết nếu nạn hạn hán này không được xử lý tốt, sẽ chết rất nhiều người, như vậy về sau tuyệt đối sẽ giống nguyên tác, liên tục bùng nổ ôn dịch.

Vì thế Tư Mã Tiêu phát hiện, ngày xuân ánh nắng hết sức tươi sáng, Quý Phi của mình lại mặc danh lo lắng lên.

Tới đầu hạ, thật lúc trước sinh ra trên người nàng đều hết, đã gãy lại —— chỉ có ngực không gãy.

Advertisement / Quảng cáo

Tư Mã Tiêu chịu không nổi, về mặt táo bạo ở trong triều phát một trận hỏa, trở về nhéo cằm Liêu Đình Nhạn hỏi: “Đến tận cùng nàng đang lo lắng cái gì?”

Liêu Đình Nhạn nói thực ra: “Lo lắng khô hạn.” Cũng là lo lắng mất nước.

Tư Mã Tiêu: “Cho nên ta hỏi nàng vì cái gì lo lắng khô hạn?” Kia rõ ràng không có gì quan hệ với nàng. Tư Mã Tiêu cũng không thể hiểu được loại lo lắng này, bởi vì đối với hần mà nói, thiên hạ này là của hần, cũng giống như các bảo vật đặt trong nội kho, chỉ để xem cũng không có tác dụng gì. hần từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ để ý xem trạm hy thế nào, hoặc là nói, chưa bao giờ để ý những người khác như thế nào, những thứ đó cùng hần có quan hệ gì đâu?

Liêu Đình Nhạn người này làm hần cảm thấy thích, hần liền muốn nhìn thấy Liêu Đình Nhạn vô ưu vô lự biếng nhác mà sống ở bên người mình, tốt nhất giống như lúc trước. Nhưng mà nàng bây giờ, lại vì việc khô hạn vớ vẩn mà lo lắng đến tận đây, không khỏi làm hần nghĩ đến chuyện lù lục phát sinh lúc trước.

Nàng ưu quốc ưu dân? Tư Mã Tiêu nhạy bén mà cảm thấy không phải như thế, nàng bình thường lui tới đều thực lui nhác, chỉ có riêng chuyện này mới khẩn trương như thế, tựa hồ giấu diếm cái gì. Đây mới là điểm chân chính làm Tư Mã Tiêu cảm thấy không vui.

Có định thăm ép hỏi vài câu, nhưng Liêu Đình Nhạn lại không giống những người khác bị hần dọa một cái thì cái gì cũng nói. Tư Mã Tiêu muốn phát hỏa với nàng, cố tình nàng thờ sang làm nũng, lại ôm lại hôn, Tư Mã Tiêu liền……. liền phát không ra hỏa.

Kết quả càng ngày càng tức giận.

“không được gầy nữa.” Tư Mã Tiêu ra lệnh.

Liêu Đình Nhạn: “……” Đây cũng không phải chính nàng có thể khống chế được, thu đông béo lên, xuân hạ tự nhiên liền gầy, nàng đã nói rồi chờ mùa hè tới sẽ gầy, không riêng gì lo lắng khô hạn, cũng có nguyên nhân từ thời tiết.

Nước mưa thưa thớt, năm nay mấy châu đều có tình hình hạn hán, công văn cấp báo một phong tiếp một phong. Bởi vì Liễu Đình Nhạn sầu lo đến gầy đi, Tư Mã Tiêu không tự giác liền để ý, tốt xấu là phí thời gian xem, lại phản phó xuống quan viên các nơi làm thủy lợi. Thấy hần hoàng đế này đột nhiên đề bụng, bọn quan viên phía dưới hai mặt nhìn nhau, cũng trên làm dưới theo, đồng dạng quan tâm đến việc này.

So với nguyên tác, tình huống hiện tại tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà thời tiết càng ngày càng nóng, thời gian khô hạn càng ngày càng dài, đồng ruộng thật vất vả gieo hoa màu bởi vì không đủ nước tưới mà chết rất nhiều, cho dù mọi người trong nhà nhà cả ngày gánh nước tưới, thức khuya dậy sớm tỉ mỉ chăm sóc, cũng không thắng nổi thái dương cực nóng trên trời.

Khu vực quanh Lạc Kinh còn tạm, địa phương tình huống nghiêm trọng nhất, sau khi nhập hạ, đã là đất cằn ngàn dặm, mảng lớn đồng ruộng rạn nứt, cỏ dại đều không mọc nổi.

“Bệ hạ, tình hình tại nạn nghiêm trọng ở Đồ Châu, cần mau chóng nghĩ cách ứng đối, thần thỉnh bệ hạ mở kho lương, cứu tế nạn dân!” Lý Tư không biểu tình nghiêm nghị trầm trọng, bước ra khỏi hàng khom người.

Tư Mã Tiêu không nói gì, Đồ tướng quốc liền nhăn mày lại, quả quyết cự tuyệt: “không thể! Kho lúa Tế Địa chính là vì chuẩn bị cho chiến sự, sao có thể dễ dàng dùng cho việc thế này, vạn nhất ngoại tộc ở quan ngoại nhân cơ hội xâm chiếm, lương thảo cho đại quân lấy đâu ra!”

Lý Tư không kiên dữ nói: “Chẳng lẽ mạng người một châu không thể quan trọng hơn chiến tranh còn chưa thấy bóng dáng! hiện giờ Đồ Châu lương thực không đủ, quan mua lương thực đã không thể ứng phó, nhiều nơi thậm chí đã xuất hiện việc đổi con cho nhau ăn……”

Đồ tướng quốc cười lạnh một tiếng, “Chẳng qua chết vài người thôi, Lý Tư không hà tất khản trương như thế, ta xem khô hạn cũng không kéo dài được bao lâu, không cần dùng đến kho lúa Tế Địa.”

hần dứt lời chấp tay với Tư Mã Tiêu phía trên, lớn tiếng nói: “Bệ hạ nghĩ thế nào?”

Tư Mã Tiêu từ trước đến nay mọi chuyện theo hần, rất ít phản bác hần nói, chúng đại thần sớm thành quen, hiện giờ thấy trên mặt Đồ tướng quốc tất cả đều là chắc chắn, Lý Tư không và dám đại thần nóng lòng vì bá tánh Đồ Châu, đều nhìn không được trong lòng trầm xuống, Lý Tư không càng có chút tuyệt vọng mà kêu một tiếng bệ hạ.

Tư Mã Tiêu trầm mặt, lặng im một lát, mở miệng nói: “Mở kho lúa Tế Địa, nơi tình hình tại nạn nghiêm trọng, di chuyển bá tánh, chờ tai nạn kết thúc, lại cho bọn họ trở về nguyên quán.”

không nghĩ tới hần sẽ quyết định như thế, Lý Tư không tức khắc trước mắt sáng ngời, lập tức quý xuống nói: “Bệ hạ thánh minh!”

Đồ tướng quốc biểu tình cứng đờ, tiến lên một bước, “Bệ hạ cần nhắc, kho lúa Tế Địa là……”

“Đồ tướng quốc.” Tư Mã Tiêu ngắt lời hần, mặt vô biểu tình, một đôi mắt lại lạnh lại độc, “cô nói mở kho.”

Đồ quốc tướng gò má run rẩy một chút, đen mặt đứng trở về, lại không nói một câu.

Advertisement / Quảng cáo

Tư Mã Tiêu lại chỉ Đoàn thái phó, từ năm trước con thứ hai qua đời, hần ở trong triều biểu hiện đến càng thêm khiêm tốn, cơ hồ mặc kệ mọi việc. Lúc này Tư Mã Tiêu gọi hần ra, nói: “Mọi việc cứu tế, cần thái phó cùng giải quyết.”

Các đại quý tộc nhân số đông đảo, ở vài châu phủ đều có dòng nhánh của gia tộc, nếu muốn ổn định tình huống, không có gì thuận tiện hơn những gia tộc đã cắm rễ ở bản địa lâu năm, Tư Mã Tiêu ý tứ là lệnh Đoàn thái phó đi đầu khống chế tình hình tại nạn các nơi, cũng có ý bảo các đại gia tộc cứu tế.

Đoàn thái phó nâng mí mắt lên nhìn vị bệ hạ này một cái, ngay sau đó đáp vâng. hần lúc này giống Đồ tướng quốc, đối với Tư Mã Tiêu thái độ khác thường, cảm thấy thập phần kỳ quái.

—— một hồi lâu trước đây, cơ hồ là Cao thái bảo ra mặt xử trí, chúng đại thần đều cho rằng Đồ Thụy sử giả Thẩm Thạch kia được phong làm tư phẩm, là bởi vì cầu đến Cao thái bảo, mới được bệ hạ thả ra, lại đi xử lý lũ lụt đoái công chuộc tội, không ai biết là Tư Mã Tiêu phản phó. Cho nên lúc này, đối với hành vi đột nhiên của Tư Mã Tiêu, toàn bộ đại thần đều không khỏi nghĩ nhiều một chút.

Bệ hạ nhiều năm không để ý tới chính sự, vì sao đột nhiên thay đổi thái độ, hần là thật sự bởi vì tình hình tại nạn, hay là…… Nhớ tới bệ hạ trước mặt mọi người phủ quyết Đồ quốc tướng, tất cả đều cảm thấy, chỉ sợ việc này không đơn giản. Bệ hạ lúc nào quản đến trăm họ khó khăn, hiện giờ việc này chỉ sợ xử lý khó hạn là giả, chịu không được Đồ quốc tướng mới là thật.

Đến Đồ quốc tướng tự mình cũng nghĩ như thế.

Hạ triều, Đồ quốc tướng trở lại phủ, liền gọi các vị môn khách tâm phúc thương thảo việc này.

“hần bây giờ trưởng thành, sợ là không chấp nhận được ta.” Đồ quốc tướng thần sắc phức tạp, có vài phần phẫn hận, lại có chút buồn bã. Năm đó tiền đề đem ấu đế phó thác cho hần, hần cũng từng toàn tâm toàn ý nâng đỡ ấu đế, nhưng mà người không phải bản thạch, sao có thể vĩnh viễn bất biến. hần tuy không có tâm tư mưu phản, nhưng chung quy bởi vì nhiều năm tay cầm quyền cao, sinh chút tâm tư khác, cũng làm chút mưu việc tư.

Nhiều năm như vậy, dù Tư Mã Tiêu bạo ngược thành tính, nhưng chưa bao giờ phản đối hần bất luận quyết định gì, thời gian lâu rồi, Đồ quốc tướng liền cảm thấy như thế là đương nhiên, hôm nay đột nhiên bị phản bác, trong lòng hần kinh ngạc, lại có một tia sợ hãi nói không rõ.

Chẳng lẽ, bệ hạ thật sự chuẩn bị xử lý mình sao? Lúc trước rõ ràng hần ta không có gì khác thường, lại làm thế nào sinh loại tâm tư này?

một vị mưu khách nghe hần nghi hoặc, chớp mắt nói: “Bệ hạ xác thật hành sự có thay đổi, quốc tướng không ngại cẩn thận ngăn lại, có phải từ khi vị Liễu Quý Phi kia tiến cung, bệ hạ liền có chút bất đồng hay không?”

Đồ quốc tướng: “Người nói, bệ hạ bị một nữ nhân mê hoặc?”

“Từ xưa hồng nhan họa thủy, bệ hạ sợ là bị người có tâm chăm ngời quan hệ với quốc tướng”

Đồ quốc tướng thần sắc âm tình bất định, hừ một tiếng, lại nghĩ tới một sự kiện khác, “Tư Mã Tiêu khẳng khẳng muốn mở kho lúa Tế Địa, việc bên kia rất có khả năng sẽ bị phát hiện, hiện giờ chỉ có thể tìm mấy người chịu tội thay, giải quyết việc này trước.”

“Tướng quốc yên tâm, nhất định làm thỏa đáng việc này!”

……

Đoàn gia, Đoàn thái phó cùng với đại nhị từ ngồi một chỗ uống trà, có cấp dưới đi đến ngoài cửa cầu kiến.

“Như thế nào, biết bệ hạ vì sao khác thường như thế?” Đoàn thái phó hỏi.

Người kia quý gối phía dưới, thanh âm thường thường, không ngắt đầu, “Căn cứ thám tử trong cung hồi báo, bệ hạ sợ dĩ chú ý nạn hạn hán là bởi vì Liễu Quý Phi. Nghe nói Liễu Quý Phi biết được tình hình tại nạn, buồn bực không vui, bệ hạ không đành lòng thấy nàng như thế, mới có thể vì an ủi Quý Phi những tay vào việc này.”

Đoàn thái phó: “……”

hần uống một ngụm trà, buông ra nói: “Còn tưởng rằng hần chỉ là đường cái đồ chơi tìm vui, chưa từng nghĩ hiện giờ hần thế nhưng thành kẻ si tình, vì một nữ nhân? Ta thật sự là không thể tin được. Tùng Tuyệt, con cảm thấy như thế nào?”

Đại nhị từ của Đoàn thái phó tên là Đoàn Tùng Tuyệt, lúc này hần nghe phụ thân hỏi chuyện, khuôn mặt bình tĩnh, “Tư Mã thị ra nhiều kẻ điên, kẻ si tình lại cũng không ít. Mặc kệ việc này thật hay giả, chúng ta cứ nhìn đã, hiện giờ nên lo lắng nôn nóng cũng không phải là chúng ta.”

“Bất quá, trong cung vị Liễu Quý Phi kia thật là có thủ đoạn, có thể bức cho vị bệ hạ này của chúng ta nhẫn nại tính tình làm ra việc thế này, không thể khinh thường”

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Quý Phi ‘không thể khinh thường’ đó không hề biết Tư Mã Tiêu lại làm cái gì, nâng bây giờ dang dở chân đầu choáng váng não sung đau. Bởi vì tới mùa hè, nàng sợ nóng, cho nên trong cung điện dùng băng rất sớm, làm Quý Phi muốn cái gì có cái đó, băng đương nhiên có đủ, Liễu Đình Nhạn không có kỵ mà ở trong điện đặt không ít bồn băng. Hành vi không có tiết chế như vậy làm ra hậu quả chính là, nàng sinh bệnh cảm lạnh.

Đứng mùa hè, thế nhưng lại bị phong hàn, so với lần bị mùa đông trước còn nghiêm trọng hơn.

Liêu Đình Nhạn thống khổ uống thuốc đắng, nhìn không được nghĩ, vì cái gì mình và Tư Mã Tiêu cùng nhau ngủ, kết quả chỉ có một mình nàng bị bệnh, Tư Mã Tiêu còn khỏe mạnh? Theo lý thân thể của nàng so với Tư Mã Tiêu phải tốt hơn rất nhiều, cái này không đúng a.

Uống xong thuốc, ngậm chút mứt, Liễu Đình Nhận lại nằm về trên giường, dùng chân gãi bọc chính mình lại.

Lần sau không thể bôi vì tham mất mẻ mà dùng nhiều băng như vậy, chuyện gì đều thế, tham nhiều không có kết cục tốt.

Ngủ đến mơ mơ màng màng, Liễu Đình Nhận cảm giác có người ngồi ở bên cạnh, tay lạnh cầm cầm chạm đến trán của nàng. một lát sau, người nọ thu tay đi ra ngoài.

Liêu Đình Nhận giật mình một cái, tỉnh táo lại, nghe thấy gian ngoài có người đang nói chuyện.

“hiện giờ mỗi người đều đang suy đoán nguyên nhân bệnh hạ xử lý tình hình hạn hán, nó lúc trước cũng khó hiểu, giờ mới biết, nguyên lai là bởi vì Quý Phi.” Cao thái bảo thanh âm mang cười.

Tư Mã Tiêu thanh âm không phải rất cao hứng. “Nàng vì chút việc này mà bệnh thành như vậy…… Hừ, thật là phiền toái.”

Liêu Đình Nhận: “……” không phải, nàng thật không phải bởi vì lo lắng khô hạn, lo lắng đến sinh bệnh, mà là bởi vì dùng băng quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Có ta ở đây, cái gì nàng cũng không cần lo lắng

“Lần khô hạn này, đất phong Nghiêu Châu của Tần Nam Vương cũng có một bộ phận chịu ảnh hưởng.” Cao thái bảo nói tin tức cho Tư Mã Tiêu, nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Còn một chuyện, Tần Nam Vương không lâu trước đây, chiều tế cho nữ nhi duy nhất, người này xuất thân bình dân, thường thường vô kỷ.”

“A?” Tư Mã Tiêu suy nghĩ một lát nói: “Tần Nam Vương thấp phần sủng ái nữ nhi duy nhất của hắn, phỏng chừng là nữ nhi kia một hai đời gái, nếu không lấy Tần Nam Vương tâm cao khí ngạo, sợ là sẽ không thích chiều một nữ tử như vậy.”

Cao thái bảo gật đầu: “Bệ hạ nói không sai, nữ nhi của Tần Nam Vương lúc trước rời nhà trốn đi, sau khi trở về liền âm ỉ phải gả cho nam tử kia, Tần Nam Vương không lay chuyển được tính tình nàng ta, đành phải đáp ứng việc này. Nam tử kia hiện giờ đã nhảy từ bình dân trở thành nữ tử của Tần Nam Vương, thật sự là một bước lên trời, người Nghiêu Châu đều đang hâm mộ hắn vận khí tốt.”

Tư Mã Tiêu cổ quái cười, “Vận may? Ta thấy chưa chắc. Tần Nam Vương đa mưu túc trí, dễ dàng cho một bình dân cưới bảo bối nữ nhi của mình như thế, chỉ sợ người nọ cũng làm cho hắn rất là thương thức, người có thể làm lão đồng tây đó thường thức, sẽ là nhân vật đơn giản?”

“Bệ hạ vừa nói như vậy, nó cũng cảm thấy người này không đơn giản.” Cao thái bảo khẽ cười nói: “Nam tử đó tên là Trần Uẩn, nghe nói là một thợ săn bình thường ở Hà Hạ, cũng không có gì hiếm lạ.”

Bang——

Nội điện truyền đến tiếng chung trà rơi xuống đất, Tư Mã Tiêu vừa định nói chuyện, nghe thế liền đứng lên đi vào nội điện, đối mặt nhìn Liễu Đình Nhận.

Liêu Đình Nhận kéo chân gãi, mắt nhai cái ly vỡ vụn trên mặt đất. Nàng vừa rời bị Tư Mã Tiêu đánh thức, nghe thấy hắn đang nói chuyện cùng Cao thái bảo, đàm luận chính là Tần Nam Vương cùng với nữ xứng Tần Vô Hạ, nàng tò mò đứng dậy thò đầu ra, muốn nghe rõ ràng hơn một chút. Kết quả nghe được hai chữ Trần Uẩn quen thuộc, nàng ngạc nhiên làm động tác quá lớn liền không cẩn thận quăng đồ một cái ly bên giường.

Trần Uẩn nam chủ nguyên tác này, Liễu Đình Nhận thật lâu không nhớ tới nữa, nàng cho rằng mình lệch khỏi quỹ đạo lộ tuyến của nữ chính nguyên tác, vận mệnh của Trần Uẩn cũng sẽ thay đổi theo, không nghĩ tới, hắn hiện tại thể nhưng vẫn là đi lên lộ tuyến không sai biệt lắm với nguyên tác.

Advertisement / Quảng cáo

Trong nguyên tác, nam chủ và nữ chủ đã sớm ở cùng một chỗ, còn lẽ lẽ bá thiên địa làm vợ chồng, sau đó Trần Uẩn muốn cho người trong lòng cuộc sống càng tốt càng giàu có, nghĩ cách lúc vào đông chờ da thú đi Nghiêu Châu bán, trên đường vô tình cứu Tần Vô Hạ con gái duy nhất của Tần Nam Vương, từ đây quyền sách kia liền bắt đầu một đường ngược tìm ngược phối. Chủ yếu cốt truyện chính là Tần Vô Hạ nhớ thương Trần Uẩn, không thuận theo không buông tha; nam chủ yêu sắc nữ chủ, cố tình vận mệnh trên người; nữ chủ bởi vì nữ xứng cùng các loại vai phụ cản trở, không ngừng hiểu lầm nam chủ, hai người hiểu lầm nhau …… ngược tới ngược đi, ngược chết ngược sống.

Nhưng Liễu Đình Nhận nhớ rõ, ở thời điểm này, trong nguyên tác Trần Uẩn vẫn cứ không chịu tiếp thu Tần Vô Hạ, hắn là vì ôn dịch bùng nổ, mọi người khởi nghĩa rồi, vì bảo hộ những người khác, mới bắt đầu đi cưới Tần Vô Hạ để được đến Tần gia hỗ trợ cùng giúp đỡ.

Khi Trần Uẩn và nữ chủ bá thiên địa, bởi vì nữ chủ tư bốn cần bảo mật thân phận, cho nên trừ hai người họ ra, ở bên ngoài cần bán không có ai chứng kiến, nam chủ và Tần Vô Hạ thành thân trong mắt mọi người mới là danh chính ngôn thuận. Mà nữ chủ bởi vì người yêu muốn cưới nữ nhân khác, thương tâm lựa chọn rời khỏi nam chủ, đúng ngay lúc này, nàng một mình rời đi bị nam xứng Tư Mã Tiêu trong nguyên tác gặp được, mang về cung.

Kết quả hiện giờ, ở dưới tình huống nàng nữ chủ này không xuất hiện, Trần Uẩn cưới Tần Vô Hạ trước. Liễu Đình Nhận thầm nghĩ như vậy cũng tốt, nếu hai vị này đi tới cùng nhau, vậy sẽ không có chuyện tình tay ba cầu huyết theo nguyên tác, chúc bọn họ tương thân tương ái đến vĩnh viễn.

Liêu Đình Nhận trộm chân ho khan hai tiếng.

Tư Mã Tiêu đi đến bên nàng. nâng đầu nàng lên, nhìn nhìn một nàng ửng đỏ.

“Nghe thấy chúng ta nói chuyện?”

“Ừ.”

Tư Mã Tiêu đột nhiên hỏi: “Có phải nàng biết Trần Uẩn đó hay không?”

Liêu Đình Nhận: “……!” Từ từ, một chữ ta cũng chưa nói làm sao mà người biết được?

Thấy nàng thần sắc này, sắc mặt Tư Mã Tiêu trầm xuống. “Quả nhiên quen biết, xem nàng phản ứng lớn như vậy, chỉ sợ còn không chỉ là quen biết bình thường.”

Nếu không phải vô số lần ở trong lòng có ý mắng hắn, hắn cũng chưa phản ứng. Liễu Đình Nhận còn sắp cảm thấy gia hỏa này kỳ thật biết thuật đọc tâm.

Liêu Đình Nhận thẳng thần xin tha, lập tức lời key tác Tư Mã Tiêu giải thích: “Ta xác thật biết hắn, ta nhớ rõ cũng từng nói với người, lần trước gặp son phi được cứu, ân nhân đã cứu ta chính là Trần Uẩn.”

Tư Mã Tiêu ngồi ở mép giường, cười lạnh một tiếng.

Liêu Đình Nhận coi như không nghe thấy, theo thực tế nói: “Trừ lần đó, về sau chúng ta lại gặp gỡ thêm hai lần, một lần là ta mang theo gia phả đi dâng hương, trú mưa trong núi gặp được, một lần là mang theo nữ nô du hồ trong lúc vô tình gặp được, tổng cộng ta chỉ nói với hắn một câu!”

Tư Mã Tiêu vung tay lên, “Giải thích rõ ràng như vậy làm gì, chẳng lẽ cô sẽ hiểu làm sao.”

Liêu Đình Nhận: Người đã xưng ‘ cô ’ còn có tình chống đỡ cái gì a! biểu tình khùng bỏ rõ là đáng yêu phát hiện bạn gái có bạn trai cũ, không giải thích rõ ràng sẽ chết người đi!

Quần vòng sợi tóc trước ngực Liễu Đình Nhận, Tư Mã Tiêu dùng ngữ khí tùy tiện hỏi nàng: “Nàng cảm thấy Trần Uẩn này thế nào, hắn là cái dạng người gì?”

Đầy dứa không hết, người với hắn lại không có giao thoa, loại tiết mục không hiểu sao lại cảm thấy hứng thú với hắn là mệnh trung chủ định sao? Liễu Đình Nhận chửi thầm, một lát sau cho Tư Mã Tiêu một đáp án: “hắn là người tốt.”

Tư vài lần ngăn ngăn hai người ở chung xem ra xác thật là người tốt. Nguyên tác nam chủ giai đoạn trước chính là người tốt a, bằng không hắn sao có thể một lần lại một lần cứu cô nương.

Tư Mã Tiêu: “Còn gì nữa, nàng cảm thấy hắn bên ngoài thế nào, tính cách thế nào?”

Liêu Đình Nhận trong hoảng hốt có loại cảm giác vi diệu, bản thân làm bạn trai, bị bạn gái tính toán chỉ li về bạn gái tiền nhiệm, nàng nhất định là bệnh quá nặng. Lại ho khan ra tiếng. Liễu Đình Nhận cơ trí trả lời: “Lớn lên thế nào

ta không nhớ rõ, rốt cuộc chỉ gặp vài lần, tính cách gì đó, không có thâm giao, ta cũng không dễ phán đoán.”

Nàng nói xong, thấy Tư Mã Tiêu xoa xoa khoe môi, buông nàng ra, đứng lên đi ra ngoài, nhất phái bình thường, nhìn không ra tâm tình thế nào.

Vuốt ve một chút, kéo nàng đến hôn hôn.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chờ đấy, lão nương liền truyền bệnh cho ngươi!

Advertisement / Quảng cáo

“Nàng nghỉ ngơi đi.” Tư Mã Tiêu xoa xoa khoe môi, buông nàng ra, đứng lên đi ra ngoài, nhất phái bình thường, nhìn không ra tâm tình thế nào.

Liêu Đình Nhạn bang một cái gối về trên giường.

.....

Trong Lạc Kinh không biết từ khi nào bắt đầu phát ra lời đồn đãi sôi nổi.

“Ngươi biết không? Nghe nói lần này đại khảo hạn, chính là bởi vì bệ hạ tàn bạo, lại tin sùng yêu phi, ngày ngày ở trong cung giết người tìm vui, cho nên trời cao mới có thể giáng xuống trừng phạt, khiển trách bệ hạ bạo ngược!” Lời đồn cùng loại truyền đến mưa mưa gió gió, lại không tìm thấy ngọn nguồn.

Lời đồn đãi từ trước đến nay khó ngăn chặn nhất, về sau, cơ hồ đều khiển trách hoàng đế tàn bạo, còn nói Quý Phi hồng nhan họa thủy.

Việc này thực mau truyền tới tai Tư Mã Tiêu, hần triệu Tác Kỵ tướng quân thủ vệ cung thành tới, cười lạnh phản phó, “Ngươi truyền lời, giết.”

Tác Kỵ tướng quân trán đổ mồ hôi, gan nản nói: “Bệ hạ, lời đồn đãi hỗn loạn, những người từng nói thật sự là quá nhiều, cái gọi là pháp không trách chúng.....”

Tư Mã Tiêu tựa lưng vào ghế ngồi, ngẩng khí lạnh khốc: “Vậy lập tức phái người đóng giữ ở mỗi giao lộ trong thành, chỉ cần nghe thấy có người tụ tập truyền ngôn, liền ngay tại chỗ xử tử kẻ có thanh âm lớn nhất, cô muốn ở trên đường phố chính lập cột cờ bách ngừ, treo thi thể những người này lên, cho chúng biết kết cục của phê bình thiên tử.”

Tác Kỵ tướng quân cả kinh không dám nói lời nào, việc này thật sự là nháo đến quá lớn, lúc trước Lạc Kinh cũng ngầm có người ở truyền ra bệ hạ là bạo quân, nhưng không điên truyền như bây giờ, chọc đến bệ hạ giận dữ. hần trong lòng biết lần này trong Lạc Kinh xác thật phải có một hồi tình phong huyết vũ, thành thật lui ra rồi lập tức điểm binh tướng, tuần tra các nơi.

Hành vi này ngay từ đầu khiến cho không ít người phẫn nộ mắng to, càng chứng thực lời đồn đãi, nhưng mà theo từng cột thi thể treo lên, người dám ra tiếng càng ngày càng ít, dù người nào đó có tâm tung ra lời đồn đãi, cũng không dám trắng trợn táo bạo kích động nhân tâm khắp nơi.

Vẫn có một bộ phận nhỏ người đứng đắn không sợ chết, bốn phía tuyên dương, “Sợ cái gì, pháp không trách chúng, trong thành Lạc Kinh trăm vạn dân cư, bệ hạ chẳng lẽ còn có thể giết hết nhiều người như vậy?”

Trong cung ngồi ở trên vị trí tối cao, Tư Mã Tiêu nói cùng một câu, “Lạc Kinh trăm vạn bá tánh, giết không hết.”

“Bất quá mới chỉ có trăm người bị giết, nếu vẫn có người vọng nghị thiên tử, truyền việc hậu cung, liền dựng một thêm một trăm cột, một ngàn cột, cô cũng muốn nhìn một chút, là trên cột treo đầy người trước hay là lời đồn đãi ngừng lại trước.”

sự thật chứng minh, dưới trấn áp huyết tính như vậy, lời đồn đãi lừng lẫy lúc trước thực nhanh bình ổn, nhìn góc đường treo thi thể, không ai còn dám truyền những lời đồn đó, Lạc Kinh lâm vào một loại bình tĩnh quý dị.

So với Lạc Kinh tương đối bình tĩnh, các châu phủ khác lời đồn đãi cũng như mọc cánh, truyền lưu nhanh chóng khắp nơi, đặc biệt là địa phương gặp tai họa chịu nhiều ảnh hưởng, tiếng bất mãn bắt đầu dâng lên.

Lần đầu tiên nghe được tin tức có nạn dân bạo động, Liêu Đình Nhạn sững sờ thật lâu. Nàng nghĩ không rõ, rõ ràng đã không giống nguyên tác, so sánh với nguyên tác kia thâm tượng nhìn thật ghê người, hiện tại bởi vì triều đình coi trọng, Tư Mã Tiêu sai người kịp thời xử lý, tình hình tai nạn các nơi đều có giảm bớt, vì cái gì vẫn có bạo động? Có phải tiếp theo còn sẽ có sự kiện khởi nghĩa không?

Tư Mã Tiêu ôm nàng, thấy nàng ngờ ngác, liền hỏi: “Thế nào, lại lo lắng nạn dân bạo động?”

Liêu Đình Nhạn hoàn hồn, nhìn hần, chần chờ hỏi: “Vi sao nạn dân phát sinh bạo động? Bệ hạ khôngphải đã cho người xử lý tốt tình hình tai nạn sao?”

Tư Mã Tiêu cao cao cảm năng, “Sao nàng ngu ngốc như vậy?”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

“Tự xưa đến nay, thiên tai đều sẽ có người chết, phạm là chết nhiều người, mọi người sẽ khủng hoảng, mà một khi nhiều người khủng hoảng, thì sẽ phát sinh bạo động, đây là việc thực bình thường.” Tư Mã Tiêu nói.

không giống, ở thời đại của nàng thì không. Liêu Đình Nhạn lần đầu tiên rõ ràng mình bạch thời đại của mình và thời đại này có bao nhiêu bất đồng, quan niệm bất đồng, hệ thống chính trị bất đồng, tạo thành nhân dân bất đồng.

Cho dù đi vào nơi này chín năm, Liêu Đình Nhạn vẫn hoàn toàn không quen với thế giới này coi khinh mạng người, nghiêm ngặt về giai cấp, ở chỗ này mọi người đối với việc thượng cấp xử tử hạ cấp, chủ nhân xử tử nô lệ, thậm chí cha mẹ giết chết con cái, đều cảm thấy đương nhiên, ngẫu nhiên có người khiển trách, lại đều thừa nhận thế này phù hợp quy củ.

“Nếu phát sinh bạo động, bệ hạ sẽ phái binh trấn áp sao?” Liêu Đình Nhạn đột nhiên hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

Tư Mã Tiêu không chút nghĩ ngợi, “Đây là đương nhiên.” hần ngừng lại, biểu tình không rõ, “Nàng muốn ta không thương tổn những bạo dân bạo động đó?”

Liêu Đình Nhạn trầm mặc một lát, lắc lắc đầu: “Ta sẽ không ngăn cản bệ hạ làm bất kì việc gì.”

Nàng sợ hãi bởi vì mình mà có gì đó thay đổi, nàng cũng không thể xác định, nếu thỉnh cầu Tư Mã Tiêu thay đổi cách làm, thì kết quả là tốt hay xấu, vạn nhất là kết cục tệ hơn, nàng sẽ chịu không nổi.

nói đến cùng, nàng không hiểu những vai chính xuyên qua trong tiểu thuyết và phim ảnh lấy đâu ra quyết đoán lớn như vậy, từ một người bình thường xuyên qua thành nhân vật lợi hại thì dám tùy tiện quyết định vận mệnh và sinh tử của vô số người? Bọn họ đều không sợ sao? Nàng chính là hoảng hốt a!

Thấy nàng cuộn tròn ở trong lòng ngực mình buồn bã ỉu xiu, Tư Mã Tiêu ôm nàng thấp giọng nói: “Nàng đang khổ sở cái gì? Vì những người không quen biết đó mà nàng khổ sở sao?”

Liêu Đình Nhạn cuộn trong lòng ngực hần không nói lời nào, Tư Mã Tiêu liền vuốt tóc nàng, sâu kín nói: “Tự cô chỉ kim đều như thế, mưa thuận gió hoà, bá tánh sẽ sống yên ổn. Mà một khi phát sinh tai nạn, bọn họ sẽ muốn đổi địch gì đó, làm thế để phát tiết sự hãi. Ta là thiên tử, thần dân của ta có thể thần phục ta, cũng có thể đảo mắt phản nghịch, đạo lý này từ nhỏ ta đã hiểu rõ, chỉ cần ta yếu thế, sẽ bị kéo từ trên trời xuống đất sâu. Ngồi ở vị trí này, bên cạnh đều là chiến trường, loại chuyện này rất phổ biến, nhầm chán vô cùng.”

“Nàng xem những lời đồn đãi này, nàng ngu ngốc như vậy, khẳng định không biết sau lưng có bao nhiêu người đang thúc đẩy, lại ngầm có bao nhiêu người đang ngo ngoe rục rịch.”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ta không hiểu.”

Tư Mã Tiêu: “Ta biết nàng không hiểu, nhưng có ta ở đây, cái gì nàng cũng không cần lo lắng, an tâm mà ở bên ta.”

Tác giả có lời muốn nói: trên thế giới không có người tốt và người xấu tuyệt đối, cũng không có kẻ mạnh và kẻ yếu tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Đều là Quý phi dạy thật tốt a

Trần Uẩn đi vào trong thư phòng của Tần Nam Vương, thấy trên mặt hần mang cười, ánh mắt nhìn mình cũng thực vừa lòng, liền đoán được là việc đã thành.

“Phụ thân.” Trần Uẩn cười nói.

Tần Nam Vương gật gù đầu, cầm lấy một phong thư trong tầm tay đưa cho Trần Uẩn, “Con đã đến rồi, nhìn xem, Lạc Kinh gọi thư. Quả thực như lời của con, vị kia đã đồng ý, có hần tương trợ, đại sự của chúng ta có hi vọng.”

Trần Uẩn cười theo, cung kính tiếp nhận thư, mở ra nhìn kỹ. Tần Nam Vương nãy ngày nay, nhìn người con rể này là càng xem càng thuận mắt, người này tài trí hơn người, quan trọng nhất chính là hần có dã tâm có đảm lược, về điểm này mà nói, so với bản thân mình còn càng ưu tú hơn. Tần Nam Vương biết tính cách của mình, thường dễ dàng bán khoán quá nhiều, không có quá quyết như người trẻ tuổi này.

Thời gian này, mắt thấy Trần Uẩn làm những thủ hạ của mình nhìn với con mắt khác, Tần Nam Vương cũng đúng lúc bỏ ra chút quyền lợi cho hần, hần chỉ có Tần Vô Hạ một nữ nhi như vậy, ngày sau hần đời, nữ nhi còn phải để cho Trần Uẩn chăm sóc, có lẽ chờ bọn họ tính toán đại sự thành công, thiên hạ này đều thuộc về Tần gia hần, mà tương lai tử hần ra, có thể ngồi trên cái vị trí, chỉ có thể là hài tử do nữ nhi sinh ra.

Tần Nam Vương đầu tỉnh quang trong mắt, lại khen ngợi: “Ít nhiều nhờ con cho người truyền ra lời đồn đãi, lại phái người chăm ngồi nạn dân khắp nơi, hiện giờ chỉ chờ tình huống càng thêm nghiêm trọng, chúng ta liền có thể dựa thế khởi sự.”

Advertisement / Quảng cáo

Trần Uẩn cười cười, thờ dãi một tiếng: “Nhưng hoàng đế Tư Mã Tiêu tàn bạo, chỉ sợ những nạn dân đó nháo sự cũng phải ném chút khổ sở, đến lúc đó chúng ta cần sớm phái người tương trợ mới được. Còn nữa người chúng ta an bài trong Lạc Kinh, bị hoàng đế giết không ít, thật sự đáng tiếc. Bởi vì một chút lời đồn đãi liên tụy ý giết người như thế, nếu không lật đổ bạo quân này, chắc chắn có càng nhiều bá tánh vô tội phải chịu khổ.”

Tần Nam Vương không để bụng. “Vậy thì có gì, bất quá chết vài người mà thôi, lại phái người khác đi ầnúp là được.” Lời tuy như thế, nhưng trong lòng hần đối với tính cách của Trần Uẩn lại rất vừa lòng, chính là tính cách như vậy ngày sau mới không có khả năng vong ân phụ nghĩa.

Trần Uẩn rời khỏi chỗ Tần Nam Vương, trở lại viện của mình, nhận được một phong thư khác. Phía trênviết cũng là tin tức từ Lạc Kinh, bất quá tương đối hỗn độn, ánh mắt Trần Uẩn cuối cùng dừng lại ở chỗ cuối thư, viết Liễu Quý Phi được hoàng đế Tư Mã Tiêu sủng ái, ngày gần đây đang chuẩn bị cùng đi Cửu Hoa hành cung ra ngoài tránh nóng.

Ngày mùa hè Lạc Kinh thời tiết nóng bức, mùa hè này phá lệ quái dị, dường như so với năm trước càng nóng hơn vài phần, Liễu Đình Nhạn sợ nóng nhất, từ lần trước dùng quá nhiều băng làm cho sinh bệnh, bệnh khỏi rồi năng lại không dám tùy tâm sở dục dùng băng, nhưng thật sự quá nóng.

Ban đêm, Liễu Đình Nhạn ngủ đến mơ mơ màng màng luôn tiến đến bên người Tư Mã Tiêu, muốn ôm hần ngủ, ai bảo nhiệt độ cơ thể Tư Mã Tiêu thích hợp. Nhưng chỉ ôm trong chốc lát năng cảm thấy nóng, lại đẩy Tư Mã Tiêu ra lần vào phía trong giường, như thể cá đem lần lộn tới lần lộn đi, Tư Mã Tiêu quả thực sắp bị năng làm chết, ngủ không tốt hóa khí cũng lớn hơn bình thường rất nhiều.

Vì tất cả mọi người đều tốt, Tư Mã Tiêu thực nhanh quyết định mang Quý Phi đi Cửu Hoa hành cung tránh nóng. Mùa hè vừa rồi Tư Mã Tiêu cũng đi Cửu Hoa hành cung ở một thời gian, nhưng chưa từng mang theo mỹ nhân hậu cung đi cùng, năm nay vẫn là một lần đầu, lúc này trong ngoài cung càng thêm hiểu biết Liễu Quý Phi trong truyền thuyết được thành sủng đến mức độ nào.

Biết được Tư Mã Tiêu mang Liễu Quý Phi đi Cửu Hoa hành cung tránh nóng, trong cung các mỹ nhân khác tâm tình đều thực phức tạp, năm rồi các năng ước gì Tư Mã Tiêu nhanh đi tránh nóng, lưu lại các năng ở lại cung đình Lạc Kinh tốt xấu quá mấy ngày sống yên ổn, không cần mỗi ngày lo lắng đầu sẽ bị rơi, da sẽ bị lột. Nhưng năm nay, Tư Mã Tiêu riêng mang theo Liễu Quý Phi đi cùng, thật giống như lại một lần làm cho các năng rõ ràng ý thức được, các năng nhiều người như vậy cũng không thể làm gì mà bị kẻ to sau làm được, trong lòng sao có thể thoải mái. không thoải mái nhất chính là, đối với tình huống này các năng còn không hề có cách nào.

Mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, Liễu Đình Nhạn là người vui mừng nhất. Hành cung tránh nóng a..... Năng lúc ở thời đại kia xem phim truyền hình có nhắc tới hành cung tránh nóng, hình nhau đều xây ở trong núi, hoàn cảnh thanh ư, rất là mát mẻ.

Ở Lạc Kinh lâu như vậy, năng cũng không sai biệt lắm có chút chán ngấy, vừa vận đi hành cung giải sầu, kiến thức một chút người cổ đại có tiền có quyền vào mùa hè sinh hoạt như thế nào.

Xe ngựa chạy mấy ngày, rốt cuộc tới Cửu hoa cung. Nơi đây quả nhiên là phong thủy bảo địa, mới xuống xe ngựa, Liễu Đình Nhạn liền cảm giác một trận gió núi tươi mát thổi vào mặt, mang theo hơi thở vó cùng sạch sẽ thoải mái thanh tân, chung quanh có cây tươi tốt, thanh sơn liên miên, làm cho nhiệt độ không khí giảm đáng kể, Liễu Đình Nhạn lập tức cảm thấy một trận buồn ngủ này lên, nhện khôngđược neho neho mắt.

Lần này đi ra ngoài, trừ hoàng đế và Quý Phi, còn có rất nhiều cung nhân hầu hạ cùng hộ vệ bảo hộ, bọn họ đều từng nghe lời đồn đãi về Liễu Quý Phi, bên ngoài hiện đều truyền ra năng có mỹ mạo thiên tiên, mới mẽ hoặc Tư Mã Tiêu thần hôn điên đảo. Nhưng người chân chính gặp được Liễu Đình Nhạn cực ít, mọi người trong lòng đều tò mò về năng, lần này đi ra ngoài Cửu hoa cung, mới có cơ hội chính mắt nhìn thấy tuyệt thế mỹ nhân trong lời đồn kia.

Liêu Đình Nhạn được đỡ xuống xe ngựa, say mê với gió mát núi xanh ở Cửu hoa cung, trên mặt khôngche đầy bất cứ thứ gì, bằng cơ ngạc nhận, thanh triệt thông minh sắc xảo, một thân áo lụa màu nhạt theo gió bay tán loạn, thật sự giống như tiên tử trong mây, khiến người ta kinh diễm.

Người xem há hốc mồm không phải ít, chờ đến Liễu Đình Nhạn vào trong Cửu hoa cung, rất nhiều người mới hồi phục tinh thần lại, thầm nghĩ trong lòng, nếu ta là hoàng đế, ta cũng thích mỹ nhân thiên tiên như vậy.

Nếu Liễu Đình Nhạn biết được những người này suy nghĩ cái gì, năng sẽ chỉ làm mấy cái xem thường. đã từng, năng cũng cho rằng Tư Mã Tiêu nhân thiết là hôn quân háo sắc, nhưng hiện tại năng đã minh bạch, hôn quân thì có, háo sắc là còn chờ thương thảo, rốt cuộc người này thật sự thâm mỹ khiến người ta không chịu nổi, công năng tình dục cũng làm người ta hoai nghi.

Ở hành cung tránh nóng ngày thứ nhất, Tư Mã Tiêu cuối cùng không còn nữa đêm bị Quý Phi minh đẩy tỉnh, Quý Phi lại khôi phục giấc ngủ ngon đi vắng, có thể ngủ say đến hừng đông. Tư Mã Tiêu nửa đêm phát thần kinh, niết mặt cắn tay mà lần lộn cũng không thể đánh thức năng. Liễu Đình Nhạn buổi sáng dậy, phát hiện nhóm nữ hầu nhìn mình ánh mắt có điểm kỳ quái, soi soi gương, lúc này mới phát hiệntrên má mình có dấu răng, không hề nghĩ ngờ là Tư Mã Tiêu làm ra chuyện tốt.

“.....” Lợi hại, không rõ căn như thế nào, thế nhưng cũng không cần tính năng.

Tư Mã Tiêu cảm thấy năng mới lợi hại nhất, cắn mặt năng như vậy năng cũng không tỉnh, nếu khôngphải thấy năng còn hồ hập, đều phải cho rằng năng tất thời rồi. Tư Mã Tiêu nghĩ trăm lần cũng khôngra, lúc trước vừa mới bắt đầu ngủ cùng hần, Liễu Đình Nhạn vừa dậy liền tỉnh, hiện giờ cắn năng còn không tỉnh, năng là thật không có tâm cảnh giác với hần hay thuận tụy là lười?

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn ngủ ngon, ăn uống cũng tốt lên theo, hơn nữa ở hành cung tránh nóng món ăn sơn trân thốn que mới mẽ, không cần thận liễn ăn nhiều hơn. Nhìn nhìn lại hành cung còn có ao tắm rửa có thể làm bể bơi, tắm xong rồi còn có nữ hầu chuyên môn mát xa, thật là sung sướng. Tư Mã Tiêu cũng chưa lường thụ được như năng.

Tư Mã Tiêu còn ở trong một góc nào đó của hành cung gặp mặt thám. Cao thái bảo tọa trấn Lạc Kinh, có tin tức gì đều sẽ phái hoạn quan phía dưới tới hội báo.

“Hồi bẩm bệ hạ, lần trước bệ hạ sai người đi điều tra chuyện kho lúa Tế Địa, hiện giờ đã điều tra rõ. Lương trừ trong kho lúa Tế Địa, mấy năm trước đã bắt đầu bị Đồ quốc tướng sai người tự mình lấy đimua bán, hiện giờ bên trong lương thảo mười phần chỉ còn hai ba, lúc trước bệ hạ ra lệnh mở Tế Địa, Đồ quốc tướng ngầm từ Đồ Viên vận chuyển hơn phân nửa lương thực bù vào.....”

Độ Viên trừ lương thảo so với kho Tế Địa còn quan trọng hơn, Tư Mã Tiêu lúc trước sợ đi không động đến kho Độ Viên mà mở kho Tế Địa, chính là bởi vì nguyên nhân này, lúc trước Đồ quốc tướng nhất định không chịu mở kho Tế Địa, hần đã cố hoai nghi, hiện giờ chứng thực, Tư Mã Tiêu thật sự mới chút cũng không ngoài ý muốn.

trên mặt hần nhìn không ra bao nhiêu tức giận, thậm chí có vẻ quá mức vô vị.

“một khi đã như vậy, tìm cơ hội cho người tố giác kho Độ Viên tồn lương bị giảm bớt, quan viên quản lý trông giữ kho lúa hai nơi đều xử trí, còn Đồ quốc tướng, tùy hần đi.” Tư Mã Tiêu nhẹ cảm nhẹ buông, không có ý tứ động đến Đồ quốc tướng.

Hoạn quan hồi bẩm tuy có khó hiểu, nhưng trăm triệu không dám tìm hiểu ý tưởng của bệ hạ, bái hầnmột bái rồi lui về phía sau đi ra ngoài.

Tư Mã Tiêu đứng dậy đi tìm Liễu Đình Nhạn, đi ra điện, còn chưa nói gì, gặp gỡ cung nhân liền chủ động quý gối hần lễ, tiếp theo nói cho hần Quý Phi ở chỗ nào, cũng không cần hần hỏi.

một đường đều như thế này, giống như các cung nhân đều khẳng định hần đi loạn tại đây chính là đangìm Quý Phi.

Nhận thấy điểm này, Tư Mã Tiêu bước chân ngừng lại, thế nhưng cảm thấy có vẻ không được tự nhiên. Từ khi nào bắt đầu biến thành như vậy?

hần chưa nghĩ kỹ, đã nghe thấy tiếng Liễu Đình Nhạn cười. Năng thường xuyên cười, nhìn thấy đồ vật yêu thích cao hứng mà cười, bởi vì thực thoải mái thích ý cũng cười, tuy rằng không cao hứng nhưng muốn làm bộ cao hứng lại già cười, vân vân, cười ra tiếng nhẹ nhàng sung sướng giống như vậy nhưng thật ra rất ít.

Tư Mã Tiêu nghĩ, dừng bước chân lại, đứng ở nơi xa nhìn.

Liêu Đình Nhạn được mấy nữ hầu vây quanh, đang đứng ngoài một mảnh ruộng dưa. Đại khái đó là cung nhân trong hành cung tự trồng, ở một góc ngự viên, dây leo bò đầy đất mặt thậm chí kéo dài đến bờ tường, bò lên trên nóc nhà, trên mặt đất kết nụoir mấy quả dưa xanh mượt, Liêu Đình Nhạn xoay người lại gõ dưa hấu, mấy nữ hầu ở một bên nhắc lần vảy và tóc dài cho nàng. Nàng tựa hồ mới vừa tắm gội xong không lâu, tóc dài còn chưa búi lên, buông xõa ở sau người.

Liêu Đình Nhạn rất có hứng thú, nhất nhất gõ từng quả dưa, cuối cùng lựa chọn một quả, các nữ hầu nhìn quả dưa, sôi nổi khích lệ Quý Phi tuệ nhãn như đuốc, quả này khẳng định là ngọt nhất.

Hái quả dưa xuống, Liêu Đình Nhạn còn muốn tự mình ôm, nhóm nữ hầu vội lau sạch sẽ bụi đất bám ở bên ngoài quả dưa rồi lại giao cho nàng.

Cung nhân chờ ở một bên kia, mặc một thân chế phục màu xanh lá của hoạn quan hành cung, hần thấp giọng nói gì đó, lại chỉ chỉ một góc trên nóc cung điện. Liêu Đình Nhạn sau khi nghe xong, ôm dưa lùi lại, dẫm lên một cục đá nhin lên nóc nhà, trên mặt lộ ra tươi cười.

Tư Mã Tiêu nghe thấy nàng nói: “trên nóc nhà quả nhiên cũng mọc lên hai quả dưa, còn không nhỏ đâu, hái một quả xuống nhìn xem?”

Advertisement / Quảng cáo

Nàng vừa nói như vậy, có cung nhân đi tới, bắc thang hái dưa hấu, lại đưa đến tay nàng.

Tư Mã Tiêu xem xong, cũng không đi qua, trực tiếp xoay người về trong điện nằm. Cửa sổ mở rộng, bên ngoài gió núi thổi vào, Tư Mã Tiêu nằm không bao lâu, nhắm mắt lại nghe thấy tiếng bước chân liên tiếp. Trước khi tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, hần nở to mắt liếc nhìn một cái, quả nhiên nhìn thấy Liêu Đình Nhạn ôm hai quả dưa hấu.

“Bệ hạ, thiếp mới vừa hái dưa, bệ hạ muốn ném thử hương vị sao?”

Tư Mã Tiêu ngồi dậy, giơ tay đẩy đẩy hai quả dưa đặt ở trước mắt, “Trong hành cung này còn trồng dưa hấu?”

Liêu Đình Nhạn cười trả lời, “Là một cung nhân trong hành cung tự trồng!” Tiếp theo liền đem chuyện thủ vị trên nóc nhà cũng có dưa nói một lần.

Dưa cắt ra, Tư Mã Tiêu khó được chủ động ăn nhiều hai miếng, không giống ngày thường ăn một chút cũng giống như nuốt độc dược. hần nguyên ý từ tể ăn cái gì, Liêu Đình Nhạn thể nhưng cảm thấy có chút cao hứng, nàng phân ứng trong chốc lát, cảm thấy đây giống húng hải tử không thích ăn cơm, một ngày nọ chủ động ăn, người khác nhìn cũng thấy vui mừng.

Hầu hạ Tư Mã Tiêu nhiều năm, trong lòng Căn Đức cũng có chút vui mừng, trong khoảng thời gian này tới nay, bệ hạ cho dù ăn ngủ đều tốt hơn trước kia, đều là Quý Phi dạy ra a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Trời có mây gió bất trắc

Ở Cửu Hoa hành cung ngày tháng trôi qua cực kỳ tiêu dao, Liêu Đình Nhạn lúc trước bối vì hai quả dưa ban thưởng hậu hĩnh cho cung nhân trồng dưa, làm cho toàn bộ các cung nhân ở hành cung đều hao hết tâm tư lấy lòng nàng, hy vọng chính mình cũng có thể may mắn nhận được ban thưởng phong phú.

Trong núi tóm lại là so với trong cung càng làm người ta thả lỏng, đồ vật thủ vị cũng càng nhiều, các cung nhân hôm nay bắt được con chim nhỏ xinh đẹp, ngày mai đưa lên con nai con, hao hết tâm tư bày trò cho nàng. Liêu Đình Nhạn chính mình chơi không đủ, còn phải chia sẻ cho Tư Mã Tiêu một chút, hần có thích hay không Liêu Đình Nhạn nhìn không ra, nhưng có thể phát hiện ít nhất hần không chán ghét.

Từ khi tới Cửu Hoa hành cung, ngược lại đại bộ phận thời gian Tư Mã Tiêu đều nằm liệt ở đó nghỉ ngơi, Liêu Đình Nhạn hằng hái chạy khắp nơi quanh hành cung.

Hành cung trong núi ban đêm yên lặng, mờ cửa sổ ra, dù không cần bồn bãng cũng cảm thấy mát mẻ. Bọn họ ngủ trên giường lót chiếu trúc ngọc, lạnh băng rất là thoải mái. Liêu Đình Nhạn tắm gội xong liền rũ tóc nằm ở trên giường, trong tâm tay bày các loại trái cây ướp lạnh, Tư Mã Tiêu ở bên nàng, dùng tay chạm rải vuốt chải mái tóc dài cho nàng —— đây là yêu thích gần đây hần mới thêm vào.

Thường thường Liêu Đình Nhạn cứ như vậy mơ hồ mà ngủ mất, buổi sáng tỉnh lại phát hiện Tư Mã Tiêu ngủ còn chưa tỉnh. Liên tiếp vài sáng sớm tỉnh lại phát hiện Tư Mã Tiêu còn đang ngủ, Liêu Đình Nhạn cảm thấy không thích hợp, phải biết rằng từ trước đến giờ trên cơ bản nàng đều ngủ sớm dậy muộn hơn Tư Mã Tiêu, buổi sáng tỉnh lại phát hiện hần còn đang ngủ, loại tình huống này cực ít.

Nàng suy đoán, có thể là vào mùa này thân thể Tư Mã Tiêu có cái gì đó dị thường. Nghĩ lại nghe nói hần từ trước tới nơi này tránh nóng không mang theo bất kì mỹ nhân nào, cũng có thể phỏng đoán hần xác thật có chỗ không bình thường. Nhưng Tư Mã Tiêu không nói, nàng coi như không biết thôi.

Đáng giá cao hứng chính là, mấy ngày này Tư Mã Tiêu tinh tình tốt rất nhiều, ít nhất không còn động bất động muốn giết người.

Advertisement / Quảng cáo

Phát hiện điểm này, Liêu Đình Nhạn trong lòng cũng nhẹ nhàng rất nhiều, hơn nữa ở Cửu Hoa hành cung vô câu vô thúc, nàng quả thực thành con ngựa hoang thoát cương, còn có thể làm ra chuyện leo cây hái quả không phù hợp thân phận Quý Phi. Tư Mã Tiêu chưa bao giờ quản rằng làm cái gì, trừ Tư Mã Tiêu, địa vị tối cao nơi này chính là Liêu Đình Nhạn, bởi vậy, Liêu Đình Nhạn dứt khoát cao hứng như thế nào thì làm tới như thế đấy.

Nàng đang ở một dòng suối trong núi gần hành cung bắt cá, lặn vẫy và tay áo đều ướt đầm, mới dưới sự trợ giúp của một đám cung nhân nữ hầu bắt được một con cá nhỏ.

Cuối cùng con cá nhỏ này tiến cống lên cho Tư Mã Tiêu, để hần ăn.

Căn Đức vẫn là lần đầu nhìn thấy mỹ nhân hậu cung như vậy, lặng lẽ báo cáo cho Tư Mã Tiêu, “Bệ hạ, mấy ngày nay, Quý Phi ngày ngày ở chỗ nước cạn bên kia nghịch nước, có phải là có chút……”

Tư Mã Tiêu dựa ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, vẫy vẫy tay, “Cứ để nàng cao hứng, phải nhiều người báo vệ.”

Căn Đức cũng chỉ nói một câu này, rồi cuộc không dám nhiều lời.

Nhưng mà, từ xưa đến nay vẫn có câu nói là vui quá hóa buồn.

Tháng ngày vui sướng tùy tính không được mấy hôm liền xảy ra chuyện. một ngày này, Liêu Đình Nhạn giống mấy ngày trước đây ở chỗ nước cạn chỗ nghịch nước hóng mát, bên cạnh còn có mười mấy cung nhân hầu hạ, chỗ xa hơn là một đội hộ vệ bao vây mảnh rừng cây này, biến cố liền đột nhiên xảy ra.

một đám thích khách che mặt vọt qua phòng tuyến hộ vệ, vọt tới các nàng bên này, sợ tới mức chúng cung nhân run bần bật chạy trốn tứ tán. Có hai cung nhân túm Liêu Đình Nhạn chạy vào trong rừng, muốn né tránh những thích khách đó. Bởi vì trường hợp quá mức hỗn loạn, mọi người chạy thực nhanh. Liêu Đình Nhạn căn bản không nghĩ sẽ có thích khách tới ám sát mình.

Chư vị, nói đạo lý một chút, chẳng lẽ không phải ám sát hoàng đế mới là bình thường sao?

Hoàng bốt không chọn đường chạy một lát, càng chạy càng hẻo lánh, Liêu Đình Nhạn bắt đầu cảm thấy không thích hợp, nàng dừng lại, nhìn về phía hai cung nhân thân sắc khăn trương, “Các người muốn mang ta đi nơi nào?”

một cung nhân nắm chặt nàng, sức lực lớn mười phần, “Quý Phi, nô chỉ mang ngài trốn những thích khách đó a.”

Liêu Đình Nhạn nhìn nhìn chung quanh, muốn lời tay ra, “Vậy các người vì sao càng chạy càng xa Cửu Hoa hành cung?”

Hai cung nhân liếc nhau, một người đôi tay nắm chặt Liêu Đình Nhạn, một người liền tới che nàng miệng. Liêu Đình Nhạn thấy không đúng, giẫy giụa cần tay cung nhân một cái, nhân lúc đối phương ăn đau hô to ra tiếng. Trong rừng cây có thanh âm lá cây co xát truyền đến, sột sột soạt soạt, mấy người ăn mặc như thích khách xuất hiện ở cách đó không xa. Cung nhân lại lần nữa che miệng Liêu Đình Nhạn, ở bên tai nàng thấp giọng uy hiếp nói: “Quý Phi có thể nghĩ kỹ, những thích khách đó là muốn giết Quý Phi, chúng ta tạm thời lại có thể bảo đảm Quý Phi an toàn, Quý Phi cũng không nên không biết tốt xấu!”

Liêu Đình Nhạn: Muốn nôn, các người thể nhưng còn không phải một đám sao?

Nàng vốn dĩ cho rằng có hai đám người muốn gây bất lợi cho mình cũng đã đủ kỳ quái, ai biết hai cung nhân kia bắt cóc nàng chạy ra khỏi rừng cây, lại gặp phải mai phục, hai cung nhân đột nhiên không kịp phòng ngừa bị hai mũi tên bắn lên đám thùng ngực, lập tức ngã xuống đất bỏ mình. Liêu Đình Nhạn cũng trúng một mũi tên, bất quá nàng hơi may mắn hơn, mũi tên không đâm vào nơi yếu hại, chỉ đâm lên cánh tay, nhưng mà vẫn đau đến trước mắt nàng

tối sầm tẻ ngả xuống đất.

Mấy hán tử ăn mặc mười phần thô lỗ từ rừng cây nhảy ra. Liễu Đình Nhận vừa mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua, còn không kịp chạy, đã bị một hán tử thô tráng nhanh chóng xông tới bắt được. Đại hán kia kéo cánh tay nàng, túm đầu đến mức nàng lại tra ra một trận mồ hôi lạnh, thật là con mẹ nó, sao lại đau như vậy, còn mùi tên này hán không phải là không sạch sẽ đi, vạn nhất bị nhiễm trùng, ở thời đại này thật sự sẽ chết người!

“Hắc, mấy anh em chúng ta vận khí cũng thật tốt, nhặt được đồ tốt như vậy, di chuyển quanh đây đã lâu không có cơ hội, không thể tưởng tượng được hôm nay có người giúp chúng ta một phen, đưa người đến trước mặt.” Hán tử cạc cạc cười to, cẩn thận đánh giá Liễu Đình Nhận đang sắc mặt tái nhợt, nhấm mảy hút khí.

“Xem nữ lang này lớn lên xinh đẹp như vậy, khẳng định chính là Liễu Quý Phi kia, người đẹp cùng từng ngủ với hoàng đế, cứ như vậy giết đi không phải quá đáng tiếc sao, không bằng chúng ta mang nàng đi, để anh em chúng ta ngủ mấy lần, ngủ đủ rồi lại giết cũng được a.”

Mấy hán tử khác đều có chút ý động, nhìn về phía hán tử khô gầy cầm đầu kia, hán tử cầm đầu lại lắc đầu, dứt khoát nói: “không được, không cần cảnh mẹ đẻ cảnh con, nhanh động thủ, cắt đầu nàng đi giao hàng, nhanh chóng lấy thù lao tới tay mới là chính sự.”

Advertisement / Quảng cáo

Hán tử túm chặt Liễu Đình Nhận kia còn có chút không cam lòng, kêu một tiếng đại ca.

Nhưng đúng lúc này, thích khách che mặt lúc trước đã đuổi tới đây, hai bên vừa đối mặt, liền không nóihai lời động chân tay tới.

Liêu Đình Nhận:..... Cho nên nói các ngươi cũng không phải một đám, rốt cuộc có bao nhiêu người muốn lấy mạng chó của ta?! Mẹ nó cánh tay đau quá!

Hơn nữa nói thật, nếu hai bên đều muốn giết nàng, vì cái gì không cùng nhau giết, còn muốn trước đánh một trận rồi quyết định do ai động thủ, vậy cũng quá sa điều đi. Liễu Đình Nhận ở dưới tình huống nguy cơ tứ phía, sinh mệnh nguy ngập, vẫn không nhận được nội tâm mãnh liệt vô ngần. Loại đãi ngộ bị người đoạt tới cướp đi, giết tới giết lui, quả nhiên không bởi nhọ thân phận nữ chính.

Nếu sớm biết ban ngày ban mặt ở gần hành cung chơi bắt cá còn gặp thích khách, nàng liền thành thật ở hành cung cùng Tư Mã Tiêu ngủ ngon!

Liêu Đình Nhận trong lòng mắng to, bị hán tử từ túm lấy vừa đánh vừa lừa.

“Lão tam, trước mang nữ nhân này đi, hội họp ở chỗ cũ!”

Hán tử bắt Liễu Đình Nhận kia lớn tiếng đáp ứng, kéo nàng chui vào đám cây cối. Đám huynh đệ thích khách đuổi tới đây không nhiều lắm, nhất thời bị mấy hán tử này ngăn cản, vô pháp đuổi theo. Mà Liễu Đình Nhận bên này bị người túm lấy chặt trớn, da thịt đều bị gai nhọn trong rừng đâm bị thương, miệng vết thương trên cánh tay càng không ngừng đổ máu, nhiễm đỏ nửa bên xiêm y của nàng.

Bên này núi rừng rậm rạp, mọc rất nhiều loại cây. Nhưng đại hán kia tựa hồ rất quen thuộc địa hình, nhìn dáng vẻ ở chỗ này đi lại rất nhiều lần, cơ hồ là kéo Liễu Đình Nhận đối tới đối lui, trong chốc lát chui ra khỏi rừng cây, đi tới một sơn đạo heo lánh.

Liêu Đình Nhận thân thể này vốn chính là tiểu thư quý tộc, tiến cung rồi lại bị Tư Mã Tiêu dưỡng đến tứ chi không cần, một chuyến này mang theo vết thương chạy xuống, suýt nữa hôn mê đi, mới vừa dừng lại liền tẻ ngả trên đất, trước mắt biến thành màu đen.

thật sự không được a, an nhân khiến người ta sa đoạ, thân thể không rèn luyện chạy trốn cũng chưa có sức lực và thể lực. Bất quá vị huynh đệ này đầu óc thật không thành vấn đề sao? nói tốt là giết nàng, sao lại không trực tiếp chém đầu nàng, còn phải lo lắng có sức mang theo nàng một người bị thương cùng nhau chạy?

Chờ ngẩng đầu nhìn lên đại huynh đệ đầy mặt cười đậm, Liễu Đình Nhận minh bạch, à, thấy sắc này lòng tham.

nói câu nói thật, xem hán gương mặt này, nàng tình nguyện lựa chọn ngủ Tư Mã Tiêu.

“Quý Phi mỹ nhân, ngoan ngoãn cùng đại gia ta đi, nếu nàng chịu hầu hạ ta một chuyến, lúc gia giết nàng sẽ động thủ nhanh nhẹn, miễn cho nàng thêm một lần chịu tội!” Hán tử hắc hắc cười, phỏng chừng nếu không phải nơi này còn không an toàn, hán liền chuẩn bị trực tiếp làm.

Liêu Đình Nhận trong lòng phát hoảng, trên mặt lại không có biểu tình gì, càng là một chữ cũng khôngnói.

Cổ lên, tin tưởng quân ta có thể qua được! nói chung loại tiết mục này nhất định có thể từ tuyệt địa phòng sinh..... Ngao, tóm lại Tư Mã Tiêu cứu mạng a, người nhanh chạy tới cứu ta! Lại muộn nữa ta thật sắp chết rồi!

Lúc Liễu Đình Nhận thành tâm thành ý kêu gọi, một người như kỳ tích từ trên trời giáng xuống. Bất quá không phải Tư Mã Tiêu, mà là Trần Uẩn.

Trần · nam chủ nguyên tác · chuyên nghiệp cứu cô nương gặp nạn · Uẩn.

“Liêu nữ lang nàng không sao chứ?” Trần Uẩn không biết vì sao đất ngra xuất hiện tại đây trên sơn đạo hoang vắng, một phen xử lý đại hán kia, liền đuổi tay đỡ lấy Liễu Đình Nhận.

“Ngươi.....” Liễu Đình Nhận chỉ học ra một chữ, cả người trước mắt đã mơ hồ một mảnh.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Uẩn ôm lấy nàng, đầy mặt lo lắng: “Ta là Trần Uẩn, không biết Liêu nữ lang còn có nhận ra ta không, chúng ta từ trước đã gặp. Nữ lang bị thương, bất quá không cần lo lắng, ta liền mang nữ lang đi tìm đại phu trị liệu.”

Liêu Đình Nhận đến hán nói cũng chưa nghe xong liền hôn mê bất tỉnh.

.....

Tư Mã Tiêu ngồi ở phía trên, trên mặt biểu tình lãnh lệ, nghe chấp kim tướng quân hỏi báo tin tức, “Khắp núi rừng đều đã điều tra một lần, vẫn là không tìm được nơi Quý Phi rơi xuống, chỉ tìm được thi thể hai cung nhân, mấy cỗ thi thể hán tử gang hồ lùn cò, còn có mấy cỗ thi thể thích khách.....”

Nhận thấy bệ hạ hơi thở dần dập, chấp kim tướng quân đến đầu cũng không dám ngăn cản, từ hòm qua Quý Phi mất tích, đến hôm nay, đã có không biết bao nhiêu người bị liên lụy vứt bỏ tính mạng, vị phụ trách hộ vệ Quý Phi kia, bởi vì thủ vệ bất lợi, làm kẻ gian nhân cơ hội bắt Quý Phi, đã sớm bị xử trí. Còn những cung nhân nhân loạn chạy trốn bị bắt về, thích khách bị bắt lấy, một ngày nay phía trước thiên điện đã vang lên các loại tiếng kêu thảm thiết, làm người nghe són tóc gáy, hán thật sợ bấy giờ bệ hạ lại phát tác một hồi, trực tiếp cũng ban chết cho hán.

Cũng may Tư Mã Tiêu chỉ lạnh lùng phản phó câu: “Tiếp tục tìm.”

Chấp kim tướng quân đi xuống, hoạn quan vội vàng tiến vào, trình công văn lên, “Bệ hạ, đã có người nhận tội, bốn cung nhân bị thụ mua, có người muốn bọn họ nhân cơ hội bắt Quý Phi đi.”

“Những thích khách đó đâu?”

Hoạn quan đầu cẳng thấp: “Mấy thích khách còn chưa có ai nhận tội.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Nhắc nhở, kịch bản đi chếch!

Cao thái bảo vốn có chuyện quan trọng hồi bẩm, chạy tới Cửu Hoa hành cung, không ngờ trên đường liền nghe thấy tin tức Cửu Hoa hành cung bên kia truyền đến, Quý Phi bị ám sát mất tích, bệ hạ nổi trận lôi đình, hán lập tức không dám trì hoãn, ra rồi thúc ngựa ngày đêm kiểm trình, rốt cuộc dùng tốc độ nhanh nhất tìm đến hành cung.

hán đến lúc đó, đã là sau khi Quý Phi mất tích đã sắp ba ngày. Người người trong hành cung đều nom nớp lo sợ, một như màu đất, Cao thái bảo đi qua trung đình, người được một cổ mùi huyết tính từ thiên điện truyền đến, hán nhìn thoáng qua bên kia, thấy cửa thiên điện đầy một mảnh huyết sắc.

đi vào hậu điện, thấy quanh thân Tư Mã Tiêu một mảnh hỗn độn, trán và cổ đều có gân xanh bạo khởi, hai mắt căng đầy đặc tơ máu, Cao thái bảo biết hẳn ta nhân định là gân cực kì, mới có thể phát bệnh vào lúc này.

hắn lo lắng nói: “Bệ hạ, có phải là không uống thuốc?”

Tư Mã Tiêu dùng sức ấn huyết Thái Dương, “Hôm qua đã dùng.”

Cao thái bảo lắp bắp kinh hãi, nếu hôm qua đã dùng, vì sao hôm nay vẫn có tình trạng như thế? hánghĩ lại nghĩ, hiểu được, chỉ đành cẩn thận khuyên nhủ: “Bệ hạ, vạn không thể lại phát giận thương thân, Quý Phi chắc chắn bình an không có việc gì, đội triệu tập quân đội tới đây, dù có lật ngọn núi này, cũng sẽ tìm Quý Phi về.”

Tư Mã Tiêu nói, “Sợ là nàng đã không ở chỗ này.”

hắn nhìn về phía bộ áo ngoài nhiễm huyết bên chân kia, trong mắt càng thêm vài phần lệ khí, giờ tay túm lấy ném lên bàn, “Sáng nay tìm được ở dưới vách núi, ngày ấy mắt tích nàng mặc cái áo ngoài này.”

Advertisement / Quảng cáo

trên quần áo có vết xé rách, rõ ràng có thể thấy được là bị trúng tên, có lẽ còn bị thương không nhẹ, máu tươi cơ hồ ướt sũng xiêm y, dù không chết, chỉ sợ cũng đi nửa cái mạng

Nhìn vết máu chói mắt trên quần áo, thần sắc Tư Mã Tiêu càng làm cho người ta sợ hãi thêm, loại cảm giác giận cực kì lại nhện mà áp bách không phát này khiến người khác cảm thấy hít thở không thông, Cao thái bảo cũng kinh tâm, thầm nghĩ Liêu Quý Phi thế nhưng có thể làm bệ hạ động dung như thế, thật sự là quá sức vượt qua hẳn đánh giá lúc trước.

Vì giết thời gian, sủng ái vài phần cũng thôi, hiện giờ xem ra, lại có vài phần ý tứ “Trần trọng”.

Cao thái bảo thái độ càng thêm thận trọng, “Vậy bệ hạ đã điều tra rõ trong đó có ai ở động tay chân hay chưa?”

Tư Mã Tiêu không nói, ném cho hắn mấy phần khẩu cung, Cao thái bảo tính tế xem qua, phát hiện vậy ngày ấy, lại là mấy bên đồng thời động thủ, dưới cơ duyên xảo hợp mới làm sự tình biến thành như thế. Thích khách che mặt nhân số nhiều nhất, lại từng được huấn luyện, mục đích là giết người.

Có mấy cung nhân khác là bị sai sử giám thị hoảng đẽ và Quý Phi, bọn họ mấy người vốn không có ý muốn giết Quý Phi ý, nhưng ngày ấy thấy thích khách ám sát, cơ hội khó được, liền muốn thừa loạn bắt cóc mang Quý Phi đi. Cuối cùng có hai người mang theo Quý Phi chạy trốn vào núi rừng, thì thế đã tìm được, còn lại mấy người bị bắt về khảo vấn, lại không hỏi ra được kẻ chủ mưu phía sau màn.

Cuối cùng là hơn mười lạng tự bại cơ kia, bọn họ là loại bỏ mạng lên lời các nơi làm ác, đồng dạng được thuê giết người, nhưng những người này ở trong rừng cây canh chừng một thời gian cũng không tìm được cơ hội, cuối cùng bởi vì gặp gỡ thích khách che mặt nhân số đông đảo, cơ hồ bị diệt sạch, chỉ còn một hai người đào tẩu. Nghe nói Quý Phi bị một người trong đó mang đi.

Cao thái bảo xem xong, suy tư nói: “Những thích khách che mặt đó đã được huấn luyện, hơn nữa chịu hình cũng tuyệt không mở miệng nói ra chủ mưu, sợ là từ sĩ được nuôi dưỡng.”

“Còn mấy cung nhân kia, có thể an bài nhân tuyển bên cạnh bệ hạ, cũng không phải người thường có thể làm được. Đến nỗi đứng sau những đạo tặc bại cơ đó, bút tích lại thấp phần thô sơ, như là trùng hợp mới bị bọn họ đắc thủ.”

Tư Mã Tiêu lạnh nhạt nói: “Thích khách, cung nhân đều không cần tra.”

Cao thái bảo thấy hắn biểu tình tối tăm, hơi thở trầm trọng, đoán được hắn hẳn là trong lòng đã hiểu rõhài đám người này.

“đi tra những kẻ bỏ mạng đó, dù bọn họ còn có bao nhiêu người, đều tìm ra cho cô, cô muốn đập bọn họ thành thịt nát.”

Cao thái bảo trầm nghĩ, nếu lúc này Quý Phi thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ lại phải chết không ít người. hắn nhớ đến ước nguyện ban đầu lúc tới Cửu Hoa hành cung, vợ vàng nói tiếp: “Bệ hạ, nò tới lần này còn có một chuyện.”

“nói”

“Đồ Châu có nạn dân khởi nghĩa, hiện giờ đã thành thế lực không nhỏ, bọn họ lớn mạnh quá nhanh, sau lưng hẳn là có người nâng đỡ. Bệ hạ xem, nên phái binh trấn áp hay không?”

Tư Mã Tiêu buông tay chống trán, đột nhiên cười lạnh một tiếng, “không, mấy cái nạn dân ha tiện mà thôi, không làm được gì, thực nhanh sẽ biến thành năm bè bảy mảng, đi, lệnh cho Đồ quốc tướng chinh quân, cô muốn tấn công Tân Nam Vương.”

Cao thái bảo lại bị hắn làm hoảng sợ, “Bệ hạ, Tân Nam Vương nhiều thế hệ trấn thủ Nghiêu Châu, nếu không có nguyên do mà khởi binh, hẳn sợ là sẽ dứt khoát làm phản……”

Tư Mã Tiêu ngược lại cười ha ha lên, “cô là hôn quân, hôn quân giết người đương nhiên không cần lý do. Lão đồng tây không yên phận kia, phản hay không phản đều phải chết.”

Cao thái bảo thấy hắn đang ở trạng thái phát bệnh cuồng, hiểu rõ việc này không thể cứu vãn, liền theo ý chỉ hành sự. Nhưng hắn xem trên ý chỉ giao cho Đồ quốc tướng mang binh, nhện không được nghĩ, bệ hạ lần này, rốt cuộc là nhằm vào Tân Nam Vương hay là Đồ quốc tướng? Bệ hạ có phải hoài nghi chuyện Quý Phi bị ám sát có quan hệ cùng Đồ quốc tướng, lại dự đoán được việc Đồ Châu là Tân Nam Vương quấy phá, cho nên mới nhện không nói hai người này?

Nhưng mà bệ hạ hay thật sự không sợ Đồ quốc tướng bị ép nóng này, dứt khoát cùng Tân Nam Vương thành một giועc sao, hay là nói, chính bệ hạ đang ép hai người này tạo phản? Cao thái bảo càng nghĩ càng sâu, cơ hồ không rõ bệ hạ muốn làm cái gì, may nhện không được gặt gao nhân lại. nói đến cùng, bệ hạ lần này, vẫn là quá mức xúc động, xem ra là bệnh tình quá nặng, làm cho hắn không có cách nào tự khống chế.

đi qua một tòa cung điện, nghe thấy bên trong truyền đến từng đợt tiếng khóc gào, Cao thái bảo dừng lại, hỏi hoạn quan thủ vệ, “Chỗ này đang nhốt loại người nào?”

Advertisement / Quảng cáo

Thủ vệ hoạn quan vội đáp: “Hồi thái bảo, là mấy cung nhân nữ hầu hầu hạ bên người Quý Phi.”

Cao thái bảo hơi giương mi, “Những người này bệ hạ thế nhưng không trực tiếp xử tử?”

Hoạn quan nói: “Mấy người này đều hầu hạ Quý Phi một thời gian, ngày thường rất được Quý Phi yêuthích, ngày ấy cũng không đi theo bên cạnh Quý Phi, cho nên bệ hạ nói tạm thời nhốt bọn họ lại, chờ Quý Phi trở về cũng có thể tiếp tục hầu hạ.”

Nếu Quý Phi cũng không về, những người này chỉ sợ phải hy sinh theo cùng những kẻ mưu đồ việc này.

Hết thầy tinh phong huyết vũ, Liễu Đình Nhận đều không hề biết. Từ ngày ấy nàng ở sơn đạo gặp được Trần Uẩn rồi té xỉu, vẫn luôn chưa từng tỉnh lại. trên vai trúng tên đã được xử lý tốt, thay đổi quần áo, được an trí trong một thùng xe ngựa, bên cạnh có vú già hầu hạ, mỗi ngày dứt cho nàng chút thuốc và nước canh.

Liêu Đình Nhận mơ mơ màng màng thanh tỉnh một lát, nhưng mà nàng vừa tỉnh, vú già kia lập tức dứt nước cho nàng, chẳng được bao lâu, Liễu Đình Nhận lại cảm thấy đầu mình choáng váng, chịu khôngnổi lần nữa ngủ tiếp.

Xe ngựa vẫn luôn đi về hướng Nghiêu Châu, bởi vì nhìn bề ngoài chỉ là chiếc xe ngựa bình thường, cũng không gây ra bao nhiêu chú ý, chờ Liễu Đình Nhận rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh, nàng phát hiện xe ngựa đã sắp đến chỗ giáp giới Canh Châu và Nghiêu Châu. Nàng sinh sống ở Hà Hạ thuộc Canh Châu đã nhiều năm, hơn nửa lúc trước nàng lên Lạc Kinh từng đi qua con đường này, đương nhiên là có ấn tượng.

Cho nên đã xảy ra cái gì? Vì sao nàng một lần hôn mê hình như đã thật lâu? Cả người cứng đờ khôngnói, sợ hãi và cánh tay đều đau, khả năng bởi vì ngủ lâu, đầu óc còn không quá thanh tỉnh, hôn mê hôn mê, phản ứng một hồi lâu nàng mới biết rõ ràng tình cảnh hiện tại của mình.

Tiếp theo nàng liền phun trào. Nam chủ nguyên tác cũng nàng rồi không nộp nàng lên hoàng đế, ngược lại trộm đưa nàng về nhà? Đây là cái thao tác gì?

Chiều có Liễu Đình Nhận đã một thời gian, vú già xốc mình xe ngựa lên, thấy nàng tỉnh, lộ ra cái tươi cười không quá tự nhiên, bung nước tới, “Nữ lang tỉnh a, uống miếng nước trước đi.”

Liêu Đình Nhận không tiếp. thật sự, nàng chỉ không hiểu chính trị, không rõ loại loanh quanh lòng vòng lục đục với nhau, nhưng cũng không phải ngốc tử, tâm thường thức và cảnh giác vẫn phải có, lần này đã mạo danh hôn mê lâu như vậy, có thể tin được người chiều có mình không cho mình ăn bậy thuốc? Nàng cảm thấy phương diện này khẳng định là có âm mưu.

Đỡ cánh tay bỏ dầy dựa ngồi ở trên vách xe ngựa, Liễu Đình Nhận nhìn chăm chăm vú già kia, “Trần Uẩn có ở đây không? Ta muốn gặp hắn.”

nói lời này xong, thấy vú già không lộ ra biểu tình gì kỳ quái, Liễu Đình Nhận liền biết mình đoán khôngsai, quả nhiên là Trần Uẩn đưa nàng tới nơi này. Dù là ai cũng không thể là Tư Mã Tiêu, bởi vì xe ngựa này quá cứng quá đơn sơ, lại đau đầu.

Vú già nhìn qua cũng không phải người cơ linh gì, chỉ ra sức khuyên Liễu Đình Nhạn uống nước, làm đến rõ ràng như vậy, càng khiến người ta hoài nghi.

Thấy Liễu Đình Nhạn chết sống không uống, vú già cũng không có biện pháp, chỉ đánh đi ra ngoài, chẳng bao lâu, Liễu Đình Nhạn gặp được Trần Uẩn.

Vị nam chủ nguyên tác này như cũ là về mặt phong độ cùng chính khí, nhìn nàng lộ ra tươi cười vui sướng chân thành tha thiết, “Liều nữ lang, nàng thật sự tỉnh rồi, mấy ngày nay nàng bị thương quá nặng, vẫn luôn hôn mê, thật sự làm ta lo lắng.”

Liều Đình Nhạn cẩn thận đánh giá hẳn, không biết vì cái gì, cảm thấy vị nam chủ nguyên tác này có vẻ diệu bất đồng với nam chủ từng gặp lúc trước kia. Nàng nhớ tới trên sơn đạo gặp lại Trần Uẩn, hẳn đứt khoát lưu loát giết chết hẳn từ kia, so với lần đầu tiên gặp mặt cứu nàng, chỉ đánh hôn mê sơn phi, người này xác thật đã thay đổi.

Có vẻ giống phần giữa trong nguyên tác, nam chủ sát phạt quyết đoán. Nhưng hết thấy này liên quan quái gì đến nàng? Nghĩ thế nào nàng cũng không nên ở đây a!

“Khụ khụ, huynh hẳn là biết được thân phận của ta, sao lại đưa ta tới nơi này?” Lúc Liễu Đình Nhạn hỏi ra vấn đề này, trong lòng đã có suy đoán.

Trần Uẩn thờ dài một tiếng, nói: “Đương nhiên không, rốt cuộc hiện tại Tư Mã Tiêu còn chưa bị lật đổ, nếu nữ lang về Hà Hạ, hẳn thật sự phái người tới tìm, chỉ sợ nữ lang và Liễu sư quân đều sẽ xảy ra chuyện, rốt cuộc hẳn vốn tàn bạo, có chuyện gì không làm được. Suy nghĩ cho nữ lang, vẫn nên trước theo ta đi!Nghịch Châu dân xếp tốt, giấu kín một thời gian rồi chậm rãi đợi ngày sau. Nữ lang yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc nữ lang.”

Liều Đình Nhạn: “.....” Nam chủ nguyên tác này thật sự không thích hợp, ánh mắt và nói năng đều nhào nhào dính dính.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Uẩn chờ Liễu Đình Nhạn phản ứng, lại phát hiện nàng căn bản không có phản ứng gì. Nếu nàng giống như hắn dự đoán vẫn chán ghét Tư Mã Tiêu, nghe thấy lời này hẳn là vì thoát đi ma trảo mà cao hứng mới đúng, ngược lại nếu nàng thích Tư Mã Tiêu, nghe xong lời này cũng không nên bình tĩnh như thế.

Liều Đình Nhạn nghĩ khi vờ vờ: “hiện giờ huynh muốn đưa ta về Hà Hạ?”

Trần Uẩn sững sờ, cuối nói: “Đương nhiên không, rốt cuộc hiện tại Tư Mã Tiêu còn chưa bị lật đổ, nếu nữ lang về Hà Hạ, hẳn thật sự phái người tới tìm, chỉ sợ nữ lang và Liễu sư quân đều sẽ xảy ra chuyện, rốt cuộc hẳn vốn tàn bạo, có chuyện gì không làm được. Suy nghĩ cho nữ lang, vẫn nên trước theo ta đi!Nghịch Châu dân xếp tốt, giấu kín một thời gian rồi chậm rãi đợi ngày sau. Nữ lang yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc nữ lang.”

Liều Đình Nhạn nhìn không được nhớ tới cốt truyện nguyên tác, đoạn thời gian này trong nguyên tác không sai biệt lắm hình như là nữ chủ bởi vì nam chủ muốn cưới Tần Vô Hạ, lựa chọn rời đi, kết quả là bị nam xưng mang vào cung, hiện tại tốt rồi, ngược lại, nữ chủ vốn ở bên nam xưng lại bị đưa về bên nam chủ.

Trần Uẩn tính toán, mình vừa vặn có thể nhẫn mấy ngày nay từ từ cùng nữ chính bồi dưỡng cảm tình, chỉ là một nữ tử, còn không phải dễ như trở bàn tay. Đúng lúc này, trước mặt hắn bỗng nhiên hiện ra một tấm bảng, bên trên xoát ra một hàng chữ nhắc nhở cốt truyện chệch đi.

—— “Nhắc nhở, Tư Mã Tiêu chủ động tấn công Tần Nam Vương, cốt truyện chệch đi.”

Tư Mã Tiêu này thật sự đầu óc có bệnh, hiện tại thời cơ còn không thành thực, nói thế nào hẳn đánh liền đánh! thật vất vả đã đem cốt truyện lớn nhỏ bỏ trở về rồi chờ thuận thế phát triển tiếp, Trần Uẩn ở trong lòng mắng to Tư Mã Tiêu.

Chỉ lo mắng chửi người, Trần Uẩn không phát hiện Liễu Đình Nhạn có thất thố trong nháy mắt.

Liều Đình Nhạn: Mẹ nó! trước mặt nam chủ nguyên tác đột nhiên xuất hiện khối giao diện kia là cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Quyển 1 - Chương 25: Liễu Đình Nhạn: Ta, Quý phi, đánh trước

Sau khi phát hiện Tư Mã Tiêu không có yêu cầu về chỉ số thông minh, Liễu Đình Nhạn liền cố ý tự mình thả bay một chút, không nghĩ nhiều như trước kia, nhưng đây chỉ là một loại trí tuệ sinh tồn, cũng không đại biểu năng thật sự biến thành nhược trí. Thân là một người bình thường, nàng lại không như nữ chủ nguyên tác có loại BUFF yêu đương rồi trở thành thiếu năng trí tuệ, phát hiện trước mặt nam chủ nguyên tác hiện ra một khối giao diện thần kỳ, nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được giả hóa này không đúng.

Rất có khả năng là nhân sĩ mạng hệ thống xuyên qua! Liễu Đình Nhạn ôm ngực yên lặng quay đầu, để tránh bị nam chủ nguyên tác phát hiện biểu tình không đúng. Nàng, chỉ số thông minh vẫn còn, nhưng kỹ thuật diễn không có.

Nhưng mà Liễu Đình Nhạn cũng không rõ ràng, vị nam chủ nguyên tác đang kiểm nên lừa gạt, cũng không hẳn là nhân sĩ xuyên qua, hẳn là nhân cách ý thức chân thật của nam chủ hề liệt, bởi vì cốt truyện chệch đi mới bị hệ thống đánh thức, đang thập phần khó chịu mà tu chỉnh cốt truyện, ý đồ không chế thiên hạ và em gái thuộc về mình.

Trần Uẩn cũng không biết Liễu Đình Nhạn có thể thấy giao diện của mình, trên mặt hẳn không lộ ra chút nào khác thường, vẫn cứ vẻ mặt chính khí sang sảng tươi cười, nói với Liễu Đình Nhạn: “Ta biết cách làm này quá đường đột, nhưng tình nữ lang tin tưởng, ta tuyệt đối không có ác ý.” thật là một đường thẳng thắn.

Liều Đình Nhạn nghiêng đầu, biểu tình lãnh lãnh đạm đạm, giống như một đóa bạch liên kiên ngoan —— đối với nhân vật bất đồng cần bày ra hình tượng bất đồng, nàng trước kia vài lần nhìn thấy nam chủ chính là cái giọng này, tóm lại không thể bị hắn nhìn ra mình không phải nữ chủ nguyên tác, nếu khôngai biết giả hóa này sẽ làm gì.

Còn có, huynh đệ, lúc người liều mạng có thể tắt giao diện trước đi đã, đối với khối giao diện lo lắng che khuất nửa khuôn mặt huynh, ta rất khó không lộ ra thần sắc khác thường.

Advertisement / Quảng cáo

Liều Đình Nhạn nhìn vách tường xe ngựa không nói lời nào, bốc lên phiền não lại vô ngữ.

Mà ở trong mắt Trần Uẩn, bệnh mỹ nhân cảnh đẹp ý vui vừa nhờ yếu đáng thương lại bất lực. Đối diện với loại trạng thái đột phát như vậy, nàng một nữ lang quý tộc không trải qua bao nhiêu mưa gió, giờ phút này trong lòng khẳng định bàng hoàng lại mê mang, không sai, hẳn muốn chính là loại tình huống như thế, lúc này càng dễ dàng thừa cơ xông vào cướp lấy phương tâm của nữ chủ, kinh nghiệm cho phép hắn tuyên bố, đối phó loại nữ chủ này trăm phát trăm trúng.

Lộ ra một ánh mắt nhất định phải được, Trần Uẩn ôn nhu ghé vào gần hơn, triu mến nói: “Nàng đã rời khỏi bạo quân, về sau có thể làm chuyện mình muốn làm, không cần sống những ngày tháng thời thời khắc khắc lo lắng hãi hùng nữa

Liều Đình Nhạn: Mẹ nó..... nói đến cái này liền bốc hỏa, thật vất vả học xong thủ pháp loát chó dữ, bây giờ đã vượt qua thời điểm nguy hiểm nhất, vui sướng mà đi lên đỉnh cao nhân sinh, sống những ngày lành, còn không hưởng thụ đủ đã trực tiếp bị giả hóa này làm cho thất bại!

Nếu ban đầu còn chưa lên Lạc Kinh, lúc ấy có người nói với nàng muốn giết chết bạo quân để nàng tự do, nàng nhất định sẽ cảm động may mắn, nhưng hiện giờ, thật ngượng ngùng, nàng chỉ muốn đánh người.

Trần Uẩn còn đang bày ra nụ lịch, ôn nhu an ủi, nhưng thấy Liễu Đình Nhạn mãi không phản ứng, hắc cũng cảm thấy có chút khó làm. Chẳng lẽ sai mất cốt truyện bồi dưỡng cảm tình ban đầu rồi tiếm kếm nhiều như vậy? Tâm tư hắn liền xoay chuyển, quyết định vẫn không cần vội, trước mang người theo bên mình, cảm tình thôi, luôn có thể bồi dưỡng. Nếu không được, liền chờ lúc đại sự thành, hẳn hẳn hoàng đế lại đưa nàng tiến cung, tóm lại nữ chính cần phải yêu hắn nam chính này.

Chờ Trần Uẩn dong dài lẳng nhặng một hồi rồi đi, Liễu Đình Nhạn sửa lại khuôn mặt vô biểu tình vừa rồi, che lại cánh tay bị thương ở trên vách xe ngựa nhẹ nhàng đụng đầu một cái —— một nửa là đau, một nửa là phát tiết khiếp sợ đầy lòng.

Trần Uẩn này, rốt cuộc có địa vị gì a! Từ giao diện kia và thái độ hẳn biểu hiện ra ngoài, hẳn chẳng lẽ là muốn sửa đúng cốt truyện, cũng chính là muốn nàng và hắn yêu đương, đi theo đường xưa trong nguyên tác sao? Nếu tắt cả mọi người đều xuyên qua, vì sao Trần Uẩn có cái hệ thống hư hư thực thực, còn nàng cũng là vai chính lại không có, đây không phải là kỳ thị giới tính a? Còn có cái giao diện kia, nàng không cần thận nhìn thấy chữ trên đó nói cốt truyện chệch đi, Tư Mã làm nũng đột nhiên muốn đánh Tần Nam Vương?

Cốt truyện này thật là lệch đến không giới hạn, trong nguyên tác chính là khởi nghĩa khắp nơi, quân khởi nghĩa gom thành một khối cùng Tần Nam Vương đánh tới Lạc Kinh, Tư Mã Tiêu vẫn còn ở trong cung làm theo ý mình, trừ

phái binh trấn áp bạo dân, làm cho dân oán càng thêm sôi trào ra, hẳn chính là ngại phiền toái không chủ động đánh ai. Mỗi lần cảm thấy Tư Mã Tiêu biến thành Tư Mã Kiều, hẳn lại sẽ làm ra chút chuyện làm nằng nạnh nhận thấy bạo quân chính là bạo quân, tùy hứng chính là tùy hứng.

Liêu Đình Nhạn thờ dài, Tư Mã Tiêu rót cuộc muốn làm cái gì, hẳn làm như vậy sẽ không khiến cho mất nước đi, còn nữa, hành vi của hắn đây hẳn không phải là vì nằng,..... đi?

.....

“Bệ hạ, Đô quốc tướng dẫn quân chờ phản phó, lương thảo cũng đã chuẩn bị.” Cao thái bảo nhìn Tư Mã Tiêu thần sắc âm trầm, chần chờ một lát rồi nói: “hiện giờ tra ra mấy đám người bắt cóc Quý Phi không có quan hệ cùng Tần Nam Vương bên kia, bệ hạ vẫn khẳng khẳng muốn tấn công Tần Nam Vương sao?”

Tư Mã Tiêu một câu vô nghĩa đều không có, lạnh lạnh mà nói một chữ: “Đánh.”

thật không quan hệ? Vậy cũng chưa chắc.

Mấy ngày này, bọn họ đã về cung đình Lạc Kinh, mấy đám người đã bị bắt đều bị đưa vào phòng chuyên môn thẩm vấn. không thể so với thiên điện đơn sơ của Cửu Hoa hành cung kia, ở phòng thẩm vấn của cung đình Lạc Kinh, do mây hoạn thân tâm phúc của hoàng đế cầm giữ, thủ đoạn bên trong cũng không bình thường, cho dù là thích khách che mặt mạnh mẽ nhất, cũng lục tục có người chống đỡ không được mà cung khai, càng đừng nói mấy cung nhân với đại hân bụi cỏ bắt được về sau.

Trong đó ra ngoài dự đoán của Tư Mã Tiêu, ở sau lưng thuê đám ác tặc bụi cỏ, thân phận cổ chủ của bọn họ là người Tư gia. Tư gia cũng là vọng tộc trăm năm, ở trong quý tộc Lạc Kinh tuy rằng địa vị kém Đoàn gia, nhưng cũng không thể khinh thường. Người Tư gia thuê mướn hung phạm kia, nữ nhi duy nhất ở hậu cung của Tư Mã Tiêu, lúc trước phân vị là tiếp dư, sau lại vì Quý Phi hiến cách hay làm to nức được khen thưởng, mới tấn chức đứng đầu cứu tẩn.

Advertisement / Quảng cáo

Biết được tin tức này, Tư Mã Tiêu mắt cũng không nhắm, trực tiếp lệnh cho người bắt lại Tư tẩn cùng với phụ thân nằng, đưa vào phòng thẩm vấn. Hai người tuy rằng có lá gan làm loại việc này, xương cốt lại không đủ cứng, không được một lát liền khai hết.

nói đến cùng, chính là bởi vì một từ —— ghen ghét. Tư tẩn ở hậu cung của Tư Mã Tiêu, là một người tồn tại lâu nhất, bởi vậy nằng thường xuyên cảm thấy mình đặc thù, mà cái ý tưởng này sau khi Liêu Đình Nhạn tiến cung đã hoàn toàn rách nát, Liêu Đình Nhạn làm cho nằng ta thấy được, cái gì mới thật sự là đặc thù.

Ban đầu, Tư tẩn cũng không dám có tâm tư gì không tốt, cho dù là bởi vì mình trấn châu hiểm lạ của Liêu Đình Nhạn hạ thấp cây thoa trấn châu bảo bối nhất của nằng, khiến cho nằng bị người khác ngầm cười nhạo, nằng cũng chỉ ở sau lưng phát tiết một chút không cam lòng mà thôi. Sau lại nằng còn rất có tâm cơ quay đầu đi định bợ Liêu Đình Nhạn, kết quả Liêu Đình Nhạn vừa quay sang dùng cách hay làm to nức nằng đáng lên, đường ra đáng người tốt như vậy, lại mở hoặc bệ hạ đến càng sung hạnh, Tư tẩn thật là cắn răng một lần.

Nghe được bệ hạ muốn mang Quý Phi đi Cửu Hoa hành cung tránh nóng, Tư tẩn đột nhiên bắt đầu sinh ra một ý niệm. Cửu Hoa hành cung không thể phòng thủ nghiêm như cung đình Lạc Kinh, vạn nhất Quý Phi ở hành cung xảy ra chuyện? Cái này ý niệm vốn chợt lóe lên, nằng lại như điên cuồng, cả ngày nhịn không được suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy ngo ngoe rục rịch, cuối cùng ghen ghét và đã tâm tích góp hồi lâu đã bùng nổ, liền hệ với phụ thân yêu thương mình, thuê một đám ác tặc tội ác chồng chất, tiến đến mai phục ngoài Cửu Hoa hành cung, tìm cơ hội giết Liêu Đình Nhạn.

Làm xong việc này rồi, đầu óc Tư tẩn hơi thanh tỉnh một chút, nằng biết mình bố trí việc này rất có thể sẽ thất bại, rồi cuộc những binh lính báo hộ Cửu Hoa hành cung không phải là mười mấy người giăng hồ bụi cỏ có thể đối phó, nhưng trong lòng nằng vẫn còn một chút mong đợi —— hiện giờ trời xui đất khiến làm nằng đạt thành mong muốn, nhưng mà tính mạng nằng bao gồm tính mạng người nhà nằng, đều phải chôn vùi dưới suy nghĩ sai lầm này.

Từ một đám người này, mấy cung nhân phân bối kia địa vị cũng hơi phức tạp. Bọn họ là nhân tuyển Đoàn gia xếp vào trong cung, nhưng không phải từ gia chủ Đoàn gia, mà là con thứ hai Đoàn Tùng Phong của Đoàn thái phó, chính là đứa con bị cha anh mình coi như đồ bỏ đi, Đoàn Tùng Phong ‘nhiệm bệnh bỏ mình’. hẳn bị mật an bài cung nhân, những người Đoàn gia khác cũng không biết được, cho nên sau khi Đoàn Tùng Phong vội vã từ vong, những người này cũng không dám làm chuyện gì.

Hai người cung nhân trong lúc hỗn loạn mang Liêu Đình Nhạn đi, xong việc lại chết dưới cung tiền, dẫu cùng Liêu Đình Nhạn nghe thấy thân thể bí mật của Tư Mã Tiêu, là Liêu Đình Nhạn có lòng trắc ẩn cứu bọn họ, nếu không phải như thế, sớm từ lúc trước, bọn họ đã bị Tư Mã Tiêu trực tiếp xử tử. Hai người này vốn cũng là người Đoàn Tùng Phong an bài, nhưng hành vi này hiển nhiên là sau lưng có khác người chủ mưu, bởi vì đều đã từ vong, không có cách nào làm cho bọn họ mở miệng nhận tội, Tư Mã Tiêu quyết đoán ghi tạc việc này lên đầu Đoàn gia.

Đến nỗi đám thích khách che mặt kia, người chủ sự không khác Tư Mã Tiêu sở liệu, đúng là Đô quốc tướng.

Nghe thấy tin tức xác thực này, Cao thái bảo hiểu rõ, lần này tấn công Tần Nam Vương, bệ hạ căn bản không phải ra tay với Tần Nam Vương, hẳn là ra tay với Đô quốc tướng.

Dù Đô quốc tướng lần này xuất chinh kết quả thắng hay thua, hẳn đều chỉ có một đường chết.

Thờ dài một tiếng. Cao thái bảo quay đầu nhìn phía đài cao nguy nga của Thái Cực Điện.

Cần phải nhanh chóng tìm Liêu Quý Phi về, bằng không bệ hạ lại cứ thế không hề có kỵ mà giết người tiếp, tình huống so với trước đây còn nghiêm trọng hơn. hẳn không thể không thừa nhận, lúc Liêu Quý Phi ở đây bệ hạ càng giống người bình thường.

Chi hy vọng Quý Phi hiện tại còn bình an không có việc gì.

Liêu Đình Nhạn tuy rằng bình an, nhưng cũng không quá tốt. Trần Uẩn an trí nằng ở thành Nghiêu Châu, bên trong một tòa tiểu viện có tường cao, chỉ có một vú gà sức lực rất lớn chiếu cố nằng, nói là chiếu cố không bằng nói là giám thị càng thừa đáng hơn.

Chỗ ở từ cung điện rộng rãi đổi thành tiểu viện hẹp hòi, một đồng lõa cung nhân nữ hầu tiền hô hậu ứng cũng không có, đãi ngộ muốn ăn cái gì chơi cái gì tùy tiện chọn cũng không có, trong nhất thời thật đúng là không quen. Trần Uẩn cái ngực bức này sợ là coi nằng thành cả chậu chim lồng, vậy cũng thôi, lồng sắt này cũng quá nhỏ, so sánh với đãi ngộ bên chỗ Tư Mã Tiêu kia khác đến mức nào, có đổi lập rồi Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm thấy mình thật trọng niệm Tư Mã Tiêu.

Trần Uẩn giấu nằng ở chỗ này rồi, cách hai ngày sẽ tới gặp nằng, mang một ít đồ chơi thú vị hoặc là trang sức trân quý cho nằng. Liêu Đình Nhạn tò vè, từng thấy nội kho của Tư Mã Tiêu, mấy thứ này thật sự quá bình thường, ánh mắt nằng đã nhanh chóng nằng cất cao, không phải nằng trước kia.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Uẩn hành động thờ ơ lạnh nhạt, Liêu Đình Nhạn phán đoán nam chủ nguyên tác có thân phận không rõ này, là điển hình của chủ nghĩa đại nam nhân, đối với nằng là ‘cả chậu chim lồng’ đây, thái độ của hắn không thể nói không tốt, nhưng Liêu Đình Nhạn có thể cảm thấy là có lệ. tham chiếu với thái độ Tư Mã Tiêu, hiển nhiên, vị huynh đệ này quan tâm nhất là nghiệp lớn tạo phản, nữ nhân chỉ là tiện thể, Liêu Đình Nhạn lý giải, đại nam chủ mà. Thời đại này, nam nhân giống Tư Mã Tiêu như vậy mới là hiếm thấy.

Kỷ quái, Liêu Đình Nhạn phát hiện, từ khi rời khỏi Tư Mã Tiêu, chính nằng ngược lại vẫn luôn nghĩ tới hắn, thậm chí cảm thấy hắn là một lão bản thật sự không tồi. Điều do đãi ngộ làm Quý Phi quá tốt, viên đạn bọc đường hoàn toàn ăn mòn nằng.

thật sâu cảm thấy không thể ngồi chờ chết như vậy, một ngày Liêu Đình Nhạn thừa dịp kia vú gà bị tiêu cháy, dọn ghế chuẩn bị bỏ tường. Kết quả bức tường thật sự quá cao, nhìn xuống một cái, phỏng chừng nhảy xuống cũng bị ngã gãy chân, nằng chỉ có thể ghé vào trên tường không cam lòng mà tìm kiếm cơ hội.

Có thể là vì phòng ngừa nằng chạy trốn, tòa tiểu viện này ở nơi thấp phần hẻo lánh, hém nhỏ bên ngoài cả buổi cũng không ai đi qua, lúc Liêu Đình Nhạn chờ đến sắp không còn kiên nhẫn, nằng nhìn thấy một người qua đường.

“A, vị lang quân này! Người có thể giúp ta một việc hay không? Ta là Liêu Quý Phi, hiện giờ bị kẻ xấu bắt cóc, chỉ cần người cứu ta ra ngoài, ta liền ban thưởng cho người trăm vạn hoàng kim, còn để cử người làm quan.”

Còn chưa nói xong, lang quân kia liền mang theo vè mặt ‘ lớn lên đẹp như vậy, đáng tiếc đầu óc có vấn đề ’, biểu tình phức tạp mà rời đi, căn bản không để ý nằng.

Liêu Đình Nhạn:..... Mẹ nó, lúc này hồi tưởng một chút lời mình nói vừa rồi, có loại cảm giác quen thuộc nhàn nhạt, nghe vào sao lại giống như là lời nói dối nhược trư?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Cảm ơn người lộ kịch bản?

Liêu Đình Nhạn ngồi ở trong viện, nghỉ lại hành vi vừa rồi, cảm thấy có thể là đầu óc mình bị chập mạch, cái gì mà Quý Phi, bịa ra thân phận bình thường, nói mình bị kẻ xấu bắt cóc, muốn chạy trốn ra ngoài, nhờ người ta hỗ trợ kẻ cày thang thì tốt rồi, xong việc cho mấy lượng bạc đáp tạ tại chỗ. Sai là sai ở chỗ nàng không nên nói thật ra, quả nhiên trên thế giới này chân lý thứ nhất chính là, lúc nói thật người khác vĩnh viễn sẽ không tin.

Vú già đen mặt dọn đống bàn ghế xuống, lại đen mặt đi đến bên Liêu Đình Nhạn, tức giận nói: “không thể tưởng tượng được sức lực của nữ lang còn rất lớn, dọn nhiều đồ vật như vậy cũng không mệt, nó khuyên ngài đừng nghĩ đến chạy trốn nữa, ngài ở chỗ này người không quen đất không thân, dù có chạy ra, không có chứng nhận thân phận, ngay cả tòa thành gần nhất cũng không thể vào được, nếu một mình đi đến nơi hoang dã, gặp mấy sơn phi ác tặc thì không có gì tốt, lúc này sơn phi rất nhiều, vừa không cẩn thận, mạng nhỏ này của ngài đã có thể không còn.”

Liêu Đình Nhạn: Bác gái có việc gì sao? Làm cho rõ ràng, các người là bọn bắt cóc, ta là người bị hại a. không chạy chẳng phải là có vẻ ta thực tiêu cực?

Vú già này là Trần Uẩn đưa đến sau khi Liêu Đình Nhạn vào viện ở, luôn trông chừng nàng thật chặt chẽ, đến đại phu tới đổi thuốc cho nàng, cũng nhìn chăm chăm toàn bộ quá trình, không để nàng và đại phu nói nhiều một câu. hiện giờ ý đồ chạy trốn bị phát hiện, nàng thấy bác gái này trông chừng mình càng khẩn trương hơn.

Thất sách.

Nhưng mà Liêu Đình Nhạn cũng không phải dễ dàng nhận thua như vậy, nàng yên lặng chờ đợi thời cơ, chuẩn bị tốt lộ phí và trang phục, quan sát thói quen của phụ nhân này, sau đó vào ngày nọ, nhân lúc bà ta đang ngủ gà ngủ gật liền đánh choáng—— về việc đánh người này Liêu Đình Nhạn không có kinh nghiệm, đánh xong rồi cầm cây gỗ, khẩn trương xem xét bác gái còn thờ hay không.

Đánh nhẹ thì không choáng, đánh nặng lại sợ trực tiếp đánh chết, nàng chính là chăm chú lực đạo một hồi lâu. không biết trong những tác phẩm văn học đó, nhân vật làm như thế nào khẳng định mức độ là đánh choáng mà không đánh chết.

Dù sao cũng là lần đầu tiên tự mình động thủ đánh người, vẫn hơi nhẹ. Liêu Đình Nhạn cúi đầu xem xét, vú già rên rì mờ mắt ra, dùng tay túm lấy nàng. Liêu Đình Nhạn không chút do dự lại đánh một cái, lúc này người ta rất cuộc hơn mẽ bất tỉnh.

Advertisement / Quảng cáo

Móc ra dây thừng đã sớm chuẩn bị tốt, trói vú già lại, thắt nút mai rùa, một đầu trói lên cây cột.

Làm xong việc này, nàng hung hăng thở hắt hắt một hơi, lại để đề chỗ cánh tay bị thương. Tiếp theo không lãng phí thời gian, lấy trang phục ra, đội mũ có rèm, từ trong ngực vú già lục soát ra chìa khóa đại môn, mở cửa đại môn, thân sắc như thường đi ra ngoài.

Nàng đã tính thời gian, Trần Uẩn hôm nay hẳn là sẽ không tới nơi này, hôm nay người đưa đồ ăn đưa củi đã tới từ buổi sáng, buổi chiều sẽ không ai tới, cho nên nàng hẳn là có đủ thời gian.

Tựa như vú già kia nói, nàng không có cách nào một mình rời khỏi tòa thành này, thời đại này không thể so với hiện đại, cho dù ở hiện đại một cô gái đơn độc ra cửa còn khó tránh khỏi gặp nguy hiểm, huống chi là thời đại này, nàng bây giờ tương đương với một người không có giấy chứng minh, không có hộ khẩu, cửa thành đều ra không được. Bởi vậy Liêu Đình Nhạn trái ló phải nghĩ, cảm thấy hiện tại đường ra duy nhất chính là, đi phủ thứ sử.

Tuy rằng là đất phong của Tần Nam Vương, nhưng cũng vẫn có người của triều đình, đây là đương nhiên, bề ngoài hay là ngấm ngầm, hoàng đế dù sao cũng phải an bài nhân tuyển ở bên cạnh vương gia khác họ. Lúc ở bên Tư Mã Tiêu, hẳn và Cao thái bảo nói đến Tần Nam Vương, cũng không tránh nàng, cho nên Liêu Đình Nhạn nhớ rõ thứ sử Nghiêu Châu này hẳn là người của Tư Mã Tiêu. Nàng cũng chỉ nhớ rõ một người này.

Tìm người qua đường hỏi phương hướng phủ thứ sử, Liêu Đình Nhạn thuận lợi tìm được tòa phủ đệ có đại môn đóng chặt.

Sau đó, nàng không nghĩ tới chính là, mình vừa cho thấy thân phận đã lập tức bị bắt.

Nguyên lai thứ sử này đã không phải thứ sử cũ, thứ sử tiền nhiệm sau khi Hoàng đế bề hạ tuyên bố muốn đánh Tần Nam Vương, đã bị Tần Nam Vương xử lý ngay. Liêu Đình Nhạn không nghĩ tới Tần Nam Vương này tay chân nhanh nhẹn như vậy, Nghiêu Châu và Lạc Kinh cách xa, tin tức truyền đến nhanh thế sao? Còn Tần Nam Vương sao cũng không gây gổ một chút, theo lý thuyết lúc này hẳn làm thần tử hẳn là nên nhanh chóng dâng tâu chương, bày tỏ mình trung thành và tận tâm, không có ý đồ tạo phản, thỉnh hoàng đế cần nhắc đi hòa vị quý, không cần đánh đánh giết giết, sao vương gia này lại trực tiếp bắt đầu tiến vào giai đoạn tạo phản, đây cũng quá cơ trí.

nói ngắn lại, Liêu Đình Nhạn xúi quẩy rơi vào tay địch. Vị tân nhiệm thứ sử này là trực hệ của Tần Nam Vương, hậu quả chính là không đến nửa ngày, Liêu Đình Nhạn chờ được đến Tần Vô Hạ, con gái của Tần Nam Vương.

Nữ xứng nguyên tác a.

“Người chính là Liêu Đình Nhạn? Người nữ nhân như vậy, trừ một khuôn mặt, còn có cái gì có thể làm Trần lang ta nhớ mãi không quên?” Tần Vô Hạ từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng, hung hăng hừ một tiếng biểu đạt mình chán ghét và khinh thường.

Liêu Đình Nhạn vừa thấy phản ứng của đại tiểu thư này liền minh bạch, vị này xem ra vẫn cứ đi lên lộ tuyển nguyên tác, coi nàng là tình địch. Oan uổng a, nàng và nữ chủ nguyên tác không giống nhau, nàng đối với Trần Uẩn không có một chút cảm tình!

Các người yêu đương có dám không cần liên lụy đến người qua đường vô tội hay không?

Tần Vô Hạ nhìn tình địch, khuôn mặt nhỏ kia thăm đạm lại không dấu lệ sắc, một thân khí độ dù gặp nạn vẫn có vẻ thanh cao ngạo ngễ, còn có ngực lớn, tức đến muốn đánh người. Tiến lên một tay đẩy ngã Liêu Đình Nhạn lên mặt đất, chỉ vào nàng mắng to: “không biết xấu hổ, theo Tư Mã Tiêu bạo quân kia, giờ lại tới cầu dẫn Trần lang nhà ta, ta vẫn nói Trần lang gần đây vì cái gì luôn bận rộn, hóa ra đều là đi gặp người đồ tiểu tiện nhân này, kìm ốc tăng kiêu? Được a, tiện phụ, hôm nay thế nào ta cũng phải từ từ thu thập ngươi!”

Liêu Đình Nhạn trong lòng mắng ra tiếng, nhìn bỏ đáng Tần Vô Hạ đậm chán, nghĩ thầm quả nhiên yêu đương làm thấp chí sở thông minh, nhìn xem em gái này lớn lên kiểu tiểu khả nhân, đầu óc lại sắp bị Trần Uẩn ăn luôn.

Lại tưởng tượng trong nguyên tác, em gái này coi trọng Trần Uẩn, dùng gia thế bức bách Trần Uẩn cưới mình, sau đó một đường theo vào trung cung, cùng nữ chủ hai người tranh tới tranh đi, vị nam chủ sinh hài tử, cuối cùng bị nam chủ dùng xong vứt bỏ, trước khi chết còn phải nhìn nam chủ và nữ chủ HE, thật có điểm muốn đồng tình với cô ta.

Phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ, đáng tiếc Tần Vô Hạ nhìn qua hoàn toàn không muốn nghe nàng giảng đạo lý.

Liêu Đình Nhạn nghĩ nghĩ, bụm mặt khóc thút thít: “Người chính là quận chúa sao? Thỉnh người đưa ta về bên bệ hạ, tuy rằng những người khác đều cảm thấy bệ hạ tàn bạo, nhưng ta thật tình yêu hắn, ta không thể rời khỏi hắn, thỉnh quận chúa phát thiện tâm, để ta trở về, nghe nói Tần Nam Vương và bệ hạ có chút hiểu lầm, chỉ cần ta trở về, chắc hẳn ta sẽ hỗ trợ khuyên giải bệ hạ!”

A, đương nhiên là giả.

không biết là trong thời gian này kỹ thuật diễn của nàng có tiến bộ, hay là em gái Tần Vô Hạ thật sự đã bị tình yêu làm ngu đầu óc, thế nhưng bán tin bán nghi, sau khi nghe xong, còn tin chuyện ma quỷ của nàng.

“Người có ánh mắt gì? Thế nhưng yêu Tư Mã Tiêu cái loại tiểu bạch kiếm này?” Tần Vô Hạ khinh thường.

Liêu Đình Nhạn: Ánh mắt cô càng thật càng kém cỏi. đột nhiên lại có tin tưởng với chỉ số thông minh của mình.

“Người không cần nói như vậy, bệ hạ đối với ta thực tốt, chúng ta, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt.” Liêu Đình Nhạn lau nước mắt. Thế nào, đại tiểu thư, cô yên tâm đi, ta cũng sẽ không đoạt Trần Uẩn với cô! Nam nhân này so với nam chủ nguyên tác không có gì khác, tùy tiện một người như cô muốn ngủ thì ngủ.

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn không nghĩ tới mạch não Tần Vô Hạ lại sẽ thanh kỳ như thế, nghe xong nàng nói, Tần Vô Hạ không yên tâm, ngược lại càng thêm tức giận, nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trần Uẩn đối với người rể tình thâm sâu, tâm tâm niệm niệm đều là người, còn riêng mang theo người trở về, nam nhân ta thích như vậy, người thế nhưng còn chường mắt?!”

Liêu Đình Nhạn: không phải, người chị em, nếu ta không thích Trần Uẩn, cô hẳn là phải khắp chốn mừng vui vì tình địch không tranh với cô, ngược lại sao cô càng tức giận, là cái thao tác gì?

Tần Vô Hạ: “Mặc kệ người đối Trần lang có tâm tư đó hay không, nhưng Trần lang đối với người có tình, người nhất định phải chết!”

“Các người hai người, đi, bóp chết nàng cho ta!” Tần Vô Hạ tùy tay chỉ hai nô bộc. Phía sau nàng đi theo hơn hai mươi nô bộc, giờ phút này một người hầu đứng ở phía sau âm thầm lộ ra thân sắc nôn nóng, bất động thanh sắc lui ra ngoài.

không thể giảng đạo lý, một đường không thông liền đi một đường khác. Liêu Đình Nhạn mắt thấy Tần Vô Hạ ý chí của kiên định muốn giết chết mình, liền lau mặt cao quý linh diễm nói: “Người nếu thật sục giết ta, bị Tư Mã Tiêu biết, người sẽ bị chết thực thảm, toàn bộ Tần Nam Vương phủ đều sẽ bị chết thực thảm. Cho nên, giết ta hay không, khuyên người vẫn không nên quyết định khinh suất.”

Hồ thẹn, cái giác ngộ này nàng vẫn phải có. không chút khoa trương mà nói, vạn nhất nàng thật sự chết tại đây, Tư Mã Tiêu cứ bình san bằng Nghiêu Châu, hoàn toàn có khả năng.

Tần Vô Hạ bị nàng chặn một chút, bộ ngực đều tức đến không ngừng phập phồng.

“Quần chúa không bằng hỏi Tần Nam Vương rồi lại nói?” Liễu Đình Nhạn trầm nghĩ, Tần Nam Vương loại người này, khẳng định sẽ không dễ dàng giết nàng, rốt cuộc còn giá trị lợi dụng.

Tần Vô Hạ gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thét chói tai: “Người còn dám uy hiếp ta! Ta bây giờ phải cho người chết! Dù sao Tư Mã Tiêu sớm hay muộn đều sẽ mất nước, ta sợ hấn sao!”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Sao lại thế này, cảm giác nữ xứng so với trong nguyên tác càng thêm thiếu năng trí tuệ, trong nguyên tác ít nhất còn có một tí xấu ăn nhân, hiện tại hoàn toàn chính là kiểu căng tùy hứng năng cao thêm một bước, quả nhiên là hậu quả từ không bị suy sụp mãi giữa.

“Các người còn đang đợi cái gì, nhanh lên!” Tần Vô Hạ đá hai người hầu một cái.

Hai người hầu không có cách nào, chỉ có thể cạy tới cạ lui tới gần Liễu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn: không thành vấn đề, có thể chịu được! Bình thường thời điểm cuối cùng khẳng định có người tới cứu!

Nàng bị buộc đến góc tường, tránh cũng không thể tránh, đúng lúc này, có một bóng người bước vào, quát: “Dừng tay!”

Là Trần Uẩn. không hổ là nam chủ nguyên tác, lúc nào cứu người cũng là chuyện của hắn.

Liêu Đình Nhạn thở một hơi, nhìn một đôi oán ngẫu đương trường cãi nhau. Cuối cùng vẫn là Trần Uẩn có cao hơn một nước, đỡ Tần Vô Hạ đi ra, hai người ra ngoài nói chuyện.

“Vô Hạ, ta đưa nàng ấy trở về cũng không phải là là bôi vôi trong lòng ta đối với nàng ấy..... Chỉ là vì phụ thân có thể đạt thành mong muốn. hiện giờ không thể giết, nàng ta có tác dụng khác.”

“Có tác dụng gì? Ta xem chàng chính là lấy cớ, rõ ràng chàng còn nhớ nàng ta, cho nên lấy công mưu tư!”

“Cũng không phải, không rành, nàng hẳn là biết, đại quân tới gần Nghiêu Châu, hiện giờ tình thế không thể lạc quan, phụ thân chuẩn bị thiết kế giết chết Tư Mã Tiêu, đến lúc đó quân tâm tán loạn, chúng ta có thể nhân cơ hội đoạt được thắng lợi. Vì giết chết Tư Mã Tiêu, Liễu nữ lang ắt không thể thiếu.” Trần Uẩn nói đến chỗ này thấp giọng: “không phải nghe nói Tư Mã Tiêu kia thấp phần sung ái nàng ta sao, có thể dùng nàng ta làm mồi dụ, dẫn Tư Mã Tiêu tới đây.”

Tần Vô Hạ hoài nghi nhìn hắn: “Chàng nói đều là thật?”

Trần Uẩn thở dài một hơi: “Ta vốn không muốn dùng loại biện pháp không sáng rọi này, nhưng phụ thân kiên trì, vì nghiệp lớn, cũng chỉ có thể như thế.”

Tần Vô Hạ không tình nguyện, “một khi đã như vậy, ta tạm thời bỏ qua cho nàng ta. Nhưng chàng không được đi gặp nàng ta nữa! Nhốt nàng ta vào Tần Nam Vương phủ, ta sẽ tự mình phái người trông!”

Nhìn Tần Vô Hạ rời đi, ánh mắt Trần Uẩn lộ ra vài phần chán ghét. Nếu không phải còn muốn mượn dùng thế lực Tần Nam Vương, nữ nhân kiểu căng lại không nghe lời như vậy, hắn đã sớm không thể nhịn.

Advertisement / Quảng cáo

Thời đi, còn không bao lâu. Người đã mượn sức một nửa, thực nhanh hắn có thể làm Tần Nam Vương ‘tử vong ngoài ý muốn’, đến lúc đó thuận theo tự nhiên tiếp nhận hết thảy quyền thế, lại chờ Tư Mã Tiêu chết, kết cục còn không phải giống như cũ.

Chỉnh sửa quần áo, Trần Uẩn đi vào phòng trong, ngồi đối diện ở trên ghế, uống trà, an ủi Liễu Đình Nhạn lộ ra cười khổ: “Làm nàng bị sợ hãi, không ngờ quan hệ của chúng ta bị hiểu lầm, vừa rồi nàng ấy mới có thể vô lễ đối với nàng, bắt quả ta đã giải thích rõ ràng. Ta cảm thấy đại khái là nàng đang hiểu lầm cái gì, mới có thể tự mình chạy ra, nếu nàng không thích ở chỗ này, thì vào Tần Nam Vương phủ đi, trong vương phủ rộng hơn, hẳn là nàng sẽ thích.”

Vì thế Liễu Đình Nhạn bị chuyển dời đến Tần Nam Vương phủ, Tần Vô Hạ giống nam chủ Trần Uẩn cẩn trọng mà đi lên lộ tuyến nguyên tác, đối với nàng căm thù phi thường, một ngày ba bữa tới nhục mạ. Liễu Đình Nhạn bình tâm tĩnh khí, cho nàng ta mắng

Cái gọi là cãi nhau, cũng không phải lớn giọng hơn là thắng, phải xem cuối cùng ai càng tức giận, ai càng phát nổ mới là thua. Tần Vô Hạ mỗi khi tới cãi nhau, mắng đến miệng khô lưỡi khô, lại thấy Liễu Đình Nhạn có tai như ốc, bộ dáng bình tĩnh, đều phải làm nàng tức đến thất khiếu bốc khói.

Rốt cuộc có một ngày, Tần Vô Hạ chịu đựng không nổi Liễu Đình Nhạn cái bức dạng kia, buông lời hung ác nói: “Người không phải yêu bệ hạ của người sao, không bao lâu nữa hẳn sẽ tới, đến lúc đó hẳn rơi vào bẫy, là có thể cùng con mới là người làm một đôi uyên ương chết!”

Bẫy, mồi? Hai chữ cơ hồ có thể nào bỏ ra toàn bộ âm mưu—— cốt truyện yêu ghét! Còn là cốt truyện không có trong nguyên tác.

“Thế nào, ngày chết không xa, người còn có gì muốn nói sao?” Tần Vô Hạ đảo dặt đặc ý, nghĩ đến kết cục của tình địch liền cảm thấy cuối cùng ra được ngum ác khí.

Liêu Đình Nhạn:..... Cảm ơn người làm lộ kịch bản?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 27: Không nhanh mang nàng về, khả năng eo sắp gãy đến không còn gì

Đô tướng quốc suất lĩnh đại quân cùng với quân đội của Tần Nam Vương nhiều năm ngâm bồi dưỡng, giằng co ở một vùng quê ngoài thành Nghiêu Châu, hai bên tuy rằng từng có hai chiến dịch quy mô nhỏ, lại đều thương vong không lớn, tựa hồ đang thử cái gì. Từ binh lực mà nói, Tần Nam Vương không thể so với đại quân triều đình, nhưng Tần Nam Vương tọa ững thành Nghiêu Châu nhiều năm, xây dựng thành lũy tường cao, hiện giờ thành Nghiêu Châu là một tòa thành dễ thủ khó công.

Nếu cứ co đầu rút cổ trong thành, đại quân triều đình cũng không có cách nào, dù cường công, chỉ sợ cũng sẽ từ thương thâm trọng. Đô tướng quốc thử rồi, chỉ đành lui giữ đóng quân.

Đô tướng quốc cũng không phải là toàn tâm toàn ý muốn về hoàng đế phụng hiến sinh mệnh, hắn nhìn ra được tự lực trước mặt, đầu chịu cứ như vậy ngoan ngoan đi xuống, khó tránh khỏi động chút tâm tư khác.

Mà Tần Nam Vương bên này, hắn đương nhiên cũng nghĩ tốt nhất có thể xúi giục Đô tướng quốc, hai bên kết minh, đối với tình huống của mình càng có lợi, hơn nữa Trần Uẩn nhiều mặt hiểm kế, Tần Nam Vương càng có khuynh hướng mượn sức Đô tướng quốc. Hai bên người có tâm tư ta cổ ý, ngầm ngầm lặng lẽ tiếp xúc.

Hoàng đế xa giá nghỉ thức ngay lúc này đi tới, vào nơi đóng quân của đại quân triều đình, được Đô tướng quốc cung cung kính kính mời vào.

Thực nhanh, bên trong thành Nghiêu Châu, Tần Nam Vương và Trần Uẩn cũng biết tin tức này. Tần Nam Vương những ngày gần đây không biết vì sao thân thể không tốt, ở trên giường nằm hai ngày, càng ngày càng không có tinh thần, nghe thấy tin tức này mới thoáng phần chấn, nói với Trần Uẩn: “Con đoán quả nhiên không sai, Tư Mã tiêu nhi kia thật sự là vì một nữ nhân mà không tiếc tự mình tới đây phạm hiểm.”

Trần Uẩn dăng về đường đường, ngồi quỳ ở bên giường bệnh của Tần Nam Vương, nghiêm nghị nói: “Tư Mã Tiêu cũng không nhất định tới đây vì Liễu Quý Phi, Tư Mã Tiêu người này thân là đế vương, không chấp nhận được người bác mặt mũi của hắn, giảm đáp tôn nghiêm của hắn, bị chúng ta đưa tin kích thích, muốn tự mình tới đốc xúc công thành, cũng là bình thường.”

Tuy rằng trong lòng có suy đoán Tư Mã Tiêu hơn phần nửa chính là vì Liễu Đình Nhạn mà tới, nhưng hắn làm nam chính thế giới này, sao có thể thừa nhận loại việc như vậy, tình tế nghĩ đến không phải cho mình đội nón xanh sao. Nữ chủ đương nhiên chỉ có thể cùng hắn nam chủ này ở bên nhau, cũng chỉ có thể yêu hắn, đây là thiên kinh địa nghĩa, nam xứng Tư Mã Tiêu cái gì, ngại mất hẳn sẽ phải chết.

Tần Nam Vương hiển nhiên cũng rất đặc ý, “Tư Mã tiêu nhi cuồng vọng tự đại, còn tưởng rằng bản thân có mấy chục vạn đại quân bảo hộ, lại không biết ‘thần tử trung tâm’ bên cạnh đã làm phản, để xem hắn còn có thể càn rỡ mấy ngày!”

Advertisement / Quảng cáo

“Con lại đi lên hệ với Đồ tướng quốc, xác định kế hoạch của chúng ta vạn vô nhất thất!”

Trần Uẩn được Tần Nam Vương chỉ thị, thành thật đáp vâng. Vừa lúc gặp người hầu đưa chén thuốc tới, Trần Uẩn không ở lâu, cáo từ lui ra, mắt nhìn thẳng đi qua người hầu kia.

Mới đi ra khỏi chỗ Tần Nam Vương, Trần Uẩn đã bị Tần Vô Hạ quán lên.

“Cần đây sao chàng càng ngày càng bận, cũng không có thời gian bồi ta nói chuyện, phụ thân nhiều thuốc hạ như vậy, chàng có việc gọi bọn họ đi làm còn không được sao, chàng bận việc như vậy làm cái gì.” Tần Vô Hạ rất là bất mãn.

Trần Uẩn chỉ đành kiên nhẫn giải thích vài câu, “Ta bảo đảm, hết thấy thực nhanh sẽ kết thúc.” hần cúi tay xoa xoa gương mặt Tần Vô Hạ, ánh mắt như có như không mà xẹt qua tầm diện Tần Nam Vương, thật sự rất nhanh, hết thấy đều đã an bài tốt, chỉ chờ mọi người đi vào, hần liền có thể thu hết dấy trong tay, một lưới bắt hết những nhân vật chứng mất đầu, tiếp nhận giang sơn thuộc về hần.

Thấy Trần Uẩn vội vàng đi rồi, Tần Vô Hạ bực mình, lại nghĩ đến tin tức vừa rồi từ trong miệng Trần Uẩn, lập tức đắc ý mà chạy đến viện giam giữ Liễu Đình Nhạn, hưng phấn bưng bưng, “Tur Mã Tiêu đã đến Nghiêu Châu, ngày chết của các ngươi cũng càng ngày càng gần!”

Thế nhưng tới thật. Liễu Đình Nhạn bày ra vẻ mặt cao quý lãnh diễm chọc người tức giận bỏ đi rồi, biểu tình lập tức suy sụp xuống, hần mi nhìn không trung phía ngoài cửa sổ, nhấp chặt môi.

Tuy rằng mỗi lần gặp nguy hiểm, nàng đều sẽ nghĩ mình là nữ chính, nhất định có thể qua được, nhưng chẳng qua chính là tự mình an ủi thôi, nàng so với bất kì ai càng hiểu rõ ràng, đây cũng không phải một chuyện xưa, đối với nàng mà nói, đây là thế giới hiện thực, sẽ phát sinh rất nhiều biến cố, nàng cũng không phải đặc thù, từ vòng cũng chỉ là nhảy mất. Đối với nàng là như thế, đối với những người khác cũng là như thế.

..... Cho nên Tur Mã Tiêu rốt cuộc có thể mạo hiểm tới cứu nàng hay không?

Tur Mã Tiêu xác thật tới Nghiêu Châu, nhưng lúc này hần lại không ở trong doanh địa nơi đại quân đóng.

Lúc Đồ tướng quốc mời ‘bệ hạ’ tới từ Lạc Kinh vào trong trường, xác thật có tính toán không tốt, nhưng hần thực nhanh phát hiện ‘bệ hạ’ có chút không thích hợp, nhện không được đến gần rồi cần thận đánh giá, lập tức phát hiện trên mặt người này mất tự nhiên, như bị thứ gì bôi thành dạng này, ánh mắt và động tác của hần ta cũng không có loại lệ khí chân chính của bệ hạ.

Đây không phải Tur Mã Tiêu! Mất thấy Đồ tướng quốc biến sắc, người đi theo bên cạnh ‘bệ hạ’, Cao thái bảo, tiến lên một bước, đi đến trước ‘bệ hạ’, khẽ cười với hần.

“Đồ tướng quốc.”

“Cao thái bảo, người đây là có ý tứ gì?”

“Bệ hạ vốn tự mình đến, nhưng mà không biết vì sao lại bị bệnh, không kiên nhẫn lẫn lợi đường xa, muốn lưu tại Lạc Kinh, bởi vậy chỉ có thể ra hạ sách này, lệnh cho người thay thế. Thuận tiện, việc nơi này cũng càng thích hợp một vị bệ hạ già dặn phối hợp, không phải sao?” Cao thái bảo ý vị thâm trường nói.

Đồ tướng quốc rheo rheo mắt, hần nghe ra thâm ý trong lời Cao thái bảo nói, không chút nghĩ ngợi thế thốt phụ nhận: “Ta cũng không biết”

hần nói đến đây, thấy Cao thái bảo nâng ra một cái tráp, đưa lên, “Tướng quốc cũng không cần vội phụ nhận, không ngại nhìn xem lễ vật bệ hạ ủy lạo người.”

Đồ tướng quốc trong lòng có dự cảm bất hảo, vội tay đoạt tráp mở ra xem, thấy bên trong là một ít trang sức, ngọc khóa, các vật đều trên người. hần đương nhiên nhận ra được, đó đều là đồ vật từ trên người của người nhà mình, có của lão thể và mấy hài tử, còn có khóa trường mệnh tôn tử sinh ra đã đeo.

Đồ tướng quốc liền đỏ mặt, một đôi mắt hung ác trừng Cao thái bảo. Cao thái bảo lại là bất động, thậm chí trên mặt như cũ mang theo ý cười, nói: “Tướng quốc tuy rằng trước khi rời khỏi Lạc Kinh đã lệnh lẽ đàn xếp cho người nhà, nhưng bệ hạ lo lắng những người đó chiếu cố không chu toàn, cho nên đã sớm đưa bọn họ đến một nơi an toàn để bảo vệ, chỉ chờ tin tức quốc tướng đánh thắng trận truyền tới lại trở về.”

“Người.....” Đồ tướng quốc làm thế nào cũng không nghĩ đến, chính mình cho rằng an bài vạn vô nhất thất, thế nhưng bị Tur Mã Tiêu phát hiện.

Cao thái bảo thấy hần kinh ngạc hoảng sợ, chậm lại ngữ khí, “Tướng quốc đối với bệ hạ trung thành và tận tâm, bệ hạ đương nhiên sẽ không phụ tướng quốc, rốt cuộc tướng quốc cũng nhìn bệ hạ từ nhỏ lớn lên.”

Đồ tướng quốc gương mặt vạn vật một trận, ánh mắt giãy giụa nhìn những cái hộp đó, rốt cuộc chậm rãi lộ ra đôi sắc, cúi đầu nói: “Thần, tuân mệnh bệ hạ.”

Cao thái bảo không chút nào ngoài ý muốn. Đồ tướng quốc người này, tuy rằng có dã tâm lại nhân tâm, đối phó với đối thủ tàn bạo độc ác, tham nhiều tiền tài cũng không thoả mãn, nhưng lại thấp phần coi trọng người nhà. hần cùng lão thể cảm tình cực tốt, đối với con cái cũng cực kì quan tâm. Lúc trước, đúng là bởi vì điểm này, tiên đế mới dám yên tâm để hần làm quốc tướng, bệ hạ và tiên đế tính cách hoàn toàn bất đồng, trong xương cốt lại có điều tương đồng, hần đồng dạng là bởi vì điểm này, mới mặc kệ Đồ tướng quốc mấy năm nay ở trong triều hồ mưa gọi gió.

không phải sự hận, mà là cảm thấy không cần thiết động đến hần. Thứ nhất Đồ tướng quốc dùng được, trong triều cần một người như vậy, thứ hai cũng là hần không chân chính làm ra việc khiến bệ hạ tức giận, mới có thể sống đến bây giờ, hiện giờ hần muốn phe chủ, Tur Mã Tiêu đương nhiên không giữ hần được. Bọn họ đều rất rõ ràng, lần này, Tur Mã Tiêu muốn chính là mệnh của Đồ tướng quốc, mặc kệ trận này thắng hay thua, mệnh của Đồ tướng quốc đều phải lưu lại nơi này, đối lấy cả gia đình an toàn.

Advertisement / Quảng cáo

“Quốc tướng cần biết, bệ hạ cũng là để lại một mũi cho người, với quốc tướng mà nói, ít nhất còn có thể được một cái danh trung quân ái quốc, về sau người nhà cũng không bị liên lụy.”

.....

Đồ tướng quốc từ lầu hoàng đế đi ra, bước chân trầm trọng, chỗ sâu trong đôi mắt mang theo phần nộ sự hãi thật sâu, còn có không thể không nhận mệnh. Nghe thấy thuộc hạ báo Tần Nam Vương bên kia lặng lẽ cho người tới, thần sắc hần đây lệ khí, nhớ tới một vửa rồi Cao thái bảo nói, cần rằng một cái: “Như lúc trước đưa vào trong trường ta.”

Đôi mắt với sự già của Tần Nam Vương, Đồ tướng quốc không lộ ra chút khác thường nào, đồng ý kế hoạch hần chuyển đạt. “Tur Mã Tiêu xác thật ở trong trường, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ cho hần chịu chết, nói cho Vương gia nhà ngươi, không cần quên lời hần nói, phối hợp cho tốt.”

Chờ người hầu lặng lẽ rời đi, Đồ tướng quốc sai người gọi nhi tử của mình tới, đây là nhi tử duy nhất theo hần tới chiến trường. Trận chiến sự này qua đi, chính hần sợ là không còn mạng trở về, chỉ có thể nhân lúc này còn thời gian, trước dận đó tốt hậu sự. hần mấy năm nay xác thật bị biểu hiện của Tur Mã Tiêu làm mờ mắt, còn tưởng rằng hần ta chỉ là người tầm thường, tính tình thô bạo, không nghĩ tới, thật là chó cắn người không kêu. hiện giờ hần chỉ hy vọng, mình làm theo lời Tur Mã Tiêu phân phó, hần ta có thể theo lời buông tha người nhà mình.

không nói đến lúc này tâm tư mọi người như thế nào, Tur Mã Tiêu bức cho Đồ tướng quốc tự nguyện chịu chết kia, giờ phút này đang ngồi ở trong một chiếc xe ngựa bề ngoài bình thường, mang theo mấy chục hộ vệ, giả dạng thành đệ tử tiểu gia tộc bình thường, tạm thời nghỉ ở một khách điểm ngoài thành Nghiêu Châu.

Thành Nghiêu Châu bởi vì chiến sự khẩn trương, kiểm tra đặc biệt nghiêm khắc với người vào thành, mang theo hộ vệ ngồi xe ngựa, tất cả đều là gương mặt mới, không có khả năng tra trở vào, bất quá, lại không ngại có người ra khỏi thành đưa tin tức.

một người phụ nhân ra khỏi Tần Nam Vương phủ một đường ra khỏi thành đi vào khách điểm, nàng cách bình phong quý xuống, ngữ khí có chút nổi lập bắp, bái kiến quý nhân, chờ đối phương hỏi chuyện. Nàng tuy là quân cơ bị xếp vào Tần Nam Vương phủ, nhưng thân phận thấp kém, ở vương phủ cũng không làm được đại sự gì, chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể tự mình bái kiến quý nhân, khẩn trương đến mức hô hấp đều sắp ngừng lại.

Nghe sau bình phong có người hỏi: “Nàng thế nào, vết thương tốt chưa?”

Phụ nhân biết hần hỏi là ai, vội đáp: “Quý, Quý Phi hiện giờ ở trong vương phủ, có đại phu trị liệu cho nàng, chỉ cánh tay lúc trước cơ hồ bị đâm thủng, không dễ tốt lên như vậy, hiện giờ vẫn không thể dùng sức, thường thường sẽ cảm thấy đau đớn.”

“Gây sao?”

Phụ nhân đáp một lời, thấy vị chủ tử thô bạo trong truyền thuyết kia cũng không phải muốn đánh muốn giết thế nào, hơi nhẹ nhàng hơn chút, nói năng cũng càng cẩn thận: “Quý Phi bởi vì mất máu quá nhiều, mấy ngày nay sắc mặt vẫn luôn không tốt, nó cũng không thể thường xuyên đi qua, trộm xem vài lần, thấy Quý Phi biểu tình buồn bực, trên mặt không có vui mừng, tựa hồ là có chút gầy ốm.”

“Trong Vương phủ tất cả mọi người đều biết, quận chúa có địch ý với Quý Phi, thường xuyên đi khó xử Quý Phi.....” Phụ nhân thành thành thật thật, nói ra hết thấy mình biết.

Sau khi nói xong, thấy sau bình phong không có một tia động tĩnh, nàng đã bị người an bài ra ngoài, lại thấy một vị hoạn quan trang điểm làm người hầu bình thường, ận dò nằng: “Người phải cẩn thận trông chừng Quý Phi, một khi có động tĩnh liền truyền tin tức ra, lập tức sắp rối loạn, vô luận thế nào đều phải bảo vệ Quý Phi.”

Phụ nhân liên tục đáp vâng, lại không để ai chú ý mà trở lại vương phủ.

bây giờ người đang ở đối diện. Ở trước mặt bệ hạ muốn giết Quý Phi, sợ là phải chết thành một đống.

Liêu Đình Nhạn đột nhiên trở thành trung tâm trận chiến, người của Tần Vô Hạ một bên ngăn cản họ về áo xám, một bên phân ra mấy người giết về phía Liêu Đình Nhạn, mà đám hộ vệ áo xám thấy thế liền cảm thấy nếu như bị bề nhìn thấy Quý Phi bị thương ngay trước mắt, các huynh đệ chi sơ đều có việc, nháy mắt bộc phát ra dục vọng cầu sinh làm cho bọn họ xuống tay càng thêm hung ác, thực nhanh có một nửa đám người phá tan phòng tuyến hộ vệ của Tần Vô Hạ, chui vào trong đám nô bộc đang kinh hoàng. Đối với những người này, các hộ vệ căn bản không có thời gian quán, trực tiếp lướt qua họ nhào về phía Liêu Đình Nhạn.

Thế cục biến hóa quá nhanh, làm người ta trở tay không kịp, ba người canh giữ bên Liêu Đình Nhạn sao có thể nghĩ đến sẽ phát sinh loại việc này, bọn họ chỉ có ba người, còn không thể đối phó nổi một phía a, một bên rõ ràng là quân đội bạn nhưng bây giờ sắc mặt hung ác muốn tới giết người, một bên nhìn qua là địch nhân nhưng đồng dạng sắc mặt hung ác hình như muốn tới đoạt người, thế này làm cho bọn họ không biết phải làm như thế nào?

Chung quy là người của Tần Vô Hạ gần hơn, đến càng nhanh, ba lượng hai hạ ý vào số đông chém chết hai người, còn lại một người túm chặt Liêu Đình Nhạn chạy đi. Vị huynh đệ này thật sự chuyên nghiệp, dưới tình huống này vẫn còn giữ giữa hấp hối.

Hộ vệ của Tần Vô Hạ còn đang đuổi theo, nhóm người áo xám đã đuổi kịp, lại vung tay chém giết. Chỉ khoảng nửa khắc, nam nhân kéo Liêu Đình Nhạn đã cường chế lùi nằng chạy ra xa vài bước, đúng lúc này, hai mũi tên một trước một sau bay tới, một mũi bắn vào cánh tay người đang kéo Liêu Đình Nhạn, một mũi bắn vào ngực hắn.

Nam nhân té sấp về phía trước, đồng thời nhẹ buông tay, Liêu Đình Nhạn cũng bị lôi theo lao đảo một cái ngã gục trên mặt đất.

Hai hộ vệ áo xám lúc này giờ đao dính máu chạy tới, vây quanh nằng, để phòng ngừa còn gì nguy hiểm, lại không một ai dám ra tay nằng nằng dậy, chỉ có một người yên lặng nhấc chân đá thì thể nam nhân bên cạnh nằng ra xa một chút.

Liêu Đình Nhạn sắc mặt trắng bệch, nằng mất máu quá nhiều còn chưa điều dưỡng tốt, vết thương trên cánh tay chưa lành, vừa rồi lại lẫn lộn, miệng vết thương tựa hồ đã nứt ra. Nằng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện thế cục đã nghiêng về một phía, Tần Vô Hạ cùng tới tới đã bị khống chế, hộ vệ còn mấy người đang giấy giữa hấp hối, các hộ vệ áo xám đang ở tiến hành thu thập cuối cùng.

Tư Mã Tiêu đi tới chỗ nằng.

hắn không hề có ký đâm lên mặt đất đầy máu, vượt qua thì thể vẫn còn ẩm ướt ở giữa đường, làm như không thấy cuộc chém giết còn chưa kết thúc. Nhưng thật ra nhóm người áo xám thấy chủ tử tới, nhanh chóng nhường đường cho hắn, thuận tiện kéo thì thể chân ở phía trước hắn, nhường ra một con đường rộng rãi.

Liêu Đình Nhạn không thể không thừa nhận, trường hợp này thật sự quá trang bức. Đã lâu không thấy, còn có điểm không quen.

Tư Mã Tiêu đi đến trước mặt nằng, vươn một bàn tay, “Tới.”

Tay hắn vẫn cứ lạnh như trước, Liêu Đình Nhạn bị hắn kéo lên, nước mắt không biết thế nào ào ào rớt xuống, giờ tay liền ôm lên, oa oa khóc lớn.

Lúc trước bị bắn thủng cánh tay, đau đến muốn thăng thiên nằng cũng không khóc, sau đó có đau nằng cũng cắn răng chịu đựng, gặp nguy hiểm liền cường bách mình cố gắng bình tĩnh một chút. Đến thời khắc này, sắp tràn ai lạc định, nhìn thấy Tư Mã Tiêu cầu hoàng đế này, nằng mới thế nào cũng không nhìn được nước mắt.

“Tay ta đau quá!” Liêu Đình Nhạn vừa khóc vừa hăm hăm hồ hồ nói.

Tư Mã Tiêu ghét nhất người khác ầm ĩ, nghe bên tai có tiếng khóc ô ô oa oa, hắn liền đau đầu, không chỉ đau đầu, trong thân thể hình như những chỗ khác cũng đồng loạt đau lên, làm hắn bực bội, muốn giết người.

Kéo Liêu Đình Nhạn ra, quả nhiên thấy trên cánh tay nằng thấm ra vết máu tối màu. Lại nhìn mặt nằng, đôi môi luôn hồng nhuận đã mất màu sắc, hai má càng không còn đỏ ửng, đôi mắt thật ra lại đỏ, còn treo nước mắt, nhìn thật là đáng thương cực kỳ.

Advertisement / Quảng cáo

“Lần sau còn mò cá không?”

Bởi vì mò cá bị bắt cóc, Liêu Đình Nhạn: “..... không mò nữa.”

Tư Mã Tiêu vỗ về bên gáy nằng, “Sai rồi, lần sau vẫn mò, trở về cho người đào ao cá ở tắm điện để nằng mò.”

Liêu Đình Nhạn: một thời gian không gặp, thao tác càng thêm da trâu, đào ao cá trong tắm điện, người thật sự không cảm thấy tanh sao?

Nằng liếc mắt nhìn Tư Mã Tiêu một cái, gục bả vai xuống, “Kỳ thật ta có nghĩ đến chạy trốn, nhưng mà không thể thành công.”

Tư Mã Tiêu: “Nằng chỉ là người thường, ta cũng không trông cậy vào nằng là lợi một mình làm ra chuyện gì, còn sống là được.”

Tuy rằng ngữ khí hân bình đạm, nhưng Liêu Đình Nhạn nghe lại muốn khóc. Người thường cái gì đều làm không nổi, đây cũng quá chân thật, nhưng có đôi khi loại bình thường chính này là tội, nhờ yếu chính là tội. Nằng gặp lại người này, trong lòng cũng có một ít mặt lo lắng khác như vậy, nhưng nằng còn chưa nói ra, Tư Mã Tiêu đã nói còn sống là được.

Chung quanh có rất nhiều người nhìn, lý trí trở về, Liêu Đình Nhạn ghen nước mắt lại.

Còn các hộ vệ áo xám chung quanh, bản mặt nghiêm túc, khỏe mắt đều bay đến phía bệ hạ và Quý Phi bên kia. Nguyên lai trong lời đồn bệ hạ ở trước mặt Quý Phi thực để nói chuyện là thật sự! thật sự! Quả thực không thể tin được đây là bệ hạ đáng sợ của bọn họ!

Xa phu thực nhanh đánh xe ngựa tới, Tư Mã Tiêu một tay đỡ Liêu Đình Nhạn lên xe, chính mình cũng đi lên theo. Hộ vệ áo xám nhanh chóng giải quyết hết toàn bộ hộ vệ của Tần Vô Hạ, tiến đến dò hỏi xử trí Tần Vô Hạ như thế nào. Rốt cuộc cũng là con gái duy nhất của Tần Nam Vương, nói không chừng còn chỗ hữu dụng.

Liêu Đình Nhạn xuyên qua màn hình còn chưa buông thấy Tần Vô Hạ được người hầu đỡ, nằng ta đứng không vững, nhìn chăm chăm Tư Mã Tiêu, đầy mặt biểu tình gấp quý, hắn đã nhận ra thân phận của hắn.

“không có khả năng, sao hắn có thể sẽ xuất hiện ở chỗ này!” Tần Vô Hạ lầm bầm tự nói, chỉ có hai người hầu đỡ nằng nghe thấy.

Tư Mã Tiêu nhìn cũng không nhìn Tần Vô Hạ, vẫy vẫy tay.

hắn làm tự thế này, tất cả mọi người đều hiểu, hộ vệ áo xám lĩnh mệnh đi, Tần Vô Hạ lúc này mới ý thức được mình sắp bị giết, hồn nhiên quên mất vừa rồi nằng kêu gào muốn giết người khác thì kiểu ngao thế nào, hoàng sợ không thôi hồ hồ ra tiếng, “không được, các người sao có thể giết ta, ta chính là nữ nhi duy nhất của Tần Nam Vương, các người nếu đụng đến ta, cha ta.....”

Xe ngựa buông màn hình xuống, nhìn không thấy cảnh tượng bên ngoài. thanh âm của Tần Vô Hạ đột nhiên im bặt, nhóm người hầu phát ra tiếng kêu sợ hãi. Theo xe ngựa chậm rãi di động, ném một mảnh huyết tinh kia lại phía sau.

Liêu Đình Nhạn ngồi trên đệm mềm, cả người thả lỏng dựa vào ngực Tư Mã Tiêu, Tư Mã Tiêu giờ tay kéo cổ áo nằng ra, xem xét miệng vết thương trên cánh tay. Quả nhiên là vừa kết vảy không lâu lại bị xé rách, máu tươi còn đang tràn ra, không có quần áo ngăn cản, máu đỏ tươi liền theo da thịt tuyết trắng uốn lượn chảy xuống.

Liêu Đình Nhạn tựa như một con cá chết, bị Tư Mã Tiêu kéo quần áo, cũng không nghĩ đến che ngực. Nằng tỏ vẻ che cái gì mà che, dù sao Tư Mã Tiêu cũng không có hứng thú tính dục, không cần làm loại chuyện phi công này, hơn nữa nằng thả lỏng rồi thật sự rất mệt.

Tư Mã Tiêu liếc nhìn nằng một cái, thấy nằng sắp nằm liệt xuống, một tay ôm lấy eo đỡ thẳng nằng lên, một bàn tay chạm lên miệng vết thương, vươn hai ngón tay chấm chấm máu chảy ra.

Giống như muốn nhìn máu nằng chảy ra cùng có cái gì khác những người khác vậy, Tư Mã Tiêu nhìn máu trên hai ngón tay trong chốc lát, tiếp theo nâng cánh tay Liêu Đình Nhạn lên, dùng môi dán vào.

Liêu Đình Nhạn lúc này nằm liệt không nổi nữa, giống như một con cá mới từ trong nước vớt ra ném lên bờ, toàn bộ thân thể đều gật gật.

không phải, người liếm miệng vết thương làm gì, ở chung lâu như vậy cũng không phát hiện người kỳ thật là kẻ uống máu nha! Liêu Đình Nhạn như gấp quý nhìn chăm chăm Tư Mã Tiêu, cuộn cánh tay về. Cái gì vậy, dù chi liếm, nói thật cũng rất đau.

Tư Mã Tiêu tùy ý kéo cánh tay nằng, ngẩng đầu lên ần đầu nằng hôn xuống.

Bị buông ra rồi, Liêu Đình Nhạn nhìn môi hắn bị máu nhuộm đỏ, cảm thấy mình có thể là cùng một tạo hình. Múi máu tươi trong miệng làm người ta có vẻ chịu không nổi.

Liêu Đình Nhạn: Phi phi.

“Đây chính là máu của nàng.” Tư Mã Tiêu vận mặt nàng lại, nhìn kỹ sắc mặt nàng, nhìn môi nàng đỏ tươi từ từ nói.

Chính là máu của ta, ta cũng không muốn uống, người này có tật xấu gì, trong khoảng thời gian hai người tách ra đã lặng lẽ biến thái? Liễu Đình Nhạn quay đầu tìm nước trà bên trong xe, Tư Mã Tiêu lấy ấm trà ra, uống nước xong, súc miệng xong, mới nói: “Ta cũng cảm thấy hương vị không tốt.”

Liêu Đình Nhạn: Hương vị không tốt người còn lăn lộn ta? Người này sao lại vẫn thiếu đánh như vậy.

Nàng quần áo hỗn độn, tóc cũng có chút loạn, trên mặt trên vai còn dính vết máu, hơn nữa cái biểu tình này càng đáng thương. Tư Mã Tiêu cảm ấm trà nghiêng đầu nhìn nàng, bỗng nhiên khẽ cười lên, “Sao lại đáng thương như thế này, thật sự chịu ủy khuất.”

Liêu Đình Nhạn: Cảm ơn người thông cảm, đưa ấm trà cho ta đi.

Tư Mã Tiêu đưa ấm trà cho nàng.

Liêu Đình Nhạn: Ta hình như chưa ra tiếng, kỹ năng đọc ánh mắt của Tư Mã Tiêu có phải lại thăng cấp không?

Nàng súc miệng, đưa ấm trà không lại, Tư Mã Tiêu kéo nàng cùng với ấm trà, ôm vào trong ngực, giống như trước, theo thói quen vuốt đầu tóc hỗn độn của nàng, trong giọng nói thể nhưng mang theo ôn nhu trấn an rõ ràng, “Chạy nhiều máu như vậy, cô sẽ làm những kẻ khi dễ nàng đều phải trả lại gấp mấy lần.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Động tác vừa rồi của nàng có ý gì?

Đây là một trận chiến sự hỗn loạn, hai bên đều mang ý xấu, cho dù ngoài mặt nhìn qua là cùng trận doanh, nhưng tâm tư khác nhau, liền tạo thành kết quả càng thêm hỗn loạn.

Nguyên bản Đồ tướng quốc lâm trận phản loạn, phối hợp với Tần Nam Vương cùng nhau giết chết Tư Mã Tiêu, nhưng không nghĩ tới, thế cục chuyển biến bất ngờ, Tần Nam Vương một bên thương vong thảm trọng, bản thân Tần Nam Vương cũng bị trọng thương.

Bọn họ nhận được tin tình báo là giả, kẻ gọi là bệ hạ bị bọn họ giết chết kia, căn bản không phải Tư Mã Tiêu, chính là hàng giả để dẫn bọn họ đi chịu chết. Mà Tần Nam Vương bị thương, ngoại trừ kẻ sách của Đồ tướng quốc, còn có Trần Uẩn ở sau lưng quật gió thêm cui.

Trần Uẩn nghĩ, Tần Nam Vương cũng đứng lúc đáng chết, nếu nắm chắc thời cơ từ vong này, càng có thể kích thích phủ binh Nghiêu Châu báo thù cho chủ—— lúc này tướng sĩ nô bộc phần lớn ngu trung, cũng chỉ có thể ngu trung.

Diệt Tư Mã Tiêu, giết Tần Nam Vương, bắt Đồ tướng quốc, Trần Uẩn nghĩ kỹ kẻ sách một cục đá hạ ba con chim, lại không ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, vẫn cứ ra ngoài ý muốn. Tần Nam Vương trọng thương hấp hối, còn tính là phù hợp với hần thiết tưởng, nhưng Tư Mã Tiêu là giả, thế này làm cho hần trợ tay không kịp. Càng làm hần cảm thấy ngạc nhiên chính là Đồ tướng quốc, vì để Tần Nam Vương tin tưởng, hần làm một màn diễn, cũng trong trường giống Tần Nam Vương, cuối cùng lại ở phía sau chuẩn bị giết ngược lại hần.

Đúng vậy, trận chiến dịch này là trai cô đánh nhau, Trần Uẩn ngầm có một đám quân khởi nghĩa được hần lôi kéo hỗ trợ nạn dân, nguyên ý vì hần ra sức. Nguyên bản trai cô đánh nhau rồi, hai bên nguyên khí đại thương, hần sớm chuẩn bị tốt quân khởi nghĩa có thể ở phía sau quân triều đình, đánh bọn họ một lần trở tay không kịp.

Kết quả Đồ tướng quốc cùng với Tần Nam Vương trận này xác thật máu chảy thành sông, nhưng quân khởi nghĩa Trần Uẩn an bài ở phía sau không thể nhân dịp xông vào, con trai Đồ tướng quốc mang binh canh giữ ở phía sau, cùng quân khởi nghĩa đánh một trận, bởi vì sớm có đoán trước, trận này bọn họ đánh thật xinh đẹp, lấy ít thắng nhiều, quân khởi nghĩa còn không làm nên trò trống gì đã bị đánh đến toi bời.

Trận này vốn phải là chiến dịch cuối cùng phát sinh ở phụ cận Lạc Kinh, bởi vì một đường cốt truyện chếch đi mà sửa lại là ở ngoài thành Nghiêu Châu, rồi cuộc từng giọt từng giọt chồng lên, tạo thành mộtkết quả hoàn toàn bất đồng.

Trần Uẩn vô cùng không hài lòng, càng làm cho hần không hài lòng còn ở phía sau, hệ thống nhắc nhở cốt truyện lần thứ hai chếch đi quá lớn, nữ xứng quan trọng Tần Vô Hà đã chết, chết sớm khoảng hai mươi năm

Trần Uẩn thu binh về thành, đóng cửa thành không ra, lúc không ai nhìn thấy, biểu tình trên mặt hung hăng run rẩy lên.

Đến tốt cùng sao lại thế này? hần phải người điều tra, liền phát hiện ngoài bị đạo thi thể bị người ta dọn ra, còn từ trong rừng cây bắt được một hần tử nhỏ gầy run bần bật, người này có chút cơ linh, là Trần Uẩn vì phòng ngừa ngoài ý muốn, an bài ở ngoài thành tiếp ứng nữ chính Liễu Đình Nhạn, mang nàng đi nơi mới an trí tạm thời. sự tình chính là trùng hợp như vậy, hần tử nhỏ gầy này trốn ở trong rừng cây, chính mắt thấy cảnh tượng Tư Mã Tiêu mang người đi, lại một hơi giết người diệt khẩu, sợ tới mức thiếu chút nữa không đái trong quần.

Còn may những người áo xám quay lại vội vàng, không thể chú ý tới hần là nhân vật nhỏ trốn ở trong rừng cây, nếu không chỉ sợ hần cũng không trốn nổi cái chết.

Trần Uẩn đem người tìm được hỏi ti mỉ, hơn nữa những thi thể đó bày ở trước mắt, còn có gì không rõ ràng nữa. Tư Mã Tiêu xác thật đã tới, lại ném chiến sự sang một bên, tự mình đến đón nữ nhân rồi đi, quả thật là việc một hôn quân không màng đại cục có thể làm ra.

Còn Tần Nam Vương, nhìn thấy thi thể Tần Vô Hà kia cơ hồ đã cháy khô máu, hô to một tiếng nữ nhi a, ngay sau đó thở hắt ra một hơi, kéo thân mình trọng thương trực tiếp cứ như vậy tắt thở. Trần Uẩn lại tốn một phen thủ đoạn để thương vị, đồng thời sai người lặng lẽ đi tìm tung tích của Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu lúc này tới Nghiêu Châu, là mình tu sạn đạo ẩm độ trần thương, vì không để người phát hiện, chỉ ngầm dẫn theo mấy chục người tùy thân. Trần Uẩn suy đoán hần ta sẽ không đi tìm Đồ tướng quốc, Đồ tướng quốc lâm trận thay đổi khẳng định là vì có nhược điểm ở trong tay Tư Mã Tiêu, nhưng Tư Mã Tiêu sẽ không bởi vậy mà yên tâm, cho nên Trần Uẩn dám khẳng định, hần ta một đường dấu điểm hành tích, tuyệt không để người của Đồ tướng quốc biết được.

Trần Uẩn thật muốn khen hần ta một tiếng lá gan lớn.

Nếu Tư Mã Tiêu bên cạnh chỉ có chừng này này người, vậy chẳng phải là thời cơ diệt trừ tốt nhất sao? Cơ hội đưa tới cửa tới, sao có thể bỏ qua, trên chiến trường tuy không thể giết hần ta, nhưng hiện tại cũng không quá chậm.

Trần Uẩn hiện giờ đã không nghĩ đến cốt truyện phải như thế nào, chỉ muốn sớm một chút giết Tư Mã Tiêu cái biến số này, chính là bởi vì hần ta mới tràn ra nhiều khúc chiết như vậy. Tư Mã Tiêu khôngchết, hần rất khó thực hiện kết cục nguyên bản.

Cùng lúc đó, nơi triều đình đóng quân, Đồ tướng quốc cũng trọng thương không trị nổi, nuốt xuống mộthơi cuối cùng. Con hần quý gối trước giường, hai mắt đỏ bừng đập đầu với hần. Cao thái bảo thì ở mộtbên, nói tiếng nén bi thương.

hiện giờ đại tướng đã chết, con trai Đồ tướng quốc lại không có năng lực lớn như cha mình, vì phòng ngừa hần không áp chế được mà sinh ra nhiều loạn, Cao thái bảo chỉ có thể lưu lại nơi này trông coi.

trên thực tế, ngay cả hần cũng không biết, bệ hạ đã nói sẽ ở Hà Hạ chờ đợi tin tức Nghiêu Châu, kỳ thậtlặng lẽ vào Nghiêu Châu.

Tư Mã Tiêu bạo quân này, Thiên Vương lão tử còn không quản được, đang nghỉ ngơi ở một khách điểm, bởi vì Quý Phi cân bằng bó vết thương, còn phải uống thuốc.

Băng bó xong vết thương, Liễu Đình Nhạn nằm trên giường ngủ, bởi vì miệng vết thương trên cánh tay tới gần bả vai, áo không kéo lên, đến ngực cũng hở một tấc lớn, Liễu Đình Nhạn ngủ say, không hề phát hiện, Tư Mã Tiêu bên cạnh nằm chán, đang nhìn chăm chăm ngực nàng.

Hình như thực mềm, Tư Mã Tiêu gio tay nhéo hai cái. Giống đậu hũ, niết lên cũng kì quái, quá mềm. hần nhàm chán lại nhéo hai lần.

Liêu Đình Nhạn mấy ngày nay quá mệt mỏi, cũng không thể nghỉ ngơi tốt, lúc này vừa thả lỏng, ngủ đến cơ hồ như chết ngắt, cũng không phát hiện Tư Mã Tiêu đang làm cái gì. Kết quả tính lại, liền nhìn thấy một bàn tay chộp lên ngực mình, ngực còn có chút đau.

không đúng, người vốn không có cảm giác với ngực ta, sao lại ở đây sờ loạn cái gì! Liễu Đình Nhạn thấy Tư Mã Tiêu không cảm thấy thẹn thùng mà thu hồi tay, bộ dáng không hề búng, yên lặng kéo kéo cổ áo.

Cần Đức bưng thuốc vào, đưa đến trước mặt Liễu Đình Nhạn. một mùi cay đắng xông thẳng vào chóp mũi. Liễu Đình Nhạn đã quen cay đắng, nàng cũng không phải trẻ con bởi vì đắng sẽ không chịu uống thuốc, sinh bệnh uống thuốc là thường thức. Nàng bưng chén thuốc lên hít một hơi, vừa mới chuẩn bị uống, Tư Mã Tiêu liền cầm lấy, uống một ngụm.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Cần Đức: “.....”

Gia hỏa này lại làm cái thao tác gì?!

Tư Mã Tiêu buong thuốc, ghét bỏ nói: “Cái hương vị gì, khó uống như vậy, đừng uống.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Tô tông, đây là ta uống, lại không phải để người uống, người ngại đắng cái gì.

Tư Mã Tiêu: “Chờ về cung, cho mấy người kia lấy nước làm thành thuốc viên cho nàng, nuốt là được, không cần uống loại đồ vật khó uống này.”

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn hần một chút cũng không giống nói đùa, cho nên, hần nghiêm túc? Chuẩn bị trên đường đi sẽ không cho nàng người bị thương này uống thuốc? Liễu Đình Nhạn trong nhất thời cảm xúc phức tạp, không biết Tư Mã Tiêu rốt cuộc là muốn hại nàng hay là đau lòng nàng, hoặc là lại phát bệnh rút não.

Chờ Tư Mã Tiêu ở trong phòng nghỉ ngơi, Liễu Đình Nhạn ra khỏi phòng, Cần Đức ở phòng bếp bên kia chờ nàng, thấy nàng tới, bưng cho nàng chén thuốc, nhỏ giọng hoảng hốt: “Quý Phi mau uống thuốc, vết thương nhất định sẽ sớm đỡ hơn, là bộ hạ đau lòng, bất quá ngàn vạn đừng để bộ hạ phát hiện, bằng không lại mất cái mạng nhỏ của nó.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình thật thâm, vì cái gì còn phải lên lút uống thuốc, cũng không phải loại thuốc gì kỳ quái.

Uống xong thuốc, súc miệng, làm bộ cái gì cũng chưa phát sinh trở về phòng, ai ngờ mới vừa tới gần giường, Tư Mã Tiêu liền liếc nhìn nàng một cái, “Uống thuốc.”

Người mũi chó sao!

“Nàng muốn uống thì uống, lên lút làm gì, chẳng lẽ cô sẽ ngăn nàng uống sao.” Tư Mã Tiêu rất không cao hứng.

Người nói lời này cũng không chột dạ sao? Vừa rồi gia hỏa kia trực tiếp ném chén thuốc của ta ra ngoài cửa sổ, nói quá đáng không cần uống, còn không phải người? Liễu Đình Nhạn ở trong lòng ha ha cười một cái, tự nói cho mình, lão bản nói đều đúng, làm trái lão bản là không có kết cục tốt. Vì thế nàng giả cười, “Bệ hạ nói rất đúng.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Hon nửa đêm, Liễu Đình Nhạn bị Tư Mã Tiêu đánh thức, thể nhưng có loại cảm giác ôn lại ấm áp hôm qua—— nếu Tư Mã Tiêu không phải vừa dậy đã niết ngực nàng, Liễu Đình Nhạn có lẽ sẽ cảm thấy càng đáng hồi ức.

Nửa đêm tìm người tình đây là để niết ngực, đại móng heo này là ngứa chân sao. Liễu Đình Nhạn bắt lấy tay hần, nhìn động tác của hần giống như niết khí cầu, vô ngữ một lát, kéo tay hần xuống eo, “Bệ hạ, hay là sờ eo đi.” Niết ngực nàng ngủ không được.

Tư Mã Tiêu sờ sờ eo nàng, bụng nhỏ cũng chưa nhéo tới, rất bất mãn mà ý bảo nàng nhìn, “Thật cũng không có, nàng bảo ta sờ cái gì?”

Vậy người sờ ngực cũng đừng chỉ sờ một bên a, sẽ ngực lớn ngực nhỏ, vấn đề này thực nghiêm trọng người biết không?! Liễu Đình Nhạn hít sâu một hơi.

“trên mặt một chút thịt cũng không có.” Tư Mã Tiêu tiếp tục câu nhậu.

Liêu Đình Nhạn: Người có việc sao? Mặt trái xoan siêu tuyệt đẹp như vậy, thiên hạ này không ai có cảm gầy hơn ta!

“Bệ hạ có phải ghét bỏ thiếp gần đây tiêu tụy, mỹ mạo không còn như trước hay không.” Liễu Đình Nhạn kiểu kiểu nhọc nhọc làm nũng.

Tư Mã Tiêu làm nũng đã quen, không ăn nàng làm nũng, trả về cho nàng là cười ầm lên.

Liêu Đình Nhạn: Ta đã biết sẽ như vậy, bất quá tốt xấu chọc cười người trước, không biết đồ cao hứng rồi có thể thả cho ta đi ngủ hay không.

Tư Mã Tiêu cười xong bỗng nói với nàng: “Lúc ta quen biết nàng, chỉ cảm thấy nàng lớn lên không tới, rất là đẹp, nhưng mặt mũi rồi cuộc trông như thế nào thì vẫn nhớ không quá rõ ràng, mãi đến sau này mới chậm rãi quen mắt.”

Liêu Đình Nhạn: Gì, mặt mạnh?

Tư Mã Tiêu chậm rãi rì: “Rốt cuộc ta nhìn quá nhiều mỹ nhân, không chuyên tâm, thật sự rất khó nhớ kỹ mỗi người trông như thế nào.”

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên nhớ đến cung yến, mỗi lần Tư Mã Tiêu muốn làm gì, gọi mỹ nhân phía dưới đáp lời, phần lớn dùng màu sắc quần áo tới tỏ vẻ là nói với ai, lúc ấy nàng còn tưởng rằng Tư Mã Tiêu ở quá xa, mắt cận thị thấy không phân rõ những người màu sắc rực rỡ đó là ai, nguyên lai không phải mắt cận thị, là trí nhớ không được. Phải biết rằng, đến nàng đều có thể nhận ra hơn nửa mỹ nhân trong hậu cung.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng, đợi trong chốc lát, “Sao nàng không phản ứng?”

Liêu Đình Nhạn sờ không được đầu óc, phản ứng cái gì, người lại muốn cái phản ứng gì? Cho bệnh nhân một đường sống không được sao? Cho Quý Phi thịnh thế sung ái của người một lần nghỉ ngơi không được sao? Người mắt công như vậy, từ thật xa chạy tới cứu ta chính là vì để nửa đêm phiền chết ta sao?

Liêu Đình Nhạn thờ ra, đột nhiên xốc chân, lên lội vai ngọc nằm thẳng trên giường, mờ tay chân ra, dọn xong tư thế, “Bệ hạ, đến đây đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Tư Mã Tiêu phản ứng là đẩy đẩy eo nàng —— “Nàng chiếm nhiều chỗ như vậy ta ngủ ở đâu?”

Còn ngủ cái rắm a, ta xem đời này người đều không thể ngủ rồi.

Liêu Đình Nhạn yên lặng lẩn vào trong giường, nhường ra cho hần chỗ. Nghỉ ngơi chưa đến chốc lát, lúc nàng buồn ngủ càng nhiều lại đột nhiên bị Tư Mã Tiêu kéo tỉnh.

Tư Mã Tiêu biểu tình thực cổ quái hỏi nàng, “Vừa rồi động tác của nàng là có ý tứ gì?”

Động tác gì có ý tứ gì? Liễu Đình Nhạn chưa phản ứng lại.

Tư Mã Tiêu tiếp tục thần sắc vi diệu, “Là đang cầu hoan?”

..... Tô tông người thật sự phản ứng quá chậm, chờ người phản ứng lại, không chỉ có rau kim châm lạnh, đến hoàng hoa khuê nữ cũng lạnh rồi.

Tư Mã Tiêu đánh giá: “Lá gan nàng thật không nhỏ.”

Liêu Đình Nhạn: A ha, đây là lá gan lớn, người là thần tiên chuyển thế, phàm nhân không có can đảm ngủ người hay là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Lao ra

Tư Mã Tiêu nhớ được rất sớm, vào lúc hai từ bình thường còn không hiểu rõ thế giới chung quanh, hắc cũng đã có thể từ thái độ cùng với giọng nói của người xung quanh hiểu được tin tức mình muốn biết. Khi đó, hắn còn ở trong điện Thuận Hoa cùng mẫu thân Tư Ngọc công chúa. Thuận Hoa điện lạnh lẽo to như vậy, mọi cung nhân hầu hạ đều giống như cái bóng.

Trong điện có cột cao lớn, trên mặt đất phủ kín thảm mềm, treo màn che phiêu đăng, trong lò thời khắc đều thổi một loại hương có thể làm người ta mơ màng sắp ngủ. Đây là một tòa lồng giam trong hoàng cung hoa lệ, nhốt một nữ nhân đã bị làm cho phát điên, còn có Tư Mã Tiêu cái sản phẩm hồng này. Đối với thân phận của hắn, mọi người kiêng kỵ thật sâu, nhưng Tư Mã Tiêu biết, mẫu thân mình là nữ nhân điên điên khùng khùng kia, Tư Ngọc công chúa, còn phụ thân là chủ nhân tòa cung cấm này, Hoàng đế bề hạ, hắn cũng biết hai người này là thân huynh muội.

hắn từng gặp cung nhân ở sau lưng khe khẽ nói nhỏ, đều nói bề hạ và công chúa hoang đường như thế nào, đứa con bất luân là bất tường dơ bẩn như thế nào, ngày sau nhất định không được chết từ tế. hắccảm thấy tức giận, vì thế cho người bắt hai cung nhân nói chuyện đó, tự tay dùng để đến đúc hình hoa điêu, cắm vào mắt và miệng hai người, máu bắn đầy người đầy tay.

Khi đó hắn còn nhỏ như vậy, tính tình bạo ngược cũng đã sơ hiện mạnh mẽ. Phát hiện giết người rồi, đau đầu bởi vì tức giận lại găm bóts rất nhiều, Tư Mã Tiêu liền thích cảm giác này. Người chọc hắn tức giận nên chết, dù sao chết cũng không có việc gì, cung nhân mới cuộn cuộn không ngừng.

không có ai nói cho hắn đúng sai, dạy hắn đạo lý, từ khi sinh ra hắn nhìn thấy chính là lồng giam và kẻ điên. Mẫu thân Tư Ngọc công chúa lúc điên cũng không nhận ra hắn, làm như không thấy hắn, lúc ngẫu nhiên thanh tỉnh, sẽ dùng ánh mắt chán ghét cùng sợ hãi nhìn hắn, lẩm bầm nói: “không hổ là hài tử của hắn, người cũng là kẻ điên, kẻ điên nhỏ!”

“Về sau trưởng thành, người chính là tai họa, tai họa!” Nàng nói nói rồi lại điên lên, ý đồ dứt đầu được cho hắn, độc chết hắn, nửa đêm đi vào mếp giường muốn dùng gối đâm đầu chen chết hắn. Nhưng hắc cũng không chết, bởi vì hắn thông minh, biết tránh nữ nhân điên này như thế nào, hơn nữa Cao Mịch phát hiện rồi thời thời khắc khắc nhìn hắn, ngăn cản hành vi của nữ nhân kia.

Cao Mịch khi đó còn không phải Cao thái bảo, hắn nhìn Tư Ngọc công chúa lớn lên, vẫn luôn muốn xoa dịu quan hệ mẫu tử bọn họ, toàn bộ Thuận Hoa điện chỉ có Cao Mịch đối tốt với hắn, nhưng hắn ta cũng vẫn luôn ôm hắn, không ngừng nói: “Điện hạ từ trước không phải thế, năng thiện lương lại ôn nhu, nhất định sẽ đối với người thực tốt, hiện tại năng như vậy, chỉ là vì sinh bệnh, chờ năng hết bệnh rồi năng sẽ rất thương yêu người, người là thân sinh nhi tử của năng, năng nhất định sẽ thích người.”

Advertisement / Quảng cáo

Tư Mã Tiêu cũng không tin lời này, chính hắn có mắt để nhìn, có đầu óc để nghĩ, nữ nhân hắn gọi là mẫu thân, vừa sợ hắn lại hận hắn, một chút cũng không thích hắn, bởi vì hắn và phụ thân hắn càng ngày càng giống nhau.

Tất cả mọi người nói hắn càng ngày càng giống bề hạ, nhưng Tư Mã Tiêu không thích nghe thấy lời này, đối với phụ thân hắn đồng dạng tràn ngập chán ghét, so với kẻ điên, hắn càng muốn gọi người kia là cảm thù.

Cảm thù ngẫu nhiên sẽ đến Thuận Hoa điện, sau đó nữ nhân điên kia sẽ bị hắn kéo vào trong điện, phát ra tiếng kêu ô ô. Tư Mã Tiêu khi đó mới chỉ vài tuổi, nhưng hắn đã tận mắt nhìn thấy loại chuyện này rất nhiều lần. Hắn an vị ở bên cửa điện nhìn, nam nhân và nữ nhân xé rách bên nhau, phát ra tiếng cười cùng với khóc kêu. hắn cảm thấy hết thấy trước mắt nhìn thấy mặc danh làm người ta ghê tởm, hắn nhớ mình ở ngoài điện Thuận Hoa thấy hai con chó chạy ra khỏi ổ chó, những sức sinh đó cũng làm giống như vậy.

Sau đó rất nhiều năm, hắn chỉ cần nhớ tới hình ảnh hai người kia vận vạo thân hình, đều sẽ có loại cảm giác ghê tởm khác chế không được. Chờ đến lúc hắn lớn lên, làm hoàng đế, hắn cũng có được vô số mỹ nhân, những mỹ nhân đó đều có dung nhan và thân thể mỹ lệ, sẽ phát ra thanh âm mỹ hoặc mềm mại, đó đều làm hắn nhớ tới nữ nhân điên đã chết ở trong lửa lớn, theo bản năng cảm thấy đau đầu sắp nứt.

“Giết, kéo xuống giết.” Chờ lấy lại tinh thần, hắn nhìn thấy người hầu kéo thi thể ra ngoài, trên mặt đất lưu lại một vết máu đỏ kéo dài.

một người lại một người mỹ nhân đi vào trước mặt hắn, khuôn mặt đều đồng dạng tinh xảo làm người ta hoa mắt, nhưng thứ toát ra trong những ánh mắt đó lại không giống nhau. Có người trong ánh mắt là dã tâm, dù già vò ôn nhu hoặc lãnh đạm, khát vọng đối với quyền thế, đối với hắn đều phản chiếu rõ ràng. hắn ở trong mắt các nàng, dường như trở thành bực thang, bực thang đi đến đỉnh quyền lực.

Có mỹ nhân, trong mắt chỉ là sợ hãi và nhút nhát, hắn có thể từ trong mắt các nàng nhìn thấy sợ hãi đối với tư vong, đối với những người này mà nói, hắn là ma quỷ giết người. Người như vậy hắn thấy nhiều nhất, về sau hắn thậm chí lười giết loại này, bởi vì thật sự nhàm chán.

Còn có một ít mỹ nhân, trong mắt mang theo càng phức tạp, tồn tại hận ý hay là tính kế hoặc là chán ghét cùng với lấy lòng. Mỗi một loại, đều làm hắn nhìn không cao hứng.

Cung thành lớn như vậy, trong mắt mọi người đều che giấu một tầng khói mù, như là u ám phía trêncung thành không tan đi, làm người ta không thờ nổi, tâm tình bực bội.

đi Hà Hạ là một lần ngoài ý muốn, thấy vị Liễu mỹ nhân mỹ danh truyền xa kia cũng chỉ là tâm huyết dâng trào. Nhưng nhìn thấy ánh mắt nàng, lần đầu tiên Tư Mã Tiêu thấy được một đôi mắt bất đồng. Cặp mắt kia chỉ có sáng sủa—— chỉ là không biết có thể trong sáng bao lâu.

Nàng là mỹ nhân không quá bình thường, ít nhất, Tư Mã Tiêu chưa bao giờ gặp nữ nhân nào lười như vậy.

Lúc lần đầu điểm thân phận có ý nhắc tới ‘ Tư Mã Tiêu ’, trong mắt Liễu Đình Nhạn không có sợ hãi, xác thực mà nói, cảm xúc đó hắn là một chút phiền chán cùng một chút tò mò. Giống bầu trời sáng sủa xuất hiện một mảnh mây trắng, nhưng chỉ cần cho nàng một chén băng, đám mây đó lập tức bị gió thổi tan.

Cũng không biết vào cung, nàng có thể trở nên giống những mỹ nhân không thủ vị kia, làm hắn phiền chán hay không.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa biết thân phận hắn ngày đó, Tư Mã Tiêu cho rằng có thể ở trong mắt nàng nhìn thấy sợ hãi kinh hoàng, kết quả hắn phát hiện trong mắt nàng có ngạc nhiên nghi hoặc, trừ cái đó ra, nàng rất bình tĩnh, còn có thể ngay trước mặt hắn phát ngôn.

Nàng không giống những người khác, không có ‘ tâm tiến tới’ của những mỹ nhân đó, tùy tiện cho cái gì đều có thể vui vẻ. Trừ ăn và ngủ, hình như cũng không theo đuổi gì khác, ở bên hắn thế nhưng còn có thể ngủ được.

Khả năng là thường xuyên ở trong lòng nghĩ xấu hắn, hơi dọa một chút cái liền sẽ co lại, già vò ôn thuận, nhưng kỹ thuật diễn lại không tốt, cả người có loại ngốc nghếch thiên chân không tự biết. Nhưng muốn nói nàng ngốc, nàng lại không phải ngốc thật, ít nhất rất nhiều việc nghĩ đến thông thấu, cũng không rời rắm.

Tư Mã Tiêu chưa từng gặp được người nào làm hắn cảm thấy thoải mái như vậy. Nằm ở bên nàng, nhìn nàng gặm trái cây, những nàng ngủ thanh thản ổn định, đều mặc danh làm hắn cảm thấy bình tĩnh.

hắn thích người này, liền muốn cho nàng càng nhiều thứ, làm cho nàng không cần thay đổi mà lưu lại bên mình. Tư Mã Tiêu chưa từng cẩn thận nghĩ tới tâm tính này đến tột cùng là cái gì, chỉ cần nàng không thay đổi, hắn vẫn luôn thích như vậy là được rồi.

Mà khi nàng bị bắt đi, sinh tử không rõ, Tư Mã Tiêu mới phát hiện, mình thế nhưng ở trong phần nộ vô biên cảm thấy một chút sợ hãi. hắn chưa bao giờ sợ hãi bất kì kẻ nào bất kì chuyện gì, lại vào một khác kia, sợ nàng thật sự đã chết.

Gặp lại nàng, nàng vẫn cứ không thay đổi. Trong mắt không có khói mù, dù trời mưa, hay là trời nắng. Ôm người vào trong ngực, Tư Mã Tiêu mới cảm thấy trong thời gian này ăn ăn đau đầu chậm rãi thả lỏng xuống, nàng so với hắn thả lỏng còn nhanh hơn, chớp mắt liền nằm liệt.

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn nằm ở trên giường kéo quần áo nói đến nói đi, Tư Mã Tiêu căn bản không phản ứng lại đến tột cùng nàng có ý tứ gì, rốt cuộc lúc làm động tác này đầy mắt nàng viết rõ ràng thật phiền toái, chỉ muốn ngủ, căn bản là không phải một ánh mắt cầu hoan. Tư Mã Tiêu từng nhìn rất nhiều ánh mắt mang theo cầu dẫn mị hoặc, ánh mắt này, một chút cảm giác cầu dẫn người cũng không có, ai biết nàng biểu đạt ý tứ gì.

Nằm xuống rồi, Tư Mã Tiêu mới đột nhiên phản ứng đây, không nhìn đôi mắt, từ động tác đại khái có thể coi như câu dẫn tiêu chuẩn. hắn tức khắc tâm tình phức tạp, đẩy tình nàng dò hỏi, được đến một cái trả lời khẳng định không tiếng động mà.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Tư Mã Tiêu hỏi tưởng năm đó mình làm thế nào với những cung nữ mỹ nhân muốn bỏ giường hiến thân, chuẩn bị hù dọa Liêu Đình Nhạn, nói cho nàng kỹ thật tâm điện của hắn từng chết rất nhiều người, nhưng cúi đầu nhìn, phát hiện không chờ được hắn tiếp tục nói chuyện, Liêu Đình Nhạn đã lần thứ hai ngủ rồi.

Tư Mã Tiêu: “..... Lá gan không nhỏ.”

hắn là hoàng đế, tùy vào nàng nói muốn ngủ liền ngủ, không cần ngủ liền không ngủ sao?

Liêu Đình Nhạn không nghe thấy, chỉ cảm thấy buổi sáng dậy ngực có chút đau. Tư Mã Tiêu hỏi nàng: “Nàng mệt như vậy sao, đêm qua cởi quần áo của nàng cũng không tỉnh.”

Liêu Đình Nhạn không thể hiểu được, “Bề hạ buổi tối không ngủ được, cởi quần áo của ta làm cái gì?”

Hỏi xong rồi nàng mới phát hiện không đúng, cúi đầu nhìn trên người, “Quần áo của ta không phải vẫn mặc từ tể sao, không bị cỡi ra a.”

Tư Mã Tiêu: “Ai bảo nàng vẫn luôn kêu ‘ đau đau đau ’, ai cỡi tiếp được.”

Liêu Đình Nhạn: tại sao ta cũng không có ấn tượng? Cánh tay đau cỡi quần áo chính là không thuận tiện.

không đúng, vấn đề lớn nhất hiện tại không phải cánh tay có thương tích, cỡi quần áo không thuận tiện, mà là Tư Mã Tiêu muốn cỡi quần áo của nàng làm gì? Nàng thử mấy lần, hẳn không phải lãnh cảm hoặc là công năng tình dục có chương ngại sao, đột nhiên phát tao làm cái gì?

Tuy rằng Liêu Đình Nhạn muốn làm rõ ràng, nhưng Cần Đức đến hỏi báo tin tức làm nàng không còn tâm tư tiếp tục tìm tòi nghiên cứu.

“Bệ hạ, phụ cận xuất hiện người của Tần Nam Vương phủ, ở phạm vi rộng truy tìm tung tích chúng ta, hiện giờ chúng ta còn chưa ra khỏi phạm vi Nghiêu Châu, một khi bị phát hiện hành tích liền nguy hiểm”

Liêu Đình Nhạn nhìn thấy Tư Mã Tiêu biểu tình nháy mắt tới tối nhắm xuống, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng vô hại vừa rồi lúc mang chút bất mãn nói chuyện với nàng, hẳn nói: “Kết thúc không quét sạch sẽ.”

Nhóm người hầu áo xám lập tức toàn bộ quỳ xuống

Tư Mã Tiêu đứng lên, “Đổi phương phản ứng thật nhanh, đi chuẩn bị một chút, bỏ lại xe ngựa, cưỡi ngựa đi con đường khác lúc trước cô định ra.”

Mọi người đáp vâng, rồi vội lui ra. Tư Mã Tiêu quay đầu kéo Liêu Đình Nhạn tới, sửa sửa vạt áo cho nàng, ngữ khí bình tĩnh tùy ý, “Ta mang nàng cưỡi ngựa, đừng sợ.”

một đám người cưỡi ngựa, tốc độ quả nhiên nhanh hơn rất nhiều. Nhưng mà Trần Uẩn có thể làm nam chủ nguyên tác, cũng không phải nhân vật đơn giản, hai ngày sau, vẫn tìm được tung tích bọn họ, hẳnphải ra trăm người tới bao vây Tư Mã Tiêu cùng mấy chục hộ vệ, chờ Tư Mã Tiêu từ vòng vây chạy ra, bên cạnh chỉ còn hơn hai mươi người.

Trần Uẩn đuổi sát không bỏ, thậm chí tự mình mang người đuổi theo.

Advertisement / Quảng cáo

Mất thấy thị vệ áo xám bên cạnh càng ngày càng ít, Tư Mã Tiêu lập tức giờ tay rút ra trường kiếm, Liêu Đình Nhạn chỉ có thể ngồi ở trước người hắn, nhấp môi nhìn cảnh tượng máu tươi vẩy ra trước mắt.

Trần Uẩn nâng mũi tên muốn bắn, nhưng bận tâm vạn nhất ngộ sát nữ chính, chỉ đành ném cung tiễn xuống, đồng thời rút kiếm xông thẳng về Tư Mã Tiêu, trong chớp mắt hai con ngựa tới gần.

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, Liêu Đình Nhạn cái gì cũng không thấy rõ, vào lúc xúc này, nàng chỉ cảm thấy có một khối trời đất quay cuồng, sau đó chung quanh có người lộn xộn kêu lên “Bệ hạ!” “Chú tử!”

Có người ngã xuống ngựa. Liêu Đình Nhạn cái gì cũng không nghĩ, theo bản năng túm lấy quần áo người phía sau, sau đó mới phát hiện, rơi xuống ngựa không phải Tư Mã Tiêu, là Trần Uẩn.

Trần Uẩn sắc mặt ngạc nhiên ngẩng trên mặt đất tránh khỏi vó ngựa, bên môi tràn ra huyết sắc, trên ngực một mũi tên cắm vào thật sâu, không giống cung tiễn bình thường, cái này tựa hồ là một loại mũi tên bỏ túi được đặc chế, Liêu Đình Nhạn chưa kịp phản ứng lại, Trần Uẩn trúng tên như thể nào, cũng không thấy ai bắn ra mũi tên nhỏ này, nàng lập tức ngừng đầu nhìn Tư Mã Tiêu, lại cảm giác thấy có chất lỏng dính ở trên tay mình.

Tư Mã Tiêu chỗ ngực cũng bị máu tươi ướt sũng một mảnh. Trong chớp nhoáng, Liêu Đình Nhạn nhớ tới vừa rồi Tư Mã Tiêu đột nhiên nghiêng người một cái, ấn nàng sang một bên.

Tư Mã Tiêu mặt vô biểu tình, ôm nàng chặt hơn, “Lao ra đi.”

Hộ vệ áo xám còn sống bên cạnh chỉ còn lại mấy người thôi, phần lớn còn có thương tích, nghe lời của Tư Mã Tiêu, mấy người thừa dịp Trần Uẩn té ngựa, mọi người kinh hoàng, dùng mệnh vì Tư Mã Tiêu giết ra một con đường sống.

Tư Mã Tiêu cười hắc hắc, lông đen nhánh mượt mà giống như sa tanh, nó hí vang một tiếng, bỏ lại truy binh chưa kịp phản ứng, nhanh chóng nhảy vào rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 31: Liêu Đình Nhạn: Đây là, ta lại thăng cấp?

Núi rừng có cây um tùm, nhánh cây rậm rạp, hai người ngồi trên lưng ngựa không thể không cúi đầu thấp xuống, cơ hồ cúi rạp người. Hắc mã không cần chủ nhân thúc giục, dường như biết đường, ra sức lao về phía trước ở trong rừng.

Liêu Đình Nhạn cảm giác thấy xúc này, phía sau Tư Mã Tiêu áp lên người mình, hồ hấp hơi hơi trầm trọng. Đồng thời, nàng phát hiện chất lỏng ướt át thấm lên vai mình, ẩm ướt dính dính, có một mùi tanh, đó là máu từ miệng vết thương hở trên người Tư Mã Tiêu.

Cảm giác sợ hãi trong nội tâm càng ngày càng cường liệt. Liêu Đình Nhạn nhìn không được nghĩ, có phải Tư Mã Tiêu sắp chết hay không? Bọn họ có thể chạy được hay không? Phía sau có phải còn truy binh hay không?

Hắc mã bỗng nhiên lao ra khỏi núi rừng, trước mắt thoáng chốc trống trải, Liêu Đình Nhạn phát hiệnđây là một đường nhỏ có người đi qua. Hắc mã không dọc theo tiểu đạo đi lên quan đạo, mà lại tiếp tục chui vào một mảnh núi rừng, chạy vội một hồi mới vượt qua một con sông nhỏ, đi vào một chỗ thượng du, dừng lại ở nơi có cỏ dại cao quá đầu gối.

Từ trên ngựa xuống, Liêu Đình Nhạn phát hiện trên người Tư Mã Tiêu một thân quần áo nhiễm máu, có chút ghê người. Hắn chống trường kiếm, ngồi xuống dựa vào một thân cây, nửa khép mắt, khuôn mặt so với ngày trước có vẻ càng thêm trắng bệch.

“Chàng thế nào?” Liêu Đình Nhạn quỳ gối trước người hắn, giờ tay cỡi vạt áo hắn. Tư Mã Tiêu không có phản ứng, chỉ rũ mắt nhìn nàng như vậy, không biết suy nghĩ cái gì.

Liêu Đình Nhạn cúi bỏ áo ngoài cho hắn, ở trên cánh tay của hắn phát hiện cột một cái ống dài.

“Đây là.....?”

Tư Mã Tiêu tháo đồ vật kia, ném sang một bên, “Giấu một loại tị tiễn, chỉ có thể bắn một mũi tên, nhưng uy lực thật lớn.”

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên hiểu được, một mũi tên trên ngực Trần Uẩn khi đó, chính là Tư Mã Tiêu bắn! Cái vị trí kia, tình tế nghĩ lại, hình như rất gần vị trí trái tim.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy nàng vẻ mặt ngạc nhiên, Tư Mã Tiêu bỗng nhiên cười, thế nhưng còn cười đến rất cao hứng, hánói: “hắn muốn giết ta, còn dám truyền tin khiêu khích ta, ta đương nhiên phải giết hắn, trên mũi tên còn có đồ vật khác, hẳn hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!”

Liêu Đình Nhạn trầm nghĩ, kẻ điên này không phải là cố ý đi? Trần Uẩn muốn dùng nàng làm nội dụ địch thâm nhập, Tư Mã Tiêu cũng dùng chiêu này, cố ý lấy thân phạm hiểm, lấy thế yếu đưa người tới lại nhân lúc chưa kịp chuẩn bị mà động thủ, những người khác khả năng không làm được, nhưng Tư Mã Tiêu nhất định làm được, bằng không vì sao hắn thuận thực như vậy?

Vừa nghĩ, Liêu Đình Nhạn kéo xiêm y Tư Mã Tiêu ra, nhìn thấy miệng vết thương thật dài. Là bị kiếm đâm lên ngực về ra, cơ hồ gọt mất một miếng thịt to, nhìn đã thấy đau, Liêu Đình Nhạn nhìn đến da đầu tê dại, chân tay luống cuống với miệng vết thương máu chảy đầm đìa, Tư Mã Tiêu lại còn cười được.

Mặc kệ hắn nói điên lúc này, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên bắt đầu cỡi quần áo của mình. Miệng vết thương trên cánh tay nàng còn bó thuốc, hiện tại không có cách nào, trước lấy ra khăn cấp dùng cho Tư Mã Tiêu đã.

Nàng lo tự mình gỡ rồi lại bó ra, tùy tay khoác quần áo trở về, chạy đến bờ sông vắt khăn tay, lại trở về lau máu trên ngực cho Tư Mã Tiêu, hơi rửa sạch rồi liền quấn thuốc và băng vải lên.

Nàng vội đến đầu tóc đã sớm tan tác, tóc mai buông xuống gương mặt, bởi vì quá nóng vội, quần áo tán loạn không buộc chặt cũng không chú ý lộ ra bà vai, chỉ một lòng ấn miệng vết thương cho hắn.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng không nói lời nào.

Liêu Đình Nhạn cắn cắn môi, rút cuộc ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía hắn, “Chàng. Có thể chết hay không?”

Tư Mã Tiêu: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Liêu Đình Nhạn thở ra một hơi: “Nếu chàng chết, quốc gia làm sao bây giờ? Thiên hạ vô chủ, nơi nơi đều sẽ lâm vào một mảnh hỗn loạn.”

Tư Mã Tiêu nhìn qua cũng không để ý, thái độ dĩ thường lãnh đạm “không có vương triều nào có thể trường thịnh không suy, giang sơn này cũng không phải ngay từ đầu thuộc về họ Tư Mã, mắt nước thì thế nào, một triều đại tới con đường cuối cùng, tất nhiên sẽ mất nước. Nhiều người hy vọng ta chết, nàng không hy vọng sao?” nói đến những câu sau, ánh mắt Tư Mã Tiêu trở nên tìm tòi nghiên cứu.

“Ta chết rồi, nàng cũng có thể tự do.”

Liêu Đình Nhạn cũng không biết chính mình nghĩ như thế nào, chỉ nhìn Tư Mã Tiêu cầu hoàng đế này tùy thời đều có khả năng tắt thở liền cảm thấy thực sợ hãi. Nàng giơ tay lau nước mắt trên mặt, lắc đầu.

Tư Mã Tiêu đứng dậy, thoáng dùng sức túm bà vai nàng, truy vấn: “Nàng không muốn ta chết?”

Liêu Đình Nhạn: “Ta không muốn chàng chết, cũng không muốn chàng mất nước.”

Tư Mã Tiêu bà vai rung động, cười ra tiếng, xoa bóp cằm nàng, làm nàng ngẩng đầu, “Được, nếu nàng nói như vậy, ta liền không chết, cũng không mất nước.”

Liêu Đình Nhạn: hiện thực thâm như vậy, khẩu khí còn lớn như thế.

Tư Mã Tiêu nằm trở về, nhéo một bàn tay nàng, “Nếu vừa rồi nàng không lắc đầu, trước khi ta chết đi, ta sẽ giết nàng”

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm thấy làm cầu hoàng đế này đi tìm chết thì tương đối tốt.

Tư Mã Tiêu xoa bóp cổ tay nàng, “không cần nghĩ đến chạy, nàng không chạy thoát được đâu, nếu ta chết, ta nhất định phải để nàng bởi ta cùng chết. Bằng không tới nơi nào cũng thật sự nhàm chán.”

Liêu Đình Nhạn khóc không được, dứt khoát ngồi xuống: “Vây bệ hạ ngài bây giờ chuẩn bị cầu cứu như thế nào đây?”

Tư Mã Tiêu: “Nàng không phát hiện thấy Cẩn Đức không cùng chúng ta rồi đi? Hắn đi tìm Cao thái bảo. Cao thái bảo sẽ có biện pháp tìm được ta, chờ hắn tới đón là được.”

nói thật dễ dàng, nếu địch nhân tìm tới trước, hoặc là trước lúc đó Tư Mã Tiêu đã chết bệnh, lại hoặc là thời gian dài một chút hai người bọn họ đều chết đói, vậy chẳng phải là quá xui xẻo?

Tư Mã Tiêu: “không sao cả, mặc kệ thế nào đều có nàng bởi ta cùng chết.”

Liêu Đình Nhạn: Cự tuyệt, ta không muốn chết.

Ban đêm rừng cây thực tối, duy chỉ bầu trời có một mảnh tinh quang. Hắc mã dựa vào bên cạnh hai người bọn họ nghỉ ngơi, Liêu Đình Nhạn dựa vào trong ngực Tư Mã Tiêu, nghe nước sông nhỏ chảy róc rách bên cạnh, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trước nửa đêm, thân thể nàng dựa vào thực lạnh, làm nàng thời khắc đều cảm thấy kinh hồn tăng胆, sợ hãi thật sự lặng yên không một tiếng động chết đi. Chỉ có lặng lẽ dựa vào ngực, nghe tim hắn còn đang đập, mới có thể cảm thấy thả lỏng.

Tư Mã Tiêu cũng không ngủ, nhưng hắn không nói lời nào, an tĩnh có chút không giống hắn. Liêu Đình Nhạn cho rằng hắn mất máu quá nhiều nên mệt, hoặc là miệng vết thương đau không muốn nói gì, nhưng ngẫu nhiên, hắn lại giơ tay chậm rãi vuốt ve tóc nàng.

Advertisement / Quảng cáo

Trong yên tĩnh vô biên, bọn họ rúc vào cùng nhau, Liêu Đình Nhạn cảm thấy tựa hồ so với vô số lần ôm nhau trước đây có chỗ nào đó không giống. Có thể là động tác của Tư Mã Tiêu quá thông thả, nàng cảm giác được một loại ôn nhu gần như cực hạn, chậm rãi, thân thể lạnh lẽo của hắn trở nên càng ấm áp.

. Tư từ, thân thể trở nên ấm? Liêu Đình Nhạn ý thức được cái gì, đột nhiên ngồi dậy, giơ tay ôm đầu Tư Mã Tiêu, dán vào trán hắn. Quả nhiên nóng lên, mẹ kiếp gia hỏa này căn bản là đang phát sốt!

Liêu Đình Nhạn quả thực sắp quý, lại không có thuốc, nàng không biết nên xử lý phát sốt như thế nào a, khăn ướt đắp lên trán thực sự có tác dụng sao? Nàng nhéo ấn đường đứng lên muốn đi ra bờ sông giặt khăn, bị Tư Mã Tiêu kéo tay lại. Cả người hắn nóng lên, biểu tình lại thanh tĩnh như cũ, “Sợ cái gì, trở về tiếp tục ngủ đi”

Liêu Đình Nhạn: “Chàng nóng lên!”

Tư Mã Tiêu về mặt dương nhiên: “Cho nên nàng lại đây dựa vào ta ngủ a, như vậy không phải càng ấm áp.”

Liêu Đình Nhạn muốn điên rồi.

Tư Mã Tiêu kéo nàng ôm trở về, trong thanh âm có một chút suy yếu, càng nhiều hơn là trầm tĩnh, “Ta không dễ chết như vậy.”

Liêu Đình Nhạn thực hiểu rồi, rất nhiều việc sức người không thể thành, cho dù là Tư Mã Tiêu cũng có rất nhiều chuyện không làm được. Trong nguyên tác không phải hắn cũng chết sao, hiện tại dựa vào cái gì hắn nói hắn sẽ không chết là thật sẽ không chết đâu? nói không chừng ngày mai buổi sáng thì thế hắn đã cứng rồi. Ôm eo hắn, Liêu Đình Nhạn nhìn nửa ngày cũng không nhìn nổi, phát ra tiếng khóc nhỏ vụn.

Tư Mã Tiêu: “Người không có dũng khí mới khóc.”

Liêu Đình Nhạn cả giận nói: “Ta chính là không có dũng khí!” Nếu mà nàng có dũng khí, còn làm Quý Phi cái rắm, trực tiếp làm chết Tư Mã Tiêu lên làm hoàng đế rồi! Hơn nữa nàng đây chính là vì hắn rút nước mắt, thẳng nam cầu bức này đây là có phản ứng gì!

Tư Mã Tiêu: “Được, dám mắng cô, nàng bây giờ rất có dũng khí.”

Liêu Đình Nhạn đã biết mỗi lần nàng giả cười, vì sao Tư Mã Tiêu đều muốn cười, bây giờ nàng cũng muốn cười. Vừa muốn khóc vừa muốn cười, nghẹn đến mức khó chịu.

“..... Bệ hạ, ta xem tình thân chàng còn khá tốt, miệng vết thương lớn như vậy chàng cũng không đau?” một chút đều không giống người sắp chết.

“Lúc đau đầu so với thế này càng khó chịu gấp trăm lần, đau này tính là gì.” Tư Mã Tiêu tùy ý nói: “Hơn nữa ta ăn được.”

Liêu Đình Nhạn dầy mặt mọng bức: “Được gì, sao ta không phát hiện?”

Tư Mã Tiêu móc ra cái bình thuốc nhỏ ném cho nàng. Liêu Đình Nhạn cầm bình được kia, biểu tình phức tạp, “Bệ hạ, đây là được gì?”

“Trị tật trời sinh của ta, bất quá bên trong cũng chỉ chút dược liệu trân quý, ăn vào có thể làm cảm xúc ổn định, giảm bớt đau đớn.”

Liêu Đình Nhạn không khỏi nghi ngờ nói: “Bệ hạ thân thể thường xuyên lạnh băng, có phải là bởi vì được này?”

Thấy Tư Mã Tiêu gật đầu, Liêu Đình Nhạn ánh mắt không tự chủ được ngắm đến vị trí nào đó của hắn, thầm nghĩ, nguyên lai là uống thuốc làm cho không được.

Tư Mã Tiêu thực nhạy bén: “Nàng đang nhìn cái gì?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ban đêm ánh mắt người sao lại tốt như vậy, liếc mắt một cái cũng có thể lập tức bị phát hiện.

Tư Mã Tiêu phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của Liêu Đình Nhạn, lạnh căm căm ra tiếng nói: “cô khôngphải không thể, chỉ là không muốn thôi. Nàng không cảm thấy loại chuyện này giống như hành động của cầm thú, thập phần làm người ta ghê tởm sao.”

Oa nha, thật là một kỹ nam tử văn minh hài hòa. Liêu Đình Nhạn quả thực kinh ngạc đến ngây người, sau một lúc lâu mới nói: “Người vốn dĩ cũng là động vật, nói đến cùng so với động vật khác không có gì không giống”

Tư Mã Tiêu: “Người và cảm thú đương nhiên không giống nhau, cảm thú không biết liêm sỉ, người lại có thể khống chế loại dục vọng này.”

Vậy người thật là lợi hại nha, lúc giết người sao lại không khống chế mình một chút đi. Liễu Đình Nhạn bĩu môi, không muốn thảo luận những việc này cùng một hoàng đế cổ đại có thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan bất đồng.

Tư Mã Tiêu lại nói: “Nàng luôn nói này nọ, là ám chỉ ta hẳn nên làm loại chuyện này với nàng?”

Liêu Đình Nhạn nhảy dựng lên, “Ta không phải, ta không có, chàng đừng nói bậy a!”

Tư Mã Tiêu: “Nàng lại đây.”

Advertisement / Quảng cáo

Liêu Đình Nhạn: “Ta không!” Miệng vết thương vẫn còn chảy máu, không cần cố gắng ra vẻ được không?

Liêu Đình Nhạn cảm thấy đêm nay mình đặc biệt mệt mỏi, tuy rằng cái gì cũng chưa làm, chỉ cùng Tư Mã Tiêu đấu võ mồm. Ngày hôm sau, bọn họ cưỡi ngựa, dọc theo dòng sông đi lên thượng nguồn, tìm được một cái nhà tranh bỏ hoang trong núi, tạm thời nghỉ lại ở đó. Đó như là chỗ ở lâm thời của thợ săn, có đồng lửa đã đốt hết, đáng tiếc hai người bọn họ cũng không mang mỗi lửa linh tinh, không có cách nào nhóm lửa.

trên đường tìm được mấy loại quả dại, chưa đến không thể cho vào miệng, trừ thứ đó ra, đồ ăn gì cũng không tìm được. Liễu Đình Nhạn nghĩ thầm, thật là khôi hài, một hoàng đế với một Quý Phi khả năng sắp đối chết, nhiều năm như vậy nàng nghĩ tới vô số cách chết, nghĩ thế nào được đến cuối cùng là đối chết.

Tư Mã Tiêu dựa ở ngoài phòng phơi nắng, thấy nàng ngồi xồm bên cạnh mặt ù mây ề nhìn mấy quả dại, giờ tay vỗ vỗ đầu nàng, “Lại nhịn một ngày.”

Tư Mã Tiêu người này, thực thần kỳ, bởi vì hắn nói thực chuẩn, nói một ngày thật sự chính là một ngày. Ngày hôm đó quả đi, quả nhiên có người tìm được nơi này, đi đầu chính là Cẩn Đức lệ nóng doanh trồng, trong chốc lát, Cao thái bảo cũng tới rồi.

Bọn họ mang theo một đoàn binh sĩ hộ vệ,quý xuống, “Bệ hạ!”

Tư Mã Tiêu vẫy vẫy tay, “Trước đi tìm chút đồ ăn cho Hoàng Hậu, nàng sắp chết đói.”

Vốn dĩ Liễu Đình Nhạn đang đầy mặt vui mừng: “.....” Còn ăn cái gì, nhanh trở về mới là chính sự a!

Giận dữ xong nàng lại phát hiện Tư Mã Tiêu vừa rồi không phải nói Quý Phi, mà hình như là Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Chuyện xưa xong

Hết thây về sau, đều không có bao nhiêu quan hệ với Liễu Đình Nhạn.

Lúc bọn họ còn chưa trở lại Lạc Kinh, đã truyền đến tin tức Trần Uẩn tử vong, làm Liễu Đình Nhạn hung hăng giật mình một phen. Nam chủ nguyên tác cứ như vậy chết rồi? Đây cũng quá không chân thật! Bị chết quá tùy tiện đi!

Lại nhìn nam nhĩ đã làm chết nam chủ nguyên tác kia, hẳn ngồi ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, trừ bỏ khôngcó tinh thần gì, mặt khác cũng đều ổn.

Nghiêu Châu bên kia, bởi vì Tần Nam Vương chết, còn Trần Uẩn bỏ mình, trong nhất thời như rần mất đầu, lại xảy ra hỗn chiến đoạt quyền, con trai Đồ tướng quốc dưới sự trợ giúp của Tần thái bảo công phá thành Nghiêu Châu, rửa sạch toàn diện thế lực của quân phản loạn. Còn có nạn dân được Trần Uẩn tụ tập thành quân khởi nghĩa, không có quy mô lớn như nguyên tác, đại bộ phận cũng không quyết tâm đập nôi chìm thuyền như nguyên tác, mất thấy thế cục trong sáng, bọn họ cũng bắt đầu chậm rãi phân tán, lựa chọn trở lại nguyên quán của mình.

Bởi vì không có đại quý mộ người chết giống trong nguyên tác, ổn định theo sau cũng không có, tình huống cụ thể, Liễu Đình Nhạn không rõ ràng lắm, nàng chỉ ngẫu nhiên nghe được một ít tin đồn, thí dụ như địa phương nào đó gặp tai hoạ, bệ hạ phải ra đệ tử gia tộc nào đó đến xử lý, bởi vì người này biểu hiện xuất chúng, được bệ hạ ngợi khen thăng quan, toàn bộ gia tộc liên quan đều được trọng dụng. Còn Đoàn gia dần dần yên lặng đi xuống, vài thần tử thuộc lớp người già đều cáo lão xin từ chức, trong đó lại có bao nhiêu phong vân cuốn cuộn, Liễu Đình Nhạn đều không nhìn thấy.

Trở lại trong cung, nhìn thấy cung điện quen thuộc kia, khó tránh khỏi có chút hoảng hốt, lại vừa nghe những mỹ nhân cung nhân đó gọi nàng là Hoàng Hậu điện hạ, Liễu Đình Nhạn tức khắc cảm thấy càng thêm hoảng hốt.

Tuy rằng nam chủ nguyên tác đã chết, nàng cũng không đi lộ tuyến trong nguyên tác, lại như cũ kết cục giống nguyên tác, trở thành Hoàng Hậu.

Trong cung mỹ nhân ít đi rất nhiều, những người còn thừa lại đó mỗi lần nhìn nàng đều có vẻ thực có rúm lại sợ hãi, Liễu Đình Nhạn sắp cảm thấy mình có phải là bom vừa chạm vào liền sẽ nổ chết mộtđồng người hay không.

trên thực tế, nàng nghĩ cũng không sai biệt lắm, bởi vì chuyện lúc trước nàng bị ám sát, có quan hệ với một vị mỹ nhân trong cung, các mỹ nhân trong cung bị liên lụy đã trải qua một lần huyết vũ tinh phong, là gan đều sắp bị dọa vỡ. Tuy rằng Quý Phi..... hiện tại là Hoàng Hậu điện hạ vẫn cứ vẻ mặt vô hại, nhưng bệ hạ phía sau lại có một khuôn mặt tùy thời chuẩn bị giết người.

Sợ sợ, không dám chọc.

Liêu Đình Nhạn trở thành Hoàng Hậu quá trình thực thuận lợi, trong triều căn bản không có bất luận kẻ nào dám phản đối, quả thực tốc độ như hỏa tiễn thăng thiên. So với nam chủ nguyên tác hao hết tâm lực cân bằng thế lực khắp nơi trong triều, cuối cùng làm chết nữ xứng Hoàng Hậu, mới rốt cuộc đưa nữ chủ nguyên tác lên vị trí Hoàng Hậu, cả một quá trình đầu trí đầu dũng.

Mà làm Hoàng Hậu hay làm Quý Phi, đối với Liễu Đình Nhạn mà nói không có gì khác nhau, bởi vì ngày tháng trời qua đều giống như trước đây..... không, có một chút không giống, có cuộc sống về đêm.

Vào một đêm nguyệt hắc phong cao, Tư Mã Tiêu nửa đêm lén nàng tỉnh, không nói hai lời mà ngủ nàng.

Advertisement / Quảng cáo

A, nam nhân, luôn miệng nói không cần, nói ghét bỏ, hiện tại thế nào? mặt hắn không đau sao?

Buổi tối ngày thứ ba, lại bị lén tỉnh, Liễu Đình Nhạn nhịn không được nói: “Bệ hạ, chàng không phải cảm thấy loại việc này ghê tởm sao, một khi đã như vậy, vẫn nên từ bỏ đi, chàng đã chứng minh rồi, ta thật sự tin!”

Tư Mã Tiêu dùng tay dán lên gương mặt nàng, “hiện tại ta cảm thấy những người khác ghê tởm, nàng không ghê tởm, nàng và những người khác không giống nhau.”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Lặng im một lát, nàng thờ dài, giờ tay kéo đầu Tư Mã Tiêu xuống, “Được rồi, bệ hạ, đến đây đi.”

Tuy rằng có cuộc sống về đêm, nhưng không có hoàng tử, bởi vì hai người đều không muốn. Quốc gia cần người thừa kế, Tư Mã Tiêu liền từ dòng bên chọn một người vào trong hoàng cung bồi dưỡng. Đứa bé kia thực thành thật nhất gan, bình thường không dám tới gặp Liễu Đình Nhạn, bởi vì Tư Mã Tiêu phản lớn đều ở bên nàng, thấy nàng chẳng khác nào thấy Tư Mã Tiêu. Trong triều các đại thần đều sợ hãi Tư Mã Tiêu, huống chi hẳn là một đứa bé con.

Liêu Đình Nhạn đau lòng hẳn một đứa nhỏ độc thân rời khỏi nhà, thật ra thường xuyên cho người đưa cho hắn chút thức ăn điểm tâm, đều là thứ chính nàng cảm thấy ăn ngon. Tư Mã Tiêu cũng không ngăn cản nàng làm này nọ, phải nói, hẳn trên cơ bản không ngăn cản nàng làm bất luận việc gì. Tương phản, Liễu Đình Nhạn ngẫu nhiên sẽ ngăn cản hẳn làm một ít việc. Tuy rằng như cũ vẫn là bạo quân, nhưng có một Liễu Hoàng Hậu ‘ ư quốc ưu dân ’, vì làm nàng có thể ‘ tâm khoan thế báo ’, hẳn bắt từ bất giác liền làm rất nhiều việc ích nước lợi dân.

Cũng bởi vì Hoàng Hậu thích, Tư Mã Tiêu khai thông rất nhiều đường thương mại, buôn bán cũng chậm rãi phồn hoa lên. Thương nghiệp phồn vinh làm phát triển đời sống nhân dân, đặc biệt là Lạc Kinh. Liễu Đình Nhạn có một năm để Tư Mã Tiêu đưa nàng lên phố đi dạo, bỗng nhiên phát hiện so với mấy năm trước, hiện giờ người đi trên đường, tinh thần và diện mạo đều tốt không ít, hàng hoá đồ chơi mới lạ cũng nhiều lên.

Ngày đó buổi tối trở lại cung, Liễu Đình Nhạn chủ động ôm Tư Mã Tiêu, cuộn trong lòng ngực hân ngùi.

thật tốt, đây là kết cục tốt nhất nàng có khả năng nghĩ đến.

—————

Trần Uẩn sắc mặt đen nhánh đi vào trạm trung chuyển, bề ngoài hân vẫn là Trần Uẩn, biểu tình vốn nên trong sáng giờ phút này trầm trọng đến có thể nhỏ giọt ra nước.

“Hệ thống, sao lại thế này, ra đây!”

——“thật đáng tiếc nói cho ngài, thế giới tương ứng của ngài thoát ly cốt truyện, nhân vật của ngài cũng bị tước đoạt thân phận ‘ nam chủ ’, thế giới này không còn thuộc về ngài.”

Trần Uẩn sau một lúc lâu không nói, trong mắt tràn đầy không cam lòng, thật lâu sau, hân vận ngón tay, “Thôi được, bất quá là một tiểu thế giới mà thôi, không có thì không có, lần này coi như ta sơ ý. Bây giờ ta muốn biết kết cục của hai người kia.” một vai phụ, thế nhưng giết chết hân còn đoạt đi nữ nhân của hân, hân cũng không tin loại người này, nữ chính thật sự là có thể yêu hân.

Hệ thống dao động ở trước mắt hân, một khắc sau, bắt đầu xuất hiện hình ảnh. Trần Uẩn quen thuộc nhắm mắt lại, bắt đầu chìm vào hình ảnh.

Đó là trong một tòa cung điện hoa mỹ, một nam nhân trung niên khô gầy nằm trên giường, một mỹ nhân ngồi bên mép giường, dù mỹ nhân khỏe mắt đã mờ hồ có nếp nhăn, nhưng vẫn còn tươi trẻ, biểu tình có chút tiêu tụy, như cũ vẫn là đại mỹ nhân minh châu rực rỡ. Hai người này, đúng là Tư Mã Tiêu và Liễu Đình Nhạn.

Tư Mã Tiêu nằm trên giường hiển nhiên không sống được bao lâu, chỉ đôi mắt vẫn có một chút ánh sáng, hân gấu nhìn chăm chăm Liễu Đình Nhạn ở mép giường, hỏi nàng: “Hoàng Hậu, ta vẫn luôn muốn hỏi nàng. Nhiều năm như vậy, nàng yêu ta sao?”

Liêu Đình Nhạn hàm chứa nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu, đáp ra tiếng: “yêu.”

Tư Mã Tiêu liền cười rộ lên, lắc đầu thờ dãi: “Hoàng Hậu a, lâu như vậy, mỗi lần nàng nói dối ta đều có thể nhìn ra sơ hở, chỉ có lần này thế nhưng ta lại nhìn không ra, có phải nàng sợ ta chết, muốn nàng chôn cùng hay không? Ta biết nàng không muốn chết, nhưng ta muốn nàng bồi ta, cho nên ta đã lưu lại ý chỉ, sau khi ta chết, muốn nàng chôn cùng để lãng.”

“Ta muốn mang nàng đi.”

Liêu Đình Nhạn nghe xong lời này, không có phản ứng gì, rũ mắt xuống cầm lấy bàn tay khó gầy kia.

Bàn tay kia cũng nắm chặt tay nàng, phảng phất muốn mang theo nàng cùng nhau rơi vào địa ngục, nhưng mà chậm rãi, chung quy vẫn buông lỏng ra, càng ngày càng lạnh.

Thái Tử đã trưởng thành đi vào, quý giới dưới chân nàng, vẫn thành thật giống khi còn bé như, hân đập đầu cung kính nói: “Điện hạ, xin nên bi thương, bệ hạ đã đi.”

Liêu Đình Nhạn bùng tình hoàn hồn, nhìn về phía hoạn quan già nua đứng hầu bên, bình tĩnh nói: “Cẩn Đức, bệ hạ muốn ta chôn cùng, hân là chuẩn bị tốt rượu độc, mang lên đi.”

Cẩn Đức cũng quý xuống, lại không nói, chỉ cẩn thận dâng lên một quyển sách lụa màu vàng sáng, “Điện hạ, bệ hạ tuy rằng xác thật từng động tâm tư này, nhưng hôm qua, người lại tự tay đốt cuốn sách lụa đó đi, để lại một phần khác.”

Liêu Đình Nhạn phảng phất hiểu ra cái gì, có chút run rẩy tiếp nhận sách lụa, một lát sau nàng siết sách lụa nức nở ra tiếng. Sách lụa nói cho nàng, hân để lại những người này nọ để dùng, dạy nàng về sau nên làm như thế nào, cũng nói chuyện kiến tạo một tòa hành cung ở chỗ nào cho nàng, ngày sau có thể rời Lạc Kinh đến nơi đó cư trú, hình như tất cả đều tính toán tốt vì nàng.

hân luôn nói muốn nàng bồi hân cùng chết, nói lâu như vậy, thời khắc cuối cùng lại từ bỏ. Liễu Đình Nhạn ném sách lụa xuống, bụm mặt, khóc không thành tiếng. “Ta đời này, đã lừa gạt chàng rất nhiều lần, chàng một lần cũng không phát hiện, cuối cùng nói một câu nói thật, chàng lại thế nào cũng khôngchịu tin tưởng, chàng thật là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời.”

Nàng là người, lại không phải có cây đá cứng, gặp được một người như vậy, dù cho người khác đều nóihân không tốt, nàng làm sao có thể không thích.

“nói chàng lại không tin, chàng không tin thế nào lại vẫn hỏi!” Liễu Đình Nhạn khóc lóc bỏ nhào vào trêngiường, giờ tay tát cho thi thế một cái, “Ta đã sớm chuẩn bị tốt đi cùng chàng rồi, giờ chàng lại nói để ta một mình cố gắng tồn tại, chàng đồ ngốc bức này, chàng dạy cho ta!”

Cẩn Đức và Thái Tử đẩy mặt kính hách, chưa từng thấy Hoàng Hậu thế này, vội không ngừng tiến lên ngăn cản nàng, ngăn cách nàng cùng với thi thế của Tư Mã Tiêu.

Khi Liễu Đình Nhạn ở bên giường lên tiếng khóc lớn, tiếng chuông tang dây nặng xuyên thấu qua tường cung thành nặng nề.

.....

Trần Uẩn mờ to mắt, náng một tiếng, “Cầu hoàng đế thật biết tính kế, cuối cùng ra một chiêu như vậy, cho dù nguyên bản không yêu hân, cũng phải bị hân cảm động.”

——“Thế giới này cho dù tuyến cốt truyện hay là tuyến cảm tình đều chếch đi toàn diện, không tìm lại được.”

Trần Uẩn cả giận nói: “Ta biết, không cần nhắc nhở ta, ta lại không phải chỉ có một cái thế giới này.” Dứt lời hân vùng tay áo, biến mất không thấy.

.....

.....

Advertisement / Quảng cáo

.....

Trầu Nhạn từ trong bóng đèn quen thuộc tỉnh táo lại, nàng ngồi dậy, nhìn dưới chân mình dẫm lên thảm nhung, giờ tay mở một ngọn đèn bàn trên tủ đầu giường bên cạnh, từ đám lộn xộn gồm dung dịch sản da cùng với mặt nạ khăn giấy lấy ra di động, nhìn thời gian phía trên, vừa mới rạng sáng 5 giờ.

“Hô ——” Trầu Nhạn sau đó ngã vào trên giường, che hai mắt mình.

Trở lại thế giới này đã gần một tháng, thời gian càng dài, trong đầu nàng một đời thuộc về ‘ Liễu Đình Nhạn ’ càng ngày càng như một giấc mộng, giống như đắp lên một tầng lụa mỏng. Nhưng đoạn ký ức kia lại làm nàng sinh ra một loại cảm giác xa lạ nói không nên lời đối với thế giới này, rất nhiều việc nhỏ, nàng đều cần hồi ức thật lâu, mới nghĩ ra. Bởi vì như vậy, nàng xin nghỉ dài hạn một tháng ở công ty.

Ngày mai nếu còn không đi làm, đại khái công việc này liền không còn.

Có hiện thực tàn khốc làm đối lập, càng thêm có vẻ những năm nhân rồi không có việc gì chi ăn ngủ đó, hình như là giả. Trầu Nhạn đứng dậy thay quần áo, đi ra ngoài chạy buổi sáng, nghe nhạc, chạy ba vòng dọc theo hồ bên công viên, chạy đến tỉnh bị lực tản, cái gì cũng không nghĩ.

Trở lại công ty ngày đó, đối với mấy đồng sự chưa hỏi mình, Trầu Nhạn có chút nghĩ không ra họ là ai, một ngày công tác hiệu suất thấp, sự tình mới chậm rãi quen tay.

“Trầu Nhạn, có hết bệnh chưa a, tôi thấy hôm nay cô vẫn còn chút kì quái, cũng không thích nói chuyện.” Tới gần giờ tan tầm, nữ đồng sự tới nói chuyện phiếm, “Ài, chúng ta mấy người chuẩn bị điđiên hoan, cô có đi hay không a?”

Trầu Nhạn cười rộ lên, “đi a, đi đâu ăn?”

Mấy người nói mới cười cười thu thập đồ đạc tan tằm, đi vào thang máy, đến tầng thứ chín, vài người điáo, người đàn tòn tuổi trẻ đi đầu mặc một thân tây trang, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua tính tình táo bạo, mặt âm trầm thật không dễ chọc. Trầu Nhạn nhìn hân, nháy mắt thất thanh.

Mấy nữ đồng sự khác cũng ngừng câu chuyện, có chút xấu hổ chen vào một chỗ, thấp giọng chào hỏi, “Nguy giám đốc.”

Nam nhân không nói chuyện, liếc mắt nhìn các nàng một cái, lại nhìn Trầu Nhạn, ngay sau đó xoay người, chờ thang máy vừa mở ra liền mang theo mấy người đi vào phòng họp tầng sáu.

Trầu Nhạn nghe mấy đồng sự sự riu rít, có chút chưa hồi thần, đến lúc một người kéo nàng một cái, “Trầu Nhạn, thời gian này cô xin nghỉ hân là chưa biết, vừa rồi vị kia là Thái Tử gia tuần trước vừa phi hành xuống đây, con trai của Đại lão bản tổng công ty, phân công đến chỗ chúng ta nơi này để rèn luyện.”

Trâu Nham: Đây là cái cốt truyện chuyển thể câu huyết gi, vì cái gì người này lớn lên giống Tư Mã Tiêu như vậy? Hay là mình điên rồi, nhìn ai đều thấy giống Tư Mã Tiêu?

“không biết tôn tính đại danh của vị thần tiên hạ phàm này?” Trâu Nham hỏi.

Nữ đồng sự bị nằng chọc đến cười không ngừng, ha ha một trận mới nói: “Là Ngụy Tiêu.”

Trâu Nham: “Kiểu là làm nũng?”

Nữ đồng sự tiếp tục cười, “không không, là tiêu trong thiêu tiêu (đốt hết).”

Trâu Nham: Biết rồi, là Tiêu trong Tư Mã Tiêu.

Lúc cùng các đồng sự ăn cơm, trong lòng Trâu Nham vẫn luôn quanh quẩn những cốt truyện bá tổng kinh điển đó —— “Nhà ta có mười vạn công ty như vậy, có một tỷ em gái sạch sẽ như cô vậy ……” “Nữ nhân, cô tiếp cận ta, còn không phải là vì tiền của ta sao.” “Thực tốt, cô thành công khiến cho ta chú ý.”

Phi, bá tổng cái rắm, hẳn không phải Thiên Vương lão tử, nằng cũng không phải tuyệt sắc mỹ nhân, ai về nhà nấy đi tìm mẹ người ấy. Liễu Đình Nham đi bởi Tư Mã Tiêu, hiện tại Trâu Nham cũng không phải bị bắt buộc yêu đương cùng Ngụy Kiều Kiều gì đó.

Nàng Trâu Nham, chính là nghèo chết, chết ở bên ngoài, bỏ công việc này, cũng không yêu đương cùng Ngụy Tiêu.

Ngày hôm sau, Trâu Nham ở thang máy lần thứ hai ngẫu nhiên gặp được Ngụy Tiêu. Vị giám đốc từ trên trời mới rơi xuống này, thủ trưởng của thủ trưởng nàng, một tiểu bạch kiểm cả người cao quý lãnh diễm, tính tình hung bạo, có tiếng không thích để ý người khác. Lại đột nhiên mở miệng hỏi nàng: “cô gọi là gì, cũng đi làm ở công ty này? Sao tôi chưa từng thấy cô?”

Có một loại ảo giác quen thuộc, bị bạo quân chi phối. Trâu Nham giả cười, “Tôi xác thật là nhân viên trong công ty, ở ban mỹ thuật, gọi là Trâu Nham.”

Giữa trưa ăn cơm ở nhà ăn, lại gặp vị Thái Tử gia này, hẳn thế nhưng giống nhân viên bình thường ăn ở căng tin. Liễu Đình Nham không tự giác nhìn bàn ăn của hắn, cắn bản không ăn đến hai miếng đã bỏ đi. Nàng trong lòng tức khắc có loại tiêu điều một sớm trở lại trước giải phóng. Tư Mã Tiêu có Hoàng Hậu Liễu Đình Nham, ăn cơm tự giác hơn nhiều.

Thôi đi, đây là Ngụy kiều kiều, cũng không phải Tư Mã làm nũng, không ăn cơm liên quan gì đến nàng.

Buổi chiều ở phòng nước trà, Trâu Nham lại nhìn thấy Thái Tử gia đang chăm trà.

Trâu Nham: “……” Ngồi ở tầng mười hai không có phòng nước trà sao? Thế nhưng cũng phải chạy đến tầng mười uống nước?

Ngụy Tiêu rót nước, đầy mắt không kiên nhẫn lấy ra hai viên thuốc nuốt vào, uống ngụm nước to. Thấy Trâu Nham nhìn hắn, hắn cũng quay đầu nhìn sang, nhìn trong chốc lát rồi nói: “Đây là thuốc, không phải đường.”

Trâu Nham: Tôi cũng không phải đưa ngọc không nhìn ra.

Nàng vẫn giả cười, gọi một câu Ngụy giám đốc, bụng lý nước chuẩn bị rồi đi, Ngụy Tiêu gọi nàng lại.

Trâu Nham xoay người, Ngụy Tiêu nhìn chăm chăm đôi mắt nàng, nhìn nửa ngày, mới nói: “Khi nào chúng ta có thể ở bên nhau?”

Trâu Nham: “……?” anh nói cái gì, tại tôi hình như không nghe rõ?

Vài nữ đồng sự kết bạn tới phòng nước trà uống nước, vừa vận dụng phải hiện trường: “……?” Chúng ta nghe thấy bất quá lớn kinh thiên gì?

Ngày hôm sau, tin tức về Trâu Nham yêu đương cùng Thái Tử gia từ trên trời rơi xuống đã truyền khắp toàn bộ công ty, đến bảo an và bảo vệ trông cửa cũng đều biết. Trâu Nham thề thốt phủ nhận cũng không ngăn cản được quảng đại quần chúng nhân dân bất quá, một ít cao tầng nghe thấy tin tức cũng không mấy tin ngay, nửa nói đùa hỏi Ngụy Tiêu, “Ngụy giám đốc, nghe nói anh cùng với Tiểu Trâu ở ban mỹ thuật đang nói chuyện yêu đương?”

Ngụy Tiêu dời tầm mắt khỏi màn hình máy tính trước mặt, nhìn về phía người nói chuyện: “không phải.”

Người họ đã hiểu, vừa định nói đầu năm nay tiểu cô nương không chịu yên ổn, chỉ nghĩ làm không ra có này nọ, còn chưa nói ra miệng, liền nghe thấy Ngụy Tiêu nói: “Tôi cảm thấy chúng tôi hẳn là đã kết hôn.”

Đám cao tầng ở phòng họp: “……?”

Advertisement / Quảng cáo

Tối buổi chiều, lời đồn đãi biến thành Trâu Nham kỳ thật đã sớm kết hôn cùng Ngụy Tiêu, lúc trước xin nghỉ dài hạn chính là đi tuần trăng mật. Các đồng sự đều kêu thán nàng kết hôn vì sao không phát kẹo mừng.

Trâu Nham: Mọi người thanh tĩnh một chút! Giả! Đều là giả!

không đến mấy ngày, ở đại sảnh công ty, Trâu Nham nhìn thấy một vị đại mỹ nhân, mỹ nhân rất quen thuộc lời kéo nàng, “Con cùng với A Kiều tuổi đều không nhỏ, chuẩn bị khi nào có con? Nếu các con vợ chồng son ngai phiền toái không chịu nuôi, có thể đưa về nhà cho ta nuôi.”

Trâu Nham: “Tỷ tỷ, người là?”

Mỹ nhân ôn nhu cười rộ lên: “Ta là mẹ của A Kiều nha.”

Trâu Nham: Mẹ……

Nàng tìm được Ngụy Tiêu, “Tổ tông, anh đừng đùa tôi!”

Ngụy Tiêu nhìn nàng, bỗng nhiên cười rộ lên, “rõ ràng nhớ rõ tôi, còn muốn làm bộ không quen biết.”

Trâu Nham: “!?”

Ngụy Tiêu: “không phải đã nói, em phải bồi tôi.”

Trâu Nham hỏi lâu mới nói: “Nếu đổi là người khác, anh như vậy, khẳng định là tiết mục ngược luyến tình thâm.”

Ngụy Tiêu giờ tay捏o捏o gáy nàng, lộ ra một hàm răng trắng đầy đặc: “Cho nên, không đổi người, chỉ có em.”

(Quyển thứ nhất xong)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Nam chính nhớ thương bạch nguyệt quang bị đào thải - Nói ngắn gọn, nàng xuyên qua rồi

thật vất vả kết thúc một ngày làm việc, Đường Lê cầm lấy đĩa đang chuẩn bị ăn cơm chiều, đột nhiên di động vang lên.

Nhìn thấy trên màn hình biểu hiện chữ “Mẹ” kia, Đường Lê không tiếng động thờ dài, vẫn buông chiếc đĩa tiếp điện thoại. Nàng đoán được đầu bên kia muốn nói gì, quả nhiên chưa được hai câu, bên kia liền theo thường lệ nhắc tới việc kết hôn.

“không phải mẹ nói nhiều, tuổi này con thật sự phải nắm chặt tìm một người đàn ông, đều đã hai mươi bảy, hai mươi tám, nhảy mất là ba mươi, đến lúc đó còn ai muốn con a, ánh mắt không cần đặt cao như vậy, lần trước mẹ giới thiệu cho con không phải cũng tốt sao, tuy rằng người lớn lên không cao lắm, tiền lương không nhiều bằng con, nhưng người ta là dân bản địa, cũng có nhà, xe thì chỉ cần các con kết hôn là có thể mua……”

Điện thoại bên kia thao thao bất tuyệt, thật vất vả chờ bên kia dừng lại, Đường Lê tận dụng nói chen một câu: “Mẹ, con còn chưa nghĩ đến kết hôn.”

Bên kia lập tức kích động lên, “không nghĩ đến kết hôn, không nghĩ đến kết hôn, sao con lại ích kỷ như vậy, chỉ muốn một mình con sống tiêu dao sung sướng, có nghĩ tới mẹ con là ta sao? Người khác hỏi mẹ con gái lớn như vậy vì sao còn chưa kết hôn, họ hàng thân thích nhàn thoải đều là mẹ phải chịu, con nó thật đơn giản, con một cô gái, không gà chồng có thể thế nào, mẹ đều là vì tốt cho con, mẹ là mẹ ruột của con, mẹ sẽ hại con sao?”

Đường Lê cảm lấy đầu bắt đầu yên lặng ăn cơm, ngẫu nhiên đáp lại một câu, chờ điện thoại treo, cơm cũng ăn xong rồi. Đương nhiên lại là một cuộc điện thoại tan rã trong không vui.

Tuy rằng hai năm gần đây chuyện thúc giục kết hôn càng ngày càng thường xuyên, nhưng Đường Lê vẫn cứ không muốn kết hôn, nàng và bạn cùng mở một nhà hàng, chính mình ở trong tiệm làm đầu bếp, mỗi ngày có thể làm chuyện mình thích, tiền lương cũng đủ dùng, sinh hoạt như vậy nàng cảm thấy tự do, cũng thỏa mãn.

Advertisement / Quảng cáo

Còn chuyện thúc giục kết hôn gì đó, mượn một câu trong tiểu thuyết《 ý thiên 》, “hắn mạnh mẽ lắm mạnh, gió thổi qua núi đồi.”

Con người càng đầy ưu điểm lớn nhất chính là tính tình tốt, các bằng hữu đều hâm mộ nàng mỗi ngày làm đồ ăn ngon, không thích nghĩ chuyện phiền lòng. Có lẽ bởi vì chức nghiệp là đầu bếp, Đường Lê có một gương mặt tròn tròn, hơn nữa tính cách ôn hòa không thích tranh đoạt, mềm như bông, từ nhỏ đến lớn bằng hữu đều gọi nàng là Đường Hoàn Tử. Tới tuổi 27, bằng hữu xung quanh có vài người đã kết hôn, vẫn cứ thích gọi nàng là Hoàn Tử.

Đường Lê cho rằng, cuộc sống như vậy sẽ vẫn luôn tiếp tục trôi đi, cho đến lúc mẹ nàng từ bỏ thúc giục kết hôn. Lại không nghĩ rằng không chờ được mẹ mình từ bỏ, lại chờ được sự có ngoài ý muốn tới trước. Nàng đi ra cửa tham gia tụ hội bạn bè, đi được nửa đường chiếc xe khách lao ra khỏi cây cầu, rớt xuống sông.

——

Trong phủ thành chủ Bắc Thành, một căn phòng đóng chặt, thiếu nữ đáng người nhỏ xinh phát ra một tiếng nói mơ, như người chết đuối giữa vùng đôi tay, tiếp theo bỗng nhiên mở to mắt.

Nàng kịch liệt thở hỗn hển, ngồi dậy, lúc này mới phát hiện bản thân mình ở trong một địa phương hoàn toàn xa lạ, không khỏi lộ ra thần sắc kinh dị.

Cửa phòng bị mở ra, một đại nương tướng mạo hòa ái đi vào, bụng đồ ăn đặt lên bàn, nói với nàng: “Sở cô nương, đừng tiếp tục ngoan cố với thành chủ chúng ta nữa, ăn chút đồ trước đi.”

Sở cô nương, không lâu trước đây vừa mới thay đổi bên trong, giờ này khắc này, Đường Lê đầy mặt mộng bức ngồi bên bàn ăn cơm, vừa ăn vừa nhìn cánh tay cùng bàn tay mảnh khảnh của mình. Đáng người nàng hơi béo, bàn tay và cánh tay đều là thịt, tuyệt không tinh tế như vậy.

Sau tai nạn xe cộ, đại khái là nàng đã chết, biến thành một người khác, nói ngắn gọn, nàng xuyên qua rồi.

Sao lại gặp phải việc xuyên qua này đây? Suy nghĩ lung tung rồi loạn một trận, Đường Lê vỗ vổ ngực, trước không nói cái khác, nàng xem như nhặt về một mệnh, hẳn là cao hứng. Chỉ không biết nơi này rốt cuộc là nơi nào, thân thể này của lại là ai?

Từ phong cách kiến trúc, còn có quần áo trên người đại nương xem ra, nhất định không phải là hiện đại, nhưng cô đại thi là triều đại nào? Đường Lê cẩn thận hỏi đại nương, “Ta có thể đi ra ngoài không?”

Đại nương nhìn qua là người tính tình lạnh lẽ, vung tay lên, “Chỉ cần cô nương không ra khỏi phủ thành chủ là được, thành chủ phân phó, thời gian hẳn bề quan, Sở cô nương chỉ cần ở đây.”

Đường Lê mang theo tâm tư thâm dò đi ra cửa, lúc đầu chỉ xoay chuyển ở gần chung quanh, nhìn thấy đều là thị nữ trang điểm nha hoàn, hộ vệ trang điểm võ giả, sau đó không cần thận đi đến Diễn Võ Trường, nàng nhìn thấy những nhóm võ giả khi múa đao kiếm phát ra các loại quang mang, còn có thể lập tức nhảy lên cọc gỗ cao hai tầng lầu, một chân đứng thẳng trên cái là ở ngọn cây.

Đường Lê: “……”

Đây tuyệt đối không phải kì luận một cái triều đại nào nàng từng biết _3” ∠)_

Đường Lê cùng với đại nương đưa cơm kia đã quen thuộc, bắt đầu thường xuyên ra vào phòng bếp, bởi vì đại nương chính là đầu bếp nữ của phòng bếp. Tôn đại nương cũng không nghĩ nàng thế nhưng còn am hiểu nấu ăn, ném đồ ăn nàng làm lên khen không dứt miệng, “thật là ngon, tay nghề này của cónương có thể vượt qua ta, hai ngày đầu cô nương mới tới, nhìn cô kêu kêu quất quất động tay động chân, như bây giờ thật tốt, ôn ôn nhu nhu thì thành chủ mới có thể thích.”

Đường Lê căn bản không biết cái người được gọi là thành chủ này là ai, mấy ngày nay nàng chỉ hiểu rõ địa phương này là phủ thành chủ Bắc Thành, thân thể này của nàng tên gọi là Sở Li, chuyện khác đều không rõ ràng lắm. Sợ bị phát hiện sơ hở, Đường Lê cũng không dám hỏi nhiều, nàng chỉ nghĩ vẫn nên sớm một chút rời khỏi nơi này, đi một nơi không ai biết mình mới là tốt nhất.

không nghĩ nàng mới từ phòng bếp đi ra, bụng một hộp điểm tâm muốn về phòng, nửa đường liền gặp phiền toái. một thiếu nữ quần áo đẹp đẽ quý giá mang theo hơn mười tôi tớ, ngăn cản nàng lại.

Advertisement / Quảng cáo

“Sở Li, ta nói cho ngươi, Huyền Ngự biểu ca của ta là thành chủ Bắc Thành, thân phận cao quý, loại tiện dân như ngươi muốn trèo cao cũng không nổi, ngươi đừng tưởng rằng chính mình được Huyền Ngự biểu ca mang về là có thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng, chỉ cần ta ở đây, ngươi liền nghĩ cũng không cần nghĩ.” Thiếu nữ kiêu ngạo ương ngạnh vừa dứt lời, cười ác độc: “nhữ nhân giống loại như ngươi muốn leo lên Huyền Ngự biểu ca, ta đã thấy nhiều, thế nào cũng phải cho ngươi chút giáo huấn.”

Đường Lê: A? Cái gì?

Thiếu nữ vẫy tay một cái, “Ném nàng vào Quý Khóc Lâm cho ta.”

Đường Lê một câu cũng chưa thể nói đã bị người ta bịt kín miệng, chỉ có thể ôm chặt hộp điểm tâm, bị người ta xách lên giống như tay nài ném nàng vào trong một rừng cây âm trầm quỷ dị.

Bốn phía đều là sương mù dày đặc, trong sương mù dày đặc có nhánh cây đen đúa khùng bố đan xen, không có đường phía trước, cũng thấy không rõ dấu vết. Đường Lê ôm hộp điểm tâm đứng tại chỗ, cảm thấy chuyện này hết thảy đều có loại cảm giác mạc danh quen thuộc, nhưng đến tột cùng quen thuộc chỗ nào, nàng thế nào cũng nhớ không nổi.

Nàng nghe thấy chung quanh tiếng gió ù ù, trong lòng có chút lúng túng, lo lắng chỗ này có quỷ. Vừa rồi đại ca kia ném nàng vào đây rồi nhảy lên cao ba mét, kiểm trên tay còn sáng lên, thực không khoa học, cho nên trong rừng cây này khả năng cũng có thứ quý quái không bình thường.

một mình ở chỗ này, Đường Lê cảm thấy sợ, không khỏi mở nắp hộp điểm tâm ra, cầm khối điểm tâm gặm hai ngụm áp sợ. Chính vào lúc này, một con vật cả người đồ lừa, nhìn qua như là hồ ly xuất hiện ở bên bụi cây, ngo nhìn một lát liền tiến lên kêu ô ô.

Đường Lê dứt cho nó khối điểm tâm, hồ ly ngậm điểm tâm, kêu ô ô với nàng, liền dẫn đường ở phía trước. Đường Lê một lý vui mừng, vội vàng cầm váy lên đi theo. Nàng đi thật lâu, lâu đến mức Đường Lê đều cảm thấy sắp đi không nổi, phía trước mới mờ mờ hồ ly ra ánh sáng. Hồ ly lại ở một tiếng, nhảy vào sương mù, biến mất không thấy.

Đường Lê ai mới tiếng, muốn đuổi theo, tuy rằng không đuổi được hồng hồ ly, nhưng sương trắng trước mắt càng mỏng đi, cây cối cũng không còn, lại đi thêm ra ngoài mấy chục bước, trước mắt rộng mở thông suốt. Chân trời treo một vòng hoàng hôn, ánh nắng chiếu đỏ màu bầy ra, chiếu thành vớ số khoảng loang lổ trước mặt.

Buồng hộp điểm tâm, Đường Lê ngồi dưới đất đầm ấm chân. không dám không được, nàng bị cảnh tượng trước mặt dọa đến nằm chân.

Trước mặt đã không có cây cối, chỉ có vớ số đồi núi nhấp nhô, cớ xí này nọ cắm trên gò đất đã tàn phá, vớ số thì thế biến thành xương trắng, gió cát thật sự lợi hại. Là chiến trường xưa hay là địa phương nào, vì sao có nhiều thi thể xương trắng như vậy?

Đường Lê cảm thấy da đầu tê dại, muốn chạy, nhưng phía trước là thì thế đắp thành núi, phía sau là quỷ lâm sương trắng rắc rối phức tạp, chỗ nào nàng cũng không muốn đi.

Đấy đến tột cùng là chỗ nào……. trong đầu Đường Lê đột nhiên lnh quang chợt lóe, chợt tỉnh ngộ cảm giác quen thuộc lúc trước của mình từ đâu mà đến.

Thành chủ Bắc Thành, Huyền Ngự biểu ca, Sở Li, Quý Khóc Lâm……. Đường Lê xâu những thứ đó thành một đường, tìm ra manh mối liên quan ở nơi sâu thẳm trong ký ức.

Vào năm cấp 3 nàng xem quyển tiểu thuyết đầu tiên, một quyển tiểu ngôn ngược: huyền cầu huyết, lúc ấy thực lưu hành loại ngôn tình này, đều là thuê ở hiệu sách gần nhà.

Trong tiểu thuyết, nam chủ là thành chủ Bắc Thành, một trong bốn thành ở bốn hướng, gọi là cái gì Huyền Ngự, nàng quên mất tên, nữ chủ hình như chính là Sở Li. Thân thể này Đường Lê nhớ không rõ chi tiết, chỉ nhớ được đại

khái. Hình như nữ chủ là một cô nhi từ nhỏ lưu lạc khắp nơi, gặp được nam chủ, bởi vì diện mạo giống bạch nguyệt quang của nam chủ, được nam chủ mang nằng về Bắc Thành, hai người là một đôi hoan hi oan gia òn ào nhón nháo, nam chủ trong quá trình này yêu nữ chủ, lại trước sau không chịu thừa nhận, bởi vì bạch nguyệt quang vì cứu hắn mới trọng thương lâm vào ngũ say, hắn cảm thấy mình không thể phản bội bạch nguyệt quang, vì thế đối với nữ chủ khi lạnh khi nóng, nữ chủ trong lúc vô tình biết được bạch nguyệt quang tồn tại, phát hiện nằng ta và mình lớn lên giống nhau như đúc, vì thế cho rằng nam chủ coi mình như thể thân.

Gút mất một đường, hai người rơi vào cảnh đẹp sắp gặp trời hiểu lầm, thì bạch nguyệt quang tỉnh lại, chăm ngời nam chủ thương tổn nữ chủ, đương nhiên làm nữ xứng ác độc, bạch nguyệt quang cuối cùng bị vạch trần gương mặt thật, nữ chủ rốt cuộc cùng với nam chủ kết cục trọn vẹn. Trong đó cốt truyện câu huyết nhất chính là nữ chủ cùng với bạch nguyệt quang kia kỳ thật là hai chị em sinh đôi, vì lúc hai người sinh ra, nữ chủ bị kẻ thù mang đi, mất đi thân phận, hơn nữa nam chủ cho rằng khi còn bé lần đầu tiên tương ngộ cùng bạch nguyệt quang, kỳ thật là cùng nữ chủ, đơn giản là hai người lớn lên giống nhau, hiểu lầm, cùng với bạch nguyệt quang kia thay hắn chấn mũi tên mà trọng thương kỳ thậtcũng là tự biến tự diễn.

Lúc ấy các bạn học nữ quanh Đường Lê đều si mê với nam chủ lãnh khốc cùng bá đạo, chỉ có Đường Lê không thể, nằng chán ghét đến chết nam chủ cùng với nữ chủ làm trời làm đất, lại đau lòng nhất nam xứng si tình.

Advertisement / Quảng cáo

Nam xứng si tình Tôn Nô, là một sát thủ phi thường lợi hại, hắn vô tâm vô tình, thiên hạ đệ nhất, đơn giản là được nữ chủ cứu một mạng, sau đó liền cam nguyện yên lặng bảo hộ nằng, biết cái gì là yêu, cuối cùng còn vì nằng mất đi sinh mệnh.

Lúc trước bởi vì so sánh nam chủ với nam hai ai tốt hơn, Đường Lê còn nhớ lớn một trận với bạn ngồi cùng bàn. Đó đại khái là lần đầu tiên Đường Lê vốn tính tình tốt mà lại ồn ào cùng với người khác đến như vậy. Sau lại cũng vì Tôn Nô chết trong tiểu thuyết, Đường Lê khóc hai ngày.

Nếu nằng nhớ không lầm, trong tiểu thuyết Tôn Nô cùng nữ chủ gặp mặt lần đầu tiên chính là ở Quý Khóc Nguyên sau Quý Khóc Lâm, hắn bị trọng thương, bị người của tổ chức ghen ghét ám hại, ném vào Quý Khóc Nguyên, lúc sắp chết gặp được nữ chủ.

nói cách khác, hiện tại Tôn Nô ở trong đám những tử thi trước mặt đó, mà nằng hiện tại trở thành nữ chính ‘ Sớ Lì ’, đi đến cứu người.

Đường Lê nhìn cả đống xác chết, ôm chặt hộp điểm tâm của mình đứng lên. Nam thần sơ tâm, mối tình đầu thiếu nữ, cho dù qua mười mấy năm, vẫn cứ đặc biệt, tuy không biết vì cái gì lại xuyên thành nữ chính câu chuyện này, nhưng hiện tại phải đi cứu hắn, bằng không hắn sẽ chết!

Dẫm lên những xương cốt xóp gòn cùng quần áo rách nát đó, Đường Lê một chân thấp một chân cao đi trong đồng thi thể, nằng nhìn thấy trên những thi thể đã nhiều năm thế nhưng còn có thi thể tương đối mới mẻ, còn chưa hư thối hết, tàn mát ra từng đợt thanh tươi. Các loài chim ăn xác chết tụ tập bên nhau mổ thi thể, bị bước chân Đường Lê kinh động đến cũng không bay lên, từng con quay đầu nhìn chăm chăm nằng, phát ra tiếng kêu cạc cạc.

Cái cảnh tượng này thật là khủng bố và ghê tởm nhất đời. Đường Lê đi loạn trên từng gò đất, phát hiệnmình cần bản không biết cái xác nào mới là Tôn Nô, nằng chỉ đành nếu phát hiện một khối thân thể mới hơn liền đi xem xét đối phương đã chết chưa.

Tìm mười mấy gò đất, chân trời chỉ còn lại có một tia ánh sáng, nằng rốt cuộc ở trong một mảnh phế tích thi cốt hoang vu, thấy một bóng người màu đen không giống bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Tôn Nô

Bốn phía đều là một mảnh hoang vu xám trắng, mà người kia toàn thân đều là màu đen nặng nề, phảng phất như ánh sáng không soi vào được.

Đường Lê sững sờ, không chút suy nghĩ chạy sang bên đó, thi cốt phế tích dưới chân phát ra tiếng lao xao, sụp xuống từng mảnh nhỏ, nằng trượt xuống dốc, đi tới bên người kia.

Mấy con chim ăn xác đậu ở gần đó, định đi mổ thịt tươi, Đường Lê vội vùng vằng tay đuổi chúng nó đi. Còn chưa thấy rõ người này đến tột cùng lớn lên thế nào, nằng đã ngửi thấy một mùi máu tươi nồng đậm, thân thể này có rất nhiều vết thương, đầy người máu tươi, nhiễm hồng đồng xương trắng dưới thân, trên đôi tay cũng đều huyết nhục mơ hồ, tất cả đều là vết máu.

Cho dù vết thương chồng chất như vậy, trong tay hắn vẫn nắm chặt một thanh trường đao. Thân đao thẳng tắp, cán dài đen nhánh, đồng dạng bị tẩm trong máu.

Bởi vì nhìn quá mức thảm thiết, Đường Lê theo bản năng ngừng thở, vron tay, cảm nhận lấy người đó lên. Hắn vốn ngã trên mặt đất, tóc đen tán loạn che khuất mặt, Đường Lê lật hắn lên, muốn thử xem hắn còn thở hay không

Tóc đen chảy xuống, lộ ra gương mặt thanh niên rất đẹp, mày dài mũi cao, lông mi phấ lệ rất dài, đôi mắt nhắm cùng đôi môi tái nhợt ním chặt làm hắn nhìn qua có loại cảm giác sắc bén mà yếu ớt đầy mâu thuẫn. Tóc của hắn thực đen, trên mặt làn da lại trắng, đen trắng phân biệt rõ ràng càng có vẻ thanh thấu đến cực điểm

Cơ hồ trong nháy mắt, Đường Lê khẳng định đây là Tôn Nô, thời thiếu nữ, nằng vì nam thần này mà khuynh tâm. hiện giờ nằng đã lớn lên thành thực, mà vị nam thần này sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt, vẫn là hình tượng như lúc ban đầu nhìn thấy trong sách.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê cẩn thận thử hô hấp của hắn, lại nghe tim đập, phát hiện hắn tuy rằng bị thương rất nặng nhưng còn sống, tạm thời buông tâm rồi thay hắn lau mồ hôi lạnh.

Nằng không phải bác sĩ, không biết chữa bệnh, tuy rằng trong nguyên tác nữ chủ tựa hồ cũng khônglâm cái gì, chỉ dứt chút nước, ban đêm ôm hắn làm ấm thân mình gì đó, Tôn Nô là tự mình tỉnh lại, thậtsự như vậy cũng được?

Đường Lê cuối cùng quyết định tin trọng lực sinh mệnh ngoạn cường của tiểu nam thần—— đúng, năm đó là nam thần, hiện giờ là tiểu nam thần, rốt cuộc hắn nhìn so với tuổi nằng trong thực tế còn nhỏ hơn.

Tôn Nô trước sau không tỉnh lại, mắt thấy bóng đêm thâm trầm, bốn phía bắt đầu lạnh, Đường Lê ở chung quanh bận bận rộn rộn thu thập một ít gỗ vụn, vải rách linh tinh có thể đốt cháy, đốt lên đốt lửa.

Từ bên hông móc ra một lửa, thật vất vả đốt lửa, nhưng gió quá lớn thổi ngọn lửa nhảy không ngừng. Nằng nhìn xuống Tôn Nô còn đang hôn mê không hề phản ứng, đứng dậy lại bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Đường Lê thực may mắn tìm được một miếng vải lớn còn chưa hư hỏng, nhìn qua như là vài lều chắc chắn bị nằng lôi ra từ trong đồng bạch cốt, dùng trụ thủ nhỏ móc từ trong tay áo sửa sang lại miếng vải, cuốn thành một cái bao. Trừ cái đó ra, nằng còn thu thập một ít đồ vật dùng được, nửa kéo nửa ôm trở lại bên đồng lửa, chọn tốt vị trí, làm cái lều nhỏ giản dị có thể chắn gió, tuy rằng vẫn lọt chút gió, nhưng so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Đồng lửa dần dần đốt lên, Đường Lê sờ sờ tay Tôn Nô, phát hiện tay hắn lạnh lẽo, vì thế dịch lại gần đồng lửa hơn, cũng cẩn thận nâng đầu của hắn và nửa người trên lên, dịch đến trong ngực mình, cuối cùng dùng áo ngoài quấn lên hai người.

Cảm giác ôm một người xa lạ thật kì quái, nhưng ngắm lại đây là người mình yêu thích thương tiếc từ thời thiếu nữ, cảm giác không được tự nhiên kia liền biến thành một loại vi diệu kích động như nằm mơ nói không nên lời.

Làm xong hết thấy, Đường Lê chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, mới cảm giác mình eo đau lưng đau.

Bởi vì phải chiều cổ người, nằng đã không rành lo lắng đến một mảnh thi cốt đầy sợ hãi lúc ban đầu. Con người nằng vốn có thuộc tính me già thích nhọc lòng, thích chiều cổ người khác, cho nên từ nhỏđến lớn, bằng hữu ý lại nằng rất nhiều. Năm đó nằng học đại học, làm trưởng phòng ngủ, học kỳ đầu tiên qua đi, trừ nằng, những người còn lại tất cả đều được nằng nuôi béo hơn mười cân, tất cả mọi người đều gọi nằng là tay đường heo thiện nghệ, hoặc trực tiếp nói đùa gọi nằng là mẹ.

Vì càng dễ chiều cổ một đám lười biếng, theo thói quen nằng mang trên người rất nhiều vật nhỏ, có thể nói là túi bách bảo, cái thói quen này báo tử tới bây giờ, cho nên hiện tại trên người nằng không chỉ có một lửa trụ tay thôi, thậm chí trong túi còn có hơn mười gói gia vị, mấy miếng đường lầy trong bếp, túi tay áo còn có khăn lau, dây cột tóc, lược cùng với bạc vụn và đồ vụn vặt.

Thời khắc đều chuẩn bị thực đầy đủ.

Lúc sáng sớm, Đường Lê tỉnh lại, một đêm này nằng chỉ thoảng chợp mắt một lát vào lúc sắp hừng đông, còn nửa mộng nửa tỉnh, trong mộng đại khái là mẹ nằng đang thúc giục kết hôn, về sau cũng nghe không rõ thanh âm mẹ nằng tức giận đến mắng nằng.

Thất thần trong chớp lát, Đường Lê cúi đầu nhìn về phía Tôn Nô, hắn chưa tỉnh, vẫn cứ nhắm mắt, bất quá thân thể so với ngày hôm qua ấm áp hơn.

Đồng lửa đã tắt, hong lửa cả đêm, yết hầu khô rát, thấy trên môi Tôn Nô khô khốc bong da, Đường Lê sớm đã đoán trước mức khốn ra, cầm lấy cái nắp hộp điểm tâm lộn ngược bên cạnh, chăm sương sớm ở trên nhuận nhuận môi cho hắn.

Đáng tiếc, chung quanh không thấy có nguồn nước.

Mới vừa thu khăn lại, Đường Lê chợt đối diện cùng một đôi mắt đen nhánh. Tôn Nô không biết mờ mắt khi nào, đang lẳng lững nhìn nàng.

Đôi mắt và tóc hẳn đều giống nhau, bởi vì quá thuần túy, có vẻ vô cùng sạch sẽ, ánh mắt nhìn nàng càng bình tĩnh, không có nghi hoặc cũng không có sát khí, không quá phù hợp với thân phận đệ nhất sát thủ của hắn.

Nhưng Đường Lê biết, trong nguyên tác, Tôn Nô chính là một người thuần túy. Khi còn bé bởi vì nhà nghèo và nạn đói hắn bị thân nhân vứt bỏ, sư phụ nhặt hắn về, dạy hắn giết người, cho hắn ăn, dù sau đó hắn đã trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ, dù sư phụ đã chết, hắn vẫn ở lại tổ chức. Nhân sinh của hắn chỉ có một việc giết người này, cho đến khi gặp được nữ chủ, hắn mới hiểu được vũ khí trong tay từ giết người, còn có thể bảo hộ người.

Cứ như vậy thoáng vừa thất thần, Đường Lê phát hiện đôi mắt Tôn Nô lại nhắm lại, không phát một tiếng từ cổ họng mà lần thứ hai hôn mê đi.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê nhìn Tôn Nô hôn mê ở trong lòng ngực, đập đập ngực, rốt cuộc hiểu rõ mấy bằng hữu truy tính vì sao gọi idol của mình là “Con trai”, rồi “anh trai”, ngẫu nhiên còn gọi là “Bố già”, rõ ràng đều là một người.

Lúc Tôn Nô không mờ mắt, Đường Lê cảm thấy tiểu khả ái này thật là chọc người thương tiếc, muốn chiều cổ hắn như chiều cổ hải tử, nhưng vừa rồi hắn tỉnh lại đối diện với nàng, trong nháy mắt Đường Lê phát hiện mình phải gọi hắn là bố già, chưa ra tiếng khí trắng đã cực mạnh!

Bố già sát thủ vừa nhắm mắt, lại biến thành tiểu khả ái. Đường Lê chuyển đầu hắn từ trên đùi mình xuống dưới, để hắn nằm thoải mái hơn, sau đó đứng dậy ôm hộp điểm tâm đi tìm nguồn nước. Nhưng mà tìm một vòng chung quanh, nàng cũng không phát hiện nguồn nước, thật ra bầu trời tụ tập mây đen, giống như sắp mưa.

Đường Lê chạy về, phá đi cái lều chắn gió gần dị ngáy hôm qua vội vàng làm ra, một lần nữa làm thứ có thể che mưa, lại tìm được mấy đồ vật như mũ giáp, xếp một loạt chuẩn bị hứng nước. Vốn dĩ nếu không tìm được mấy thứ này, nàng đã chuẩn bị dùng xương sọ để hứng, nếu thật dùng sọ đựng nước, nàng cảm thấy mình có khả năng sẽ uống không vào.

Các thứ khác có thể đốt như vải vụn, gỗ khô, cột cờ hồng vân vân, nàng cũng góp nhặt không ít, suốt một ngày, chứng thu thập phát tác, Đường Lê tựa như con ong mật nhỏ cần lao bận tới bận lui, cũng không phát hiện lúc này Tôn Nô đã tỉnh lại rất nhiều lần, nằm ở kia nhìn nàng.

Trong tiếng sấm chớp, nước mưa rơi xuống. Đường Lê ôm được trong ngực hai cái mũ giáp mới tìm ra, chạy về lều tránh mưa, ngồi xỏm xuống lau tay sạch sẽ, vỗ vỗ bụi trên người, lại lần nữa ngồi vào vị trí ngày hôm qua. Nàng rằng đầu Tôn Nô lên, gối lên đùi mình.

Nước mưa tí tách, dọc theo lều chảy xuống, cũng rơi vào bên trong những mũ giáp đó. Đường Lê đợi chốc lát, dùng hộp điểm tâm lấy chút nước, bưng lên uống hai ngụm, cuối cùng giảm bớt khát khô.

Nàng còn muốn dứt cho Tôn Nô chút nước, nhưng người chưa tỉnh, nàng không có cách nào. đang nghĩ biện pháp, Tôn Nô tỉnh lại.

“Huỳnh tỉnh, muốn uống nước sao?” Đường Lê lộ ra tươi cười.

Tôn Nô không cự tuyệt, từ tay nàng uống xong nước, lại quay đầu nhìn nàng.

Đường Lê thấy hắn có thể uống nước đã thấy thực cảm động, thấy hắn nhìn mình, liền tự giới thiệu: “Ta là Đường Lê, là người vào nhắm nơi này, huỳnh thì sao?”

Tôn Nô há mồm, nói hai chữ, “Tôn Nô.”

Thanh âm hắn đặc thù, mang theo một loại âm sắc khàn khàn. Đường Lê nhớ rõ giọng trong sách nói khi còn bé hắn bị thương cổ họng, sau đó trải qua trị liệu vẫn không hoàn toàn chữa khỏi, cho nên thanh âm hắn so với người bình thường càng trầm thấp khàn khàn hơn, trong nguyên tác hắn cũng không thích nói chuyện.

Đột nhiên nghe thấy thanh âm này, Đường Lê chỉ cảm thấy giống như bị người ta sờ từ gáy một đường đến xương cụt, có cảm giác đỉnh đầu tê rần.

Tiểu nam thần mỗi tình đầu sao lại có thanh âm đặc thù như vậy, dễ nghe như vậy? Đường Lê muốn nghe hắn nói thêm mấy câu, không khỏi trông mong tìm đề tài hỏi: “Là hai chữ nào a?”

Tôn Nô như cũ dùng thanh âm khàn khàn kia trả lời nàng, “Tôn là quê tôn trong Bát quái, Nô là từ nữ nô.”

Đường Lê nghe mà sắp say, đôi mắt lóe sáng, “Vậy Tôn Nô, huỳnh có đói bụng không, có muốn ăn gì không? Ta chỗ này còn mấy khối điểm tâm.”

Tôn Nô không có tỉnh thần, một lát sau lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc hắn ngủ thực an tĩnh, hơi thở bằng phẳng. Đường Lê chống đầu nhìn hắn, không được bao lâu trong tiếng mưa rơi, khắc chế không được buồn ngủ, đầu nghiêng một chút cũng đã ngủ.

Tôn Nô tỉnh lại ở trong ngực nàng, nàng còn đang ngủ, tóc bên má rủ ở bên má Tôn Nô. Tôn Nô không biết nữ tử này có thân phận gì, nhưng hắn không cảm giác thấy nàng có ác ý, cho nên không có quá nhiều phản ứng đối với việc nàng tiếp cận hắn.

Thân thể bị thương quá nặng, hắn cố hết sức nâng tay phải lên, nhìn thấy vết máu phía trên được chà lau sạch sẽ, còn dùng một miếng khăn băng bó cẩn thận, trường đao của hắn đặt ở trong tầm tay, ngón tay vừa động là có thể sờ tới.

Advertisement / Quảng cáo

hắn đầu tiên là động động ngón tay, chạm chạm thân đao, rồi sau đó chần chờ, chậm rãi giờ tay chạm vào gò má nữ tử đang ôm mình, nhẹ nhàng chạm vào một chút liền buông tay xuống.

Cảm nhận được độ ẩm nơi đầu ngón tay chạm vào, hắn không khỏi nghĩ, đây là một người tồn tại chân thật.

Ước chừng mấy ngày trước, Tôn Nô cho rằng mình sẽ chết ở chỗ này, giống như rất nhiều thi thể nơi đây, cuối cùng biến thành bạch cốt vô danh. Hắn không nghĩ tới sẽ có người cứu mình, bởi vì hắn không có thân nhân cũng không có bằng hữu, cho nên sẽ không có ai tới cứu hắn. Như vậy cũng không có gì không tốt, hắn từng giết rất nhiều người, bắt đầu từ lúc sư phụ dạy hắn giết người đầu tiên, hắn đã biết, có một ngày mình cũng sẽ bị người ta giết chết như vậy.

Sư phụ đã nói, người như bọn họ, sẽ không có kết cục tốt, có lẽ nắm mồ cũng không có.

hắn có thể cảm thấy thân thể mình dần dần lạnh băng, người được khí vị từ vong. Nhưng mà, đột nhiên, hương vị đó đã bị một loại hương vị khác thay thế, đó là một loại mùi hương trên thân thể người, sạch sẽ lại mềm mại, rất gần hắn, bao vây lấy hắn, thân thể cũng chậm rãi trở nên ấm áp. Lần thứ hai tỉnh lại, hắn nhìn thấy sáng sớm đương quang, còn thấy được ở đây trong ánh mặt trời mờ mờ có một nữ tử, hoảng hốt như là một giấc mộng, nháy mắt biến mất trong bóng tối.

Tôn Nô muốn nhìn rõ người này có bộ dáng gì, hắn đã tỉnh lại rất nhiều lần, đều nhìn thấy một bóng hình đang bận rộn chung quanh, tuy rằng vẫn không thấy rõ dáng vẻ nàng, nhưng mỗi lần hắn mờ mắt, người này đều ở đây.

Lúc nàng dò hỏi tên của hắn, tươi cười thực ôn nhu, cái loại biểu tình này làm Tôn Nô nghĩ đến bông hoa mềm mại lại thơm ngọt, là tồn tại hoàn toàn bất đồng với hắn.

hắn bỗng nhiên nhớ tới hai năm trước chính mình phụng mệnh đi giết một người, trong viện của người nọ có một gốc cây lê trắng, dưới ánh trắng hoa nọ rất đẹp mắt. Bọn họ ở trong viện triển đấu mấy chiêu, cuối cùng hắn một đao chém xuống đầu người nọ lần dưới gốc cây hoa lê trắng, máu tươi phun tung toé lên cây, nhuộm hồng một cảnh hoa lê. Lúc ấy hắn nhìn cảnh hoa lê đó, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cổ áy náy.

hắn chưa bao giờ áy náy với những cuộc đời chết ở trong tay mình, một khắc đó lại cảm thấy mình không nên làm máu bắn lên nơi sạch sẽ thuần trắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Có gì ăn ngon không?

Tôn Nô ngay từ đầu cũng không có tên, hắn bị người nhà vứt bỏ rồi một mình lưu lạc, bị thương bị ốm suýt chết, giọng nói là hồng vào lúc đó, một ít việc khi còn nhỏ cũng quên mất, đương nhiên cũng không có tên. Sư phụ nhặt hắn về, chưa đặt tên cho hắn, mãi đến hắn mười hai tuổi có thể một mình đảm đương, hắn được một cây đao, đao này tên gọi là Tôn, sau đó sư phụ hắn liền gọi hắn là Tôn Nô, nói đời này hắn đều chỉ dùng làm nô lệ của thanh

đao.

Nhưng mà trừ sư phụ đã sớm chết đó, rất ít người dám gọi hần như vậy, đại bộ phận những người lúc không thể không giao tiếp với hần, đều chỉ gọi hần là “Tôn”.

Kỳ thật Tôn Nô cũng không để ý người khác xưng hô mình thế nào, cũng không để bụng lời sư phụ nói năm đó, đao đối với hần mà nói, là chiến hữu duy nhất làm bạn với hần, mà không phải thứ gì khác.

Tôn Đao là một cây đao rất kỳ quái, trời sinh không vô lại quá mức sắc bén, cho dù Tôn Nô, ban đầu cũng bị lưỡi đao này cứa rất nhiều lần, sau đó hần quen rồi, sẽ không bị đao cắt, liền tùy tay dùng vải bọc lại coi như vô đao. Chỉ có lúc cùng người khác động thủ có chút phiền phức, đao khi vừa động, những mảnh vải đó liền nát, không có cách nào dùng tiếp.

Chính hần cũng không quá để ý chuyện đó, những người khác lại có vẻ nhìn không nổi, cho nên lão đại của tổ chức sát thủ chuyên môn sai người đúc cho hần cái vô đao, nạm vàng dát bạc, còn khảm bảy viên dạ minh châu. Cầm vào tay quá nặng cũng thôi, dạ minh châu ban đêm sáng lên, thực bất lợi cho hần ẩn nấp, bị hần dùng tay moi ra, vô đao cuối cùng mới có thể sử dụng được.

Cứ như vậy dùng mấy năm, rốt cuộc trong lần bị phục kích ở đây, hần làm thất lạc.

“Vô đao không thấy không phải thực phiền toái sao, cảm như vậy sẽ cắt vào tay, bằng không ta làm cái vô đao cho huynh, khẩn cấp dùng tạm thời một chút.”

Đường Lê nói như vậy, đi Quý Khố Lâm bên cạnh muốn chặt một nhánh cây thô trắng về làm vô đao cho tiểu nam thần. Nhưng nàng dùng trụ thủ cửa nửa ngày cũng không thể cắt ra một cái khe trênhánh cây, chỉ đành chạy về hỏi mượn đao của tiểu nam thần.

Advertisement / Quảng cáo

Tôn Nô nghe nàng nói xong, giật giật ngón tay, đưa cho nàng thanh đao đen nhánh đặt ở bên mình, “Cẩn thận, đao sắc bén.”

Tiểu ty tỷ Đường Lê bị giọng nói khàn thấp của tiểu nam thần liêu đến không được, cầm đao phản chấn vô cùng đi chặt cành cây, quả nhiên lưỡi đao lợi hại, mới chém vài cái đã chặt đứt, nàng dứt khoát chém thêm mấy cành, toàn bộ kéo về.

Nàng làm việc từ trước đến nay nhanh nhẹn, do đó Tôn Đao, dùng trụ thủ trước mắt đánh dấu, cầm Tôn Đao bắt đầu tước vô đao. Nhánh cây trong Quý Khố Lâm này rất kỳ quái, bề ngoài đen nhánh, tước đi vỏ cây, bên trong vẫn đen, Đường Lê làm ra cái vô đao màu đen, cuối cùng cầm Tôn Đao vào trong vô đao, vừa khít. Làm một cái đồ dùng tạm thời, dù từ cách.

“Huynh nhìn xem, có được hay không?” Lau lau mồ hôi trên trán, Đường Lê đưa thanh đao trong vỏ cho Tôn Nô nửa nằm ở kia.

Tôn Nô tiếp nhận nhìn hai mắt, nói: “Thực tốt.” Trong lòng hần kỳ thật có chút cao hứng, bởi vì hánhích cái vô đao đơn giản vậy, so với vô đao lúc trước lão đại của tổ chức chuyên môn cho người làm cho hần còn đẹp hơn, hần còn cảm thấy chiến hữu Tôn Đao của mình cũng sẽ càng thích cái vô đao này.

Đường Lê biết hần cũng thích, lúc tiểu nam thần này trầm mặc ít lời quay vô đao, trong ánh mắt đen nhánh có hai điểm sáng, quá xinh đẹp.

Nhìn thấy người mình chiều cổ cao hứng, Đường Lê càng cao hứng, dứt khoát lấy một nhánh cây khác làm cho Tôn Nô một cái quai trượng giản dị, hần bị thương quá nặng, vừa mới có thể ngồi dậy, muốn điđường còn thực miễn cưỡng, quai trượng này nói không chừng qua hai ngày có thể sử dụng được rồi.

Còn một ít nhánh cây, Đường Lê vốn dĩ chuẩn bị dùng để nhóm lửa, ai biết nhánh cây này vừa thiêu cháy liền tán mát ra một mùi thoí, còn rất khó đốt, nàng đành phải bỏ cái ý niệm này, dùng nhánh cây gia cố cái lều một chút.

Tôn Nô tình huống không tốt, hai người tạm thời không thể đi động, hiện tại vấn đề lớn nhất chính là đồ ăn. Quý Khố Lâm cây cối quý dị, nhìn thực vật đen tuyền quái dị khẳng định không thể ăn, đám mùi xác người này lại không có một ngọn cỏ, điều kiện phi thường gian khổ, dựa vào một hộp điểm tâm Đường Lê mang theo kia, kiên trì không được mấy ngày.

Cuối cùng, Đường Lê không thể không hướng mục tiêu về những con chim ăn xác người, muốn thử xem có thể bắt được mấy con hay không.

Tôn Nô hôn mê nhiều, tỉnh lại ít, mỗi lần hần tỉnh lại đều sẽ phát hiện Đường Lê đang vất vả cần cu lao động. Lúc này tỉnh lại hần nhìn thấy Đường Lê đang bắt chim, vừa vịn bờ nhào vào một con, gất gao ấn lên mặt đất.

Tôn Nô: “……”

Bọc cái túi rách còn đang nhúc nhích trở về, Đường Lê phát hiện Tôn Nô tỉnh, đầy mặt triu mến hỏi hầncó đói bụng không.

Tôn Nô nhìn chằm chằm chim ăn thịt nàng bắt trong tay, thanh âm trầm thấp, “Loại chim này không thể ăn, có độc.”

Đường Lê vừa nghe, phát ra một tiếng than thở thất vọng, nhẹ buông tay, thả con chim ăn xác bị rụng không ít lông chạy mất. Con chim đen lúc trước âm âm trầm trầm, lúc này lông chim thưa thớt, phát ra vài tiếng kêu cạc cạc kì quái, vỏ cánh phành phạch chạy trời chết, thế nhưng có chút ý vị đáng thương hề hề.

Đặt cái túi rách sang ở một bên, Đường Lê ngồi ở bên cạnh Tôn Nô, có chút đáng tiếc, “Ta vốn dĩ muốn nấu chút canh thật cho huynh uống.” Bị thương thành như vậy, cũng không có cái gì bồi bổ, sao có thể khỏe nhanh được.

Lúc trước nàng có người bạn không cẩn thận ngã từ thang lầu xuống, bị gãy chân, ở bệnh viện mộttháng, nàng hơn hai mươi ngày liên tục đưa các loại canh móng heo khác nhau. hiện tại tiểu nam thần bị thương cả người, Đường Lê cảm thấy hần là hằm chút canh gà, tạm thời không có gà chỉ có thể dùng chim chấp vá, ai biết chim lại không thể ăn.

“Ta không đói.” Tôn Nô lắc đầu, “Nàng nên nghỉ ngơi.” Nàng hình như vẫn luôn bận rộn.

Đường Lê cười cười, “Vậy được rồi, ta đi ngủ một lát.” Nàng mấy ngày nay cơ hồ không nghỉ ngơi, vẫn luôn bận rộn, trừ vấn đề tính cách, cũng có nguyên nhân là không quen, đột nhiên thay đổi thế giới, thay đổi thân thể, thật sự không dễ quen thuộc. Lúc trước ở phủ thành chủ Bắc Thành, buổi tối nàng cũng không ngủ được, ban ngày đi theo Tôn đại nương ở trong phòng bếp nơi nơi tìm việc làm.

một giấc này nàng ngủ thật sự sâu, tỉnh lại trời đã sắp tối đến, ngồi dậy dụi dụi mắt, theo bản năng nhìn bên cạnh, Đường Lê lập tức bị dọa tỉnh. Vị trí lúc trước Tôn Nô nằm không có ai.

hần đi rồi, hay là đã xảy ra chuyện gì? Hoặc là…… là đi về sinh? Đường Lê đứng lên nhìn nhìn khắp nơi, miệng gọi: “Tôn Nô?”

Advertisement / Quảng cáo

Gọi vài tiếng không ai đáp lại, lúc này nàng mới hốt hoảng, bò lên một cái gò đất cao nhất ở gần đấy nhìn ra xa. Mới vừa bò lên, nàng đã nhìn thấy cách đó không xa một bóng người màu đen tập tễnh điơi bên này.

Là Tôn Nô. Đường Lê chạy nhanh xuống, chạy đến trước mặt hần, nàng mới phát hiện Tôn Nô dùng cái quai trượng nàng làm cho hần, trong tay còn cầm một con vật đang chảy máu. Nàng sững sốt, “Huynh đi săn thú? Huynh còn bị thương đó.”

Nàng thật khâm phục thể chất của tiểu nam thần, lúc này mới mấy ngày a, đã có thể tự mình đi lại, đôi là nàng khả năng phải nằm hai tháng. Chờ nhìn thấy miệng vết thương trên người Tôn Nô vỡ ra, lại bắt đầu đổ máu, Đường Lê quá thực đau lòng muốn chết.

“A, sao huynh không cẩn thận một chút, miệng vết thương nứt ra rồi, có đau không? Kháng định là rất đau. Huynh ở chỗ nào bắt được thứ này? Huynh đi đường cũng không nói, kháng định rất khó bắt đí? Tới, ta công huynh về.” Đường Lê lại nhai, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, Tôn Nô vốn dĩ muốn trả lời, nhưng hần mới vừa há mồm liền phát hiện mình không theo kịp, đành phải ngậm miệng yên lặng nghe.

Chờ nhìn thấy Đường Lê làm bộ muốn công mình, hần thoáng xê dịch ra sau, tránh khỏi tay Đường Lê. hần cảm thấy nếu mình dè xuống, khả năng sẽ áp nàng ngã sắp xuống. Nàng vì sao cảm thấy có thể công nổi hần?

“Nàng không công nổi ta.” Tôn Nô nói thẳng.

Bị nam thần che mờ hai mắt, Đường Lê tìm về lý trí, chỉ có thể lựa chọn đỡ hần trở về, lại chà lau máu trên miệng vết thương cho hần.

Áo đen cỡi ra, lộ ra ngực cùng với vai lưng, tầng cơ bắp hơi mờ mông bởi vì đau đớn mà căng chặt, hình dạng cơ bắp phá lệ xinh đẹp, phía trên đan xen vết thương đều làm người ta cảm thấy gọi cảm vừa khốc vừa soái. Tôn Nô tức không nổi, xoa trên vai, Đường Lê kéo tóc của hần sang một bên, cảm thấy mình lau vết thương đến run tay, đau lòng nam thần lại nói nhà, nhưng cái hormone bạo lều này thậtsự làm người ta mặt đỏ tím đập, quả thực cảm giữ không nổi.

Đường Lê cảm thấy mình phải nói cái gì dòi đi lực chú ý một chút, nhìn thấy con mồi bị đặt một bên, mờ miệng hỏi: “Tôn Nô, huynh bắt cái gì đây, sao lúc trước ta không phát hiện ra?”

Tôn Nô nghiêng mặt, để nàng chà lau vết thương ở vai lưng, đơn giản trả lời: “Heo đất.”

Heo đất? Đó không phải tên của một loài thú ăn kiến sao? Đường Lê lại nhìn con vật kia, cảm thấy không giống thú ăn kiến, đại khái là giống loài ở thể giới này đi.

Thấy nàng không nói chuyện, Tôn Nô chần chờ lại nói: “Nơi này là Quý Khốc Nguyên, không có chim gì có thể ăn, chỉ có loại heo đất chui trong đất này có thể ăn.”

Đường Lê nghe xong không khỏi dừng động tác lại, nhìn không được nghĩ, chẳng lẽ bởi vì hắn nhìn thấy nàng bắt chim ăn xác, cảm thấy nàng muốn ăn chim nên mới cố gắng đi săn thú, nhưng không tìm được chim cho nên bắt cái này?

..... Tiểu nam thần sao lại ngọt như vậy! tay Đường Lê run rẩy đặt khăn dính máu vào mũ giáp làm bẩn nước rửa sạch, thuận tiện bình tĩnh một chút, bằng không nàng thật sự quá muốn ôm đầu tiểu nam thần, hôn hôn hắn an ủi một chút. trên thế giới sao lại có cục cưng ngoan như vậy, tốt như vậy! Tiểu nam thần như thế nào, trong nguyên tác nữ chủ vì sao còn không thích hắn! Đôi mắt bị mù sao!

Bình tĩnh xong rồi, Đường Lê lôi kéo bàn tay to của tiểu nam thần, thương tiếc vạn phần, “Ta làm đồ ngon cho huynh, chờ ta.”

Nàng buông tay ra, kéo cổ tay áo lên, xoay người mang con heo đất kia đi rồi. Tôn Nô giật giật tay vừa bị cầm, thu lại, giống như muốn xua tan một chút không được tự nhiên vừa rồi kia.

Bọn họ mấy ngày nay dựa vào nhau quá thân cận, tay hắn quen cầm đao, lạnh băng cứng rắn chưa bao giờ sợ, nhưng đột nhiên bị đồ vật mềm mại ấm áp đụng vào, sẽ cảm thấy trái tim chấn động. Loại cảm giác xa lạ này rất khó nói rõ ràng, hắn không bài xích, nhưng tìm đập nhanh quá thường xuyên, hầncảm thấy tựa hồ không tốt lắm.

Sờ thấy dao của mình, cầm lấy ôm vào trong ngực, cảm giác được nhiệt độ lạnh băng kia, Tôn Nô bình tĩnh trở lại, nhưng hắn lại không tự giác đi nhìn vô dao.

Bị tiếng leng keng leng keng đánh gãy, Tôn Nô phát giác, hắn ngẩng đầu nhìn thấy Đường Lê ôm rất nhiều đồ vật trở lại, bởi đồng lửa, gác một miếng lá sắt lên, lá sắt bóng loáng, đã được lau sạch sẽ, Đường Lê ho lá sắt trên lửa, lại lấy heo đất được lột da rửa sạch ra, bắt đầu thái thịt.

Là đầu bếp, kĩ thuật thái cơ bản ít nhất không có vấn đề gì, Đường Lê thái thịt đều là từng miếng hơi mỏng mỡ thịt liền nhau, được nâng đặt lên miếng sắt nung đỏ, phát ra tiếng xèo xèo nho nhỏ. Động tác của nàng thực nhanh, từ hầu bao lấy ra mấy cái gói giấy, lấy bột bên trong nhanh chóng rắc đều vào, lại dùng một cái kẹp nhỏ nhanh chóng lật từng lát thịt.

Thế giới này gia vị cũng không quá tương đồng với nàng thường dùng ở thế giới kia, cho nên lúc trước hỗ trợ ở phòng bếp, nàng nhìn thấy những gia vị không quá giống đó, thuận tay góp nhặt chút ít, cũng coi như là một chút tạt nhỏ của đầu bếp, không nghĩ tới lúc này vừa vận dùng đến.

Advertisement / Quảng cáo

Đối với một người thích mang theo rất nhiều đồ vật để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào mà nói, thứ đã chuẩn bị vừa vặn có thể sử dụng, chuyện này thật mang đến thỏa mãn cho bản thân.

Lại nghĩ đến chờ lát nữa có thể sử dụng mỹ thực cho tiểu nam thần, Đường Lê cả người tràn ngập lực lượng—— đây đại khái chính là lực truy tìm.

“Tối, Tôn Nô, huynh ném thứ hương vị.”

Tôn Nô: Ăn rất ngon, còn ngon hơn toàn bộ thịt heo đất trước kia từng ăn.

“Ăn ngon không a?”

Tôn Nô gật gù đầu, ăn nốt vài miếng thịt còn dư lại.

Đường Lê nhìn trong ánh mắt hắn đen nhánh có hai điểm sáng nhỏ, thỏa mãn đến không được, giờ tay lại gấp thịt cho hắn, “Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút, còn rất nhiều, huynh quá gầy, nhất định phải ăn nhiều một chút.”

Tôn Nô ngừng động tác, nhìn về phía nàng, cánh tay nhỏ căng chân nhỏ, lại nhìn nhìn đáng người mình so với nàng to hơn một vòng, bắt đầu có một chút tự mình hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Ta chắc chắn sẽ bảo hộ nàng thật tốt

Sương mù bao phủ Quý Khốc Lâm, người bình thường đi vào đều không tìm thấy đường ra, chỉ có thể bị lạc mất phương hướng ở bên trong, phía sau Quý Khốc Lâm là Quý Khốc Nguyên. Nghe nói rất nhiều năm trước, có mấy chục vạn quân đóng ở đây, bọn họ phụng thiên lệnh của thánh đế, tới tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão, nhưng không biết vì sao trong một đêm toàn bộ chết ở chỗ này.

Năm đó chỉ có rất ít người chạy thoát ra ngoài, theo bọn họ miêu tả, lúc ấy tất cả mọi người lâm vào điên cuồng, bắt đầu tấn công những người khác, toàn bộ doanh địa biến thành một biển máu luyện ngục, chém giết nhau mấy ngày mấy đêm, thi cốt chồng chất, oán khí mọc thành cụm, chọc đến chung quanh không còn một ngọn cỏ.

Ở bên kia Quý Khốc Nguyên là một mạch núi non thật dài đến chân trời, dãy núi này cơ hồ chặn đường Quý Khốc Nguyên thông đến nơi khác, cao ngất trong mây, lại hoang vu mù mịt. Rất lâu trước đây, dãy núi này được gọi là Thánh Sơn, thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết cũng ở trong này, nhưng từ lúc nơi này chết đi mấy chục vạn người, Thánh Sơn liền biến thành ma sơn, tất cả mọi người cảm thấy, là Thánh Sơn đã cướp đi sinh mệnh nhiều người như vậy.

Bởi vì ba tư địa liền bên nhau, người bình thường tiến vào chỉ có một kết cục là chết, cho nên phạm là muốn giết người diệt khẩu, tra tấn địch nhân, hoặc là vứt xác, đều thích tới nơi này.

Đường Lê cũng không biết nơi mình ở đây có bao nhiêu đáng sợ, tuy rằng ban đầu nàng sợ thì thế, nhưng dù cho có nhiều thứ đáng sợ, nhìn nhiều cũng thành quen, hơn nữa nàng còn phải cẩn thận chữa trị một bệnh nhân, cần bản không có thời gian mà sợ.

Cho nên sợ đi nàng muốn rời nơi này, không phải bởi vì sợ, mà là vì hai nguyên nhân rất thực tế, một là bởi vì nơi này không có nguồn nước, hai là bởi vì nơi này thiếu đồ ăn. không có nguồn nước, sinh hoạt ngày thường đều không thuận tiện, chỉ dựa vào nước mưa thật sự là khổ sở, thứ có thể ăn chi có loại heo đất này, còn cần phải bệnh nhân Tôn Nô miễn cưỡng đứng dậy đi bắt, điều kiện quá gian khổ.

“Tôn Nô, chúng ta làm thế nào mới có thể rời khỏi nơi này đây?” Đường Lê nhìn tay áo mình xám xịt, thương lượng cùng Tôn Nô chuyện rồi đi.

Tôn Nô không hồ là sắt thủ, thể chất biến thái, cứ như vậy mấy ngày sau hắn đã có thể đi lại, tuy rằng còn không thể đi quá nhanh.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe vấn đề của Đường Lê, hắn suy tư một lát, trầm ổn nói: “Chỉ có thể thông qua phía bắc Quý Khốc Lâm, nhưng Quý Khốc Lâm có mê trận, rất khó đi ra ngoài, chờ thương thể của ta tốt hơn mới có thể mang nàng đi ra, bây giờ vào Quý Khốc Lâm, sợ là đỡ nhiều lành ít.”

hắn là vì trọng thương hết sức lực bị người ta bức vào Quý Khốc Lâm, cho dù là hơn mười cao thủ đuổi giết hắn cũng chỉ dám từ bỏ truy kích sau khi hắn tiến vào sâu trong sau Quý Khốc Lâm. Còn Đường Lê, căn bản là bị người ta ném ở bên ngoài, lại bị hồ ly đưa đến.

“Lúc trước ta đi theo một con hồ ly đi tiến vào, huynh nói nếu có thể lại tìm được con hồ ly đó đó, nó có thể mang chúng ta đi ra ngoài sao?” Đường Lê hỏi.

“Ta chưa bao giờ nghe nói Quý Khốc Lâm có hồ ly đó, trong đó hẳn là không có vật sống nào có thể sinh tồn.” Tôn Nô thực cẩn thận.

Đường Lê kiến nghị nói: “Bằng không ta đi tìm xem, có thể tìm được con hồ ly kia không?”

Tôn Nô cũng không tán đồng, nhìn nàng nghiêm túc nói: “Quý Khốc Lâm quá nguy hiểm, không nên tự tiện hành động. Nặng chờ ta thêm hai ngày, đợi thương thể có chuyển biến tốt, ta lập tức mang nàng rời khỏi nơi này.”

Đường Lê càng nghe hắn nói như vậy, lại càng muốn thử một lần, lời kéo tay hắn nói: “Ta không thể để huynh đi theo ta chịu cuộc sống khổ sở này, ta muốn sớm một chút cho huynh sinh hoạt càng tốt hơn.”

Tôn Nô nghe thấy cảm thấy giống như có chỗ nào không thích hợp.

cô nương trước mắt là một nữ tử nhu nhược, không hề vô công. Nhưng hắn quay đầu nhìn cái lâu ra hình ra dạng cùng với đồ dùng sinh hoạt lục tục được tạo nên, lại cảm thấy Đường Lê nói hình như không có gì không đúng.

Đường Lê có lực hành động kinh người, trưa hôm đó chỉ dùng một khối đường dẫn ra một con hồ ly đi từ chỗ cây cối gần Quý Khốc Lâm. Nàng cảm thấy đó chính là con vật mang mình vào.

Hồ ly tựa hồ rất thích nắng, ngâm đường từ trong tay nắng rồi còn cọ cọ lòng bàn tay nắng. Đường Lê sờ sờ đầu hồ ly, thương lượng với nó có thể hỗ trợ dẫn đường đi ra ngoài hay không, tiểu hồ ly thực linh tính chớp chớp mắt, xoay một vòng.

Đường Lê chạy về thương lượng việc này với Tôn Nô, Tôn Nô vẫn nói lại chờ thêm hai ngày nữa, hắc còn lo lắng vạn nhất xảy ra cái gì ngoài ý muốn, chính hắn bị thương nặng, không thể bảo hộ người khác, Đường Lê ngẫm lại cũng đáp ứng, kéo tay hắn, thả một khối đường vào trong lòng bàn tay.

Lúc hỗ trợ ở phòng bếp, Tôn đại nương cho nàng vài khối đường, vẫn luôn đặt ở túi bao trong tay áo, hôm nay lấy ra cho tiểu hồ ly một khối, nàng liền nhớ tới Tôn Nô.

“Huynh thích ăn ngọt sao?” Đường Lê cười đến ôn ôn nhu nhu, trong tươi cười đều đựng đầy mật đường.

Tôn Nô không có chấp niệm đối với rất nhiều đồ vật, đối với đồ ăn cũng không có yêu thích, nhưng lúc này thấy Đường Lê cười, hắn không tự chủ được liền gạt đầu, còn ở trong ánh mắt chờ mong của Đường Lê, ăn khối đường đó.

“Huynh thích sao? Ta vẫn còn.”

Tôn Nô cúi tay ngăn cản lại, nói: “Tuổi ta còn lớn hơn nàng.” Vì sao muốn dỗ hắn, coi hắn trở thành hài tử?

Đường Lê nhấp môi cười một cái, có chút ngượng ngùng, “Bởi vì ta thực thích huynh, cho nên muốn đối tốt với huynh một chút.”

Tôn Nô mặt vô biểu tình nhìn nàng. Nửa ngày hắn vẫn không thể phục hồi tinh thần, nghe thấy biểu đạt yêu thích trắng ra như vậy, cả người hắn đều không thể phản ứng.

Kỳ thật, hắn đã gặp rất nhiều lần có người tự xông đến, tuổi hắn không lớn võ công lại cao, có thanh danh đệ nhất sát thủ, hơn nữa mấy kiếm mắt sáng, đáng người đỉnh bạt, lại là một bộ dáng lãnh đạm cự người ngàn dặm, thực dễ dàng được nữ tử ưu ái, trong tổ chức có nữ sát thủ nhìn trúng dung mạo hoặc năng lực của hắn, muốn tiếp cận hắn, còn có nữ tử đưa nhiều hơn vàng, nhưng hắn chưa bao giờ để ý, dù sao hắn trừ bỏ tiếp nhiệm vụ, đại bộ phận thời gian đều sẽ trốn đi, không ai có thể tìm được.

Từ trước tùy ý những người khác thô lỗ lòng dạ thế nào, hắn đều cảm thấy không hề gọn sảng, nhưng nghe Đường Lê nói như vậy, Tôn Nô lập tức lâm vào trạng thái mờ mịt khản trương, không biết nên nói cái gì mới tốt. Cho dù nội tâm gom sảng vạn trọng, bề ngoài vẫn bình tĩnh không dấu vết.

Qua một hồi lâu, hắn nói: “Ta chắc chắn bảo hộ nàng thật tốt.”

Đường Lê so với hắn càng thêm thận trọng, “Ta cũng sẽ dùng hết khả năng chiếu cố huynh thật tốt, không để cho huynh chịu khổ nữa.”

Advertisement / Quảng cáo

Bạn gái tiểu ty tỷ áp đảo tiểu nam thần.

Hai ngày sau, hai người chuẩn bị rời đi, làm Tôn Nô kinh ngạc chính là, con hồ ly đó thế nhưng thật sự xuất hiện, không chỉ như thế, nó thật sự đưa hai người ra khỏi Quý Khố Lâm. Quý Khố Lâm trong truyền thuyết có thể nuốt người đến chết, bọn họ cứ đơn giản như vậy mà đi ra.

Nhìn Đường Lê dứt khối đường cuối cùng cho hồ ly, phát tay tạm biệt nó, trong lòng Tôn Nô không biết vì sao có loại mê mang nhàn nhạt. Ở trong kiếp sống sát thủ, mấy ngày nay thời gian hắn mê mang tựa hồ nhiều quá mức bình thường.

“Tốt rồi, tốt cuộc ra ngoài, bây giờ chúng ta tìm một chỗ rửa mặt trước, lại ăn một chút gì ngon.” Đường Lê móc túi tiền từ trong tay áo, tính toán bạc vụn bên trong, “Đây là lúc trước ta mang theo người, không phải rất nhiều, nhưng ta cảm thấy hắn là đủ ở trọ.”

Tôn Nô làm một sát thủ, trên người kỳ thật cũng mang theo bạc, chỉ không mang nhiều lắm, sau đó còn bị rơi mất trong lúc chém giết, cho nên hiện tại không xu dính túi, nghèo vô cùng.

“Bên kia hình như có khói bếp, chúng ta qua nhìn xem!” Đường Lê bước chân nhẹ nhàng, nghĩ lập tức có thể tắm rửa ăn cơm từ từ, nằng cảm giác cả người đều có lực.

Tôn Nô nhìn phương hướng nàng chỉ, muốn nói lại thôi, nhưng thấy nàng hứng như thế, vẫn ngâm miệng, yên lặng cảm tưởng đạo đi theo nàng cùng đến bên đó. Đường Lê vừa đi vẫn không quên chiếu cố hắn, đi một lát liền hỏi hắn có mệt không, muốn nghỉ một chút không, còn ý đồ dỗ hắn. Tôn Nô đối này, lần đầu tiên được cân thận tỉ mỉ mà chiếu cố như vậy, cả người không được tự nhiên, thật giống như bị người ta xoa nhẹ từ đầu đến chân vô số lần.

Tôn Nô: “Ta……”hắn muốn nói không cần như thế, kết quả đối diện đối mặt Đường Lê ôn nhu như nước, liền nghẹn họng.

Tiểu ty tỷ trên mặt cười ha ha, trong lòng cảm thấy tiểu nam thần thật là ngoan, thật là tri kỷ, nắm tay hắn đi về phía trước.

không bao lâu, hai người nhìn thấy một nhà khách điểm ở ven đường, hai tầng lầu, phía sau có chuồng ngựa, một tầng dùng làm quán trà cho người qua đường nghỉ chân. một địa phương hẻo lánh như vậy, chỉ có một nhà khách điểm này, người trong tiệm thế nhưng không ít. Đường Lê vừa vào cửa liền phát hiện mọi người đều nhìn sang, nàng không để ý, đi đến trước quầy dò hỏi lão bán có phòng cho khách hay không. Tôn Nô liền đi theo phía sau nàng, hắn đương nhiên có thể nhận thấy tầm mắt chung quanh, mặt vô biểu tình giắt ngón tay cái, Tôn Dao không tiếng động ra khỏi vô hai tác.

một lát sau, toàn bộ khách nhân trong tiệm đều thu hồi ánh mắt không nhìn bọn họ nữa, ai uống trà uống rượu đều vui đầu tiếp tục uống. Lão bán khách điểm vừa định nói không có phòng cho khách, Tôn Nô lãnh đạm nhìn hắn một cái, lão bán thân mình cứng đờ, kéo kéo khóa miệng nói với Đường Lê: “…… Phòng cho khách đương nhiên là có.”

Đường Lê không phát hiện dị thường, lại dò hỏi chủ quán có thể bán hai bộ quần áo, lấy nước ấm đưa vào trong phòng. Tôn Nô vẫn cứ nhìn chăm chăm lão bán kia, lão bán chỉ có thể đồng dạng cười trả lời, “Ha ha ha đương nhiên có thể.”

Đây là một hắc điểm, phạm là người có chút kinh nghiệm giang hồ đều có thể nhìn ra được, rốt cuộc có thể ở nơi gần Quý Khố Lâm như vậy mở cửa hàng, không có khả năng là lương dân gì đó. Chủ tiệm này, bao gồm ‘ khách nhân ’ này nó đều là một đám, nếu gặp người có thể xuống tay, mệnh và tiền đều lưu lại nơi này. Còn Tôn Nô, chủ tiệm vừa thấy tư thế hắn đi đường và biểu tình, động tác, liền biết đây không phải người bọn họ có thể làm ‘ sinh ý ’.

Tuy rằng hiển nhiên hắn ta bị thương, nhưng cho dù như vậy, chủ tiệm vẫn cứ không dám hành động thiếu suy nghĩ. hắn chỉ cầu mong hai vị này nhanh chóng nghỉ ngơi xong rồi đi, đừng trở ngại bọn họ làm ‘ sinh ý ’.

Tôn Nô cũng không có ý chọc phiền toái, nhìn chủ tiệm tìm ra hai bộ quần áo, lấy nước ấm đưa vào trong phòng. “Khách nhân, thỉnh ngài tự tiện.”

Đường Lê cảm thấy lão bán và tiểu nhị trong tiệm này thái độ đều khá tốt, nàng cảm một bộ váy màu lam nửa cũ đi vào trong phòng, nhìn thấy Tôn Nô đi theo.

Đường Lê: “Tôn Nô?”

Tôn Nô đưa lưng về phía nàng ôm đao ngồi một bên, nhắm mắt lại, “Ta sẽ không nhìn, chỉ bảo vệ nàng.”

Đường Lê cũng không lo hắn nhìn, giữa hai người còn cách cái mình, nhìn được cái gì? Nàng luôn luôn thích sạch sẽ, lúc này đã lần lè bỏ lết ở trong đồng xương trắng vài ngày, chỉ đơn giản rửa mặt và tay, hiện rốt cuộc có thể tắm sạch sẽ, nàng tắm xong thay một thân váy áo sạch sẽ, cảm giác cả người nhẹ nhàng. Dùng khăn vải đơn giản bọc bọc đầu tóc, đi đến bên Tôn Nô, “Vết thương trên người huynh còn không tiện, ta giúp huynh lau một chút đi?”

Tôn Nô liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy nàng quá mức yên tâm với mình, lúc trước hắn bị thương nặng không thể động đậy là như thế này, bây giờ vẫn là như vậy, nàng đối với bất luận kẻ nào đều không phòng bị sao?

Tôn Nô cảm thấy mình hắn là nên nhắc nhở nàng một chút, vì thế nói: “Ta là nam tử.”

Ai ngờ Đường Lê vừa nghe, không biết vì cái gì đột nhiên đỏ mặt, hơn nữa càng ngày càng đỏ, lỗ tai cũng đỏ. Tôn Nô vốn dĩ trên mặt không có biểu tình gì, thấy nàng như vậy, không thể hiểu được cũng một trận đứng ngồi không yên, sau lưng ra mồ hôi, đôi mắt cũng không khỏi dờ dãi. hắn kỳ thật không có ý gì khác, nhưng Đường Lê phản ứng làm hắn cảm thấy mình giống như làm cái gì không tốt lắm.

“…… Ta cũng không phải có ý tứ kia.” Tôn Nô cũng không biết mình đang giải thích cái gì.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê ho khan một tiếng, vẫn cứ đỏ mặt, rũ mắt cười lộ lên, “không có gì…… Huynh muốn ta hỗ trợ sao?”

Trầm mặc một lát, Tôn Nô nói: “Được.”

Đường Lê chỉ giúp hắn xoa xoa miệng vết thương sau lưng không dễ lau, lại giúp hắn rửa rửa tóc, rồi chờ ở bên ngoài. Tôn Nô không yên tâm nàng chờ một mình, thực nhanh đi ra, tóc còn đang nhỏ nước.

“Ta giúp huynh lau lau tóc.” Đường Lê đi đến phía sau Tôn Nô giúp hắn lau tóc. Tóc của hắn không dài, chỉ tới chỗ xương bả vai, Đường Lê lau khô tóc cho hắn, thuận tay móc ra cái lược chải mấy lần, cuối cùng lấy ra một dây cột tóc màu trắng buộc tóc lên cho hắn.

“Xong.”

Tôn Nô cảm dao yên lặng đứng lên, hắn vai rộng chân dài, một khuôn mặt lớn lên phá lệ trẻ trung, dáng người đặc biệt tốt, là cái loại gọi cảm của nam nhân thành niên, lúc không nói lời nào thực an tĩnh, dù chỉ lẳng lặng đứng ở đó cũng có cảm giác sắc bén nguy hiểm có thể kinh sợ người khác.

Đường Lê cảm giác có loại ngưng ngưng như đối diện với mối tình đầu, không dám nhìn nhiều, vội xoay người đi ra trước gương chải đầu, thắt cái bím tóc, thắt xong rồi nàng phát hiện dây cột tóc của mình đang buộc trên đầu Tôn Nô, lập tức túm đuôi tóc đứng ở đó.

Tôn Nô vẫn luôn chú ý nàng, nhìn thấy tình cảnh này, đại khái cũng hiểu được, không rên một tiếng đưa bàn tay ra sau đầu kéo một cái, kéo rồi dây cột tóc sau đầu, đưa đến trước mặt Đường Lê. Sau đó tự hắn xé một mảnh vải nhỏ màu đen, tùy tay buộc mái tóc lên, không buộc chỉnh tề được như Đường Lê, nhưng loại tùy tính này làm cho hắn nhìn càng gọi cảm.

Tiểu ty tỷ bị bạn trai tiểu nam thần đánh bại, mặt đỏ tím đập.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Tuyển kịch bản cùng với tuyển tình cảm đều xuất hiện chéch đi

Dần dần thực vi thiên, Đường Lê cảm thấy một chuyện lớn trong đời chính là ăn, không chỉ muốn ăn no, còn phải ăn ngon, làm một đầu bếp, năng nghị phương thức đối tốt với người khác chính là làm rất nhiều món ăn ngon, để người mình thích ăn no. Lúc trước ở Quý Khốc Nguyên, bởi vì thiếu nguyên liệu và công cụ, nàng không thể phát huy tốt, hiện giờ đi ra, Đường Lê cảm thấy mình ít nhất hẳn là trước làm bữa ăn ngon cho tiểu nam thần.

Chỉ là..... “không biết chủ tiệm có nguyên ý cho mượn phòng bếp hay không.” Đường Lê có chút lo lắng.

Tôn Nô mang theo nàng đi phòng bếp, ngữ khí bình tĩnh, trầm ổn, “hắn sẽ đồng ý.”

Đường Lê cười rộ lên: “Đúng vậy, ta thấy chủ tiệm và tiểu nhị nơi này hình như đều dễ nói chuyện.”

Chủ tiệm “dễ nói chuyện”, quả nhiên đáp ứng yêu cầu của Đường Lê, chỉ là tươi cười có một chút cứng đờ. Được cho phép, Đường Lê vén tay áo lên, đi một vòng ở trong phòng bếp không lớn, bụng già vị lên nhìn nhìn, sau đó đi chọn nguyên liệu nấu ăn. Trong tiệm này nguyên liệu nấu ăn cũng không nhiều lắm, thịt treo ở một bên, nhìn còn rất mới mẻ, nhưng rau dưa khác thì không nhiều lắm, cũng không quá tươi ngon.

Lúc Đường Lê ở trong phòng bếp bận rộn làm việc, chủ tiệm về mặt tươi cười đứng ở đó nhìn, Đường Lê cho rằng hắn muốn trông chừng không để nàng làm hỏng đồ vật, bởi vậy cũng không để ý, Tôn Nô đồng dạng cũng không nhúc nhích đứng một bên, phảng phất là đang giăng còng cũng lao bàn kia.

Cuối cùng bởi vì sự Tôn Nô chờ sẽ đối đến nóng nảy, hơn nữa nguyên liệu nấu ăn xác thật không nhiều lắm, Đường Lê chỉ nấu một nồi mì. Tuy nói chỉ là mì, nhưng nước leo dùng canh loãng hầm trong phòng bếp, phối hợp chay mặn, còn có bị phương độc nhất vô nhị, bụng lên bàn, sắc hương vị đều đầy đủ, làm người ta rất muốn ăn.

Hai người ăn tĩnh ăn xong mà, bỗng nhiên Đường Lê nói: “Ta thấy thời gian còn sớm, không bằng chúng ta hôm nay rời đi, xem có thể đến thành gần đây hay không.”

Tôn Nô chưa nói gì, gật đầu đáp ứng.

Advertisement / Quảng cáo

Hai người rời cửa hàng kia một đoạn, Đường Lê chậm rãi thở ra một hơi, bỗng nhiên nắm chặt tay Tôn Nô, nhờ giọng nói với hắn: “Ta đi ra ngoài phòng bếp lấy củi, phát hiện dưới đồng củi có vết máu, giấu một khối thi thể ở phía dưới..... Cửa hàng đó khẳng định là có vấn đề.”

Vốn chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm trong khách điếm, nhưng nhìn thấy thi thể, nàng đầu còn dám tiếp tục ở, nếu không phải mấy ngày trước ở Quý Khốc Lâm nhìn thấy nhiều thi thể, chỉ sợ ngay lúc ấy nàng liền thất thố, càng đứng nói có thể ôm củi về bình tĩnh nấu xong mì. Bởi vì lo lắng bị lão bản nhìn ra sẽ giết người diệt khẩu, nàng làm bộ cái gì cũng không biết, nhịn thật vát vát.

Tôn Nô nghe xong lời này, mới hiểu được vì cái gì đột nhiên nàng muốn rời đi, thấy bộ dáng nàng tựa như còn có chút kinh hồn chưa định, không khỏi trấn an nói: “sẽ không có việc gì, chỉ là hắc điếm đạo tặc bình thường.” hắn còn không bỏ vào trong mắt.

Đường Lê vừa nghe, lại hiểu lầm. Nàng thở dài trong lòng, nhìn Tôn Nô như vậy tập mãi thành quen, thế giới này rất nguy hiểm a, hắc điếm còn tính là bình thường, chỉ sợ về sau sẽ thường xuyên gặp phải. Kỳ thật nàng xuyên đến nơi này, ban đầu ở phủ thành chủ Bắc Thành mấy ngày, sau lại đến Quý Khốc Lâm, cũng chưa biết nhiều quy tắc của thế giới này.

“Đây đại khái chính là giang hồ tàn khốc đi.” Tiểu ty tỷ Đường Lê nào bỏ một lúc sau, cảm thán nói như vậy.

Tôn Nô cảm thấy rằng hẳn là hiểu lầm cái gì, nhưng ngắm lại nàng giống như cũng không cảnh giác với ai, hắn liền không tính toán giải thích, vẫn là hắn có tâm cảnh giác tương đối tốt.

“Gần đây có một tòa thành, nhưng cách chúng ta quá xa, chỉ sợ trước lúc trời tối không đến kịp.” Bởi vì Tôn Nô nói như vậy, Đường Lê quyết định hai người ăn ngủ ngoài trời một đêm, tìm nơi tránh gió, đốt đồng lửa nghỉ ngơi.

Thói quen cho phép, dù phát hiện cửa hàng là hắc điếm, trước khi rời đi tiểu ty tỷ cũng không quên mang bánh nướng áp chảo, nàng gấp vào trong bánh nướng áp chảo nhân thịt và rau, cho thêm gia vị, còn rót một bình canh nóng, cho nên buổi tối hai người lại ăn một bữa ngon.

Mấy ngày nay vẫn luôn ăn ngủ ngoài trời, cho dù có cái nhà kho nhỏ cũng không thể hoàn toàn ngăn gió, hơn nữa trên người Tôn Nô có thương tích, hai người đều chen chúc bên nhau nghỉ ngơi, nhưng hôm nay, Đường Lê nhìn Tôn Nô ngồi bên đồng lửa, cảm thấy hơi xấu hổ lại gần.

Đây là chỗ rất kỳ quái của con người, dưới một hoàn cảnh đặc thù sống nương tựa lẫn nhau, điều kiện gian khổ, thực dễ dàng vứt bỏ nhân tố bên ngoài, ngược lại có thể càng không hề có gánh nặng mà thân cận, nhưng một khi trở lại xã hội nhân loại, liền không thể giống lúc trước thông dong như vậy.

Ban đêm gió lạnh, còn có sương sớm, đồng lửa có thể mang đến chút ấm áp, Đường Lê chón mặt vào đầu gối ngủ gật, ngủ thật sự khó chịu, mơ mơ màng màng nghiêng về một phía. Tôn Nô đồng dạng ôm dao nhắm mắt nghỉ ngơi, Đường Lê thân mình nghiêng một cái, hắn phảng phất như có thể thấy, nhanh chóng cúi tay đỡ lấy một phen, vừa vặn đỡ được đầu nàng.

Đầu Đường Lê đặt ở trên tay hắn, tĩnh lại, mở mắt nhìn hắn một cái. Tôn Nô mở to mắt, đối diện với nàng, sau đó yên lặng ngồi xuống bên cạnh, Đường Lê cũng yên lặng dựa vào, tiếp tục ngủ.

Buổi sáng dậy, Đường Lê phát hiện mình nằm ở trong lòng ngực Tôn Nô, đầu gối lên trên đùi hắn, bởi vì theo bản năng nghiêng mặt đi, cọ cọ, nàng phát hiện chóp mũi mình dán lên vạt áo của tiểu nam thần, hình như còn cọ tới cơ bụng hắn.

Sáng sớm như vậy, quá kích thích.

Hai người một lần nữa lên đường, Đường Lê rót cuộc nhện không được hỏi Tôn Nô, “Tôn Nô, huynh sẽ rời đi sao? Huynh hẳn là có cuộc sống của chính mình?” Nàng nhớ không rõ lắm cốt truyện nguyên tác, không biết kế tiếp thế nào.

Tôn Nô cũng nghĩ tới việc này, nhưng hắn không yên tâm Đường Lê, nàng nhìn qua là không hiểu biết rất nhiều việc, vì thế hắn nói: “không rời đi, chờ nàng yên ổn sống quen rồi ta mới đi.”

Đường Lê nhả một tiếng, hai mắt mang cười nhìn hắn: “Huynh có thể nói cho ta, huynh làm gì sao?”

Tôn Nô cũng không do dự, nói thẳng: “Sát thủ.”

Đường Lê thấy hắn không dấu diếm, tươi cười lớn hơn nữa, “Ta cảm thấy huynh nhất định là một sát thủ rất lợi hại, cho nên ta biết huynh sẽ không đi cùng ta lâu lắm. Ta chỉ biết làm đồ ăn, muốn tìm địa phương hơi an ổn, mở một tiểu điểm mưu sinh, ngày sau nếu huynh nhớ tới ta, hoặc là đối bụng một mối bị thương, đều có thể tới tìm.”

không biết vì sao chiếm thân thể người khác, nàng vẫn sống cuộc sống của chính mình. Nàng đã nghĩ kỹ rồi, duyên phận giữa người và người không thể cưỡng cầu, cảm tình cũng vậy, nếu Tôn Nô nguyên ý cùng nàng đi một đoạn đường, nàng sẽ thật cao hứng, hẳn là tồn tại quen thuộc nhất đối với nàng ở trong thế giới xa lạ này, đối với Tôn Nô, nàng chỉ có một nguyện vọng từ thời thiếu nữ, hy vọng hắn có thể sống tốt, không bởi vì người khác mà trôi buo

chính mình.

Trong tiểu thuyết Tôn Nô vì nữ chủ Sở Li mà chết, hiện giờ Sở Li biến thành Đường Lê, Đường Lê sẽ không để Tôn Nô vì mình mà chết.

Lúc hai người dừng lại nghỉ ngơi một lát, Tôn Nô nghe thấy cách đó không xa có tiếng chém giết, hơn nữa càng ngày càng gần bọn họ.

“Nàng chờ ở chỗ này.” Tôn Nô phản phò xong chớp mắt liền biến mất. hần lặng yên không một tiếng động đi tới chỗ truyền đến mùi máu tươi, nhìn thấy thi thể đầy đất, còn có bảy người giả dạng thích khách đang bao vây giết một nam nhân trẻ tuổi mặc áo gấm, nam nhân đó võ công không cao, chớp mắt đã bị buộc đến tử lộ, đang ra sức gầy gụa.

Đúng lúc này, trong bảy thích khách có một người phát hiện ra Tôn Nô, lập tức cảnh giác nói: “Người tới là ai? Khuyến người chó có nhúng tay vào việc này, nếu không đến người cũng giết!”

Thanh niên áo gấm đó đỡ trái hô phải, nhìn thấy Tôn Nô tựa như nhìn ra một đường sinh cơ, cái gì cũng không để ý, hô lớn: “Cầu tráng sĩ cứu ta, ta là Cửu công tử Vũ Văn Kim ở Đông Thành!”

Tôn Nô vừa thấy liền chuẩn bị rời đi, chuyện này không quan hệ đến hắn, trừ bỏ nhiệm vụ, hắn sẽ không ra tay.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy hần mặt vô biểu tình chuẩn bị rời đi, Vũ Văn Kim đã sắp tuyệt vọng, từ thái độ kiêu kỳ mơ hồ của mấy thích khách hắn biết vị huynh đệ qua đường này có khả năng là rất lợi hại, vốn tưởng rằng liễu ám hoa minh, ai ngờ huynh đệ qua đường căn bản không muốn quán, hôm nay hần chẳng lẽ thật phải chết ở đây? Vũ Văn Kim cuối cùng cắn răng một cái, không ôm hy vọng kêu lên: “Chỉ cần người cứu ta, ta sẽ trả thù lao, người muốn bao nhiêu vàng đều có thể! Toàn bộ tiền bạc trên người ta đều cho người!”

Cao thủ sẽ không bị chút ích lợi này dă động, Vũ Văn Kim chỉ là gầy gụa một lần cuối cùng, lần làm sao nghĩ đến, một câu này hô lên, huynh đệ qua đường thể nhưng dừng bước chân, xoay người rút dao.

Vũ Văn Kim cũng chưa thấy rõ ràng động tác của đối phương, chỉ cảm thấy bá bá bá một trận gió lạnh, có cái bóng xẹt qua bên người, chỉ trong chớp mắt, huynh đệ qua đường đứng ở nhánh cây từ trên cao nhìn xuống, đã nhảy xuống cây, cũng bức lui bảy thích khách bên kia.

Tiếp theo lại là một loạt tiếng động đao kiếm va chạm, Vũ Văn Kim chỉ nhìn thấy những thích khách lúc trước bức cho hần thở không nổi đã liên tiếp lui về phía sau, biểu tình đều rất khó xem, kiếm trong tay bọn họ bị một thanh trường đao hàn thủy chặt đứt. Kiếm gãy rơi trên mặt đất, cắm vào trong bùn.

Có người che cổ ngửa mặt ngã xuống, có người ngã quỵ về phía trước, trên cổ họ đều có một mặt huyết tuyến. Chỉ có một người cuối cùng may mắn tránh được, đầy mặt sợ hãi nhìn chăm chăm Tôn Nô, lăm lăm nói một chữ rồi xoay người chạy.

Tôn Nô giương mắt, tra dao vào vỏ đồng thời mũi chân đá một thanh kiếm gãy, chỉ nghe thấy phụt một tiếng vang lên, đoạn kiếm đâm vào phần lưng người nọ, ngay ở chính giữa, toàn bộ xuyên hết vào.

Thích khách cuối cùng ngã xuống. Trong thời gian ngắn, cục diện đại biến, Vũ Văn Kim còn cầm kiếm ngơ ngác đứng một bên, thấy Tôn Nô đi tới chỗ mình, theo bản năng lui ra phía sau một bước. Tôn Nô mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm hần, nhìn chăm chăm đến Vũ Văn Kim mềm chân, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, vị đại lao này muốn làm gì, kiếm trong tay loáng xoáng rơi xuống, duỗi tay sờ soạng trong ngực và túi tay áo, đảo toàn bộ tiền trên người ra.

“Chỉ, chỉ có một tờ ngân phiếu trăm lượng, còn có hai nén vàng này, cùng một chút bạc vụn.” Vũ Văn Kim có chút hô then, “Ta chỉ ra cửa du ngoạn, trên người không mang quá nhiều tiền, không bằng người theo ta trở về lấy……”

Tôn Nô nhận tiền, quay đầu liền đi, “Đủ rồi.”

Vũ Văn Kim: Cái gì? Đủ rồi? Chỉ chút tiền như vậy là đủ rồi, mạng ta chỉ trị giá chút tiền tiêu vật này sao?

hần sững sờ một chút, quay đầu lại nhìn thi thể đầy đất, nhanh chóng nhặt kiếm trên mặt đất lên, đi theo Tôn Nô, “Bằng hữu, ta nói thật, kỳ thật ta cảm thấy mạng ta vẫn tương đối trân quý, bằng không người đưa ta về nhà, ta cho người thủ lao gấp mười lần, không, gấp trăm lần!”

Tôn Nô chợt dừng bước chân lại, đôi mắt đầy hàn tinh nhìn hần một cái, thanh âm lại trầm lại lạnh: “không cần cùng tôi đây.”

Vũ Văn Kim rùng mình, không chút nghi ngờ nếu mình theo sau, sẽ rơi vào một cái kết cục giống những thích khách kia, tức khắc không dám nữa, chỉ có thể đứng tại chỗ mắt trông mong nhìn người biến mất.

Đường Lê chờ được Tôn Nô trở về, thấy quanh thân hần sạch sẽ, hơi thở vững vàng không có việc gì, nàng yên lòng.

“không có việc gì đi, nơi này tựa hồ không yên ổn, chúng ta vẫn nên rời đi trước.” Đường Lê nói, thấy Tôn Nô lấy ra ngân phiếu, vàng cùng bạc vụn đặt lên tay nàng.

Đường Lê sững sờ.

Tôn Nô nói: “Mới vừa rồi hỗ trợ người ta được đáp tạ.”

Đường Lê minh bạch, vừa rồi tiểu nam thần thuận tay kiểm thêm khoản thu nhập.

“Huynh…… Là bởi vì vừa rồi ta nói muốn mở cửa hàng nhưng không có tiền, cho nên mới……?” Đường Lê thử thăm dò hỏi.

Tôn Nô nói: “Ta có tiền, nhưng ở trong tổ chức, hiện không thuận tiện đi lấy, nàng có thể tạm thời dùng cái này.”

Đường Lê đôi tay trước nay tự lực cánh sinh, sau khi thành niên đều là nàng nuôi người khác, đây vẫn là lần đầu được người khác kiểm tiền nuôi nàng. Nàng nhìn Tôn Nô đôi mắt sáng ngời, cắt tiền đi, lộ ra tươi cười với hần, “Tốt, đều là huynh đưa cho ta chi phí ăn ở sinh hoạt, dù cho huynh và ta sống ở nơi này thật lâu.”

Hai người cảm tay mà đi, còn Vũ Văn Kim hào tâm tặng một lần vốn gây dựng sự nghiệp lại là loi mồm miệng đứng ở trong rừng cây, hần đang tự hỏi chỉ có một mình lại không xu dính túi, nên trở về như thế nào đây.

Bọn họ cũng không biết, trong nguyên tác, nữ chủ Sở Li và Tôn Nô hai người gặp được Vũ Văn Kim, cứu hần từ trong tay thích khách, Sở Li tính cách khiêu thoát cùng Vũ Văn Kim thực nhanh trở thành bằng hữu, bọn họ liền theo Vũ Văn Kim cùng đi Đông Thành. Mà hiện tại, bởi vì Tôn Nô ngăn cản, Vũ Văn Kim căn bản không gặp mặt Đường Lê, ba người cũng không đồng hành, cốt truyện từ nơi này bắt đầu chênh đi.

Phù thành chủ Bắc Thành, thành chủ bề quan trong mặt thất, Hạ Hầu Huyền Ngu bỗng nhiên mờ to mắt.

Ở trước mặt hần hiện ra một tấm bảng.

—— “Nhân cách của ngài đã thức tỉnh hay chưa?”

Advertisement / Quảng cáo

Hạ Hầu Huyền Ngu hồ hững nói: “Người nói đi, thời gian ngắn như vậy, thể giới của ta sao lại xuất hiện chênh đi lần thứ hai?” Tuy rằng ngữ khí hồ hững, nhưng trong mắt đều là lừa gạt.

Trước đó không lâu hần vừa mới mất đi khí vận nam chủ của một thế giới, bị nam xứng đáng chết Tư Mã Tiêu cùng nữ chủ Liễu Đình Nhạn kết bết gây ra một phen, tức giận cũng chưa tiêu liền phát hiện trong thế giới đang không chế lần thứ hai xuất hiện cốt truyện chênh đi.

“Lúc này lại là tình huống thế nào?” Hạ Hầu Huyền Ngu hỏi.

trên giao diện biểu hiện—— “Tình huống không rõ. Nhắc nhở, cốt truyện thế giới này chênh đi khoảng 6%.”

Hạ Hầu Huyền Ngu nhủ máy: “Giá trị chênh đi nhỏ như vậy, hần là không đến mức cần đánh thức nhân cách của ta.”

—— “Tuyến cốt truyện và tuyến tình cảm đều xuất hiện chênh đi.”

Hạ Hầu Huyền Ngu sách một tiếng. “Tuyến tình cảm nhanh như vậy cũng chênh đi? Chênh đi bao nhiêu?”

—— “Tuyến tình cảm chênh đi trăm phần trăm, qua kiểm tra đo lường, trạng thái cảm tính của nữ chủ thế giới này cùng với nam nhị là lưỡng tính tương duyệt, trình độ là yêu sâu sắc.”

Hạ Hầu Huyền Ngu: “………….”

Thứ quái quỷ gì đây!?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Tình cảm thật sự rất tốt, vừa mới thành thân a?

Hạ Hầu Huyền Ngự biểu tình vận vẹo trong một chớp mắt, “Cái gì mà yêu sâu sắc, chỉ cần giết nam nhĩ kia, ta đương nhiên có biện pháp làm nữ chủ quên hẳn, dựa theo cốt truyện nguyên bản, yêu ta nam chủ này.”

Trải qua một lần giáo huấn, Hạ Hầu Huyền Ngự cảm thấy mình không thể lại dung túng nam nhĩ cùng với nữ chủ ở bên nhau, hẳn không có khả năng phạm hai lần sai lầm giống nhau. Còn nam nhĩ chết rồi và suất diễn của nam nhĩ nên làm thế nào, so với nữ chủ trực tiếp phản bội cuối cùng làm mất đi khí vận của thế giới này, đều là việc nhỏ, luôn có người có thể thay thế suất diễn của nam nhĩ.

Ngón tay gõ đầu gối, trên khuôn mặt Hạ Hầu Huyền Ngự vòng cung tuấn mỹ lộ ra một cái tươi cười bá đạo mà khinh thường, “Thứ gì mà dám tranh đoạt nữ nhân cùng với ta.”

Ngẫm lại trong nguyên tác nữ chủ Sở Li cùng Cửu công tử Đông Thành trở thành bằng hữu rồi, vẫn luôn sinh hoạt ở Cửu Nghiêm thành trong địa phận Đông Thành, Hạ Hầu Huyền Ngự phát ra mệnh lệnh, phái thủ hạ đi Cửu Nghiêm thành toàn diện tìm tòi tung tích Sở Li.

.....

Tôn Nô cùng Đường Lê đi vào Bạch Lộc thành gần nhất, tòa thành này không tính là lớn, nhưng ở vào giao giới Bắc Thành và Đông Thành, cho nên đông người lui tới còn không ít.

“không bằng ở chỗ này đi.” Đường Lê dò hỏi ý kiến Tôn Nô. Nàng còn lo lắng vết thương trên người Tôn Nô, trọng thương như vậy không có khả năng nhanh chóng tốt lên, còn cần nhiều thời gian cẩn thận điều dưỡng mới được, không dễ bốn ba lâu.

Tôn Nô từ lúc vào thành liền yên lặng quan sát đám người bốn phía cùng ngựa xe lui tới, nghe Đường Lê dò hỏi, hẳn gật gật đầu, “Có thể.”

Trong thành phần nhiều là bá tánh bình thường, thoát nhìn đều tương đối giàu có và đông đúc, tòa thành như vậy hẳn là thích hợp cư trú.

Advertisement / Quảng cáo

Để Đường Lê làm chủ, lựa chọn một tòa nhà nhỏ, tòa nhà này ở bên cạnh một con sông nhỏ, trước cửa còn có một gốc liễu rủ. “Huynh xem, tòa nhà này không lớn, phía trước là cửa hàng, có thể đặt ba cái bàn, trước bán chút nước trà điểm tâm linh tinh, mặt sau tiểu viện để ở, còn có giếng nước, không cần đi giếng ngập ở góc đường bên kia mức nước.” Đường Lê chỉ một chút cho Tôn Nô xem.

Tôn Nô là sát thủ, phòng ốc do tổ chức phân phối, đồ ăn do tổ chức giải quyết hoặc là hoàn thành nhiệm vụ rồi thuận tiện tìm từ lâu ăn cơm, đối với loại sinh hoạt người thường này cũng không hiểu lắm, vì thế chỉ có thể giống sùng vật to lớn, đi theo phía sau Đường Lê nhìn nằng chi điểm gang son.

“Phòng này để lại cho huynh, ta cảm thấy hẳn là huynh sẽ thích cái cửa sổ này, chờ có thời gian ta trồng hoa ở chỗ này cho huynh, huynh thích hoa gì?”

“Cái phòng bếp này không tồi, ta vừa lòng nhất phòng bếp này, rất nhiều nguyên liệu cần mua sắm, lúc ta chọn nơi này cũng đã xem qua, rất gần chợ, về sau mua đồ ăn cũng thuận tiện.”

Đường Lê nói nói, Tôn Nô chỉ biết gật đầu, bởi vì phương diện này, căn bản hẳn so ra kém cả một đầu ngón tay của tiểu tỷ tỷ. Chỉ có lúc mua đồ vật, hẳn có thể thể hiện giá trị.

Hai người ở chợ mua đồ dùng sinh hoạt cùng với gạo, mì, thịt, đồ ăn, vật nặng Tôn Nô cầm, không để Đường Lê nhúng tay, Đường Lê chỉ cầm một rô đồ ăn, thường thường hỏi hẳn có một hay không. Hai người đi đến trước một cái sạp đồ ăn, đại nương bán đồ ăn nhìn hai bọn họ cười không ngừng, nói với Đường Lê: “Tiểu nương từ đau lòng nam nhân nhà mình như vậy, cảm tình thật là tốt, vừa mới thành thân sao?”

Đường Lê: “.....”

Bọn họ hai người đều mặc áo vải thô bình thường, đi cùng một chỗ, tuy rằng không có gì thân mật, nhưng khi nhìn về phía đối phương đều có chút nương nường trốn tránh, có vẻ thấp phần ngại ngùng, nhìn qua tựa như một đôi tiểu phu thê trẻ tuổi. không chỉ đại nương bán đồ ăn, cơ hồ mọi người trong chợ nhìn thấy bọn họ người đều cho rằng như vậy, một người hàng rong bán thoa hoàn còn gọi Tôn Nô: “Tiểu lang quân, mua cành thoa cho nương từ nhà huynh đi, nương từ nhà huynh đẹp như vậy, ăn mặc cũng quá thuần tịnh.”

Tôn Nô còn là lần đầu tiên bị người xa lạ buông lời nói đùa, rốt cuộc dĩ vãng hẳn một thân hắc y độc lai độc vãng, còn cầm đao, nhìn không dễ chọc, đương nhiên không ai dám tùy tiện đáp lời, nhưng mà giờ phút này hẳn công gạo và mì, bên cạnh có cô nương tuổi trẻ đi theo nhìn như tiểu tửc phụ, hai người sẵn sóc nhau, dù hẳn lạnh mặt cũng có vẻ vô hại.

“Đừng vậy, tiểu lang quân, đến xem tràm đi.”

Tôn Nô nhìn tức phụ tuổi trẻ đang nói chuyện, phát hiện trên đầu nàng cấm vài cây thoa bạc, lại nhìn về phía Đường Lê, lúc này mới ý thức được nàng xác thật không mang thoa hoàn, chỉ buộc dây cột tóc. Nhìn mái tóc kia, hẳn dùng một chút, thật sự đi đến trước quán, nghiêm túc chọn lấy thứ trang sức. Đường Lê đang giải thích cùng với đại nương nói giỡn hỏi bọn họ có hài tử hay không, kết quả quay đầu nhìn Tôn Nô chọn trang sức cho mình, tức khắc đỏ mặt không còn lời gì để nói.

Đại nương ha ha cười rộ lên, “Đừng nương nường a, nam nhân nhà cô thật thương cô, tiểu nương từ da mặt cũng quá mỏng.”

Càng làm cho người ta nương nường chính là, bởi vì Tôn Nô đều đưa tiền cho nàng, cho nên nàng phải đi qua trả tiền, người bán thoa hoàn chính là một đôi phu thê, thê tử thấy thê đập trúng phu một cái, chỉ vào hai người Đường Lê cả giận nói: “Chàng nhìn người ta, trọng phu người ta có bao nhiêu tri kỷ, tiền đều để thê tử cầm, chàng còn giấu ta cất tiền riêng.”

Đường Lê lời kéo tiểu nam thần nhanh chóng chạy đi.

Lúc đi mua đệm chân quần áo, lại bị trêu ghẹo, lão bản nương nghe bọn họ nói phải chuẩn bị đệm chăn, lập tức lấy ra một bộ trải giường màu đỏ tươi, cười ngấm ngấm nói: “Các người hai tiểu phu thê nhìn hẳn là mới vừa thành thân không bao lâu, đồ hi nhà ta rất có tiếng, bảo đảm các người dùng đồ hi nhà ta, ba năm ôm hai! Tốt tốt đẹp đẹp!”

Đường Lê chịu không nổi lão bản nương này nhiệt tình vạn phần, liên tục xoa tay, nương nường cực kỳ, kết quả liếc mắt một cái sang Tôn Nô bên cạnh, thấy hẳn nhìn chăm chăm hi bị, thế nhưng nhìn rất nghiêm túc.

Nàng nhìn nhìn đồ án hoa sen liền cảnh phía trên, thử hỏi: “Tôn Nô, huynh thích bộ chăn này? Bằng không, ta mua một tấm như vậy cho huynh?”

Tôn Nô hoàn hồn, dời ánh mắt nhìn về phía cửa tiệm, “..... Nàng chọn đồ nàng thích là được.”

Đường Lê nhìn tiểu nam thần bên tai đỏ lên. Nàng không biết thế nào đầu óc mơ hồ, bị sắc đẹp mê hoặc, buột miệng thốt ra: “Vậy cái này đi.”

Lão bản nương cười hi hi, không chút nào ngoài ý muốn, “Được rồi, ta bọc lại cho các người, gối hi có muốn hay không?”

Mua một động lớn đồ vật về nhà chậm rãi chỉnh lý, Đường Lê lấy ra quyển vở ghi chép, ghi xong rồi bắt đầu quét tước vệ sinh dán giấy cửa sổ mới. Nàng vóc dáng thấp không dán được trên cao, Tôn Nô vóc dáng cao, tiếp nhận giấy cửa sổ trong tay nàng liền dán lên trên cửa sổ. Bởi vì không thuần thực dán không phẳng phiu, Đường Lê cười cười, dầm lên trên ghế đi sửa lại. Nàng cũng không thuần thực, bắt quả năng lực mạnh, thử nhiều lần biết. Nàng dán giấy cửa sổ xong muốn nhìn một chút có dán lệch hay không, kết quả ghé dưới chân lay động, ngã xuống bên cạnh.

Tôn Nô giang hai cánh tay, liền đỡ được nàng, từ trên ghế ôm xuống dưới.

Đường Lê sợ tới mức ngực thùng thùng nhảy lên, bị Tôn Nô đập vai một chút, “không có việc gì, ta đón được nàng.”

Tím đập thế này không được, Đường Lê nghĩ thầm.

Treo màn, trải đệm chăn, Tôn Nô cái gì cũng không biết, rừ mắt học một chút, có vẻ chân tay vụng về, bộ dáng có chút đáng thương, làm Đường Lê rất muốn chọc vào lòng mi hẳn dày rậm cong cong.

Tiểu nam thần nhận thấy tầm mắt nàng nhìn qua, tiếp xúc đôi mắt kia sạch sẽ bình tĩnh, Đường Lê lập tức lui về đi làm việc. Bộ giường hi kia, bị nàng ôm đến phòng Tôn Nô, chuyển môn trải cho hẳn, Tôn Nô không hề rằng.

Advertisement / Quảng cáo

Tuy trong nhà còn chưa thu thập tốt, nhưng phòng bếp là trọng địa, Đường Lê đã quét tước xong, nằng nằng mua gà, hầm từ sớm, lại mua mấy thứ dược liệu hầm canh ở hiệu thuốc, chuyên môn làm com bệnh nhân cho tiểu nam thân. Dù là được thiện, cũng phải làm đến không có được vị, người mới thơm khiến cho người ta ngón trỏ đại động. Đường Lê từ trước là lão bản nhà hàng, dù không biết làm đồ ăn cấp đại tửu lâu, nhưng mỹ thực các loại canh hầm trong nhà cũng các món kiểu mới màu sắc rực rỡ nằng đều biết, điểm tâm bánh đường truyền thống cũng biết làm.

Nhìn Đường Lê mang từng món đồ ăn lên, ánh mắt Tôn Nô lóe lóe, chờ Đường Lê cũng ngồi xuống, hămhời cầm lấy chiếc đĩa.

Trong đêm yên lặng, các nơi trong thành đều đóng cửa, chỉ ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng chó sủa, cùng sân nhà bên truyền đến tiếng cười trẻ con, hai người ngồi bên ngọn đèn yên lặng ăn com. Ánh đèn mỏng lung, đồ ăn tỏa hương, Tôn Nô ăn ăn, nhận không được nhìn phía đối diện, hân cảm thấy lúc này hết thấy đều quá mức hư ảo.

Cuộc sống bình tĩnh bình thường như vậy thật hư ảo, người đối diện ở dưới đèn mím cười với hân cũng hư ảo, là trước đây hân chưa bao giờ từng tưởng tượng, rồi lại dị thường dễ dàng tiếp nhận như thế.

Sống nhỏ nước chảy róc rách, người bán hàng rong sáng sớm đi qua cầu nhỏ rao hàng đánh thức Đường Lê. Nàng đứng dậy mở cửa sổ, ngồi ở trước gương đồng chải đầu, vốn dĩ chuẩn bị tùy tiện thắt cái bím tóc, nhưng ánh mắt chạm đến mấy cái thoa bạc kia, nằng lại do dự một chút, cuối cùng cầm lấy trăm cái lên tóc, dây cột tóc thu lại cho vào túi tay áo.

Thu thập xong đi ra cửa, phòng bên cạnh Tôn Nô vừa lúc cũng mở cửa đi ra. Đường Lê nhìn về phía tóc của hân, vẫn dùng một mảnh vải lần đó tùy tay xé ra. Nàng rút dây cột tóc từ túi tay áo ra, “Ta có trang sức tóc mới, cái này, cho huynh buộc tóc đi.”

Tôn Nô tiếp nhận, hai người đứng tại chỗ nhìn nhau một hồi lâu, Đường Lê mới ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng chui vào phòng bếp.

Đường Lê không rõ lắm thế giới này mở cửa hàng phải chú ý cái gì, đành phải vừa chuẩn bị, vừa đi tiệm khác nhìn xem, lại chế tác chút bánh ngọt trước, đánh quan hệ tốt cùng hàng xóm chung quanh. khôngcẩn thận làm quá nhiều, dư lại đặt ở cửa hàng còn chưa khai trương, kết quả bởi vì hình thức quá đẹp, nhìn lại mới lạ, khiến cho người qua đường vào hỏi giá, thế nhưng ngoài ý muốn bán được hơn một nửa.

Đường Lê nghĩ nghĩ, cảm thấy về sau làm cửa hàng điểm tâm nói không chừng cũng được.

Nàng không hề có tự giác với việc mình biến kịch bản ngược luyến cầu huyết thành một kịch bản mỹ thực điền văn ngọt sủng, vui vui về về chuẩn bị công việc khai trương cửa hàng, không quên làm các loại đồ ăn ngon cho Tôn Nô, Tôn Nô cũng như quên mất mình là sát thủ, mỗi ngày hỗ trợ mua đồ ăn quét tước vệ sinh, còn nhàn rỗi không có việc gì sửa sang lại đường đất phía sau tiểu viện, vừa gặm bánh bao vừa sửa. Đường Lê từ cửa sổ phòng bếp thấy tiểu nam thân ngồi xồm trong viện lát đá, mộtbên mặt căng phồng, thì đặc biệt muốn cười.

Xem vị trong nồi hầm, nằng gấp một miếng chân vịt, múc canh, gọi Tôn Nô trong viện: “Tôn Nô, huynh tới nếm thử canh này hương vị thế nào.”

Tôn Nô gương mặt phồng lên, nhìn về phía chén nằng cầm trong tay. Nóng hôi hổi, hương khí lượn lờ.

Vào đêm, Tôn Nô nháy qua cửa sổ đi ra ngoài tìm chỗ luyện đao, luyện hai canh giờ mới trở về.

Đường Lê không chỉ mỗi ngày dùng đồ ăn bồi bổ, còn riêng đi được phòng mua thuốc trị thương trở về mỗi ngày bởi cho Tôn Nô, có lẽ là bởi vì như vậy, vết thương của Tôn Nô khỏi rất nhanh, so với mỗi một lần trước đây đều nhanh hơn rất nhiều, thời gian ngắn ngắn ngoại thương trên người đều đã khép lại, chỉ còn nội thương cần chậm rãi điều dưỡng.

Quán ăn nhỏ nhỏ mở ra trong tay Đường Lê, nếu chỉ có nằng lẻ loi một mình, cửa hàng nhỏ cũng không dễ mở như vậy, nhưng thêmTôn Nô, rất nhiều việc đều thuận tiện. Cửa hàng mở không đến hai ngày, có du còn lưu manh tới thu ‘ phí bảo hộ’, mấy đại hán bước chân chữ bát ngoài nghênh ngang đi vào, một lát sau bước chân chữ bát trong thất tha thất thểu chạy ra.

Có người đứng ở cửa hô to vào: “Người chờ cho ta Ai da.”

Còn không kêu xong bị lão đại đập cái ót một cái, lão đại kia ôm quyền, hô to với Tôn Nô đang cầm cây chổi đứng trong tiệm: “Bằng hữu, thấy người võ công không tầm thường, ở loại địa phương nhỏ này thật sự ỳ khuất, không bằng theo chúng ta, đi theo huynh đệ làm một trận!”

Tôn Nô mặt vô biểu tình nói với mấy tên còn đồ kia: “Đạo bất đồng, bắt vi tương mưu.”

Đường Lê chứng kiến một màn này, không biết vì cái gì rất muốn cười, nửa ngày không nghẹn nổi, chạy vội ra sau phòng bếp cười to ra tiếng.

Tôn Nô: “??”

Trừ lần đó ra, còn có diện mạo của Đường Lê đưa tới phiền toái. Nữ chủ Sở Li là mỹ nhân, dù Đường Lê không bôi phấn, mặc váy thô, đeo thoa hoàn vẫn khó che sắc đẹp, cứ như vậy khó tránh khỏi trêu chọc một ít đáng đồ lăng tú, quán ăn khai trương không đến mấy ngày, liền có du hiệp lang thang ý vào một chút công phu quyền cước, vào trong tiệm đùa giỡn.

Đường Lê: “Khách nhân muốn ăn cái gì?”

Khách lang thang: “Lão bản nương đẹp như vậy, làm đầu bếp nữ cái gì, không bằng theo ta đi.”

Tôn Nô thực nhanh từ trong phòng bếp đi ra, đi đến bên Đường Lê, “Ta tới.”

Đối với khách lang thang, ngữ khí của hân không có ôn hòa như vậy, không nói hai lời rút đao trước, ánh đao chợt lóe rồi thu vào vò, cùng lúc đó, một tảng lớn tóc hơi mỏng tung bay rơi xuống. Nam nhân chỉ cảm thấy da đầu chợt lạnh, từ trong tử vong uy hiếp lấy lại tinh thần, kính hách mà mở to hai mắt nhìn, trông mắt đều không chuyển.

Tôn Nô: “Ăn cái gì?”

Advertisement / Quảng cáo

Nam nhân lấp bắp: “Ăn..... Ăn..... Ăn.....”

Tôn Nô: “Ăn mì.”

Nam nhân: “Ăn, ăn mì.”

Tôn Nô chuyển sang Đường Lê, ngữ khí trầm thấp: “Hắn muốn ăn mì.”

Đường Lê: “.....”

Hai người đi ra sau bếp, thấy Đường Lê muốn động thủ nấu mì, Tôn Nô nói: “Ta làm.”

Đường Lê sững sốt, “Huynh làm? Nhưng mà, huynh biết nấu sao?”

Tôn Nô cầm lấy mì ném vào nước ấm, tùy tiện vớt vào trong chén, gia vị gì cũng không thêm, bùng lên đi đến tiền đường, loảng xoảng một tiếng đặt ở trước mặt nam nhân đứng ngồi không yên kia, phun ra một chữ: “Ăn.”

Chờ đến nam nhân kia như nuốt độc được ăn xong chén mì nửa sống nửa chín, trà tiền rồi kẹp chặt cái đuôi chạy đi, Đường Lê lắc đầu có chút bất đắc dĩ. Xem ra mặc kệ ở đâu, thời đại nào, mở cửa hàng đều không phải chuyện đơn giản, ở nơi này pháp luật ước thúc không cao càng đặc biệt không dễ dàng, nếu không có Tôn Nô, một mình nằng phải xử lý những việc này, chỉ sợ là phiền toái vô số lần, nằng vẫn nghĩ rất nhiều việc quá đơn giản, nếu không có năng lực tự bảo vệ mình, nằng chỉ sợ không có cách nào sống sót ở thế giới này.

“Tôn Nô, ta bái huynh làm sư phụ được không, huynh dạy ta một chút công phu phòng thân.” Như vậy về sau nếu Tôn Nô đi rồi, nằng cũng không sợ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cương Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Lòng ta có nằng, muốn bảo hộ nằng

Tôn Nô trầm ngâm một lát, gờ tay nắn nắn xương tay Đường Lê, lại gấp đầu gối ngồi xồm xuống nắn xương đùi, sau đó đứng lên nói “không cần bái sư, ta có thể dạy nằng một ít công phu, nếu có thể thuần thực, sau này hân là có

thể tự bảo vệ mình trước người thường. Nhưng muốn luyện đao kiếm vũ khí, chỉ sợ nàng không quá thích hợp.”

Đường Lê xoa xoa bàn tay vừa rồi bị tiểu nam thần niết, ho nhẹ một tiếng: “không sao, ta cũng chỉ muốn học chút công phu phòng thân, để ta chuyên môn như huynh, ta cũng không học nổi.”

Hai người nói xong, Đường Lê mỗi ngày buổi sáng dậy sớm hơn, ở trong sân học với Tôn Nô.

“Sức lực của nàng quá yếu.” Tôn Nô thử nắm cổ tay mảnh khảnh mềm như bông của Đường Lê, biểu tình nghiêm khắc, “không cần đập toàn lực, cần bàn không có khả năng tạo thành bất luận thương tổn gì.”

“Lại đến, phải chuẩn xác đập vào mấy vị trí ta đã nói kia.”

Đường Lê không nghĩ tới, lúc cực cung tiểu nam thần dạy dỗ nàng sẽ nghiêm khắc giống như biến thành một người khác, sự mệt mỏi, ngữ khí không hề nhấp nhô, động tác dứt khoát lưu loát, quả thực đáng sợ. Nhưng mà tiểu nam thần ‘hung’ như vậy nhìn lại càng soái, đặc biệt là lúc làm mẫu cho nàng, rõ ràng là cùng một động tác, hẳn làm thì mau lẹ như chớp, một chút cũng không lười thối ướt át, cảm giác nặng nề đỡ nhẹ, Đường Lê đều không đạt được đến 1%.

Nàng tính cách mềm ẩm, mỗi khi ra tay cũng theo bản năng lưu lại ba phần đường sống, không dám dùng toàn bộ sức lực, đặc biệt đối luyện cùng Tôn Nô, còn sợ làm bị thương hắn.

Tôn Nô cũng thực bất đắc dĩ, lại một lần dễ dàng bắt lấy tay nàng, “Vẫn là sức lực quá nhỏ.”

Đường Lê cũng không có cách nào, lộ ra tươi cười lấy lòng xin tha với hắn, “Ta lại luyện thêm vài lần.”

Tôn Nô đứng lại, đi đến phía sau nàng, yên lặng nắm cánh tay nàng, dẫn theo nàng chém ra phía trước, “Nàng phải như thế, nhớ kỹ độ cong và tốc độ này.”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê cảm thấy mình học với tiểu nam thần thể này, có thể là tự mình chuốc lấy cực khổ, vốn dĩ đã không quá hiểu, bị hắn ôm lấy ‘luyện tập’ như vậy, nàng càng không nhớ được.

đang nghĩ ngợi, Tôn Nô lại nhắc chân nhẹ đá gót chân nàng, mang theo lực đạo làm nàng đá ra, đồng thời giảng giải: “Chân đá nghiêng ra như thế.” Động tác này của hắn, một lời chào hỏi cũng không có, Đường Lê căn bản không phản ứng kịp, trực tiếp ngã văng ra, may mắn Tôn Nô bắt lấy tay nàng, kéo nàng lại.

Tôn Nô buông tay ra rồi, Đường Lê có điểm hồ thẹn cúi đầu, cảm giác như lúc trước khi báai sư học trừ nghệ, không thể đạt tới kỳ vọng của lão sư.

“Hôm nay đến đây, ngày mai tiếp tục.” Tôn Nô chỉ nói một câu này.

Đường Lê ở trong phòng bếp thái rau, cổ tay có chút không linh hoạt, hồng hồng trên khớp xương ngón tay cũng không biến mất. Tôn Nô hỗ trợ bên cạnh vẫn luôn nhìn tay nàng, khi Đường Lê buông dao xoa tay, bỗng nhiên cảm thấy tay nàng

Tôn Nô nắm tay nàng cúi đầu nhìn, thanh âm trầm thấp chậm rãi nói: “Thực xin lỗi.”

Đường Lê giật giật tay, nhưng không rút về, “Làm sao vậy, là chính ta học không tốt, ngày mai ta luyện thêm trong chốc lát, thuần thục thì tốt rồi.”

Tôn Nô lắc đầu, “Ta không từng dạy người khác, có thể là ta không biết dạy tay nàng, có phải buổi sáng bị ta niết đau hay không?”

Đường Lê lúc này mới biết hắn để ý cái gì, nhận không được cười lộ lên, “không phải, huynh dạy thực tốt, là ta không quen. Học cái gì cũng phải chịu khổ, lúc ta vừa mới bắt đầu học trừ nghệ, luyện kỹ thuật thái rau, cũng thái vào tay rất nhiều lần.”

Tôn Nô vẫn nắm tay nàng, ngón cái nhẹ nhàng ấn khớp xương nàng phịch hồng, mảy mòi hơi nhăn lại. Bây giờ hắn đã biết rõ, cái gì gọi là luyện tiếc.

Vốn dĩ tay ngâm nước lạnh, được Tôn Nô nắm không trong chốc lát liền ấm áp lên, một đôi tay đều ửng đỏ.

Phía trước cửa hàng truyền đến tiếng thét to, Đường Lê lúc này mới thu tay, bụng khay đi ra ngoài. Chẳng bao lâu, nàng vội vàng trở về, giữ chặt Tôn Nô, nhìn rèm vải treo ở cửa phòng bếp đang lắc lư, có chút dòn dập thấp giọng nói: “Tôn Nô, trong tiệm có khách nhân tới, ta cảm thấy hẳn không quá thích hợp.”

Tôn Nô: “Như thế nào?”

hắn bình tĩnh trấn an Đường Lê. Đường Lê bình tĩnh lại giải thích: “Hắn vừa đến an vị ở trong góc, mang đầu lạp giống như lần trốn gì đó, ta thấy lúc hắn cúi tay đưa tiền lộ ra cánh tay trong ống tay áo, phía trên có vết máu còn mới, kẻ ngón tay hình như là dấu máu chưa rửa sạch sẽ, trên giày cũng có vài vết máu. Quan trọng nhất chính là, hai ngày trước ta thấy ở trước cửa phủ nha có một bức họa truy nã, trên đó là ác đồ giết hơn mười hộ gia đình đang chạy trốn, so với hắn có chút giống, bất quá chỉ lúc hắn cúi đầu lạp lên ta mới nhìn qua, còn không thể xác định.”

Tôn Nô đề đề vai nàng, ngữ khí không dỗi: “Ừ, ta đã biết, ta đi xem, nàng cứ ở chỗ này.”

Nam nhân đội đầu lạp gọi một bầu rượu và hai đĩa điểm tâm, ngồi ở trong góc chốc lát, sau đó lúc trời sắp tối thì vội vàng rời đi.

“Thế nào, hắn đi rồi?” Đường Lê vén rèm lên đi ra.

Lúc này trong tiệm đã không còn khách nhân, Tôn Nô nhìn sắc trời bên ngoài, thấy bắt đầu có mưa phùn, giờ tay dựng thẳng phản cửa hàng, thời gian này, cửa hàng cũng nên đóng cửa.

“Xác thật là nghi phạm giết người, ta tuy không quen biết hắn, nhưng có thể nghĩ được trên người hắn có mùi huyết tính rất nặng, nói vậy trước đó không lâu còn giết không ít người.” Tôn Nô đơn giản nói hai câu, không có ý tứ nói mỉa.

Người đã đi rồi, Đường Lê cũng không đàm luận tiếp, mang đồ ăn ra ăn cơm.

Nửa đêm, cửa sổ phòng Tôn Nô không tiếng động bị mở ra, một bóng người nhảy qua, biến mất ở trong bóng đêm.

Mưa phùn dày đặc, cả tòa thành vắng lặng quanh quẩn trong mưa to, bị hơi nước ướt át bao phủ.

Nam nhân tên là Vương Hoán tử trong mộng bừng tỉnh, hắn đột nhiên ngồi dậy, cảnh giác đẩy ra cửa sổ bên cạnh, xuyên qua khe hở nhìn lên ra bên ngoài. Bên ngoài màn mưa dày đặc, một mảnh hơi nước mờ mờ, không có bất luận dị trạng gì. Hắn xoa xoa mồ hôi lạnh giữa trán, bối rối vừa gặp ác mộng cảm thấy tim đập nhanh, cổ họng khát khô muốn xuống giường uống nước, vừa quay đầu lại phát hiện không biết khi nào mép giường có một cái bóng đen.

Vương Hoán lập tức cầm lấy đại đao bên cạnh, nâng lên trước người, “Ai!”

Bóng người kia mờ mờ hỏi: “Vương Hoán?”

Vương Hoán nheo đôi mắt, phát hiện nam tử từ ngoài ý muốn trước mặt này có chút quen mắt, tựa hồ là lão bán ở quán ăn nhỏ lúc trước, thế này làm hắn trong nhất thời có chút phản ứng không kịp. Đối phản ứng lại, hắn lập tức hung ác giờ đao chém.

đang một tiếng, đao hắn dựng phải vật cứng, chấn động ngược lại làm hồ khẩu của hắn rạn nứt, Vương Hoán rút cuộc cảm thấy sợ, quát hỏi: “Người là người nào, tìm ta vì chuyện gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“Giết người.” Đứng ở mép giường, Tôn Nô nói xong hai chữ này, rút Tôn Dao ra. Thân Tôn Dao sáng như tuyết, trong đêm tối tựa như một vòng ánh trắng, chiếu sáng sừng mặt người cầm đao.

Vương Hoán nhìn đao ánh kia, nhớ tới cái gì, bỗng nhiên hai mắt trừng lớn, tay cầm đao bắt đầu run rẩy, thất thanh nói: “Là người, người là Tôn kia! Là ai, ai lại đi Luyện Vực mua mệnh ta!”

Tôn Nô: “Không ai mua mệnh người.”

Vương Hoán không tin, có ai không biết vị đệ nhất sát thủ Luyện Vực này không dễ ra tay, ra tay đó là chuyện mua bán vạn kim, hẳn bất quá mới giết trăm người, nhiều nhất chỉ là tiểu tặc, ở trong chốn giang hồ căn bản không có thanh danh gì, nếu không ai ra tiền mua mệnh hắn, sao có thể làm cho tôn đại thần này vất vả tìm đến. Không chỉ như vậy, vì thăm dò chi tiết, hắn ta thế nhưng còn ở cái tiêu điểm này nằm vùng quan sát hắn, đối phó tiểu nhân vật như hắn, hành sự còn kín đáo như thế, thật sự đáng sợ!

Càng nghĩ nhiều, Vương Hoán đây đây mò hỏi lạnh cuộn cuộn rơi xuống, hần nhìn bóng người đứng yên trong đêm tối, cảm giác mình bị bóng ma từ vòng bao phủ, cơ hồ không phát ra nổi tâm tư chạy trốn, khí thế và sát khí như vậy, dữ dội bức nhân.

“Cầu người, cầu người buông tha ta, ta bất quá là tiểu nhân vật không đáng nhắc tới, chúng ta cũng vô oan vô thù, ta nguyện, nguyện dâng lên toàn bộ vàng bạc, chỉ cầu tha ta một mạng!”

Ngoài phòng mưa to đột nhiên bằng bạc, trong phòng trên tấm màn đột nhiên bắn lên một chuỗi máu, thân thể không đầu ngã lên giường, cái đầu dính máu ục ục lăn xuống giường, đứng ở bên chân Tôn Nô, sợ hãi bạo đột trong hai mắt còn chưa tiêu.

.....

Mưa và một đêm, Đường Lê ngủ thật sự say, buổi sáng dậy muộn hơn, vội vàng buộc tóc đẩy cửa ra, nhìn phòng bếp đã dâng lên khói bếp, xem ra là Tôn Nô dậy sớm đốt lửa.

Đường Lê hơi cười mỉm, vừa mới chuẩn bị đi phòng bếp hỏi một chút hôm nay tiểu sư phụ muốn luyện công phu không, trong lúc vô tình khòe mắt xẹt qua góc tiểu viện nào đó, tức khắc đứng sững.

Trong một góc đó nhiều thêm cái bao vài hình tròn, phía dưới là vết bẩn bị sũng nước. Chung quanh một vòng bùn đất có hơi nhiễm đỏ, hẳn là bởi vì máu bị nước mưa pha loãng, đi đến gần, còn có thể ngửi thấy một cỗ mùi tanh của đất trộn với mùi máu tươi.

Đây, không phải là đầu người ỉ? Đường Lê đứng ở bên cạnh, nhìn cái hình dạng kia, rất muốn sờ bao ra nhìn một cái có phải mình suy đoán đúng không.

“không cần tới gần, bẩn.” Tôn Nô từ trong phòng bếp đi ra, lặng yên không tiếng động đến bên nàng, làm Đường Lê hoảng sợ.

“Cái này là?” Đường Lê cẩn thận hỏi.

Tôn Nô: “Là đầu của tội phạm bị truy nã hôm qua kia, chốc lát nữa phủ nha mở cửa, ta mang đi lĩnh thưởng vàng.”

Đường Lê lập tức nhớ tới kim ngạch tiền thưởng kia, là ba trăm lượng. Nàng mở tiểu điểm được mấy ngày, còn chưa bắt đầu có lợi nhuận, tiểu nam thần chẳng lẽ bởi vì thấy nàng kinh doanh không tốt, lo lắng nàng sắp đóng cửa hàng, cho nên nửa đêm đi ra ngoài kiểm thêm thu nhập nuôi gia đình?

Đường Lê nhìn Tôn Nô, có chút không biết nên phản ứng như thế nào.

Tôn Nô không biết nàng suy nghĩ cái gì, kéo nàng ra xa khỏi cái bao đựng đầu người, ý bảo nàng đi phòng bếp, “Loại ác đồ này có không ít, bọn họ lấy giết người làm vui, võ công tuy không cao, đối phó người thường lại dư dả, để mặc hần du lang trong thành này thì cũng quá mức nguy hiểm.”

Đường Lê hiểu ra, tiểu nam thần không phải vì tiền thưởng, là lo lắng cho nàng.

Trái tim thùng thùng nhảy một trận, Đường Lê nhìn bóng dáng Tôn Nô đỉnh bạt cao lớn, bỗng nhiên cảm thấy có an tâm nói không nên lời. Nàng đi vào thế giới này, chỉ có Tôn Nô có thể cho nàng cảm giác an tâm như vậy. Có đôi khi, nàng thật hy vọng Tôn Nô có thể thích nàng như thích Sở Li trong nguyên tác. Nếu như vậy, nàng nhất định sẽ thật chiều cô hần, quý trọng hần.

“Tôn Nô.”

Tôn Nô xoay người lại.

Đường Lê đi nhanh lên hai bước, ôm chặt hần.

“Huynh đối với ta tốt như vậy, là bởi vì ở Quý Khố Nguyên ta cứu huynh một lần sao?”

Tôn Nô cúi đầu nhìn đỉnh đầu nàng, “Ân cứu mạng, đương nhiên báo đáp.”

Đường Lê nắm chặt tay.

“Nhưng, bây giờ ta làm hết thấy, là bởi vì lòng ta có nàng.”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê nhất thời cho rằng mình nghe lầm, nàng ngăn người một chút, buông Tôn Nô ra muốn ngừng đầu nhìn hần, lại bị Tôn Nô giờ tay ôm về, ấn đầu vào trong lòng ngực.

“Ta thích nàng, muốn bảo hộ nàng.” hần lại nói lần nữa, ngữ khí so với vừa rồi càng thêm khàn khàn, sần sật.

Đường Lê tình huống nghe thấy trái tim mình dồn dập nhảy lên, còn có ngực Tôn Nô truyền đến chấn động giống như thế. Nàng nắm chặt xiêm y sau lưng Tôn Nô, cảm giác mình đột nhiên chìm vào trong mộng, hoặc là rơi vào đám mây.

“Ta cũng Ta cũng thích huynh.” Đường Lê mệnh mang mở miệng nói một câu như thế.

nói cũng kỳ quái, nhiều năm như vậy, cô không ít người thổ lộ côi lòng với nàng, thậm chí có vài nam nhân quen biết muốn kết hôn, bày ra một màn cầu hôn lớn, nàng đều không có cảm giác, nàng chưa bao giờ giống như bây giờ, khẩn trương mà vui sướng, lại không biết làm sao.

Có lẽ là bởi vì nàng hiểu rõ các nam nhân quen biết trước đây, nói thích nàng muốn cùng nàng kết hôn, đều là bởi vì muốn một hiền thê lương mẫn, hoặc là cảm thấy bọn họ thích hợp. Mà Tôn Nô, lúc hần nhìn nàng, chỉ là nàng mà thôi.

Đây là một thế giới hoàn toàn bất đồng với thế giới nàng từng quen thuộc, không thiếu tàn khốc, lại cũng có lãng mạn khác, ít nhất bọn họ tương ngộ, là điều chưa bao giờ nàng nghĩ tới, yêu nhau cũng vậy.

Dưới chân bỗng nhiên bay lên. Tôn Nô dùng một tay ôm Đường Lê lên, đặt lên bệ cửa. hần nhìn thẳng Đường Lê mặt ung đồ, bàn tay thon dài dày rộng vỗ về gương mặt nàng, ánh mắt so với dĩ vãng càng thêm đen nhánh sáng ngời. Hần kết hần lần lộn hai lần, “Nàng..... thật sự thích ta?”

Đường Lê rồ mắt cười, “Ừ, thích.” nói xong nàng hào phóng giương mắt, nhìn thẳng Tôn Nô, lại nói một câu: “Ngay từ đầu ta đã thích huynh, hiện giờ càng thích.” Nàng cho rằng tuổi thật của mình dù thế nào cũng hơn tiểu nam thần mấy tuổi, lúc này nên biểu hiện hào phóng một chút, nhưng tiếp xúc đôi mắt Tôn Nô, nàng lại không tự giác cúi đầu, lòng tràn đầy ngượng ngùng.

Nàng bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười nhẹ nhàng, thực ngắn, âm cuối khàn khàn mà gọi cảm. Nàng ngừng đầu, phát hiện Tôn Nô cười một chút, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tôn Nô cười, tuy rằng thực ngắn ngủi, chợt lướt qua, nhưng xác thật nàng thấy rõ ràng. Ngược lại với tiếng cười của hần chính là, cái tươi cười kia còn mang theo ngượng ngùng và vui sướng thuộc về thanh niên.

Sững sờ trong chốc lát, Đường Lê nghiêng thân mình về phía trước, cánh tay ôm lấy cổ Tôn Nô, ôn nhu mà chủ động mà đưa lên môi mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Vậy chúng ta cùng chung mộng đẹp

Hôn một người, là cái tư vị gì? Nếu có người ở trong lòng, nhìn thấy, hần liền muốn mỉm cười, không thấy, hần liền tưởng niệm, vậy lúc hôn lòng tràn đầy đều là vui mừng.

Đây cũng không phải một cái hôn trên miền, chạm môi thì buông. Đường Lê đối với chuyện này cũng không thuần thục, Tôn Nô đồng dạng như thế, nhưng hần nhìn sóng mắt nàng liếm điểm ôn nhu như cánh xuân, môi hồng nhuận cong lên, đầu qua tìm một mảnh nóng lên, trong mắt đen nhánh phảng phất cũng có ngọn lửa đang âm thầm thiêu đốt.

Đường Lê chưa kịp thôi lui, đã bị Tôn Nô đỡ lấy bên hông, lần thứ hai hôn lên. Khoảng cách quá thân cận, hai người hơi thở giao nhau, thậm chí có thể nhìn vào chỗ sâu trong đôi mắt đối phương. Tôn Nô hôn giống con người hần, lúc đầu lãnh đạm trầm ổn, rồi lại như đao sắc bén cường ngạnh, không cho phép lui về phía sau.

Khung cửa sổ bị gió thổi phát ra tiếng kêu kẹt, Tôn Nô rút cuộc buông Đường Lê đây mặt đỏ bừng ra, để nàng dựa vào vai mình. Đường Lê chỉ cảm thấy môi tê dại, tay có chút không dùng sức được, dựa vào trên vai Tôn Nô

chậm rãi điều chỉnh hô hấp. Hô hấp của nàng thổi bay vài sợi tóc bên má Tôn Nô, Tôn Nô hơn nghiêng sườn mặt, lỗ tai đỏ lên bị Đường Lê vừa vịn nhìn thấy.

Ôm cổ Tôn Nô, Đường Lê chôn mặt đỏ bừng trên vai hắn, cười hai tiếng, lúc này mới dùng ngón tay nhéo vành tai Tôn Nô, nhỏ giọng nói: “Nóng.”

Tôn Nô lại không được tự nhiên mà né tránh, chặn ngang ôm nàng xuống, đặt lên mặt đất.

“Ta và mới khó kim lòng nổi, đường đột nàng.” Thanh âm Tôn Nô giờ phút này càng khàn khàn, dường như mọc nhỏ nhẹ nhàng cào vào trong lòng, nghe vào tai, đến sau đầu cũng nổi lên một mảnh tê dại.

hắn mắt cũng không nháy nhìn nàng, trong ánh mắt ngày xưa có vẻ bình tĩnh đã tràn ngập một loại thần thái được thấp sáng. Đường Lê nhìn khóe mắt hắn ứng đỏ cùng đôi môi mỏng ướt át, không biết vì sao, nhện không được nhìn thêm nữa, không chỉ có muốn nhìn, còn muốn lại

Đôi mắt với người mình thích, dù nam hay nữ, đều sẽ có xúc động. Đường Lê giữ chặt hai ngón tay Tôn Nô từ bên người, “không đường đột, ta thích, nếu huynh cảm thấy đường đột ta, ta có thể đường đột trở lại.”

Advertisement / Quảng cáo

Tôn Nô sững sốt, bỗng nhiên quay đầu, một tay nắm lấy để ở trên môi, che khuất ý cười nổi lên. Đường Lê cười kéo tay hắn xuống, “Huynh cười lên thật là đẹp mắt, thật muốn giấu huynh đi, không cho người khác nhìn.”

Tôn Nô: “Trước nay không ai nói với ta như vậy.” Bởi vì không có ai dám đùa giỡn một sát thủ hung danh hiển hách.

Đường Lê trên mặt không áp lực được cười, lời kéo tay hắn hôn xuống, sau đó dẫn theo lần vịn nhanh chạy vào phòng bếp, để Tôn Nô một mình đứng ở bên ngoài ngây người.

Hai người sáng tỏ tâm ý với nhau đều có chút thất thần, ngẫu nhiên đối diện, Đường Lê đều sẽ theo bản năng cười lộ rõ, Tôn Nô tuy rằng không cười, nhưng ánh mắt cũng nhu hòa hai phần, nhìn nàng thật lâu sẽ không dời ánh mắt đi.

Hai người vốn đã ở bên nhau, hiện nay cơ hồ càng như hình với bóng. Dưới bếp nhân rồi, Đường Lê liền nhện không được đuổi tay đi kéo tay Tôn Nô, hai tay một lớn một nhỏ thực nhanh nắm chặt bên nhau, truyền độ ấm cho nhau. Cho dù cái gì cũng không nói, vẫn cảm thấy mỹ mãn.

Chi khó cho tiểu tỷ tỷ Đường Lê buổi tối bôi thuốc cho Tôn Nô, lúc trước còn có thể nhện xuống không bị sắc đẹp của tiểu nam thần mê hoặc, hiện giờ đã rõ ràng lưỡng tình tương duyệt, dựa theo tình hình chung mà nói là bạn trai bạn gái, nhìn sống lưng cùng một đôi chân dài xinh đẹp của bạn trai, cũng rất khó nhện xuống không nghĩ loạn, rốt cuộc thực sắc tính đã, đã hai mươi mấy tuổi, chuyện nên biết đều biết. Nàng cảm thấy so với mình, tiểu nam thần chỉ sợ còn biết ít hơn nhiều.

Đường Lê không dễ chịu, Tôn Nô đồng dạng cũng như thế, hắn không rên một tiếng ngồi ở kia cời quần áo trên người ra, để nữ tử trong lòng bôi thuốc cho mình, miệng vết thương kết vảy, đã bắt đầu có da non, có chút ngứa, bị đôi tay mềm mại nhẹ nhàng bôi thuốc, hắn đều không khỏi căng thẳng cơ bắp, lực chú ý hoàn toàn đều đặt ở trên người phía sau. Đứng lúc tuổi tác huyết khí phương cương, hânmuôn nhân nại không lộ ra khác thường, cũng thật sự phí chút tâm thần.

Người thiếu niên biết nhân sự rồi mới cảm kích ái là vật gì, Tôn Nô lại hiểu rõ tình là thế nào trước, trong lòng có người, mới sinh ra ái dục, bởi vậy hắn chưa bao giờ cảm thấy, nguyên lai khác chế dục vọng là gian nan như thế. Người yêu ở bên, nhất tâm nhất tức, mỗi một động tác, thậm chí một sợi hương khí trên người nàng đều có thể câu ra dục niệm lưu huyền ở đáy lòng, thế tới rồi rạt.

Tình nóng nực lửa, hai người đều là lần đầu chạm đến nơi đó, dù trì hoãn, cũng có thể nhận thấy không khí không giống bình thường, chậm rãi, không khí trong phòng tựa hồ trở nên ấm nóng lên. Đường Lê buông bình nhỏ đựng thuốc mỡ, “miệng vết thương phía sau lưng bôi xong rồi, còn lại huynh tự làm, ta đi ra ngoài trước.”

Tôn Nô ừ một tiếng, không quay đầu. Đường Lê bước nhanh ra ngoài rồi, Tôn Nô mới nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Có lẽ không nên bôi thuốc mỡ, hiện tại khả năng hắn cần dùng nước lạnh thanh tĩnh đầu óc một chút. Ngồi ở đó một lúc lâu không nhúc nhích, Tôn Nô chung quy không đứng dậy đi tắm, mà là cầm lấy Tôn Dao bên cạnh, phủ thêm quần áo nhảy qua cửa sổ đi ra ngoài.

Vẫn nên luyện đao đi.

Đường Lê không ngủ được, đứng dậy đi phòng bếp hầm canh trừ hỏa khí, chuẩn bị đi đưa cho tiểu nam thần, nhưng gõ cửa lại không nghe thấy tiếng, đẩy cửa ra mới phát hiện hắn không ở trong phòng, chỉ có cửa sổ đang mở.

“Ta đi ra bên ngoài luyện đao.” Ngày thứ hai, Tôn Nô trả lời như thế.

Đường Lê tức khắc lòng tràn đầy triu mến, tiểu nam thần, sẽ không phải ghen hông đi.

Đối diện Đường Lê một lát, Tôn Nô đột nhiên tỉnh ngộ, ánh mắt của nàng có ý tứ gì, dời ánh mắt đi, bộ dáng khó được có chút chột vật, “không phải như thế.”

Đường Lê: “Ta hiểu.”

Tôn Nô: “.....”

Đường Lê: “Thương thế của huynh, có phải đỡ rất nhiều không, luyện đao không ngại sao?”

Tôn Nô: “không ngại, ngoại thương cơ hồ đều đã khỏi hẳn, rất nhiều việc đều có thể làm.” nói xong hắn mới phát hiện hình như có chỗ nào không đúng.

Đường Lê mặt đỏ lên, vén lên một sợi tóc rơi bên tai, “Ừm.”

Tôn Nô: “không, ta không phải ý tứ này.”

Đường Lê: “Ừ, ta biết, không phải ý tứ này, huynh đừng vội.”

Tôn Nô: “.....”

Advertisement / Quảng cáo

Đợi hắn đi ra ngoài, Đường Lê biểu tình biến đổi, chôn mặt ở trên đầu gối, hai vai run rẩy, muộn thanh cười to, cười đến cơ hồ thở không nổi. Tiểu nam thần sao lại đáng yêu như thế, nàng càng ngày càng muốn hào hào thương tiếc hắn.

Hôm nay buổi tối, Đường Lê gõ vang cửa phòng Tôn Nô. Tôn Nô mở cửa ra, thấy nàng bụng hai ngón nắn đỏ đứng ở ngoài cửa, trong lòng lập tức phát hiện cái gì.

“Ta có thể đi vào sao?” Đường Lê ngẩng đầu vuốt tóc sang một bên vai, mặt mày dịu dàng, khóe mắt đuôi lông mày đều là nhu tình. Tuy là hàn đao sắt đá, trong một khắc này cũng hóa thành sợi chỉ mềm, Tôn Nô lui về phía sau hai bước, để cho nàng vào trong phòng.

Đường Lê đặt giá cắm nệm lên bàn, có chút khăn trương gom tóc lại, nghiêng mặt nhìn về phía hắn: “Đêm nay, chúng ta dùng tới bộ giường hi đó, được không?”

Tôn Nô ánh mắt nóng rực, đứng yên trước bàn vẫn không nhúc nhích, bỗng nhiên ách giọng hỏi: “Nàng thật sự không hối hận sao? Có lẽ ta mãi mãi không thể cho nàng cuộc sống ổn định và bình tĩnh cả đời.”

Đường Lê: “Lúc này nơi đây giờ phút này, chính là ta muốn. Tôn Nô, huynh không biết, có đôi khi ta nghĩ, có lẽ ta chính là vì huynh mà đến.” Nàng biểu tình có chút bất đồng với ngày xưa, làm Tôn Nô vô cớ nghĩ đến bỏ vì. Thân bỏ vì như tó, có lẽ, nàng cũng không phải hoa lệ đầu cành dễ rụng.

Tiến lên một bước, Tôn Nô nói: “Ta tới nay ở đây, lại thế lần nữa, sẽ dùng sinh mệnh của ta bảo hộ nàng, dù ngày nào đó gặp phải bất kỳ chuyện gì, tuyệt không thay đổi, cho dù năm tháng lâu dài, tâm này không đổi.”

hắn vươn tay, Đường Lê thả tay lên, gặt gạo cảm, “Ta tuy rằng không lợi hại như huynh, nhưng ta thế, ta cũng sẽ dùng sinh mệnh của ta bảo hộ huynh, dù qua bao lâu, ta đều sẽ yêu huynh.” Nàng nói xong, cười mềm mại, lời kéo Tôn Nô đi đến mép giường, ngồi về phía sau, sờ sờ tịnh để lên trên tấm chăn màu đỏ.

Tôn Nô ngược lại có chút co quắp, “Hắn là nên uống chén rượu giao bôi?”

Đường Lê chớp chớp mắt, “không được, huynh nội thương còn chưa tốt, đại phu nói không thể uống rượu.”

Tôn Nô: “.....”

Đường Lê dự vị một chút cũng cảm thấy mình nói rất buồn cười, nàng cảm nhận được Tôn Nô cùng với mình lòng bàn tay dán vào nhau nóng bỏng, trong lòng cũng nóng lên, dứt bỏ ngượng ngùng, duỗi tay sờ lên đỉnh đầu rút cây trầm ra, thoáng chốc mái tóc đen dài buông xuống như lụa, xỏa tung ở sau đầu. Nàng đặt cây trầm sang một bên, giờ tay vuốt ve gương mặt Tôn Nô.

“không uống rượu, cũng có thể say.”

Tôn Nô cảm thấy, mình tựa hồ thật sự say ở trong ánh mắt mang theo cười kia. Người yêu rộng mở ôm ấp, triển lộ ra phong tình vạn chủng, là ai cũng sẽ vì thế mà động dung. Tôn Nô cúi đầu hôn Đường Lê, mang theo nàng, nằm ngả lên đệm hi. Đường Lê giữa hai nụ hôn, kéo ra dây cột tóc trên đầu Tôn Nô, lúc tóc đen của hắn buông xuống, nắm ngón tay cắm vào tóc hắn, ôn nhu vô cùng vuốt lên tóc hắn.

“Ta chưa từng nghĩ tới muốn trở thành thê tử của ai, nhưng trở thành của huynh, ta cam tâm tình nguyện.”

Tôn Nô nằm ở trên người nàng, nói nhỏ bên tai nàng: “thật giống như mộng đẹp.”

Đường Lê ôm chặt hắn, dùng ngón tay miêu tả mặt hắn, “Chúng ta đây cùng qua mộng đẹp.”

Nền đỏ hi bị, tuy không có cao đường, mình ước làm môi, kết thành lương duyên. Chỉ nguyện đêm này đẹp, qua tháng đối năm dài.

.....

Tôn Nô vẫn tỉnh dậy thật sớm, bên ngoài trời còn chưa sáng, người trong lòng ngực đang ngủ say, bởi vì đêm qua ngủ quá muộn nên hơi lộ ra môi mệt, tóc dài hỗn độn tán trên vai. Cho dù ngủ rồi, cũng nắm một bàn tay hắn.

trên bàn nền đỏ cháy hết, sắp nền đỏ đọng thành một bãi, trên mặt đất nhỏ giọt thành hai điểm đỏ. Cửa sổ không đóng kín, gió lạnh thổi vào, làm cho trong nhà có vài phần lạnh lẽo. Tôn Nô ôm Đường Lê chặt hơn nữa, hoàn toàn cất chứa trong ngực, một thân thể ấm áp xua tan sáng sớm lạnh lẽo ngày mùa thu, làm thời gian đều trở nên yên tĩnh mà an bình, bên tai chỉ còn lại có tiếng hít thở kia nhẹ nhàng chậm chạp.

Đường Lê tỉnh lại đã là một nửa canh giờ sau, nàng mở mắt ra, còn có chút buồn ngủ, nho nhỏ ngáp một cái, mới phát hiện mình còn ở trong lòng ngực Tôn Nô. Ngắt đầu đối diện ánh mắt Tôn Nô, Đường Lê nhớ tới đêm qua mình chủ động, tức khắc mặt đỏ thắm, dừng khí đều giống như nền đỏ đêm qua đã cháy hết, vùi mặt vào ngực Tôn Nô.

Đụng tới hai vết sẹo trên ngực, nàng càng cảm thấy mặt đỏ, một tay bưng kín gương mặt mình. Đêm qua đại khái nàng bị ma quỷ ám ảnh, đau lòng Tôn Nô đẩy người vết thương, sau đó..... không thể nghĩ nhiều, lại nghĩ tiếp thì không thể rời giường.

Tôn Nô ở trong chăn ôm eo nàng, làm đầu nàng lộ ra ngoài chăn, biểu tình trong bình tĩnh mang theo một cổ thân mật, lành đậm mới đầu giống như sương bị hòa tan biến mất vô tung, tóc rối tung càng làm cho hắn thấy người so với tuổi càng nhỏ bé ngây ngô.

Advertisement / Quảng cáo

“Hôm nay nghỉ ngơi đi, không mở cửa hàng.”

“Ừ.” Đường Lê ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Tôn Nô nhìn dương quang bên ngoài xuyên qua cửa sổ giấy, ngồi dậy, “Ta dậy trước.”

Mới vừa ngồi dậy, đã bị Đường Lê kéo tay lại.

Tôn Nô quay đầu, cầm tay nàng, “Làm sao vậy?”

Đường Lê không nói, ngửa mặt nhắm mắt lại. Tôn Nô dừng một chút, rử mắt cúi đầu, hôn nàng mộtchút, là một cái hôn thực ôn nhu.

“Huynh thật thông minh a, biết ta có ý tứ gì.” Đường Lê nằm về trên gối đầu, kéo chăn che lại nửa khuôn mặt cười.

Tôn Nô ngồi ở mép giường, lắc đầu nói: “Ta không biết nàng nghĩ cái gì, nhưng hành vi vừa rồi, là suy nghĩ trong lòng ta.”

Nằm ở trên một mảnh màu đỏ, gương mặt nữ từ càng hồng nhuận, kiều diễm như hải đường, bên cổ có hai vết đỏ mờ hờ, Tôn Nô nhìn đến đây thì dừng lại, duỗi tay phát đi sợi tóc đen dày đưa ở trên gối, hán cúi đầu xuống, môi như chuồn chuồn lướt nước chạm vào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 41: Không ngờ rằng, người lại vì tình mà có một ngày này

Vào đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, Tôn Nô vẫn cứ mặc áo đơn, mặc dù hắn nói không lạnh, Đường Lê vẫn nhìn mà khó chịu, riêng đi vào cửa hàng trang phục lớn nhất trong thành mua quần áo mùa đông cho hắn.

Thời đại này nữ tử phần lớn là tự mình may áo, thường thường sẽ mua vải vóc về tự làm, nhưng Đường Lê không biết, học với đại thẩm nhà bên, chỉ học được làm vớ cùng với đại lưng loại đồ vật đơn giản, trang phục vẫn cần phải mua.

“Trang phục của nam tử a, cô xem cái này thế nào, chắc chắn, có thể giữ ấm.” Tiểu nhị lấy ra một cái áo choàng màu xanh đen, Đường Lê duỗi tay sờ sờ độ dày.

Nàng vừa định nói, ngoài cửa có hai nam một nữ đi vào, trong đó một nam tử cao giọng nói: “Chủ quán, lấy hết áo choàng đắt nhất trong tiệm các người ra cho sư muội ta chọn lựa.”

Đường Lê quay đầu nhìn lại, thấy ba người hồng đeo trường kiếm, chân đi giày bó, một bộ dạng người giang hồ tiêu sái, còn là loại có môn phái. Chủ quán không dám chậm trễ, vội vàng báo tiểu nhị ôm ra vài kiện áo choàng, đến tiểu nhị đang tiếp đón Đường Lê cũng chạy lên, Đường Lê không để bụng, cảm kiện quần áo mùa đông khoa tay múa chân, suy xét Tôn Nô có thể mặc vừa hay không.

“Chỉ thế này? Dáng vẻ quê mùa, so ra còn kém những cái lúc trước nhìn thấy ở Dương Thành, nếu mặc loại áo choàng này đi Tây Thành bái kiến Công Tây thành chủ, bị Công Tây Lăng nữ nhân điều ngoa đó thấy, còn không phải chê cười chết ta! Ta cũng nhắc người không nói!”

Đường Lê nghe thấy nàng kia bắt nắn hừ một tiếng, động tác dừng một chút. Tuy rằng nàng khôngnhớ rõ phần lớn nội dung nguyên tác, nhưng ở chỗ này sinh sống một thời gian, nàng cũng biết bốn thể lực lớn là bốn đại thành là chiếm cứ bốn phương, nam chủ nguyên tác chính là Hạ Hầu Huyền Ngự thành chủ Bắc Thành, cũng là thành chủ trẻ nhất trong bốn thành. Kết hợp hiện thực nghe được các loại tin tức, lại hỏi tường nguyên tác, Đường Lê biết rõ thân phận thiếu nữ lúc trước ném nàng vào Quý Khốc Lâm, chính là biểu muội Công Tây Lăng của nam chủ, cũng chính là con gái của thành chủ Tây Thành.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng không nghĩ tới, mình sẽ đột nhiên lại nghe thấy những nhân vật có liên quan đến nguyên tác, trong nhất thời có chút thất thần.

Bên kia sư huynh muội ba người nói chuyện với nhau, nam tử lúc trước nói chuyện đang an ủi sư muội mình, “Công Tây Lăng đó ương ngạnh tùy hứng, sư muội hà tất so đo cùngvới nàng ta, lần này chúng ta phụng mệnh sư phụ đi Tây Thành đưa hạ lễ, cũng không cần giao tiếp quá nhiều với Công Tây Lăng.”

Cầm trong tay áo choàng màu đỏ ném lên quầy, nữ tử đầy mặt ghét bỏ, “Ta biết, nhưng ta chính là nhìn nàng ta không vừa mắt, ý vào thân phận là biểu muội của Hạ Hầu thành chủ, không chỉ ở Tây Thành tác oai tác phúc, còn đi Bắc Thành kiêu ngạo, luận dung mạo luận võ công, đến ta còn không so nổi, lại muốn đè ép sư tỷ, không nói đến ta, ngay cả thôn cô bên kia lớn lên còn đẹp hơn.”

Đường Lê hậu tử hậu giác phát hiện, ‘ thôn cô ’ trong miệng vị đại tiểu thư kia chính là mình. Nàng không muốn chọc phiền toái, thấy sư huynh muội ba người kia nhìn về phía mình, liền cười hơi hơi gật gật đầu ý bảo, sau đó tiếp tục xem quần áo của mình.

Người trong ba người sư huynh muội từ đầu chí cuối không nói chuyện, nhìn thấy dung mạo Đường Lê, hơi hơi nhủ nhủ mảy. Dung mạo nữ tử này, sao lại có vài phần quen mắt? Hắn tựa hồ đã từng gặp ở đâu.

“Đại sư huynh, Đại sư huynh?”

Nam tử hoàn hồn nhìn về phía sư đệ sư muội, sư đệ cười nói “Đại sư huynh sao lại nhìn đến nhập thần, nàng ấy đúng là mỹ mạo, thế nhưng làm cho Đại sư huynh chúng ta nhất kiến chung tình hay sao?”

Đại sư huynh lạnh mặt, “Đừng nói giỡn, chọn xong thì đi thôi, chúng ta còn cần lên đường.”

Ba người ra khỏi cửa hàng, mới vừa đi đến cửa, liền thấy một nam tử tuổi trẻ nghênh diện đi tới, dáng người đĩnh bạt, dung nhan tuấn tú, tuy mặc bộ y gầy vải, lại không giống người thường, nhìn khí chất càng như là đạo giả hoặc kiếm khách, quanh thân một cỗ khí chất sắc bén.

Ba người không tự giác tránh đi, nhìn theo hắn đi vào trong tiệm, lập tức đi đến nữ tử mũ mào vừa rồi kia. Nữ tử cầm lấy áo khoa tay múa chân ở trên người hắn, hai người đứng một chỗ, mặt mày đều là ôn nhu đưa tình.

Sư muội thăm dò nhìn, “Nhưng thật ra là một đôi bích nhân.”

Đại sư huynh còn vẫn luôn khóa mồm, không chỉ có nữ tử kia, nam tử đến sau này, hắn cũng cảm thấy có vài phần quen thuộc, lại làm thế nào đều nhớ không nổi thân phận.

Cho đến lúc ba người cười ngửa ra khỏi thành, Đại sư huynh mới đột nhiên siết chặt cương ngựa, nhìn lại phía sau. Sư đệ, sư muội thấy biểu tình của hắn không đúng, vội hỏi: “Đại sư huynh, làm sao vậy?”

Đại sư huynh biểu tình ngạc nhiên, ánh mắt lập loè, “Mới vừa rồi ở tiệm vải chúng ta nhìn thấy nam tử kia, ta nhớ ra hắn là người phương nào.”

“Bất quá một người qua đường, Đại sư huynh vì sao để ý như thế?”

“không, nếu ta không nhìn lầm, hắn là Tôn, đệ nhất sát thủ Luyện Vực.” Đại sư huynh ngừng khi chắc chắn. Mấy năm trước, hắn từng gặp Tôn một lần, khi đó Tôn mới là thiếu niên, so với dáng vẻ này còn đơn bạc hơn vài phần, nhưng sát khí trên người càng nặng, cả người cơ hồ hòa hợp nhất thể cùng với đao trong tay hắn, chỉ một ánh mắt nhìn qua, đều làm hắn cảm thấy sau lưng phát lạnh, phảng phất có thể ngửi được từng trận huyết tinh. Có lẽ là ấn tượng quá mức khắc sâu, cho đến hôm nay, hắn vẫn có thể nhớ rõ dung mạo của Tôn.

Hai người kia nghe được lời này, càng kinh ngạc, “không có khả năng, sao có thể, vẫn nghe nói Tôn hành tung khó lường, càng là sát thủ ý chí sắt đá khủng bố, sao lại ẩn cư ở loại địa phương nhỏ này, còn, còn thân mật cùng một nữ tử như thế, Đại sư huynh, người nhất định nhìn lầm rồi.”

Đại sư huynh trầm ngâm một lát, không nói thêm nữa, “Có lẽ là ta nhìn lầm……. Thôi, đi thôi, chúng ta cần mau chóng lên đường.”

Đây bất quá một đoạn nhạc đệm, Đường Lê không để ý, nàng chọn quần áo và ủng mùa đông cho Tôn Nô, nếu không phải Tôn Nô cự tuyệt, nàng còn muốn mua cho hắn một cái áo da.

“Người tập võ có nội lực trong người, không sợ rét giống người bình thường, ta không cần thứ này, nàng mời cần.” Tôn Nô nói như thế, cuối cùng mua cái áo da kia cho Đường Lê.

Advertisement / Quảng cáo

Hai vợ chồng nhỏ cầm tay nhau về nhà, trên đường đi ngang qua cửa hàng điểm tâm, Đường Lê mua chút đường, chuẩn bị trở về làm chút thức ăn mới mẻ cho Tôn Nô, đi ngang qua quán rượu, lại lấy chút rượu. Vào đông rét lạnh, hâm chút rượu uống có thể ấm thân. Sau khi thương thế Tôn Nô lành, Đường Lê ngẫu nhiên sẽ ở chợ mua rượu về, chính nàng cũng sẽ uống một ít, trên thực tế tiêu lượng của nàng còn tốt hơn Tôn Nô.

Qua hai ngày, Tôn Nô dậy sớm mở cửa hàng, ở bên phía ven sông trên cây liễu, thấy một mảnh vải đón gió phấp phới, trên mảnh vải vẽ đồ án bất quy tắc đen trắng giao nhau. Ánh mắt hắn hơi trầm, nhìn trong chốc lát mới tiếp tục động tác trong tay. Tối buổi chiều, hắn trước tiên đóng cửa hàng, lôi kéo Đường Lê ngồi ở trong phòng.

Nhiều ngày mưa dầm, trong phòng thả chậu than, bắc giá có lồng tre dùng để hong khô quần áo, người bên này đều quen như vậy, Đường Lê mấy ngày trước đây mới ở chỗ thợ mộc làm một cái, dọn vào phòng rồi, ban đêm còn có thể dùng thứ này làm ấm nước. Tôn Nô ấn nàng ngồi ở bên chậu than, “Tối nay sẽ có khách không mời mà đến, nàng không cần sợ hãi, cứ ngồi ở chỗ này.”

Đường Lê là một tiếng, không có hỏi nhiều, chỉ đi ra ngoài bưng bánh đường buổi chiều mới làm, rót nước trà, còn bưng lên một mâm hạt dưa.

“Huynh muốn ăn hạt dưa sao, ta bóc cho nàng.”

Tôn Nô cảm đạo ngồi ở bên cửa nhìn, nghe thấy lời này, quay đầu nhìn về phía nàng, thấy biểu tình của nàng như thường, thật sự bắt đầu bóc hạt dưa.

Đường Lê đã bao được ba đĩa hạt dưa, bên ngoài rót cuộc truyền đến động tĩnh, Tôn Nô đứng lên, đi tới cửa, đẩy cửa phòng nhìn ra bên ngoài. Đường Lê ở phía sau hắn liếc mắt một cái, phát hiện trong viện nhỏ nhỏ đứng không ít người, đại khái bởi vì viện quá nhỏ, không đủ phổ trương, trên nóc nhà đều có người đứng, không chỉ có người, còn có một cỗ kiệu bốn người nâng.

“Tôn, nếu không phải ngày hôm trước có tin tức truyền đến, ta cũng không biết ngươi còn sống. Nếu còn sống, vì sao không trở về Luyện Vực?” Bên trong kiệu truyền ra một giọng nam hỗn hậu.

Tôn Nô đứng ở cửa, ngừng khi bình tĩnh: “Ngươi ra mặt lệnh cho ta giết Đỗ Lan Tư, tin tức gửi cho ta lại có sai lầm, chờ ta còn là bấy rập cùng với hai người Chấn, Ly đuổi giết, ngươi đã muốn giết ta, ta hà tất phải trở về.”

hắn tiếng nói khàn khàn, lúc mới ra tiếng, đông đảo hắc y nhân đều theo bản năng rung mình, không khí ảm ảm có chút khàn trương.

Người trong kiệu thờ dãi: “Sư phụ người là huynh trưởng của ta, ngươi từ nhỏ lớn lên ở bên người chúng ta, hiện giờ càng là đệ nhất sát thủ Luyện Vực của ta, vì sao ta lại muốn giết ngươi.”

Tôn Nô không dao động, ánh mắt sắc bén phảng phất muốn xuyên qua màn kiệu, hỏi ngược lại: “Cho nên, ngươi vì sao muốn giết ta?”

Người trong kiệu đột nhiên cười hai tiếng, “Thôi, Tôn, giờ ngươi định thế nào, muốn thoát ần sao? Hương mỹ nhân mà anh hùng, ngươi nên nghĩ cho kĩ, không cần làm ra việc hồ đồ, chỉ cần ngươi trở về, ta sẽ xử trí hai người Chấn, Ly, cho ngươi một câu trả lời.”

Tôn Nô không hề dao động, “không cần, hiện giờ ta có người muốn báo hộ người, sẽ không trở về nữa, ngươi cũng có thể yên tâm.” Nếu không có Đường Lê, có lẽ hắn sẽ trở về, tự tay giết chết hai người kia.

Người trong kiệu nghe hiểu ý ngoài lời của hắn, trầm mặc hồi lâu nói: “không thể ngờ được, ngươi lại vì tình mà có một ngày này……. Tôn, ngày nào đó ngươi chắc chắn sẽ hối hận.”

Vừa dứt lời, tiếng xé gió vang lên, một vật từ trong kiệu xuyên qua màn bay ra, bắn thẳng đến mặt Tôn Nô. Tôn Nô mắt cũng không chớp, giờ tay tiếp được, là một khối ngọc bài ghi tên hắn. Tôn Nô một tay nắm chặt ngọc bài, khí kinh chấn ra, ngọc bài nháy mắt vỡ thành bột mịn, phiêu tán rơi xuống.

Người trong kiệu thấy một màn này, đôi mắt hơi hơi neho lại. Quả nhiên không hổ là Tôn Nô người kia luyện ra, vết thương nghiêm trọng như vậy, thế nhưng có thể trong thời gian ngắn như thế khôi phục như lúc ban đầu.

“Luyện Vực đã xóa tên ngươi, sau này ngươi tự giải quyết cho tốt.” Ra lệnh một tiếng, bóng người màu đen trên nóc nhà đứng bắt đầu lục tục lui ra một lát sau toàn bộ biến mất vô tung.

Mảnh thú bị thương trong tưởng tượng cũng không có thái độ suy yếu, ngược lại, bởi vì cùng đường, so với trước đây càng hiện ra cường thế lãnh ngạnh, một hồi mưa gió sắp đến trong đêm tối cứ như vậy biến mất vô hình.

Tôn Nô lại đứng đó một lúc lâu, cảm nhận được toàn bộ người nhìn trộm trong chỗ tối đã rời đi, mới xoay người trở lại trong phòng, đối diện ánh mắt Đường Lê, biểu tình của hắn hơi hòa hoãn nói: “Ta sau này không còn là sát thủ, nàng không cần lo lắng nữa.”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê cũng không rõ mạch nước ngầm mãnh liệt mới vừa rồi, chỉ cảm thấy trường hợp người giang hồ từ chức thật là lớn, xứng với danh hào của tiểu nam thần. Nàng chớp chớp mắt, giữ chặt tay Tôn Nô an ủi hắn: “không sao, dù huynh từ chức, chúng ta còn có cửa hàng, đã bắt đầu có lợi nhuận, ta có thể kiếm tiền nuôi huynh và hài tử.”

Tôn Nô: “…….” không, hình như có cái gì không đúng.

“Hài tử?”

Đường Lê vuốt tay hắn: “Tạm thời còn chưa có.”

Đường Lê cho rằng đêm nay qua đi, sẽ không có cái gì quan hệ cùng với những sát thủ hắc y đó, ai ngờ ngày thứ hai, lại có một huynh đệ sát thủ tới cửa. Hắn thực trẻ, nhìn như là thiếu niên. Đường Lê ban đầu cũng không nhận ra, chỉ coi hắn là khách nhân bình thường, hỏi muốn đồ ăn gì, kết quả thiếu niên trên dưới đánh giá nàng một trận, cười hi hi gọi tiếng tiểu tẩu tử.

Tuy rằng thiếu niên này một gương mặt tươi cười, nhưng Đường Lê nhìn ra được, hắn tựa hồ cũng không thích mình, gọi tiếng ‘ tiểu tẩu tử ’ ngữ khí cũng thấp phần ngả ngón.

Là một thiếu nam ngu ngốc, Đường Lê ở trong lòng oán cho hắn cái nhân, bình tĩnh cười hỏi: “Ngươi là?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 42: Chỉ cần nàng không rời đi, ta có thể vì nàng làm bất kì điều gì

Thiếu niên vui cười nói: “Ta là sát thủ Luyện Vực, Tồn ca lúc trước đã cứu ta, đương nhiên ta phải gọi thế từ của hần là tâu tử, a, hôm qua ta cũng tới, đứng ở trên nóc nhà góc Đông Nam kia, tâu phòng chừng không nhận ra ta.”

“Ta hôm nay tới là muốn tìm Tồn ca nói chuyện, hần có ở đây không?” Thiếu niên lo tự mình nói rồi xông ra phía sau màn, vừa vận mệnh kéo lên, Tồn Nô đi ra, hai người giáp mặt gặp nhau.

Nhìn thấy Tồn Nô, thiếu niên thu liễm một chút, lui ra phía sau hô Tồn ca. Tồn Nô nhìn thấy biểu tình của Đường Lê, lắc lắc đầu với nàng, mang theo thiếu niên đi ra ngoài, hai người một trước một sau đi đến dưới cây liễu gần đó

Chung quanh không người, tươi cười thiếu niên trên mặt lập tức tan đi, nói thẳng: “Tồn ca, ta khôngbiết huynh cùng với lão đại đến tột cùng là chuyện thế nào, nhưng có chuyện ta cần phải nói cho huynh.” hần nhìn thân ảnh thướt tha nhu mỹ ở cửa hàng kia, trong mắt toát ra vài phần nghi kỵ cùng với kính trọng: “Tồn ca huynh cũng biết thân phận của nữ nhân này?”

Tồn Nô thấy hần biểu tình kính mật mà khẽ nhủ mảy: “Thân phận gì.”

Thiếu niên bĩu môi, “Ta xem huynh chỉ sợ đến tên họ thật của nàng cũng không rõ lắm, còn dám vì nàng rời khỏi Luyện Vực? Lúc này mới bao lâu đã bị mê đến thần hồn điên đảo, cũng không biết là ăn cái mê hồn dược gì. Nếu những người khác ta mới lure đến quán, nhưng huynh tốt xấu đã cứu ta, ta gọi huynh một tiếng Tồn ca, không muốn huynh bị lure mới có thể trộm đến nói cho huynh, nàng cùng với thành chủ Bắc Thành có quan hệ không tầm thường, Hạ Hầu Huyền Ngự từ hai tháng trước đã bị mất tâm năng, vì thế còn không tức tìm tới Luyện Vực.”

Advertisement / Quảng cáo

Tồn Nô: “Nàng trước kia thế nào, ta không thêm đề ý.”

Thiếu niên nghe vậy có vẻ vô cùng đau đớn, nhưng cũng biết được tính cách của Tồn, oán hận nói, “Thôi, nếu huynh nguyên ý ta cũng không nhiều chuyện, bất quá lão đại hôm qua đã truyền tin cho Bắc Thành, chỉ sợ bên kia thực nhanh sẽ thu được tin tức. Hạ Hầu Huyền Ngự người nọ có thể lấy tuổi như thế trở thành thành chủ thứ nhất trong bốn phương, thủ đoạn bá đạo sắc bén, cũng không dễ trừu chọc, Tồn ca nếu không muốn từ bỏ nàng, tốt nhất vẫn nên mang theo nàng tránh đi thật xa.”

Tồn Nô nhìn cửa hàng rộng mở, Đường Lê vừa lúc cũng ngừng đầu nhìn sang, lộ ra tươi cười với hần.

“Ta đã biết.” Tồn Nô thu hồi ánh mắt, nói với thiếu niên: “Người trở về đi, không cần đến nữa, ta sẽkhông gặp lại người.”

Thiếu niên muốn nói lại thôi, khẽ cắn môi, chung quy cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Tồn Nô trở lại cửa hàng, nhìn Đường Lê trong chốc lát, nói với nàng: “Chúng ta phải tạm thời rời khỏi nơi này.”

Tồn Nô đột nhiên nói phải rời đi, Đường Lê kinh ngạc rất nhiều cũng đoán được khẳng định là thiếu niên kia nói cái gì, thứ nhất nàng nghĩ đến chính là trả thù. Người giang hồ rửa tay không làm về sau quả nhiên vẫn không thể thiếu tiết mục trả thù, thiếu tuyệt vô hiệp cũng không kính ta, Đường Lê nghĩ vậy, lại an ủi mà vỗ vỗ cánh tay Tồn Nô, gật đầu nói, “Được, bây giờ ta liền chuẩn bị một chút.”

Đường Lê tay chân lạnh lẽ thu thập một ít nhu yếu phẩm, lại chuẩn bị chút lương khô điểm tâm, cuối cùng viết thể bài treo ở ngoài cửa hàng, tỏ vẻ phải tạm thời đóng cửa hàng một thời gian. Mới thu thập xong, Tồn Nô đi chợ mua ngựa đã đắt một con ngựa màu nâu chín trở về.

Đóng cửa hàng, được Tồn Nô bế lên ngựa, Đường Lê bỗng nhiên cảm thấy, nếu đặt ở hiện đại, phòng chừng chính là lão công trong nhà muốn bắt đầu một lần lữ hành nói đi là đi, đối ý nghĩ ngẫm lại, còn có vài phần lãng mạn. Đường Lê tâm thái thực ổn, nhưng cười người lại không quá ổn, phải cẩn thận mà dựa vào trong lòng ngực Tồn Nô, hơi có chút vất vả.

Hai người rời Bạch Lộc thành, một đường đi về hướng đông, ra khỏi thành một thời gian, xuống quan đạo, đi trên đường nhỏ nông thôn, chung quanh đều là cỏ hoang, mặt trời lặn về tây, càng có vẻ hoang vắng. Tồn Nô ôm Đường Lê, một đường yên lặng vô ngữ, lúc này mới nói: “Bất năng đột nhiên theo ta rời đi, là ta không tốt, nếu nàng thích Bạch Lộc thành, chờ mọi chuyện chấm dứt, ta lại mang nàng trở về.”

Đường Lê đang nhìn mặt trời lặn nghĩ, đáng tiếc không có camera có thể chụp lại cảnh đẹp sắc như vậy lưu làm kỷ niệm, đột nhiên nghe Tồn Nô nói, nàng kinh ngạc, “Sao đột nhiên nói cái này, rồi đi nhìn xem nơi nơi cũng không có gì không tốt, ta nói rồi, ta ở thế giới này, liên hệ sâu nhất chính là huynh, cho nên chỉ cần huynh ở bên ta, đi nơi nào đều có thể.”

“Huynh a, không cần quá chấp nhất cho ta ‘ cuộc sống an ổn ’ gì đó, so với theo đuổi loại sinh hoạt thế nào, hiện tại mới là quan trọng nhất, sao huynh biết bây giờ ta không cao hứng?” Đường Lê dựa vào trong lòng ngực Tồn Nô, chậm rãi khuyên hần.

Lúc nàng hai mươi hai ba tuổi, cùng với hai người bạn, thường xuyên đột nhiên muốn đi chỗ nào liền đeo túi cùng đi, ngồi xe lửa ngồi xe buýt ngồi thuyền đều có, còn có một lần thuê một chiếc Minibus, đi vài chỗ, sau khi trở về nàng mới quyết định cùng bạn mở cửa hàng.

“không cần quá coi thường ta, ta thực có thể thích ứng các loại tình huống ” Đường Lê cười ôn ôn hòa hòa, ngữ khí cũng mềm như bông, nghe không có gì không ổn.

Tồn Nô kéo cương ngựa, một tay ôm eo nàng ừ một tiếng, cũng không biết tin hay không.

Con ngựa đã chạy mệt, tốc độ dần dần chậm lại, hai người theo khối bếp, đi vào trong một thôn tá túc, nông dân nhiệt tình dùng thịt chiều dài bọn họ, đệm chăn mới cũng nhường cho bọn họ, nông phụ thân hình cao trắng còn bụng đen cho bọn hần một bồn nước ấm to. Hai người rửa mặt xong, thấy Tồn Nô ngồi ở trước cửa sổ chăm chú nhìn đêm tối, vẫn không nhúc nhích, Đường Lê đứng dậy đi qua, dựa vào sau người hần.

“Làm sao vậy, có phải huynh có tâm sự gì không?” Nàng rừ tóc dài, ở dưới đèn hiện ra nhả nhện lịch sự, khiến người ta không tự chủ được nghĩ đến một từ ‘ ôn nhu hương ’.

Advertisement / Quảng cáo

Tay Tồn Nô bỗng nhiên căng thẳng, bắt được tay Đường Lê, dùng một loại ánh mắt kỳ lạ chăm chú nhìn nàng, “Chỉ cần nàng không rời đi, ta có thể vì nàng làm bất kì cái gì.”

Đường Lê mở miệng khó hiểu, “Ta đương nhiên sẽ không rời huynh a, Tồn Nô đang lo lắng cái gì, thật sựkhông thể nói cùng ta sao?”

“Nàng.....” Tồn Nô chần chờ một lúc lâu, mới muốn nói cái gì, bỗng nhiên biểu tình yên lặng, nhìn về phía ngoài cửa sổ, cũng không quay đầu lại: “Mặc quần áo, bây giờ chúng ta liền đi.”

Đường Lê cũng không dong dài, trông áo ngoài lên mang tay nải, vừa đi ra ngoài vừa ngừng đầu quần tóc lên, hai người đi thẳng ra ngoài viện, không kịp cáo biệt chủ nhân cho tá túc, cười ngựa nhanh chóng rời đi.

Gió đêm đập vào mặt, mang đi nhiệt khí rên người, Đường Lê gất gao ôm Tồn Nô, đem mặt chôn ở trong lòng ngực hần, trong đầu suy đoán, Tồn Nô đến tột cùng đang trốn người nào. Là địch nhân từ trước của hần, hay đồng sự không hợp với hần trước đây? Ngẫm lại tổ chức sát thủ, có lẽ giống hắc, không dễ rời khỏi như vậy?

Bọn họ vừa rời thôn không lâu, đã có một đội người tới trước thôn, đội người này đeo bội kiếm, trênquần áo đều có huy ấn của phủ thành chủ Bắc Thành, trên chiếc xe ngựa ở giữa treo hai ngọn đèn cũng có huy ấn kim sắc đồng dạng.

Xe dừng lại rồi, một hần từ nhô gầy từ trong bóng cây nhảy ra, quý rap xuống trước xe, “Hạ Hầu thành chủ thứ tội, Tồn Nô thật sự quá mức nhạy bén, hần phát hiện huynh đệ hai người chúng ta, lập tức dẫn người đi, bất quá huynh trưởng ta đã đuổi theo, hần sẽ lưu lại ký hiệu bên đường cho chúng ta, nhất định có thể đuổi kịp bọn họ.”

Trong xe truyền đến một tiếng hừ lạnh, “Đẫn đường.”

Hần từ đứng lên, “Vâng!”

một đội người này mệnh mông cuộn cuộn đuổi theo phương hướng hai người Đường Lê rời đi.

Hạ Hầu Huyền Ngự dựa nghiêng ở trong xe, tâm tình cực kém. Từ lúc hần cách thức tình, bắt đầu sửa lại kịch bản, hần liền cảm thấy mọi chuyện đều không thuận. Ngay từ đầu làm thế nào đều không tìm được tung tích hai người nữ chủ, sau đó lại bị Công Tây Lăng từ Tây Thành quán lên, nháo ra không ít chuyện, khiến cho hần không thể toàn tâm đi tìm người, kéo dài đến mấy ngày hôm trước mới có được tin tức nữ chủ.

Từ khi hần trở thành nam chủ, khí vận thế giới tất cả đều đứng ở phía sau hần, làm chuyện gì đều vô cùng thuận lợi giống như thần trụ, đã lâu không hưởng qua tư vị thất bại, mà liên tiếp hai khí vận của thế giới thuộc về hần bị xói mòn, thế này làm cho hần cảm giác được sau lngng tựa hồ có cái gì đangthao tác, loại cảm giác bị khống chế bị tùy ý đùa nghịch, càng khiến hần bức bối.

Lại nhìn thấy giao diện hệ thống nhắc nhở, tuyến tình cảm chương mất kia chệch đi, Hạ Hầu Huyền Ngự trong lòng tức giận tăng vọt, sát ý cũng kéo lên theo. Nghe thám tử hồi báo, hai người kia lúc trước ở Bạch Lộc thành ở chung làm vợ chồng, Hạ Hầu Huyền Ngự liền quyết định lần này dù thế nào cũng phải giết nam nhĩ Tồn Nô trước, nếu không phải bởi vì nữ chủ chết sẽ trực tiếp làm biến mất liên hệ giữa hãm và khí vận thể giới này, hẳn thật sự cũng muốn cùng giải quyết luôn nữ chủ phản bội mình kia.

Nếu không thuộc về hắn, không bằng hủy diệt.

Ảnh mất chuyện qua giá trị cốt truyện chệch đi còn không đến một nửa, Hạ Hầu Huyền Ngự hung hăng nhắm mắt, cuối cùng tạm thời đè nén xuống cổ sát ý kia.

Nếu là nữ chủ, vậy cho nàng một cơ hội, hy vọng lúc này nàng có thể làm ra lựa chọn chính xác, phối hợp với hắn kéo cốt truyện trở về, không cần lại chọc giận hắn nữa.

Lúc sắp sáng sớm, Đường Lê nghe thấy phía sau truyền đến từng đợt tiếng vỗ ngựa, tựa hồ có không ít người đang đuổi càng gần. Cùng lúc đó, Tồn Nô cũng nhận thấy hơn mười bóng đen cười khoai mã đến, trong tiếng gió ào ào, có tiếng động xé gió bên nhọt thật nhỏ. Hắn chưa quay đầu lại, nói khẽ với Đường Lê: “Nhắm chặt.” Ngay sau đó tay nắm Tồn Dao, lượn vòng một cái ở sau người.

Advertisement / Quảng cáo

Leng keng leng keng một đợt kêu loạn, vô số thiết châm thật nhỏ bị đao đánh rơi. Nhưng như thế còn chưa xong, phía sau bọn họ một người lúc trước cười ngửa đuổi theo cười quái dị, nâng lên vũ khí kỳ quái, phóng ra vô số châm mảnh. Tồn Nô múa đao đến cơ hồ nhìn không thấy tàn ảnh, liên tục ngăn cản châm mảnh, không chỉ có thế, mắt thấy hai con ngựa càng ngày càng gần, hắn đột nhiên ghim cương quay lại, đi ngang qua nam nhân quái dị đang cười kia.

Đường Lê ở trong lòng ngực Tồn Nô, chỉ nhìn thấy một chùm huyết vụ phun tung toé, nam nhân kia kêu thảm một tiếng rơi xuống ngựa. Tồn Nô vẫn chưa dừng tay, trong mấy người tới gần bọn họ nhất, có ba người đều đối mặt ngã xuống ngựa, hoàn toàn không so được với tốc độ xuất đao của Tồn Nô. Đường Lê lần đầu tiên nhìn thấy Tồn Nô động thủ ở gần như thế, bởi vì khả năng tìm đập bay nhanh, nhưng nàng dựa vào lòng ngực đó, trái tim bên trong vẫn vững vàng nhảy lên, nửa điểm không loạn.

Tồn Nô chém xong mấy người, lần thứ hai giục ngựa chạy băng băng, nhưng tốc độ bị cản trở, lại có mười mấy người đuổi theo, bao vây quanh hai người. Qua một lát, xe ngựa tạo hình hoa lệ chậm rãi dõng, dừng ở trước mặt hai người.

Lúc này đã là sáng sớm, mặt trời mọc lên từ chân trời, tia nắng ban mai chiếu vào trên người nam nhân đi ra từ xe ngựa, càng làm dung mạo hắn thêm tuấn mỹ, giống như thiên thần.

Đây là thành chủ Bắc Thành, Hạ Hầu Huyền Ngự, có thể trở thành nam chính, bề ngoài của hắn là ưu tú không thể tranh luận, vừa hiện thân có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thấy Hạ Hầu Huyền Ngự hiện thân, Đường Lê ngây ngẩn cả người, như thất thần nhìn hắn.

Nàng sợ dĩ thất thố, cũng không phải bởi vì nam chủ này lớn lên thật đẹp, mà là bị giao diện bỗng bênh nửa trong suốt trước mặt hắn làm cho kinh sợ.

Đường Lê:..... Cái kia, là cái gì? Phía trên hình như còn có chữ viết???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Nếu có một ngày người hiểu, thì đã không còn là Tồn Nô...

Hạ Hầu Huyền Ngự đi ra khỏi xe ngựa, nhìn thấy nam nhĩ ngồi trên lưng ngựa ôm nữ chủ vốn nên thuộc về hắn, hai người giống như một đôi quuyến lữ, ánh mắt trầm xuống, sát ý liền bạo phát. Hệ thống không thể không xuất hiện nhắc nhở —— “Cảnh cáo, ngài có ác ý quá cao với nữ chủ của thế giới này, nếu thương tổn nữ chủ sẽ làm cho khí vận xói mòn, phát sinh hỗn loạn không biết, đối với ngài thật phần bất lợi.”

Hạ Hầu Huyền Ngự căn bản mặc kệ cảnh cáo bản ra từ giao diện, vươn tay với Đường Lê bên kia tựa hồ đang bị dọa, biểu tình cao ngạo nói: “Sở Li, trở về cùng ta.”

Đường Lê thất thần Tồn Nô đã thấy rõ ràng, nghe từ trong miệng Hạ Hầu Huyền Ngự hai chữ Sở Li, hẫ theo bản năng càng ôm chặt người trong lòng ngực.

Đường Lê hoàn hồn, nhận thấy động tác của Tồn Nô, cũng bất chấp cái giao diện trôi trước mặt Hạ Hầu Huyền Ngự, nhanh chóng nắm tay tiểu nam thần trấn an trước, “Đừng hiểu lầm, lát nữa ta giải thích cho huynh, xác thật ta chỉ thích một mình huynh, cũng tuyệt sẽ không rời đi.”

Tồn Nô tuy rằng không nói, nhưng hiển nhiên Đường Lê đã bắt được trọng điểm, lực đạo của hẫ thoáng thà lỏng. Bất quá trong ánh mắt đối diện Hạ Hầu Huyền Ngự, sát ý nửa điểm cũng không ít hơn, hẳn làm một sát thủ, miễn cảm nhất với sát khí, đương nhiên nhìn ra được ý đồ của Hạ Hầu Huyền Ngự, người này đối với hai người bọn họ đều có sát ý.

Hạ Hầu Huyền Ngự: khanh khanh ta ta ngay trước mặt ta, coi ta nam chính này không tồn tại sao?

“Sở Li, đừng làm ta tức giận, theo ta trở về, ta sẽ không truy cứu chuyện nàng tự trốn đi.”

Đường Lê: Tự trốn? Chờ một chút, trong nguyên tác nữ chủ Sở Li lúc này tựa hồ cùng Hạ Hầu Huyền Ngự còn đang ở giai đoạn hoan hỉ oan gia, không có yêu đương đâu? Nam chủ vì sao có vẻ mặt phần nộ bị lừa bả bỏ rơi, hiện tại hẳn hẳn là còn nhưng nhớ bạch nguyệt quang Nam Cung Cẩm đang ngủ say kia, chủ ý đối với nữ chủ đơn giản là vì nữ chủ lớn lên giống Nam Cung Cẩm mà thôi.

Lúc trước nàng ở Bắc Thành, nghe nói thân phận là nô tỳ, Đường Lê lúc trước cảm thấy Hạ Hầu Huyền Ngự sẽ không vì một nô tỳ mà mất công tìm tòi, nhưng bây giờ sự thật bày ở trước mắt, hẳn tựa hồ chính là vì nàng mà tới, trong đó chỗ không hợp lý hẳn có quan hệ với cái giao diện kia. Đường Lê nhanh chóng phỏng đoán ra Hạ Hầu Huyền Ngự này rất có khả năng là biết cốt truyện, bằng không thái độ của hắn sẽ không kỳ quái như vậy. Sau đó, hẳn hẳn là còn chưa biết trong thân thể nữ chủ Sở Li thay đổi thành người khác.

Trong đầu nghĩ chuyện này, Đường Lê mở miệng nói: “Hạ Hầu thành chủ, ta cũng không phải là trốn đi, mà bị biểu muội ngài ném vào Quý Khốc Lâm.”

Advertisement / Quảng cáo

Hạ Hầu Huyền Ngự: “Vậy nàng ra khỏi Quý Khốc Lâm, vì sao không trở về Bắc Thành.”

Đường Lê: “A, trở về chịu chết sao?” trên mặt nàng treo nụ cười lễ phép, nghĩ thầm quả nhiên là loại nam chủ bá đạo nàng đã từng chán ghét, đây đầu óc đương nhiên là chủ nghĩa đại nam tử, giai đoạn trước vẫn luôn bá đạo rồi lại bá đạo, nữ chủ đến tận cùng làm thế nào yêu hắn? Vô pháp lý giải, đồng thời Đường Lê nhận không được lại nhìn Tồn Nô nhà mình.

Vẫn là Tồn Nô tốt.

Hạ Hầu Huyền Ngự bị Đường Lê nằm như bóng chặn một phen, mặt trầm như nước, “Nàng không được quên thân phận mình, hiện tại nàng vẫn là nô tỳ của Bắc Thành ta.”

Đường Lê: “Hạ Hầu thành chủ thật không hồ là thành chủ, việc gì cũng phải tự làm, vì một nô tỳ, thế nhưng tự mình dẫn người tiến đến tróc nã, nghe đồn Hạ Hầu thành chủ say mê võ học, xem ra quả thực chỉ là nghe đồn thôi, thành chủ rõ ràng thật sự nhàn.”

Nàng cười ha ha nói, phảng phất không phát hiện sắc mặt Hạ Hầu Huyền Ngự càng ngày càng lạnh, “Lúc trước thành chủ tốn bao nhiêu tiền, ta có thể trả lại cho thành chủ, vì cảm tạ chư vị trong phủ thành chủ chiếu cố, trả lại gấp mười lần cho thành chủ thì thế nào, mong rằng thành chủ có thể bỏ qua cho ta nô tỳ nhỏ này.”

Đường Lê nhớ không rõ nữ chủ tiến vào Bắc Thành làm nô tỳ thế nào, hiện tại nói ra lời này này, thứ nhất là phần chán lùn điệu ta là trung tâm thế giới của ngốc bức này, thứ hai còn là vì cái giao diện kia.

Nàng chủ ý thấy cái giao diện đó, vì Hạ Hầu Huyền Ngự tức giận mà càng thêm rõ ràng. Lúc nàng chọc giận Hạ Hầu Huyền Ngự, chữ trên mặt cũng càng thêm đỏ tươi rõ ràng, thậm chí lại xuất hiện một loạt chữ nữa. Nàng nhìn không rõ lắm, nhưng cảm thấy đó nhất định rất quan trọng, vì thế khẽ cắn môi, đá đá bụng ngựa tiến lên trước, đồng thời từ trong lòng móc bạc ra giả ý muốn đưa đến trước mặt Hạ Hầu Huyền Ngự, nhân cơ hội nhìn cho rõ ràng chữ trên giao diện.

Hạ Hầu Huyền Ngự sực tỉnh bị Đường Lê chọc điên, trong mắt hắn, nữ chủ Sở Li này trước đây không kêu kêu quát quát càn quấy như vậy, ngược lại là ôn nhu như nước, cổ tình dư ôn nhu là một loại cường ngạnh không chút để ý, nàng thế nhưng còn dám mở miệng châm chọc vũ nhục hắn.

Quanh thân khí thế bốc lên, Hạ Hầu Huyền Ngự rất có ý tứ một lời không hợp động thủ giết người, Đường Lê rốt cuộc thấy rõ ràng chữ trên khối giao diện kia, không thể không rũ mĩ mắt xuống che lấp kinh dị cùng hỗn loạn trong lòng mình. Đồng thời theo bản năng nâng bắt lấy tay Tồn Nô, đem hắn che ở phía sau.

Theo như chữ viết trên khối giao diện này, so với Tôn Nô, nàng hẳn là càng an toàn.

Tôn Nô không rõ nguyên do, thấy Hạ Hầu Huyền Ngự tức giận bùng bùng, Đường Lê che ở trước người mình, trong lòng vừa động, nắm chặt trường đao, ngược lại bảo vệ nàng.

Nhận thấy Đường Lê chán ghét, Hạ Hầu Huyền Ngự cảm thấy tựa hồ có chỗ nào không thích hợp, hắtnamt thời ngăn chặn tức giận ở đáy lòng, quan sát kỹ lưỡng biểu tình của Đường Lê. Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một tia linh quang, hẳn hẳn hai mắt lại nói: “Người là Sô Li?”

Đường Lê siết chặt tay Tôn Nô, trên mặt biểu tình bất động, không lộ ra chút manh mối nào, “Thành chủ không quen biết ta?”

Hạ Hầu Huyền Ngự không dễ dàng bỏ qua như vậy, một khi có nghi vấn, hẳn bắt đầu cảm thấy khắp nơi đều không thích hợp, thậm chí còn có Liễu Đình Nhạn ở thế giới đó…… hẳn quá mức tự phụ, căn bản không nghĩ tới thế giới của mình sẽ xuất hiện sai lầm lớn như vậy. Nữ chủ của hắn, đều xuất hiệnbiến hóa nào đó, rất có khả năng đều không phải là nữ chủ ban đầu của hắn.

“Thú vị.” Hạ Hầu Huyền Ngự nghiêng răng, hiện tại hẳn càng nên mang nữ chủ này về, cẩn thận tìm hiểu rõ ràng đến tột cùng là chuyện như thế nào.

hắn nhìn Đường Lê ánh mắt càng thêm ý vị thâm trường cùng nhất định phải có được, còn Tôn Nô, hắndù một cái liếc mắt cũng không nhìn thêm, nói đến cùng, thân phận của hắn là vai chính, so với bất kì vai phụ nào đều quan trọng hơn, nhân vật khác là vì hắn mà sinh ra, không cần để ý.

Hạ Hầu Huyền Ngự ra tay phi thường đột nhiên, Đường Lê không thể phản ứng lại, chỉ nghe thấy ngựa dưới thân hi vang một tiếng, toàn bộ quý phục xuống phía trước, Tôn Nô một tay ôm nàng từ trên ngựa xoay người nhảy xuống, một đao đâm về tay áo Hạ Hầu Huyền Ngự. Hai người đối chọi một chiêu, Hạ Hầu Huyền Ngự không ra tay nữa, mà vung tay áo, thông thả ung dung nói với hạ nhân: “đi, giết tên đệ nhất sát thủ Luyện Vực này, mang Sô Li về cho ta.”

Đứt lời, hắn ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, chung quanh một đám người sôi nổi giờ vũ khí, nhìn về phía hai người Tôn Nô.

Đường Lê nhìn chung quanh một vòng, cảm thấy tình thế nghiêm trọng. Hạ Hầu Huyền Ngự dù khiến người ta chán ghét, hẳn cũng là nam chính trong sách, được thiết lập mười phần lợi hại, bây giờ hắnmột lòng muốn giết Tôn Nô, hôm nay bọn họ chỉ sợ rất khó chạy thoát. Nếu chỉ một mình Tôn Nô, nókhông chừng còn có thể từ trong đám người đang bao vây này chém giết chạy đi, nhưng mang theo nàng, tình huống liền hoàn toàn bất đồng.

“Tôn Nô, huynh có thể chạy ra không?” Đường Lê nắm chặt vạt áo Tôn Nô, thử thăm dò hỏi.

Tôn Nô cũng không nhìn nàng, ánh mắt sắc bén mà trầm mặc quan sát địch nhân chung quanh tìm nhược điểm, “Ta sẽ không dễ dàng lại đây một mình.”

Đường Lê cười khổ, quả nhiên như thế. Nàng không khuyên nữa, mà giương giọng nói với Hạ Hầu Huyền Ngự trong xe ngựa: “Hạ Hầu thành chủ, nếu hôm nay ngươi muốn giết Tôn Nô, ta với hắn cùng chết, ta noi được thì làm được.”

Nàng chỉ hy vọng, Hạ Hầu Huyền Ngự có thể có điều cớ kị với thông tin trên giao diện kia.

Ai ngờ Hạ Hầu Huyền Ngự cũng không sợ uy hiếp này, ngược lại, hẳn cao cao tại thượng lộ ra ánh mắt trào phúng, trong giọng nói toàn là nắm chắc thắng lợi, “Ta ở đây, dù cho nàng muốn chết cũng khôngđược, muốn tuấn táng vì nam nhân này? Yên tâm, chờ hắn chết rồi, nàng sẽ quên hắn, đến lúc đó nàng không muốn quên cũng sẽ quên.”

Ý vị thâm trường trong lời nói làm Đường Lê rung mình trong lòng, Hạ Hầu Huyền Ngự này đến tột cùng muốn làm cái gì? hiện giờ nàng cùng Tôn Nô ở vào thế yếu, nên làm gì bây giờ?

Tôn Nô thấy trong mắt đều nàng là nồn nóng lo lắng, miệng không nói gì, động tác trên tay càng thêm sắc bén, dù thủ hạ tâm phúc của Hạ Hầu Huyền Ngự nhất thời cũng không làm gì được hắn, không chỉ có thế, còn mấy người chết dưới thanh đao. Hai mươi mấy cao thủ võ công cao cường ngược lại bị hắnmột người một đao bức lui về phía sau, mắt thấy vòng vây sắp bị phá vỡ.

Advertisement / Quảng cáo

“không hổ là sát thủ Luyện Vực hung danh hiển hách, lão phu tới thu thập ngươi!” một lão già hắc y như con đưng ở bên xe ngựa dơi bay vào chiến cuộc, đôi tay khô khốc đánh cùng Tôn Dao, phát ra tiếng kim thạch, kiềm giữ thân đao của Tôn Dao.

Tôn Nô không rút đao, ngược lại thuận thế đâm xuống, lực đạo cảm đao làm mất lão già hắc y lộ ra kinh ngạc, vừa thất thần gian hàn quang đã từ phía dưới như quỷ mị đâm thẳng vào mặt, lão già khôngthể không buông đao ra lui về phía sau, Tôn Nô chợt bạo khởi đuổi theo, một đao chém tới hai cổ tay lão già, làm mọi người kinh hồ.

Đến Hạ Hầu Huyền Ngự cũng rút cuộc mở mắt nhìn về phía Tôn Nô, mắt lộ ra kiêng kị. Vốn tưởng rằng bất quá là vật trong tay, bắt dễ như trò bán tay, không nghĩ tới khó đối phó như thế. hắn đưa một ánh mắt, một vị áo xám trung niên bên cạnh khác cũng rút kiếm tiến lên, đánh cùng Tôn Nô thành mộtdoàn. Nếu luận thân thủ, Tôn Nô cũng không thua hắn ta, có lẽ còn càng hơn một phần, nhưng mà trong lòng ngực hắn còn Đường Lê, không thể thi triển, bị người trung niên áo xám ngăn chặn.

Dần dần, trên người Tôn Nô xuất hiện vết thương, Đường Lê lại không bị thương mảy may. Thấy Tôn Nô bị thương, lòng Đường Lê nóng như lửa đốt, mắt thấy kiếm quang cắt tới, Tôn Nô xoay người chặn lại cho nàng, Đường Lê càng hận. Loại cảm giác trở thành trời buộc này vô cùng không dễ chịu, nàng cuối cùng hiểu rồi, vì cái gì lúc trước xem những phim truyền hình đó, lúc bị vay bắt luôn có người đau khổ cầu xin người khác từ bỏ mình chạy đi, bởi vì giờ này khắc này, nàng cũng lâm vào vực sâu tự trách áy náy.

“Đừng khóc, ta có thể đưa nàng đi ra ngoài!” Tôn Nô thanh âm khàn khàn vang lên ở bên tai, Đường Lê mới phát hiện mình thế nhưng rơi nước mắt.

“Ừ.” Nàng chôn ở trong ngực Tôn Nô, gất gao ôm hắn, nỗ lực muốn giảm bớt một ít gánh nặng cho hắn.

Tôn Nô cũng không vì hoàn cảnh xấu trước mắt mà hoảng loạn, từ đầu đến cuối tay cầm đao đều cực ổn trọng, ngược lại trung niên áo xám kia càng giao thủ cùng Tôn Nô, đẩy lòng càng kiêng kị. Đối thủ của hắn là một đao già trời sinh, đao trong tay hẳn phải trời buộc này vô cùng không dễ chịu, nàng cuối cùng hiểu rồi, vì cái gì lúc trước xem những phim truyền hình đó, lúc bị vay bắt luôn có người đau khổ cầu xin người khác từ bỏ mình chạy đi, bởi vì giờ này khắc này, nàng cũng lâm vào vực sâu tự trách áy náy.

thật sự là đối thủ làm người ta sợ hãi, càng đáng sợ chính là hắn mới ở tuổi này, nếu để hắn tiếp tục sống sót…… Người trung niên áo xám đã hiểu vì sao thủ lĩnh Luyện Vực kiêng kị. Có một mãnh thú khó lòng phòng bị ở bên cạnh, người làm chuyện xấu tự nhiên sẽ chợt dạn bất an.

Người áo xám khi thế dần dần bị áp chế, Hạ Hầu Huyền Ngự quan chiến rốt cuộc ngồi không yên, hắnkhông nghĩ tới Tôn Nô sẽ bộc phát ra lực sát thương đáng sợ như thế, ánh mắt xẹt qua Đường Lê trong lòng ngực hắn, Hạ Hầu Huyền Ngự sáng tỏ.

Cười lạnh một tiếng, Hạ Hầu Huyền Ngự chợt đánh ra một chưởng.

hắn vừa ra tay, nhữm người còn lại bao gồm người áo xám lui ra toàn bộ, hẳn nắm thời cơ thực tốt, đúng vào lúc Tôn Nô bị một kiếm đâm ra không kịp phòng bị, một chưởng đó đánh về Đường Lê, đồng tử Tôn Nô bỗng nhiên co rụt lại, không chút do dự dùng thân thể của mình bảo vệ Đường Lê, cứng rắn chịu một chưởng kia, không tiếng động phun ra một búng máu tối, ướt sũng đầu vai Đường Lê.

Hạ Hầu Huyền Ngự giả thiết trong nguyên tác, giá trị vũ lực vượt qua Tôn Nô, hiện giờ hẳn vừa ra tay, Tôn Nô rơi xuống hạ phong. Nhìn thấy ánh mắt Đường Lê hận đến muốn giết người, Hạ Hầu Huyền Ngự khúc môi cong lên, tâm tình thoải mái, cũng không vội giết Tôn Nô, diễn mèo bắt chuột treo nàng, chậm rãi tra tấn, mỗi chiêu đánh đến đều để lại một vết thương.

“Sô Li, nam nhân vô dụng như vậy, sao nàng còn coi trọng hắn? Nàng hẳn là minh bạch, ở thế giới này ta mới là tồn tại tru tử nhất, như thế nào, hối hận sao.”

Đường Lê biết hắn đang nói cái gì, hắn đang nói, hắn là nam chủ, bất kì kẻ nào đều kém hắn.

Thấy Đường Lê không muốn để ý tới hắn, Hạ Hầu Huyền Ngự tâm hiểu thảng bốc lên, quyết tâm nhất định không thể không làm nhữn nhân này thân phục mình. hắn vươn một bàn tay, chậm rãi nắm chặt thành quyền, “Vay chờ ta giết hắn, chúng ta lại từ từ nói chuyện.”

Tôn Nô bị thương nặng, miễn cưỡng chống lại một quyền địch ngàn quân này của Hạ Hầu Huyền Ngự, há mồm lại phun ra một búng máu, trong máu mang theo huyết bầm, hiển nhiên là tạng phủ có tổn hại. Tuy thế, hắn vẫn chặt chẽ ôm Đường Lê, lần thứ hai giơ đao ở phía trước. Đường Lê hai mắt đỏ bừng, tay nắm hắnvật áo bởi vì quá mức dùng sức mà trắng bệch.

Hạ Hầu Huyền Ngự nhường mảy: “Còn có thể tiếp được một quyền của ta? Sao còn chưa chết, ta đã có chút phiền.” Quan thân hắn đột nhiên dâng lên một mảnh hồ quang, hội tụ ở trên nắm tay, bỗng nhiên đánh về phía Tôn Nô, hẳn tự giác một kích này Tôn Nô tất nhiên tránh không nổi, trên mặt lộ ra tươi cười cuồng ngạo.

Nhưng mà, chỉ một lát, ý cười trên mặt Hạ Hầu Huyền Ngự đọng lại. Nắm tay hắn xuyên qua ngực Đường Lê, đánh thủng ngực nàng, máu tươi dần cuồn tuôn ra.

——“Cảnh cáo! Cảnh cáo! Nữ chủ sắp tử vong! Từ vong không bình thường! Hệ thống hỗn loạn! Tịch——” Giao diện hệ thống trở nên đỏ bừng, Hạ Hầu Huyền Ngự bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy một cổ đau nhức đánh ập lại, đau như xé rách hồn phách, khiến cho hắn ngã về phía sau.

Trước khi ngã xuống, hắn nhìn thấy Đường Lê lộ ra cười lạnh với giao diện, dứt quãng nói: “Người thương tồn…… Tôn Nô, ta chết cũng, không cho ngươi, sống tốt……”

Nàng thấy được giao diện hệ thống của hắc! Hạ Hầu Huyền Ngự trước mắt tối sầm, hoàn toàn mất đi ý thức.

Trường hợp một mảnh hỗn loạn, Hạ Hầu Huyền Ngự ngã xuống, các hộ vệ Bắc Thành đều xông về phía trước, còn Tôn Nô, hắc nhìn Đường Lê ngã người về phía trước, nhất thời thể nhưng không thể phản ứng lại đã xảy ra cái gì. Mới vừa rồi hắc tự biết không thể tránh nổi, chỉ báo hộ Đường Lê trong lòng, nhưng vốn an an tĩnh tĩnh, Đường Lê đột nhiên đẩy hắc ra—— dùng công phu chính hắc từng dạy cho nàng, một chiêu này nàng vẫn luôn không học đúng, lực đạo cũng không đúng, vừa rồi một lần này là nàng làm chuẩn nhất.

không biết có phải vì bị thương nặng hay không, trước mắt Tôn Nô là một mảnh mơ hồ, trời đất quay cuồng, đến mắt Đường Lê cũng nhìn không quá rõ ràng, chỉ thấy tảng lớn vết máu, đỏ tươi chói mắt.

hắc vươn tay ôm lấy Đường Lê, một tay che ở huyết động phía trên ngực nàng, cái tay đó chớp mắt đập tằm đầy máu, máu của hắc và Đường Lê trộn lẫn vào nhau.

“Ta không phải Sở Li, là Đường Lê…… Ta không lừa……”

Từ hơi thở mong manh, đến không còn tiếng động.

Người Bắc Thành có phản ứng lại đã thấy Tôn Nô thất thần, cảm thấy hắc không hề phòng bị, nên thừa cơ diệt trừ để tuyệt hậu hoạn, ai ngờ kiếm không rơi xuống mà thân đầu chia lìa.

Advertisement / Quảng cáo

Cả người là máu, Tôn Nô cảm đao đứng lên, nhìn về phía Hạ Hầu Huyền Ngự lăm vào hôn mê được bảo hộ ở bên trong, thân đao run rẩy, phát ra từng tiếng kêu vang.

“…… Người giết nàng.”

“Người giết nàng.” Vốn là thanh âm khàn khàn lúc này nghe càng thêm âm ouch, lăm phía sau lưng người ta đều nổi lên một trận lạnh lẽo.

Ai cũng không nghĩ đến, Tôn Nô nhìn qua đã là nỏ mạnh hết đà, lại vẫn có thể giết thêm mấy chục tánh mạng, một đội người Bắc Thành này, cuối cùng chết ở đây hơn một nửa, chỉ còn mấy người che chở Hạ Hầu Huyền Ngự hôn mê đảo tảo.

Bầu trời không biết từ khi nào mây đen dày đặc, bắt đầu có tuyết, bông tuyết bay bay, bao trùm lên thì thể cùng với máu tươi tứ tán.

Tôn Nô nắm lấy huyết đao, sắc mặt trắng bệch, đi đến bên cạnh thi thể Đường Lê. hắc muốn đuổi tay bế nàng lên, lao đao đi ra hai bước, lại thoát lực quỵ rạp xuống đất.

Tuyết bay dính ở thái dương hắc, trong đôi mắt đen nhánh cũng rơi xuống tuyết lớn đầy trời, tuyết tan thành nước, nhẹ nhàng lẫn xuống.

Tôn Nô bỗng nhiên hoàn chỉnh nhợ lại sự phụ nữ câu kia, ông nói: “Con sẽ không cảm thấy khổ sở vì mất đi sinh mệnh, sẽ không rời nước mắt vì tử vong, cho nên đôi này con đều chỉ là nô lệ để sử dụng đao.”

“Nếu có một ngày con hiểu, thì đã không còn là ‘ Tôn Nô ‘……”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tại miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Không biết bây giờ Tôn Nô của nàng có ổn không

【 5 năm sau 】

Phù thành chủ Đồng Thành, Vũ Văn Kim bỏ qua tin tức Nam Thành đưa tới, đầy mặt hận hực, “Xong rồi xong rồi, thế này thì ta phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật sự đưa đồ vật ra? Đồng Thành chúng ta cùng với Nam Thành từ trước đến nay không hợp, lúc này còn đòi bảo vệ Mặt Đà Sinh của Đồng Thành chúng ta, nếu ta thật sự đưa đi chẳng phải là quá mất mặt, đại ca và cha ta hắc có thể tức giận đến sống lại mà đánh chết ta. A Minh, người nói ta nên làm gì bây giờ?”

Đoạn Minh ngồi ở bên cạnh hắc, không nhanh không chậm bưng trà khề nhấp, liếc xéo hắc một cái: “Người bây giờ tốt xấu gì cũng là thành chủ Đồng Thành, sao mà động bất động đã hoảng loạn như vậy.”

Vũ Văn Kim cảm giận: “Người cũng không phải không biết thành chủ Nam Thành đó, không biết xấu hổ đến cực điểm, nếu ta không cho, hắc còn có thể thuê sát thủ tới lấy mạng chó của ta, bức ta lấy đồ vật ra, ta có thể không hoảng hốt sao.”

“nói đến sát thủ, không phải người biết một người sao, mời hắc tới bảo vệ người còn không được rồi.” Đoạn Minh nói.

Vũ Văn Kim sừng sốt, gãi gãi đầu: “Người nói Tôn?”

Đoạn Minh: “Chính là hắc, 5 năm trước nếu không phải người cứu hắc một mạng, chi sự hắc đã chết trên nền tuyết, có phần tình nghĩa này, hắc hắc sẽ không mặc kệ người.”

Advertisement / Quảng cáo

Vũ Văn Kim có chút khó xử: “Lúc trước hắc giúp ta xử lý phản loạn Đồng Thành, lại trợ giúp ta bước lên vị trí thành chủ, đã xem như báo ân, ta lại thi ân cầu báo nữa cũng quá không tốt đi.”

Đoạn Minh cười nhạo: “Ngốc, ai báo người thi ân cầu báo, Tôn ở trên giang hồ thiếu niên thành danh, lúc làm đệ nhất sát thủ Luyện Vực không biết làm bao nhiêu người sợ hãi, bây giờ tuy đã dần dần yên lặng, nhưng ba năm trước đây hắc xâm nhập Bắc Thành làm trọng thương thành chủ Hạ Hầu Huyền của Ngự Bắc Thành, thanh danh đại chấn, đến nay chi sự vô công càng thêm sâu không lường được, tuy ta chưa từng gặp hắc, nhưng cũng biết tính cách hành sự của hắc, người và hắc có phần sâu xa này, nhiều ít cũng được coi như là bằng hữu, giúp bằng hữu một chút việc nhỏ, còn không phải là đương nhiên?”

Vũ Văn Kim chần chờ: “Nhưng mà……”

Đoạn Minh thật sự nhìn không nổi hắc do dự không quyết đoán, “Nhưng cái gì, người nhìn bộ dáng không có tiền đồ này của người, lại không báo người làm chuyện xấu, người coi như mời bằng hữu gặp mặt, mời hắc tới Đồng Thành ở một thời gian, chỉ cần có một tôn sát thần vậy ở đây là có thể trấn trạch, đến lúc đó còn sợ Nam Thành bên kia làm ra âm sát, áp bức cái gì.”

Vũ Văn Kim tuy am hiểu kinh thương, trị vị Đồng Thành phần hoa nào nhiệt, nhưng luận đến vũ lực, Đồng Thành không thể so nổi ba thành khác, đặc biệt là Vũ Văn Kim còn trẻ, hấp tấp tiếp nhận chức vụ thành chủ, bên cạnh không có ai vô công cao cường có thể hoàn toàn tín nhiệm, Đoạn Minh cũng là hợp ý với hắc, mới cho ra chủ ý như vậy.

Vũ Văn Kim suy xét một lát, nói: “Tôn huynh…… Ta chỉ biết mấy tháng trước hắc còn ở Mạc Bắc. hắc mỗi năm trừ ngày giỗ thì sẽ trở về tế bái, còn thời gian khác đều khó tìm tung tích. Năm ngoái mùa đông hắc trở về tế bái ta còn gặp hắc, đáng tiếc khi đó người trở về nhà, không thể gặp mặt một lần.”

Đoạn Minh lắc đầu, “Gặp mặt thì thôi, con người ta sợ nhất những đao già kiếm khách quái gở, có quái trầm mặc ít lời, vẫn là tiểu ngốc từ người nói nhiều như vậy làm bằng hữu tương đối vui vẻ. Nhưng thậtra người nói thể từ hắc, làm ta có chút tò mò, ta còn không nghe đến chuyện có liên quan tới thể từ hắc, không bằng người nói cho ta một chút?”

“Kỳ thật ta cũng không rõ ràng lắm” Vũ Văn Kim nhớ lại ngày ấy 5 năm trước, hắc vốn nghe nói bên thành trực thuộc có đoàn ca kịch bắc địa mới lạ lên đài biểu diễn, chuẩn bị đi xem một phen, ai ngờ trênđường đi đột nhiên có tuyết, tuyết lơn bay tán loạn cơ hồ không nhìn rõ đường, đi qua vùng ven, hộ vệ tới báo phía trước phát hiện đầy đất thi thể vừa mới chết không lâu, không ít thi thể mặc quần áo có huy ấn của thành chủ Bắc Thành.

Vũ Văn Kim người này vô công không giỏi, lại đầy lòng hiếu kỳ, gặp việc này cảm thấy hiếm lạ, liền chạy tới nhìn.

Khi đi nhìn thấy Tôn, hắc nửa quỳ ngồi ở đó, trên người phủ một tầng tuyết trắng hơi mỏng, nhắm mắt lại tựa như pho tượng chết, trong ngực giắt gao ôm một nữ tử không rõ mặt.

Vũ Văn Kim bị bộ dáng hai người hấp dẫn, tiến lên xem, phát giác khuôn mặt Tôn nhìn quen mắt, nhớ tới hắc là đại huynh đệ lúc trước đã từng cứu mình, chỉ lấy một chút báo đáp, vì thể tức hận cảm khái rất nhiều, không nói hai lời cho người thay hắc thu xác. Ai ngờ thủ hạ báo lại, người chưa chết, còn lại một hơi thở, nữ tử trong lòng ngực hắc sớm đã chết từ lâu.

Vũ Văn Kim đưa người về cứu trị, bởi vì tách không nổi hai người, chỉ đành cùng đưa theo thi thể nữ tử trở về.

Sau đó người tinh lại thực nhanh, ôm cỗ thi thể cự tuyệt bất kì kẻ nào tới gần, cũng không nói lời nào, chờ đến lúc tình hình hắc thoát khỏi chuyện biến tốt đẹp, có một ngày đột nhiên mang theo thi thể đó biến mất, qua nửa tháng mới trở về, khi đó thi thể đã không còn.

Sau đó Vũ Văn Kim mới biết, hán chính là Tồn, mà nữ tử đã chết đi đó là thể tử hân.

“Kỳ thật ta cũng không thể thấy rõ nữ tử kia lớn lên có bộ dáng gì, lúc ấy cả người nàng là máu, hơn nửa Tồn huynh không muốn buông tay, cũng không cho ai tiếp cận, thanh đao của hán lạnh căm căm, chém người giống chém dưa cắt rau, ta cũng không dám mạo hiểm.” Vũ Văn Kim hiện giờ nhớ tới tình hình năm đó, lòng vẫn còn sợ hãi như cũ, sờ sờ cái mũi.

Thấy bạn tốt biểu tình có ý cười nhạo, Vũ Văn Kim lại bỏ thêm một câu: “Tồn huynh tuy rằng thanh danh đáng sợ, nhưng tính cách hán kỳ thật không tồi, trừ không thích nói chuyện một chút, ánh mắt lạnh lẽo dọa người một chút, còn lại cũng dễ ở chung, giúp ta không ít việc.”

Cuối cùng Vũ Văn Kim ôm tâm thái thứ một lần đưa thư, ai ngờ thật sự có hồi âm, trong thư viết ít ngày nữa tới Đông Thành. Vũ Văn Kim vui mừng quá đỗi, ngày ngày ở trong phủ chờ đợi, cơ hồ trông mòn con mắt, làm bạn tốt Đoạn Minh cũng phải lắc đầu.

Vũ Văn Kim đứng lý hợp tình, “Sợ chết thì làm sao!”

Đoạn Minh: “Người có lẽ là thành chủ Đông Thành uất ức nhất từ trước tới nay.”

Vũ Văn Kim không để bụng, tự hào nói: “Cũng là thành chủ có thể kiếm tiền nhất!”

Advertisement / Quảng cáo

Quản sự trong phủ bỗng nhiên bước nhanh đến, “Thành chủ, khách quý ngài phân phó nghênh đón đâtới rồi.”

Vũ Văn Kim: “Tồn huynh đã tới rồi? Ha ha, ta đây đến nghênh đón Tồn huynh, phiền a Minh người ngăm cho chúng ta bình trà ngon!”

Đoạn Minh: “Còn uống trà cái gì, trực tiếp uống rượu.” hán phân phó quản sự, “đi đào mấy bình rượu ngon thành chủ các người vẫn giấu ra đây.”

Vũ Văn Kim đi đến nửa đường, liền nhìn thấy người hầu đưa người tiến vào. Bộ dáng so với năm ngoài vào đông hán từng gặp cũng không khác biệt lắm, vẫn đầy người phong sương lạnh lẽo không tan, khoác áo choàng thường thấy nhất ở Mạc Bắc, cầm một thanh đao vỏ gỗ đen, nhìn qua phong trần mệt mỏi, không hợp với phủ thành chủ Đông Thành phồn hoa tráng lệ.

Vũ Văn Kim cười đi đón, thân thiện gọi tiếng Tồn huynh, “Tồn huynh mời, lúc này phải làm phiền Tồn huynh ở đây thêm mấy ngày, ta còn muốn giới thiệu một bằng hữu cho huynh ……”

Hai người xuyên qua hành lang dài, đi đến tòa đình trong hậu viện, Vũ Văn Kim chợt thấy không đúng, quay đầu nhìn lại, phát hiện không biết Tồn dừng lại khi nào, ánh mắt hán ngưng trên cây hoa lê mới nở trong viện kia.

Đúng là giữa tháng tư, hoa lê nở rộ, tuyết trắng đầy cây, gió thổi qua, hoa lê trắng tinh bay múa giống như tuyết, rơi ở dưới hành lang, rơi ở bên chân Tồn dính đầy bụi đất.

Tồn thật lâu không nhúc nhích, Vũ Văn Kim không rõ nguyên do, cẩn thận đi tới hỏi: “Tồn huynh làm sao vậy, là thích cây hoa lê này?”

hán vốn tưởng rằng Tồn sẽ không trả lời, ai ngờ thể nhưng hán mở miệng, hán tựa hồ đã lâu chưa nói chuyện, thanh âm khàn khàn mà thông thả, “Ta cũng trồng hoa lê ở trước mộ nàng, vẫn chưa từng nở hoa.”

Vũ Văn Kim giật mình, hán cơ hồ lập tức mình bạch ‘nàng’ trong lời Tồn huynh nói, là chỉ thể tử dấtết của hán. hán tròn thể tử ở nơi nào, Vũ Văn Kim cũng không rõ, vì thể chỉ có thể châm chọc nói: “Có lẽ là địa phương không thích hợp, đất đai và khí hậu đều ảnh hưởng đến nở hoa.”

Tồn rốt cuộc quay đầu, tiếp tục đi về phía trước, Vũ Văn Kim vội đuổi theo, trong lòng âm thầm ngạc nhiên nói, Tồn huynh thể nhưng lại thích hoa lê.

Cùng lúc đó, ở Nam Thành cách Đông Thành rất xa, một cái viện trong hậu trạch của phủ thành chủ, một nữ tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt được thị nữ đỡ, thật cẩn thận ra khỏi phòng, đi đến ghế mềm đãđược sắp xếp tốt ở trước mặt, lại được đỡ ngồi xuống.

Nữ tử dung mạo mỹ lệ, đáng tiếc thân hình đơn bạc như bệnh nặng mới khỏi. Da thịt trắng nõn dưới ánh nắng chiếu rọi ónh nhuận rục rịch, lông mi mảnh dài run rẩy, che đầy đôi mắt màu sắc hơi nhạt.

Nàng dựa vào ghế mềm, biểu tình bình tĩnh, không nói một lời. Bọn thị nữ đứng bên cạnh, chờ nàng phân phó.

Mấy thị nữ ôm hộp đồ cùng vài mớ xa xỉ ở hành lang thấy một màn như vậy, trong đó một thị nữ nhịn không được cảm thán: “Hôm nay ánh mặt trời tốt như vậy, trong viện hoa đều nở, đó đều là tiểu thư trồng vào năm đó lúc còn chưa xảy ra chuyện, nếu nàng có thể nhìn thấy, nhất định thực vui mừng.”

một thị nữ khác chọc chọc cánh tay nàng: “Cũng đừng nói loại lời này, nếu như bị người khác nghe thấy, người thể nào cũng phải bị phạt!”

Hạ nhân trong phủ thành chủ Nam Thành đều biết, tiểu thư Nam Cung Cẩm bởi vì bị độc thương ngũ say đã nhiều năm, thời gian vừa rồi rốt cuộc tỉnh lại, chuyện này vốn là rất tốt, đáng tiếc trên người nàng dư độc chưa hết, làm cho hai mắt bị mù không thể nhìn thấy gì, thành chủ riêng mời thần y đến, nói cần dùng Mật Đà Sinh chỉ có ở Đông Thành làm thuốc dẫn, mới có thể hoàn toàn loại trừ dư độc, vì thế thành chủ mấy lần đưa thư cho thành chủ Vũ Văn Kim của Đông Thành, nhưng đến nay đều khôngcó tin tức tốt truyền đến.

Nam Cung Cẩm ngũ say mấy năm, dù vẫn luôn dùng các loại thuốc hay trân quý, tỉnh lại rồi thân thể vẫn cứ suy yếu, bọn thị nữ đều cẩn thận hầu hạ không dám chậm trễ, càng thêm không dám ở trước mặt nàng nói đến chuyện đôi mắt.

một người cao lớn từ ngoài viện đi vào, nhóm nô bộc sôi nổi cúi đầu hành lễ, “Thành chủ.”

Nam Cung Hiến thành chủ Nam Thành bước đến bên Nam Cung Cẩm, một gương mặt chữ điền đoan chính tràn đầy yêu thương, “Cẩm Nhi, hôm nay cảm thấy tốt hơn chút chút nào chưa?”

Advertisement / Quảng cáo

Nam Cung Cẩm mở đôi mắt không nhìn thấy gì, thấp giọng nói: “Chất nữ đã khá hơn nhiều, thúc phụ không cần lo lắng.”

Nam Cung Hiến thành chủ Nam Thành là thúc phụ của Nam Cung Cẩm, từ nhỏ thấp phần yêu thương chất nữ cha mẹ chết sớm này. Trong thành từng có lời đồn, Nam Cung Cẩm cũng không phải do thành chủ tiền nhiệm sinh ra, mà là thúc phụ Nam Cung Hiến cùng với đại tâu tư thông sinh ra, bởi vậy Nam Cung Hiến mới có thể yêu thương nàng như nữ nhi ruột.

“Cẩm Nhi yên tâm, thúc phụ nhất định sẽ chữa khỏi đôi mắt của con.” Nam Cung Hiến thăm chất nữ, cuối cùng nói xong câu đó, lại phân phó hạ nhân cẩn thận chăm sóc, lúc này mới lần thứ hai vội vàng rời đi.

Nam Cung Cẩm ngồi dưới thái dương, không ai quấy rầy, nàng không nhìn thấy cảnh tượng chung quanh, nhưng chớp mũi có thể ngửi được các loại mùi hoa, còn có gió thổi tới cánh hoa không biết tên, vừa lúc rơi trong tay nàng.

Nàng cảm cánh hoa mềm mại trong tay, trong lòng lại có loại nôn nóng khôn kể.

không biết bây giờ, Tồn Nô của nàng có ổn không.

Ở trong trí nhớ của mình, nàng bị Hạ Hầu Huyền Ngự đánh một quyền xuyên qua ngực, hán là chết rồi, nhưng mấy ngày trước đây, nàng chợt thức tỉnh lại, vốn tưởng mình may mắn chưa chết, ai ngờ trênngực không hề có dấu hiệu của vết thương, người chung quanh đều xưng hô nàng là tiểu thư, nàng cảm thấy không đúng, cẩn thận tìm hiểu mới làm rõ thân phận hiện giờ, nàng thể nhưng trở thành Nam Cung Cẩm—— cũng chính là nữ xứng ác độc số một trong tiểu thuyết gốc, bạch nguyệt quang của nam chủ, tỷ tỷ song sinh của nữ chủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 2 - Chương 45: Thúc phụ, ta muốn tự mình đi Đông thành xin thuốc

Nam Cung Cẩm từ đầu bởi vì thiết kế âm mưu thay Hạ Hầu Huyền Ngự chịu đau thương mà lâm vào ngũ say, cho nên trở thành bạch nguyệt quang trong lòng hán, là nhân vật được hán nhớ trong nửa quyển sách, sau khi linh lại liền quấy mưa quấy gió, mỗi lần tạo thành các loại hiểu lầm cùng với ngược nhau của nam nữ chính. Nhưng hiện tại chuyện này đều không quan hệ với nàng, bởi vì nàng không phải Nam Cung Cẩm, là Đường Lê nàng không muốn quan tâm này đó, chỉ muốn biết tiểu nam thân nhà mình hiện giờ thể nào.

Thân thể suy yếu, hơn nữa đôi mắt không nhìn thấy, làm cho nàng hỏi thăm tin tức gặp khó khăn rất lớn, cũng may vì nguyên nhân này, cho dù nàng với Nam Cung Cẩm kia có chút không giống nhau, không có ký ức lúc trước, cũng không ai hoài nghi nàng. Đường Lê dùng thân thể Nam Cung Cẩm, bóng gió hỏi thăm Tôn Nô, nàng không thể trực tiếp hỏi Tôn Nô, liền hỏi Hạ Hầu Huyền Ngự trước.

Ai cũng biết, Nam Cung Cẩm và Hạ Hầu Huyền Ngự là thanh mai trúc mã, còn có hôn ước trong người, Nam Cung Cẩm năm đó càng ‘ si tâm mới mảnh ’, bị thương vì Hạ Hầu Huyền Ngự. Bọn thị nữ khônghoài nghi, đem chuyện Hạ Hầu Huyền Ngự và nàng nói đại khái.

Theo lời các nàng kể, năm năm trước Hạ Hầu Huyền Ngự không rõ nguyên nhân lâm vào hôn mê thật lâu, tình lại rồi thần trí không rõ, ngẫu nhiên sẽ biểu hiện như là hai người, còn ba năm trước đây, Bắc Thành xảy ra một lần hỗn loạn, có người lẻ loi một mình xông vào Bắc Thành, giết chết năm đại tâm phúc dưới trướng Hạ Hầu Huyền Ngự, lại trong lúc đối chiến lâm trọng thương Hạ Hầu Huyền Ngự, cho nên ba năm nay, hơn nửa thời gian Hạ Hầu Huyền Ngự đều bế quan đường thương.

Đường Lê đem các loại chi tiết đó hỏi đối chiếu, thỉnh linh phát hiện từ lúc Hạ Hầu Huyền Ngự giết nàng, đã qua suốt năm năm, khó trách Nam Cung Cẩm thân thể này cũng tỉnh, chỉ không biết vì sao nàng lại trọng sinh ở trong thân thể Nam Cung Cẩm.

“Ba năm là người nào trước giết vào Bắc Thành, lâm trọng thương Hạ Hầu Huyền Ngự?” Đường Lê trong lòng có dự cảm, hơi có chút khẩn trương dò hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

Bọn thị nữ cũng không quá rõ chi tiết, chỉ có một người chần chờ nói: “Hình như là một sát thủ, gọi là Tôn gi đó.”

Đường Lê trong lòng nhảy dựng, lại chậm rãi buông xuống, thật tốt quá, nàng nghĩ, Tôn Nô chưa chết.

“Vậy các người có biết, Tôn này hiện tại ở nơi nào, hẳn có việc gì hay không?”

Bọn thị nữ kỳ quái vì sao nàng truy vấn chuyện này, sồi nói: “Bọn nô tỳ cũng không biết, hình như là sát thủ rất lợi hại, nhưng trên giang hồ không có tin tức của hắn, chúng ta ở trong thành, cũng không rõchuyện này.”

Đường Lê nghe vậy cảm thấy thất vọng, nhưng nàng hiểu không thể tiếp tục hỏi nữa. Chỉ cần nàng còn sống, mau chóng chữa khỏi đôi mắt, luôn có cơ hội tìm được Tôn Nô, nàng nhất định phải tìm được Tôn Nô, nói cho hắn nàng không chết. Nếu có thể, bọn họ cùng nhau về Bạch Lộc thành, hoặc là đi nơi nào đó, như lúc trước nàng đã đáp ứng hắn.

Đương nhiên, trước đó, nếu có thể, nàng muốn tìm cơ hội giết Hạ Hầu Huyền Ngự. Cần thiết làm thứ rác rưởi này biết, không nên tùy tiện đắc tội nữ nhân.

Xa ở Bắc Thành, Hạ Hầu Huyền Ngự không biết ‘ bạch nguyệt quang ’ cũng thay đổi tâm, hẳn giờ phút này đang bề quan trọng mặt thất, thống khổ thở hỗn hển, đau đầu đến cực điểm, một tấm bảng ở trước mặt hắn lúc ẩn lúc hiện, thực không ổn định.

“Đáng chết!” Hạ Hầu Huyền Ngự cảm hận cả giận nói, giờ tay đánh nát ngọc khi bài trí chung quanh, bỗng nhiên thân mình hắn sững lại, nhắm mắt hôn mê bất tỉnh. không bao lâu, người té xỉu trên mặt đất tỉnh lại, ngồi dậy, hắn nhìn tay mình, thân sắc âm trầm ngời hoạc, lại nhìn về phía ngọc khí vỡ nát chung quanh.

Ngọc khí này đến tột cùng là đánh nát khi nào, hẳn không hề có ký ức, trong đầu giống như một khối trống không. Mấy năm nay, loại tình huống này thường xuyên xuất hiện, Hạ Hầu Huyền Ngự cũng rõ ràng, nhưng hắn trước sau không tìm được phương pháp trị liệu, cũng không tìm được ngọn nguồn, không khỏi biểu tình buồn bực.

“Thành chủ.” Ngòi mặt thất có người gõ vang chuông, Hạ Hầu Huyền Ngự đứng dậy đi ra ngoài, thấy thủ hạ sợ hãi nhìn hắn một cái, trình lên một phong thư, “Đây là thành chủ Nam Thành đưa thư tới.”

Hạ Hầu Huyền Ngự ánh mắt chợt lóe, cầm thư ngồi lên chủ vị, mở ra nhìn kỹ. đang nhìn, hắn lờ ra vẻ kinh ngạc, chợt cười nói: “Cầm Nhi đã tỉnh, nhiều năm như vậy, nàng rốt cuộc tỉnh lại.”

Đối với Nam Cung Cẩm, bởi vì lúc trước nàng xa thân giúp, Hạ Hầu Huyền Ngự thập phần cảm động, mỗi năm đều sẽ đưa lượng lớn được liệu trân quý đi Nam Thành, giúp nàng giữ tính mạng.

Nhìn đến phần sau, Hạ Hầu Huyền Ngự thu liễm ý cười, Nam Cung Hiền ở trên thư nói, Cầm Nhi mù hai mắt, cần bảo vật Mật Đà Sinh trị liệu. Mật Đà Sinh, Hạ Hầu Huyền Ngự biết, đó là bí bảo của nhà Vũ Văn ở Đồng Thành, Vũ Văn Kim chỉ sợ sẽ không dễ dàng giao ra.

Nam Cung Hiền con cái già đó, khó trách lại viết thư cho hắn, nguyên lai là không trị được Vũ Văn Kim, muốn mượn tay hắn có được Mật Đà Sinh. Lúc trước bắt luận Nam Cung Hiền thế nào, vì trị liệu Nam Cung Cẩm, hắn đương nhiên phải ra tay, dù sao cũng là nữ nhân hắn âu yếm, cũng là thế tử sau này của hắn.

Trầm tư một lát, Hạ Hầu Huyền Ngự nói: “Lấy bút mực.” hắn viết hai phong thư, một phần đưa đi Nam Thành cho Nam Cung Hiền, nói rõ ít ngày nữa hắn đi Nam Thành thăm vị hôn thê trước, một phần đưa đi Đồng Thành cho Vũ Văn Kim hỏi Mật Đà Sinh, theo thư còn một phần trọng lễ.

Advertisement / Quảng cáo

Tiền lễ hậu binh, nếu Vũ Văn Kim không biết điều, hẳn không ngại động thủ cưỡng bức. Hạ Hầu Huyền Ngự nhớ tới Vũ Văn Kim quen biết Tôn, tựa hồ còn giao tình không cạn, ác ý trong lòng càng tăng thêm vài phần, thậm chí còn bắt đầu nghĩ sau khi Vũ Văn Kim cự tuyệt thì làm thế nào, coi đây là lý do xâm lược Đồng Thành, dù không thể nuốt vào Đồng Thành, cũng phải cho bọn họ một lần giáo huấn.

Tôn..... Hạ Hầu Huyền Ngự nhớ tới cái tên này trong lòng liền dâng lên sát ý, tuy rằng ký ức về người này rất mơ hồ, lúc trước theo như lời hộ vệ, lần đuổi giết đó hắn cũng không nhớ rõ lắm, nhưng hánhớ rõ trận đại chiến ba năm trước đây, nam nhân tên là Tôn giết vào Bắc Thành, làm cán ở trong Bắc Thành của hắn, một trận chiến càng hung hăng đánh lên mặt hắn, cho nên hắn và người này là thù mới hận cũ, nếu có cơ hội, tất yếu phải giết chết.

Hai phong thư được khoái mã đưa đi hai nơi, Đồng Thành thu được thư trước, cầm thư Vũ Văn Kim lại lần nữa phát ra một tiếng kêu rên, “Nam Thành cũng thôi, sao hiện tại Bắc Thành cũng tới bức ta! Bọn họ hai bên sẽ không lên hợp lại tới làm thịt ta đi! Ta xem bọn họ muốn Mật Đà Sinh là giả, tìm cơ đối phó Đồng Thành chúng ta là thật!”

Đoạn Minh: “Người yên tâm, Đồng Thành tuy rằng có người là thành chủ vô dụng này, nhưng về thương đạo rất có gut mắt lợi hại, Nam Thành sẽ không qua loa đại dụng can qua, bất quá Bắc Thành.....” nói đến này, Đoạn Minh nhìn về phía thân ảnh đình bại dưới hành lang bị cửa gỗ che khuất một nửa, gương giọng nói: “Tôn huynh, người cảm thấy Bắc Thành sẽ thế nào?”

Vũ Văn Kim cầm thư, cũng nhìn về phía cửa gỗ chiếu ra bóng người trên bình phong. So với 5 năm trước mới quen, Tôn có vẻ càng thêm thành thực kiên nghị, nhiều phần bị phong sương nài giữa qua tang thương, hắn đứng ở kia lẳng lặng nhìn trời xanh bên ngoài, ngữ khí vô bi vô hi, bình tĩnh khônggợn sóng, “Ta sẽ bảo hộ Vũ Văn Kim.”

Đoạn Minh nhướng mày với Vũ Văn Kim, từ trong tay hắn lấy thư, nhìn một lần nói: “Hạ Hầu Huyền Ngự thật sự thú vị, muốn cầu Mật Đà Sinh trong tay người, ngữ khí lại cuồng ngạo như thế, so với Nam Cung Hiền càng không khách khí. Bất quá, hẳn nữ là vì Nam Cung Cẩm, chất nữ của Nam Cung Hiền đòi muốn Mật Đà Sinh, lần đầu tiên ta mới biết, hóa ra hắn và vị ‘ Nam Cung mỹ nhân ’ kia có hôn ước.”

Vũ Văn Kim lòng hiểu kỳ rất mạnh, yếu nhất tin tức bất quá, nghe vậy tạm thời quên mất chuyện bị ép buộc, hứng thú bùng bùng hỏi: “Ta thời trẻ đã nghe nói Nam Cung Hiền cùng với đại tẩu hắn tạm bợ có một nữ nhi, được gọi là Nam Cung mỹ nhân, nhưng Nam Cung Hiền giấu kỹ vô cùng, ta cũng chưa từng gặp, A Minh người có từng gặp vị Nam Cung mỹ nhân kia chưa, có phải danh xứng với thực hay không?”

Đoạn Minh cười nhạo, xòe cây quạt, quạt hai cái, “Ta xác thật đã gặp, chỉ có thể nói, nổi danh cũng không thật xứng danh. Nam Cung Cẩm vị Nam Cung mỹ nhân đó, đẹp thì đẹp đó, lại không đến mức đẹp như trong lời đồn, hơn nữa đó là nữ tử còn tuổi nhỏ đã rất có tâm kế, còn tâm địa rắn rết, mỹ nhân như vậy, dù có đẹp, ta cũng chuộng mất, bất quá cùng với Hạ Hầu Huyền Ngự thật ra là tuyệt phối.”

“Vậy thật đúng là đáng tiếc.” Vũ Văn Kim lắc đầu, đẩy mặt tiếc nuối, “Nghe nói Nam Cung mỹ nhân đó ngủ say mấy năm, hiện giờ rốt cuộc tỉnh lại, cần Mật Đà Sinh trị liệu đôi mắt, ta lúc trước còn nghĩ mỹ nhân mù thật đáng tiếc, có chút dao động, nghĩ bằng không thật sự không có cách nào thì cho một nửa Mật Đà Sinh, hiện giờ xem ra, vẫn là thôi đi.”

Hai người trò chuyện, đề tài liên biến thành các loại mỹ nhân trên giang hồ hiện giờ, không khí mộtmình lửa nóng, mà cửa gỗ thật giống như một vách ngăn cách, đem Tôn bên kia cùng bọn họ tách thành hai thế giới, một bên xuân ý hoà thuận vui vẻ, một bên rết cết da cắt thịt.

Vũ Văn Kim nói, bỗng nhiên phát hiện không biết khi nào Tôn đã biến mất ở ngoài cửa, cảm thán mộtcâu: “Tôn huynh thật sự là trường tình, giờ còn nhớ thế tử, nếu đổi lại là ta thì không thể, trên đời nhiều mỹ nhân như vậy, mỗi người mỗi vẻ, sao có thể vì một đóa hoa mà từ bỏ thường thức hoa khác đâu.”

Đoạn Minh: “hắn loại người này lòng có chấp nhất, rất khó bị sắc đẹp mê hoặc, bản thân hắn có thể từ đã rất không thể tưởng tượng được, càng không thể giống như người cảm thấy hứng thú đối với các loại mỹ nhân.”

Vũ Văn Kim: “Tôn huynh nhân sinh như vậy, thật là thiếu rất nhiều lạc thú.”

Tôn cũng không rời đi, mà đứng ở trên nóc nhà, dựa vào mái hiên chênh lên, nhìn phương hướng xa xa nào đó, bàn tay dầy rộng phất qua vỏ đao thô ráp đen nhánh của Tôn Dao, im lặng vô ngữ. So với trước, hắn càng có vẻ quá mức khó có thể tiếp cận, nếu nói lúc trước quen biết với Đường Lê là trầm mặc, vậy hiện giờ đó là yên lặng, tro tàn yên lặng.

Nam Thành bên kia cũng rất nhanh thu được thư của Hạ Hầu Huyền Ngự, Nam Cung Hiền trước cầm thư đi tìm Nam Cung Cẩm, “Hạ Hầu thành chủ muốn tới thăm con, Cầm Nhi cao hứng không?”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê cao hứng mới là lạ, năng cảm thấy mình tình huống hiện tại này không thích hợp gấp Hạ Hầu Huyền Ngự, vạn nhất khác chế không được sát ý bị nhìn ra cái gì thì không xong, lại nói hiện tại năng không nhìn thấy, muốn động thủ cũng khó khăn, tạm thời vẫn tránh đi là hơn.

Đường Lê cúi đầu nói với Nam Cung Hiến: “Thúc phụ, hiện giờ con thế này, sao có thể cho Hạ Hầu thành chủ gấp mặt, đôi mắt của con ……”

Nam Cung Hiến gật đầu vai năng an ủi, “Cầm Nhi, Hạ Hầu thành chủ sẽ không để ý này đó, chờ hần tới, chúng ta lại cùng đi Đông Thành xin thuốc, nhất định phải lấy được Mật Đà Sinh chữa khỏi đôi mắt cho con.”

Đường Lê lắc đầu, “Thúc phụ, con muốn tự đi Đông Thành xin thuốc.”

Nam Cung Hiến nghe vậy lập bắp kinh hãi, nhủ may đánh giá biểu tình của năng, sau một lúc lâu mới khôi phục từ ái, khuyên như “Cầm Nhi, thân thể của con không tốt, hà tất ngàn dặm xa xôi đi xa như vậy, chỉ cần từ từ đợi ở chỗ này dưỡng, Mật Đà Sinh con không cần lo lắng.”

Đường Lê thấp phần kiên trì, “Vi biểu đạt thành ý, vốn là con nên tự mình đến xin thuốc, nghe nói Mật Đà Sinh là bí bảo của Đông Thành, Vũ Văn thành chủ không dễ dàng đưa ra cũng là bình thường, một mặt cường bức ngược lại không tốt, không bằng để con đến bày ra thành ý, cũng miễn cho mọi người tổn thương hòa khí.”

Cuối cùng bởi vì Đường Lê kiên trì, Nam Cung Hiến vẫn thỏa hiệp, phái tâm phúc cùng đại đội nhân mã hộ tống năng đi Đông Thành xin thuốc trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Vị mỹ nhân này tựa như hoa lê trên cành

Nam Cung Hiến mang theo người hầu, đứng ở trên thành nhìn đoàn xe đi xa về phía đông.

“Thành chủ, cứ như vậy để năng ta đi Đông Thành, vạn nhất ……”

Nam Cung Hiến suy taylor, “Vũ Văn Kim ở Đông Thành tuy rằng tuổi trẻ, nhưng có thể ngồi ổn vị trí này, cũng không phải vô hại như bề ngoài, nó đi lần này tất nhiên không thể như nguyện. Như vậy cũng tốt, để nó hiểu rõ mất đi trợ giúp của thúc phụ này, chỉ dựa vào nó hiện giờ như vậy, căn bản không thể làm được bất cứ cái gì.”

Nam Cung Hiến trên mặt mang cười, nghĩ khi lại hoàn toàn lạnh nhạt, “Đứa nhỏ này tuy lớn lên giống mẫu thân, tính cách lại giống đại ca ta, không hổ là con hần, đều là nuôi không được, ta làm thúc phụ tốt nhiều năm từ ái với nó như vậy, nó vẫn không chịu nhả ra nói cho ta chỗ đó ở đâu, càng giấu chìa khóa đến gắt gao. Ta vốn tưởng rằng ăn một lần giáo huấn, tính lại rồi hần có thể ngoan ngoãn hơn chút, không nghĩ tới …… Hừ.”

Người hầu tâm phúc liếc nhìn mặt hần, nói: “Thành chủ quá mức để ý tiểu thư, nhưng mà muốn có được bảo vật khó tránh khỏi phải có hy sinh, thành chủ cần sớm quyết đoán a.”

Nam Cung Hiến thần sắc âm tình bất định, “Người nói đúng, nếu con đường này đi không thông, ta đây cũng chỉ có thể dùng biện pháp khác.”

……

Đường Lê ngồi trong xe ngựa, trên đường lay động có chút mơ màng sắp ngủ. Năng bảy giờ đôi mắt không nhìn thấy, rất nhiều chuyện đều phá lệ không thuận tiện, tình huống chung quanh không rõ, năng càng không dám lộ ra dị trạng, bởi vì biết đạo lý nói nhiều sai nhiều, mỗi ngày đại bộ phận thời gian đều thực trầm mặc. Rồi khỏi Nam Thành, rồi khỏi tâm mất vị thúc phụ kia rồi, Đường Lê cảm thấy thả lỏng rất nhiều.

Tuy rằng không nhớ rõ cụ thể cốt truyện, nhưng ở trong tiểu thuyết, vị thúc phụ này hình như là người xấu, chính là loại ấn tượng mờ mờ ảo ảo nhớ không rõ làm người ta càng cảm thấy lưng như kim châm.

Advertisement / Quảng cáo

Xe ngựa đi thực nhanh, bởi vì Đường Lê hoàn toàn không muốn gặp Hạ Hầu Huyền Ngự, càng không muốn bị đuổi theo, Hạ Hầu Huyền Ngự nếu thật tới Nam Thành, hần là trò chuyện cùng Nam Cung Hiến trước. Chờ năng tới Đông Thành, thoát ly hoàn cảnh bị Nam Cung Hiến khống chế cùng với những thị nữ bên cạnh nhìn như trung tâm này, là có thể dò hỏi Tôn Nô tin tức từ những người khác, mà sẽ không khiến cho Nam Cung Hiến hoài nghi.

Bị Đường Lê thúc giục, đoàn người sau đó không lâu rốt cuộc tiến vào phạm vi Đông Thành, lại một đường thông thuận đi vào chủ thành Đông Thành. Tiến vào chủ thành, Đường Lê cảm giác đầu tiên là náo nhiệt, dù rằng không nhìn thấy, cũng có thể nghe thấy ngoài xe ngựa các loại tiếng kêu to rao hàng, đám người ồn ào, năng có thể tưởng tượng cảnh tượng rộn ràng nhộn nhạo, chen vai thích cành.

Vào thành, tốc độ xe ngựa rõ ràng chậm hơn rất nhiều, thời gian này nhanh chóng lên đường, thân thể Đường Lê suy yếu, có chút chịu không nổi, vô cùng choáng váng đầu.

“Trước tìm chỗ tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, đưa bài thiếp đến phủ thành chủ.” Đường Lê gọi thị nữ tới, ngắn gọn phân phó đi xuống.

“Vâng, tiểu thư.”

Thực nhanh, đoàn xe dừng ở trước một khách điểm, khách điểm này trang lệ huy hoàng, bên trong bài trí không kèm các nhà phú quý, ở Đông Thành cũng thấp phần nổi danh. Tiểu nhị đón khách của khách điểm tiến đến, nhìn thấy Đường Lê được đỡ xuống xe ngựa cùng với một đám hộ vệ thị nữ, vô cùng nhiệt tình đưa người vào đi an trí.

Lúc đoàn người Đường Lê đi vào khách điểm không bao lâu, Vũ Văn Kim cùng bạn tốt Đoạn Minh cùng với Tôn cười ngựa đi qua cửa khách điểm, đi vào nơi đối diện khách điểm, là từ lâu cao nhất Đông Thành.

“Hôm nay trong lâu bọn họ mới có nguyên liệu nấu ăn trân quý, nghe nói từ vị tươi ngon vô cùng, ăn một lần làm cho người ta cả đời khó quên, Đoạn huynh, Tôn huynh các người có có lộc ăn!” Vũ Văn Kim toàn thân trên dưới kim quang lấp lánh, một bộ dáng hào khí tận trời, Đoạn Minh phe phẩy cây quạt, là công tử phong lưu tiêu sái nhẹ nhàng, hai người bọn họ đứng ở một chỗ, rõ mĩg chính là hai hoàn khổ không làm việc đáng hoàng, còn Tôn, khí chất hoàn toàn bất đồng với hai người bọn họ, có hần ở đây, người dám tiếp cận đều bớt rất nhiều.

Vũ Văn Kim được thanh tĩnh, ngồi vào vị trí sát cửa sổ, cảm thán nói: “Có Tôn huynh cùng ta ra cửa, cảm giác thuận tiện hơn nhiều, dù không mang theo hộ vệ cũng cảm thấy an tâm.” Nhờ lại trước đây, vị trí thành chủ còn chưa ra ngồi vững, hần thường xuyên bị mấy huynh đệ mướn sát thủ hành thích, khi đó không mang theo mấy chục hộ vệ là không dám ra cửa.

Đoạn Minh với thái độ co quắp của hần mãi cũng thành quen, dựa vào bên cửa sổ nhìn đường phố phía dưới, chờ dâng đồ ăn, vẫn không quên thường thức cỏ nương xinh đẹp trên đường.

“Ai, A Cứu người xem cửa khách điểm kia, tuy rằng nhìn không rõ mặt, nhưng chỉ từ thân hình tư thái là có thể nhận ra, nhất định là mỹ nhân.” Đoạn Minh dùng quạt chỉ vào cửa khách điểm.

Vũ Văn Kim nghe vậy cũng nhìn theo, thấy một nữ tử mặc áo trắng váy vàng, thân hình tinh tế, cảm giác một trận gió là có thể ngã. hần gật đầu tán đồng nói: “Hần là mỹ nhân, aiz, năng tựa hồ có chút ốm yếu a, còn cần thị nữ đỡ. Bất quá bệnh mỹ nhân cũng có đáng vẻ mảnh mai chọc người thương tiếc.”

Tôn phảng phất không nghe thấy bọn họ nói chuyện, ngồi ở một bên, không hề có ý tứ coi trọng quay đầu liếc nhìn một cái.

Vũ Văn Kim quay đầu thấy hần như vậy, nhún nhún vai với bạn tốt, đem đồ ăn tiểu nhị đưa lên tới đặt ở trước mặt Tôn, “Tôn huynh không yêu xem mỹ nhân, vậy ném thử mỹ thực, ta dám nói, không ai có thể làm ra đồ ăn ngon hơn chỗ này.”

hần chỉ là quen thói khoái lác, ai ngờ nói những lời này ra, Tôn thể nhưng ngừng đĩa, nhìn thoáng qua hần.

Vũ Văn Kim “……” Aiz, đã xảy ra cái gì, Tôn huynh vì sao đột nhiên trừng ta? Ta nói có cái gì không đúng sao?

Đường Lê ngồi ở trong khách sạn một lát, bớt choáng váng đầu rồi, cảm thấy có chút đói, thị nữ hỏi năng muốn ăn cái gì, Đường Lê không có khẩu vị, bỗng nhiên nhớ ra khi xe ngựa tới đây, có người được quá một cỗ hương thơm kỳ lạ, cái này làm cho năng nhớ ngày trước đi đất Thục thăm một người bạn, được cô ấy mang đi ăn một lần.

Năng nhất thời tâm huyết dâng trào, theo hương vị ra khỏi khách điểm, đi đến tiểu điểm nhà kia, ăn một phần mì cay có hương vị khiến người ta hoài niệm. nhẹ nhàng dùng vào miệng chén, Đường Lê nghĩ, nếu có thể gặp lại Tôn Nô, chờ đời mất năng tốt, năng nhất định phải làm cho hần rất nhiều món ngon, năng biết làm rất nhiều mùi vị đều chưa từng kịp làm cho hần hưởng thụ, kỳ thật loại đồ cay này, năng cũng thực am hiểu, chỉ là lúc trước ở thành Bạch Lộc không mua được ớt cay, cho nên không thể làm cho hần.

Năng khi đó đã nghĩ kỹ rồi, quãng đời còn lại phải cùng Tôn Nô làm rất nhiều chuyện, đồ ăn muốn làm cho hần ăn cũng có rất nhiều, nếu không thể hoàn thành, năng vạn phần tiếc nuối, chết cũng không cam lòng.

“Tiểu thư?”

Đường Lê hoàn hồn, đỡ tay thị nữ, chậm rãi ra khỏi tiểu điểm

trên đường dòng người đông đúc, đám người lui tới ồn ào náo động, các loại thanh âm nghe vào tai có vẻ phá lệ ồn ào, Đường Lê có chút không ổn, bước chân nhanh hơn đi lên xe ngựa.

“Thành chủ, mới vừa rồi thu được bái thiếp, Nam Cung Cẩm từ Nam Thành đã vào thành, buổi chiều sẽ tới phủ bái kiến.” Người của phủ Thành chủ tới đưa bái thiếp lên, Vũ Văn Kim chỉ nhìn liền phát ra một tiếng thở dài, ào ào nói: “Sao lại tới nhanh như vậy, ta thật tình không muốn gặp vị Nam Cung mỹ nhân này, nếu nàng thật giống a Minh đã nói, không bằng ta đi Thiên âm Lâu xem khiêu vũ.”

Bọn họ ba người vừa dùng cơm xong, mới đi đến dưới lầu, liền thu được bái thiếp này, Vũ Văn Kim cầm bái thiếp oán giận, ai ngờ vừa ngược mắt, bỗng nhiên phát hiện trước mắt chợt lóe lên, Tôn vốn đi đứng bên cạnh, chớp mắt đã lẩn vào trong đám người.

Advertisement / Quảng cáo

Vũ Văn Kim tròn tròn mắt, “À? Tôn huynh?” hần quay đầu nhìn về phía Đoạn Minh bên cạnh, “A Minh, Tôn huynh đi đâu?”

Đoạn Minh nhún nhún vai tỏ vẻ không rõ lắm, “Ta cũng không biết, bất quá mới vừa rồi bước chân hững hờ như thực vật, ta còn là lần đầu tiên thấy hắn có dáng vẻ này, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?”

Vũ Văn Kim bỗng nhiên tới gần hần, cảnh giác nhìn bốn phía, yếu ớt cười gượng nói: “không phải là có người cố ý điều hổ ly sơn, dẫn dắt Tôn huynh rời đi, muốn hành thích ta đi.” Nam Thành chính là có người tới!

Đoạn Minh: “..... Người bình tĩnh một chút, đừng bám lên trên người ta.”

Tôn đứng ở bên trong đám người, quay đầu nhìn chung quanh, lọt vào trong tầm mắt đều là khuôn mặt xa lạ, mỗi khuôn mặt đều có hi vọng ai nhạc, duy độc không có khuôn mặt quen thuộc vừa rồi kinh hồng thoáng nhìn thấy kia.

hắn chậm rãi dừng bước chân, đột nhiên cảm xúc cuộn cuộn pháp phồng cũng bình ổn xuống.

Đại khái lại là nhìn lầm rồi. Đúng vậy, nàng đã chết, hần từng ôm thi thể nàng lạnh băng ngồi thật lâu, thậm chí tận mắt nhìn thấy thi thể bắt đầu hư thối, cuối cùng cũng là hần tự tay mai táng nàng, nàng đã từ vong sự thật này rõ ràng vô cùng, nhưng dù vậy, vừa rồi trong nháy mắt, hần hoảng hốt nhìn thấy một khuôn mặt tương tự, vẫn cứ theo bản năng truy tìm.

Thiên địa mệnh mông, phù du phiêu bính, không chỗ để về. Tôn lẳng lẳng đứng ở trong đám người náo nhiệt, nhưng những náo nhiệt đó, không có một chút thuộc về hần. hần xoay người trở về, gấp thoáng qua một cỗ xe ngựa

Gió thổi lên lớp lụa xanh mòng lăm mành kiêu, lộ ra một khuôn mặt tái nhợt nhu mỹ, chợt lại nhẹ nhàng rơi xuống.

“Tôn huynh! Huynh rốt cuộc đã trở lại! Vừa rồi sao huynh không nói một lời đã đi rồi, có phải đã xảy ra cái gì không?” Vũ Văn Kim thấy Tôn trở về, lập tức từ trạng thái đề nén biến thành bành trướng, trung khí mười phần đi tiếp đón.

Tôn lắc đầu, cái gì cũng không nói. Đoạn Minh phát hiện hơi thở trên người hần so với vừa nãy càng thêm lạnh băng, chọc chọc cánh tay Vũ Văn Kim, ý bảo hần cảm niệm. Vũ Văn Kim tò mò đến chết vừa rồi Tôn khác thường, nhưng không dám hỏi, vì thế chỉ có thể cười gượng. “Ha ha ha, không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt, vậy không bằng chúng ta đi về trước đi.”

“Buổi chiều người Nam Thành tới, ta còn phải đánh lên tinh thần đi tiếp đón.”

nói đến đây, Vũ Văn Kim lại thờ dài một trận, “thật là phiền toái.”

Dù phiền toái, khách nhân cũng phải nghênh đón, Vũ Văn Kim trong bụng cân nhắc nhìn thấy nữ tử tâm cơ thâm địa rất rất trong truyền thuyết kia, nên ứng đối như thế nào, lại cảm thấy một nữ tử hai mắt mù như vậy dám là lợi một mình đi đến thật sự kỳ quặc, suy đoán có phải kỳ thật bên người có mang theo thích khách chuẩn bị tới uy hiếp hần hay không.

“Tôn huynh, huynh cần phải che chở ta à!”

“Sẽ không có việc gì.” Tôn dứt lời, đứng dậy đi ra ngoài.

“A? A? Cái gì, vì sao không có việc gì, Tôn huynh, huynh phải đi sao? Từ từ à!” Vũ Văn Kim đẩy ngực kinh ngạc, còn muốn nói cái gì nữa, bị Đoạn Minh dè lại, “Thôi, kêu cái gì, người không phát hiện Tôn huynh tâm tình không tốt sao, ta phỏng chừng hiện tại hần muốn một mình yên lặng một chút, ngại quá nháo.”

Vũ Văn Kim: “Cái gì, ta nháo chỗ nào, hơn nữa từ chỗ nào nhìn ra Tôn huynh tâm tình không tốt, không phải hần vẫn luôn đều có biểu tình như vậy sao?”

hắn không yên tâm, đi ra ngoài đứng ở dưới hành lang ngẩn đầu nhìn nóc nhà, nhìn thấy một mảnh góc áo màu đen, lúc này mới yên tâm ngồi trở lại.

không bao lâu, khách nhân tới cửa. Khi vị ‘ Nam Cung mỹ nhân ’ kia được thị nữ đỡ đi vào trước mặt, Vũ Văn Kim có chút kinh ngạc, bởi vì nữ tử trước mặt này, cùng với Nam Cung Cẩm trong tường tượng của hần không quá giống nhau.

Nàng gầy yếu mà tinh tế, áo lụa màu trắng phía trên làn váy vàng nhạt, trong mộng lung lộ ra một loại tươi mới nhàn nhạt, tóc dài dùng dây lụa buộc lên một nửa, còn một nửa buông ở phía sau, hơi hơi đóng đưa theo bước chân, gương mặt kia tuy rằng không phải là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng mà biểu tình của nàng nhu hòa uyển chuyển, mỗi nhợt da trắng, vì bệnh lâu suy yếu làm khí chất nàng càng thêm mờ nhạt —— ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng, Vũ Văn Kim liền vô cớ cảm thấy, vị mỹ nhân này dường như hoa lệ trên cảnh, khí chất bên ngoài làm người ta động tâm.

không được, đẹp như vậy, không thể đúng như ác ngôn a! Vũ Văn Kim nhìn bọn tốt Đoạn Minh bên cạnh, cho hần một cái biểu tình “Lúc trước có phải ngại lừa ta hay không”.

Đoạn Minh đánh giá Nam Cung Cẩm trước mặt, trong mắt cũng có vài phần nghi hoặc, bất quá tiếp thu được ánh mắt Vũ Văn Kim, hần vẫn là trả về ánh mắt “không cần bị bề ngoài lừa gạt”.

Đường Lê nhìn không thấy, không biết bọn họ giao lưu ánh mắt, nàng thấp phần khách khí, hơi hơi thì lễ về phía Vũ Văn Kim, thanh âm như mặt nước ôn nhu, “Mạo muội tới chơi, thất lễ.”

Advertisement / Quảng cáo

Vũ Văn Kim ho khan một tiếng, “Khụ, nào có nào có, chiếu đãi không chu toàn, mong rằng Nam Cung tiểu thư không cần để ý, mời ngồi.”

Đường Lê được thị nữ đỡ ngồi xuống, người hầu dâng trà, Vũ Văn Kim thói quen vuốt tay nói: “Mời uống trà.” nói xong mới ý thức được nàng không nhìn thấy, có chút xấu hổ, Đường Lê thần sắc như thường, vuốt tay ra phía trước sờ soạng một chút, chạm phải chén trà, bung lên nhấp khẽ một ngụm, nước trà cũng không nóng, là ấm.

Hai bên uống trà, ai cũng không có ý từ mở miệng trước, Vũ Văn Kim thân là chủ nhân, khí định thần nhàn, nhưng Đường Lê lấy danh nghĩa xin thuốc tới cửa bái phỏng người, cũng ngồi vững vàng, không có một chút nóng vội.

Ngược lại Đoạn Minh bên cạnh ngồi chơi cây quạt mở miệng trước, hần nói: “Nam Cung tiểu thư, tại hạ Đoạn Minh từ Đoạn thị Đông Hải, trước đây từng đi Nam Thành bái phỏng, từng một lần gặp qua Nam Cung tiểu thư, không biết người còn nhớ rõ?”

Đường Lê cũng không có ký ức của Nam Cung Cẩm, nghe vậy nàng làm vẻ tự hỏi, một lát sau mới lộ ra cười xin lỗi, nói: “thật sự xin lỗi, ta vì trùng độc hôn mê mấy năm, tỉnh lại rồi rất nhiều việc đều quên mất.”

Nàng biểu tình tự nhiên mà thẳng thắn, không có chút nào sợ hãi, Đoạn Minh càng nhìn nàng càng cảm thấy không giống Nam Cung Cẩm lúc trước từng gặp, còn định nói thêm, bỗng nhiên nhìn thấy bên bình phong có một người đứng.

không biết từ khi nào Tôn đứng ở chỗ đó, hần biểu tình cũng đỡ nhìn mỹ nhân ôn nhu cười nhạt ngồi ở kia, cả người đều phảng phất giống một cây cung căng đến mức tận cùng, ngay cả Đoạn Minh đều có thể nhìn ra lúc này hần có bao nhiêu không thích hợp. Vũ Văn Kim thực nhanh cũng chú ý tới Tôn, đồng thời phát hiện hần khác thường, không khỏi cùng Đoạn Minh liếc mắt nhìn nhau một cái.

Tôn huynh, vì sao có biểu tình này? hần vì sao nhìn vị Nam Cung mỹ nhân kia như vậy, hai người có thù oán sao?

Đường Lê không nghe được thanh âm khác, chỉ cảm thấy trong nhà lập tức yên tĩnh, không khí có chút vi diệu.

“Làm sao vậy?” Đường Lê chần chờ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Không hề biết từng có một người đứng bên cạnh

Bởi vì Tôn biểu hiện quá mức cổ quái, Vũ Văn Kim không thể không ra tiếng nói: “Vị này chính là chất nừ của Nam Cung Hiến thành chủ Nam Thành, tiểu thư Nam Cung Cẩm, chúng ta lúc trước từng nóiqua.....”

hắn vừa giới thiệu vừa quan sát biểu tình của Tôn, thấy gương mặt hắn căng thẳng rồi thả lỏng, ánh mắt cũng chậm rãi trở nên yên lặng. Nhắm chặt đôi mắt lại một chút, không còn mang nghi hoặc nhìn Nam Cung mỹ nhân, cảm dao không chút do dự xoay người liền đi. Thực nhanh đi qua bình phong, biến mất ở cuối hành lang.

Đường Lê không nhìn thấy, chỉ có thể từ trong một ít thanh âm rất nhỏ nghe ra, mới vừa rồi hình như có một người tới, bất quá thực mau lại đi rồi, nàng không rõ nguyên do, đoan trang lại trầm ổn vẫn ngồi tại chỗ.

Vũ Văn Kim tròn mắt há hốc mồm, cảm thấy hôm nay Tôn huynh sao lại kỳ kỳ quái quái, nhưng trước mắt còn có khách nhân, hắn cũng không thể quá mức thất lễ, cười cười bồi tội: “Ha ha ha, mới vừa rồi là một vị bạn hữu của ta, tính tình hắn tương đối cổ quái, không thích ở chung cùng người khác, có chỗ nào đường đột thỉnh Nam Cung tiểu thư chớ trách.”

Đường Lê lắc đầu cười nói: “không có việc gì.”

Vũ Văn Kim là người thích vàng cũng thích mỹ nhân, gặp mặt với mỹ nhân, thái độ thực không tồi, không đến một lát liền quên mất lời Đoạn Minh từng nói, cảm thấy Nam Cung Cẩm ôn nhu lại thiện giải nhân ý, không có nửa điểm kiêu căng, nói chuyện cũng hào phóng không ngượng ngùng, không tự chủ được cùng nàng hàn huyên, đối với việc Đoạn Minh xem thường, hắn lại nửa điểm không chú ý.

Tới cuối cùng, Vũ Văn Kim thịnh tình mời Đường Lê ở lại trong phủ, Đường Lê vui vẻ đáp ứng. Đám người theo thị nữ đi xuống nghỉ ngơi, Vũ Văn Kim quay đầu nhìn thấy bạn tốt cười như không cười, mới nhớ tới mình lúc trước từng nói, vô đầu một chút: “Ai nha, không ổn, ta so ý.”

“Bất quá, a Minh, không phải thật sự là người nhìn nhầm sao? Ta thấy vị tiểu thư này cũng không giống loại người như ngươi nói.”

Advertisement / Quảng cáo

Đoạn Minh lạnh lạnh nói: “Có thể thu phục người nhanh như vậy, làm người thay đổi cái nhìn đối với nàng, ta chỉ có thể nói vị Nam Cung tiểu thư này khả năng so với trước đây càng biết nguy trang.”

Vũ Văn Kim cười lộ lên, “Kỳ thật a Minh ngươi cũng không cần như thế, ta giữ nàng lại cũng chỉ là bởi vì cho Nam Thành mặt mũi, còn có.....”

Đoạn Minh: “Ta biết, người là tò mò Tôn huynh vì sao lúc nhìn thấy nàng lại dị thường như thế. Người con người này, có một ngày sẽ chết vì lòng hiếu kỳ.”

Vũ Văn Kim không cho là đúng, “Người thì không hiếu kỳ?”

Đoạn Minh xôn xao một chút mở cây quạt, lộ ra tươi cười ý vị thâm trường, “Đương nhiên tò mò, tuy rằng biết Tôn huynh không lâu, nhưng người có thể làm hắn thay đổi sắc mặt, ta cũng cảm thấy thập phần hứng thú.”

Bên người Đường Lê là hai thị nữ mang đến từ Nam Thành, còn có hai thị nữ Đông Thành được phái tới hầu hạ, hai người một đường dẫn các nàng tới khách viện, trên đường giới thiệu một ít việc Đông Thành cho nàng. Đường Lê lắng lắng nghe, trong lòng đang suy tư, đến tốt cùng nên làm thế nào để Vũ Văn Kim cam nguyện đưa ra Mật Đà Sinh, từ hôm nay gặp mặt nàng có thể cảm giác được Vũ Văn Kim người này, bất đồng với hạng người đa mưu túc trí tâm cơ thâm trầm như Nam Cung Hiến, hắn có mộtphần lỗi lạc, có lẽ việc này cũng không khó như lúc trước nàng vẫn nghĩ.

Còn nữa, làm thế nào rồi khỏi hai thị nữ Nam Thành, không khiến người khác hoài nghi mà dò hỏi tin tức Tôn Nô, thị nữ Đông Thành ước chừng cũng giống Nam Thành, không rõ lắm bí sự giang hồ, nhưng thật ra Vũ Văn thành chủ rất có khả năng biết, từ cuộc nói chuyện có thể nghe ra, hắn là người yêuthích bát quái.

Đường Lê trong lòng tự hỏi, lại không biết trên óc nhà gần đó, có người xa xa nhìn nàng, đứng là Tôn Nô nàng vẫn tâm tâm niệm niệm.

Hai người một nhìn không thấy, một không quen biết.

“Nam Cung tiểu thư, tới rồi, chỗ khách viện này tên là ‘ không Thửy ’, thanh tịnh lịch sự tạo nả, còn có đình viện rộng lớn, trông rất nhiều trúc tương phi cùng với hương thảo chi Đông Thành chúng ta mới có, nếu ngài có hứng thú, có thể đi Tiêu Trúc kính ở bên cạnh một chút.” Thị nữ khách khí giới thiệu.

Đường Lê ngồi lên đệm mềm bày trước cửa sổ, nghiêng tai nghe chim hót bên ngoài, cảm nhận được làn gió tươi mát phất bên người, thoáng thả lỏng hơn. Bọn thị nữ ngồi một bên, nàng xua xua tay ôn thanh nói: “không cần ở chỗ này, các người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Chi còn một mình nàng, nàng rót cuộc chậm rãi thờ ra một hơi, lộ ra vẻ mệt mỏi, xoa ấn lên huyệt Thái Dương.

Tôn nhẹ nhàng đứng ở dưới gốc cây trong viện, cách nửa cái sân, lặng lẽ nhìn người ngồi bên cửa sổ. Biết rõ đây không có khả năng là Đường Lê, hắn vẫn nhìn không được đi tới, thân thể dường như tự có ý thức, chớ hắn lấy lại tinh thần, người đã đi vào chỗ này.

Dưới ánh mặt trời, mặt người kia có vẻ mỏng lung, như là một cánh trong mơ chân thật, trong nháy mắt Tôn hoài nghi đây lại là một giấc mộng. Mấy năm trước, lúc nàng vừa rời đi, hắn cũng thường mơ như vậy, vừa quay đầu, giống như thấy nàng ở trong dòng người phát tay với hắn; đi đến một nơi xa lạ, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm nàng, tìm thấy một bóng dáng tương tự, nhìn kỹ rồi lại phát hiện chỉ là ảo giác; ngay cả trong gió cát Mạc Bắc, đều từng xuất hiện bóng dáng nàng. Nàng luôn cười, liếc hămhăm cái liền rời đi, đánh về không chút nào lưu luyến.

hiện giờ năm năm qua đi, hắn rất ít khi nhớ đến nàng. Bởi vì một năm so với một năm hắn càng minh bạch, người chết không thể sống lại, hắn một mình ở thế gian này mỗi một ngày, thân thể nàng ở dưới hoàng thổ lại hư thối một phần, đến giờ chỉ sợ đã biến thành một khối bạch cốt, không còn bộ dáng như trong trí nhớ của hắn.

Thứ tốt đẹp nhất trong cuộc đời, thí dụ như sương mai, luôn lướt qua trong chớp mắt, truy tìm khôngkịp.

Đó là một khuôn mặt phá lệ giống Đường Lê, không chỉ có dung mạo, biểu tình càng thêm giống, đặc biệt là lúc nhòen miệng cười, mặt mày giãn ra, giống đến tận xương tủy, một phản tương tự này khiến cho cả người hắn đều bắt đầu ăn ần đầu đầu.

Tôn xoay mặt, dùng sức bưng kín cái trán, sắc mặt hắn tái nhợt, đôi mắt đen nhánh dựng đầy đau xót. Nam Cung Cẩm này mười phần tương tự Đường Lê, như là một lưỡi dao sắc bén, mổ ra miệng vết thương năm xưa của hắn, xé rách tạng phủ, máu chảy đầm đìa bên trong.

Đứng một hồi lâu, tổn tổn cuộc buông tay xuống, hắn đi đến chỗ người ngồi một mình ở kia, giống mộtmảnh lá cây nhẹ nhàng nháy lên, đứng ở trên lan can ngoài cửa sổ. Động tác của hắn uyển chuyển nhẹnhàng, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp, cho dù gần như vậy, Đường Lê như cũ vẫn không thể phát hiệnhắn tồn tại.

Trong viện này có một thân cây, nó hoa trắng không biết tên, đại khái đã mau qua mùa hoa, rụng xuống đầy đất, cũng đậu ở đầu vai Tôn, màu trắng giống như tuyết.

một đóa hoa nhỏ từ trên nhánh cây rơi xuống, trong lúc xuất thần Tôn cúi tay tiếp được, hoàn hồn rồi lại buông tay, làm nó tiếp tục bay đi. Vốn dĩ nó hắn là đứng ở trên lan can, nhưng Đường Lê ngồi bên cửa sổ không biết có phải đã nhận ra cái gì, bỗng nhiên cúi tay, vừa lúc đón được đóa hoa trắng đó.

Nàng tựa hồ không nghĩ tới sẽ có cái gì dừng ở trong tay mình, tay thu sở sở, phát hiện là một đóa hoa, trên mặt liền lộ ra cười nhạt, cảm hoa đặt ở chóp mũi khẽ ngửi.

Tôn nhìn nàng, nháy mắt trong lòng có một ý niệm rất cường liệt, hắn cảm thấy đây là Đường Lê. Tìm hắn yên lặng đã lâu, bởi vì cái nhột nhột tươi cười này bỗng nhiên động đậy, chỉ vào lúc hắn nhìn thấy Đường Lê cười lộ lên như vậy, mới có loại cảm giác này.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng ánh mắt gần như mê ly trong một chớp mắt, thực nhanh trở nên thanh minh. Tôn đột nhiên cảm thấy không thể nào tiếp tục nhìn thẳng vào gương mặt này, mũi chân điểm một cái, nhảy lên cây hoa, cả người chột biến mất không thấy.

Đường Lê cảm hoa đưa vào lan can, hai mắt vô thần nhìn đình viện, không hề biết từng có một người đứng bên cạnh.

Buổi tối, Vũ Văn Kim làm chủ nhân, muốn khoản đãi khách tới Nam Thành. Đường Lê đương nhiên là trang phục lịch lấy tham dự, cho dù quan hệ giữa Đông Thành và Nam Thành cũng không tốt, nhưng sự tình liên quan đến thể diện vẫn phá theo lễ nghi. Lúc Đường Lê ngồi vào vị trí, Vũ Văn Kim đã tới rồi, hắn cười nói: “Tối nay là tiệc nhỏ khoản đãi chư vị khách khứa tới Nam Thành, mọi người không cần câu thúc, tận tình tùy ý.”

Lần này trừ Đường Lê, còn có một tâm phúc của Nam Cung Hiến, tên là Cửu Đồ, lấy danh nghĩa chiếu cố để theo Đường Lê cùng đến, lúc này cũng ở trong tiệc, hàn huyên cùng với Vũ Văn Kim. Thấy Vũ Văn Kim bên kia còn một cái ghế không, hắn như lo lắng hỏi: “Sao còn một chỗ ghế trống, ghế này quan trọng như thế, không biết là người nào của Vũ Văn thành chủ?”

Vũ Văn Kim nghĩ khi nhẹ nhàng tùy ý: “Là một bằng hữu của ta, nhưng tính cách hẳn bất đồng với người bình thường, không thích loại yến hội náo nhiệt này, lúc này chậm chạp chưa hiện thân, ước chừng lần này lại không muốn tới.”

Cửu Đồ cũng trên mặt mang cười, lại che dấu không nổi tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt, “nói đến, ta nghe thấy một tin đồn, nghe nói vị đạo khách Tôn trong truyền thuyết kia giao hảo cùng Vũ Văn thành chủ, gần đây từng xuất hiện ở Đồng Thành, hay là, bằng hữu theo như lời Vũ Văn thành chủ đó là vậy này?”

Vũ Văn Kim còn không có mở miệng, trước hết nghe thấy một tiếng đồ sứ vỡ, hẳn kinh ngạc nhìn lại, nhìn thấy phía trên Cửu Đồ, Nam Cung Cẩm thất thố quét rơi một cái ly sứ. hẳn tưởng Nam Cung Cẩm không nhìn thấy gì, không cần thận làm rơi cái ly, vừa mới chuẩn bị gọi người một lần nữa bố trí cho nàng. bỗng nhiên nghe nàng hỏi: “Tôn? không biết là Tôn nào?”

Cho dù đã áp xuống, vẫn có thể làm người khác nhìn ra lúc này nàng kích động. Vũ Văn Kim kinh ngạc, lúc trước thấy vị Nam Cung Cẩm này trầm ổn đoan trang, đã khác sâu ấn tượng, hiện tại biểu hiện này là thể nào? hẳn nhìn không được lại nghĩ tới lúc trước Tôn huynh nhìn thấy nàng cũng khác thường, trong lòng vừa động, trong mắt tò mò càng sâu.

Cửu Đồ cũng kỳ quái với phản ứng của Nam Cung Cẩm, hẳn biết Nam Cung Cẩm hẳn là không có giao thoa cùng với Tôn mới đúng, nhưng hiện tại biểu hiện của nàng lại không giống.

Hai bên đều sở không được đầu óc, chỉ có Đường Lê nỗ lực khắc chế chính mình, nàng không nghĩ tới đột nhiên ở chỗ này sẽ nghe được tên Tôn, vốn tưởng rằng còn cần thật lâu mới có thể biết được tin tức về hắn, ai ngờ thế nhưng khả năng lại ở ngay bên cạnh. Nàng nôn nóng lại khẩn trương chờ đợi trả lời, đúng lúc này, một bóng người đi vào trong phòng

Vũ Văn Kim nhìn thấy người tới, ánh mắt sáng lên gọi: “Tôn huynh, huynh tới vừa lúc, chúng ta đang nói đến huynh đây.”

Đường Lê hô hấp cứng lại, mặt chuyển ra cửa, lần đầu tiên hận mình sao lại không nhìn thấy.

“Phải không?”

Chỉ là hai chữ đơn giản, lại làm hai mắt Đường Lê đột nhiên nóng lên. Là Tôn Nô, thanh âm này chính là Tôn Nô! Nàng nhìn không được đứng lên, bởi vì quá mức vội vàng, tay áo phất qua bàn nhỏ trước mặt, làm đồ hơ phần nửa ly cốc phía trên, vang lên một đám thanh âm rồi tĩnh rồi mù, dẫn tới hơn nửa số người trong sảnh đều nhìn lại nàng.

Nhưng Đường Lê đã bắt chấp chuyện này, nàng nhấc lần váy, vội vàng vòng qua bàn nhỏ trước mặt, đi đến chỗ thanh âm.

“Tôn Nô, là Tôn Nô sao?”

Tất cả mọi người có chút ngạc nhiên, không biết vị Nam Cung tiểu thư này làm sao vậy, càng vì nàng xưng hô với Tôn mà cảm thấy kinh ngạc. Tôn Nô, đúng vậy, hẳn năm đó từng ở Luyện Vực làm sát thủ, là dùng tên này, nhưng sau đó không biết thế nào hẳn rời khỏi Luyện Vực, lại đối địch cùng Hạ Hầu Huyền Ngự thành chủ Bắc Thành, hai người đánh một trận lưỡng bại câu thương, từ đó về sau, không ai dám gọi hẳn là Tôn Nô, chỉ gọi hẳn là Tôn.

Tôn lộ ra một chút ngạc nhiên, đứng tại chỗ nhìn người có vẻ lảo đảo đi đến chỗ mình.

Cửu Đồ nhui mày, giọng nói: “Tiểu thư, người say rồi, sao lại thất lễ như thế?”

Đường Lê gạt mình, lúc này mới nhớ tới Cửu Đồ tồn tại, nàng khẽ cắn môi, hít một hơi miễn cưỡng ổn định nỗi lòng, vẫn có chút vội vã lên: “Tôn, ta có chuyện quan trọng thương lượng cùng huynh, khôngbiết sau đây có thể mời huynh đơn độc gặp nhau?” Nàng cần phải đơn độc nói chuyện cùng Tôn Nô, nếu không bị những người khác nghe thấy, nhất định sẽ đưa tới phiền toái lớn, Cửu Đồ bên kia cũng không thể không phòng, còn có, nàng càng sợ Tôn Nô cự tuyệt.

Nghe xong lời này của Đường Lê, lông mày Cửu Đồ run rẩy, Vũ Văn Kim nuốt nửa làm rơi ly rượu. Vị Nam Cung mỹ nhân này, chẳng lẽ là có âm mưu gì sao? hẳn đầu tiên là nghĩ đến mỹ nhân kế, tức khác xem ánh mắt hai người trong sảnh lên có chút không đúng.

Tôn mặt vô biểu tình, phảng phất nhìn không thấy gương mặt trước mắt này giống Đường Lê, lạnh đạm nói: “không cần, ta cùng với người cũng không quen biết, không có gì để nói.”

Đường Lê có chút nóng nảy, theo thanh âm bắt được tay áo hẳn, nhưng mà thực nhanh đã bị phất ra. Thanh âm của Tôn lần thứ hai vang lên nói: “Ta cáo từ trước.”

Advertisement / Quảng cáo

hắn dứt lời, xoay người lưu loát liền đi, không chuẩn bị tham gia yến hội nữa.

Đường Lê nghe thấy tiếng bước chân hẳn đi xa, cái gì cũng không để ý, nhấc chân đuổi theo, nàng không nhìn thấy, không cần thận đá vào một cái bàn nhỏ trước mặt, ly trên bàn vỡ vụn đầy đất. Nàng dậm lên, cảm thấy một bàn chân bị đâm đau, vẫn cần răng đuổi về phía trước, lại không cần thận đụng ngã một tấm bình phong.

Cửu Đồ nhìn không nổi, quát hai thị nữ đang chân tay luống cuống: “Tiểu thư say thành như vậy, các người còn không mau đưa nàng về!”

Hai thị nữ vội vàng chạy tới đỡ, lại bị Đường Lê đẩy ra, nàng nôn nóng vạ phần, chỉ cần nghĩ đến Tôn sẽ rời đi, khả năng qua mắt lần này hai người sẽ không còn cơ hội gặp mặt, bỏ qua như vậy, nàng thấy khổ sở lại sợ hãi.

“Tôn Nô, Tôn Nô huynh đứng lại, là ta, là Đường Lê! Ta đã trở về!” Nàng không biết Tôn Nô có đi xa hay không, chỉ có thể hô to. Bỗng nhiên, dưới chân nàng trống không, cả người ngã về phía trước. Trước mặt nàng là bậc thang, cả người dẫm vào khoảng không liên tếp ngã.

Bên hông căng thẳng, Đường Lê chỉ cảm thấy một cánh tay hữu lực giữ chặt cả người nàng, ôm lên, nàng lao vào lồng ngực kia, nghĩ thấy được một cổ hơi thở xa lạ quen thuộc.

Vành mắt đỏ lên, Đường Lê không chút do dự ôm lấy cổ người này, nhỏ giọng nói: “Tôn Nô, ta là Đường Lê, huynh còn nhớ rõ ta sao?”

“Nàng là..... Đường Lê?” Thanh âm thô ách vẫn khiến nàng tưởng niệm đó chậm rãi vang lên bên tai.

“Phải, là ta.” Đường Lê cười gât đầu, nước mắt từ gương mặt không ngừng chảy xuống.

PS: Ta thích người mạnh mẽ dứt khoát như tiểu ty tỷ. Tiểu nam thần đúng là số hưởng mà, chả phải vất vả gì vẫn ôm được mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Ta là Đường Lê, không lừa chàng

Mọi người trong bữa tiệc, bao gồm lấy Vũ Văn Kim là đại diện của Đồng Thành, và lấy Cửu Đồ là đại diện Nam Thành, đồng thời lâm vào trong một loại không khí vi diệu.

Đầu tiên là Nam Cung Cẩm thất thố, kêu to đuổi theo Tôn chạy ra ngoài, nếu chi xem một đoạn này, ước chừng là truyền thuyết lang vô tình thiếp cố ý it ai biết đến, nhưng hai người chột như là người yêu nhau đã lâu, cảm tay ôm nhau, thế này làm người ta không hiểu được.

Ngay cả Vũ Văn Kim đứng dậy đuổi theo ra, nhìn thấy Tôn huynh ôm mỹ nhân vào trong ngực, cũng nhìn không được lộ ra biểu tình như trời sụp đất nứt.

Tôn huynh, người lạnh nhạt đến mức không cho bất kì kẻ nào tới gần? Huynh đang làm gì? Huynh ở trước mặt đông đảo người Nam Thành ôm tiểu thư chưa lấy chồng nhà người ta không buông, còn càng ôm càng chặt!

Từ từ, Nam Cung tiểu thư hình như có hôn ước? Vũ Văn Kim rút rút khóe miệng, nghĩ thầm, thế này không ổn.

Cửu Đồ và Vũ Văn Kim cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều cảm thấy mạc danh xấu hổ. Cửu Đồ sở với Vũ Văn Kim càng thêm mừng bức, vẫn nghĩ tiểu thư trước nay bằng thanh ngọc khiết, trong mắt không chấp nhận được nửa hạt cát, tuổi còn nhỏ đã như tuyết liên băng son, hiện giờ ngủ say tỉnh lại, sở với trước đây ôn hòa hơn, cũng đoan trang biết lễ, nhưng ai ngờ được, chỉ chớp mắt nàng dường như trảng tã, không còn chút rụt rè nào, kêu to đuổi theo một người nam nhân.

hắn chỉ nghe thấy tiểu thư nhà mình hô to một câu “Tôn Nô huynh đứng lại, là ta, là Đường Lê! Ta đãtrở về!” Những lời này làm hẳn vừa nghe rồi nghĩ trăm lần cũng không nghĩ ra, tình tế suy ngẫm lại hẳn cảm giác được một cổ cảm tình gút mắt hỗn loạn—— mặc kệ thế nào, người khác không rõ lắm, người Nam Thành bọn họ còn không rõ ràng sao, tiểu thư nhà mình cùng thành chủ Bắc Thành Hạ Hầu Huyền Ngự có hôn ước trong người, nghe nói năm đó hai người bọn họ có tình với nhau, bằng khônglúc trước tiểu thư cũng sẽ không vì Hạ Hầu Huyền Ngự chấn một lần làm cho trảng độc hôn mê mấy năm.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng hôm nay xem ra, vị tiểu thư này năm đó không chỉ trêu chọc một Hạ Hầu thành chủ, chỉ sợ còn cùng sát thủ Tôn nổi tiếng này cũng có tư tình, tựa hồ lúc đó nàng dùng tên giả. Trong đó, tuyệt đối có một ít nội tình không thể nói cho người ngoài.

Cửu Đồ biểu tình phức tạp, trầm nghĩ, tiểu thư đến tốt cùng là thích ai? Ai cũng đều không dễ chọc a, mặt khác, hẳn còn cảm giác Hạ Hầu thành chủ cả người tán mát ra ánh sáng xanh.

Con người hẳn nghĩ tương đối nhiều, thực nhanh liền tưởng đến năm đó Tôn và Hạ Hầu Huyền Ngự có một lần đại chiến, lúc trước mọi người đều không hiểu nguyên nhân, bây giờ xem ra, đều là bởi vì cảm tình gút mắt. Cảm giác mình tìm ra nguyên nhân rồi, Cửu Đồ biểu tình càng thêm phức tạp, thậm chí có chút lo lắng Hạ Hầu Huyền Ngự nếu thật sự cùng thành chủ nhà mình tới nơi này, nhìn thấy vị hôn thê cùng một nam nhân khác đây đưa không rõ, có thể dưới sự giận dữ ra tay làm cái gì hay không.

Nam Cung Cảm tiểu thư của Nam Thành bọn họ, vừa không cẩn thận sẽ phải lật thuyền. Mà nguyện vọng của bọn họ muốn cùng Bắc Thành liên hợp cũng phải tan biến, vậy không được!

Cửu Đồ kiên cường đứng dậy, đầu tiên tiến lên có ý định đoạt người, “Tiểu thư, tối nay người say quá mức, vẫn nên đi xuống nghỉ ngơi trước đi. Người tối, mau đỡ tiểu thư đi xuống!”

Mưu toan đoạt người từ trong tay Tôn, Cửu Đồ còn chưa tới gần mười bước, đã bị một ánh mắt sắc bén của Tôn cố định tại chỗ.

Đường Lê lúc trước vì giữ lại Tôn Nô mà bất chấp nhiều như vậy, bây giờ Tôn cũng có tâm tình tương tự, hẳn bức thiết muốn biết rõ ràng, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì, cũng bất chấp những người đứng xem tâm tình phức tạp thế nào, trực tiếp bế Đường Lê lên đi ra ngoài.

Bị áp bách bởi khí thế của hắn, không ai dám đuổi theo, mấy võ sĩ Nam Thành dưới áp lực của Cửu Đồ miễn cưỡng đuổi theo ra ngoài hai bước, liền cảm thấy một trận đau đớn ở trên mặt và trên đùi, mấy người giờ tay sờ, chạm đến đây tay máu tươi, tức khắc sợ hãi dừng bước chân.

Bọn họ đều rất rõ ràng, đây là một cái cánh cáo, nếu còn dám đi lên phía trước, kết cục tuyệt đối là cái chết.

Cửu Đồ trơ mắt nhìn Tôn đem người đi, mặt đều xanh rồi, Vũ Văn Kim sờ sờ cái mũi, tiến lên lời kéo hánngồi xuống, giống như cái gì cũng chưa phát sinh, thong dong nói: “Cửu tiên sinh không cần lo lắng, Tôn huynh và Nam Cung tiểu thư nhìn đáng vẻ là người quen biết cũ, hai người còn như có tình có nghĩa, ôn chuyện cũng không có gì, tiền sinh hà tất chọc đến hai người không vui, tối tới, mặc kệ bọn họ, tiền sinh uống rượu!”

Cửu Đồ:..... Rượu vào càng đáng, tâm sàng càng sâu, muốn nói nước mắt chảy trước. Bắc Thành và Nam Thành liên hôn làm sao bây giờ! đại kế của thành chủ bọn họ làm sao bây giờ!

Tôn một lời không hợp muốn giết người, khí thế quá đáng sự, bọn họ có thể tạm thời thoát thân, tìm nơi thanh tĩnh, tránh đi mọi người để nói chuyện. Đường Lê ôm cổ Tôn, lúc trước còn vạn phần nôn nóng, giờ phút này nổi lòng chậm rãi bình tĩnh hơn, ngược lại không vội mở miệng, chỉ lẳng lặng dựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập bên trong có vẻ hơi dồn dập.

Nàng từ lúc ở trong thân thể này tỉnh lại cũng chưa bao giờ thả lỏng, mà dựa vào Tôn Nô, tự nhiên cứ như vậy lơ lửng xuống dưới, giống như lúc trước vừa mở mắt phát hiện mình trở thành nữ chủ Sở Lữ, chỉ có ở bên người này, mới có cảm giác an tâm.

Nàng không biết Tôn đưa mình tới nơi nào, lúc bị buộc ra, nàng lập tức đuổi tay về phía trước bắt được cổ tay Tôn, “Tôn Nô, huynh tin tưởng ta, ta là Đường Lê, không có lừa huynh.”

Tôn trong hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới tình hình trước khi Đường Lê chết, cuối cùng phảng phất nàng cũng nói một câu như vậy. Đồng tử của hắn co rụt lại, theo bản năng cầm tay Đường Lê.

Đường Lê có thể cảm nhận được tâm tình hắn giờ phút này, bởi vì nàng cũng giống thế, không thể nào bình tĩnh, nàng chậm rãi nói: “không sai biệt lắm khoảng ba tháng trước ta từ thân thể này thức tỉnh, ký ức cuối cùng là bị Hạ Hầu Huyền Ngự giết chết, thân thể này gọi là Nam Cung Cẩm, là chất nữ của Nam Cung thành chủ, ta không có ký ức của nàng ấy, tỉnh lại rồi tìm hiểu mới biết được, từ lúc ta chết đã qua 5 năm.”

“Chết mà sống lại, huynh có thể không tin, nhưng đây đúng là sự thật.”

Tôn nhìn khuôn mặt nàng ở dưới ánh trăng, thanh âm khàn khàn đến cực điểm, “Việc hoang đường như thế, ta không thể tin được, nhưng ta muốn tin tưởng.”

Đường Lê không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể từ trong thanh âm nghe ra cảm xúc của hắn, thế này làm cho nàng thấp thỏm mà đau lòng, nàng nhịn không được chậm lại âm điệu, tình tế ôn nhu nói: “Mỗi một sự kiện lúc chúng ta ở bên nhau ta đều nhớ rõ, ta nói cho huynh nghe được không?”

Advertisement / Quảng cáo

“Ban đầu gặp huynh là ở Quý Khố Nguyên, huynh trọng thương trong người, cơ hồ đã không còn hơi thở, ta cảm thấy huynh lớn lên rất đẹp, cho nên quyết định ở lại nơi đó chiếu cố huynh.....” không phải bởi vì hắn đẹp, là bởi vì nàng sớm từ thời thiếu nữ đã biết cả cuộc đời người này, vào độ tuổi nàng vừa mới biết cái gì gọi là thích, lúc ban đầu tâm động, bởi vì phản tình tiết đặc thù này, thích hắn hình như là chuyện vô cùng đơn giản.

“..... Sau đó chúng ta được hồ ly đó mang ra khỏi Quý Khố Lâm, đi đến một khách điểm, ngay từ đầu ta không phát hiện đó là một hắc điểm, kết quả nửa đường mượn phòng bếp, ở dưới đồng tử thấy mộtkhối thi thể, hoảng sợ.....”

“Chúng ta ở lại Bạch Lộc thành, khi đó ta nghĩ rất đơn giản, chỉ muốn tìm một chỗ ở lại, có thể có mộtcách nào đó nuôi sống mình, cũng có thể cho huynh một nơi có thể nghỉ ngơi.” Đường Lê nói, bỗng nhiên cười một chút, “Huynh bởi ta ra cửa mua đồ, những người khác đều ngộ nhận chúng ta là phu thê, lúc ấy ta nghĩ, nếu là thật thì tốt rồi, nếu huynh cũng nguyên ý thích ta, quãng đời còn lại của ta nhất định sẽ đối đãi thật tốt với huynh.”

Tựa như lúc ban đầu nàng ở trong quyển tiểu thuyết kia biết một người tên là Tôn Nô, khi đó nàng cảm thấy nếu mình may mắn có thể được một người yêu yên lặng bảo hộ như vậy, nhất định sẽ không giống nữ chính vút đi như giấy rách, nàng sẽ thật quý trọng hồi báo.

“..... Trừ hai cái trăm bạc và hoa lụa ban đầu, sau đó huynh lại mua cho ta cây trầm gỗ và hoa tai, ta thích nhất đôi hoa tai trân châu nhỏ nhỏ đó, đáng tiếc có một hôm bị rơi mất một chiếc, không biết rớt ở chỗ nào, ta ngược ngùng nói với huynh, tự mình tìm kiếm, đáng tiếc hần cũng không tìm được, thấy Đường Lê rất không cao hứng, hần liền đi tìm được người bán hoa tai lúc trước. Người bán hàng rong lúc đầu cũng không muốn bán lẻ một cái cho hần, nhưng thê từ của người bán hàng rong nghe hần nói việc này rồi, làm chủ bán cho hần.

Đối với Tôn mà nói, đã là chuyện mấy năm trước, nhưng hần không hề quên, Đường Lê nói đến, hần liền rõ ràng nhớ lại đoạn thời gian làm bạn gần gũi đó. hần gắt gao ôm Đường Lê ở trong ngực, rốt cuộc lần thứ hai mở miệng, nói giọng khàn khàn: “Kỳ thật, một cái hoa tai đó là ta mua cái khác, cũng không phải tìm được.”

Tuy rằng Đường Lê chưa nói, nhưng hần phát hiện nàng không đeo hoa tai trân châu nàng thích nhất, trên trang đài còn lại có một cái hoa tai, nàng lại luôn tìm kiếm gì đó ở trong góc, liền đoán được nàng làm rơi một cái, vì thế cũng yên lặng hỗ trợ tìm kiếm, đáng tiếc hần cũng không tìm được, thấy Đường Lê rất không cao hứng, hần liền đi tìm được người bán hoa tai lúc trước. Người bán hàng rong lúc đầu cũng không muốn bán lẻ một cái cho hần, nhưng thê từ của người bán hàng rong nghe hần nói việc này rồi, làm chủ bán cho hần.

Đường Lê: “Kỳ thật, ta biết đó là huynh mua cái khác, bởi vì sau đó, ta tìm được ở trong một góc lu nước to cái ta làm mất kia.” Nàng vì thế hiểu ra, liền đem cái hoa tai trân châu mất mà tìm lại được đó giấu ở phía dưới hộp trang sức, coi như cái gì cũng chưa phát hiện.

Đây chỉ là một việc rất rất nhỏ mà thôi, dù là mất đi, hay là tìm về, hai người đều không nói ra, đó vốn dĩ không phải là một đôi hoa tai trân châu, sau đó vẫn luôn đeo ở trên cổ tai nàng, cho đến lúc nàng chết.

“Nàng đã trở lại, là thật sự.” Tôn cơ hồ thở dài nói.

Đường Lê đau xót trong lòng, giờ tay sờ soạng gương mặt Tôn. Nàng dùng ngón tay phác họa ra khuôn mặt hần hiện tại, phảng phất là gãy đi một ít, độ cong sắc bén có một chút xa lạ. Nàng chậm rãi sờ soạng một lần, lại sờ sờ đôi tay Tôn, vẫn cứ là đôi tay dày rộng, nhưng đốt ngón tay thô cứng dường như còn lưu lại vài vết sẹo nhỏ, nàng vuốt ve, hỏi: “Đây là vết sẹo sao?”

“Chỉ là vết thương nhỏ, đã sớm khép lại.” Tôn vẫn không nhúc nhích mà tùy ý để nàng sờ soạng, hai mắt nhìn chăm chăm nàng không muốn dời đi một lát.

“Ta nhớ rõ trước kia tay huynh nơi này không có thương tổn.” Đường Lê dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, động tác và trong giọng nói đều là thương tiếc cùng áy náy, “Thực xin lỗi, ta để huynh một mình lâu như vậy.”

Biểu tình trên mặt Tôn vẫn thường lạnh nhạt đã sụp đổ, hần lại nghĩ tới Đường Lê chết đi, tay khôngkhỏi run rẩy, “không, là ta để nàng chịu đựng thống khổ như vậy, ta không thể làm được hứa hẹn lúc trước.”

Đường Lê: “Nhưng huynh sống sót, đó chính là kỳ vọng của ta lúc ấy, cảm ơn huynh hiện còn sống tốt.” Nàng nói, lại thử sờ soạng đầu Tôn, ôm đầu hần vào trong ngực khẽ hôn.

Tôn: “.....” hần không rõ, vì sao thê từ âu yếm của mình, rõ ràng nhỏ tuổi hơn mình, lại luôn thích ôm mình ý vị tràn ngập thương tiếc như vậy.

Nhưng bởi vì đó là Đường Lê, hần không gãy gục, dễ dàng ôm. hần muốn nói, về sau sẽ không, hần sẽkhông để nàng thừa nhận thống khổ như vậy, sẽ không làm nàng xuất hiện ngoài ý muốn như vậy, nhưng hần còn chưa nói ra mệnh, đã nghe thấy Đường Lê nói: “Tôn Nô huynh yên tâm, ta sẽ không để huynh chịu loại khổ sở này, cũng sẽ không có ngoài ý muốn như vậy.”

Tôn: “..... Ừ.” Bị đoạt mất lời muốn nói, hần nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể ừ một tiếng.

hần trầm mặc một lát, lại muốn nói Hạ Hầu Huyền Ngự bên kia cũng không cần lo lắng, kết quả mới vừa mở miệng, lại nghe Đường Lê nói: “Còn có Hạ Hầu Huyền Ngự kia, cũng không cần lo lắng, ta đã nghĩ ra biện pháp đối phó hần, ta tuyệt sẽ không để hần sống yên.”

Tôn: “..... ù.” Sớm từ 5 năm trước, tận mắt nhìn thấy Đường Lê chết ở trước mặt, hẳn liền quyết định sẽ tự tay giết Hạ Hầu Huyền Ngự.

“Đôi mắt của nàng.” Tôn vuốt khóe mắt Đường Lê, “sẽ chữa khỏi.”

“Được.” Đường Lê dán mặt lên bàn tay hần, biểu tình ôn nhu yên tĩnh, giống một đóa hoa mềm mại, “Chỉ cần huynh ở bên ta, ta sẽ không sợ.”

Hai người ngồi ở nhà thủy tạ bên hồ, cách mặt hồ, phía trước ẩn ẩn truyền đến tiếng ca vũ trong yến hội, Đường Lê dựa vào trên người Tôn, trong chốc lát nghe xong tiếng nhạc mờ ảo kia, “Chúng ta phải đi về sao?”

“không, ta đưa nàng đi nghỉ ngơi, nàng cần nghỉ ngơi thật tốt.” Tôn đã nhận thấy được hiện giờ thân thể nàng suy yếu, đỡ nàng đứng lên.

Đường Lê đứng lên, bỗng nhiên từ một tiếng nâng chân phải lên. Tôn Nô nhìn về phía chân nàng, lúc này mới phát hiện nàng mới vừa rời chỗ nàng dẫm lên có vài vết máu.

“Nàng bị thương?” Tôn đỡ nàng ngồi trở lại, nâng chân nàng lên xem xét, lúc này mới phát hiện đế giày của nàng bị cắt, toàn bộ đế giày đều là máu, vừa rồi lòng hần đại loạn, thế nhưng không hề phát hiệnra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Chuyện lúng túng này

Tôn ở trong phủ thành chủ cũng có một chỗ tạm trú, bởi vì hần tính tình quái gở, chỗ tạm trú này phi thường hẻo lánh, bình thường không có người ở, trong viện trồng đầy ngô đồng chuối tây, u tĩnh quanh què.

Tôn ôm Đường Lê đi vào trong phòng, đốt đèn sáng lên, đi đến trước mặt nàng tính tế xem xét miệng vết thương ở lòng bàn chân nàng. Gan bàn chân bị cắt mở một vết máu, không tính là sâu, nhưng chảy không ít máu. Nhìn thấy huyết sắc tươi đẹp, Tôn liền nhịn không được sắc mặt trắng bệch, trầm mặc không nói mà rửa sạch miệng vết thương, lần thứ hai cúi tay ôm lấy Đường Lê.

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng Đường Lê có thể hiểu tâm tình của hần, nâng mặt lên hôn hôn cảm hần coi như an ủi, “Lúc ấy nghe thấy huynh sắp đi, ta không biết nếu huynh thật sự đi rồi, còn có thể gặp lại hay không, liền có chút nóng vội, không cần thận đảm phải mình sử bị vỡ, sau đó chỉ lo đến huynh, đau đớn trên chân cũng quên mất, kỳ thật hiện tại cũng không đau, chỉ cảm thấy cao hứng.”

Tôn nắm bàn tay gầy yếu của nàng, cũng không dám dùng sức, “Nàng ở lại nơi này, ta sẽ chiều cổ nàng.”

Đường Lê không chút do dự đáp ứng hần, cái gì cũng không nhiều lời. Cục diện rối rắm kia bị nàng ném xuống nửa đường. Đường Lê cũng không để ý, rốt cuộc nàng duy nhất để ý chỉ có Tôn Nô, cùng với ý nguyện và tâm tình của hần. So sánh lên, bất kỳ kế nào hay việc nào đều không quan trọng. Ít nhất trước mắt không quan trọng, chuyện gì đều có thể tạm thời buông ra, chậm rãi giải quyết, chỉ có chuyện liên quan đến Tôn Nô, mới vừa điểm không thể kéo dài.

Tôn mất mà tìm lại, hiện giờ bề ngoài tuy rằng nhìn như bình tĩnh, trong lòng lại cực kỳ không bình tĩnh, hần chỉ muốn Đường Lê vẫn có thể luôn ở bên cạnh, ở chỗ mình có thể nhìn thấy được, cũng không đơrai nào khác, hần có ảo giác, cảm thấy Đường Lê chỉ cần vừa rời khỏi tầm mắt mình, liền sẽ biến mất lần thứ hai. Loại cảm giác bất an cực độ này, biến thành một ý muốn bảo hộ khác, hần giống như con thú bắt an, canh giữ bên sào huyết, đối với bất kỳ cái gì có ý đồ tổn hại đều lộ ra địch ý.

Đường Lê vẫn luôn ôn thuận dựa vào trong lòng hần, nắm tay hần, trấn an hần.

Cửu Đồ mang theo vài hộ vệ Nam Thành tới, nói muốn đón tiểu thư nhà mình trở về, vừa mới tiến vào trong viện, liền cảm thấy một trận sát ý mãnh liệt.

“Cút đi.” Có thanh âm rõ ràng từ trong phòng truyền đến.

Advertisement / Quảng cáo

Cửu Đồ xanh cả mặt, hần tuy kiêng kỵ Tôn, nhưng nghĩ đến thành chủ Nam Cung Hiến, hần cũng không dám thật sự không quan tâm, bởi vậy vẫn ý bảo tá hữu đi theo vào trong viện. Cửa kéo kẹt một tiếng mở ra, Đường Lê được Tôn nâng đỡ xuất hiện ở cửa, nàng nói với Cửu Đồ: “Cửu tiên sinh đi về nghỉ ngơi trước đi, không cần lo lắng cho ta.”

Cửu Đồ ngoài cười nhưng trong không cười: “Tiểu thư, ngài đang có hôn ước trong người, một mình ở chung với một nam tử xa lạ giữa đêm khuya như thế, sợ là không thích hợp, nếu thành chủ biết được, cũng sẽ không đáp ứng.”

Đường Lê mặt mang mỉm cười, “Nhưng ta lưu lại nơi này, người có thể làm gì ta đây?”

Cửu Đồ: “..... A?” không phải, không đúng a, sao nàng có phản ứng này?

Đường Lê nói thẳng: “Ta biết thúc phụ làm những gì sau lưng, cũng biết hần dặn dò người cái gì, càng biết rốt cuộc hần muốn cái gì, chờ hần tới, ta sẽ tự mình nói chuyện với hần. Cửu tiên sinh, ta muốn làm gì, kỳ thật người không cần can thiệp quá nhiều, đây mới là cách làm của người thông minh.”

Cửu Đồ cả kinh, hơi có chút kinh hồn táng đảm nhìn tiểu thư có vẻ vô hại lại nhu nhược, nhịn không được nghĩ nhiều hơn, dần dần trên trán hần trôi lên một mảnh mồ hôi, cuối cùng phức tạp nhìn hai người một cái, chấp tay đi rồi.

không đi thì có thể thế nào đây, đoạt người là không đoạt được, thật đắc tội Nam Cung Cầm quá mức hần cũng không dám. Làm cấp dưới thật là khổ rồi!

Trừ Cửu Đồ đã đến, một đêm này thực an tĩnh. Tối sau nửa đêm, bỗng nhiên có một trận mưa nhỏ, tí tách, Đường Lê mơ hồ tỉnh lại, nàng vừa mới giật giật, liền cảm giác người bên cạnh động theo, hần dắt dắt góc chăn cho nàng, tay bảo hộ ở trên lưng nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ.

hần đang ngồi, tựa hồ đêm nay đều không ngủ. Đường Lê đến gần hần một chút, “Lúc nào?”

“Giờ Dần hai khắc, còn rất sớm.” hần vỗ lưng nàng, “Nàng tiếp tục nghỉ ngơi.”

“Huỳnh không ngủ sao?” Thanh âm Đường Lê bởi vì mới tỉnh, còn có chút mơ hồ.

“Ta đã ngủ rồi.” Tôn nói cho nàng.

Đường Lê tìm được tay hần cầm lấy, “Bên ngoài có phải trời mưa hay không, ta nghe thấy tiếng mưa rơi.”

“Ừ, vừa mới bắt đầu mưa, có phải quá ồn không?”

Đường Lê lắc lắc đầu, tóc đen động theo, “Ta cảm thấy như vậy thực an tĩnh, thực tốt.”

Tôn cũng cảm thấy như vậy thực tốt, mặc kệ là lúc nào, tỉnh lại có thể nhìn thấy nàng ở bên, chỉ có bọn họ, không bị ai quấy rầy, hẳn liền cảm thấy an bình. hần nguyện ý dùng tất cả đổi lấy an bình vĩnh viễn làm bạn như vậy.

Tí tách tí tách trời mưa một đêm, đến bình minh cũng không ngừng.

Vũ Văn Kim mới vừa tỉnh lại không lâu, tùy ý ăn vài thứ, liền chờ ở phòng mình, quả nhiên chẳng bao lâu, nghe có người hồi báo Tôn và Nam Cung Cầm tới. hần cười cười nói: “Mời hai vị lại đây.”

Nhìn thấy Tôn thế nhưng ôm Đường Lê tới, Vũ Văn Kim nhanh chóng lấy ra một cây quạt che khuất biểu tình của mình, hần cảm thấy mình rốt cuộc hiểu ra vì sao A Minh thích dùng quạt, vào thời khắc thất thổ này, cây quạt chính là công cụ giữ thể diện quan trọng. Nếu như bị người ta nhìn thấy hần cả kinh há to miệng, nước miếng đều rơi xuống, chẳng phải là thực mất mặt.

không ngoài Vũ Văn Kim sơ liệu, Tôn nhắc đến chuyện hần muốn dùng Mật Đà Sinh trị liệu đôi mắt cho Nam Cung Cầm, cũng nói ra câu nói kiểu “Phàm là thứ ta có đều có thể trao đổi, bất luận cái gì, việc gì đều có thể đáp ứng”.

Vũ Văn Kim tuy có chuẩn bị, vẫn bị lời này của Tôn làm cho chấn động một chút. Bất luận chuyện gì đều có thể đáp ứng..... hần trong lòng trong nháy mắt xuất hiện vài ý niệm, nhưng một lát sau lại bị phủ quyết toàn bộ, cuối cùng hần sờ sờ trong tâm mình, tiếc nuối mà thở ra thật dài, ngất khí chán thành nói: “Tôn huynh là bằng hữu của ta, từng vào lúc nguy nan cứu ta mấy lần, nếu huynh mở miệng, ta đương nhiên phải đưa, nhưng đây rốt cuộc cũng là bảo vật của Đồng Thành, dễ dàng cho huynh ta cũng không thể giải thích, như vậy đi..... Tôn huynh đáp ứng bảo hộ Đồng Thành ta mười lăm năm, trong mười lăm năm không rời đi, ta liền đồng ý.”

“Có thể.” Tồn dứt khoát đồng ý.

Vũ Văn Kim cho người đưa Tồn đi lấy Mặt Đà Sinh, để lại một mình Đường Lê.

“đi thôi, ta ngồi đây chờ lát chờ huynh.” Đường Lê khuyên Tồn đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người nàng và Vũ Văn Kim, nàng hành lễ với Vũ Văn Kim, “Đa tạ Vũ Văn thành chủ.”

Ánh mắt Vũ Văn Kim đánh giá nàng khác hẳn lúc trước, đều không phải là thân thiện, còn có kiêng kỵ cùng với tìm tòi nghiên cứu. Chỉ có thanh âm vẫn mang theo ý cười, “Nam Cung tiểu thư không cần cảm tạ ta, đây là Tồn huynh mong muốn.”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê hơi cười, “không, ta cảm tạ chính là 5 năm trước, người cứu Tồn Nô một mạng, chỉ mộtchuyện này ta đã vạn phần cảm kích người.”

Vũ Văn Kim lập bập kinh hãi, ngạc nhiên nói: “Nếu cô nương đã biết được việc này, vậy cũng biết Tồn huynh từ trước từng có thể từ?”

Đường Lê gật đầu: “Vũ Văn thành chủ coi Tồn Nô như bạn bè, ta đây liền nói thẳng, kỳ thật thể từ của Tồn Nô, từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình ta, trong đó một ít gút mắt bí mật thứ cho ta không thể nhiều lời.”

Vũ Văn Kim không nghĩ tới sẽ là như thế, nhưng lại ân cảm thấy như vậy mới là bình thường, hẳn đoán rồi, Tồn huynh hẳn biết cũng không phải là người dễ dàng đi tình biệt ly, càng không thể bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng nếu Nam Cung Cẩm là thể từ của Tồn huynh, cô thì thể năm năm trước kia lại là thể nào, chẳng lẽ làm người?

—— Cách nói nửa che nửa lộ phi thường hữu hiệu, Vũ Văn Kim tự mình động não nghĩ ra cốt truyện trung gian phức tạp, không biết đến tận cùng nào bỏ cái gì, nhìn về phía Đường Lê biểu tình hòa hoãn không ít.

“Ta nghe Tồn Nô nói, nếu lúc trước không phải trùng hợp người đi ngang qua, hẳn sự là đã chết ở trong trận tuyết lớn đó, cho nên ta phi thường cảm kích người, phần ân tình này, ta hy vọng có thể báo đáp một vài.” Đường Lê không nhanh không chậm nói.

Vũ Văn Kim thấy nàng cái dạng này, nhớ tới tối hôm qua nàng chạy ra ngoài thất thổ gọi Tồn Nô, cảm thấy càng có thể tin lời nàng, nếu không phải biểu lộ chân tình, trùng hợp như ngày hôm qua, nàng không quan tâm cũng không có khả năng không biết đã gây ra sóng lớn đến đâu, chỉ những lời đồn đãi đó đã đủ để cho nàng không còn thanh danh, rồi cuộc mệnh người đáng sợ, nàng còn cùng với Hạ Hầu Huyền Ngu có hôn ước trong người.

Vũ Văn Kim đột nhiên dùng cây quạt gỗ đàn mình một chút, thì ra là thế, Tồn huynh nắm đó xông vào Bắc Thành, chính là bởi vì hận đoạt thế! thật là cảm tình gút mắt phức tạp, nhưng vì sao hẳn cảm thấy vui sướng khi người gặp họa như vậy đây? Aizz, đều do Hạ Hầu Huyền Ngu quá kiêu ngạo bá đạo, nhìn hẳn ta thật không vừa mắt.

Tâm tình rất tốt mà tương tượng một chút tâm tình của Hạ Hầu Huyền Ngu khi biết được vị hôn thê của mình cùng đối thủ chạy đi, Vũ Văn Kim thiếu chút nữa cười ra, trong giọng nói đều tràn đầy ý cười: “Nam Cung tiểu thư muốn báo đáp như thế nào?”

Đường Lê không biết vì Vũ Văn thành chủ này vì cái gì đột nhiên tâm tình tốt như vậy, nàng đem ý nghĩ và kế hoạch của mình chậm rãi nói ra: “Ta hy vọng Hạ Hầu Huyền Ngu chết, nếu hẳn chết, đối với Vũ Văn thành chủ mà nói, cũng là một chuyện tốt. Theo ta được biết, thúc phụ ta muốn kết mình cùng Hạ Hầu Huyền Ngu, bọn họ lên có hiệp nghị như tằm ăn lên Đông Thành. Nhưng ta sẽ phá hỏng cái liên minh này, làm thúc phụ chuyển hướng sang Đông Thành, bởi vì trong tay ta có đồ vật hẳn rất muốn, ta chỉ có thể nói đủ thúc phụ đến lúc đó không muốn hướng về Đông Thành, cũng tuyệt sẽ không kết mình cùng Hạ Hầu Huyền Ngu ……”

“…… Trừ việc đó ra, còn có Tây Thành, thành chủ Tây Thành tuy rằng là họ hàng với Hạ Hầu Huyền Ngu, nhưng theo ta biết thành chủ Tây Thành đã sớm kết oán cùng Hạ Hầu Huyền Ngu, thậm chí mấy năm trước trận độc sát đó đều là Tây Thành bên kia động tay chân, nếu không như thế, thành chủ Tây Thành cũng sẽ không cự tuyệt gả nữ nhi Công Tây Lăng cho Hạ Hầu Huyền Ngu, trên cơ bản không cần lo lắng Tây Thành viện thủ, bọn họ thậm chí còn sẽ phối hợp……”

Từ trong thân thể Nam Cung Cẩm tỉnh lại, tuy rằng nàng không có ký ức của Nam Cung Cẩm, lại kỳ tích nhớ không ít nội dung trong quyển tiểu thuyết đó, nếu không phải như thế, nàng muốn đối phó Hạ Hầu Huyền Ngu, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

“Ta sẽ nói rõ ràng với thúc phụ, một khi Hạ Hầu Huyền Ngu tới Đông Thành, liền cho hẳn hoàn toàn ỏ lại, việc này còn cần kế hoạch cụ thể, cái này không vội, nếu Vũ Văn thành chủ nguyên ý hỗ trợ, việc này càng thêm vạn vô nhất thất, chúng ta có thể như thế……”

Vũ Văn Kim nhìn mỹ nhân ốm yếu dịu dàng trước mặt nói từng câu, bề ngoài và thái độ không hề có lực công kích, nhưng so với lời nàng nói ra khác nhau như trời với đất, nàng đang nghiêm túc mà bình tĩnh âm mưu giết một người, tương phản này làm người ta có cảm giác sờ tóc gáy. Vũ Văn Kim chà xát cánh tay mình, cười gượng: “Ha ha, cô nương vị Tồn Nô, có thể trăm phương nghìn kế diệt trừ Hạ Hầu Huyền Ngu như vậy, cảm tình thật là tốt.”

“Bất quá, ta có chút tò mò, hai người các người hẳn là đã bỏ qua nhiều năm, lúc trước nghe nói cònương ngủ say, cũng hoàn toàn không hoài nghi Tồn huynh đã tìm phu nhân khác?” Vũ Văn Kim thật sự tò mò, hẳn là người phong lưu, không quá tin tưởng trên thế giới có người thâm tình không đổi, cũng không tin một người thâm tình lại có thể vừa lúc gặp được một người thâm tình khác.

Đường Lê kinh ngạc nói: “Ta vì sao lại hoài nghi hẳn, hẳn là Tồn Nô, sẽ không thay đổi.”

Vũ Văn Kim: “không không, người là dễ dàng thay đổi nhất.”

“hắn sẽ không thay đổi, bởi vì hẳn là Tồn Nô, nếu hẳn thay đổi……” nói còn chưa dứt lời, Đường Lê rũ mắt cười. Nếu người yêu thay đổi, nàng đương nhiên sẽ không yêu, đây không phải một việc rất đơn giản sao, rồi cuộc, nàng yêu chỉ là “Tồn Nô”.

rõ ràng là ôn nhu cười, Vũ Văn Kim lại cảm thấy trong đó có ý vị làm người ta khó hiểu.

Tồn cầm Mặt Đà Sinh trở về, mang theo Đường Lê đi tìm đại phu trị liệu hai mắt. Vũ Văn Kim nhìn bọn họ rời đi, một người trầm mặc mà thâm tình, một người ôn nhu lại sẵn sàng, là một đôi thực ân ái có tình, nhưng hẳn nhớ tới mới vừa rồi Nam Cung Cẩm có biểu tình kia, tổng cảm giác trong lòng khôngđược tự nhiên.

Đoạn Minh thì sau bình phong đi ra, Vũ Văn Kim hỏi hẳn: “Bây giờ người cảm thấy vị Nam Cung Cẩm tiểu thư này như thế nào?”

Đoạn Minh trầm ngâm một lát nói: “thật là kỳ quái, hôn mê mấy năm, có thể trở nên khác với trước kia như hai người sao? Từ trước ta đã gặp Nam Cung Cẩm đó, là một nữ tử hư vinh ích kỷ, hiện giờ người này, nhìn như ôn hòa, bên trong cổ chấp, tính cách như vậy có tốt có xấu, nếu Tồn huynh cả đời khôngđổi tâm, vậy hẳn nhất định là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời này, bởi vì hẳn sẽ có một ái nhân ôn nhu vĩnh viễn đặt hẳn ở vị trí đệ nhất.”

Vũ Văn Kim: “Vậy, nếu Tồn huynh thay lòng đổi dạ?”

Đoạn Minh cười như không cười, “Người không nghe thấy vừa rồi nàng nói muốn đối phó Hạ Hầu Huyền Ngu như thế nào? Nữ nhân cũng không phải là trời sinh thiện lương, các nàng cũng có một mặt hung ác, một khi bị chạm đến mấu chốt, so với nam nhân càng đáng sợ hơn. Đúng rồi, mới vừa rồi nàng mời người cùng đối phó Hạ Hầu Huyền Ngu, sao người lại dúi dúi tai đi, không muốn mạo hiểm trộn lẫn việc này? Đây cũng không giống người a.”

“Ha, ta đương nhiên là có hứng thú, chết đi một Hạ Hầu Huyền Ngu, ta có thể nhân cơ hội chiếm bbao nhiều tiện nghi ở Bắc Thành, cơ hội khó có được này mà bỏ qua, chẳng phải là đáng tiếc.” Vũ Văn Kim nheo đôi mắt cười, “Nhưng mà làm ăn buôn bán là không thể vội vã, chúng ta có thể từ từ đã.”

Advertisement / Quảng cáo

……

Nam Cung Hiền thái độ hòa ái thân thiết, “Huynh Ngu người cũng chớ có khách khí, về sau chớ Cẩm Nhi gả qua Bắc Thành, tất cả mọi người đều là người một nhà.”

Hạ Hầu Huyền Ngu gật đầu, tuy rằng thu liễm, thái độ vẫn có chút cao ngạo, “Xác thật như thế, bất quá thúc phụ để Cẩm Nhi một mình đi Đông Thành vẫn là quá mức khinh suất.”

Nam Cung Hiền ánh mắt tối sầm lại, vẫn cười nói: “nói đúng, ta không nên mặc kệ hai từ kia, cũng may Huyền Ngu người đã đến rồi, hẳn là nàng nguyên ý nghe người nói.”

Hạ Hầu Huyền Ngu đối với những cái tâm tư đó của hẳn coi như rãnh mạch, trong lòng cười nhạo, “Nam Cung thành chủ yên tâm, minh ước của chúng ta tuyệt không sẽ thay đổi, ngày sau, Nam Thành và Bắc Thành thân như một nhà.”

Nam Cung Hiền tươi cười thật tình hơn: “Huynh Ngu nói như vậy, ta liền yên tâm.”

Hai người vô cùng cao hứng nói kết mình, dựa vào hôn ước của Hạ Hầu Huyền Ngu và Nam Cung Cẩm, thân thiết giống như thật sự đã thành người một nhà, cho đến khi đồn đãi ồn ào huyền ảo nào đó truyền tới tai bọn họ.

—— Nam Cung Cẩm nhào vào trong ngực khách quý Tồn của thành chủ Đông Thành, hiện giờ hai người ra vào có đôi, thân mật khăng khít, thậm chí không e dè cùng du ngoạn Đông Thành.

Hạ Hầu Huyền Ngu: “……”

Nam Cung Hiến: “.....” thật là xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Đao khách sẽ không béo

“Nhất định là có hạng người xấu xa đang có ý hãm hại Cẩm Nhi chúng ta! Huyền Ngu không cần đa tâm, người cũng biết, Cẩm Nhi và người tình cảm thâm hậu, không có khả năng làm ra loại việc này.....” Nam Cung Hiến có ý đồ giải thích, bị Hạ Hầu Huyền Ngu cho lãnh chặn lại.

Hắn cũng không nhìn Nam Cung Hiến, cảm một cái ly ngọc nhân nhạt nói: “Đến tốt cùng là chuyện thể nào, đi xem liền biết rõ.”

Nam Cung Hiến trở lại xe ngựa của mình, mặt lập tức kéo xuống, trong miệng mắng ra tiếng. Hạ Hầu Huyền Ngu thiên tư hơn người, sớm kế thừa Bắc Thành, được nâng đến quá cao, thật sự quá mức cao ngạo, thái độ như vậy, nếu không phải Nam Cung Hiến có chuyện mưu đồ, đã sớm không thể nhịn nữa.

Lúc Nam Cung Hiến đi rồi, Hạ Hầu Huyền Ngu tức giận rồi cuộc không thể che lấp, ly ngọc trong tay hóa thành một đóm bụi.

“Tốn, lại là người này!” hắn đương nhiên không hoài nghi Nam Cung Cẩm, ở trong trí nhớ của hắn, Nam Cung Cẩm yêu mình yêu đến nguyện ý từ bỏ sinh mệnh, sao có thể phản bội hắn, truyền ra loại đồn đãi này, khẳng định chính là Tốn khiêu khích. Hắn không nên mặc kệ nam nhân chứng mất này sống lâu như vậy, không đến trước mặt hắn lúc lư cũng thôi, nếu mà dám xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn nhất định phải hoàn toàn nhổ cỏ tận gốc.

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Huyền Ngu bỗng nhiên cảm thấy trong đầu một mảnh thanh minh, trước mắt dần dần hiện ra một tấm bảng, hắn cảm giác mình đột nhiên tiến vào một trạng thái kỳ quái, giống như lập tức hiểu ra rất nhiều việc, nhưng mà tình huống như vậy không thể duy trì lâu, một lát sau, hắn cảm giác đau đầu sắp nứt, những thứ xuất hiện ở trong đầu lúc trước đó, toàn bộ đều hóa thành một đám hồ nhảo, không chỉ cái gì cũng không nhớ rõ, còn đau suốt nửa ngày xui xẻo.

—— “Liên tiếp không ổn định, khôi phục thất bại, nhân cách thức tỉnh thất bại.”

Giao diện thành hình hơn phân nửa lại tán loạn.

Hạ Hầu Huyền Ngu chậm rãi hồi lại, khôi phục rồi, hắn không biết từ đâu tới một trận lửa giận, chỉ cảm thấy mình càng thêm chán ghét Tốn kia, hận không thể giết nhanh hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Mà lúc này Đồng Thành, một mình Tốn đứng ở dưới hành lang, chờ đợi Đường Lê kết thúc trị liệu đôi mắt ở trong phòng. Cửa phòng không đóng, chỉ có một cái bình phong che chắn, làm hắn có thể nhìn thấy thân ảnh Đường Lê.

Bắt đầu từ đêm hôm đó, Tốn cơ hồ không để Đường Lê rời khỏi mình quá thời gian một chén trà nhỏ, đồng dạng, trừ phi tất yếu cũng cực ít cho phép người khác tới gần Đường Lê, mọi chuyện hắn đều tự tay làm lấy, tới một loại trình độ cơ hồ có chút choáng váng.

Hắn nhìn qua rất dễ tiếp nhận sự thật Đường Lê chết rồi sống lại trở về bên mình, nhưng mà dưới phần bình đạm này, thậm chí thái độ có chút lạnh nhạt, lại là một loại áp lực cùng với bất an.

Đám người Vũ Văn Kim thấy Tốn phi thường bình tĩnh, chỉ có Đường Lê nhận ra cảm xúc của hắn không đúng. Chứng ngại kích ứng sau khi bị tổn thương, các phản ứng cũng rất nhiều hành vi của hắn đều làm Đường Lê nghĩ đến cái này.

đã nhiều ngày cùng nói chuyện với hắn, Đường Lê thường xuyên thử trấn an, nhưng mà hiệu quả cũng không lý tưởng. Ban đêm Tốn ở bên nàng, cũng không nghỉ ngơi, chỉ trông giữ nàng, khả năng hắn sẽ làm vào giấc ngủ ngắn ngủi, nhưng giấc ngủ thực nông, đặc biệt dễ bùng tỉnh. Đường Lê không nhìn thấy, ban đêm vì biết rõ ràng Tốn có nghỉ ngơi hay không, nàng kiên nhẫn chờ, kết quả phát hiện dù khi nào mình có bất kì động tác gì, Tốn đều sẽ lập tức có phản ứng, nhìn ra hắn không chỉ không ngủ, đôi mắt còn nhìn chăm chăm vào nàng chưa từng dời đi.

Ngoài ra, hắn đều có bản năng bài xích đối với hết thảy người tới gần Đường Lê, cho dù là thị nữ chiếu cố Đường Lê, chỉ cần tới gần Đường Lê, hắn đều sẽ hoài nghi đối phương có thể thương tổn Đường Lê hay không.

Hai thị nữ hầu hạ Đường Lê tắm rửa, có một thị nữ phải rửa móng tay cho Đường Lê, nhưng mà nàng mới vừa lấy ra cái kéo nhỏ cần bàn không thể giết người, Tốn chờ đợi sau bình phong liền nhìn không được rút Tốn Đao ra khỏi vỏ một tấc, dọa sợ thị nữ kia hoa dung thất sắc. Đường Lê không có cách nào, chỉ phải ôn thanh an ủi thị nữ, cho nàng đi ra ngoài.

Bởi vì phản ứng quá độ dọa thị nữ đi rồi, Đường Lê liền ghé vào thau tắm nói đùa với hắn, gọi hắn: “Tốn Nô, ta không nhìn thấy, huynh tới tắm cho ta được không?”

Tốn: “.....” hắn trầm mặc một lát, thật sự rửa sạch tay, đi giúp Đường Lê tắm rửa. Trong lòng hắn sớm đã coi Đường Lê là thể tử của mình, nhưng dưới tình cảnh như vậy, hắn vẫn có chút ngượng ngùng, trong quá trình cũng không có một tiếng phát ra khỏi cổ họng.

Đường Lê không nhìn thấy thần sắc hắn, cố ý đùa hắn, “Có phải huynh cố ý hù dọa người chạy đi, để tới tự tắm rửa cho ta được không?”

Tốn nhìn ra nàng đùa giỡn, không trả lời nàng, chỉ cẩn thận bôi một tấc dài rừ ở một bên liền, lại chà lưng cho nàng, lực độ mềm nhẹ. Đường Lê phát hiện hắn chỉ xoa một khối sau lưng nàng, không có ý tứ xoa chỗ khác, phật cười lộ lên.

Nàng ghé vào trên thau tắm cười, “Tốn Nô, sức lực của huynh càng ngày càng nhỏ, huynh yên tâm, sẽ không bị huynh bóc ra một lớp da.”

Nàng đoán Tốn Nô hiện giờ biểu tình khẳng định rất thú vị, chỉ tiếc nàng không nhìn thấy.

Về sau, Đường Lê rửa mặt cũng không dùng thị nữ, đều là Tốn giúp nàng. Dưới tình huống đôi mắt nhìn không thấy, Đường Lê tìm được lạc thú ở chung cùng Tốn, xem khi nào hắn ngưng ngừng, liền chỉ đùa hắn, thế nào cũng phải đùa đến hắn có chút thất thố mới cảm thấy mỹ mãn.

Đao khách lĩnh đạm trầm mặc vô tình đối với tất cả mọi người, chỉ có ở trước mặt nàng sẽ biến thành một loại bộ dáng khác, hắn sẽ không nề phiền hà trả lời vấn đề của nàng, nói chuyện phiếm cùng nàng, cam tâm tình nguyện vì nàng làm những việc nhỏ nhặt vụn vặt, đem toàn bộ bao dung cùng ôn nhu đều cho nàng. Hắn tựa như một mảnh sông băng bởi vì nhập vào hải lưu ấm áp mà dần dần hòa tan, hết thảy đưa tình ôn nhu đều ở dưới băng tuyết.

Đại phu gỡ xuống vài trắng quần trên đôi mắt cho Đường Lê, Mặt Đà Sinh dán trên đôi mắt nàng đã từ màu vàng nhạt trong sáng biến thành màu bụi.

“Dư độc rút đi gần hết, chỉ cần một lần trị liệu nữa, đôi mắt có thể hoàn toàn hồi phục thị lực.” Đại phu vui mừng nói.

Đường Lê khách khí nói lời cảm tạ: “Đa tạ ngài, ngày mai còn phải phiền toái ngài.”

Thấy Tốn đi vào, đại phu thực nhanh cáo từ rồi đi, Tốn quý một gói ở trước mặt Đường Lê, vạt áo trải trên mặt đất. Hắn giờ tay đỡ gương mặt Đường Lê, nhìn kỹ đôi mắt nàng, hai mắt vốn vô thần xác thật dần dần có chút thần thái.

“Cảm giác tốt hơn sao?” Tốn hỏi.

“Ừ, ta có thể thấy một ít bóng dáng mơ hồ, nhưng còn không rõ lắm.” Đường Lê nhìn về phía trước, “thật hy vọng có thể nhanh tốt lên, ta muốn nhìn rõ ràng bộ dáng hiện tại của huynh.”

Tốn: “không vội, cho dù lúc nào nàng tốt lên, đều có thể lập tức nhìn thấy ta.”

Mặt Đà Sinh không hổ là bí bảo đệ nhất của Đồng Thành, Đường Lê lấy Mặt Đà Sinh làm thuốc bảy ngày, rồi cuộc có thể thấy rõ đồ vật. Nàng gấp không chờ nổi nhìn về phía Tốn bên cạnh chờ đợi đã lâu.

Nhìn ánh mắt đầu tiên của Tốn, Đường Lê hoàng hốt một chút, đến giờ phút này, nàng mới có một loại cảm giác chân thật là thời gian xác thật đã qua 5 năm. Thanh niên đỉnh bạt trong trí nhớ của nàng kia đã hoàn toàn trở thành một nam nhân thành thực, ở trên người hắn, đã không còn nhìn thấy một tia ngây ngô năm đó, thay thế là cảm giác tang thương.

Nhìn thật lâu, đôi mắt Đường Lê còn không quá thích ứng, có chút nhức mỏi. Nàng chớp chớp mắt, chớp đi ý lệ, giờ tay vén lên một sợi tóc của Tốn, “Huỳnh..... sao lại có tóc bạc.”

Tay nàng đi xuống vuốt ve tóc của Tốn, chạm đến dây cột tóc sau đầu hắn, dây cột tóc kia đã bị tẩy trắng, ban đầu nàng không nhận ra, nhìn đến phía dưới có một hình vẽ lá cây nho nhỏ, nàng mới phát hiện, đó là sợi dây buộc tóc mình đưa cho Tốn Nô. Sợi dây này đã thực cũ, thậm chí đứt một đoạn, nhìn qua có chút keo kiệt, nhưng Tốn còn đang dùng nó.

Đường Lê cúi đầu, lau một chút nước mắt, bỗng nhiên đứng lên, lôi kéo Tôn đi ra ngoài.

Vũ Văn Kim cùng Đoạn Minh hai người vốn dĩ cũng ở một bên xem náo nhiệt, thấy hai người này bỗng nhiên đứng dậy rồi đi, vì tò mò cũng đi theo. “A Minh, người nói Tôn huynh bọn họ muốn đi đâu?”

“nói không chừng là chuẩn bị tìm nơi thanh tịnh bày tỏ tâm sự với nhau.” Đoạn Minh nói.

Vũ Văn Kim “Vậy chúng ta theo sau chẳng phải là người xấu gây chuyện?”

Hai người nói chuyện, hứng thú bùng bùng theo sau một đường, kết quả theo tới phòng bếp.

Vũ Văn Kim mờ mắt: “Phòng bếp? Vì sao là phòng bếp, đi làm đường?”

Đường Lê quay đầu nói với hắn: “Thành chủ, ta muốn mượn dùng phòng bếp làm một ít đồ ăn, chẳng biết có được không?”

Vũ Văn Kim áo mũ chỉnh tề, phong lưu tiêu sái cười, “Đương nhiên có thể, Nam Cung tiểu thư mời tự tiện. Bất quá Nam Cung tiểu thư thể nhưng muốn đích thân xuống bếp sao, không biết chúng ta có thể có lộc ăn cùng ném thứ tay nghề của Nam Cung tiểu thư hay không?”

Tôn đột nhiên nhìn hắn một cái, Vũ Văn Kim mày nháy dუმ, theo bản năng liền thu liễm dáng vẻ mộtchút, cọ cọ Đoạn Minh bên cạnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Đường Lê cười cười, ấn Tôn ngồi ở một bên, tiếp theo nâng xoa xoa tay mình, vén tay áo lên, bắt đầu chọn lựa nguyên liệu nấu ăn.

Bởi vì không phải giờ cơm, trong phòng bếp bọn người hầu đều tương đối thanh nhàn, lúc này thấy vài vị quý nhân tiến đến, đều chờ ở một bên, đồng dạng tò mò nhìn động tác của Đường Lê.

Đường Lê lúc nấu ăn thực chuyên tâm, động tác thành thạo, xử lý từng nguyên liệu, lại cho từng thứ vào nồi. Nàng không làm món ăn thực phức tạp, chỉ làm một nồi mì —— giống lúc trước hai người đi ra Quý Khốc Nguyên, ở hắc điểm kia nấu mì.

Nàng nấu xong mì, đảo đều, bung đến trước mặt Tôn.

Tôn nhìn chén mì kia, không tiếng động cầm lấy đũa bắt đầu ăn, hắn ăn vài miếng, buông đũa xuống, một lần nữa nhìn về phía Đường Lê, trong ánh mắt mang theo tơ máu.

Đường Lê ôn nhu nhìn hắn, “Bây giờ huynh có thể tin tưởng, có thể khẳng định, là ta đã trở về sao?”

Tôn nắm tay nàng đặt lên hai mắt của mình, hút một hơi thật mạnh bảo trì bình tĩnh, thanh âm như cũ có chút không rõ, “Phải, nàng đã trở lại.”

“thật sự, một chút cũng không thay đổi.” hắn buông tay Đường Lê ra, bỗng nhiên lộ ra một cái cười tựa như băng tiêu tuyệt tan.

Cây quạt của Vũ Văn Kim và Đoạn Minh đồng thời lạch cạch một tiếng rơi xuống đất.

Vũ Văn Kim “.....” Tôn huynh cười? Cái gì, người này thể nhưng sẽ cười sao?

Đoạn Minh: “.....” Nam Cung Cẩm thật là thần nhân, có thể hóa hủ bại thành thần kỳ, phục.

Đường Lê thỏa mãn nhìn hắn cười, có chút mê muội sờ sờ gương mặt hắn. thật tốt, vẫn là Tôn Nô của nàng, trung trinh, chấp nhất, lại đáng thương đáng yêu như vậy.

“Huynh muốn ăn cái gì, ta đều làm cho huynh, mấy năm nay khẳng định huynh không từ té ăn cơm, nhìn xem, mặt đều gầy thành như vậy, lúc trước ta vuột lên cầm thấy gương mặt này đều có thể cắt rách tay, vậy sao được.” Đường Lê tâm tình tốt, đặc biệt muốn làm đồ ăn.

Cái phòng bếp lớn này có các loại nguyên liệu nấu ăn, là phong phú nhất so với Đường Lê từng thấy, nàng thi thò tài năng làm một bữa cơm trưa phong phú, còn làm mấy thứ điểm tâm nhỏ, chung hai loại, nướng hai loại, còn có chè ngọt.

Vũ Văn Kim và Đoạn Minh tự giác ngồi xuống cùng ăn, Vũ Văn Kim yêu sâu sắc mấy thứ khai vị điểm tâm Đường Lê làm, ăn mấy ngụm xong chưa đã thêm nói: “Hương vị này thật mới mẻ, sao trước nay ta chưa ăn qua loại này?”

Tôn chỉ nhìn bộ dáng Đường Lê tâm tình tốt hát nhỏ nấu ăn lái xuất thần một lát, liền phát hiện mấy thứ đồ ăn trên bàn Đường Lê bung ra đã sắp bị hai người khác ăn sạch.

“Aiz, Tôn huynh, tẩu phu nhân tay nghề thực không tồi a.” Vũ Văn Kim thần thái tự nhiên tiếp đón hắn, “Tôn huynh cũng ăn a, tẩu phu nhân chuyên làm cho huynh.”

Advertisement / Quảng cáo

Tôn một lời khó nói hết mà nhìn hắn ta một cái, hiển nhiên đối với cái tính cách này của hắn ta cũng rất không còn lời gì để nói, hắn cầm lấy chiếc đũa cùng cùng ăn.

Đường Lê nhìn hắn ăn, ánh mắt từ ái lại vui mừng, còn không quên bung ra một chén canh lớn, “Quá gầy rồi, về sau mỗi ngày ta hầm canh cho huynh uống, nhất định phải bù về, đem mấy năm nay đều bù trở về.”

Tôn đột nhiên cảm nhận một loại yêu sâu sắc, hắn thấp giọng đáp ứng, yên lặng uống xong canh, loại cảm giác ăn đến no căng là quen thuộc đã lâu, là vào thời gian trước sinh sống ở Bạch Lộc thành cùng Đường Lê, cơ hồ mỗi ngày đều có thể có, khiến người ta thoải nhiệm lại..... bắt đầu đi. Hắn mới vừa buông chén, trước mặt liền xuất hiện một đôi tay ngọc nhỏ dài, trong tay bung vài đĩa điểm tâm xinh đẹp lại mới lạ.

Tôn không tự giác sờ soạng một chút cây đao bên cạnh mình.

Đường Lê mỉm cười vỗ vỗ tay hắn, “không có việc gì, đây là điểm tâm ngọt sau khi ăn xong, ta biết hiệnhuynh ăn không vào, qua chốc lát lại ăn, điểm tâm này lạnh mới ngon, chờ lát nữa còn phải tưới mộttàng nước đường, nước đường còn đang đun, sẽ không quá ngọt, khẳng định huynh sẽ thích.”

Vũ Văn Kim ợ một cái đi đến bên Tôn, nhìn bóng dáng Đường Lê đầy mặt tươi cười đi đun nước đường, thiết tình thực lòng nói với Tôn: “Tôn huynh, về sau nếu mỗi bữa đều ăn như vậy, khẳng định huynh sẽ béo lên.”

hắn nói xong câu này, lại sờ soạng giống như ăn trộm, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận lúc huynh béo lên rồi, tẩu phu nhân cảm thấy huynh thay đổi lại không thích nữa.” Vũ Văn Kim thật lo lắng.

Tôn hất văng tay Vũ Văn Kim đặt trên vai mình.

“Dao khách sẽ không béo.” hắn lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Đơn giản mà nói, chính là huynh cần trị liệu, thực liệu là được

Sau khi Đường Lê chết một thời gian, kỷ thật Tôn không nhớ rõ lắm, rất nhiều việc đều trở nên mơ mơ hồ hồ. Hắn không nhớ rõ cảnh tượng lúc đó, cũng không có cách nào hồi tưởng lại, thật giống như thân thể tự có ý thức, biết đoạn kỷ ức đó quá mức thống khổ, cho nên theo bản năng làm phai nhạt đi hết thấy.

Thời gian hắn dưỡng thương ở Đông Thành, cả ngày ngồi một mình ở bên cửa sổ trong căn nhà dưới cây ngô đồng, dù là trời tạnh hay trời mưa, đều chỉ ngồi ở chỗ đó, không nói một lời, ngồi xuống đó là một ngày. Hắn chưa từng có thời khắc mờ mịt mà thống khổ như vậy, bất kì cái gì cũng không có ý nghĩa, sức lực trong thân thể không biết bị cái gì rút cạn.

Vết thương trên người từ từ khỏi hẳn, vết thương trong lòng lại chưa từng khép lại.

Vũ Văn Kim ngẫu nhiên sẽ tới, hắn có một lần tò mò hỏi: “Huynh thật sự yêu thê tử của huynh như vậy sao, trong thiên hạ nữ tử tốt nhiều như vậy, huynh chỉ yêu một người, vì cái gì đây?”

Vì cái gì? hân và Đường Lê tương ngộ rồi yêu nhau quá hấp tấp, làm bạn cũng quá ngắn ngủi, đoạn thời gian đó Tôn không nghĩ đến vì cái gì, chỉ tham luyện tháng ngày như vậy, bởi vì có một người ở bên mà cảm thấy thỏa mãn, không thể nghĩ được chuyện khác. Trước khi gặp Đường Lê, hân không từng yêu người nào khác, càng không biết cái gì gọi là yêu một người.

Có thể là thời gian Đường Lê xuất hiện quá đúng, hoặc là, năng quá mức ôn nhu..... hân chưa bao giờ từng gặp người như vậy.

Tôn không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung Đường Lê, hân miêu tả không rõ lắm, nhưng hân nhớ rõ khi mình từ trong tử vong rét lạnh tỉnh lại, rõ ràng cảm nhận được ầm áp đến từ Đường Lê, động tác năng mềm nhẹ ôm hân, tràn ngập một loại trân trọng cùng tình yêu.

Đây là điều làm Tôn không thể lý giải, từ ban đầu, Đường Lê đối với hân phảng phất như là người yêu,trần quý nhiều năm, tình tề lại cẩn thận chiều cổ. Bọn họ ôm nhau trong Quý Khố Nguyên gió lạnh thấu xương, Quý Khố Nguyên ban đêm lạnh băng lại đáng sợ, có đủ loại tiếng động kỳ quái, là một nơi khiến người ta ghé tòm không chịu nổi, nhưng Đường Lê ở chỗ này, năng không hợp với hoàn cảnh ấy, mang theo một loại ầm áp hoàn toàn khác với thế giới này.

Advertisement / Quảng cáo

Tôn ở trong hôn mê nghe tiếng nàng hát, năng ngẫu nhiên sẽ nhẹ giọng ngâm nga một ít lần điệu, những lần điệu đó làm hân vô cớ nhớ tới không khí nhẹ nhàng hoặc là ở nơi quán rượu nào đó, tươi tắn lại thần thiết. Trong lúc ngủ Tôn cảm thấy bình thản, cảm thấy bình tĩnh xưa nay chưa từng có.

Bọn họ hoàn toàn khác biệt, nửa đời trước Tôn có độc lại vội vàng, chưa bao giờ có được những thứ tốt đẹp hay cảm tình, nên sẽ bị Đường Lê hấp dẫn, đây tựa hồ là một sự kiện đương nhiên. hân rốt cuộc muốn, muốn chủ động đi truy tìm cái gì đó.

Nếu Đường Lê cũng không thích hân, có lẽ hân cũng sẽ lưu lại bên năng, cẩn thận bảo hộ năng, tựa như trông giữ góc yên ắng ôn nhu nhất nơi đáy lòng mình mình.

May mắn chính là, Đường Lê cũng thích hân, bọn họ dị thường thuận lợi ở bên nhau. Tôn quyết định rời Luyện Vực, nguyên nhân rất lớn là bởi vì Đường Lê, hân không muốn cuộc sống bình tĩnh Đường Lê xây dựng bị người bên ngoài đến từ chỗ hân đánh vỡ.

Nhưng mà cuối cùng, năng vẫn rời hân mà đi. hân thể hội cảm tình tốt đẹp nhất thế gian, lại chợt mất đi. Cả đời này duy nhất một lần hân hoàn toàn bị đánh bại, tan tác đến đau cũng không thể cảm nổi. Vết thương trên người sau hai tháng khép lại, nhưng hân ước chừng dùng hai năm, mới không sa vào trong thống khổ.

Ở Đồng Thành hai năm báo ân tình Vũ Văn Kim, hân lại đi Bắc Thành, mang theo quyết tâm phải chết đi giết Hạ Hầu Huyền Ngự, đáng tiếc Hạ Hầu Huyền Ngự không dễ đối phó như vậy, bọn họ lưỡng bại câu thương. Tôn không thể không rời đi. Về sau, hân vẫn luôn trần trọc tu luyện các nơi, đem hết thầy chuyện chủ đều dành cho theo đuổi đạo pháp.

Từ khi Đường Lê rời đi, Tôn phát giác so với trước đây bản thân hân càng thêm coi thường hết thầy mọi thứ bên cạnh, cũng không có cách nào đặt cảm tình lên bất kì người nào việc nào.

Tâm hân như tro tàn.

Nhưng Đường Lê đã trở lại, vì thế tro tàn lại cháy.

Cùng với đó, tình hình Đường Lê từ vong năm ấy, đột nhiên có thể rõ ràng nhớ lại, không chỉ có như thế, còn như ác mộng quấn quanh hân, làm hân không được yên giấc.

“Ta cũng không phải là cố ý không ngủ, mà là không thể đi vào giấc ngủ.”

“Ta rõ ràng năng đã trở về, biết năng không chết, đang ở bên ta, nhưng cảnh năng ở trong lòng ta chết đi sẽ thường xuyên xuất hiện ở trong mộng, làm ta cảm thấy sợ hãi.” Hậu tri hậu giác sợ hãi, khẩn trương hoài nghi hết thầy trước mắt đều không phải là chân thật.

Tôn ách giọng nói: “Có lẽ ta thật quá mức khẩn trương, nhưng ta không có cách nào khống chế.”

Đường Lê lẳng lặng nghe Tôn giải thích vì sao buổi tối không ngủ, năng bỗng nhiên duỗi tay nâng gương mặt hân, ngữ khí bình tĩnh nói: “Tôn Nô, kỳ thật tình huống này của huynh hân là một loại bệnh, gọi là ‘ ứng kích chương ngại sau tổn thương’. Chính là bởi vì thấy ta chết, tạo thành thương tổn tinh thần cho huynh, lo âu khẩn trương đó đều là tình huống thực bình thường.”

Tôn nghe không hiểu lắm, “..... Cái gì là tổn thương cái gì mà chương ngại?”

Đường Lê: “Đơn giản mà nói, chính là huynh cần trị liệu, thực liệu là được.”

Tôn lúc này nghe hiểu.

Đường Lê: “Cho nên ăn khuya vẫn phải ăn, huynh không phải sợ béo lên.”

Tôn: “..... Ta không có.”

Đường Lê: “Kỳ thật, cũng không phải chỉ có luyện đạo mới có thể rèn luyện, còn có biện pháp khác, có lẽ biện pháp này còn có thể làm huynh càng an tâm, bệnh tốt càng nhanh.”

Tôn cũng không biết năng nói có ý tứ gì, cho đến buổi tối bị kéo lên giường.

Tôn: “.....” Vì tránh cho Đường Lê không thích ứng tình huống hiện tại, hân phi thường khắc chế chính mình, kết quả ngược lại, bị thể từ như nhược giành trước.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Lê một chút cũng không sợ, còn ôm cổ hân an ủi hân: “Phối hợp trị liệu, thực nhanh sẽ tốt, ngủ nhất định phải ngủ ngon, bằng không sẽ không có tinh thần, thực ảnh hưởng thân thể khỏe mạnh.”

Được Đường Lê quan ái đầy đủ, tình huống của Tôn quả nhiên đang chuyển biến tốt đẹp.

Hai người tốt nhanh như vậy, Vũ Văn Kim đã nhìn ra, lúc tối đây cọ ăn, cảm thán với Đường Lê, “Động tác của cô và Tôn huynh cũng quá nhanh đi, không đến mấy ngày, cảm tình đã càng thêm tốt đẹp.”

Đường Lê bung lên một lồng bánh bao cho hân, cười tùm tùm nói: “Trong tình cảm, không tốt nhất chính là do dự và suy đoán, cảm tình dù tốt mấy đều sẽ bị nghi ngờ tiêu ma, cho nên có nghi vấn thì phải sớm hỏi ra, có vấn đề thì cùng nhau giải quyết. Thời gian không đợi người, cho nên càng phải nắm chắc để làm trước, không thể do dự, không ai biết vào lúc do dự có thể xuất hiện cái gì ngoài ý muốn hay không.”

Vũ Văn Kim ách một tiếng, “Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể thẳng thắn thành khẩn ý nghĩ của chính mình.”

Đường Lê cúi đầu cười ra tiếng, móc đầy một chén chè, đắp nắp sứ trắng lên, “Cho nên Tôn Nô rất khó được a, chỉ cần ta hỏi, hân cũng không giấu ta cái gì, hơn nữa hân không nghi ngờ ta, phần tin nhiệm này những người khác tuyệt đối không làm được.” Bằng không, vì sao năng thích người này như vậy đây.

Nhắc hộp đồ ăn, Đường Lê nói: “Thành chủ cứ tiếp tục ăn, ta đi luyện võ trường đưa chè cho Tôn Nô.”

Vũ Văn Kim do dự dự, nuốt xuống một cái bánh bao, gọi năng lại, nửa nói đùa: “Ta nói, tẩu phu nhân, cô một ngày cho ăn mấy bữa như vậy, vạn nhất nuôi béo Tôn huynh, cô không còn thích hân nữa, cô nên kiếm chế một chút, nếu mà cô không thích Tôn huynh, Tôn huynh nhất định sẽ rất khó xử.”

Đường Lê kinh ngạc nhìn hân, sau một lúc lâu bỗng nhiên bật cười ra tiếng, “Thành chủ có phải hiểu lầm lần trước ta từng nói hay không? Ta nói thay đổi cũng không phải là thay đổi bề ngoài Thành chủ còn chưa gặp được người mình thích nhất, khả năng không hiểu rõ.” Tương mạo có thể là con đường đầu tiên đi đến trong lòng một người, một khi đi qua, vào trong lòng người kia, quyết định không rời đi, con đường này liền không còn quan trọng, cho dù cắt đứt cũng không sao.

Vũ Văn Kim “.....” Đột nhiên cảm giác thật căng?

Tôn đáp ứng ở lại Đồng Thành mười lăm năm, trong lúc này hân phải bảo vệ Vũ Văn Kim, tọa trấn Đồng Thành, Vũ Văn Kim lại mời hân rèn luyện phủ binh, xem như mời hân chính thức trở thành giáo võ đứng đầu Đồng Thành. Từ trước Tôn cũng ở Đồng Thành một thời gian, nhưng khi đó hân chỉ ru rú trong nhà làm ‘ khách nhân ’, mà không phải người một nhà, hiện giờ xác định thân phận, người trong phủ Đồng Thành đều sẽ khách khí gọi hân một tiếng Tôn tiên sinh.

Chỉ có một mình Đường Lê còn gọi hân là Tôn Nô. Đối với chuyện này, Tôn cũng không dị nghị, bất quá hân cũng chỉ cho phép một mình Đường Lê xưng hô như vậy.

Về quan hệ của Đường Lê và Tôn, bởi vì hai người bọn họ không hề che giấu, cho nên tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra, sau lưng mọi người nói thế nào, Đường Lê mặc kệ, ít nhất ở bên ngoài không ai dám đắc tội bọn họ, rốt cuộc lực uy hiếp của Tôn thật sự quá mạnh. Đêm người Cửu Đô đi theo Đường Lê cùng nhau tới Đồng Thành, mấy ngày nay đều chỉ có thể nhắm mắt giả mù, làm bộ là mình tối do lịch, dù sao không quản được,

bọn họ có thể làm gì bây giờ đây, chỉ có thể chờ Nam Cung Hiến tới sớm một chút.

Đường Lê xuyên qua hành lang dài đi đến Diễn Võ Trường, nhìn thấy một đám phù binh đang luyện đao, nàng đứng xa xa một bên dợi chốc lát, liền nhìn thấy Tôn đi tới. Hắn mặc áo quần luyện võ ngắn màu đen, tóc hơi hơi ướt mồ hôi, bỏ áo ngoài ra, vai rộng chân dài liền có vẻ eo gầy quá mức.

Đường Lê liếc mắt ngắm eo hắn một cái, kỳ thật, nàng còn rất chờ mong Tôn Nô béo lên, nhưng ngoài ý muốn hắn hình như rất coi trọng hình tượng, đối với chuyện này mặc danh để ý, gần đây mấy ngày ăn nhiều, luyện đao cũng vô cùng khắc khổ, liên quan đến đám phù binh lời nhắc dưới trướng Vũ Văn Kim kia đều bị giáo huấn đến phải kêu khổ không ngừng.

“Huynh có mệt không? Kỳ thật cũng không cần nghiêm túc như vậy, nghỉ ngơi nhiều cũng được.” Đường Lê uyển chuyển nói.

Tôn: “không mệt.”

“Khu, kỳ thật ta cảm thấy bọn họ sắp không chịu nổi.” Đường Lê chỉ chỉ những nhóm phù binh ánh mắt đại đại ra đó. Vũ Văn Kim không dám tự mình nói với Tôn, riêng tới tìm nàng hy vọng nàng có thể hỗ trợ truyền đạt ‘ không cần coi phù binh coi như sát thủ để huấn luyện’.

Tôn nhún nhát lắc đầu, “Kỳ cục.” Chính là bởi vì như vậy, vũ lực của Đông Thành mới có thể vẫn luôn yếu hơn ba thành khác, nếu không phải phía dưới đang quân thúc thương đao, chỉ sợ sớm đã xảy ra chuyện.

Đường Lê nhớ tới lúc trước Tôn dạy mình, ngay cả dạy nàng còn nghiêm khắc như vậy, càng đừng nói những người khác.

Tôn nhiều ít vẫn nghe vào chút lời Đường Lê nói, không tra tấn tiếp những phù binh đó. Chỉ cần Đường Lê tới tìm hắn, hắn đều sẽ buông tha họ, sớm một chút theo Đường Lê trở về, bởi vậy vài lần tiếp theo, những phù binh đó chờ mong nhất chính là Đường Lê tới, sớm được giải phóng.

Ngày tháng như vậy không bao lâu, Hạ Hầu Huyền Ngự và Nam Cung Hiến tới Đông Thành.

Advertisement / Quảng cáo

Vũ Văn Kim dù biết bọn họ tới không có ý tốt, nhưng hai thành chủ tự mình đến, hắn vẫn phải tiến ra đón chào. một đám người mệnh mông cuồn cuộn xuyên qua Diễn Võ Trường phủ thành chủ Đông Thành, vừa lúc gặp được Tôn cùng Đường Lê đi qua bên cạnh, Đường Lê còn đang cầm khăn tay chà lau mồ hôi trên trán cho Tôn, hai người vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện, dù là ai cũng có thể nhìn ra bọn họ quan hệ thân mật.

Vũ Văn Kim trầm nghĩ, đây thật là vừa vặn, giáp mặt đã bị và mặt. hắn nhìn Hạ Hầu Huyền Ngự bên cạnh, quả nhiên thấy vị công tử cao ngạo cảm nắng lên đến trời này, bây giờ sắc mặt xanh đến phiếm đen, Nam Cung Hiến thật ra nhìn ngó khắp nơi —— Cừu Đồ đã sớm đưa tin cho hắn, hiện tại hắn quan tâm không phải Nam Cung Cẩm thích ai, mà là nàng đáp ứng giao ra đồ vật kia, có phải là thật hay không.

Đường Lê cùng Tôn cũng phát hiện một đám người này. Tôn thấy Hạ Hầu Huyền Ngự rồi, ôn nhu trong mắt nhanh chóng bị sát ý thay thế, tay cầm đao gần xanh bạo khởi, theo bản năng che Đường Lê ở phía sau.

Đường Lê ân cánh tay Tôn, gạt đầu với mấy người, “Thúc phụ, Hạ Hầu thành chủ, các người tới so với ta nghĩ còn nhanh hơn.”

Hạ Hầu Huyền Ngự không thể nhận được nữa, thấy tay nàng vẫn luôn đặt ở trên tay Tôn, hận không thể bám hai cái tay kia, ngữ khí bất thiện chất vấn: “Nàng đây là có ý tứ gì? Nàng muốn phản bội ta?”

Đường Lê ánh mắt kỳ quái đánh giá hắn, trong giọng nói tất cả đều là chán ghét và ác ý: “Hạ Hầu thành chủ nói cái gì, chúng ta cũng không có quan hệ, cái gì gọi là phản bội?”

Hạ Hầu Huyền Ngự ánh mắt trầm xuống, bị nàng chọc tức đến muốn cười, “không quan hệ? Nàng là vị hôn thê của ta!”

“hiện tại không phải.” Đường Lê ôn ôn nhu nhu cười, “Đáng tiếc Hạ Hầu thành chủ tới quá sớm, nếu muộn hai tháng, đến hải tử của Tôn Nô ta cũng có rồi.”

PS: Ta post nhầm chương 50 thành 51, mà sao ko ai phát hiện vậy? nói chung cũng chỉ toàn là cặp đôi rác đường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 52: Chuyện xưa xong

Đường Lê nói trào phúng quá lợi hại, xứng với biểu tình trên dung mạo nàng, càng có một loại ý vị châm chọc nói móc vi diệu.

Hạ Hầu Huyền Ngự nghe xong lời này, thiếu chút nữa không tức điên, thân là thiên chi kiêu tử, lúc nào thì hắn bị người ta nhục nhã mất mặt mũi như vậy, nếu không phải cố kỵ Nam Cung Hiến cùng với Vũ Văn Kim đều ở đây, giờ phút này hắn đã sớm muốn động thủ giết người.

Hít sâu một hơi, ánh mắt Hạ Hầu Huyền Ngự phức tạp nhìn chằm chằm Đường Lê, hắn nhớ tới Nam Cung Cẩm kia lúc trước yêu mình đến nguyên ý tim chết vì mình, hắn không nghĩ tới, nàng từ trước thâm tình, bây giờ có thể nói quên liền quên.

“Ta lại cho nàng một cơ hội, Cẩm Nhi, nàng có biết mình đang nói cái gì không?” Hạ Hầu Huyền Ngự trầm giọng hỏi.

Đường Lê lại không để ý đến hắn, chỉ cáo từ Vũ Văn Kim, lời kéo Tôn cả người phát khí lạnh rồi khỏi nơi này.

“Các người!” Hạ Hầu Huyền Ngự làm sao nhận được, còn muốn ngăn bọn họ, bị Vũ Văn Kim cản lại, “Ai ai, Hạ Hầu thành chủ xin bớt giận, chúng ta trước dàn xếp đã, có chuyện gì sau đó lại nói, nhiều người đang nhìn như vậy đây.”

Hạ Hầu Huyền Ngự nhìn một vòng những tùy tùng cấp dưới đang xem kịch vui, đen mặt phát tay áo cũng đi rồi.

Đường Lê dùng sức cầm tay Tôn, nhẹ nhàng vuốt ve gần xanh bạo khởi phía trên, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tôn Nô, ta biết huynh tức giận, bất quá huynh trước không cần vội, chúng ta thực nhanh sẽ không phải nhìn thấy hắn nữa.”

Tôn ngưng lại, cúi đầu nhìn nàng: “Ý gì?”

Đường Lê chỉ cười không nói, “Chúng ta đi ăn cơm trước, loại này việc nhỏ về sau lại nói”

Advertisement / Quảng cáo

Bữa cơm này không ăn xong, Nam Cung Hiến đã tới. Đường Lê không chút nào ngoài ý muốn, sử ánh mắt với Tôn trấn an hắn, đứng dậy đi ra ngoài, “Thúc phụ, người tới tìm ta, chính là nghĩ kỹ rồi?”

Nam Cung Hiến nhìn Tôn, trực tiếp đi ra ngoài, mang theo Đường Lê, hai người đi vào trong viện, bảo đảm không ai có thể nghe thấy bọn họ nói.

“Người cho Cừu Đồ đưa tới tin, nói đều là thật?” Nam Cung Hiến ánh mắt tìm tới nghiến cứu.

Đường Lê mặc kệ hắn có đoán được mình không thích hợp hay không, nàng chỉ đơn giản mà trực tiếp nói: “Ta nói đều là thật, chỉ cần thúc phụ chịu phối hợp, chúng ta cùng nhau diệt trừ Hạ Hầu Huyền Ngự, đồ vật kia, nửa bản còn lại sẽ giao cho người, thúc phụ đã dựa theo nhắc nhở tìm được nửa bản trước rồi, một khi đã như vậy, hắn là cũng tin tưởng thành ý của ta.”

Nam Cung Hiến như cũ còn nghi ngờ, vài thập niên trước, đại ca hắn lấy được một quyển bí thuật vô tịch, có thể phối hợp với võ kỹ nhà Nam Cung bọn họ, làm cho bọn họ càng cường đại hơn, thậm chí có thể tăng thêm thọ mệnh. Nam Cung Hiến thêm nhớ dài không thời, nhưng mà đại ca hắn sợ hắn vượt qua mình, không muốn chia sẻ với hắn, Nam Cung Hiến tâm ghen ghét nhiều năm bùng nổ, rốt cuộc thiết kế hại chết đại ca. Đáng tiếc bản vô tịch quan trọng đó bị đại ca hắn giao cho thế tử trước khi chết, cũng chính là đại tẩu của Nam Cung Hiến. Nam Cung Hiến vì thế không tiếc mạng thanh danh mờ uớc tẩu tử, nhốt người lại.

Nhưng mà nữ nhân kia dù thế nào cũng không muốn nói ra nơi để vô tịch, Nam Cung Hiến vì uy hiếp bà ta, lúc bà ta sinh hạ một đôi tỷ muội song bào thai đã mang đi một đứa, nhưng cho dù dùng tính mạng nữ nhi uy hiếp, bà ta cũng không tiết lộ nửa điểm bí mật. Sau đó hải tử bị mang đi đột nhiên mất tích, rơi vào đâu không rõ, sau đó trở thành nữ chính Sở Li.

Còn đại tẩu vào lúc đại nữ nhi Nam Cung Cẩm mười tuổi thì qua đời, trước khi qua đời nói cho nữ nhi nội đặt vô tịch. Nam Cung Cẩm kế thừa tính cách và tàn nhẫn của cha mẹ, nàng một lòng chỉ muốn tu tập bí tịch, chính mình trở thành chủ của Nam Thành, đáng tiếc thân thể của nàng không thích hợp, vì thế nàng lại muốn leo lên Hạ Hầu Huyền Ngự, mượn lực lượng của hắn trợ giúp đoạt lại Nam Thành.

Về sau một đồng lớn cốt truyện trong nguyên tác kia, đều là cảm tình gút mắt từ một đôi hoa tỷ muội này cùng với Hạ Hầu Huyền Ngự, Đường Lê tuy nhớ ra cốt truyện, nhưng nàng cũng không quan tâm, nàng chỉ tìm nơi để vô tích, sau đó lấy ra một nửa trong đó nói cho Nam Cung Hiến, để thuyết phục hánhợp tác cùng với mình.

Nam Cung Hiến cũng không hoàn toàn tin tưởng nàng, nhưng Đường Lê không để bụng, nàng ăn nóinhỏ nhẹ, lại nói một lần hiệp nghị của mình và Vũ Văn Kim. Trừ xong Hạ Hầu Huyền Ngự, không chỉ có thể có được vô tịch hần muốn nhiều năm, còn có thể lấy được chỗ tốt từ Bắc Thành. Nam Cung Hiến đương nhiên động tâm, lúc này, Đường Lê lại lấy ra một phong thư ý bảo hần xem.

“Đây là thư hòm qua ta nhận được, đến từ Công Tây thành chủ Tây Thành.”

Nam Cung Hiến tiếp nhận thư xem, không khỏi toát ra thần sắc kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Đường Lê cũng dần dần thay đổi, “không nghĩ tới, đến Công Tây thành chủ người cũng có thể mượn sức thuyết phục.”

Bất quá là trao đổi ích lợi mà thôi, đối với một người biết quan hệ và các loại bí mật của toàn bộ nhân vật mà nói, muốn đánh vỡ cân bằng thật dễ dàng, trong nguyên văn bốn thành hỗn chiến, đã sớm chuẩn bị phục bút các loại mâu thuẫn và thù hận.

Đường Lê cong cong môi, “Thúc phụ đáp ứng rồi sao?”

Nam Cung Hiến lại nhìn Tôn cầm đao đứng cách đó không xa, chung quy nói: “Được, ta đáp ứng người.”

Đường Lê tiến hẳn đi, đi tới bên Tôn, dựa vào vai hần nói: “Hạ Hầu Huyền Ngự khó đối phó, cũng may thúc phụ đã đáp ứng ta sẽ giúp huynh. Mấy ngày gần đây đều đẹp trời, tuy không phải mùa đông nên không có tuyết rơi cũng tương đối đáng tiếc, nhưng ta đã chọn sẵn chỗ cho Hạ Hầu Huyền Ngự, huynh hần là sẽ thích, bây giờ chúng ta có thể tới đó chờ Hạ Hầu Huyền Ngự.”

Bọn họ cười ngửa, lặng lẽ rời Đông Thành.

Hạ Hầu Huyền Ngự vừa đến Đông Thành một ngày, còn chưa kịp tìm Đường Lê và Tôn phiên toái, liền nhận được truyền thư, sắc mặt rất khó xem vội vàng cáo từ. Nam Cung Hiến và Vũ Văn Kim trao đổi ánh mắt.

Nam Cung Hiến: “Thương đạo dưới trướng Vũ Văn thành chủ thật sự bất phàm a, tốc độ nhanh như vậy, chỉ sợ bàn đến các loại tin tức, không ai có thể rõ ràng hơn hơn Vũ Văn thành chủ.”

Vũ Văn Kim mỉm cười: “Chỉ là làm chút việc nhỏ mà thôi, Nam Cung thành chủ hần là nên xuất động người đuổi theo đi, bằng không sợ sai đại sự.”

Hai người từng người rời đi, Vũ Văn Kim dùng cây quạt gõ xuống lòng bàn tay, lăm lăm lâu bầu, “Hy vọng kế hoạch của tâu phu nhân thành công, Nam Cung Hiến nguyên ý phối hợp mới tốt, bằng khôngchỉ có thể dùng một loại biện pháp khác.”

.....

Hạ Hầu Huyền Ngự chau mày ngồi ở trong xe ngựa, tâm thần hần có chút không yên, lại cảm lấy thư xem. Bắc Thành xảy ra chuyện, hiện tại chủ thành của hần đại loạn, nếu không phải mấy năm nay hầnvội vàng dưỡng thương, trạng thái lại thường xuyên không ổn, vô tâm quan lý quả nhiều, trong thành cũng sẽ không nhân tâm tan rã, dễ dàng làm cho người khác quấy ra đại loạn.

Bên trong xe buồn bực, Hạ Hầu Huyền Ngự kéo cửa sổ xe, bỗng nhiên cảm thấy cảnh sắc ngoài cửa sổ có một tia quen thuộc. Trong lúc hần suy tư, xe ngựa đột ngột dừng lại, cùng với một loạt tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng ngựa hí.

“Xảy ra chuyện gì!”

Hạ Hầu Huyền Ngự đẩy mở cửa xe, nhìn thấy một người ngấn ở phía trước đoàn xe, là Tôn. Ở trong rừng phía sau hần, còn có rất nhiều bóng người màu đen.

Hạ Hầu Huyền Ngự minh bạch, khinh miệt cười đứng lên đi ra ngoài, “Muốn chặn giết ta, chỉ bằng người? không biết lượng sức, chẳng lẽ người cảm thấy mấy năm trước nhân lúc ta bị thương cùng ta đánh ngang tay, là thật có thể giết ta? Thực tốt, chính người tự đưa tới cửa.”

Tôn đứng ở trong cỏ hoang, mắt nhìn chung quanh, ngữ khí trầm lãnh: “Người còn nhớ rõ đây là nơi nào.”

Hạ Hầu Huyền Ngự sững sốt, quét mắt nhìn chung quanh, trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, ở chỗ này hần giết chết một người, người nọ lớn lên giống Nam Cung Cẩm không đúng, đó là Sở Li. một đoạn ký ức cùng với cảm giác đều thực dị dạng, trong lòng hần chỉ có nồng đậm phản nộ bị người ta lừa gạt.

Advertisement / Quảng cáo

“Người muốn nói gì?” Hạ Hầu Huyền Ngự sắc mặt không tốt, hần rốt cuộc phát hiện tình huống khôngđúng, thu liễm cuồng vọng của mình.

Tôn không nói nữa, cái gì hần cũng không muốn nói, mang theo sát khí đẩy người rút đao ra.

Nếu chỉ có một mình Tôn, Hạ Hầu Huyền Ngự sẽ không thua, nhưng Nam Cung Hiến cũng xuất hiệntheo. Tuy rằng hần ta già vờ giống người tốt, động tay lại rất âm ngoan, Hạ Hầu Huyền Ngự không rõNam Cung Hiến vì sao đột nhiên nọo hiểm muốn giết mình, mang theo loại khó hiểu này, hần ngã thậtmạnh vào trong vũng máu.

hần có thể cảm giác được mình sắp chết, nhưng đây là không có khả năng, hần sao lại chết được, hầnvẫn luôn có một loại tự tin mãnh liệt, cảm thấy thế giới này đều là vì hần mà sinh, như vậy hần sao có thể sẽ bị người ta giết chết.

Tiếng bước chân sần sạt vang lên ở bên tai, Hạ Hầu Huyền Ngự thấy khuôn mặt quen thuộc của Nam Cung Cẩm

Nàng nói: “Hạ Hầu thành chủ không cần lo lắng Bắc Thành thế nào, Công Tây thành chủ nhất định sẽgiúp người chăm sóc từ tế.”

Hạ Hầu Huyền Ngự lúc này mới đột nhiên minh bạch, Bắc Thành hỗn loạn là việc làm của Tây Thành, trong cổ họng hần phát ra một loạt tiếng kêu giận dữ.

Đường Lê tiếp tục nói “Công Tây thành chủ rõ ràng chán ghét người, lại vì sao chịu đựng nữ nhi của mình liên tục đến Bắc Thành dây dưa người? Công Tây tiểu thư xác thật là vì người, những người bên cạnh nàng đó lại là Công Tây thành chủ an bài, Bắc Thành của người, đã sớm vỡ nát..... Người sắp chết, Bắc Thành của người cũng sắp không còn.” Ngữ điệu ôn hòa của nàng, lời nói ra lại mang đầy ác ý.

Hạ Hầu Huyền Ngự hồi quang phản chiếu nhúc nhích thật mạnh một chút, ánh mắt phẫn hận bắn thẳng đến mặt nàng.

Đường Lê cũng không sợ hần, thấp giọng dò hỏi: “Người không phải người của thế giới này đi, người hần là có một hệ thống? Ta không biết đến tột cùng người là người hay là thứ gì khác, nhưng bây giờ người đã có thể chết rồi. Chết rồi thì ngàn vạn đừng trở về nữa, nếu không ta nhất định lại giết người thêm một lần.”

Hạ Hầu Huyền Ngự mới hồi cuối cùng không ra được, trong ánh mắt mở to mất đi thần thái. Cũng không biết là trọng thương mà chết, hay là bị tức mà chết.

.....

Trong không gian hư vô, Hạ Hầu Huyền Ngự mờ mắt, lúc này đã không thể gọi hần là Hạ Hầu Huyền Ngự. hần cũng không có một cái tên cố định, có lẽ từ trước cũng có, nhưng đã sớm bị hần quên đi. hầntự xưng là thần, có được ý chí và vô số phần thân không thể bị ma diệt, có thể xuyên qua vô số thế giới lớn nhỏ, tùy ý cướp lấy khí vận của những thế giới đó để phụng dưỡng ngược lại bản thân mình.

“Hệ thống, ra đây.” Vì ‘ thần ’ này tình lại rời mười phần tức giận.

“Ta muốn một lần nữa tiến vào thế giới đó, ta muốn giết bọn họ.”

Hệ thống đứng lúc xuất hiện —— “Xin lỗi, ngài đã mất đi liên kết cùng thế giới đó, vô pháp tiến vào. Ngài muốn xem lại thế giới, tra tìm trạng thái hiện tại của bọn họ hay không?”

‘ Thần ’: “.....”

Hệ thống tự động vận hành —— “Đinh, nhận vận [Nam Cung Cẩm][Tôn] đạt được thành tựu cùng nhau đầu bạc, đạt được thành tựu nắm tay thiên nhai, đạt được thành tựu con cháu mãn đường.....”

‘ Thần ’ cả giận nói: “đóng lại cho ta!”

Quả thực tức đến muốn hủy diệt thế giới.

nói như vậy, hần muốn cướp lấy khí vận thế giới nào đó là có yêu cầu, thứ nhất cần cái gọi là “Cốt truyện”, cốt truyện này càng khúc chiết gút mắt càng có thể sinh ra nhiều khí vận, để cốt truyện vận chuyển dựa theo hần thiết tưởng, là có thể bảo đảm khí vận lưu thông, còn “Nữ chủ” chính là để hầnliên kết cùng thế giới đó, nữ chủ “yêu” hần, là tiền đề để hần có thể hấp thu khí vận của thế giới.

—— “Bởi vì ở thế giới kia ngài tự tay giết chết nữ chủ, làm cho thế giới đó phát sinh bài xích với ngài, hiện giờ thần thể của ngài ở thế giới kia đã từ vong, hoàn toàn không thể đăng nhập lại thế giới.”

‘Thần’ trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Ta đã liên tiếp mất đi hai thế giới, đây tuyệt không phải ngẫu nhiên, có cái gì đang ảnh hưởng thế giới của ta, ta muốn biết rõ ràng. Nếu ta không đoán sai, thế giới dị thường tiếp theo sẽ xuất hiện thực nhanh, lần này, ta nhất định phải tìm ra nguyên nhân.”

——“Đỉnh —— thế giới dị thường đã xuất hiện, [thế giới tiền hiệp binh não] xuất hiện cốt truyện chếch đi.”

‘Thần’ sắc mặt lãnh túc, mắt đầy tức giận, “Được, thức tỉnh nhân cách.”

.....

U Phù Sơn

Đại điện phủ ngọc thạch thuần trắng trôi nổi trong không trung, áp trên hơn mười đảo nhỏ chung quanh, đó là Thần Điện nơi thượng thần Huyền Thương sống một mình, nhóm thần hầu cùng với tiền tiền đều không có tư cách đi vào trong điện, trong đại điện trống trải, chỉ có Huyền Thương một mình ngồi ở chính giữa ngọc đài nhắm mắt tu luyện.

Advertisement / Quảng cáo

Đột nhiên, khí thế quanh thân Huyền Thương rung động, mờ mắt. Cùng lúc đó, trước mặt hắn xuất hiện một tấm bảng.

Thế giới này nhân cách là lạnh nhạt vô tình, tính cách của phân thân trong mỗi thế giới bởi vì giả thiết mà có bất đồng, cho dù nhân cách chủ thức tỉnh, cũng sẽ bị ảnh hưởng. Lúc này trong mắt Huyền Thương không có lửa giận khi ở không gian hư vô, chỉ có lạnh băng và uy nghiêm.

“Điều tra cốt truyện chếch đi.” hắn lạnh lùng nói.

Giao diện hệ thống trầm mặc một lát, xuất hiện một đám loạn mã ——“&*&” nữ chính không thể thành công %&#* bá. sur *&%.” Mới vừa biểu hiện xong, hệ thống giao diện đột nhiên tán loạn, đồng thời hai mắt Huyền Thương trợn trừng, hớn hể bất tỉnh.

.....

Lại lần nữa xuất hiện ở bên trong hư không ‘thần’ tức muốn học máu, “Sao lại thế này, đang yêu lãnh vì sao đột nhiên trở lại?!”

——“Rất tiếc nói cho ngài, thế giới kia trước mắt chỉ sợ còn không có cách nào thức tỉnh nhân cách, không thể tiến hành đưa vào nhân cách chủ.”

“Cái gì?!”

——“Thế giới trước ngài tự tay giết chết nữ chủ, gây ra thương tổn với đầu mối then chốt liên kết thế giới, bởi vậy xuất hiện hiện tượng nhanh chóng thoát ra, trước mắt đang chữa trị, xin kiên nhẫn chờ đợi chữa trị xong.”

(Chuyện xưa thứ hai xong)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 53: Bạch Lăng: Đại huynh đệ, người thật là một người tốt - Lục Lâm Sinh

“Cái U Phù Sơn gì đó, đến tốt cùng ở chỗ lang nào nha!” Bạch Lăng đặt mông ngồi lên một nhánh cây khô, đối diện rừng xanh mênh mang, phát ra một tiếng kêu rên.

Nàng vọt một vô sò màu tím treo bên hông lên, “Lão vô sò, không tìm thấy đường, ta không muốn đi đâu lạc.”

Vô sò màu tím lúc đóng lúc mở, thờ dãi nói: “Tiểu chủ nhân a, người hóa hình rồi đi U Phù Sơn bái Huyền Thương thượng thần làm sư phụ, đây là lão chủ nhân trước làm chung phân phó a, nhất định phải đi.”

Bạch Lăng sắp quý xuống với lão vô sò này, nàng phát điên nói: “Lão vô sò, người nghe rồi đấy, không phải lão từ không muốn đi tìm cái U Phù Sơn quý gì đó, bái cái thần gì kia, là lão từ xác thật tìm không thấy đường a, ta ở trong khu rừng quý âm này đi lại nửa tháng cũng chưa đi ra ngoài được, đến bóng người cũng không nhìn thấy, ta sắp điên mất lạc!”

Lão vô sò bị nàng nói liền trầm mặc. Tiểu chủ nhân Bạch Lăng của hắn, là tiểu công chúa tộc bạch long, là một con rồng trắng duy nhất còn sót lại trên thế gian này. Năm đó bạch long diệt tộc, chỉ có công chúa điện hạ nhỏ nhất còn ở trong trứng chưa phụ hóa, được lão tộc trưởng giấu trong linh quật ở Lạc Thủy, bởi vậy mới có thể bảo tồn. Hắn làm người hầu trung thành nhất của tộc bạch long, vẫn luôn gánh vác trách nhiệm chiếu cố tiểu công chúa trong trứng rồng, thật vất vả chờ đến lúc trứng rồng ấp nở ra, tiểu công chúa có thể từ hình rồng hóa thành hình người, kết quả không biết thế nào, hắn cảm thấy tiểu công chúa cũng không quá giống trong tưởng tượng của mình.

Ở trong tưởng tượng của hắn, tiểu công chúa mới sinh ra hắn là tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, thiện lương lại đáng yêu, nói chuyện mềm mềm mại mại, không phải như bây giờ ——

PS: Lỗi editor, bạn Bạch Lăng là xuyên qua, bạn ý toàn nói những khẩu âm của vùng nào đó, toàn đệm thêm lang lang với lạc lạc nên lão vô sò bị shock, mình ko biết dịch mấy cái chữ đó thế nào, mọi người thông cảm nha.

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lăng tháo giày màu trắng, cầm ngực mũ giày đao xuống, đổ ra hai viên đá nhỏ, ném giày xuống đất, trong miệng khó chịu nhỏ giọng mắng: “Bái sư cái lang gì, đường lại nhận không ra, người lại tìm không thấy, mẹ nó bán phở.”

Lão vô sò: “.....” Tuy rằng thanh âm xác thật mềm mại, nhưng vì sao ngữ khí nghe thế nào cũng đều không đúng? Lão chủ nhân a, là ta thực xin lỗi ngài, ta không dạy được tiểu công chúa!

“Vô sò lão đầu nhì, người lấy chương trình ra, xem chúng ta nên làm cái lang gì bây giờ?” Bạch Lăng đập đập vô sò tím trong tay, “Dù sao cha ta cũng đã chết, ông ấy cũng không nhìn thấy, làm sao biết được ta có đi bái sư hay không, chúng ta dứt khoát không cần đi nữa lạc.”

Nàng vốn dĩ không muốn đi, nếu không phải bị lão vô sò mỗi ngày nhắc mãi đến đau sợ não, nên cân bản sẽ không ra khỏi địa giới Lạc Thủy. Cảm giác về phương hướng của nàng đời trước đã không tốt, đời này biến thành rồng, đồng dạng vẫn không tốt, lại không có bản đồ, chỉ nói đi hướng Đông Nam, đi rồi đi tới nàng dù không phải lạc đường, cũng không biết hiện tại rốt cuộc đang trong một góc xó xỉnh nào.

Lão vô sò còn đang có ý đồ gây gục, dùng ngữ khí dỗ tiểu hài tử nói: “Tiểu chủ nhân, nói không chừng chúng ta sắp tới nơi rồi, hay là người hóa thành hình rồng bay lên đi, chúng ta bay sẽ nhanh hơn nhiều.”

Bạch Lăng bưng kín mặt, không sai, nàng có thể hóa thành hình rồng, rồng có thể bay, nhưng mà, nàng không thể, bởi vì nàng sợ độ cao. Có ai tin không, biến thành rồng rồi tụt xấu sợ độ cao nửa điểm không tốt hơn, thậm chí còn càng nghiêm trọng. Lần đầu tiên nàng ở trong hình rồng bay lên, nhìn mặt nước phía dưới, toàn bộ vậy cùng bốn cái móng đều mềm nhũn, cảm giác mình mơ hồ, choáng đầu ghê tởm muốn nôn, sau đó trực tiếp lạch cạch ngã vào trong nước, không bao giờ chịu bay nữa, lúc ở hình rồng chỉ chịu đi bộ.

Cảm tạ rồng có móng vuốt, bằng không nàng cũng chỉ có thể giống rắn bò trên mặt đất.

“Lão vô sò, hết hy vọng đi, lão từ không bay, nhốt chết ở chỗ này cũng không bay lạc.”

Lão vô sò vô cùng đau đớn, làm một con rồng cuối cùng của tộc bạch long, tiểu chủ nhân của hắn có vậy mỹ lệ cùng đáng người lưu sưởng như vậy lại không bay! Rồng không bay còn gọi là rồng sao? Vấn đề này, hắn đã đau lòng tám trăm lần, đáng tiếc, không có hiệu quả.

một rồng một vô sò làm vào trầm mặc.

Đột nhiên, có bóng người chợt lóe lên trong rừng cây. Có người?! Bạch Lăng nhìn thấy bóng người kia, nháy mắt tỉnh thần tinh táo. “Lão vô sò người xem, bên kia có người?” Nàng nhảy lên, hưng phấn đuổi theo.

Nàng đi đường uyển chuyển nhẹ nhàng không tiếng động, có cây trong rừng lại bởi vì hơi thở trên người nàng mà tự động tránh ra, vì thế thực nhanh đuổi kịp bóng người phía trước kia.

Nhìn qua xác thật đó là người, chỉ là thân mình có quắp, mặc một thân quần áo rách nát như bao tãi, đầu tóc rối bù, nhìn qua đơ愣 hể, nếu không nghiêm túc nhìn, còn tưởng là dã thú nào trong rừng. hểtựa hồ rất hoảng loạn, một chút cũng không chú ý chung quanh, buồn đầu chui vào trong lùm cây, giống như bị thứ gì đáng sợ đuổi theo.

Bạch Lãng gọi hân lại: “Ài, đại ca phía trước, người chờ một lát ha!”

Người kia đột nhiên bị thanh âm vang lên dọa sợ, dưới chân lao đảo một cái, lặn vào bụi gai.

Bạch Lãng không nghĩ tới hân phản ứng lớn như vậy, vội vàng chạy lên hỗ trợ giải cứu hân từ bụi gai ra. Cứ như vậy bị gai đâm chỉ chút, đại huynh đệ cả người nhìn qua càng không ổn, mặt mũi tay chân đều bị cào ra vết máu. Bạch Lãng kéo hân ra nhìn kỹ, phát giác huynh đệ này thật sự lớn quá độc đáo.

trên nửa khuôn mặt hân mọc lên một loại nhọt giống như hoa văn, hai con mắt sát vào nhau, càng đáng sợ chính là trên môi hân, phía dưới cái mũi đều trống không thiếu hụt, có thể nhìn thấy hàm răng lộ ra bên ngoài, vô cùng kỳ quái. Nếu người bình thường, nhìn hân khả năng sẽ hét ra tiếng, khóc lóc thảm thiết, “Thần tiên, cầu xin người, cầu xin người cứu ta, cầu người..... nói cho ta, vì sao ta phải sống ở trên đời này..... Cầu người.....”

“Người không có chuyện gì đi?” Bạch Lãng căn cứ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo quan tâm một câu, nhưng huynh đệ này ngờ ngác đứng ở đó, ngó ngán nhìn nằng, trông mắt cũng không xoay, sau một lúc lâu bỗng nhiên thình thịch một tiếng quý xuống, không ngừng đập đầu vào nằng, khóc lóc thảm thiết, “Thần tiên, cầu xin người, cầu xin người cứu ta, cầu người..... nói cho ta, vì sao ta phải sống ở trên đời này..... Cầu người.....”

hân họ Lục, tên là Lâm Sinh, bởi vì nương hân sinh hạ hân ở trong rừng. Thôn Bành gia dưới chân núi có mấy chục hộ gia đình, đều họ Bành, chỉ có một mình hân họ Lục, bởi vì nương hân là do một lão tửu quý trong thôn không biết từ nơi nào mua về làm tức phụ, nhưng mua về không được mấy ngày, lão tửu quý trượt chân rơi xuống nước chết, Lục nương từ thành qua phụ, ở trong thôn không nơi nương tựa, mỗi người đều có thể khi dễ nằng, Lục Lâm Sinh cũng không biết là sản vật do ai khi dễ Lục nương từ rồi sin ra.

Advertisement / Quảng cáo

hân mới vừa sinh ra chính là bộ dáng xấu xí, người nào nhìn hân cũng nói “Nhìn qua tựa như yêu quái, Lục nương từ không phải là sinh ra quái vật đi, quá dọa người.”

Lục nương từ sau đó chết đi, Lục Lâm Sinh liền một mình lớn lên trong căn nhà nát, trong thôn không ai quản hân, hân liền đi theo mấy con chó nhặt thực ăn khắp nơi, thậm chí chạy đến lều heo nhà người ta trộm com heo ăn, cứ như vậy kỳ tích trưởng thành. hân trước nay chính là đối tượng để những người khác tùy ý trêu đùa, khi dễ.

Từ một tiểu hài từ chỉ biết đã đói bụng muốn ăn, trưởng thành một thanh niên hiểu cái gì là nhục nhã, hân thống khổ vô cùng, bởi vì hân không thể tránh thoát những kẻ đó tùy ý cưỡi nhạo cùng đánh chửi. Bởi vì ăn com heo chó lớn lên, hân cũng chỉ có thể sống giống heo chó.

Thống khổ, oán hận, mỗi lần bị những người trẻ tuổi trong thôn đùa cợt đánh chửi, hân liền hận không thể giết bọn họ. Nhưng hân không dám, từ nhỏ bị đánh lớn lên, đối mặt những quyền cước đó, theo bản năng chỉ cảm thấy sợ hãi, chỉ biết sức thành một đoàn chó bọn họ đánh xong.

hân cho rằng ngày tháng sẽ vẫn luôn như vậy trôi qua, nhưng đêm qua, hân giết người. tiểu nhi từ Bành Hữu Phúc nhà Bành tứ phẩm trong thôn ngày thường là người thích nhất khi dễ hân nhất, hân ta đã từng dùng cục đá đập vỡ mũi hân, đánh rơi răng hân, còn đã từng đá hân vào hồ nước, dùng gậy trúc gỗ đầu hân, thiếu chút nữa làm hân chết đuối, ngày thường tâm tình không tốt, nhìn thấy hân liền phải đánh hân một trận hết giận.

Ngày hôm qua, Bành Hữu Phúc uống chút rượu, say khướt đi qua cửa phòng nhỏ nhà hân, hôm đó hân lại xin được một ít đồ ăn, Bành Hữu Phúc tới, một chân đạp đồ ăn của hân lên mặt đất, cười dùng sức đá bụng hân.

“Người loại đồ vật xấu xí này, cũng xứng làm người sao, cũng xứng ăn đồ ăn của người sao?”

hân ta nói hân không xứng làm người, nhưng ‘ người ‘ chẳng lẽ là thứ gì tốt sao?

Lục Lâm Sinh cũng không biết thế nào, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, chờ phục hồi tinh thần lại, hân đã dùng cây gỗ bên cạnh đánh chết Bành Hữu Phúc. Đạp một bên đầu chày ra thứ gì đó đỏ trắng trắng, người vừa rồi còn cười mà đá đánh hân nằm trên mặt đất, một chút thanh âm cũng không có.

hân giết người. Lục Lâm Sinh lộ ra một cái tươi cười quỷ dị hỗn hợp của sợ hãi và vui sướng trên gương mặt đáng sợ giống như ác quỷ. hân vừa sợ hãi vừa cao hứng, run run rẩy rẩy nương bóng đêm kéo thi thể vào núi, vẫn luôn đi vào trong núi. hân muốn tìm một chỗ chôn thi thể này, hân không thể bị bất kỳ kẻ nào phát hiện, chỉ cần không có ai phát hiện hân giết người, vậy hân sẽ không có việc gì.

Đúng, sẽ không có việc gì, sẽ không có ai biết là hân giết người.

hân đi vào núi sâu, chôn cỏ thi thể trong một cái hố đất to, trên người hân dính đầy bùn đất, đôi tay đều là bùn. Lúc chuẩn bị về thôn, hậu tri hậu giác sợ hãi thật lớn bao phủ hân, dần dần đi về phía trước thân mình run rẩy kỳ cục.

Đến khi bị một thanh âm thanh thúy gọi lại, cả người hân run lên, ngã vào bụi gai, mà từ trong bụi gai đi ra, thấy rõ ràng người gọi mình lại, Lục Lâm Sinh ngây ngốc.

hân chưa bao giờ gặp người đẹp như vậy, ngay cả huyện lệnh tiểu thư ở huyện thành lúc trước xa xa nhìn thấy một lần, cũng so ra kém nữ từ trước mắt này. Đôi mắt nằng sạch sẽ trong sáng, da thịt trắng nõn như tuyết, mặc váy trắng tinh, hoa văn màu bạc dưới ánh mặt trời tàn ra quang mang mỏng lung, cả người nằng đều đang sáng rực, quá thực giống như là..... giống như là thần tiên không tồn tại ở thế gian.

Nằng là thần tiên sao? Lục Lâm Sinh nghĩ, nằng nhất định là thần tiên, mà thần tiên cái gì cũng biết, nằng nhất định biết hân giết người.

Sợ hãi, ngoài sợ hãi còn có một loại áp lực ở trong lòng nói không rõ phần hận hay không cam lòng đánh tan hân, làm hân quý trên mặt đất khóc rống thất thanh. hân cũng không biết mình đến tột cùng muốn nói cái gì.

không biết tình hình, Bạch Lãng quả thực bị đại huynh đệ trước mặt khóc gào dọa đến bay lên, đây là làm cái gì, nước mắt bay loạn, khóc cũng quá thảm.

Nằng có chút ngốc, chỉ có thể ngồi xồm xuống, sờ soạn lấy cái khăn tay ra giúp hân xoa xoa nước mắt, “Thế này, người trước lau nước mắt đã, chúng ta có chuyện từ từ nói lại.”

Qua một lúc lâu, Lục Lâm Sinh dừng khóc, về mặt si ngốc quý trên mặt đất cùng với Bạch Lãng mắt to trừng mắt nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

“Ngài..... Ngài không phải thần tiên sao?”

“không phải a.” Là rỗng mà thôi.

“Ngài, vậy tại sao ngài lại ở chỗ này, không không, ngài có gì phản phở?”

Huynh đệ thật biết điều, Bạch Lãng lập tức nói: “Ta muốn hỏi đường, ta lạc đường ở chỗ này, người có thể mang ta đi ra ngoài không?”

Lục Lâm Sinh cúi đầu không dám nhìn nằng, xấu hổ hổ thẹn mà che khuất nửa khuôn mặt của mình, gật gật đầu lên thanh đáp ứng: “Được..... được, ta mang ngài đi ra ngoài.”

Bọn họ một trước một cái sau đi ở trong núi, Bạch Lãng nói nhỏ với lão vô sò, lão vô sò nói: “Tiểu chủ nhân, người phải cẩn thận a, nhân loại chính là có rất nhiều người xấu, nói không chừng thấy ngài lớn lên đẹp, sẽ làm ra chuyện xấu gì.”

Bạch Lãng: “Nếu hân là người xấu, ta đây liền biến thành que dài, hủ chết tại chỗ quy tôn này.”

Nhưng Lục Lâm Sinh chỉ một đường đưa nằng ra khỏi khu rừng già, lúc nhìn thấy một mảnh khói bếp dưới chân núi, Bạch Lãng kích động hoan hô một tiếng, “Cảm ơn người a đại ca, người thật là người tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Quyển 3 - Chương 54: Đêm hôm ấy, hân lặng yên không một tiếng động chết đi

Bạch Lãng đứng ở trước căn nhà cỏ tranh nhỏ đơn sơ, nghĩ thầm nhà nát thế này thật sự có thể để người ở sao? Sợ là gió thổi qua đã đổ rồi.

Trong thôn những nhà khác tuy rằng cũng không phải nhà ngôi gạch xanh gì, phần nhiều là xây bằng đất, nhưng bị nát đến dạng này, tuyệt đối chỉ có một. Bạch Lãng đi theo đại huynh đệ xấu xí trở về, là bởi vì nằng muốn uống nước, vì thế đại huynh đệ lo sợ bất an mang nằng theo, lại đem cái chén sạch sẽ nhất trong phòng rửa không biết bao nhiêu lần, cuối cùng thật cẩn thận bung lên cho nằng một chén nước trong, là nước giếng ngọt lành mát lạnh.

Kỳ thật Bạch Lãng hiện tại căn bản cũng không để bụng này đó, lúc nằng làm rỗng, ở Lạc Thủy học làm một con rồng bơi lội như thế nào, nằng đã uống không biết bao nhiêu nước sông Lạc. một con sông dài như vậy, thượng du hạ du cùng nhánh sông, hai bên bờ đều có người cư trú, ai biết giặt rửa rửa gì ở bên trong đó, trong sông còn có cá lớn cá nhỏ, thường xuyên bị nằng vừa há miệng liền nuốt vào, cũng không biết có ăn vào đồ vật gì không nên

ăn không

Thời đi, loại chuyện này không thể nghĩ đến, tưởng tượng liền cảm thấy trong bụng bắt đầu không sáng khoái.

Uống xong nước, Bạch Lăng lại đề đề bụng, cảm giác có hơi đói. Đương nhiên, rồng cũng phải ăn cái gì đó, dựa theo tuổi của Long tộc mà nói, hiện tại nàng vẫn là một con rồng còn nhỏ. Từ lúc nàng thay đổi giống loài, hiện tại thích nhất chính là ăn cá, nhưng mà hơn nửa tháng nay, lạc đường ở trong núi, đến cái hồ cũng không gặp được, cá nàng dự trữ trong linh túi trước khi xuất phát đều đã bị ăn hết.

Lương thực dự trữ không còn, nàng phải đi tìm chút đồ ăn trước.

Vẫn luôn giống khối bùn trốn ở trong góc, Lục Lâm Sinh bỗng nhiên nói chuyện, hắn nói: “Ta, ta đi tìm chút đồ ăn cho ngài.” Sau đó, cong người, chạy thực nhanh ra ngoài, Bạch Lăng cũng không kịp ngăn lại.

Tuy rằng nàng đã giải thích mình không phải thần tiên, nhưng đại huynh đệ này giống như vẫn coi nàng trở thành tiên nhân, nom nớp lo sợ, đáng về sợ sệt nàng.

Hừ, tiểu lão đệ ngươi sao lại thế, tiểu muội đây lớn lên thủy linh như vậy, cũng không ăn thịt người, sao lại sợ thành cái dáng này.

Advertisement / Quảng cáo

Bất quá ăn cá lâu như vậy, nàng thật có chút nhớ đồ ăn của nhân loại. Bạch Lăng yên ổn ngồi ở trong phòng chờ, một lát sau, bỗng nhiên nghe thấy ngoài phòng truyền đến một trận cười mắng, rất là ồn ào.

Nàng đi ra ngoài nhìn xem, trong lòng liền bốc hỏa.

Là mấy người trong thôn, vây quanh tiểu lão đệ đang đánh, vừa đánh vừa cao giọng cười nhạo hắn. Mà tiểu lão đệ đáng thương ôm đầu cuộn trên mặt đất, cuộn thành một đoàn, phát ra tiếng kêu đau ai ai, bên người rơi rụng mấy củ khoai lang đỏ cùng với mấy củ hành không biết tên.

Mấy người đá bụng và lưng hắn, miệng hùng hùng hổ hổ: “Ai cho phép ngươi lên núi đào khoai lang đỏ này, đánh chết ngươi cái đồ xấu xí.”

“hắn sao đánh thế nào cũng không chết, bằng không chúng ta ném hắn vào hồ phân thừ xem?”

“Thối chết, trước kia không phải ném rồi sao, tự hắn bỏ ra, đi qua con đường trước cửa nhà ta, đường cũng bị hắn làm thối.”

Bạch Lăng: “.....” Mấy câu nhỉ từ này, các ngươi chọc tới lão tử rồi.

Nàng bước nhanh đến, nhấc chân đá bay mấy người, đá mấy người trong thôn đang cười to ra ngoài, ngã vào một bãi đất trồng rau găm bùn.

“Ngươi thế nào? Mau đứng lên.” Bạch Lăng túm lên quần áo như bao tải rách, sách người đang dán trênmặt đất thành một cục hình người lên.

Lục Lâm Sinh bị nàng thất thủ thả thêu kéo lên, hắn lại dùng ánh mắt ngầy người nhìn chăm chăm tiên tử trước mặt. một củ khoai lang đỏ nắm chặt trong tay ục ục lăn xuống mặt đất, rớt ở bên chân Bạch Lăng.

Bạch Lăng nhìn xem, thấy hắn hình như thật sự không có việc gì, lúc này mới ngồi xổm xuống, nhặt những củ khoai lang đỏ và hành lên, “đi thôi.”

Lục Lâm Sinh cả người đều đau, nhưng hắn bất chấp đau đớn trên người, khắp khiêng đuổi kịp Bạch Lăng phía trước, trong lòng bàn tay nắm một loại khát khao hướng tới cùng với sợ hãi hồ thẹn. Mà những người bị mạnh mẽ đá bay đó, thấy rõ ràng Bạch Lăng rồi, tất cả đều choáng váng, ngơ ngác không biết nên làm ra phản ứng gì. Bên cạnh sừu bát quái bọn họ tùy ý khi dễ, vì cái có một nữ tử mỹ lệ như vậy?

Bạch Lăng ăn được khoai nướng đã lâu, hương vị này thế nhưng rất giống hương vị khoai lang đỏ trênxe đẩy ở bán của sau trường đại học của nàng vào mùa đông, nàng không khỏi xuất thần trong chốc lát, lại đặt ánh mắt ở trên người huynh đệ bên cạnh cái bếp đen nhỏ.

hắn cách nàng xa xa, không dám tới gần, vốn dĩ đang nhìn nàng, thấy nàng nhìn sang, lập tức sợ hãi cúi đầu, cả người sắp hòa hợp nhất thể cùng cái bếp đen.

Bạch Lăng: “.....” Sợ cái xềng gì, sao lại chọc người như thế.

Nàng bỗng nhiên nhớ lại lúc ở trong núi, huynh đệ này quý gối trước mặt mình khóc rống, hắn còn hỏi nàng, hắn vì sao phải sống ở trên thế giới này. Nàng im lặng một lát, cảm thấy trong lòng không dễ chịu. Chỉ bởi vì lớn lên khó coi, phải chịu người ta khi dễ như vậy, bị người ta tùy ý đánh chửi sao?

“Ngươi lại đây.” Nàng vẫy tay một cái.

Lục Lâm Sinh đi đến nàng theo sự hài cùng mong đợi chính hắn cũng không phát hiện. Bạch Lăng lại nói: “Ngươi nhắm mắt lại.”

Lục Lâm Sinh làm theo, Bạch Lăng nâng một bàn tay lên, hơi hơi đặt trên mặt hắn, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một làn bạch quang nhu hòa. Lão vô sò bên hông nàng hoảng sợ, liền thanh truyền âm, “Tiểu chủ nhân, người cũng không thể lãng phí linh lực như vậy a!”

Bạch Lăng không để ý đến hắn, lập tức nỗ lực một hồi lâu mới buông tay. Kết quả, đại huynh đệ xấu xí vẫn xấu xí như vậy, không hề có biến hóa.

Bạch Lăng: “.....” thật là mất mặt, hoàn toàn không hiệu quả! Căn bản không trị được, cái linh lực này vô dụng!

Lão vô sò đau lòng truyền âm: “Tiểu chủ nhân, người như vậy chính là lãng phí linh lực, sẽ không có tác dụng, cho nên ta mới báo ngài nhất định phải đi báỉ sư học các loại pháp thuật và cách sử dụng linh lực a!”

thật bá.

Bạch Lăng chà xát mũi, thấy huynh đệ còn nhắm mắt, lén lút từ linh túi móc ra một viên trân châu kim sắc, “Được rồi, mở mắt ra.”

“Viên trân châu này tặng cho ngươi, coi như là tạ lễ ngươi dẫn đường cho ta.” Nàng làm bộ mình cũng không phải trị liệu thất bại, mà ngay từ đầu đã định lấy trân châu làm tạ lễ, mới có thể báo người ta nhắm mắt lại.

Lục Lâm Sinh tròn to mắt nhìn trân châu trong tay nàng, dù hắn không có kiến thức, cũng biết trân châu này là bảo bối, hắn thích thành một cái lì quý xuống, không ngừng dập đầu, “Ta, ta không cần cái này, tiên nhân, cầu người dẫn ta đi thôi, ta làm cái gì cũng được, ta có thể làm người hầu cho ngài.”

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lăng gờ tay chống cái ót hắn, ngăn trở hắn tiếp tục dập đầu, “Ta không thu người hầu, ngươi không muốn trân châu thì thôi, ngươi có nguyện vọng gì sao?”

Lục Lâm Sinh nhìn nàng, đôi mắt nàng giống như có lực lượng kỳ lạ, làm hắn không dời nổi ánh mắt, cuối cùng hắn gần như lâm bảm thấp giọng nói một câu, “Nguyện vọng của ta, nguyện vọng của ta chính là cả đời đều có thể ăn no, không phải chịu đói.....”

Đôi khát hai chữ này cơ hồ gắn cùng với cả đời ngắn ngủi này của hắn, hết thấy hèn mọn cùng đau xót, đều đến từ chính hai chữ này.

Bạch Lăng bỗng nhiên buông tay xuống, “Có thể, nguyện vọng này, ta thỏa mãn cho ngươi, đi theo ta.”

Nàng đưa Lục Lâm Sinh tới huyện thành phụ cận, tìm một tú lù, trực tiếp tìm chương quầy tới, cho hắn một túi trân châu trắng óánh nhuận, lại chỉ vào Lục Lâm Sinh phía sau, “nhìn kĩ người này, về sau một ngày ba bữa cơm của hắn, từ lâu các ngươi đều bao, một túi trân châu này chính là tiền cơm, thế nào?”

Chương quầy nhìn túi trân châu xinh đẹp choáng váng, sau khi lấy lại tinh thần liền tục gật đầu, ánh mắt nhìn Bạch Lăng tựa như đang nhìn Thần Tài, đối với Lục Lâm Sinh xấu đến dọa người cũng có thái độ hòa ái.

Bạch Lăng, “Nhớ kỹ ngươi hứa hẹn, viết cho ta một phần khế thư giao cho hắn. Về sau ta sẽ trở về xem, nếu ngươi không làm được.....”

Chương quầy: “sẽ không sẽ không, từ lâu chúng ta là cửa hàng cũ trăm năm, coi trọng nhất danh dự, ngài yên tâm!”

Bạch Lăng không ở lâu tại tiểu thành này, xử lý xong chuyện này nàng liền rời đi. Lúc này đây nàng không ghi tạc trong lòng chuyện bèo nước gặp nhau đó, nàng thậm chí không hỏi đại huynh đệ tên gọi là gì.

Nhưng đối với Lục Lâm Sinh mà nói, đời này hắn đã không quên được Bạch Lăng. Bạch Lăng đi rồi, hánmang theo hộp đồ ăn chương quầy của từ lâu cho người chuẩn bị trở lại lều tranh của mình, ngồi ngơ ngác, bỗng nhiên, trong ngực rơi xuống một viên trân châu kim sắc.

Là viên trăn châu lúc trước kia, không biết từ khi nào tới trên người hần. Lục Lâm Sinh đồng tử co rụt lại, quý trên mặt đất bắt lấy viên trăn châu, gắt gao cầm lấy. hần nhớ trước khi nâng đi nhẹ nhàng khoát tay, sáng ngời, sạch sẽ. hần thật muốn đuổi theo, muốn vẫn luôn nhìn nàng, làm nô lệ của nàng, vì nàng làm bất luận việc gì, thậm chí bị nàng giết chết cũng được.

Nhưng mà..... nàng không muốn. Đúng vậy, hần cái dạng này, tất cả mọi người đều ghét bỏ, có tư cách gì đi theo nàng.

Bạch Lăng vừa hỏi đường vừa đi về phía trước, ba tháng sau lại không phụ sự mong đợi của mọi người tiếp tục lạc đường, phạm nhân cũng không biết U Phủ Sơn ở nơi nào, nàng chỉ có thể đi thẳng về phía đông nam, gặp chướng ngại liền đi vòng, kết quả sai đường cách vạn dặm, lệch hướng tới một đại thành phần hoa phía đông bắc.

“Vô sò lão đầu nhì, ta nói với người, lúc này ta thật sự không muốn đi cái U Phủ Sơn gì kia lặc!” Bạch Lăng hung hăng nói. Lão vô sò không hé răng, tâm hần cũng mệt mỏi quá.

Bạch Lăng dừng trăn châu đôi vòng, sau đó tìm tư lâu, sung sướng gọi mấy chục món đồ ăn đặc sắc, tất cả đều là cá. Nàng còn phân phó năng: “Làm đồ cay cho ta, có bao nhiêu ớt cho nhiều bấy nhiêu, phải thật cay! Đặc biệt cay!”

một món lại một món đồ ăn đi lên, càng ngày càng nhiều người nhìn về phía nàng, lúc này không chỉ nhìn nàng, còn nhìn đồ ăn của nàng.

“Ngài đây thật sự không có việc gì?” Tiểu nhị nhìn một bàn lớn phủ kín ớt cay, chần chờ hỏi.

Bạch Lăng ném mấy ngụm, thực ghét bỏ, “Các người ớt nơi này cay ra cái lang gì, một chút vị cay cũng không có còn có mặt mũi gọi là ớt cay lặc?”

Nàng trở thành rỗng, đã lâu không được ăn cay, trong khoảng thời gian này lạc đường đi khắp nơi cũng rất ít nhìn thấy ớt cay vẫn tâm niệm niệm, thật vất vả mới thấy tư lâu này có mùi cay, không nghĩ tới vừa ném thì hoàn toàn không dễ chịu, loại trình độ này, chỉ hơi cay mà thôi.

Thực khách chung quanh cùng tiểu nhị đều lộ ra biểu tình kinh sợ.

Tuy rằng chỉ hơi cay, nhưng ở thế giới này muốn ăn cay thật sự rất khó, cho nên Bạch Lăng vẫn quý trọng ăn vào. Nàng vừa ăn vừa hoài niệm cái lẩu quê nhà, nghe thấy bàn bên cạnh có thực khách đang cảm thán ôn dịch ở Lư Dương.

“Nghe nói đã chết không ít người rồi, còn tốt cách xa chúng ta nơi này, bằng không ta thật sợ.”

“Lư Dương địa phương đó, thâm sơn cùng cốc, ôn dịch hẳn là không truyền đến nơi này, lại nói nữa, phía nam chúng ta có tiên tông, nếu thật sự chết rất nhiều người, những tiên nhân đó khẳng định sẽ không buông tay mặc kệ.”

Bạch Lăng nhận không rõ đường, cũng không biết mình lúc trước lạc đường ở trong vùng núi rừng đó thuộc về địa giới Lư Dương, còn sáu bát quái Lục Lâm Sinh từng được nàng trợ giúp kia, giờ này khắc này, đã chết.

.....

Bạch Lăng đi không bao lâu, Lục Lâm Sinh liền xảy ra chuyện. Chuyện hần giết Bành Hữu Phúc bị người ta phát hiện, có người thấy hần buổi tối ngày đó kéo đồ vật giống thi thể đi vào trong núi, lại ở trong nhà hần tìm được khúc củi dính máu cùng một khóa đồng thuộc về Bành Hữu Phúc, cho nên hần ở trong tiếng mắng của Bành tử thâm cùng ánh mắt khác thường của mọi người, bị nhốt vào đại lao, chờ đợi xử tội.

Advertisement / Quảng cáo

“Chính là hần, người xem hần trưởng thành đáng về kia, khó trách sẽ giết người.”

“Đúng vậy, nhìn đã không phải thứ tốt, nói không chừng không chỉ giết một người này.”

Những người đó chỉ chỉ trỏ trỏ hần, dùng ánh mắt chán ghét sợ hãi lại tò mò nhìn hần.

Ở trong đại lao đơn sơ của huyện nha một thời gian, Lục Lâm Sinh nghe những ngục tốt nói chuyện phiếm, nói trong thành có không ít người bỗng nhiên nhiễm quái bệnh, tình huống ngày càng nghiêm trọng, nháo đến nhân tâm hoảng sợ. Ở phòng giam cách vách hần có một kẻ ăn trộm bị bắt vào mấy ngày, hẳn bị bệnh chết trong nhà lao, thi thể không ai xử lý. Bên ngoài tình hình càng ngày càng không tốt, đều nói là ôn dịch, các ngục tốt chạy mất, không ai đến nơi đại lao uất lạnh mùi hôi ngút trời đưa cơm, các phạm nhân cũng không ra được, chỉ có thể ở bên trong chờ chết.

Có người đang khóc, có người đang chửi bậy, lục tục có người chết đi.

không đến hai ngày, Lục Lâm Sinh cũng nhiễm dịch bệnh, hần nằm ở trong một góc tối tăm của nhà tù chờ đợi tử vong, trước khi chết, hần lấy ra viên trăn châu kim sắc vẫn luôn giấu ở trong lòng ngực kia, nuốt nó vào trong bụng.

Đó là của nàng cho, dù chết, cũng không thể bị những người khác cướp đi.

hần vào ban đêm ngày đó lặng yên không một tiếng động chết đi, thi thể chậm rãi lạnh dần.

Trong bóng đêm, có thanh âm sột sột soạt soạt nhỏ vun, một con chuột so với chuột bình thường lớn hơn gấp đôi chậm rãi chui vào nhà tù, đi tới bên thi thể Lục Lâm Sinh. Con chuột này trên người có một cổ yếu khí nhân nhạt, nhưng nó còn chưa biến thành yêu, kém vài phần cơ duyên. Nó ngửi được thi thể trước mặt này bên trong có linh lực tinh thuần, cùng hơi thở thuộc về Long tộc, theo hơi thở tìm tới đây.

Trong đôi mắt chuột hiện lên hồng quang, nó bò đến thi thể, cắn thủng bụng, chui vào trong thi thể, bắt đầu gặm ăn.

Trong bóng đêm, thi thể Lục Lâm Sinh bị gặm thành khung xương, mà con chuột kia thân hình lại lớn một vòng, trong ánh mắt phiếm hồng quang tràn đầy hung tàn và tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 55: Vậy các người còn nhận đệ tử không?

Đến bình minh, cổ thi thể trong nhà tù kia, bị gặm ăn chỉ còn lại có một bộ xương, còn con chuột ăn thịt người đã chui về cái động hắc ám của nó.

trên người con chuột này phủ một lớp yếu khí mỏng manh, theo tham dự và bán năng của nó mà nuốt ăn Lục Lâm Sinh, nhưng trước khi chết Lục Lâm Sinh có chấp niệm quá mức mãnh liệt, bị con chuột cắn nuốt rồi, ý thức mơ mơ hồ hồ còn sót lại của hần thức tỉnh, cuối cùng dung hợp vào chút ý thức mỏng manh của con chuột đó, nó bắt đầu có thần trí, còn có..... chấp niệm.

“A..... Ta thật muốn đi theo nàng..... Ta muốn đi tìm nàng..... Ta muốn tìm nàng.....”

“Nàng ở nơi nào.....?”

“Nàng..... là ai?”

Hình thể con chuột đã trở nên lớn bằng một con mèo, run rẩy trong bóng tối, hồng quang lập lòe trong ánh mắt, thần trí nó hỗn loạn, dần dần, bò ở trong huyết động ngầm khúc khuỷu sâu thẳm, theo khí vị nào đó, bắt đầu bò về phía trước.

.....

Bạch Lăng ở lại trong thành ba ngày, ngày ngày đi tòa tư lâu đó ăn cá, chương quỷ, tiểu nhị cùng với thực khách thường xuyên của tư lâu đều nhớ rõ nàng. Mấy ngày nay nàng không thể nghe được chuyện về U Phủ Sơn, lại biết được phía nam có Quy Nhất Tiên Tông, phạm nhân không thông việc thần tiên, đều gọi người tu tiên là tiên nhân, cho nên cái gọi là tiên tông cái đại khái cũng chính là môn phái tu luyện của phạm nhân.

Nếu là người tu tiên, hẳn là biết đi U Phủ Sơn như thế nào.

Bạch Lăng bởi vậy quyết định trước đi về phía nam tìm đệ tử tiên tông hỏi đường. Sau đó nàng lại một đường tiếp tục lạc đường tìm đường, đi ra khỏi một mảnh vùng quê mệnh mang, thật vất vả và tìm được một tòa thành có dân cư, kết quả lại thấy cái tên trên cửa thành kia, vẫn là Cảnh Sơn Thành. Tôn thọ, đó là nơi nàng đã từng tới, xoay một vòng lớn nàng lại trở về chỗ cũ, uống công đi đường.

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lãng: “..... Lão vô sò.”

Lão vô sò biết nàng muốn nói gì, không nói hai lời bắt đầu khóc, khóc đến toàn bộ vô sò khép khép mở mở, rung như chạy bằng điện, còn phun ra bên ngoài bão táp nước mắt cùng với trần châu màu trắng.

“Lão nhân ta đời này cũng chỉ có một tâm nguyện này ô oa oa oa! không thể nhìn thấy tiểu chủ nhân người báii Huyền Thương thượng thần tiến vào dưới cửa U Phù Sơn, lão nhân chết không nhắm mắt ô oa oa oa!”

Đời này bên người Bạch Lãng chỉ có một lão vô sò như vậy vẫn luôn chiều cổ nàng, thấy hấn khóc thành dạng này, Bạch Lãng cũng không có cách gì, nàng chỉ có thể xoa người lại nhặt những trần châu màu trắng đó, đều cất vào linh túi của mình.

Lão vô sò là một yêu quái vô sò lợi hại, đã sống thật lâu, sản xuất ra trần châu đều thực trân quý, cho dù là loại tùy tiện khóc này cũng khóc ra trần châu, đặt ở nhân gian đều là loại mặt hàng tốt nhất, hiệngờ trong linh túi của Bạch Lãng có mấy bao tải to đựng loại trần châu này, làm nàng hoàn toàn khôngcần lo lắng kinh phí đi ra ngoài—— lúc trước trần châu dùng để đi đường đều là loại này, bởi vì quá nhiều nên lúc dùng hoàn toàn không đau lòng.

Mất thấy lão vô sò khóc không để yên, Bạch Lãng nhìn trần châu đầy đất còn lười nhặt, một tay nắm vô sò không chịu mở ra, “Yên nào yên nào, khóc cái gì, ta đi còn không được sao lặc!”

Lão vô sò thấy chuyển biến tốt liền thu, “Tiểu chủ nhân, tới thu nhặt hết trần châu đi, chúng ta tìm mộtchỗ nghỉ chân trước, người ăn nhiều một chút đồ ăn ngon, mấy ngày nay bốn ba vất vả, khuôn mặt nhợtđá gầy thành cái dạng này, nếu lão chủ nhân nhìn thấy, không biết còn đau lòng thế nào đây, đáng thương tiểu chủ nhân của chúng ta, vừa sinh ra đã phải chịu khổ này”

Bạch Lãng bịt lỗ tai mình. Đại gia thật sự quá ồn ào rồi!

Nàng đi vào trong thành, phát hiện so với lần trước mình tới có điểm không giống, lần trước tới nơi này người trong thành tuy rằng không nhiều lắm, nhưng trên đường còn có vài phần náo nhiệt, hiện tại cơ hồ mọi nhà đóng cửa kín mít, người đi đường thưa thớt, trong không khí còn có một khí vị kỳ quái.

“Lão vô sò, người có phát hiện đồ vật gì không, ta cảm giác có cái gì kì lạ lặc.” Bạch Lãng hít hít cái mũi.

Lão vô sò: “Là yêu khí a, tiểu chủ nhân, người phải thử dùng bản năng Long tộc để cảm giác.”

Bạch Lãng: “.....” Ngượng ngùng, đời trước làm người lâu rồi, bây giờ làm rồng có rất nhiều vấn đề đều cần phải khắc phục.

Nàng thử cảm thụ một chút, cảm thụ hai lần, nửa giây rồi cuộc cảm nhận được yêu khí lão vô sò nói, một khi bắt đầu chú ý, vậy giống như là lúc chơi trò chơi xuất hiện vòng độc của quái vật, một vùng lớn ở trước mắt nàng đều đỏ rực. Nàng còn nghĩ thấy mùi hôi, là yêu quái hồ ly!

Bạch Lãng có chút hưng phấn, “Là yêu quái hồ ly sống!” Hồ yêu, tự cổ chí kim trong các loại tiểu thuyết điện ảnh, là một loại yêu quái thường xuất hiện nhất, phần lớn xuất hiện lấy diện mạo nữ nhân hoặc là nam nhân có mỹ mạo, mê hoặc chàng sinh, triển khai vô số đoạn câu chuyện tình yêu triền miên lắm li cùng với cả trai lẫn gái.

“Tiểu chủ nhân! Người kích động cái gì a! Vạn nhất là thứ xấu xa, ngài có thể bị nguy hiểm, vẫn tránh đithì tương đối tốt!” Lão vô sò vội vàng ra tiếng: “nói không chừng người ta sẽ ăn thịt người mất!”

Bạch Lãng: “Người chứ có làm ta sợ, ta đã biết, yêu quái nếu ăn rồng, sẽ bị sét đánh lặc!”

Lão vô sò: “Nếu hấn liệu mạng bị sét đánh cũng muốn ăn người thì sao đây, vạn nhất không chịu nổi hấn làm liều, tóm lại tâm phòng yêu không thể không có, người vẫn không nên dừng lại lâu ở chỗ này.”

“Được, ta hiểu rồi, hỏi rõ đường ta liền đi lặc.”

Thành Cảnh Sơn gần đây không yên, rất nhiều người nhiễm ôn dịch tới từ Lư Dương gần đây, khiến cho nơi này của bọn họ cũng bị ảnh hưởng, vậy cũng thôi, một tháng gần đây, trong thành này liên tiếp chết mười mấy người, tất cả đều là thiếu niên và thiếu nữ thanh xuân. Những người này đều trong mộtđêm vô thanh vô tức biến thành thấy khô, trên thấy khô còn rơi rụng cánh hoa đào hồng nhạt. Càng làm người ta thấy kỳ quái chính là, những người này trước khi chết tựa hồ đều ngậm cười, trên mặt thấy khô có thể nhìn ra tươi cười quý dị.

Bạch Lãng xoay nửa vòng trong thành, cuối cùng đi nhà tửu quán lần trước, người bên trong thật ra hơi đông hơn một ít, tất cả đều đang đàm luận ôn dịch Lư Dương có thể truyền tới bên này hay không, còn có trong thành gần đây phát sinh việc người chết cổ quái. Tọa thành này tương đối phong bế, khônggiống lần trước nàng đi tòa thành lớn phồn hoa đó, nàng liền tiếp hỏi vài người, cũng không ai biết Quy Nhất Tiên Tông, càng không biết đường đi như thế nào, chỉ có giúp nàng chỉ rõ ràng hướng nam ở đâu.

Nàng thật hoài niệm các loại bản đồ hiện đại, còn có internet, chuyện gì không hiểu đều có thể lên mạng hỏi. Bạch Lãng cảm giác hiện tại mình giống như là một người chơi đang chơi một cái game lớn, bản đồ đặc biệt rộng, nhiệm vụ chủ tuyến của nàng là đi U Phù Sơn báii sư, nhưng mà trò chơi này không có bản đồ, cho nên nàng liền đi loạn lung tung, vòng tới vòng lui, không cần thận vòng về điểm phụ cận, hiện tại còn kích phát một nhiệm vụ nhánh kỳ quái——họ hóa hồ yêu ở Cảnh Sơn Thành.

Nghe cũng không cần nghĩ, khẳng định là việc trong thành kia do hồ ly tinh làm, sau đó nàng lại phải điđánh quái.

Cũng không có ai để lập tổ đội, nàng còn là trẻ con, đánh quái cái gì!

“Trong thành phía đông có yêu khí dày đặc! Trong thành mấy ngày gần đây xuất hiện từ vong kỳ lạ, hấn là do con yêu kia làm.” một nam tử khí vũ hiên ngang đeo trường kiếm đi vào trong tửu lâu, phía sau còn có năm nam một nữ đi theo, bảy người đều mặc quần áo có hình thức tương tự, khí chất xuất chúng, vừa thấy chính là nhân vật chính phái.

Bạch Lãng: “.....” Đồng đội?

“Chúng ta là đệ tử Quy Nhất Tiên Tông, xuống núi xử lý việc ôn dịch, trên đường tới nơi này cảm giác có yêu khí tận trời, phát hiện hồ yêu ở đây hại người, đặc biệt tới trừ hại.” Nam tử nhìn qua vô cùng đáng tin, “Các vị xin yên tâm, chúng ta tới nay sẽ đến thành đông trừ yêu, còn thỉnh các vị thông tri cho nhau, không cần tới gần thành đông, để tránh bị ngộ thương.”

Trong tửu lâu mấy người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng có một người yếu ớt nói: “Quy Nhất Tiên Tông? Vừa rồi hình như có người ở hỏi thăm tiên tông này.”

Bạch Lãng ở trong một góc: “..... Là ta.” Nàng kéo mình che ở phía trước ra.

Advertisement / Quảng cáo

Bây đệ tử Quy Nhất Tiên Tông cùng nhìn về phía nàng, Bạch Lãng thực rõ ràng nhìn thấy mấy đệ tử đôi mắt tỏa sáng, nam tử cầm đầu kia cũng lộ ra thần sắc kinh diễm, ngay sau đó hấn đi tới nói: “Toàn thân linh khí mờ mịt, nguyên lai cũng là một vị tiên hữu, thất lễ, tiên hữu cũng đến vì yêu vật kia sao?”

Bạch Lãng: “không phải, ta đang hỏi đường, muốn hỏi một chút Quy Nhất Tiên Tông ở đâu lặc.”

Sư huynh nam: “không biết tiên hữu hỏi Quy Nhất Tiên Tông ta là vì chuyện gì?”

Bạch Lãng: “Hỏi đường, muốn hỏi các người đi U Phù Sơn như thế nào, người thường cũng không biết.”

Sư huynh nam: “U Phù Sơn? Vậy thập phần xa xôi, chúng ta cũng không vào được, chỉ có các trưởng lão trong tông môn mới biết được phương pháp tiến vào, nghe nói U Phù Sơn được Huyền Thương thượng thần lợi dụng thần lực trời nổi trong không trung, có thể nhìn son hải vạn dặm bao la hùng vĩ, ở chỗ này các tiên nhân đều có thể đáp mây cưỡi gió bay lượn cùng thiên địa, là nơi người trong tu tiên chúng ta hướng tới”

Bạch Lãng càng nghe càng xanh mặt, trời nổi trong không trung? Mỗi người đều biết bay?! Lão vô sò lừa nàng! hấn căn bản chưa nói U Phù Sơn là dạng này! Nếu sớm biết rằng U Phù Sơn là như vậy, nàng cho dù nhìn lão vô sò khóc đến chết cũng không cần đi! Nàng sợ độ cao a, muốn sinh hoạt ở cái loại địa phương đó thật sự sẽ chết mất!

Lão vô sò tự biết tiểu tâm tư đã bại lộ, nhìn thấy trên đầu Bạch Lãng nhảy lên gân xanh, không dám hé răng, ngoan ngoãn giống cái vô sò già.

Sư huynh nam nói xong, lại hỏi nàng: “Tiên hữu cũng muốn đi U Phù Sơn sao?”

Bạch Lãng nhìn mấy người, bỗng nhiên nghĩ, dù sao đều là báii sư, báii chỗ nào không phải báii, dứt khoát báii vào Quy Nhất Tiên Tông đi. Nghe như vậy, nàng cảm thấy mình thật con mẹ nó là thiên tài, bốn phương mạch nào thông suốt đến La Mã.

“Bằng hữu, ta muốn hỏi một chút, Quy Nhất Tiên Tông các người cũng trời nổi ở trên trời sao?”

“A? đương nhiên không phải, Quy Nhất Tiên Tông chúng ta ở trong núi.”

Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chỉ cần không treo ở trên trời đều tốt.

Bạch Lãng hỏi lại: “Vậy các người còn tuyển chọn đệ tử sao?”

Sư huynh nam vừa nghe, tức khắc sáng tỏ ý tứ trong lời nàng nói, thái độ càng thêm nhiệt tình, “Tiền hữu là muốn hỏi nhập tiên môn sao? Đây đương nhiên là có thể, ta thấy tiền hữu có tư chất thấu triệt lưu li, nhất định là thiên phú tu hành thượng giai, Quy Nhất Tiên Tông ta cầu tài như khát, sư muội không bằng theo chúng ta cùng đi, chờ sự tình chấm dứt chúng ta lại mang muội về tông môn?”

Thế này đã gọi là sư muội? Bạch Lãng thực thường thức loại nhiệt tình này, vui sướng đi theo.

Lão vô sở yếu ớt truyền âm: “Tiểu chủ nhân, không thể…….”

Bạch Lãng dùng sức niết vô sở.

“Sư muội, chúng ta xử lý hồ yêu trong thành này trước.”

“Sư muội, muội ở một bên nghỉ ngơi, chúng ta trừ yêu phải dùng Bắc Đẩu kiếm trận, trận quang cũng xinh đẹp, sư huynh tìm cho muội một chỗ thật phù hợp để thương thức.”

Mấy sư huynh nói xong, một nữ đệ tử duy nhất ở đó nhìn qua còn nhỏ tuổi cũng chen vào, lôi kéo tay nàng, “Sư muội, váy này của muội thật là đẹp mắt.”

Bạch Lãng tông môn này đáng tin cậy sao, đệ tử đều nhiệt tình như vậy, quả thực giống như bán hàng đa cấp.

Kết quả không bao lâu, nàng liền tận mắt nhìn thấy bảy người này ý đồ dùng kiếm trận vây giết hồ yêu làm ác, giăng co quá nửa đêm, cuối cùng làm hồ yêu trốn ra khỏi kiếm trận.

“không tốt, hồ yêu hướng về phía sư muội mới!”

“Mau mau, mau đi cứu người a!”

Bảy người nôn nóng vạn phần, mắt thấy hồ yêu kia biến thành nguyên hình há to miệng nhào về Bạch Lãng, đều cho rằng thế này sắp phát sinh thảm kịch, ai ngờ trong tích tắc đó, quang mang đại tác, mấy người đều tỉnh táo thấy ở trong quang mang trên đầu sư muội xuất hiện sừng rồng, trên tay trên mặt hiện ra từng mảnh vảy rồng màu trắng, sau một tiếng rồng ngâm cao vút uy nghiêm, hồ yêu tra tấn bọn họ hơn nửa đêm đã bị đánh chết, bang một tiếng ngã trên mặt đất.

Trong thiên địa, một mảnh yên tĩnh.

Bạch Lãng bình phục linh lực trong thân thể, thu sừng và vảy trên đầu.

Lão vô sở lòng còn sợ hãi, may mắn nhờ giọng nói: “Còn tốt lão chủ nhân đặt long châu ở trong cơ thể người, chặn một kích này cho tiểu chủ nhân, bằng không thật nguy hiểm! Ai, đáng tiếc long châu này cũng chỉ có thể bảo vệ tiểu chủ nhân nhất thời, chỉ sợ còn bị công kích vài lần, long châu của lão chủ nhân sẽ bị nát.” Ngờ khi của hắn thấp phần cô đơn khổ sở.

Advertisement / Quảng cáo

Mấy đệ tử Quy Nhất Tiên Tông vọt tời, trong đó nữ đệ tử kia run run rẩy rẩy đuổi tay sờ sờ tay Bạch Lãng, “Sư phụ sư tổ a! Đệ tử sờ được rồng, thật sự sờ được rồng!” Nàng ngao một tiếng xui đi.

Nam đệ tử khác: “Rồng rồng! rồng! là rồng!”

Bạch Lãng: “…….Quy Nhất Tiên Tông các người không nhận rồng?”

Sư huynh nam đầy mặt kích động: “Nhận nhận nhận! Đinh phong nào, sư phụ nào, sư muội cứ tùy tiện chọn!”

Mấy người đang nói chuyện, từ trong phế tích bên cạnh thi thể của hồ yêu, thoát ra một con chuột, con chuột do mất, bỏ vài cái hướng tới chỗ Bạch Lãng, lại bị huyết nhục mang theo yêu lực mới mẻ trước mắt hấp dẫn, do dự rồi vẫn bắt đầu gặm ăn khối thi thể hồ yêu này.

Mấy người Bạch Lãng chuẩn bị rời đi, một đệ tử nhớ tới thi thể hồ yêu phía dưới còn chưa xử lý, xung phong tiến đến thu thập, hắn ở trong phế tích tìm kiếm một lúc, bỗng nhiên ngưng động tác lại, lộ ra vẻ chán ghét.

“Thứ gì, chuột?”

Nhìn thấy một con chuột cực lớn gặm cắn xác hồ yêu máu tươi đầm đìa, đệ tử này không chút do dự, giờ kiếm liền chém chết con chuột, máu đen vài đầy đất.

“Con chuột này giống như sắp biến thành yêu.” Nhặt xác hồ yêu lên, đệ tử này thuận miệng nói thầm: “Thiên tai nhân họa, chết nhiều người, khó trách thứ gì cũng dễ dàng biến thành yêu.”

hắn xoay người đuổi theo vài vị sư huynh sư muội rời đi, lại không nhìn thêm thi thể con chuột dữ tợn dơ bẩn đó.

Chỗ này nhà cửa hoang vắng điêu tàn, không ai dám tới thăm dò, chỉ có mấy con quạ đen ngời được huyết tinh và mùi hôi thối, đứng ở bên cạnh thi thể con chuột, bắt đầu chậm rãi mổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tài miễn phí tại www.Ww Ebook Full.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 56: Ta cảm thấy rèn sắt không tẽ

Hồng quang trong đôi mắt trên thi thể con chuột tan đi, mà trong đó con quạ đen mổ tìm con chuột đột nhiên phát ra một tiếng kêu to thể lương, xòe cánh ra, đôi mắt vốn đen nhánh biến thành màu đỏ, dọa vài con quạ đen khác sợ tới mức hấp tấp bay đi.

Con quạ đen ăn trái tim con chuột thoáng bay lên một đoạn, lại thỉnh thoảng ngã xuống, rơi trên mặt đất, quanh thân nổi lên một cỗ hắc khí.

Quạ đen kêu lên “A —— a ——”, lúc này nghe ra có chút biến điệu, phảng phất như tiếng người kêu thảm thiết khiến người ta sờn tóc gáy. Cái cánh đen nhánh không ngừng giãy giụa trong hắc khí, nó trong khoảng khắc dung hợp bộ phận lực lượng của chuột yêu và hồ yêu, lại nưộn khí âm tà tràn đầy trên thân thể của quạ đen, dung hợp thành một quái vật mới.

Bỗng nhiên, phanh một tiếng, con quạ đen nhánh hoàn toàn nổ tung, từ trong đồng thịt nát bỏ ra mộtcon chuột nho nhỏ, cả người đen nhánh.

Con chuột có đôi mắt màu đỏ, giống giọt máu lưu động, trong miệng nó phát ra tiếng rên rỉ mờ mịt: “thật đối…… Ta thật đối…… Ân…… Tìm, tìm nàng…….”

Bỏ một lúc, bỗng nhiên toàn bộ thân thể nó co duỗi, chớp mắt lại biến thành một con quạ đen, giương cánh bay lên ngọn cây, biến mất ở trong màn trời bị hoàng hôn nhuộm hồng

……

“Được, đem viên linh châu này an trí ở đây, tiểu trận này có thể thành.” Sư huynh Quy Nhất Tiên Tông dẫn đầu đó đứng lên, chỉ chỉ một mảnh pháp trận dưới chân bọn họ, giải thích với Bạch Lãng: “Sư muội xem, trận pháp này là trưởng lão trong tông môn chúng ta tạo ra, một trận này vậy bao gồm 49 tòa, trừ một chỗ này, còn có các đồng môn khác đang an trí ở các nơi. Tiểu trận liên kết với nhau, sẽ hình thành một đại trận, đem Lư Dương cùng địa phương lớn chung quanh đây, toàn bộ đều bao phủ ở trong đó.”

Advertisement / Quảng cáo

“Cẩn đây Lư Dương bị ôn dịch, kỳ thật là bởi vì nơi đó nứt ra một khe hở, tà khí yêu ma từ khe hở tràn ra, mới làm cho người sinh sống ở gần đây nhiễm khí vận độc, hiện giờ một đám vật dơ bẩn đó đều dễ biến thành yêu tà. Tạm thời chúng ta không có biện pháp khép kín lại khe hở đó, chỉ có thể ngăn chặn tà khí bên trong trước, để tránh khuếch tán, lại mời đạo hữu am hiểu trừ uế chữa bệnh đến cứu người.”

“Tốt, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ có thể trở về.”

Xử lý tốt việc trận pháp, mọi người chuẩn bị khởi hành trở về tông môn.

Sư huynh nam hơi xấu hổ nói: “Chúng ta kỳ thật chỉ là đệ tử bình thường, còn chưa học được ngự kiếm phi hành, cho nên.....”

Bạch Lăng: “Thực tốt, ta là người thích đi đường, đi đến nơi về đến chốn!”

Đọc đường đi có người dẫn đường, Bạch Lăng rất cuộc thành công tới Quy Nhất Tiên Tông. Tông môn đó quả nhiên tọa lạc trong núi, diện tích rất lớn, có dãy núi bao quanh, kiến trúc đan xen ở mặt sau, còn có một hồ nước lớn, dưới ánh mặt trời sông nước sáng lấp lánh.

Bạch Lăng: Còn có một nơi tắm rửa lớn như vậy, tôi đứng chỗ rồi!

Lão vô sò: “Tiểu chủ nhân a!”

Bạch Lăng: “không cho nói gì.”

Lão vô sò: “hu hu.”

Bái nhập Quy Nhất Tiên Tông dĩ thường thuận lợi, không biết bây đệ tử kia đáng báo thế nào, Bạch Lăng cơ hồ ở Quy Nhất Tiên Tông làm cho oanh động, từ tông chủ phía trên đến ngoại môn, tạp dịch phía dưới, tất cả đều chạy đến quảng trường vây xem.

“Thế nhưng là Long tộc a, thật nhiều năm không có Long tộc hiện thế!” “không biết về sau có thể có cơ hội nhìn thấy nguyên hình Long tộc hay không, ta nghe nói tể bái Long tộc là có thể đổi vận, gần đây ta hơi xui xẻo, bằng không chúng ta thử xem?” “Nghe nói sau khi Long tộc thành niên còn có thể phun mây làm mưa, không biết vị này đã thành niên chưa a? Phun mây làm mưa cũng quá soái đi!”

Tông chủ cảm động rơi lệ, nhìn Bạch Lăng, về mặt tràn đầy biểu tình được trời giáng tiền của phi nghĩa, “Tôi tới tới, con xem muốn bái nhập đình phong nào a, nghe nói con thực cảm thấy hứng thú với U Phù Sơn, chỉ cần bái nhập dòng chính chủ phong chúng ta, có thể sẽ có cơ hội rất lớn tiến vào U Phù Sơn thêm kiến thức.”

Phong chủ của đình phong khác đẩy hẳn ra, lướt xán hoa sen, “Tiểu Bạch a, con xem con và đình phong của chúng ta đây là thích hợp nhất, chúng ta tu hành chủ yếu là ngự kiếm phi thiên, đều bay ở trên trời, chờ con nhập môn ta để các sư huynh, sư tỷ bồi con bay chơi a, rất vui sướng ~”

“không không, vẫn là đình phong của chúng ta tương đối thích hợp, chúng ta tu tập pháp thuật hệ thủy, chúng ta không ngự kiếm cũng có thể bay, chúng ta còn biết thuật đáp mây, trở thành đệ tử đích truyền là có thể học được!”

“Cút ngay cút ngay, các người đều đừng dọa người như vậy, Bạch Lăng a, suy xét đình phong chỗ chúng ta a, núi của chúng ta chính là đình cao nhất trong toàn bộ Quy Nhất Tiên Tông, có thể vừa lúc ngắm nhìn các dãy núi nhỏ.....”

Giống như một đám tài xế xe dù cùng với lão bán khách sạn nhỏ kiếm khách ở nhà ga.

Bạch Lăng nghe đến da đầu sắp nổ, vì sao đều phải bay? Các người tu tiên không có chỗ nào tu luyện cố định sao?

Nàng kiên định nói: “Ta muốn chọn không phải học ngự kiếm, không phải học đáp mây bay, không ở trên núi.”

Cuối cùng, vì nàng kiên trì, trong ánh mắt đáng tiếc của tông chủ cùng các phong chủ khác, nàng được một đại hán cao hai mét, tóc đỏ đậm dắt đi rồi.

“Lựa chọn bái ta làm thầy, con đưa bé này thật là có ánh mắt, ta là Xích Viêm tiên nhân, ngày trước ở tiền đình chính là phụ trách rèn binh khí cùng các loại đồ vật, hiện ở trong Quy Nhất Tiên Tông là chủ nhân Liệt Diễm Cốc, không giống mấy phong khác, trong cốc chúng ta ít người, nhưng không ai dám chọc chúng ta, con yên tâm, vào môn hạ ta, về sau sư phụ cùng các sư huynh che chở con, tuyệt đối không ai dám khi dễ!” Xích Viêm tiếng như chuông lớn, nói chuyện giống sét đánh, cơ bắp trên người giống nam thạch, trên cánh tay lộ ra một nửa tất cả đều là linh văn ngon lành.

Liệt Diễm Cốc là một chi có ít nội đệ tử nhất trong Quy Nhất Tiên Tông, trừ sư phụ Xích Viêm, còn sáu sư huynh, đều một kiểu cao to giống sư phụ, một loạt trắng hán đứng đó to lớn giống một tòa núi nhỏ, lộ ra nhìn, đủ để che trời, so sánh với mấy vị sư huynh, cái đầu Bạch Lăng chỉ tới eo bọn họ.

Được sáu sư huynh vây quanh ở giữa quan sát, Bạch Lăng giống như là một tiểu đáng thương vào nhầm sào huyết quái thú. Bạch Lăng nhìn các sư huynh, trong nhất thời thể nhưng còn có chút mặt manh, nhìn không được nghĩ, sư phó mới này của nàng có phải có yêu thích đặc thù gì đối với loại hình thể này hay không? Tất cả đồ đều là một kích cỡ, loại XXXXL.

Advertisement / Quảng cáo

Xích Viêm bèn tay giống như quạt hương bồ một chuồng đẩy các hùng đồ đệ ra, chỉ chỉ Bạch Lăng: “Về sau đây là tiểu sư muội của các con, Liệt Diễm Cốc chúng ta lần đầu tiên có nữ đệ tử, các con đều phải cẩn thận chiều cổ. Đưa bé này bất đồng với chúng ta, vẫn còn là rồng con, các con làm sư huynh cho ta, không được động tâm tư nghiêng lệch, cũng không cho khi dễ con bé, nghe được không!”

Các sư huynh cùng kêu lên: “Vâng, sư phụ!”

Đường như đại hợp xướng Hoàng Hà.

Xích Viêm vừa lòng gật gật đầu, lại nói với Bạch Lăng: “Liệt Diễm Cốc chúng ta là nơi rèn thần binh, tuy nói là rèn, nhưng con đừng xem thường việc này, đây cũng là một loại tu hành, chúng ta thành tựu vì thần binh, thần binh cũng thành tựu vì chúng ta, trên thế gian này nơi chốn là tu hành, tới, sư phụ cùng với các sư huynh mang con đi nhìn thử khắp nơi trước.”

Bạch Lăng đi theo một đám sư phó, sư huynh trắng hán tham quan Liệt Diễm Cốc, thấy lũ luyện đồ sộ, còn có hàng ngàn hàng vạn dao kiếm ngâm trong hồ dung nam đỏ đậm, dung nam lưu động dưới nền đất, từ dưới nền đất phun ra, làm nhiệt độ cao lên không ít. Nhất nhất nhìn một lần xong, Bạch Lăng minh bạch, mình về sau phải đi theo sư phụ học làm nghề rèn.

Làm nghề rèn cũng tốt, chỉ cần không bắt nàng bay, cái gì cũng tốt. không bằng nói nàng còn có chút nóng lòng muốn thử loại cảm giác bạo lực này, phi thường cảm thấy hứng thú.

Nhận thấy tâm tư của nàng, lão vô sò thiếu chút nữa đau khóc thành tiếng, hẳn có chút sợ hãi tiểu chủ nhân mỹ lệ của mình về sau sẽ biến thành cùng bộ dáng với một đám đại hán này, truyền âm thê thảm hô to một tiếng, “Tiểu chủ nhân, không cần a!”

Bạch Lăng cười hi hi truyền âm “không, ta cảm thấy làm nghề rèn không tồi.”

Xem qua các nơi trong cốc, Xích Viêm lại nói: “Đồ nhi ngoan, con vừa tới chỗ này của chúng ta, sư phụ muốn cho con vũ khí, con muốn cái gì a?”

Vũ khí gì? Bạch Lăng bắt đầu tự hỏi. Vài vị sư huynh thấy nàng do dự, sõi nói tiến lên triển lãm vũ khí của mình với nàng, “Tiểu sư muội xem, Đại sư huynh ta dùng đại đao, cây dao này nặng hơn trăm cân, chính là dùng thiên thạch thái dương chế tạo ra.”

“Sư muội, xem cái này của ta, ta dùng chính là đinh ba, đứng nhìn nó bộ dáng khá coi, uy lực cực lớn!”

Bạch Lăng: Dùng đinh ba, không hổ là nhị sư huynh.

“Sư muội xem cái này của tam sư huynh thế nào, kiếm lớn, mỗi lần đeo ra ngoài, các cô nương đều nhìn chăm chăm, thực được hoan nghênh.”

Tới một sư huynh cuối cùng, hẳn lấy ra một thứ vũ khí thật lớn, nhìn qua giống cái xèng. “Sư muội xem cái xèng này của ta, là sư phụ thay ta chế tạo, không chỉ lúc đánh nhau lợi hại, ngày thường đào khoáng thạch gì đó cũng rất thuận tiện, thực dụng, sư phụ nơi đó còn có một cái khác nhỏ hơn, khẳng định thích hợp với sư muội!”

Bạch Lăng nhìn cái xèng to màu vàng kim, khóe miệng run rẩy, “Chọn cái xèng gì, ta chọn cái búa nha!”

Xích Viêm cười ha ha, “Tốt, không hổ là đứa bé ta nhìn trúng, có dũng khí, có khí phách, con nói dùng búa chúng ta liền dùng búa! Vừa lúc sư phụ nơi đó có một đôi búa phá núi, dùng không ít tài liệu trân quý luyện chế, vừa lúc này tặng cho con!”

Bạch Lăng còn chưa nói ra lời, sáu sư huynh kia liền bắt đầu thổi lung tung, vỗ nắm tay ầm ầm trầm trầm khen ngợi, “Sư muội uy vũ! Sư muội lợi hại! Sư muội đặc biệt thích hợp với búa!” “Sư muội không hổ là Long tộc, quả nhiên không giống bình thường!” “Sư muội là hào kiệt đương thời! Sư huynh bội phục!” Sáu người thổi ra thanh thế buổi biểu diễn của ngàn người ở quảng trường.

Vừa mất một lúc như vậy, sư phụ sấm rền gió cuốn đã lấy đôi búa ra, “Đến xem, búa này, một cái dùng trọng âm thạch rèn ra, một cái là dùng trùng dương thạch làm thành, trọn vẹn một khối, có được năng lực có thể phá vỡ âm dương, một búa này hạ xuống, có thể đập mở một ngọn núi, tiên nhân cũng không dám chính diện tương tiếp, còn phần che tay này, ta dùng chính là da mãnh thú tích góp từ thời trẻ”

Bạch Lăng đột nhiên cảm thấy, hai cây búa này cũng không tệ lắm a. Nàng cúi tay tiếp nhận búa, cảm giác hai cánh tay trầm xuống, hai cây búa dụng vào mặt đất, mặt đất lay động một chút.

Bạch Lăng: “..... Tốt, đủ khí phách, ta thích!” Nàng cẩn rắng cầm cây búa lên.

Xích Viêm mất lộ ra vui mừng, “không tồi, đôi búa này nặng ba trăm cân, so với vũ khí của các sư huynh con còn nặng hơn, con là Long tộc, sức lực vốn đã lớn, về sau sức lực sẽ lớn hơn nữa, đến lúc đó sư phụ rèn lại một lần cho con, rèn thành ngàn cân, vạn cân, đến lúc đó, con cầm búa này, yêu quái tiền tiên bình thường, một búa là có thể đập chết một cái!”

Các sư huynh rất phối hợp lại lần nữa khen ngợi mãnh liệt một trận, khen đến Bạch Lăng cao hứng không thôi, ngay tại chỗ biểu diễn ném búa một cái, không cần thận ném một cây búa trong đó tới trên vách núi đá, khảm vào thật sâu.

Các sư huynh: “Ác ác! Sư muội lợi hại! Sư muội lại ném một cái!”

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này xa ở U Phù Sơn, nam chính nguyên tác Huyền Thương thượng thần, cũng không biết, đồ đệ nữ chính vốn dĩ nên thuộc về hắn bởi vì sự độ cao cùng với không biết đường, đã từ bỏ ngay tại chỗ, chuyển sang Quy Nhất Tiên Tông đi học nghề rèn. Vốn dĩ theo cốt truyện tiêu đề đệ mềm mại khả nhân, dùng chuông bạc cùng lụa màu làm vũ khí, hiện giờ cầm búa lớn trong tay, đi trên một con đường khác, dùng sức lực có thể khiến đình.

Bạch Lăng ở Quy Nhất Tiên Tông dần xếp xong, nàng còn rất thích Liệt Diễm Cốc, sư phụ cùng mấy sư huynh đều không nhiều tâm tư, đối với nàng không tồi, đặc biệt là sư phụ Xích Viêm, nếu không phải nàng biết cha ruột mình là tộc trưởng tộc bạch long, thì đã phải hoài nghi sư phụ này kỳ thật là cha ruột nàng thật lạ nhiều năm.

Bởi vì lo lắng nàng không thích hoàn cảnh Liệt Diễm Cốc đầy dung nham cuộn cuộn, sư phụ riêng vì nàng xây một cái nhà mới ở nơi sau núi có cây phồn thịnh ẩm áp, lại bởi vì nàng là con rồng nhỏ còn thích nghịch nước, còn trực tiếp tạo ra một cái hồ ở chỗ phụ cận cho nàng——lão nhân gia hắn đập thủng một vùng có mạch nước, cứ như vậy làm ra cái hồ.

Từ lúc tới thế giới này chính là một con rồng nhỏ còi, Bạch Lăng vẫn là lần đầu được trưởng bối cưng ái như vậy, trong lòng không khỏi cảm động, nhưng nàng cảm động đồng thời cũng có chút nghi hoặc trong lòng, liên tục tiếp hỏi ra.

“Sư phó, vì sao người đối với con tốt như vậy, nhất định có nguyên nhân khác đi?”

Xích Viêm sững sờ, ha ha cười ra, “Tiểu Long Nhi, con thật đúng là đứa bé rất trực tiếp.”

“Kỳ thật……. Cũng không có gì, rất nhiều năm trước, lúc ta bị tiền tiên trục xuất, chịu hình phạt thực nặng, suýt nữa thì hồn tiêu phách tan, lúc ấy có một nữ tử cứu ta, nàng là người tộc bạch long. Chúng ta ở chung mấy lần, khuyên mộ lẫn nhau, vào đêm trước thành thân, nàng nói rõ Long tộc có nguy nan, muốn đến trợ giúp trong tộc, sau đó……. liền không về. không bao lâu, nghe nói tộc bạch long đã bị diệt tộc, thế gian không còn bạch long nữa.”

“Hiện giờ nhìn thấy con, ta cảm thấy có chút vui mừng, nguyên lai tộc bạch long vẫn còn người sống. Con là tộc nhân của nàng, nếu nàng còn sống, nhất định cũng sẽ chiếu cố như thế.” Xích Viêm cẩn thận sờ sờ đầu nàng, trên mặt thô cuồng lộ ra một biểu tình có thể nói là ôn nhu.

PS: Phần này chỉ huyền huyền bình thường thôi, không phải kinh dị nhé. Mà đôi này cute lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 57: Yếu đến đáng thương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liệt Diễm Cốc liên tiếp hậu sơn, chân núi chính là nhà ở thuộc về Bạch Lăng, bởi vì sư phụ và các sư huynh am hiểu luyện khí, luyện chế một chỗ ở bình thường cũng không nói chơi, cho nên nhà ở này của nàng phi thường xinh đẹp, ngay cả các loại bài trí cùng đồ chơi nhỏ bên trong đều đặc biệt tinh xảo, đồ vật chuẩn bị cũng phá lệ chu đáo.

Bạch Lăng vào ở rồi cảm thấy, chuẩn bị đồ trang trí bài trí và dụng cụ trong phòng này cho mình, nhất định là một vị tỷ tỷ huệ chất tâm tâm hiền thê lương mẫu, không biết các sư huynh tìm được từ nơi nào đến hồ trợ. Kết quả không đến hai ngày, vào lúc nàng vô tình hỏi đến, Lục sư huynh cơ ngực phát đạt kia cười thật ngượng ngùng nói: “A, là ta chuẩn bị a, rất nhiều thứ là ta tự làm.”

Bạch Lăng: “……. Những cái hoa hoa đó, những cái váy xinh đẹp đó, còn có giường nước có thể nở hoa kia?”

“Đúng vậy, là ta làm.” Lục sư huynh hàm hậu cười nói: “Ta như vậy có phải có chút kỳ quái hay không?”

Bạch Lăng nhảy dựng lên đập vai Lục sư huynh một phen, “Kỳ quái chỗ nào, ta cảm thấy Lục sư huynh thế này thực tốt! Lợi hại vẫn là Lục sư huynh lợi hại!”

Nàng ở động phủ trong Lạc Thủy kia mấy năm, nơi đó còn giống như cái ổ chó.

Advertisement / Quảng cáo

Trừ cái nhà ở này, còn có hồ rộng sư phó Xích Viêm làm ra cho nàng, hồ nước thanh triệt, mỗi lúc giữa trưa, Bạch Lăng liền thích biến thành nguyên hình ngâm mình ở trong hồ, có thái dương chiếu, không nóng không lạnh, độ ẩm vừa vặn, phi thường thích hợp ngủ trưa.

Các sư huynh tò mò nguyên hình bạch long, trộm tới xem tiểu bạch long, bị sư phó đen mặt lôi trở về lò rèn dần ba ngày ba đêm, sau đó rốt cuộc không dám đến xem nữa, cho nên mỗi khi vào thời gian này, nơi này cũng chỉ có một con rồng trắng ở giữa hồ cuộn thành vòng tròn.

một ngày, Bạch Lăng trở về từ lò luyện, lại theo thường lệ biến về nguyên hình ngâm mình ở hồ nước ngủ trưa, mơ mơ màng màng, nghe thấy bụi hoa bên hồ truyền đến vài tiếng kêu a a yếu ớt, tiếng kêu thật kì quái.

Tiểu bạch long ở trung tâm hồ mờ to nhất, bơi tới bên bờ, gác đầu lên đám hoa bên bờ hồ, đối diện một con quạ đen đáng thương hề hề. Con quạ đen lông thưa thớt, trên cánh tàn mát ra một mùi thối rửa, bị thương nghiêm trọng, nhìn đáng vẽ không bay nổi, ở dưới bụi hoa run bần bật.

Bạch Lăng nhìn đôi mắt quạ đen màu đỏ, cảm thấy một chút, phát hiện trước mặt hình như là một tiểu yêu quái, thuộc về một loại tiểu yêu phi thường vô dụng, linh lực mỏng manh căn bản không thể hóa hình, còn thảm hơn so với lúc nàng ở Lạc Thủy từng gặp mấy tiểu yêu hóa hình không thành công, chỉ có thể biến được cái đầu hoặc là cái tay.

Bạch long hé miệng, phun ra một ngụm long tức, quạ đen bị thổi lìa ra sau hai vòng, lại vẫn không sợ chết, không chạy trốn, vẫn cứ ở tại chỗ, hướng về nàng phát ra tiếng a a yếu ớt, yếu đến đáng thương.

Biến trở về hình người, Bạch Lăng cong lưng nhắc con tiểu yêu quạ đen lên, đặt ở trên tay đi tìm Lục sư huynh.

Lục sư huynh của Liệt Diễm Cốc, trong mấy đại lão là người tâm tư tinh tế nhất, sau khi tiểu sư muội đến, bị sư phó bọn họ giao cho trọng trách, Xích Viêm sư phó nói như vậy: “Sư muội các con nàng mới hóa hình không bao lâu, con tương đối cẩn thận, ngày thường phải cẩn thận chiếu cố nàng, coi chính mình là mẹ ruột nàng, cứ như vậy chiếu cố đi!”

Lục sư huynh: “……. Vâng, sư phó.”

Lục sư huynh làm ‘ mẹ ’ phi thường xứng chức, không đến một tháng, Bạch Lăng gặp phải chuyện gì muốn gọi mẹ, đầu tiên nghĩ đến chính là đi tìm Lục sư huynh.

“Lục sư huynh, huynh xem ta nhặt được một con chim! Bị thương thành hình đáng này, muốn cứu một lần hay không ha?”

Lục sư huynh nhìn thoáng qua con quạ đen trong tay nàng, “Chỉ là một tiểu yêu, bên ngoài Quy Nhất Tiên Tông chúng ta có trận pháp, đại yêu quái vào không được, tiểu yêu quái không dám vào, con này có thể là quá yếu, trận pháp không thêm quán……. Muội xem trên cái cánh này cháy đen, là bị thương vì mạnh mẽ đột phá đại trận. Kỳ quái, tiểu yêu bình thường có thể cảm giác được trận pháp nguy hiểm, đều không thích đi tới bên này, tiểu yêu này sao lại vào được?”

Bạch Lăng tùy tay nhéo nhéo mỏ quạ đen, suy đoán nói: “Có thể là bị yêu quái khác đuổi theo, hoảng sợ không chọn đường trốn vào được lạc?”

Lục sư huynh: “Mặc kệ vào bằng cách nào, loại tiểu yêu này đều hình thành từ chút vật dơ bẩn, vẫn đừng đùa chơi loại đồ vật này thì tốt hơn.” Hắn nói, liền từ trong tay Bạch Lăng lấy quạ đen ra, chuẩn bị ném đi nơi khác, giống một bà mẹ già không cho phép con cái trong nhà chạm vào mèo hoa đi lạc bẩn thỉu.

Kỳ quái chính là, tiểu yêu quạ đen kia ở trong tay Bạch Lăng vẫn không nhúc nhích, ngoan ngoãn cho nàng niết mở kéo cánh, bị Lục sư huynh cầm lấy, lập tức phát ra một tiếng kêu to thể lương, đột nhiên mở cánh giãy giụa, suýt nữa mở vào tay Lục sư huynh.

Bạch Lăng tay mất lạnh lẽ, một phen túm lấy quạ đen, “Đừng ném đi, để ta lấy đi chơi trước đã.” Nàng nói xong xoay người liền chạy.

Bắt lấy quạ đen trở lại nhà mình, nàng đang muốn tìm cái gì làm ổ cho tiểu yêu quái, lão vô sò treo bên hông nàng nói: “Tiểu chủ nhân, thứ này thật sự ô uế, vẫn nên ném sớm đi, đừng đụng.”

Bạch Lăng tìm ra một cái chén, lấy một nắm cỏ, nhét quạ đen vào: “Ô uế thế nào, ta xem lông chim đen bóng, đôi mắt màu đỏ cũng rất đẹp.”

Lão vô sò: “Không phải chỉ bề ngoài, loại tiểu yêu quái này hình thành, đều là vật bị ô nhiễm, không phải thứ gì tốt, người thêm chút cẩn thận đi.”

“Được được, ta hiểu được, cẩn thận cẩn thận.” Bạch Lăng thuận miệng có lẽ.

Lão vô sò tuyệt vọng phát hiện tiểu chủ nhân nhà mình căn bản không nghe vào lời mình nói, nàng lấy ra một cái bình nhỏ, đổ một giọt linh dịch màu trắng ngà lên vết thương trên cánh quạ đen đã bị gãy.

Lão vô sò vô sò miệng phát ra tiếng kêu lộc cộc, nếu có chân hiện tại có thể hắn đã nhảy dựng lên: “A! Tiểu chủ nhân, quá lãng phí!”

Bạch Lăng: “Còn không phải là một giọt linh lộ, bên trong linh túi còn có một bình to lắm.”

Lão vô sò vô cùng đau đớn: “Nhưng dùng trên người loại đồ vật này chính là quá lãng phí!”

Nhún nhún vai, Bạch Lăng thu hồi chai, “Ta dùng cũng dùng rồi.”

Bạch Lăng bung chén đặt ra bên ngoài, tính toán để quạ đen này tốt hơn rồi tự nó bay đi, tiếp theo nàng đem việc này quên ở sau đầu. Nàng đã quên hoàn toàn, nhưng con quạ đen đó lại không bay đi, nó thường xuyên nấp ở trong một góc nhà, có đôi khi sẽ đậu trên nhánh cây nhìn bạch long nghịch nước trong hồ. Cái chén đặt ở trong góc, Bạch Lăng tùy tay cho cỏ vào đã biến thành cỏ khô, con quạ đen mỗi ban đêm liền chui vào cỏ khô.

Thần trí của nó khi thì hỗn độn, khi thì thanh minh, có đôi khi, nó sẽ nhớ tới mình tên là Lục Lâm Sinh, có đôi khi lại chỉ biết bị đục vọng chi phổi trong thân thể cần nuốt, chỉ muốn đi tìm chút huyết nhục mình có thể cần nuốt—— nó chỉ có thể cần nuốt một ít động vật nhỏ, bất luận một yêu quái nào lớn hơn chút đều có thể cần nuốt nó.

Nhưng mỗi lần bị bản năng chi phổi rời khỏi nơi này, chờ nó tỉnh táo lại, nhớ ra tên của mình, lại sẽ bị chấp niệm ảnh hưởng, trở lại chung quanh nơi Bạch Lãng ở.

PS: Vì những trang web copy truyện vô lương tâm như truyệnfull.vn mà ta phải làm pic. Mọi người thông cảm nhé!

Bạch Lãng không biết nơi này có thêm một vị khách, ở đây linh khí tương đối đậm, hấp dẫn rất nhiều động vật nhỏ, nàng ngẫu nhiên nhàn rỗi không có việc gì, liền cầm linh gạo ném cho các loại chim nhỏ chung quanh giống như cho bồ câu ăn, nàng còn hái linh thảo cho thú ăn.

Lúc Bạch Lãng cho thức ăn, quạ đen chưa bao giờ dám tới gần, nó tránh ở trong một góc hắc ám nhìn, chờ Bạch Lãng đứng dậy rời đi, nó mới có thể bay tới, mổ những linh gạo Bạch Lãng ném xuống đó.

Tường an không có việc gì qua mấy tháng như thế, Bạch Lãng ở Quy Nhất Tiên Tông đã quen thuộc, ngẫu nhiên cũng sẽ có mấy đệ tử tới tìm nàng, thí dụ như người trong bảy đệ tử nàng quen biết ban đầu kia, nữ đệ tử duy nhất Tôn Tiểu Cẩm.

“Ta đã sớm nghĩ đến thăm muội, nhưng hiện tại muội là đệ tử thân truyền của Xích Viêm cốc chủ, ta bất quá là đệ tử bình thường, còn phải gọi muội một tiếng sư thúc, cho nên hơi xấu hổ tới đây.” Tôn Tiểu Cẩm có chút tiểu hư vinh, nhiệt tình tặng cho Bạch Lãng không ít đồ chơi thú vị, lời trong lời ngoài đều thực tha thiết.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, Bạch Lãng bị sư huynh gọi đi lấy đồ, Tôn Tiểu Cẩm một mình ở trong phòng. Nàng vốn dĩ cũng không muốn làm cái gì, chỉ tò mò nhà ở này của Bạch Lãng, nhìn không được nhìn xem khắp nơi, chờ nhìn thấy những cái hộp lớn lớn bé bé trên trang đài, trong lòng nàng vừa động, liếc mắt nhìn cửa, cảm thấy Bạch Lãng sẽ không trở về nhanh như vậy, liền cầm lấy nhìn một cái.

Trong tông môn rất nhiều người đều tò mò Bạch Lãng thuộc Long tộc này, làm người thứ nhất tiếp xúc với nàng ấy, Tôn Tiểu Cẩm mấy ngày nay là thấp phản phong cảnh, đệ tử từ trước không thích phản ứng nàng đều sẽ tới dò hỏi nàng về Bạch Lãng, Tôn Tiểu Cẩm ném được ngon ngọt, vừa bịa chút chuyện về Bạch Lãng khiến người ta mở to mắt, vừa chột dạ trong lòng, lúc này nhìn mấy thứ trong phòng, nàng lại động tiểu tâm tư. Lúc này trở về, có thể nói với người khác không ít chuyện, nếu Bạch Lãng có thể đưa cho nàng cái gì, vậy càng tốt.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng nhất nhất mở những cái hộp đó ra, nhìn thấy trong đó có một tráp trân châu, trân châu ónh nhuận màu trắng xếp bên nhau, còn kèm theo mấy viên trân châu màu tím, thấp phản khiến người ta chú mục. Nàng thích nhất đồ vật xinh đẹp như thế, nhìn không được ôm tráp lật xem qua lại, càng xem càng thích.

Nếu không, lấy mấy viên đi? Dù sao ở đây còn có nhiều như vậy, chỉ lấy mấy viên hẳn là sẽ không bị phát hiện. Hơn nữa nàng cũng tặng Bạch Lãng không ít đồ vật, lấy mấy viên trân châu hẳn là không quan hệ đi?

Tôn Tiểu Cẩm giãy giụa suy nghĩ, tay không khỏi chụp vào những trân châu đó, ngay lúc này, nàng phát hiện trong một góc ngăn tủ cùng trang đài, có hai điểm hồng quang, nàng tập trung nhìn vào, đột nhiên thối lui ra sau, phát ra một tiếng thét chói tai.

Bạch Lãng đi vào trong phòng, vừa lúc nghe thấy Tôn Tiểu Cẩm thét lên, lại nhìn thấy trân châu rơi đầy đất.

“Có chuyện gì?”

Tôn Tiểu Cẩm miễn cưỡng cười một chút, chỉ vào đồ vật vẫn không nhúc nhích trong một góc, “Ta, ta vừa rồi bị con chuột kia dọa tới, không cẩn thận đánh rớt tráp trân châu trên trang đài. Nơi này sao lại có chuột, quá ghê tởm, làm ta ghê cả mình!”

Bạch Lãng nhướng mày, nhìn nhìn trân châu đầy đất, lại nhìn nhìn Tôn Tiểu Cẩm trắng mặt lộ ra chột dạ. Nàng cũng chưa nói gì, tiến lên nhắc con chuột nhỏ nhỏ màu đen trong góc kia. Con chuột có một đôi mắt màu đỏ, nhìn qua như là đỏ giả, bị Bạch Lãng túm cái đuôi cầm lên, cũng không giãy giụa một chút.

Đặt con chuột lên bàn, nó cũng không chạy, lại cuộn thành một cục lằng lằng nằm ở đó.

Tôn Tiểu Cẩm nhìn đáng vẻ là thật sự sợ chuột, trong mắt chán ghét không che giấu được, “Đây là như thế nào, sao giống như còn là một tiểu yêu, không biết chạy đến nơi đây thế nào, không bằng ta giúp muội xử lý, ném nó đi, nghe nói chuột thích trộm đồ nhất, để nó ở chỗ này, còn không biết nó sẽ cắn hỏng cái gì.”

Bạch Lãng bỗng nhiên móc ra một ít linh gạo, đặt vào trước mặt lão thú, chậm rãi nói: “Lại không phải chỉ có chuột mới có thể trộm đồ.”

Mặt Tôn Tiểu Cẩm lúc đó lúc trắng, vội vàng cáo từ rời đi, phòng chừng cũng không dám đến nữa. Bạch Lãng có chút xuất thần, nàng nhớ đôi trước, bạn cùng phòng trong kí túc xá của nàng cũng có bộ dáng này, khi đó nàng còn luôn cãi nhau với cô ấy, nhưng hiện tại còn không nhớ rõ trông cô ấy như thế nào.

Cúi đầu, nhìn thấy con chuột đen trên bàn an tĩnh nằm yên, cũng không ăn linh gạo, Bạch Lãng đẩy đẩy nó, “Sao không ăn a, ăn a.”

Con chuột đen gặm giết, lúc này mới bắt đầu ăn linh gạo chung quanh một chút. Chờ nó ăn xong, Bạch Lăng túm gậy, đặt nó ra bên ngoài nhà. Nàng chưa bao giờ sợ thứ này, cảm thấy con chuột này không có gì khác hamster bạn cùng phòng nuôi trước kia. Nhưng lão vô sò lại hô lên, “Tiểu chủ nhân, không cần chơi mấy thứ này, thực bản!”

Thấy Bạch Lăng không để ý, hắn lại bắt đầu lăm nhăm lăm nhăm oán giận: “Cái chỗ này sao lại như thế, tốt xấu là một tiên tông, sao lại luôn là có tiểu yêu quái lai lịch không rõ chạy tới chạy lui, ta vẫn nói đi U Phù Sơn mới là chính đạo.....”

Bạch Lăng mất điếc tai ngoi, thu thập một chút trần châu trong phòng, chạy về cốc đi theo sư phụ học làm nghề rèn —— đây chỉ là cách nói của nàng, trên thực tế bọn họ hiện đang luyện chính là một khối sao băng mười vạn năm, không chỉ rèn luyện sức lực, còn rèn luyện tinh thần lực, không chế và phát ra linh lực, Bạch Lăng muốn luyện một khối nhỏ đã một đến chết, chỉ có thể trước đi theo bên cạnh sư phó sư huynh học tập, bất quá gần đây nàng vùng cây búa đã trôi chảy hơn không ít.

Bạch Lăng đi rồi, con chuột đen ăn đến bụng tròn xoe bỗng nhiên biến thành một con quạ đen, theo Bạch Lăng bay về phía Liệt Diễm Cốc, chỉ là nó không thể tới gần, liền đậu ở bên ngoài trên một nhánh cây.

.....

U Phù Sơn lơ lửng trên trời cao, cửa điện tối cao bỗng nhiên mở ra, Huyền Thương thượng thần xuất quan.

Advertisement / Quảng cáo

hắn không biết vì sao thời gian này vẫn luôn tâm thần không yên, cảm giác phảng phất như chính mình bỏ lỡ cơ duyên gì, đến nhập định cũng không thể tĩnh tâm.

“Thượng thần, Bặc Tinh đại nhân cầu kiến.” Tiên hầu tiến đến hồi báo.

“Cho nàng tới đây.”

Bặc Tinh quý rập trên đất, tà váy tăn ra như hoa, đôi tay nàng nâng một mảnh tinh bản, “Thượng thần, hôm qua ta tính toán, tính ra ngài có một mệnh kiếp, kiếp nạn này rơi xuống Lạc Thủy, có dị tượng bạch long.”

Huyền Thương thượng thần: “Bạch long?” hắn nhớ tới năm đó mình lấy đi tâm lân của tộc trưởng bạch long làm thuốc, tộc trưởng bạch long lấy việc này nhờ một việc. Ông ta nói ngày sau nữ nhi của ông ta, một con bạch long cuối cùng trên thế gian này sẽ đến U Phù Sơn, hy vọng hắn có thể thu long nữ đó làm đồ đệ, che chở nàng một thời gian.

hiện giờ nếu nói thế gian còn có bạch long, hẳn chính là nàng.

“Chỉ một bạch long, sẽ là mệnh kiếp của ta?” Thanh âm Huyền Thương uy nghiêm lạnh băng vang lên bên trong đại điện, nữ tiên Bặc Tinh không dám đáp lời, chỉ ép đầu xuống càng thấp.

Huyền Thương thượng thần đột nhiên đứng lên, vẫy vẫy tay áo, biến mất tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 58: Kết nối thành công, nhân cách bên trong thức tỉnh thành công

Huyền Thương thượng thần đi Lạc Thủy, năm đó hắn phải dùng tâm lân của bạch long làm thuốc, tộc trưởng bạch long đang hấp hối chủ động đưa tâm lân lên, chỉ cầu hắn một việc, nếu hắn đáp ứng, vậy hiện giờ cũng nên đi thực hiện lời hứa. Vừa lúc mệnh kiếp này đã tính ra, hắn cũng muốn nhìn một chút, bạch long dị tượng kia, có năng lực gì uy hiếp đến hắn.

Huyền Thương thượng thần uy nghiêm cao quý đi vào Lạc Thủy, linh lực vừa phát ra, yêu quái lớn nhỏ ở Lạc Thủy đều run bần bật, né tránh không kịp. Hắn vốn tưởng rằng con bạch long kia sẽ chủ động hiện thân, nhưng mà đứng một hồi lâu ở phía trên Lạc Thủy cũng không nhìn thấy tung tích bạch long, hắn cúi tay tra xét, lúc này mới phát hiện nơi nơi đều không có tung tích, chung quanh chỉ để lại một hơi thở của Long tộc.

Thế nhưng đã rồi đi? Huyền Thương khẽ nhíu mày, nhắm mắt tính toán, sau đó buông tay, đi về phía nam.

hắn còn chưa chủ động tìm kiếm, đã nghe thấy có người đang đàm luận về bạch long.

Là hai tu sĩ nhỏ nhỏ, một người nói: “Quy Nhất Tiên Tông đó thật là vận khí tốt, thế nhưng có thể thu được Long tộc làm đồ đệ từ, nghe nói còn là tộc bạch long.”

một người khác nói: “Tộc bạch long không phải sớm đã diệt tộc, sao hiện giờ lại xuất hiện một tộc nhân bạch long?”

“Ai hiểu được, rốt cuộc là Long tộc cường hãn, có may mắn sinh tồn tiếp cũng không kỳ quái.”

Đàm luận như vậy, Huyền Thương thượng thần nghe thấy không ít. Bạch long kia bái vào Quy Nhất Tiên Tông? Trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái, tộc trưởng bạch long lúc trước cầu hắn một lời hứa hẹn, hắn cũng từng từng đáp ứng bạch long này, đã có ước định phía trước, sao lại không lên U Phù Sơn, ngược lại đi Quy Nhất Tiên Tông gì kia. Hay là, bởi vì bạch long đó tự giác thân phận không xứng vào U Phù Sơn?

Advertisement / Quảng cáo

Mặc kệ thế nào, hắn đều phải đi gặp bạch long đó trước.

Huyền Thương thượng thần hô tên hàng quý đi vào Quy Nhất Tiên Tông, trên dưới tông môn thụ sùng nhược kính, tông chủ mang theo một đám phong chủ và các đệ tử thân truyền khom người nghênh đón. Huyền Thương thượng thần thành tâm dâng vạn năm, đương nhiên kính thưởng đám tiên môn phạm tục ở đây, nhìn cũng không nhìn, chỉ nói với tông chủ phía trước: “Bản tôn muốn gặp bạch long, mang bản tôn đi gặp nàng.”

Huyền Thương thượng thần đi vào Liệt Diễm Cốc, Bạch Lăng đang hoàn thành nhiệm vụ sư phó giao cho, luyện chế một khối âm văn thiết. Nàng vóc dáng nhỏ xinh, trong tay lại cầm một cái búa to, nâng búa nhẹ như hồng mao, đập búa nặng đến ngàn quân. Hoa lửa vàng khắp nơi, đất rung núi chuyển, toàn bộ lò luyện đều quanh quẩn âm thanh oang oang ầm ầm.

“Bạch Lăng a, mau dừng lại, tới bái kiến Huyền Thương thượng thần! Thượng thần chính là ngài tới thăm con.” Tông chủ thoáng nhìn Huyền Thương thượng thần nhíu mày, vội vàng đi gọi Bạch Lăng.

đang trầm mê làm nghề rèn, Bạch Lăng vừa quay đầu nhìn thấy tông chủ cùng với vị đại soái ca xinh đẹp bên cạnh tông chủ.

Bạch Lăng: Oa nha, thật soái vỡ nổi!

Bạch Lăng đối với Huyền Thương thượng thần độ hảo cảm 100.

Nàng mặc một thân bạch y, bởi vì quá nóng mới vén ống tay áo lên, tóc cũng có chút ướt mồ hôi, gương mặt đỏ bừng, nhìn qua hình tượng có vẻ hơi không quý cụ. Buồng cây búa đi đến trước mặt Huyền Thương thượng thần, Bạch Lăng xá một cái, thái độ phi thường tốt.

“Bạch Lăng bái kiến Huyền Thương thượng thần, thượng thần sao biết được ta lang ở chỗ này, còn riêng tới thăm ta lặc?”

Huyền Thương thượng thần mày nhăn càng chặt, nhàn nhạt mở miệng nói: “nói năng kì quái, không ai dạy ngươi nói chuyện từ tế sao.”

Bạch Lăng gương mặt tươi cười cứng đờ, một giây liền xì mặt xuống. Thực tốt, nàng đi vào thế giới này, đây là người duy nhất tỏ vẻ khó chịu với khẩu âm của nàng. Con mẹ nó khẩu âm lão từ nói chuyện có liên quan ngươi cái rắm gì???

Bạch Lăng đối với Huyền Thương thượng thần, độ hảo cảm -1000.

Huyền Thương thượng thần ngữ khí đậm mạc, “Thu thập một chút, theo bản tôn đi U Phù Sơn, ngày sau ngươi sẽ là đệ tử dưới tòa của bản tôn.” hắn nhìn Bạch Lăng ăn mặc giờ phút này, lại nhàu nhàu, thần sắc không vui bộc lộ ra ngoài, “đi U Phù Sơn, cần giữ quy củ U Phù Sơn, không được quần áo bất chỉnh. Niệm ở người vẫn còn nhỏ, khuyết thiếu giáo dưỡng, những việc này bản tôn sẽ cho ngươi dạy dỗ người.”

Bạch Lăng cảm thấy hắn quả thực không thể hiểu được, trong lòng một trận bực bội, “nói đủ rồi sao? nói đủ rồi thì tự đi đi. Ta đã có sư phó, ai nói muốn bái ngươi làm sư.” Lớn lên soái như vậy có dùng được cái rắm, đối mặt đều mặc trên đỉnh đầu, còn ghét bỏ nàng như vậy như vậy, lão từ cho ngươi bức mặt, cái thứ gì!

Huyền Thương thượng thần: “..... Người nói cái gì?”

Nếu không phải đối phương quá lợi hại, Bạch Lăng đã có thể mắng chửi người tại chỗ, nhưng bây giờ nàng chỉ có thể dè dặt bực bội trong lòng. “Ta nói, thỉnh ngài tự mình trở về, ta chỉ ở chỗ này.”

Huyền Thương thượng thần không nghĩ tới, mình chủ động đến thu đồ đệ, thế nhưng còn bị cự tuyệt, hẳn thành thần nhiều năm, chưa bao giờ gặp phải người không biết tốt xấu như vậy.

“Tộc trưởng Bạch long năm đó giúp bản tôn một việc nhỏ, bản tôn đáp ứng hẳn thu người làm đồ đệ coi như báo đáp.” hẳn trầm giọng nói: “Người có thể nghĩ cho kĩ.”

Bạch Lăng thực khó chịu, chỉ một câu: “Ta không đi U Phù Sơn.”

Thấy nàng ngoan cố như thế, Huyền Thương trầm mặc một lát, bỗng ngừng với bạch long nhỏ nhò này, ngừng khí lạnh băng: “Trong lòng tộc lấy huyền hắc vì tôn, bản tôn nguyên thân là hắc long, thành thần rồi độc chiếm một phương thiên địa thế ngoại, tạo nên U Phù Sơn, tu vi há là mấy tiểu kỹ không quan trọng nơi đây có thể so. Người lại nói không muốn làm đệ tử của bản tôn, thật sự ngu không ai bằng.”

Bạch Lăng nghe ngừng khí dài lao trước mặt này, bỗng nhiên có loại cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết, thật giống như cô ba đời trước của nàng kia, nói nàng tốt nghiệp rồi muốn giới thiệu đitới công ty mình thực tập, năm đó bà ấy nói như vậy: “Công ty này của ta ở trong năm trăm công ty mạnh nhất cả nước, như cháu tốt nghiệp từ trường học đó có thể tới công ty ta thực tập là không có khả năng, nếu không phải ba cháu năm đó giúp ta một chút việc nhỏ, ta không tùy tiện cho người đicưa sau thế này, cháu làm không tốt, chính là ném mặt mũi ta.”

Bạch Lăng đối với Huyền Thương thượng thần hảo độ cảm -9999.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng mặt vô biểu tình: “Lão nhân gia ngài từ đâu đi ra thì về chỗ đó đi, ta trèo cao không nổi.”

Huyền Thương thượng thần lại không nói lời nào, phất tay áo bỏ đi, chỉ để lại một câu, “Ngày sau, người không có tư cách lên U Phù Sơn.”

Chờ Huyền Thương thượng thần rời đi, Bạch Lăng mới phun ra một ngụm trọc khí, nặng: “Ta con mẹ người cái gì tên nhân bốn bốn! Ai mẹ nó muốn lên cái núi đây của người!”

Thấy tình huống không đúng, tông chủ vừa rồi vẫn luôn ở bên cạnh lạnh bích hoa, lúc này lắc lư đi tới, cười tủm tỉm nói với Bạch Lăng: “Bạch Lăng a, Huyền Thương thượng thần chính là rất lợi hại, lúc trước không phải còn còn muốn lên U Phù Sơn nhìn xem sao, lúc này Huyền Thương thượng thần tự mình đến đón, sao con lại không chịu đi?”

Bạch Lăng mặt lấm nựa nhấc cây búa của mình, “Ta thay đổi chủ ý, U Phù Sơn có tốt ta cũng khôngmuốn đi, người xem thượng thần kia bộ dáng ghét bỏ ta, nhìn thấy liền khó chịu, nếu đi, nói khôngchúng ta phải đánh nhau với hắn, đánh lại đánh không thắng, ta đi cái gì, ta ghét nhất loại người khinh thường ta, đối với ta là lên hết xuống, còn tự cho là thi ân cho ta.”

“Cái U Phù Sơn kia dù lợi hại, nếu chính ta không thích đi, ta đây liền không muốn đi, ta cảm giác nơi này sống rất vui vẻ, ta muốn ở chỗ này. So sánh về sự phỏ, Xích Viêm sư phó của ta so với hẳn tốt hơn nhiều, Xích Viêm sư phó không chê ta, coi ta là con gái ruột mà nuôi dưỡng, hẳn thế nào? Nhìn giống như là mẹ kế.” Bạch Lăng bĩu môi, nâng cây búa lên đập cây búa xuống, toàn bộ lò luyện chấn động hai lần.

Chờ tông chủ cũng chấp tay sau lưng đi rồi, Bạch Lăng dừng cây búa lại, gõ gõ vô sò bên hông.

“Vô sò lão đầu nhì, sao người không nói lời nào?”

Lão vô sò thanh âm hữu khí vô lực, “Ài, ta không có gì muốn nói a.”

Bạch Lăng sờ sờ cái mũi, “Ta còn tưởng rằng người muốn mắng ta lặc.”

Lão vô sò, “Ta sao lại mắng tiểu chủ nhân a. Ta muốn người đi U Phù Sơn, bái một sư phụ lợi hại, như vậy sẽ không có ai khi dễ người, nhưng Huyền Thương thượng thần không thích tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân tốt như vậy, hẳn không thích, đi U Phù Sơn khẳng định sẽ bị khi dễ..... Ài, nếu như vậy, tiểu chủ nhân người vẫn nên ở chỗ này đi, ở chỗ này có người yêu thương, sống cũng vui vẻ, lão nhân ta cũng cao hứng.”

Bạch Lăng không nghĩ tới lão vô sò sẽ nói như vậy, vỗ vô sò lên, dần dần lên mặt, cười nói: “Lão đầu nhì thật tốt, người yên tâm, ta sẽ càng ngày càng lợi hại, ai dám tới khi dễ ta, ta đều có thể một búa đập cho hắn chết!”

Vẫn luôn không qua vửa lòng tiểu chủ nhân đáng yêu dùng búa, lão vô sò trong nháy mắt đột nhiên cảm nhận được cây búa rắn chắc trầm trọng mang đến cảm giác an toàn, nhịn không được nghĩ, kỳ thậtdùng búa cũng không tồi a.

Lại nói đến Huyền Thương thượng thần, hẳn bị hùng hải tử ghét bỏ một trận, hoàn toàn tuyệt ý niệm thu nàng làm đồ đệ. Vốn dĩ nếu là đứa bé ngoan ngoan nghe lời, hẳn cũng liền thuận tay nhận, nhưng hẳn nhìn thấy chính là một gia hỏa hoàn toàn không dính dáng với hai chữ nghe lời, nói chuyện cũng làm hẳn không vui. Nếu chính nàng lựa chọn, vậy hẳn cũng không cần treo ân huệ nhỏ năm đó ở trong lòng nữa.

hắn trở lại U Phù Sơn, chuẩn bị lại lần nữa bế quan, nhưng lúc này đây, hắn vừa mới tiến vào trong điện, liền cảm giác một trận choáng váng. Sau một lát, hắn ngừng đầu, biểu tình vốn lạnh nhạt trở nên càng thêm lạnh lùng, đồng thời bên cạnh hiện lên một vật phẳng phát sáng

—— “Kết nối thành công, nhận cách thức tinh thành công.”

Lúc ở không gian hư vô, hắn vẫn luôn tự hỏi, muốn ứng đối chếch đi phát sinh ở thế giới như thế nào, cuối cùng ra kết luận, bất luận thế nào, trước hết bắt nữ chủ vào trong tay, chỉ cần nữ chính vẫn yêuhắn như cũ, vậy hết thảy cũng không sao, chờ nữ chủ yêu hắn, cốt truyện có thể về sau lại triển khai, hoặc là chếch đi một ít cũng không sao. Sau đó còn có chuyện quan trọng hơn chính là, thanh trừ những nam nhị như hồ rình mồi bên nữ chính—— đã trải qua hai lần bị nam nhị cướp đi nữ nhân, hãncảm thấy ghen khuất thật sâu với việc này, đồng phát thể không bao giờ làm loại chuyện này phát sinh lần thứ ba.

Tuy rằng nghĩ tốt rồi, nhưng lúc nhận cách thức tinh trong thân thể Huyền Thương thượng thần có biểu nhân cách này, hơn nữa hỏi tương biểu nhân cách vừa mới làm chút chuyện đó, hắn vẫn nhịn khôngđược mắng một câu: “Ngu xuẩn!”

Cũng không biết là đang mắng ai.

Tranh thủ hảo cảm của nữ chính, chuyện này, khó khăn đột nhiên tăng lên.

Hơn nữa lúc này nữ chính....., dù hẳn là người mù cũng có thể nhìn ra đã không đúng rồi, tuyệt đối không phải nữ chính ban đầu của hắn. Cái khẩu âm kỳ quái kia, còn có cây búa kỳ ba, thẩm mỹ..... Huyền Thương bình tĩnh một chút.

hắn chứng mất nữ nhân như vậy. Nếu không phải bởi vì ‘ nữ chính ’ ở thế giới này quá mức quan trọng, không thể xuất hiện bất kì vấn đề gì, hẳn lại bị ý chí thế giới thúc không thể đụng vào cấm kỵ, nếu không nhất định sẽ tiêu diệt cái đó vật trong thân thể nữ chính kia, tìm về nữ chính ban đầu vẫn yêu hắn, yêu đến nguyện ý hy sinh hết thảy.

Advertisement / Quảng cáo

Duy nhất đáng ăn mừng chỉ có, bởi vì nữ chính này không có đi lộ tuyến ban đầu, làm cho mấy nam nhị trong nguyên tác vốn dĩ nàng đã nhận thức, hiện tại tất cả đều chưa gặp mặt.

Đứng vậy, trong thế giới này, có vài nhân vật nam nhị, một phương hoàng Phurong Tri kiều ngạo, một tu sĩ nhân loại Kiếm Vân Từ si tâm, một đệ tử Đông Nguyên của U Phù Sơn, còn có một yêu ma thân thể vô danh chạy ra từ yêu Ma Khe.

Trong đó mấy người trước đều cần chú ý trọng điểm, kể cuối cùng tạm thời không cần quản, bởi vì còn phải đợi mười năm sau yêu Ma Khe hoàn toàn mò ra hẳn mới có thể đi ra.

Trừ các nam nhị này đó, còn có nam nhân vật khác cũng không thể không đề phòng. không được, hẳnvẫn nên đến bên nữ chính nhìn chăm chăm đi.

Huyền Thương ân tâng thân hình, lại lần nữa xuống U Phù Sơn, đi vào Liệt Diễm Cốc ở Quy Nhất Tiên Tông để điều tra rõ bên cạnh nữ chủ có người có thể uy hiếp địa vị nam chính của mình hay không. Nhưng nhìn nửa tháng, hẳn phát hiện nữ chính Bạch Lăng này, hoàn toàn coi rên bình khí trở thành sụnghiệp chung thân, mỗi ngày vung búa đập thùng thùng, tới tới lui lui bên cạnh chỉ có nẩy trắng hẳn là sư huynh, sư phó, hoàn toàn không có tình huống khả nghi.

Duy nhất một chỗ không hài hòa, chính là hắn phát hiện có một tiểu yêu quái, vẫn luôn đang nhìn trộm nữ chính. Đồ vật đó lực lượng mỏng manh, không biết may mắn thế nào thức tỉnh hai loại hình thái, có thể biến thành chuột và quạ đen.

Đó là nữ chính của hắn, một con tiểu yêu cũng dám mơ ước, thật là buồn cười.

Huyền Thương khảo sát xong tình huống của nữ chính, lúc chuẩn bị trở về, thuận tay bắt lấy con chuột yêu buồn cười đó cùng mang đi. Vốn dĩ hắn chuẩn bị trực tiếp bóp chết con chuột yêu, nhưng vừa lúc đingang qua địa giới Lur Dương, nhìn thấy nơi đó mở ra một cái yêu Ma Khe, hẳn lại thay đổi chủ ý, trực tiếp ném con chuột đó vào khe.

Vật như thế vào nơi đó, lập tức sẽ bị yêu ma hung tàn cắn nuốt, hơn nữa quá trình bị cắn nuốt cực kỳ thống khổ —— đây là trừng phạt của hắn đối với tiểu yêu gan lớn này.

Quyển 3 - Chương 59: Ta biết bay

Ở trong tuyển thế giới nguyên bản, có một nam nhĩ đặc thù, lúc mới quen nữ chủ bộ dáng của hắn là thư sinh, nữ chủ hỏi tên họ, hắn nói mình vô danh, vì thế nữ chủ gọi hắn là Vô Danh.

Người này lúc ban đầu nhìn như nhân vật vô hại, trong nhóm nam chủ và các nam nhĩ lên sân khấu lúc ấy, có vẻ bình thường vô kỷ, nhưng mà về sau hắn chậm rãi triển lộ ra một mặt đáng sợ, nguyên lai hắnxuất thân từ yêu Ma Khe, nguyên thân không phải là nhân tộc, cũng không phải yêu tộc, mà là phi yêuphi ma, một sinh linh duy nhất trên đời này do trời xui đất khiến tạo thành, nó có thể cắn nuốt, hơn nữa dung hợp những vật còn sống. Là một quái vật không có tình cảm như nhân loại, thông minh lại tàn nhẫn, tràn ngập oán hận, còn bị dục vọng cắn nuốt chi phối.

Năm Thiên Diễn bốn trăm tám mươi sáu, yêu Ma Khe không biết vì sao xuất hiện mấy cái khe ở nhân giới, sau đó mười năm, khe đột nhiên mở rộng, dần dần trùng hợp cùng nhân giới, yêu quái cùng ma vật bên trong yêu Ma Khe dốc toàn bộ lực lượng, mang đến tai nạn hủy thiên diệt địa cho nhân giới, còn Vô Danh mượn cơ hội này từ yêu Ma Khe chạy trốn tới nhân giới, tương ngộ cùng nữ chủ.

Ở trong cốt truyện nguyên bản, giai đoạn trước hắn đối với nữ chính che chở đầy đủ, an ủi nữ chủ lúc đó đang thống khổ vạn phần bởi vì lưu luyến si mê sự phụ mà không được, nhưng mà theo cốt truyện phát triển, âm mưu của Vô Danh bại lộ, nguyên lai hắn chỉ muốn mượn nữ chủ đánh vỡ tâm phòng bị của nam chủ Huyền Thương thượng thần, muốn tìm cơ hội làm Huyền Thương thượng thần cao cao tại thượng kia thống khổ bị thương —— chỉ có suy yếu lực lượng của Huyền Thương thượng thần, hắn mới có thể cắn nuốt hắn ta.

âm mưu của Vô Danh cuối cùng đương nhiên không thực hiện được, nữ chính chung quy vẫn cùng nam chính Huyền Thương thượng thần ở bên nhau, còn Vô Danh, trước khi chết hắn vốn có cơ hội giết chết nữ chủ để trả thù nam chủ làm hắn bị thương, nhưng vào thời điểm cuối cùng lại từ bỏ, chỉ thoảng nhìn nữ chủ nói, “Lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng còn ở hình dạng bạch long, đó là hình ảnh đẹp nhất ta gặp được sau khi ra khỏi yêu Ma Khe.” nói xong, hắn hóa thành một đám bụi.

Về lai lịch của Vô Danh, hắn rút cuộc ở yêu Ma Khe bao lâu, lại làm như thế nào biến thành quái vật, mấy vấn đề này không có ai biết, dù ở trong nguyên tác, lần đầu tiên hắn lên sân khấu, cũng chỉ là xáo ngũ nữ chủ đang nghênh nước bên hồ. Quá khứ của hắn hết thảy đều trống rỗng.

không ai biết, Lục Lâm Sinh ở thôn Bành gia kia bởi vì bề ngoài xấu xí bị người khinh nhục, ở trong thế giới nguyên bản, giết người rồi đàn dộn bị lạc trong núi rừng, lại không thể xuống núi, bị khe hở vỡ ra của yêu Ma Khe trong núi rừng Lư Dương hấp dẫn, rồi vào yêu Ma Khe. Hắn chính là hình thái lúc ban đầu của ‘ Vô Danh ’, cuối cùng Vô Danh là Lục Lâm Sinh biến hóa thành, lại cũng không còn là Lục Lâm Sinh, cho nên hắn vứt bỏ cái tên này.

Ở thế giới nguyên bản, ‘ Lục Lâm Sinh ’ này tồn tại không hề có giao thoa cùng nữ chính, nhưng ở thế giới hiện tại này, Bạch Lăng vào nhầm núi rừng Lư Dương, quen biết với Lục Lâm Sinh một lần, trở thành chấp niệm của hắn. Cũng bởi vậy hắn đi theo Bạch Lăng, không bị lạc trong núi rừng tiến vào yêuMa Khe, nếu vẫn luôn như thế, chỉ sợ yêu ma ‘ Vô Danh ’ trong kịch bản ban đầu cần bán sẽ không xuất hiện. Nhưng mà tạo hóa trêu người, vì Huyền Thương nghĩ sai mà hỏng hết, vận mệnh của ‘ Lục Lâm Sinh ’ như cũ vẫn trở lại khởi điểm, trở về chỗ cũ.

Advertisement / Quảng cáo

.....

Khoảng cách thời gian yêu Ma Khe và nhân giới dung hợp vào lúc khe hở liên thông hoàn toàn mở ra, còn mười năm.

Đối với hết thảy chuyện này, Huyền Thương không thêm quan tâm, Bạch Lăng không hề biết.

Chỉ có khối huyết nhục mơ hồ không rõ hình dạng trong yêu Ma Khe kia, mỗi ngày mỗi đêm, ý đồ bò lên vực sâu, trở lại với thế giới có chấp niệm của nó đang tồn tại.

“Cạc cạc, không thể đi lên, không có bất luận yêu ma nào có thể đi lên!”

“Nơi này tiến vào thì dễ, nghĩ đi ra, hắc hắc, khó a.”

“Yêu Ma Khe là lồng giam hoàn toàn nhốt lại yêu ma ta ác chúng ta, trừ phi chờ đến khi Đông Hải lật úp, thần kiếm vỡ nát, nếu không chúng ta không có khả năng tái hiện ở nhân gian, vẫn là không cần phí công.”

Trong bóng đêm có vô số tiếng nói nhỏ và cười nhạo khe khẽ, quái vật huyết nhục mơ hồ đó phảng phất không có thần trí, không đáp lại bất kì lời nào, chỉ ngày ngày cố gắng không có ý nghĩa như thế. yêu ma trong yêu Ma Khe nuốt ăn lẫn nhau, đều là cách sinh tồn cá lớn nuốt cá bé, ban đầu, tiểu yêuchuột đó lọt xuống, lập tức bị một con yêu nuốt vào trong bụng, nhưng mà không bao lâu, con yêu đó toàn bộ nổ tung, từ trong thân thể nó rớt ra một con con quái vật.

Mỗi lần có yêu ma nuốt quái vật kia vào, không bao lâu đều sẽ chết đi, nhờ yếu tố trực tiếp nổ tung, hơi mạnh một chút, sẽ thống khổ vạn phần mà chết, bởi vì quái vật kia ở trong cơ thể bọn họ, giống như là vật còn sống, sẽ nuốt ăn tạng phủ và thân thể bọn họ, lại từ trong bụng bọn họ bỏ ra. Cứ như là một trận đánh cờ, hai bên ai bị ăn mòn trước, thì sẽ chết.

Những đại yêu đại ma thực lực cường đại, tỏ mò thử nuốt quái vật này, nhưng không bao lâu đều sẽ nhỏ ra, đối với bọn họ mà nói, quái vật này cũng giống cục đá vỡ tùy ý có thể nhìn thấy, ăn vào khôngcó nửa điểm tác dụng, đặt ở trong bụng còn không thoải mái. Quái vật cũng vô pháp cắn nuốt đám yếmua lực lượng quá mức cường đại trước mắt nó.

Quái vật này nhìn như nhỏ yếu vô hại, cũng sẽ có thời điểm chủ động nuốt ăn yêu ma khác, ban đầu nó sợ hãi hết thảy chúng quanh, nhưng chậm rãi, bị cắn nuốt và cắn nuốt nhiều lần, một thứ gì đó trênngười nó bị tiêu ma hầu như không còn, dần dần bị thứ khác thay thế, nó bắt đầu quen hết thảy, hơn nữa trong quá trình đó hướng thụ được càng nhiều máu thịt, trừ ý đồ rời khỏi nơi này ra, thời gian còn lại nó đều tìm kiếm yêu ma có thể cắn nuốt.

Quái vật dần dần trở nên thông minh mà tham lam, sẽ tìm kiếm ‘ đồ ăn ’ thích hợp nhất, thậm chí sẽnguy trang mình, hoặc là coi mình trở thành ngu ngốc.

yêu Ma Khe rất lớn, có rất nhiều nơi chưa bao giờ bị thăm dò, còn có đủ loại yêu ma, nơi này chính là sào huyết thật lớn để dâng nạp sinh các loại vật đồ bẩn. Quái vật du đãng khắp nơi ở bên trong, mỗi ngày trải qua đều là cắn nuốt và bị cắn nuốt. Oán khí, lệ khí, mê khí, tâm bỏ mỗi một vật còn sống trong bóng tối vô biên này.

.....

Sau núi Liệt Diễm Cốc hoa hướng dương nở một vùng lớn, cơ hồ lan tràn đến hồ nước Bạch Lăng đangchơi, một vùng hoa hướng dương màu vàng, vây quanh mặt hồ được bầu trời phản chiếu thành màu lam, lam vàng hai màu tiếp giáp, sạch sẽ làm người ta vui vẻ thoải mái.

Lục sư huynh đứng ở bên kia phòng nhỏ hồ hai cầu về phía mặt hồ: “Tiểu sư muội, người U Phù Sơn tới, sư phó nói muội đi gặp một lần!”

Hồ liền ba tiếng, hồ nước bình tĩnh mới đột nhiên phá vỡ, toát ra một đầu rồng màu trắng. Bạch long phun ra một hơi, thực không sáng chói, “Lăng cái gì lại có người tới!” Nàng gần đây đang đối sùng, đầu thật ngứa, biến thành nguyên hình ngâm mình ở trong nước sẽ thoải mái hơn, cho nên luôn ở chỗ này, muốn đi ra ngoài gặp khách, nàng thật không muốn, cọ xát một lúc lâu mới biến trở về hình người, gãi đầu đi ra.

Từ lúc Huyền Thương thượng thần bị nàng cự tuyệt phát tay áo bỏ đi, thì thoảng có mấy tiền nhân U Phù Sơn tới Quy Nhất Tiên Tông gặp Bạch Lăng, mục đích chỉ có một, là thuyết phục nàng đi U Phù Sơn làm đồ đệ của Huyền Thương thượng thần.

Bạch Lăng: “.....” Xem cái đồ trang bức đó đi dứt khoát như thiết chùy, không nghĩ đến còn chơi chiêu này!

Cái gọi là dưới tay không đánh gương mặt tươi cười, các tiền nhân mang theo nhiệm vụ tiến đến phần lớn thái độ phi thường tốt, Bạch Lăng biết U Phù Sơn ghê gớm, cũng không thể xé rách mặt, mỗi lần đều phải ra ứng phó một chút, tùy tiện các nàng nói đồng nói tây, mình ký âm chỉ, thôi U Phù Sơn cùng với Huyền Thương thượng thần tới trời cao, Bạch Lăng cuối cùng đều trả lời một câu —— không đi.

Trừ thuyết khách này, U Phù Sơn còn tặng không ít lễ vật trân quý, tất cả đều cho Bạch Lăng. Huyền Thương bốn ý là chứa trì quan hệ hai người, nhưng mà Bạch Lăng nhìn những lễ vật đa dạng đó, trong lòng càng hoài nghi, cảm thấy Huyền Thương thượng thần kia khẳng định có mưu đồ, bằng không hai người không thân chẳng quen, hắn còn nhìn nàng không vừa mắt, vì sao vô duyên vô cớ muốn đưa nhiều thứ tốt như vậy?

Advertisement / Quảng cáo

“Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo!” Bạch Lăng hoàn toàn không chịu thu những lễ vật đó, tới như thế nào thì cho các nàng về như thế ấy.

Về sau nữa, Xích Viêm sư phó cũng hoài nghi, “tần khẳng định là coi trọng Lăng oa nhi nhà chúng ta! Mối trăm phương nghìn kế muốn cho Lăng oa nhi đi chỗ hắn lạc! Già mà không biết xấu hổ, số tuổi bao lớn còn làm này đó!”

Bạch Lăng: “Sư phó, người học con nói chuyện giống như vậy!”

Xích Viêm: “Ha ha ha, ta là sư phó của con sao!”

Bạch Lăng: “Ha ha ha ha sư phó lợi hại!”

Căn bản không ai để ý Huyền Thương thượng thần diễn rất nhiều.

Tiểu tiên tiến đến Quy Nhất Tiên Tông lại bất lực trở về, về mặt thấp thòm đi vào trong điện của Huyền Thương Thần, “Thượng thần, long nữ vẫn không có ý thay đổi, lễ vật cũng không thu.”

Huyền Thương thượng thần hơi thờ quanh thân lạnh băng, nghe vậy giật ngón tay, “đi xuống.”

Người đi rồi, Huyền Thương hạp mắt suy tư. Nữ chính này, thật sự sờ không rõ rốt cuộc nàng muốn như thế nào, quả thực mềm cứng không ăn. Muốn nói thành ý, thì hạ U Phù Sơn của hần, mười hai tiên nhân chủ vị đều đi mới, cái trận này, chính là đi tiên đình mời Tiên Đế cũng đủ, nàng lại vẫn cứ không dao động, cũng không tránh khỏi quá mức cuồng vọng.

Bất quá, cũng không vội nhất thời, nhìn tuổi nàng cũng không lớn, qua một thời gian có lẽ sẽ quên việc này, đến lúc đó lại cho người dỗ dành, nói không chừng càng có hiệu quả. thật không được..... vậy chờ vài năm sau, đến khi Đồng Hải lật úp, kiếm Long Thần vỡ nát, kẻ thù của tộc bạch long lại lần nữa hiện thế, đến lúc đó, nàng không thể không tìm kiếm che chở từ chỗ hần.

Còn Quy Nhất Tiên Tông, chờ khi yêu Ma Khe bị mở ra, yêu ma hiện thế, chỉ sợ chính bọn họ còn tự thân khó bảo toàn, càng không có cách nào che chở Bạch Lăng, nói không chừng Bạch Lăng còn ngược lại phải cầu hần che chở tông môn.

hiện giờ đang ngao khí như vậy, hần muốn nhìn nàng có tư cách gì vẫn luôn ngao khí tiếp, hần liền ở đây chờ nàng cầu tới cửa.

Bất luận cái dạng nữ nhân gì, hần đều sẽ chinh phục được.

Bạch Lăng: “Hắt xì!”

Lục sư huynh: “Tiểu sư muội, muội lang cái gì đánh hắt xì, có phải gặp phong hàn hay không, ban đêm ngâm nước quá lâu?”

Bạch Lăng: “Lục sư huynh, huynh lang cái cũng học ta nói chuyện!”

Lục sư huynh sùng sốt: “..... À? Ta không chú ý, cứ như vậy, sao lại thế này?”

Hai người đang nói chuyện, nhị sư huynh khiêng đỉnh ba đi ngang qua, “Lục sư đệ, tiểu sư muội, ta đào chút dưa trên mặt đất, ngọt giòn lặc, các ngươi muốn nếm dưa không?”

Bạch Lăng mang theo một rô linh dưa từ sân tự tiêu trong cốc trở về, nghĩ trăm lần cũng không ra, nhìn không được hồi lão vô sò: “Lão vô sò, vì sao sư phó và các sư huynh đều nhìn không được học ta nói chuyện lặc, ngươi theo ta đã lâu, cũng không học ta?”

Lão vô sò vì chính mình vốc một phen nước mát chua xót: “..... Tiểu chủ nhân, vì làm mẫu phương thức nói chuyện bình thường cho ngài, ta đây chính là liều mạng a!” Trời biết lúc trước nghe được tiểu công chúa đáng yêu trong trứng rồng ấp ra vừa mở miệng nói như vậy, hần có bao nhiêu tuyệt vọng. Đây rốt cuộc là khẩu âm nơi nào? Chẳng lẽ năm đó Vương phi hoài tiểu công chúa ăn cái gì kỳ quái?

Bạch Lăng: “nói như vậy có chỗ nào không tốt sao, từ khi ta sinh ra cứ nói chuyện như vậy, không cảm thấy kỳ quái a.”

Advertisement / Quảng cáo

Lão vô sò: “Được được, tiểu chủ nhân nói cái gì đều được!”

Bạch Lăng thành công thay đổi sùng rồng đầu tiên, tự tay đem sùng rồng này cùng một ít tài nguyên cùng chế luyện, tạo ra một thanh đoản kiếm, đây là lần đầu tiên nàng độc lập hoàn thành tác phẩm. Làm kỷ niệm, nàng đặt đoản kiếm này tên là Long Giác, dùng làm bội kiếm, ngày thường dùng để cắt đồ vật. Rốt cuộc rất nhiều việc búa không làm được.

Vì chúc mừng nàng thành công đổi sùng, sư phó cùng mấy sư huynh tụ tập ở bên nhau ăn uống, Bạch Lăng cũng thích thú uống mấy chén, uống uống liền bất tỉnh nhân sự. Chờ nàng tỉnh lại, phát hiện mình biến trở về hình rồng, giống mị sợi treo ở trên giá, râu rồng rủ trên mặt đất, cái đuôi tằm trong vỏ rượu, mấy sư huynh đều xoa tay chân, đầu sư phó sung một cái u to.

Bạch Lăng nhắc cái đuôi lắc lắc, lại quơ quơ cái đầu choáng váng, “Ta uống say, đánh nhau cùng mọi người rồi oa?”

Đại sư huynh lắc đầu: “không đứng không đứng, tiểu sư muội uống say, biến trở về hình rồng, nói muốn mang chúng ta mấy người bay lên trời cao một vòng, bay thật cao nga! Nhưng bay đến một nửa đột nhiên muội buông móng vuốt ném mấy người chúng ta xuống, sư phó đón có vẻ mệt. Đầu sư phó nổi u lên, là bị cây búa của muội ném trúng.”

Bạch Lăng ngốc: “..... Ta bay? Ta uống say rồi còn dám bay?? Ta lại dám dẫn các người cùng bay???”

Nàng không hề có ấn tượng với sự cố phi hành này, nhưng sư phó và sư huynh đều nói chuẩn xác, không giống đang gạt người, ngay cả lão vô sò cũng cảm động đến khóc, “Ồ ô ô tiểu chủ nhân thật sực biết bay a, lúc đó người bay thật tốt a, trong chớp lát bay thành chữ nhân (人), trong chớp lát bay thành chữ nhất (一), nếu có thể vẫn luôn như vậy thì tốt rồi!”

Bạch Lăng: Ngươi cho ta là chim nhận bay về phía nam sao?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 60: Ta... là Lục... Lâm Sinh...

Ở chung lâu rồi, sư phó sư huynh của Bạch Lăng đều biết chuyện nàng không bay được này.

Hai năm trước Bạch Lăng còn có vương mặc, không quá buông lỏng, nhưng cùng mấy sư huynh hỗn thành một đoàn rồi, nàng liền hoàn toàn tự mình thả bay, thường xuyên biến thành nguyên hình vui về ở trong cốc, sư phụ, các sư huynh cũng đều quen trong Liệt Diễm Cốc xuất hiện một con bạch long đi bộ khắp nơi. Rồng có bốn chân, nhưng thân thể dài ngoằng, tuy rằng nhìn qua có vẻ uy vũ, nhưng dùng bộ dáng này đi đường thật sự mười phần buồn cười.

Có đôi khi Bạch Lăng biến thành nguyên hình ngũ gà ngũ gât ở bên cạnh lò luyện, các sư huynh phải dùng lò luyện, gọi nàng vẫn không tỉnh, chỉ có thể hai ba sư huynh cùng nhau đồng tâm hiệp lực, mỗi người khiêng một đoạn thân rồng để nâng xích ra, trường hợp dị thường khỏi hải.

Có một lần vào lúc bị người U Phù Sơn tới nhìn thấy, đối phương có biểu tình cổ quái, mấy sư huynh nhớ đến nhiều năm sau cũng chưa thể quên.

Mấy năm nay, U Phù Sơn trước sau không từ bỏ mời chào gây hạo cảm với Bạch Lăng, nếu từ trước Bạch Lăng không muốn đi U Phù Sơn chủ yếu là bởi vì nghiêm trọng sợ độ cao cùng với không thích Huyền Thương thượng thần, như vậy bây giờ không muốn, nguyên nhân rất lớn là bởi vì sư phó và các sư huynh trong cốc, ở chung mấy năm, nàng đã coi bọn họ giống lão vô sò là thân nhân của mình, đương nhiên là cùng các thân nhân yêu thương nâng sinh hoạt bên nhau tương đối vui vẻ.

Nhưng Huyền Thương thượng thần không hiểu từ đâu biết nàng có bệnh sợ độ cao, thể nhưng phái người tới thông tri với nàng, chỉ cần nàng nguyện ý đi U Phù Sơn, hần cũng nguyện ý vì nàng an trí toàn bộ U Phù Sơn trên mặt đất. Lời vừa nói ra, trên dưới U Phù Sơn đều mừng mừng hỉ hỉ, càng đừng nói trong Quy Nhất Tiên Tông, Bạch Lăng vốn bởi vì liên tục cực tuyệt Huyền Thương thượng thần mà bị rất nhiều người ghen ghét lên án, hiện giờ lại xảy ra chuyện xấu hổ này, ngấm có không ít tin đồn nhảm nhí.

nói nàng không biết tốt xấu, không xứng với Huyền Thương thượng thần yêu mến; nói nàng không hiểu chuyện chỉ sợ chọc giận Huyền Thương thượng thần rồi liên lụy đến tông môn; nói nàng cố làm ra vẻ chậm chạp không chịu đáp ứng chính là vì khoe khoang Huyền Thương thượng thần sùng ái..... Tóm lại, cơ hồ mỗi người đều hận không thể ăn đầu nàng xuống thay nàng đáp ứng.

“Ta thiên ma nó còn có thể nói cái gì, ta có nguyện ý đi hay không, liên quan cái lang gì đến họ? Mỗi người đều cảm thấy ta hần là thụ sùng nhược kinh vội vàng đáp ứng, ta đáp ứng cái cây búa! Họ không nghĩ xem ta có nguyện ý đi hay không, họ muốn đi thì tự mình đi a, liên quan quái gì đến ta!”

“Còn thượng thần kia, sợ nào hần bị cửa kẹp sao? Có phải hần cảm thấy bản thân mình thật lợi hại, cảm thấy hần cho ta mặt mũi?”

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lãng toàn bộ lòng khi đều nổ tung, nếu là hình rồng, phỏng chừng râu rồng đã có thể ban thắng tấp. Nàng thật tình cảm thấy sợ não Huyền Thương thượng thần có vấn đề, nàng ở đây sống thật quá tốt, cũng không trêu chọc hẳn, hẳn lại nhiều lần tới tìm phiền toái, hiện còn bức nàng tiếp thu một phần “ban ân” này, Bạch Lãng tính tình tiểu bạo đó đã nhìn không được, nếu không bị sư huynh liêu chết ngăn cản, nàng đã có thể vung cây búa đập lên U Phù Sơn —— là nói nếu nàng dám bay lên đó.

“Sư muội, xin muội bớt giận, tảng đá này đã bị muội đánh xuyên qua.” Ngủ sư huynh đau lòng nhìn tảng đá mài kiếm, tảng đá này đã dùng nhiều năm, bọn họ dùng để mài kiếm, mài mười mấy năm cũng chưa thể mài rớt một tảng đá, nhưng tiểu sư muội tức giận một lần, không khống chế lực đạo, thế nhưng trực tiếp đâm xuyên tảng đá.

Xích Viêm sư phó vung tay lên, “Đu sao đứt đầu xuyên qua, dứt khoát để sư muội con đánh vỡ, đánh thành mấy khối, một người chia nhau một khối đi!”

Bạch Lãng giật cánh tay, tưởng tượng đã mài kiếm trước mặt thành Huyền Thương thượng thần, lại hung hăng đập búa xuống, đá lập tức vỡ ra tứ tán, mấy sư huynh sôi nổi tìm kiếm hòn đá mình thích, chỉ có Xích Viêm sư phó vỗ vò tiểu đồ nhi đang thờ phỉ, “Bạch Lãng nhi a, con có muốn đi ra ngoài một chút không?”

Bạch Lãng ném cây búa xuống thờ hồn hồn: “đi ra ngoài? đi ra đâu?”

Xích Viêm bàn tay to thô ráp vỗ đầu nàng, “U Phù Sơn luôn có người tới, không phải con thấy phiền sao, gần đây trong tông môn lại có thật nhiều người nói nhảm thoại, con nghe rồi tức giận, không bằng nhân cơ hội này đi ra ngoài một chút, con đã tới nơi này nhiều năm, đi ra ngoài trông thấy việc đời cũng tốt, để sư huynh bồi con đi. Vừa vận, con vừa rồi đánh nát đá mài kiếm, lúc này đi ra ngoài, con liền tìm một khối đá mài kiếm lớn hơn nữa mang về.”

Bạch Lãng nghĩ nghĩ, rồi đáp ứng, “Được! Con đi tìm đá mài kiếm lớn hơn, còn cứng rắn hơn trở về!”

Lúc này Huyền Thương thượng thần đang ở trên trời trang bức, không biết độ hao cảm của nữ chính đối với hắn, bởi vì một đợt lại một đợt thao tác, đã trực tiếp biến thành âm vô cùng, còn bị hấn bức cho ra cửa giải sầu, chính hẳn thật sự cảm thấy tư thái lúc này đã rất thấp, hơn nữa cảm thấy mình đã nhân nhượng như vậy, nữ chính không có khả năng không cảm động.

Vì cứu lại khí vận thế giới này, Huyền Thương thượng thần cao ngạo như băng son vạn năm, cũng có thể buông đáng người xuống.

“Thượng thần, long nữ……”

“Đáp ứng rồi?”

“…… Cự tuyệt……”

“……”

trên U Phù Sơn, bởi vì lửa giận của Huyền Thương thượng thần, băng rớt một cái đảo nhỏ.

Bạch Lãng và ngủ sư huynh cùng nhau ra khỏi tông môn, hai người thương lượng xong, đi tới hướng đông.

“Nghe nói nơi đó có Dữ Yên Sơn, trên núi có thật nhiều kỳ thạch, chúng ta có thể đi nơi đó tìm.” Bạch Lãng nghiêm túc suy xét, đưa ra kiến nghị. Ngủ sư huynh mở to mắt chuông đồng gật đầu, một bộ dáng tất cả đều nghe nàng.

Trong vài vị sư huynh, Ngủ sư huynh tính cách hàm hậu nhất, thành thật lại cẩn mẫn, hẳn được sư phó lựa chọn ra ngoài cùng tiểu sư muội, nguyên nhân lớn nhất chính là hắn am hiểu nhớ đường, Bạch Lãng đi theo hẳn tuyệt đối sẽ không bị lạc. Đối với ngủ sư huynh có cảm giác phương hướng siêu thần, Bạch Lãng thái bái phục, từ lúc lên đường nàng thích nhất chính là dò hỏi ngủ sư huynh hiện hai người đang ở nơi nào, phương hướng nào có thể đi đâu, nghe ngủ sư huynh thuộc như lòng bàn tay, Bạch Lãng quả thực hàm mộ đến tận chân.

Còn cô, ngủ sư huynh lớn lên hung nhất, ngày thường trong cốc lúc không hy vọng những đệ tử khác tới quấy rầy, liền phái ngủ sư huynh đến đứng ở cửa Liệt Diễm Cốc, hiệu quả rất rõ, cô hẳn ở bên cạnh Bạch Lãng, tất cả mọi người đều thực yên tâm. Tuy rằng sư phó lo lắng sẽ có người khi dễ tiểu đồ đệ, thì mấy vị sư huynh lại lo lắng tiểu sư muội nhất thời tức giận dùng cây búa không nhẹ không nặng làm ra mạng người.

Sư huynh muội hai người đi hướng đông, ai ngờ còn chưa tới nơi, đã gặp gỡ mấy tiên nhân đang di chuyển bá tánh địa phương.

Nơi này, cái gọi là tiên nhân, trừ tu thành tiên thân được tiên đình triệu vào hưởng tiên tịch có thể xưng là tiên nhân ra, chính là vì phụ thuộc vào thượng thần nên được ban cho tiên thân.

Nhìn thấy mấy người bạch y nhanh nhẹn, cả trai lẫn gái, Bạch Lãng ban đầu còn bởi vì tò mò nhìn nhiều vài lần, kết quả phát hiện trên người bọn họ đều treo ngọc bài U Phù Sơn, tức khắc không có hứng thú, chỉ muốn nhanh chóng tránh đi. Được Huyền Thương thượng thần ban tặng, hiện tại đối với toàn bộ U Phù Sơn nàng đều là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Nàng đẩy ngủ sư huynh muốn chạy, nhưng hai người bọn họ ở trong đám người mặt đầy kinh hoàng là hết sức nổi bật, đặc biệt là Bạch Lãng, nàng mặc váy áo trắng tinh do bạch lân hóa thành, khí chất thông minh động lòng người, mấy tiên nhân kia liếc mắt một cái liền thấy nàng.

Nói đến cũng khéo, mấy đệ tử U Phù Sơn này, thuộc về nhóm người không có tư cách đến Quy Nhất Tiên Tông làm thuyết khách, cho nên không thể nhận ra Bạch Lãng, mà trong đó nam tử cầm đầu, tên là Đông Nguyên —— đúng là nam nhi đầu tiên lưu luyến si mê nữ chủ trong nguyên tác, sau đó bởi vì câu mà không được hóa hóa, làm cho cảm tình giữa nữ chủ và nam chủ có thêm rất nhiều trở ngại, còn suýt nữa bởi vì chấp niệm mà hại chết nữ chủ.

Đông Nguyên nhìn thấy hai người Bạch Lãng, chỉ cho rằng bọn họ là tu sĩ phạm nhân, vì thế tiến lên rụt rè nói: “Nhị vị tiên hữu, ta là Đông Nguyên, đệ tử U Phù Sơn, chúng ta ở nơi đây cứu trợ phạm nhân, đang cần giúp đỡ, không biết nhị vị có hỗ trợ không?”

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lãng xụ mặt nói: “Giúp cái gì?”

Đông Nguyên thấy tướng mạo nàng ngoan ngoan đáng yêu, ánh mắt linh động, trong lòng có chút thích, nghĩ khi liền phi thường ôn hòa, “Là thế này, gần đây Đông Hải có loạn, xuất hiện một vực sâu thật lớn, có cả khí tràn ra tận trời, còn xuất hiện một ít yêu ma. Đây đều là dân cư ở gần Đông Hải, chúng ta chuẩn bị đưa bọn họ tạm thời dời đến thành ở đất liền. Bởi vì người tụ tập quá nhiều, khôngkhỏi có yêu ma ngửi được nhân khí kéo đến tác loạn, chúng ta cần nhân thủ hỗ trợ hộ tống…… Mạo muội quấy rầy, thật sự bất khoản, nhưng thời điểm phi thường như thế, mọi người đều là tiên hữu, nên đồng lòng đối kháng yêu ma, không biết hai vị ý tứ thế nào?”

Bạch Lãng nhủ nhủ mảy, nhìn một đội người, trên mặt những người này đều là sợ hãi lo lắng, còn có thần sắc dờ dẩn. Nàng thấp giọng thương lượng cùng ngủ sư huynh, cuối cùng vẫn đáp ứng, “Được, muốn hộ tống bọn họ đến nơi nào?”

Đông Nguyên thấy nàng đáp ứng, vừa lòng gật gật đầu: “Các đồng bạn của ta muốn di chuyển bá tánh đi địa phương khác, bên này đề ta và các người cùng nhau hộ tống”

……

Long Thần kiểm trấn áp ở chỗ sâu trong Đông Hải, thân kiếm vỡ ra vô số khe hở, theo thân kiếm nứt toạc, vực sâu thật lớn bên cạnh Đông Hải càng rộng càng sâu. Vực sâu này, chính là một chỗ cửa khẩu lớn nhất liên thông yêu Ma Khe tới nhân giới, lúc này ở lối vào đó không ngừng xuất hiện thân ảnh yếm ma, yêu ma này từ trong bóng đêm ra ngoài, nhìn thấy nhân giới phồn hoa sáng ngời, đều hưng phấn vô cùng, sôi nổi tứ tán bay ra chung quanh.

Chỗ sâu trong yêu Ma Khe vẫn có đại yêu ma nhìn cửa ra chưa có động tác, bọn họ còn phải chờ đợi vết cắt này trở nên lớn hơn một ít nữa mới được.

“Gia hỏa kia đã đi ra ngoài rồi?”

“Đúng vậy, hẳn không biết từ đâu ra chấp niệm lớn như vậy, từ ngày đầu tiên tiến vào đã nghĩ đến đi ra ngoài, hiện giờ thật vất vả mới cái cửa, hẳn đương nhiên đã sớm chạy ra.”

“Hắc, tên kia đi ra ngoài, tham dự tiệc của hắn, cái gì cũng có thể nuốt vào, bên ngoài khẳng định phải loạn thành một đoàn, ta không nghĩ đi ra ngoài, ở chỗ này không có gia hỏa kia uy hiếp, cũng tốt.”

“Người sợ quái vật kia? Một cho người còn là đại yêu ngàn năm!”

“Người không sợ? Người không sợ, sao lần trước lại tránh hắn, hai đại yêu thuộc hạ đều bị hắn ăn mất?”

“…… Ta, ta bắt quá là ngại hẳn bản mà thôi, người thật cho là ta sợ?”

Chỗ sâu trong hắc ám sột sột soạt soạt có tiếng nói chuyện đứt quãng, qua một thời gian lại yên lặng xuống.

yêu ma lớn nhỏ đi ra ngoài yêu Ma Khe, phần lớn hình dạng kỳ quái, có thể là quen sinh hoạt trong bóng đêm, diện mạo đều đặc biệt tùy ý, kẻ nào đi ra ngoài đều có thể khen một câu tạo hình hung mãnh dữ tợn. nói chung, yêu quái có lần giáp bên nhon, hoặc là thân hình đặc biệt cao lớn sẽ lợi hại hơn, bắt quá, cũng có ngoại lệ.

Thí dụ như quả vật kia, vóc dáng giống người bình thường, trên lưng có cánh màu đen, trên người đăkhông có móng vuốt bén nhọn, cũng không hàm răng sắc bén. trên người hần nhè nhè rừ xuống từng đợt to đen, bao vây lấy toàn bộ thân thể, không có đầu, đương nhiên cũng không có mắt miệng linh tinh, chỉ là một hình người cong cong. ‘ hai chân dùng để hành tẩu’ dài bất thường. ‘ đôi tay ’ rừ xuống cũng rất dài, cần bàn không có ngón tay.

Hơi thở của hần phi thường kỳ quái, cũng không giống tả khí yêu ma, ngược lại đặc biệt vô hại. Nhưng khi hần xuất hiện trong ổ đám yêu ma ra ngoài yêu Ma Khe, những yêu ma dữ tợn đáng sợ đó phảng phất như nhìn thấy ôn dịch, chạy tứ tán mọi nơi, cần bàn không dám tới gần hần.

hần cũng không thêm để ý phản ứng của nhóm yêu ma chung quanh, cứ như vậy rời đàn mà đi, hướng tới phương hướng nào đó. Chậm rãi rời khỏi đàn yêu ma, hần đi mãi cho đến lúc vào một tòa thành trống phụ cận, bị hai con tiểu yêu tập kích.

Hai tiểu yêu này đều không phải ra từ yêu Ma Khe, mà là yêu ở nhân giới, bị tà khí hấp dẫn tới đây, nhìn thấy yêu ma’ vô hại ’ của yêu Ma Khe, chuẩn bị nhậ tiện nghi, nhưng mà bọn họ mới tiếp cận, to đen rừ đầy hình người kia bỗng nhiên tán ra, từng đợt to đen chớp mắt bao vây hai tiểu yêu, trong nháy mắt, hai tiểu yêu bị cần nuốt hoàn toàn, nửa điểm cận cũng không lưu lại.

hần đi vào thành trống, ở chỗ cửa thành phát hiện một khối thi thể nhân loại mới mẻ, thi thể gầy trơ cả xương, quần áo rách nát, nhìn đáng vẽ là khát cái. Từng đợt từng đợt to đen nhè nhẹ bọc lên thi thể, cần nuốt hết, một lát sau, yêu ma hình người cong queo biến mất, xuất hiện chính là khát cái mới bị cần nuốt đó.

hần nhìn nhìn tay mình, bỗng nhiên cười, nâng bước đi về phương hướng nào đó, “Ồ đầu..... Ở nơi nào?”

một đường đi đến một cái thành khác, hần thấy mấy tiên nhân ngự kiếm bay ở không trung đang gào thét, ra lệnh cho bá tánh trong thành dọn đến địa phương khác, một khát cái, không khiến cho bất kì cái ai hoài nghi, nhập vào trong đám người.

.....

“không biết tổng môn của tiên hữu ở nơi nào?” trên đường vài lần Đông Nguyên có ý dò bắt lỗi cùng Bạch Lãng, Bạch Lãng còn nhớ kĩ hần là người U Phù Sơn, không thể bị hần biết thân phận, liền khôngghích phản ứng hần, bị hỏi thấy phiền, trực tiếp đẩy ngũ sư huynh ra ứng phó, chính mình chạy sang một bên.

Advertisement / Quảng cáo

Bởi vì phải hộ tống nhiều người như vậy, nên thường thường phải dừng lại nghỉ ngơi, sắp tới chính ngọ, mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi ăn cái gì, Bạch Lãng một mình ngồi một bên, người thường không ai dám tiếp cận nàng vị ‘ tiên nhân ’ này, nâng sơ soạn từ linh túi lấy quả đào ra gặm. Mới vừa gặm hai miếng, nàng phát giác có người chậm rãi đi tới chỗ mình.

Là một khát cái.

hần đi đến trước mặt nàng, không nói gì, chỉ đột nhiên quỳ xuống vron tay với nàng, bởi vì mặt thực cứng đờ, làm cho tươi cười trên mặt hần có vài phần quý dị, bộ dáng điển điển không hề bình thường.

Bạch Lãng trầm mặc một lát, từ linh túi lấy ra quả đào đặt vào trong tay hần. Xem đại huynh đệ này gầy thành cái bộ đáng quý gì, đối đến hai mắt tòa ánh sáng, đã chạy tới quỳ xuống, nàng không thể thấy chết mà không cứu.

“Ăn đi, đây không phải quả đào bình thường, người ăn một miếng là không tẻ lăm lặc.”

Khất cái cầm quả đào, nhìn trong chớp lát, lại ngừng đầu nhìn nàng, lộ ra cái cười cứng đờ, há mồm nói: “Ta..... đánh mất..... trán châu..... nàng đưa..... Nhưng mà, nhưng mà, ta sẽ..... tìm trở về.....”

Thanh âm hần hàm hồ, Bạch Lãng không nghe rõ lắm hần nói cái gì, chỉ nghe được một từ đánh mất và tìm trở về, nàng cảm thấy đại huynh đệ này cũng quá thảm, phỏng chừng là kẻ ngốc.

“Ta..... là Lục..... Lâm Sinh.....”

Câu này Bạch Lãng nghe hiểu, nàng gật gật đầu tùy ý nói: “Lục Lâm Sinh? Nga, ta là Bạch Lãng.”

Nàng cũng không biết năm đó mình tùy tay giúp một kẻ xấu xí gọi là Lục Lâm Sinh, cũng không biết cái tên này, trải bao nhiêu sự việc, mới được nói cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 3 - Chương 61: Nôn --

Lục Lâm Sinh sau khi đội ngũ khởi hành vẫn luôn đi theo Bạch Lãng, Bạch Lãng phát hiện người này nhìn chăm chăm vào mình không rời, giống như còn phi thường đói khát, nhịn không được hỏi hần: “Người không ăn no?”

Lục Lâm Sinh: “không, ta muốn luôn..... nhìn thấy nàng.....”

Bạch Lãng không phát giác ra những lời này có vấn đề, là lão vô sò bên hông nàng bỗng nhiên truyền âm hô to: “Tiểu chủ nhân, đáng đồ từ này quả đáng giận, cũng dám đánh chủ ý lên tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân đáp hần! Đáp hần!”

Bạch Lãng lúc này mới phản ứng lại, thầm nghĩ ta thật ngoan ngoan, lão từ đây là gặp gỡ đào hoa lạc? Tuy rằng đối phương là khát cái, nhưng đây thật sự là nam tử đầu tiên nàng gặp được, trực tiếp tiến lên biểu đạt hảo cảm

Lại nói tiếp, Bạch Lãng tự mình nghĩ trăm lần cũng không ra, nàng đòi trước cũng có người theo đuổi, nhưng đòi này lớn lên đẹp như vậy, ngược lại không có ai theo đuổi, đây chẳng phải là rất kỳ quái? Nhìn khát cái trước mắt bộ mặt mờ hồ, tâm tình nàng phức tạp, tự hỏi một chút mới nói: “Là cái dạng này, ta kỳ thật yêu cầu cũng không cao, người là người cũng không sao, nhưng mà lặc, ta tương đối thích loại nam oa sạch sẽ chút, ngoan một chút Người hiểu được chưa?”

Lão vô sò sắp điên rồi, “Tiểu chủ nhân! hần cóc ghè muốn ăn thịt rỗng, người còn nói này nọ cùng hầnlàm gì, cây búa đầu, đập cho hần một trận, làm hần thanh tỉnh thanh tỉnh!”

Bạch Lãng không để ý tới lão vô sò ngoan cổ này, chỉ cần không trêu chọc nàng tức giận, nàng giống như vẫn thực dễ nói chuyện.

Advertisement / Quảng cáo

Lục Lâm Sinh một đôi đen nhánh đôi mắt nhìn chăm chăm Bạch Lãng. hần tuy rằng tự xưng ‘ Lục Lâm Sinh ’, nhưng trên thực tế hần từ Lục Lâm Sinh chỗ đó kế thừa tới chỉ có sâu nặng chấp niệm, còn có khao khát, oán hận chờ cảm tình, về mặt khác kỷ ức đều phá lẹ hỗn loạn, đặc biệt là lúc ban đầu vài lần bị ăn thông khổ trái qua, ở hần trong trí nhớ, nhất rõ ràng hình ảnh cơ hồ đều cùng Bạch Lãng có quan hệ —— lần đầu tiên ở trong núi nhìn thấy nàng, nàng đưa cho hần kim sắc trần châu, nàng hóa thành bạch long ở hồ nước trung hí thủy..... Sở hữu hình ảnh đều ẩm áp sạch sẽ, làm hần nổi lên nhớ tới đều cảm thấy chính mình trong thân thể vĩnh không thoả mãn tham dục có một lát thỏa mãn.

Cùng chi tướng đối còn lại là những cái đó dài dòng, cần nuốt cùng bị cần nuốt quá trình, hần có được rõ ràng hoàn chỉnh thần trí đã là ở yêu ma khe nội, không biết cần nuốt nhiều ít yêu ma sau, mới có như vậy một cái cùng loại người bỏ đáng. Mà hiện tại, hần đang ở nếm thử trở thành một cái ‘ người ’, có được nhân loại thân thể, học người như vậy nói chuyện, học dùng ‘ cười ’ tới biểu đạt cảm tình.

hần không thể nghi ngờ là phi thường thông minh, chỉ là ý thức không đến làm người yêu cầu chú ý một cái gì vấn đề, hiện giờ nghe Bạch Lãng nói như vậy khởi, hần liền chậm rãi gật gật đầu, “Hảo, ta sẽ..... Sạch sẽ.....” Liền như vậy một đoạn thời gian trôi qua, hần cười đã so ban đầu lưu sướng tự nhiên nhiều.

Hai người đứng ở kia đơn độc nói một hồi lâu rồi nói, bị phải đi ứng phó Đông Nguyên ngũ sư huynh cùng Đông Nguyên hai người đều dãi không được, ngũ sư huynh sợ tiểu sư muội thiên chân không rành thế sự bị người lừa, lược hạ Đông Nguyên đi qua đi, Đông Nguyên chạy nhanh cũng đi theo qua đi.

“Tiên hữu, chính là đã xảy ra chuyện gì?” Đông Nguyên giành trước hỏi, lại nhìn thoáng qua Lục Lâm Sinh bộ dáng, trong mắt ẩn ẩn dấu điểm xem thường chỉ sắc, “Ta vừa rồi nhìn đến hần hướng người thảo thứ gì, phạm nhân phần lớn không hiểu quy củ, có không ít người còn thấp phần lòng tham, người nhất thời mềm lòng cho bọn họ trợ giúp, bọn họ liền sẽ đương nhiên yêu cầu càng nhiều, có loại người này tới đây đưa, người cũng không cần.....”

Bạch Lãng nghe hần càng nói càng kỳ quái, trực tiếp đánh gãy hần: “Đình đình đình, không hiểu được liền mặc loạn giảng.” Ngày U Phù Sơn không khí thật sự không tốt, từ trên xuống dưới đều một cái dặng, bởi vì tự xưng là tiên thần cho nên cao cao tại thượng bộ dáng nàng nhất không thích. Tựa như Quy Nhất Tiên Tông cũng có không ít đệ tử cảm thấy chính mình là người tu tiên cho nên khinh thường phạm nhân giống nhau, nàng cũng không thích.

Thấy Bạch Lãng không vui, Đông Nguyên cũng rất là xấu hổ, không thể phát giận với sư huynh muội hai người, chỉ phải nghiêm nghị nói với Lục Lâm Sinh: “Còn không mau đi xuống! Ngày sau nhớ kỹ khôngđược đến đây đưa nữa!”

Lúc này trong đám người một phụ nhân trung niên đi ra, xem quần áo trang điểm, gia cảnh cũng không tệ lắm, thu thập chỉnh tề sạch sẽ. Bà ấy nhìn qua là người tính tình lạnh lẽ, chỉ là khó tránh khỏi khiếp đảm đối với mấy ‘ tiên nhân ’, đi tới nhìn chăm chăm Lục Lâm Sinh, tình tứ đánh giá hai mắt rồi, cười nói với Đồng Nguyên: “Tiên nhân bớt giận, người này ta biết, nguyên là hàng xóm của ta, trước đây ở trong thành là Lộ tú tài nổi danh, từ nhỏ ở trong chùa khổ học, sau đó bởi vì không thể thi đậu cử nhân, phụ lão trong nhà lại phát sinh từ vong ngoài ý muốn, con người trở nên có chút điên khùng, chúng ta đều cho rằng hắn chạy loạn ra ngoài chết ở nơi nào, không nghĩ tới còn có thể gặp gỡ ở đây.”

“hắn cũng là người đáng thương, có cái gì mạo phạm, tiểu phụ nhân ở đây bồi lỗi với vài vị tiên nhân, ta đây liền mang hắn đi.”

Lục Lâm Sinh bị phụ nhân kia lôi kéo đi ra, cũng không giãy giụa, chỉ nhìn Bạch Lăng còn đang nhìn hắn, bị kéo vào trong đám người.

Nhìn theo hắn rồi đi, Bạch Lăng cùng với ngũ sư huynh đi sang một bên, chọc chọc cánh tay hắn thuận miệng cảm thán: “Quá nhiên, vận đạo hoa cái gì đều là giả lập, không thể có lệ.”

Ngũ sư huynh hống nằng: “..... Tiểu sư muội, người còn nhỏ, chúng ta không nghĩ cái này, a.”

Lão vô sò truyền âm: “Tiểu chủ nhân! Người vẫn là đầu ấu long a! Người long giác đều còn không có đổi xong! Hơn nữa liên tính người muốn tìm bạn lữ, cũng không thể như vậy tùy tiện! Có thể xứng đôi tiểu chủ nhân, nhất định nếu là cái có xuất thân có thành danh có tướng mạo có năng lực xuất chúng yêu tộc! Cũng không phải là cái gì a miêu a cầu đều có thể tiểu trùng!”

Bạch Lăng đảo đảo lỗ tai, quát quát vô sò mặt ngoài, thấp giọng oán giận: “Lang cái có như vậy nhiều yêu cầu sao, ta xem đến thuận mắt liền hảo lệ.”

Lục Lâm Sinh bị phụ nhân kéo đến đám người hẻo lánh chỗ, nơi đó còn có mấy người, đều là phụ nhân thân nhân, cũng là từ trước nhận thức lộ tú tài, mồm năm miệng mười hỏi lên, “Lộ tú tài, người này đó thời điểm đi nơi nào?” “Lộ tú tài, người vừa rồi ở nơi đó tiên nhân cho người cái gì?” “Lộ tú tài.....”

Phụ nhân triều bọn họ xua tay, “Hảo, một bên đi, nhường đường tú tài nghỉ ngơi một chút.”

Lục Lâm Sinh nhìn nhìn những người này, trên mặt không có nửa điểm biểu tình, phụ nhân bị hắn nhìn hai mắt, chỉ cảm thấy mặc danh sợ hãi, cẩn thận nói: “Người là lộ tú tài đi? Ta vừa rồi liền nhìn giống người, người còn nhớ rõ thăm sao?”

Lục Lâm Sinh đột nhiên đi đến mấy người trung một cái quần áo sạch sẽ nhất nam nhân trước người, triều hắn nâng lên tay. Chính là nâng lên một nửa, hắn dừng một chút lại buông xuống, triều cái kia đầy mặt kỳ quái mờ mịt phụ nhân nói: “Ta muốn xử lý..... Sạch sẽ.”

.....

Qua nửa ngày, chờ đến buổi tối, Bạch Lăng lại lần nữa gặp Lục Lâm Sinh.

Advertisement / Quảng cáo

“Người là Lục Lâm Sinh buổi sáng kia?” Bạch Lăng kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt.

hắn mặc bộ quần áo sạch sẽ, tóc và mặt đều đã xử lý, lộ ra chân dung tuổi trẻ tú khí ngoài ý muốn, là thư sinh khí chất yếu đuối mong manh, vẫn nhược lại vô hại. Bởi vì gầy quá mức, còn có vẻ đáng thương hề hề, một đại nam nhân eo gầy đến có thể so với nàng.

“Ta là Lục Lâm Sinh.”

Chỉ nửa ngày không gặp, hắn nói chuyện thông thuận hơn rất nhiều, Bạch Lăng có điểm không rõ rốt cuộc hắn có phải điên ngược hay không, hơi có chút chần chờ nhìn hắn. Nàng không nói lời nào, Lục Lâm Sinh cũng không chủ động nói chuyện, chỉ chuyên chú nhìn nàng, nhìn đến Bạch Lăng cảm giác cả người mình không thích hợp.

Bạch Lăng: “.....” Đại huynh đệ có phải quá nhiệt tình hay không, bởi vì ta cho hắn một quả dâm mà đối với ta nhất kiến chung tình? Ánh mắt nhìn thẳng chăm chăm này giống như muốn ăn thịt người, hù chết người lệ.

Lão vô sò bên hông nàng đột nhiên truyền âm, ngữ khí thực khẩn trương, hắn nói: “Tiểu chủ nhân, người này không thích hợp, hắn rất nguy hiểm, người cách hắn xa một chút! Hắn giống như, giống như không phải nhân loại!”

Lão vô sò rốt cuộc sống nhiều năm, lại có một cảm giác thần thông trời sinh, Lục Lâm Sinh chăm chăm nhìn Bạch Lăng, trong nháy mắt hắn phát giác không ổn. Bạch Lăng nghe xong lời này, nhanh chóng cảnh giác, suy xét nếu không lập tức tung vũ khí.

Lục Lâm Sinh tiến lên một bước, càng gần tới nàng. Bạch Lăng vừa định làm hắn đứng lại, Lục Lâm Sinh liền vươn tay, tay hắn trong nháy mắt, buông xuống sợi tơ màu đen, lộ ra một hạt châu màu đỏ tròn trịa bên trong.

“Ta muốn tặng cho nàng cái này.” Người nói chuyện cười thực chân thành, nhưng tay đột nhiên tàn ra thật là đáng sợ.

Bạch Lăng còn không thể làm ra phản ứng, đám người nghỉ ngơi trong doanh địa đột nhiên truyền ra một tiếng thét chói tai, đám người ầm ầm tàn ra, có người khóc rống kêu rên tê tâm liệt phế, có người hoảng sợ vạn phần cầu cứu.

“Có yêu quái! A! yêu quái ăn thịt người!”

“Cứu mạng! Tiên nhân cứu mạng!”

Bạch Lăng lập tức chạy qua đi, nhìn thấy đám người trung gian một mảnh hỗn loạn, có không biết کیا nào lên vào mấy chỉ yêu vật đang ở xé rách máu chảy đầm đìa người, Đồng Nguyên cùng ngũ sư huynh đã đón đi lên, cùng کیا mấy chỉ yêu vật triển đấu ở bên nhau. Đồng Nguyên hiển nhiên lợi hại hơn, một người đối phó rồi vài chỉ yêu vật, ngũ sư huynh thì tại hai chỉ yêu vật chỉ gần đỡ trái hô phải, còn có vài chỉ yêu vật đang ở trong đám người tìm kiếm đồ ăn.

Bạch Lăng dẫn theo cây búa không chút do dự liền thượng, nói không sợ đó là giả, rốt cuộc nàng còn không có thật sự ghét qua yêu, nhưng nàng mình bạch sớm hay muộn sẽ có này một chuyện, sư phó làm nàng ra cửa chưa chắc không có rèn luyện năng ý tứ. Nàng giờ cây búa chùy đi xuống thời điểm, toàn bộ mặt đất đều chấn động, năng sợ lập tức đầm bắt tử, lại tiếp theo bỏ một chùy, chờ đem cây búa nâng lên tới vừa thấy, cái کیا hình thù kỳ quái yêu vật nửa cái thân thể đều bị năng chùy thành cháo.

Bạch Lăng: “Nôn ——” từ đặc hảo ghê tởm nha!

Ngũ sư huynh lo lắng triều nàng bên này hô to: “Tiểu sư muội! Người không sao chứ!”

Bạch Lăng: “Nôn —— ta không đến sự, người chờ ta một hạ tử, ta phun xong liền đi giết chết dư lại lệ! Nôn ——”

một con yêu vật sắc nàng chưa chuẩn bị phác đi lên, Bạch Lăng một cây búa quăng qua đi, liền yêu mạng chùy cùng nhau bay ra đi đụng vào trên mặt đất. Kia bùm một tiếng vang, lại đem mọi người thét chói tai sợ tới mức một đồn.

Bạch Lăng trên tay liền thừa một cái chùy, nàng một bên sát miệng một bên đi nhặt cây búa, còn không có đụng tới کیا cây búa, dưới nền đất bỗng nhiên chui ra mười mấy dừ tợn đại mặt yêu vật, hướng tới nàng đồng loạt nhào tới. Bạch Lăng thấy rõ ràng đó yêu vật đồng thời, trong lòng ám đạo một tiếng muốn tao, lúc này phía sau bỗng nhiên một trận hắc ảnh xẹt qua, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt màu đen sợi tơ phỏ thiên cái dừng lại đây, đem kia mười mấy yêu vật toàn bộ bọc vào hắc ti. Mười mấy hắc են tòn tại bất quá mấy tức liền biến mất, những cái đó hắc ti lại lấy cực nhanh tốc độ hội tụ thành một người hình, biến trở về Lục Lâm Sinh bộ dáng.

hắn biểu tình tự nhiên đối Bạch Lăng lộ ra vô hại tươi cười, yết hầu vừa động, giống như mới vừa đem thứ gì nuốt đi xuống.

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lăng còn giờ cây búa không buông, bên người đã trống rỗng không dư thừa một con yêu vật. Bên kia giải quyết còn thừa đánh lên yêu quái Đồng Nguyên cùng ngũ sư huynh đã đuổi lại đây, bọn họ cũng thấy mới vừa rồi một nản, Đồng Nguyên trong tay kiểm tịch thu, đảm thẳng Lục Lâm Sinh.

Này nhất kiểm đảm cái không, Lục Lâm Sinh xuất hiện ở một khác sườn, nguyên bản lý đến gần người nhanh chóng té ngã lộn nhào thét chói tai thối lui.

“yêu vật! Người biến thành hình người trà trộn ở chỗ này có cái gì âm mưu!” Đồng Nguyên quát.

Lục Lâm Sinh đối với hắn biểu tình lạnh nhạt, không nói gì, xem hắn ánh mắt cùng xem một khối hành tẩu huyết thực không có bất luận cái gì khác nhau.

“Nhận lấy cái chết!” Đồng Nguyên kiểm quang bạo trưởng, thứ hướng Lục Lâm Sinh. Lục Lâm Sinh cả người hắc ti phun ra nuốt vào, mắt thấy liền phải tàn ra, Bạch Lăng rốt cuộc phản ứng lại đây, tiến lên ôm đồm hắn đẩy đến một bên, chính mình cầm chùy vùng lên, đem Đồng Nguyên toàn bộ đánh đi ra ngoài.

Đồng Nguyên không dám tin tưởng, “Người đang làm cái gì?! Người chưa thấy được hắn là yêu sao, vì cái gì muốn che chở hắn!”

Bạch Lãng cây búa hướng trên mặt đất một xù, “Ta mới hỏi người hẳn nương muốn làm gì? Người mất mù lạc? không phát hiện hẳn vừa rồi giúp ta giải quyết như vậy nhiều yêu? đi lên liền phải sát.”

Đông Nguyên: “Như vậy sẽ cắn nuốt đồng loại tà ác yêu vật, không có khả năng là cái gì thứ tốt, mới vừa rồi khẳng định cũng là dụng tâm kín đáo. không phải tộc ta, tất có dị tâm! Tự nhiên muốn sát, người mau tránh ra!”

Bạch Lãng dẫn theo cây búa cả giận nói: “Ta làm người cái cây búa, lão tử cũng không phải người ai, người có bản lĩnh liền tới đây đánh, xem lão tử không chịu người sở nạo nở hoa!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 62: Yêu quái này thật ngoan nha

Bởi vì Bạch Lãng muốn che chở Lục Lâm Sinh, ngũ sư huynh nghe tiếng sư muội, cũng yên lặng đứng ở phía sau nàng, trường hợp lập tức trở nên căng co.

Đông Nguyên chậm chạp không ra tay, các bá tánh bình thường bắt đầu sợ hãi rối loạn, có người nhìn không được kêu lớn từ trong đám người: “Tiên nhân mau ra tay a! Nhanh giết yêu quái!”

“Đừng vậy đừng vậy! Nhanh giết đi, thật là đáng sợ! Họ che chở yêu quái, khẳng định cũng là yêu quái, tiên nhân không thể buông tha họ, đều giết!”

“Đừng vậy, ta nghe nói rất nhiều yêu quái biến thành hình người, trà trộn vào trong mọi người, chính là muốn ăn thịt người, họ khẳng định cũng như thế!”

“Giết bọn họ! Giết yêu quái!”

Thanh âm như vậy càng ngày càng nhiều, Bạch Lãng nghe thấy lửa bốc đầy đầu, giờ cây búa chỉ một vòng ra bốn phía, quát: “Có cầu đồ vật nào đang kêu? Đứng ra cho lão tử, đừng tưởng rằng lão tử không dám giết chết các ngươi!”

Toàn bộ đám người bị nàng nhìn qua, theo bản năng tất cả đều gục đầu thối lui ra sau, tuy rằng nàng lớn lên đẹp dễ lại nhỏ xinh, nhưng ở đây mọi người thấy vừa rồi nàng oai hùng đập chết yêu vật, trên mặt đất hai bãi bánh nhân thịt còn chói lọi ở trước mắt, trong nhất thời thật không ai dám lớn tiếng nói chuyện nữa.

Bạch Lãng không có nửa điểm khách khí, chỉ vào phương hướng vừa rồi có tiếng kêu lớn nhất, mắng: “Lão tử lại không phải mẹ ruột các ngươi, cũng không có nghĩa vụ bảo hộ các ngươi, ta nguyện ý xuất lực hỗ trợ, các ngươi không cảm tạ thì thôi lại, còn muốn giết ta? Tội a, ta xem ai giết được ta, các ngươi tin hay không, thật chọc giận lão tử, tất cả mọi người nơi này đều không sống được!”

Tại đây một khắc, tất cả mọi người bị sắc mặt Bạch Lãng làm vai ác dọa đến hoang mang lo sợ, những người vừa rồi kêu gào tàn nhẫn nhất đã trợn tròn mắt, kẻ nhất gan đã khóc lên, không ít người cuộn thành một đoàn, hiển nhiên coi lời nàng nói là thật.

Bạch Lãng: “.....” Có phải hù dọa quá độc ác hay không?

Advertisement / Quảng cáo

Đông Nguyên sắc mặt phức tạp, trầm trọng mở miệng: “Ta không nghĩ tới, người cũng là yêu, người cùng với hẳn kỳ thật là một đám, các ngươi xen lẫn vào nơi này không phải có rắp tâm khác sao?”

Cái trò đùa gì? Bạch Lãng thiếu chút nữa bị hẳn chọc tức đến cười, “Ngươi có phải đi đường làm rơi sở nạo ra ngoài hay không lạc, là chính ngươi muốn chúng ta hỗ trợ, cũng không phải ta muốn tới.”

Đông Nguyên nhớ tới chuyện này, cảm thấy tâm tình càng thêm phức tạp, chắc chắn nói: “Ngươi có ý dễ cho ta chú ý, hao tổn tâm cơ tiếp cận, khẳng định có mưu đồ lớn hơn nữa, khuyên ngươi từ bỏ đi, dù hiện tại ta chỉ có một mình, nhưng sau lưng ta là U Phù Sơn, không ai có thể khiêu chiến quyền uy của U Phù Sơn.”

Bạch Lãng một khắc ở đây, nhớ tới bà ngoại đời trước yêu nàng nhất, lúc bà còn sống thường xuyên nói với nàng: “Đưa bé ngoan, con phải nhớ, không cần nói chuyện với những người sợ nạo bị cửa kép.”

Bà ngoại nói đúng.

Bạch Lãng cầm theo cây búa gọi ngũ sư huynh, “Ngũ sư huynh, đi thôi lạc.”

Ngũ sư huynh về mặt hung tướng vừa rồi rất phối hợp ở phía sau nàng đóng giả ác nhân, trong đám người đang khóc, một bộ phận rất lớn là bị hẳn dọa.

“Vậy là đi thôi?” Ngũ sư huynh hỏi.

Bạch Lãng: “không đi còn ở nơi này kết hôn sinh con a.”

Hai người các nàng nhất định đi rồi, Lục Lâm Sinh cũng theo cùng đi.

Đông Nguyên: “Từ từ..... Các ngươi, các ngươi cứ đi như vậy?”

Bạch Lãng không kiên nhẫn quay đầu lại trừng hẳn: “Ngươi còn muốn chúng ta đánh một trận rồi mới đi?”

Bọn họ nghênh ngang mà đi, Đông Nguyên vốn định đuổi theo, nhưng đám đông chung quanh ngăn cản hẳn, “Tiên nhân, người cũng không thể bỏ lại chúng ta a, người không phải tiên nhân U Phù Sơn sao, cả nhà chúng ta đều thành kính cung phụng thượng thần!”

“Đừng vậy, cầu tiên nhân đừng đi a!”

Đông Nguyên không có cách nào, chỉ có thể ở lại tiếp tục bảo hộ đám người, hẳn hẳn có chút hối hận, cảm thấy mình có phải hiểu lầm bọn họ hay không, nàng ấy không giống như là người xấu. Nhưng nghĩ đến yêu vật kỳ quái kia, hẳn lại cảm thấy mình không sai, yêu vật như vậy, chỉ từ hơi thở là có thể biết hẳn tà ác, bọn họ cái gì cũng không làm đã có thể rời đi cũng tốt, nếu không hẳn thật đúng là không nắm chắc thắng bọn họ.

Bạch Lãng hùng dũng oai vệ, khi phách hiển ngang đi ra ngoài một đoạn, nhìn một cái không ai đuổi theo, nàng đỡ trán mình một phen, “không nghĩ tới, sẽ biến thành dạng này.”

“Muội còn nhỏ, về sau đi nhiều một chút, thấy nhiều liền quen loại chuyện này.” Ngũ sư huynh an ủi vỗ vỗ vai nàng, “Sư phó bảo muội đi ra ngoài, chính là để muội tiếp xúc nhiều người.”

Bạch Lãng oán giận: “Những người đó thật là kỳ quái, ta cũng không làm chuyện xấu, còn giúp bọn họ, bọn họ trở mặt không nhận người, nói giết liền phải giết, lang là cái đồ không nói đạo lý như vậy, tức chết ta lạc!”

Ngũ sư huynh: “Kỳ thật nhiều người như vậy, tâm thật xấu chiếm số ít, đại đa số người đều có lương tâm, chỉ là người xấu so với người tốt lớn giọng hơn.”

Bạch Lãng: “Dù sao chính là chuyện đơn giản, người nhiều liền làm cho quá phức tạp.”

Sư huynh muội hai người nói vài câu, nghe thấy phía sau truyền đến một thanh âm sâu kín, “Ngươi đang tức giận những người đó sao?”

Bạch Lãng quay đầu nhìn, thấy Lục Lâm Sinh ở phía bên phải nàng đi sau vài bước, lặng yên không một tiếng động, nếu không ra tiếng, thực dễ làm người ta xem nhẹ hẳn tồn tại.

“..... Ngươi còn đi theo ta cái lang gì?”

Lục Lâm Sinh nói trắng ra cho nàng: “Ta vẫn luôn muốn đi theo nàng.”

Bạch Lãng dè dặt vô sò lại, tò mò hỏi Lục Lâm Sinh: “Ngươi là yêu quái?”

Lục Lâm Sinh cũng không biết mình rốt cuộc là cái gì, nhưng hẳn nghĩ nghĩ rồi vẫn gật đầu, “Đúng vậy.”

Bạch Lãng nhớ tới đáng vẻ hẳn kia, “Ngươi là yêu quái tóc biến ra?”

Lục Lâm Sinh lúc này thực nhanh lặc đầu: “không phải, bắt đầu là cái gì, ta không nhớ rõ, nhưng ta chưa từng gặp cái gì giống ta.”

Nhìn hân khuôn mặt thư sinh văn nhã tú khí, Bạch Lăng hỏi: “Cái khuôn mặt này là của người khác đấy?”

Advertisement / Quảng cáo

“Ta mới đi ra, nhìn cỡ thi thể thứ nhất, chính là người này.” Lục Lâm Sinh cười nội liêm: “Nếu nàng không thích, ta có thể đổi một cái khác.”

Bạch Lăng xua tay: “không được không được, người không cần ăn bậy người. Ta vừa rồi là hù dọa bọn họ, ta cũng không giết người lung tung, kỳ thật tông môn ta là chính phái, người hiểu được rồi đi?”

Lục Lâm Sinh gât gât đầu, phi thường dễ nói chuyện, “Hiểu được, ta không ăn bậy.” Bình thường với hân mà nói người cũng không phải đồ ăn ngon, nếu không phải bắt buộc hân cũng sẽ không lựa chọn ăn, tựa như động vật ăn thịt to lớn đều lười đi ăn con kiến.

Bạch Lăng nghe hân nói như vậy liền cảm thấy đại huynh đệ này khẳng định là người tốt, không đúng, là yêu tốt. Lấy chính nàng mà nói, đời trước là người, đời này biến thành rồng, trong lòng đối với phân biệt chủng tộc không quá để ý, dù sao nàng cảm thấy tốt, mặc kệ là người hay yêu quái nàng đều nguyên ý kết giao bằng hữu, nếu nàng cảm thấy không tốt, thân tiên nàng cũng không muốn để ý.

“Aiz, người đi theo ta, có phải vì người không có nơi đi hay không a?” Bạch Lăng đột nhiên cảm thấy yêu quái này giống chim non, phỏng chừng bởi vì nàng cho hân ăn một quả đào, mới có thể đi theo như vậy. Nàng là người tính tình thối, mềm cứng không ăn, duy chỉ không chịu được người khác bộ dáng thảm thiết, nàng thương lượng cùng ngũ sư huynh, “Ngũ sư huynh, bằng không cho hân đi theo chúng ta, ta xem hân cũng không giống kẻ xấu.”

Ngũ sư huynh không cảm giác ra hơi thở trên người Lục Lâm Sinh có nhiều tà ác, hân chỉ cảm thấy nếu sư muội đã nói như vậy, đại khái nàng cũng muốn kết giao bằng hữu với yêu quái, vì thế đáp ứng rồi.

Nhưng lão vô sô thành tính sao có thể đáp ứng loại yêu vật kỳ quái nguy hiểm này đặt ở bên tiểu chủ nhân, oa oa hô to không được, bị Bạch Lăng trực tiếp xem nhẹ. Lão gia tử vô sô này, phàm là nàng làm cái gì cũng phải kêu không được, nàng đều đã quen.

Bạch Lăng mời Lục Lâm Sinh cùng bọn họ lên đường, “Chúng ta muốn đi tìm tầng đá cứng nhất làm đá mài kiếm, người có thể làm bạn cùng chúng ta, nếu chừng nào người muốn đi, phải nói một tiếng với ta.”

“Được, ta không đi.” Lục Lâm Sinh nói, cười rộ lên giống một đóa hoa trắng nhỏ.

Bạch Lăng: yêu quái này thật ngoan nga!

Bọn họ lên đường rồi, ngũ sư huynh nhắc nhở Bạch Lăng: “Sư muội, muội lại đi lầm đường, Dữ Yên Sơn phải đi phía đông.”

Bạch Lăng: “Ta biết, chúng ta không đi Dữ Yên Sơn, đi Tư thành một chuyến trước.”

Tư thành chính là địa phương lúc trước bọn họ đáp ứng hộ tống đám người kia đi.

Bạch Lăng xụ mặt thực không tình nguyện giải thích: “Ta đã đáp ứng ặc, cũng không thể thật sự cứ như vậy mà đi, chúng ta đi phía trước bọn họ, nhìn thấy yêu quái muốn ăn thịt người liền giúp đỡ xử lý ha, chờ bọn họ sắp đến nơi, chúng ta lại đi Dữ Yên Sơn, được không?”

Ngũ sư huynh: “Phụt.”

“Được, trước xử lý yêu ma, lại đi Dữ Yên Sơn.” Quái vật Lục Lâm Sinh mỉm cười, là một liếm cầu coi Bạch Lăng trở thành ánh sáng sinh mệnh và chấp niệm vĩnh sinh.

Bọn họ đi phía trước đám người, gặp các loại này sẽ chủ động tập kích, Bạch Lăng ban đầu còn tự mình vung búa xông lên, sau đó phát hiện cây búa của mình thực dễ dàng đánh bọn họ thành một bãi, mà bị nàng đập thành như vậy Lục Lâm Sinh còn muốn ăn, Bạch Lăng liền có chút nhìn không được.

“Đều đập thành một bãi nát bét trên mặt đất lặc, không cần ăn được sao.” Nàng nói như vậy với Lục Lâm Sinh, đối phương cũng thực thuận theo đáp ứng, quả nhiên không còn động vào những yêu quái nát bét tàn ra sát khí kỳ quái đó. Bạch Lăng lại cảm thấy mình giống mẹ già, nhắc hài tử không cần ăn hạt cơm rơi trên mặt đất.

Cái ý tưởng này làm nàng cảm thấy đứng ngồi không yên, lần sau gặp yêu vật cần xử lý, nàng liền không cần ăn, cho Lục Lâm Sinh đi ăn. Bằng không, nàng cảm thấy mình đang lãng phí đồ ăn của trẻ con.

—— cũng chỉ có nàng coi Lục Lâm Sinh trở thành một đứa bé cần trau mến. Ngũ sư huynh dọc đường đitơ mắt nhìn Lục Lâm Sinh cắn nuốt yêu ma, rốt cuộc tâm có chút kiêng kị, bởi vì trong những yêu ma đó, thậm chí có mấy con hân nhìn còn cảm thấy sợ hãi, hân suy đoán dù sư phó ở chỗ này cũng khôngnhất định có thể đánh thắng được, nhưng Lục Lâm Sinh này đều bình thường nuốt vào, tự nhiên giống lúc trước nuốt tiêu yêu quái khác. Nhân vật lợi hại như vậy, vì cái gì nghe lời sư muội?

Ngũ sư huynh thấy Lục Lâm Sinh cùng tiểu sư muội ở chung thực tốt, cũng không tùy tiện nhắc tiểu sư muội cái gì, chỉ tự mình ngày thường cẩn thận quan sát Lục Lâm Sinh, chú ý nhiều hơn. Sau đó hânphát hiện, Lục Lâm Sinh này thật sự có quái, đối với tiểu sư muội, hân vĩnh viễn đều đang cười, phảng phất không có biểu tình khác, có tiểu sư muội ở đây, trên cơ bản hân không nhìn cái gì khác, dù muốn nhìn, ánh mắt và biểu tình đều hoàn toàn bất động. Ngũ sư huynh nói không nên lời, hân chỉ biết ánh mắt Lục Lâm Sinh nhìn mình làm cho thực không thoải mái, so với nhìn tiểu sư muội hoàn toàn bất đồng.

Hơn nữa Lục Lâm Sinh không rời tiểu sư muội, bất luận khi nào hân nhìn hai người này, đều sẽ phát hiện Lục Lâm Sinh đi theo phía sau tiểu sư muội, dùng cái loại ánh mắt nói không rõ này, nhìn tiểu sư muội.

Ngũ sư huynh là người ngoài nhìn còn có chút sợ, nhưng Bạch Lăng không hề cảm giác, nhiều lắm phát hiện Lục Lâm Sinh hơi dính người. Có thể là tiểu yêu quái tuổi còn rất nhỏ, quả nhiên là tính tiết chim non, nàng nghĩ.

Chỉ lúc ngũ sư huynh thật sự nhịn không được nổi tức nhờ nàng, Bạch Lăng còn trái lại an ủi sư huynh, “không có việc gì, Lục Lâm Sinh hân chính là tuổi còn nhỏ.”

Ngũ sư huynh: “.....?” Cái gì? Sư muội chính muội vẫn là con rồng con a! Nhìn tư thế hân nuốt yêu ma, dù thế nào cũng không có khả năng ‘ còn nhỏ ’ đi!

Lão vô sô sô với ngũ sư huynh càng thêm lo lắng, mỗi ngày đều giống một Vương Mẫu nương nương muốn bỗng đánh uyên ương, hân không thể xây ngăn hà giữa tiểu chủ nhân và Lục Lâm Sinh. Hơn nữa kiên trì không ngừng nhắc mãi ở bên tai tiểu chủ nhân: “Tiểu chủ nhân người phải cảnh giác Lục Lâm Sinh này, đến ta còn nhìn không ra nguyên hình của hân, ngày thường hân có dạng này khẳng định đều là giả vô, nói không chừng hân chính là muốn ăn tiểu chủ nhân!”

Cứ bị người ta nói như vậy, Bạch Lăng trong lòng cũng buồn bực, nàng nhìn trái ngó phải Lục Lâm Sinh ngồi ở bên cạnh mình, chỉ nhìn thấy trong ánh mắt hân viết tin cậy, trên mặt hân khắc ngoan ngoan.

Nàng tùy tay cầm đóa hoa đưa cho hân, hân có thể nâng ở trên tay, nâng đến hoa khô đi, cuối cùng một ngụm nuốt hết.

“Người không phải chỉ ăn yêu quái sao, cái này cũng nuốt?”

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lăng kỳ quái hỏi hân, hân liền lộ ra cái cười tú khí, “Luyện tiếu vớt.”

không thể trách Bạch Lăng không có tâm cảnh giác, mấu chốt là Lục Lâm Sinh đối với nàng xác xác thậtthật không có biểu lộ ra một chút ác ý. Nàng cũng chỉ có thể buồn bực trong nội tâm mà suy đoán, có phải bởi vì đồng tính tương trợ, sư huynh cùng với lão vô sô đối với Lục Lâm Sinh có chút thành kiến không.

“Hô —— rốt cuộc đến Tư thành, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai trở về, đi Dữ Yên Sơn tìm đá.” Bạch Lăng nhìn một đám người bình an vào thành dân xếp xong, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ ở ngoài thành tìm cái hồ nghỉ ngơi vì thuận tiện cho Bạch Lăng ngâm nước, lúc nửa đêm, Lục Lâm Sinh đang dựa vào dưới tàng cây, lặng yên không một tiếng động đứng lên, biến mất trong bóng tối.

Bóng người thư sinh nhỏ gầy xuất hiện ở trên đường cái yên tĩnh trong thành, hân theo hơi thở, đi tới cửa một khách điếm lớn nhất trong thành, ngừng đầu nhìn phía lâu hai.

Đông Nguyên nhận thấy hơi thở chung quanh không đúng, bình tĩnh từ trong đá tọa, mở chưởng mắt ra.

một khuôn mặt thư sinh tú khí gần trong gang tấc, bởi vì biểu tình trên mặt đờ đẫn, lại dựa vào quả gần, có vẻ phá lệ đáng sợ.

Ánh nền bỗng nhiên nhảy lên, ánh sáng trong phòng âm ảm chỉ một chớp mắt, lại thực nhanh khỏi phục sáng ngời. Trong hai bóng người khác ở trên tường, có một cái bỗng nhiên bành trướng lên, mộtlát sau, trên mặt tường chỉ còn lại một bóng người.

Gió thổi tung cửa sổ, trong phòng đã không có bất kì thân ảnh của kẻ nào.

Lục Lâm Sinh trở lại bên hồ, hân ngồi vào bên cạnh Bạch Lăng, nhìn bạch lân của nàng lấp lánh tỏa sáng ở dưới ánh trăng, trong mắt hân tràn đầy tham dục cùng khao khát vận vẹo.

Bản năng của hân chính là tham ăn huyết nhục, huyết nhục mang theo linh khí đối với hân có lực hấp dẫn tự nhiên, nhưng Bạch Lăng không giống vậy, dù đói chết, hân cũng luyện tiếu ăn năng.

Quyển 3 - Chương 63: Ta biết hẳn

Lúc Bạch Lăng còn chưa bài vào Quy Nhất Tiên Tông, ở Lạc Thủy một thời gian, sau đó lại mang theo lão vô sò một mình lên đường, lạc đường đi khắp bốn phương tám hướng, lúc ấy nàng cảm thấy nơi nơi đều thực an nhàn, yêu quái tác loạn tương đối ít. Nhưng lúc này đi ra, quả thực là bảy yêu loạn vũ, yếm ma cuồng hoan, càng đi về phía đông yêu vật kỳ quái càng nhiều.

Lại một lần nhìn thấy Lục Lâm Sinh ăn luôn một đám yêu quái tụ tập ở đây, Bạch Lăng xoa xoa cổ tay cầm búa, tiến lên hỏi Lục Lâm Sinh, “Người ăn nhiều yêu quái, có thể chịu được không?”

Lục Lâm Sinh cười lắc đầu với nàng, “không sao, ta còn đói.”

Bạch Lăng nhìn hẳn một cái, thư sinh eo gầy, “..... Người phải ăn bao nhiêu mới có thể no a?”

Lục Lâm Sinh là vĩnh viễn không có khả năng ‘ ăn no ’, này cùng hẳn ăn nhiều ít không có quan hệ, tựa như hẳn bán năng là truy tìm Bạch Lăng, chấp niệm cũng là Bạch Lăng, đồng dạng viết ở hẳn bán năng trung, còn có ‘ đói khát ’, này tỏ về hẳn bất luận ăn nhiều ít đều vĩnh sẽ không thỏa mãn. Cho nên hẳn nói: “Ta có ý thức tới nay, chưa từng có ăn no quá.”

Bạch Lăng hiểu lắm, xem hẳn ánh mắt giống như là đang xem một cái chưa từng ăn qua cơm no lưu lại nhí đồng, lúc sau nàng lại nhìn đến những cái đó phác lại đây muốn ăn các năng yêu, trong lòng khôngchỉ có không có khả năng sợ hãi, thậm chí sẽ quý dị sinh ra một chút vui mừng —— có loại được mùa ào giấc.

Advertisement / Quảng cáo

Chính là liên tính như vậy, giữa đường thượng yêu ma càng ngày càng nhiều, Bạch Lăng vẫn là khôngthể tránh né sản sinh khẩn trương cảm xúc.

“Như vậy nhiều yêu quái, rốt cuộc là từ đâu cái địa phương chạy ra lực?” Bạch Lăng kỳ quái hỏi.

“Phía trước cái kia U Phù Sơn đệ tử Đông Nguyên nói, Đông Hải bên cạnh xuất hiện một đạo thật lớn khe hở, yêu ma thường xuyên xuất hiện tựa hồ cùng nơi đó có quan hệ.” Ngủ sư huynh một bên gặm đồ ăn một bên nói.

Hai người bọn nàng đang ngồi ở bờ sông đại thạch đầu thượng ăn cơm, thường xuyên có yêu vật đột kích sau, các năng liền rất thiếu có thể giống như bảy giờ hào hào ngồi xuống ăn cơm cùng ngủ. Tuy rằng yêu vật đột kích, các năng đại đa số thời gian đều không động thủ, nhưng vì để ngừa vạn nhất vẫn là muốn cảnh giác, luôn là lo lắng đề phòng cũng rất mệt. Các năng ba cái bên trong, chỉ có Lục Lâm Sinh vẫn là cái kia bộ dáng.

Ngủ sư huynh là nhất tiêu tụy một cái, luận thân thể cường độ, hẳn đương nhiên so ra kém phi người hai vị, lúc này về mặt thức đêm liên tục đánh mấy ngày thiết suy sút dạng, “Chúng ta đây còn muốn hay không đi Dữ Yên Sơn? Tựa hồ rất nguy hiểm.”

Bạch Lăng ở tự hỏi khác vấn đề, trong tay đồ ăn cứ nửa ngày cũng chưa ăn một ngụm, “Xuất hiện như vậy nhiều lên lời yêu ma, chúng ta tổng môn muốn hay không phái người ra tới cứu tế a?”

Ngủ sư huynh xoa xoa mặt, kinh ngạc hỏi lại: “Tổng môn vì cái gì muốn phái người cứu tế?”

“Giống nhau xuất hiện loại chuyện này, phạm thể tông môn đều là nhắm chặt sơn môn, cố thủ bên trong cánh cửa, chỉ cần có thể tự bảo vệ mình liền rất ghê gớm lực.” Ngủ sư huynh thở dài, cảm thấy tiêu sư muội thật là tiêu hải tử tâm tính.

Phạm thể tông môn tuy nói là người tu tiên, nhưng trên thực tế đối thượng yêu ma lại không có cái gì ưu thế, Bạch Lăng là Long tộc, trời sinh lực lượng cường đại, Lục Lâm Sinh càng là quý dị, bọn họ cũng không phải người, cho nên đối với trước mắt tình huống nhận thức đến không rõ ràng, ngủ sư huynh làm nhân loại người tu tiên, lại có thể rất rõ ràng cảm giác được hai bên chênh lệch.

hắn ở tông môn nội cũng coi như là người xuất sắc, nhưng ở hiện giờ như vậy nguy cơ từ phía trung, vẫn thuộc về kéo chân sau cái loại này, có thể muốn gặp tông môn nội mặt khác tiêu đệ tử nhóm, nếu là đối thượng những cái đó hung ác yêu ma sẽ như thế nào thảm thiết.

“không cần lo lắng cái này.” Ngủ sư huynh một bộ người từng trải bộ dáng chỉ điểm tiêu sư muội, “Còn có tiên đình đầu, nếu nhân thể tình huống nghiêm trọng, tiên đình các tiên nhân sẽ không ngồi yên không nhìn đến, còn có nhân gian cung phụng hương thần nhóm, bọn họ cũng sẽ phát tín đồ tới hỗ trợ, U Phù Sơn chính là nhân vậy.”

Bạch Lăng nghe xong cái này cách nói, cảm thấy kỳ quái, “Nếu tiên nhân sẽ quản, vì sao từ không hiện tại liền chạy nhanh xuống dưới quản, phải chờ tới tình huống càng nghiêm trọng mới đến quản? Đến lúc đó người đều chết thật nhiều lực.”

Ngủ sư huynh: “Bốn môn tiên tổ từng nói, nhân gian kiếp số đều có định số. Ý tứ chính là nói, nếu những người này đương có này một kiếp nói, là tránh không khỏi đi, tiên nhân lại lợi hại cũng không thể can thiệp, đây là Thiên Đạo tự nhiên cân bằng phương pháp, cho nên bọn họ chỉ biết chờ đến tình huống thất hành thời điểm mới có thể can thiệp.”

Tuổi trẻ tiêu bạch long muội từ cũng không thích ăn này bộ, nàng tuổi cùng tâm tính còn không đủ để làm nàng cảm nhận được trong đó đạo lý, sau khi nghe xong nàng chỉ nghĩ ở trong lòng mắng thí lời nói, đem hai điều lông mày nhăn thành sáu lông.

Dữ Yên Sơn ly Đông Hải không xa, bọn họ ba cái ở chạy tới Dữ Yên Sơn trên đường gặp được yêu vật càng ngày càng nhiều, còn dần dần xuất hiện ma tung tích.

Ma cùng yêu bất đồng, bọn họ là ở đặc thù nơi này sinh ra tới chủng tộc, số lượng tương đối thưa thớt, không có yêu cùng người cảm tình, cũng không có cơ bản hi nộ ai nhạo, chỉ có bạo ngược cùng thích giết chóc bản tính. Bọn họ cũng không kết bè kết đội, mà là một mình tự do kiếm ăn, bởi vì xuất quỷ nhập thần, so yêu vật càng khó giải quyết.

Advertisement / Quảng cáo

Ngủ sư huynh mắt thấy tình huống không đúng, liền bắt đầu khuyên Bạch Lăng trở về một tiên tông. Chính là Bạch Lăng có chút cố chấp, nói muốn đi Dữ Yên Sơn tìm ma kiếm thạch liền nhất định phải đi, như thế nào cũng không chịu bỏ dở nửa chừng. Nàng tính tình lên đây liền ai nhất ý cố hành, bên cạnh còn có cái năng nói cái gì đều duy trì Lục Lâm Sinh, lão vô sò gần nhất lại không biết vì cái gì phi thường an tĩnh, cơ hồ đều không ra tiếng. Ngủ sư huynh một người từ cổ vô thân, sáu đều bắt đầu rụng tóc.

Ngủ sư huynh nhìn ra tới năng do dự, lực đau đầu mà khuyên nàng: “Tiêu sư muội, người chó có lo lắng Lục Lâm Sinh một người, người còn không có nhìn ra tới sao, hẳn rất lợi hại, không cần người lo lắng.”

Bạch Lăng lại nói: “Ta hiểu được, chính là bởi vì ta hiểu được hẳn rất lợi hại, mới không thể mặc kệ. Các người đều nói hẳn là cái hư yêu quái, ta cũng nhìn ra tới hẳn khẳng định nguyên thân có điểm tử vấn đề, nhưng hẳn nghe ta nói, ta tưởng phải hảo hảo dạy hẳn, nếu là ta mặc kệ lực, hẳn khẳng định phải làm chuyện xấu lực, đến lúc đó hẳn biến thành đại phôi đàn lang cái làm nga.”

Ngủ sư huynh một trận thất ngữ, hẳn không nghĩ tới nhìn không điểm tâm mắt tiêu sư muội thể nhưng còn suy nghĩ nhiều như vậy.

“Tĩnh lực, ta chính mình đi theo hẳn nói.” Bạch Lăng chạy đến Lục Lâm Sinh bên người đi.

Ngủ sư huynh xa xa nhìn, thấy vừa rồi mặt vô biểu tình nhìn chăm chú vào rừng cây chỗ sau lưng Lục Lâm Sinh, ở tiêu sư muội chạy tới lúc sau, lập tức triều nàng lộ ra cười.

Ngủ sư huynh: “.....” Mặt quả nhiên là có thể gạt người.

Bạch Lăng đôi tay một chống, ngồi vào một cây nhỏ lên trên thân cây, trực tiếp hỏi bên cạnh Lục Lâm Sinh: “Chúng ta phải trở về một tiên tông đi, người vẫn là muốn đi theo ta?”

Lục Lâm Sinh cơ hồ mỗi ngày đều có biến hóa, hiện tại hẳn cùng Bạch Lăng mới vừa nhận thức hẳn thời điểm đã hoàn toàn không giống nhau. Có thể là bởi vì cùng người ở chung nhiều, hẳn học tập nên như thế nào làm ‘ người ’, trên người không có cái loại này dị loại không khoe cảm, không nuốt ăn yêu ma thời điểm, làm ai xem, cơ hồ đều phải cảm thấy hẳn chính là cái văn nhược thư sinh, liền nói lên lời nói tới cũng không có phía trước như vậy thẳng mĩ lãng mất.

“Ta không có một khác nơi đi..... Người không muốn làm ta đi theo người sao?” Lục Lâm Sinh nhìn Bạch Lăng, trong ánh mắt là trắng ra huyền tiếc.

hắn bắt đầu biết dùng cái dạng gì tư thái sẽ càng dễ dàng giành được Bạch Lăng hảo cảm, nàng thích hết thảy chân thành, tự nhiên, đơn giản phương thức, cho nên hẳn cũng biểu hiện đến tự nhiên thả chân thật, hoặc là nói học xong như thế nào làm chính mình nhìn qua tự nhiên chân thật.

Ngũ sư huynh kinh hồn táng đảm bị cái kia nhìn qua vẫn vẫn nhược nhược thư sinh công lên tới, tổng cảm giác chính mình ở đối phương trên người nghe thấy được như ản như hiện mùi máu tươi —— kia rất có khả năng là hắc ảo giác. Nhưng hắc thật sự sợ hãi, tổng cảm thấy ngay sau đó chính mình liền sềcùng những cái đó đi lên tìm chết yếu ma giống nhau, bị Lục Lâm Sinh ăn, liền xương cốt đều khôngphun một cái.

Liền như vậy khản trương về tới Quy Nhất Tiên Tông, hắc trong đầu căng chặt kia căn huyền còn khôngcó tới kịp từng, liền phát giác tổng môn tình huống không thích hợp.

Trong tổng môn tiền tổ lưu lại hệ son đại trận đã hoàn toàn mở ra, thường lui tới không có việc gì thời điểm, son môn trước luôn có rất nhiều đệ tử tới tới lui lui, cái kia hồ nước mặt trên cũng thường có luyện tập đáp mây bay thuật đệ tử, tất cả mọi người đều thích vây quanh ở bên cạnh xem những cái đó đệ tử sai lầm ngã xuống trong hồ đi, lấy này tìm việc vui. Nhưng hiện tại những cái đó đều không có, hắc chỉ nhìn đến tổng môn đại trận bên ngoài, vây quanh một vòng lớn nhỏ yếu vật.

Đám kia yếu vật vây quanh một cái hai mắt trũng hoàng, khỏe mắt hướng lên trên điều khỏi miệng yếu, hắc nửa người dưới là thật dài măng thân. Mang theo điểm lệ hoa vẫn cứ măng bản tại Quy Nhất Tiên Tông son môn trước kia tòa tượng đá thượng, đang ở cùng bên người tiểu yếu nhóm lớn tiếng đàm tiếu, “không phải nói đây là cái tu tiên tông môn sao, như thế nào như vậy nhất gan, cũng chưa người dám ra tới.”

Chung quanh những cái đó hiển nhiên không bằng hắc yếu vật nhóm liền thanh phùng hắc, kêu: “Ồ Lưu Quân uy danh hiển hách, Nhân tộc nghe xong ngải danh hào liền dọa phá là gan!”

Advertisement / Quảng cáo

Ồ Lưu Quân được nhóm thủ hạ tiểu yếu nâng đến cao hứng, cố ý muốn chơi uy phong, liền thông thả ung dung đứng dậy, thân măng trườn đến trước đại trận, há mồm phun ra một đám khói đen. Khói đen chạm vào tấm chắn trận pháp, phát ra tiếng xì xì, làm người nghe khản trương không thôi.

Ở nơi đó tầm quan sát tình hình, ngũ sư huynh thấy một màn như vậy, lo lắng đến không được, sợ tấm chắn bị phá, nhưng mà cũng không có cách nào. Bọn họ hiện giờ không thể vượt qua hóa yếu quáiỒ Lưu Quân kia tiến vào tổng môn, chỉ có thể nấp ở rày trở mắt nhìn.

Bạch Lăng nhìn chăm chămỒ Lưu Quân, “Đây là cái gì? Nhìn bộ dáng rất lợi hại, sao ta chưa nghe nói đến.”

Lục Lâm Sinh bỗng nhiên nói: “Ta biết hắc.”

Bạch Lăng và ngũ sư huynh đều quay đầu nhìn hắc.

Lục Lâm Sinh tự hỏi tìm từ một chút, cuối cùng nói: “Hình như là hàng xóm của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Quyển 3 - Chương 64: Có phải người vừa ăn cái gì không

Vị ‘ hàng xóm ’ này kỳ thật đã từng là hàng xóm cũ.

Ở bên trong yêu Ma Khe, mỗi đại yêu ma đều chiếm cứ một địa bàn,Ồ Lưu Quân này cũng như thế, nằm đó hắc ở trong yêu Ma Khe, cũng là tính cách thích được nịnh bợ này, còn làm ra cái gìỒ măng quốc, hội tụ rất nhiều thần dân, giống mô giống dạng có đám yêu ma làm yêu dân, còn tuyển mỹ nhân yếu quái làm hậu cung, ngày tháng trôi qua phi thường dễ chịu.

Ban đầu, Lục Lâm Sinh cũng không đối địch vớiỒ Lưu Quân này, hắc ở yêu Ma Khe du tẩu khắp nơi, điào phụ cậnỒ măng quốc củaỒ Lưu Quân, bị mấy tiểu yếu trong quốc gia này coi thành con mồi. Lục Lâm Sinh không kén ăn, trên cơ bản là ai đến cũng không cự tuyệt, nếu đối phương đều đã tới, hắc liền trực tiếp coi thành điểm tâm nuốt vào.

Vì thếỒ măng quốc lại có một đồng tử yếu nữa muốn tới thu thập hắc, hắc liền dứt khoát chờ ở nơi đó, tất cả đều ăn hết.

Liên tục vài đợt yếu đến rồi đều bị hắc ăn luôn, rốt cuộc không có yếu đến nữa, nhưng Lục Lâm Sinh cảm thấy có cả đồng lớn đồ ăn chủ động đưa tới cửa như vậy, tư vị không tồi, nhất thời còn cảm thấy rất đáng tiếc, hắc tựa như tìm được hàng sọc có một đồng lớn quả hạch dự trữ, theo dấu vết liền lần đếnỒ măng quốc ăn cho thống khoái —— tuy rằng hắc không có khái niệm ‘ no ’, nhưng một lần đó là hắc ăn vui vẻ nhất, cho nên hiện tại còn có thể nhớ được.

một lần đó, hắc cơ hồ ăn hếtỒ măng quốc, bao gồm hai đại tướng bên ngườiỒ Lưu Quân, một đồng xà yêu mỹ nhân, tất cả đều vào bụng hắc, chỉ cóỒ Lưu Quân may mắn thoát nạn. không phải Lục Lâm Sinh không muốn ăn hắc, mà lúc ấy Lục Lâm Sinh còn chưa ăn đượcỒ Lưu Quân, ngược lại, Lục Lâm Sinh được yếu quáiỒ măng quốc nuôi béo,Ồ Lưu Quân cũng không có biện pháp nào với hắc.

Ồ Lưu Quân thật là vừa hận vừa sợ, làm cũng làm không chết, ném lại ném không xong. hắc đi nơi nào cũng thích tụ tập một đoàn yếu quái vây quanh mình, Lục Lâm Sinh cảm thấy đi theo hắc liền có yêuma ăn không hết, cho nên cứ đi theo hắc.Ồ Lưu Quân bị bắt làm ‘ hàng xóm ’ của Lục Lâm Sinh mộtđoạn thời gian thật dài.

Bởi vì chuyện này,Ồ Lưu Quân thiếu chút nữa bị buộc điên, đoạn thời gian đó hắc chạy khắp nơi, sửa lại thói quen lúc trước đi đến nơi nào cũng thu tiểu đệ, cuối cùng hắc hoàn toàn sợ Lục Lâm Sinh cái quái vật xù danh ở yêu Ma Khe này, trăm phương nghìn kế ném hắc ta lại, về sau vẫn luôn trốn tránh, cuối cùng sống yên ổn qua mấy năm.

Advertisement / Quảng cáo

thật vất vả yêu Ma Khe mở ra, yêu ma bên trong đều gặp thời điểm tốt,Ồ Lưu Quân ra ngoài rồi nhìn thấy thiên địa rộng lớn, toàn bộ yếu khí đều bành trướng lên, lập tức chứng nào tật nấy, tụ tập mộtđám yếu vật lớn nhỏ ngưi tầm ngưi, mã tầm mã.

Kế hoạch của hắc là trước tìm một tiên tông khai đạo, cũng ăn chút đồ khác bình thường để thay đổi khẩu vị, thuận tiện chơi uy phong dựng uy tín, sau đó hắc có thể mang theo các thuộc hạ vui lòng phục tùng cùng đi tìm thành trì lớn chiếm cứ lấy, tiếp tục làmỒ măng quốc của hắc, đến lúc đó nuôi dưỡng nhân tộc, mở rộng địa bàn, cái gì còn không thể làm.

Ồ Lưu Quân khí phách hăng hái, ném cái đuôi tóc trắng trên thân măng, chỉ vào son môn Quy Nhất Tiên Tông kêu gào, tiếng cười nhạo toàn bộ quanh quần trong núi.

Ngũ sư huynh lo lắng gần chết, do do dự dự hỏi Lục Lâm Sinh, “Nếu là hàng xóm của ngươi, ngươi có thể nói chuyện với hắc, khuyên hắc rời đi hay không?”

Lục Lâm Sinh chưa nói có thể, cũng chưa nói không thể, chỉ nhìn Bạch Lăng chờ nàng nói.

Bạch Lăng đánh giáỒ Lưu Quân bên kia, cảm thấy mình hình như đánh không thắng, vì thế đồng dạng chần chờ hỏi Lục Lâm Sinh: “Ngươi quan hệ với hắc như thế nào? Các ngươi có đánh nhau không?”

Lục Lâm Sinh lắc đầu, cười nói: “Chúng ta cũng không đánh nhau.” hắc chưa từng đánh nhau cùng yêuma, một khi động thủ, trước nay chỉ có ăn luôn cùng với tạm thời ăn không được, đó không phải đánh nhau.

Bạch Lăng lại nghĩ, quan hệ này cũng không tệ lắm a, vì thế nàng nói: “Nếu là người quen, vậy ngươi thử đi trước chào hỏi hắc một cái, xem hắc có nguyện ý đi hay không.”

Lục Lâm Sinh liền đi.

một thư sinh nhìn qua phá lệ vô hại xuất hiện tại đây vào thời điểm này, bị một đồng lớn yếu vật hình dạng kỳ quái bao quanh, liền có vẻ phá lệ nhược thế, nhưng Lục Lâm Sinh không chút hoang mang điào chỗỒ Lưu Quân cách đó không xa, tự nhiên chào hỏi hắc.

“Ồ Lưu Quân, đã lâu không gặp, gần đây có còn khỏe mạnh?” Cái phương thức chào hỏi hiền lành này, cũng là thành quả thứ nhất đạt được trong thời gian hắc học tập trở thành nhân loại.

Đám yếu quái kia bao gồmỒ Lưu Quân đều bị kẻ vừa xuất hiện này làm cho không thể hiểu được,Ồ Lưu Quân càng nâng cảm thán cao, không biết vật nhỏ này từ nơi nào toát ra. Nhưng chờ hắc tỉnh té cảm thụ hơi thở truyền đến từ trên người ‘ vật nhỏ ’ tìm chết trước mặt này, cái cảm liền không tự chủ được càng ngày càng thấp, sau lưng mồ hôi lạnh tầng tầng chảy xuống.

Hơi thở quen thuộc này, hắc sẽ không quên, là quái vật đáng chết kia!Ồ Lưu Quân trừng mắt nhìn Lục Lâm Sinh mặt thư sinh thanh tú, khỏe mắt muốn nứt ra. Sao lại ở chỗ này gặp phải quái vật này! Quái vật này làm thế nào đến đây, khoác tấm da nhân loại nhược chút chút ở trên người như vậy?! hắc ta muốn làm gì?!

Trong nháy mắt,Ồ Lưu Quân nhớ tới năm đó bị quái vật đen như mực này ăn sạch hậu cung và thủ hạ, hắc theo bản năng nhìn nhìn những thuộc hạ mặt còn mang kiêu ngạo ở bên cạnh mình, cảm giác những thủ hạ này cũng không giữ được.

“Ngươi chờ, ta sẽ còn trở về.”Ồ Lưu Quân nói xong câu đó, nhanh chóng đi rồi, các thuộc hạ của hắc còn chưa phục hồi lại tinh thần, rốt cuộc khoảng thời gian từ lúc thư sinh bỗng nhiên xuất hiện, cùng với lão đại nhà mình đột

nhiên quay đầu chạy đi, bắt quả chỉ là một câu nói.

Vì cái gì bóng dáng lão đại nhìn qua có vẻ kinh hoàng? Nhóm tiểu yêu mờ mờ vô cùng, nhưng lão đại đã đi rồi, bọn họ cũng chỉ đành lập tức giải tán, tất cả đều đi theo, trong chớp mắt, chỉ còn lại một thư sinh gầy gò ở lại.

Bạch Lăng ở một bên nhìn, cảm thấy yêu quái hàng xóm của Lục Lâm Sinh tựa hồ quan hệ với hắc không tốt như hắn nói, càng như là có thù oán.

Lúc này và ngũ sư huynh đi ra, nàng còn thuận tay dọn trượt đá trước sơn môn bị ngã đổ, dựng lại chỗ cũ. Ngũ sư huynh càng lo lắng trong tông môn có phải có việc hay không, nói tạ xong liền vội vã thúc giục Bạch Lăng cáo từ, Bạch Lăng chỉ có thể nhìn lục sư huynh không chú ý, làm dấu hiệu cho Lục Lâm Sinh, lại nháy mắt với hắn, Lục Lâm Sinh cười gật đầu tỏ vẻ mình hiểu ý tứ, đứng tại chỗ nhìn hai người xuyên qua tấm chắn của đại trận hộ sơn đi vào bên trong.

Hồi thờ cùng với mệnh bài đệ tử trên người có thể để cho bọn họ tự do xuất nhập đại trận.

Trở lại tông môn, lại là một phen náo nhiệt, tông chủ biểu tình nghiêm túc cùng với các phong chủ vội vàng thương lượng đại sự, các đệ tử nhiều ít cũng có chút hoảng loạn, Liệt Diễm Cốc ít người, nhưng thật ra giống như bình thường, gặp mặt rồi trước đưa ngũ sư huynh đi trị chân, sau đó thấy trò mấy người mới ngồi xuống nói chuyện từ từ. Sư phó Xích Viêm lời kéo Bạch Lăng nhìn một hồi, thần thức: “Là sư phó không chọn đúng thời gian, có tình vào lúc này cho các con ra cửa, còn may không xảy ra đại sự gì, an toàn trở về là tốt rồi!”

Bạch Lăng nói chút tình huống bên ngoài, sau đó nói với sư phó và các sư huynh: “Ta cảm giác gần đây hóa hình có chút vấn đề, có thể nguyên nhân là do đối xứng, khả năng cần bế quan tu luyện một thời gian. Bên ngoài thật loạn, ta ở trong cốc của chúng ta, mọi người đừng tới quấy rầy ta, nếu không hậu quả thật nghiêm trọng lắm.”

Mấy người đều không phải Long tộc, không hiểu rõ tình huống, nghe nàng bịa chuyện thế nhưng cũng không phát hiện là không đúng. Bạch Lăng bề ngoài đóng cửa trong nhà để bề quan, lại ngấm trộm đưa ngoài tìm Lục Lâm Sinh đang chờ ở bên ngoài. Lúc trước nàng đã nói với hắn, đưa ngũ sư huynh về, xem tình huống tông môn xong, liền trốn đi ra ngoài, hai bọn họ lại đi một chuyến lên Dữ Yên Sơn.

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lăng còn nhớ thương đá mài kiếm vẫn chưa thể tìm được kia. Phòng chừng chờ khi sư phó và các sư huynh phát hiện không đúng, tìm thấy lá thư nàng để lại trong phòng, thì nàng đã mang theo đá mài kiếm trở về.

Chuẩn ềm ra khỏi tông môn, Bạch Lăng ở chỗ ẩn thân lúc trước nhìn trái phải xung quanh, lại chưa thấy Lục Lâm Sinh hẳn phải đang chờ ở nơi này, hết sức kỳ quái, vừa mới chuẩn bị đi tìm khắp nơi, liền thấy Lục Lâm Sinh với vàng đi ra từ sau rừng cây.

“Người ở đây a, ta còn tưởng rằng người đi một mình lạc.” Bạch Lăng nói.

“Sẽ không đi một mình, ta nói phải đi theo nàng, sẽ không nuốt lời.” Lục Lâm Sinh nói, tùy ý xoa xoa miệng.

hẳn xác thật không có ý tứ rồi đi, nhưng lúc chờ đợi hẳn cũng không nhàn rỗi, mà đi tìm ‘ hàng xóm ’ Ở Lưu Quân.

Năm đó lúc hắn mới vừa biết Ở Lưu Quân, ăn không hết hắn ta, sau này có thể ăn, lại không tìm thấy tung tích nữa, bây giờ khó được gặp gỡ đương nhiên phải quý trọng duyên phận. Vẫn là câu nói kia, dù sao tới đều đã tới.

Ở Lưu Quân thật sự chạy trốn quá nhanh, nếu không phải bị một đồng cấp dưới liên lụy tốc độ, bại lộ hành tung của hắn, Lục Lâm Sinh còn không nhất định đuổi kịp. Khi nhìn thấy đúng là Lục Lâm Sinh âm hồn bất tán, sắc mặt Ở Lưu Quân kia thật sự mười phần xuất sắc, vừa chui âm lên vừa ý đồ dùng nhóm tiểu yêu ma bên người ngăn cản Lục Lâm Sinh để chạy trốn, đáng tiếc lúc này hắn không thể chạy nổi, cuối cùng vẫn thành đồ ăn của Lục Lâm Sinh.

hẳn tốt xấu là một đại yêu lợi hại, Lục Lâm Sinh ăn hắn cũng không dễ dàng như vậy, thời gian ăn tương đối dài, lúc ấy hắn còn khó được đánh giá một chút hình thức của đồ ăn——“Cái đuôi của người màu đen, có hoa văn, không có vẩy đẹp màu trắng …… còn không có móng vuốt.”

Ở Lưu Quân nghe thấy lời này của Lục Lâm Sinh, thời điểm hấp hối còn gầy gù cho Lục Lâm Sinh một kích.

Người mẹ nó đã ném ta vào trong miệng còn muốn ghét bỏ ta?

Lục Lâm Sinh không thể đồ ăn lớn lên khó coi, dù sao ở trong nhận tri của hắn, chỉ có Bạch Lăng ‘ đẹp ’ nhất. Hình người hay hình rồng đều đẹp nhất, toàn bộ cái gì giống nàng chính là đẹp mắt, không giống nàng chính là khó coi.

Ăn Ở Lưu Quân một com hộp đưa ngân dậm này, lo lắng Bạch Lăng trở về không gặp được mình, Lục Lâm Sinh lại vội vàng rời đi. Còn một đồng lõa tiểu yêu ma hắn chưa kịp ăn hết, chỉ chọn mấy con nhìn qua lợi hại nhất, huyết tinh khi trên người dậm nhất mang đi ăn ở trên đường. Trước khi nhìn thấy Bạch Lăng, hắn vừa mới ăn xong một con cuối cùng.

Động tác lau miệng là theo bản năng, xem như một hạng mục học tập hành vi của nhân loại.

Bạch Lăng chú ý tới động tác này, hỏi hắn: “Có phải người mới vừa ăn cái gì hay không?”

Lục Lâm Sinh gật đầu, không giấu nàng, “Ăn mấy yêu ma huyết tinh khi nồng đậm, ta thích huyết khi nồng đậm trên người bọn họ.”

yêu ma trên người huyết tinh khi càng nặng, chứng tỏ bọn họ giết chóc càng nặng, cực kỳ ít có tình huống giống Lục Lâm Sinh, ăn nhiều yêu ma vẫn không có huyết tinh khi đặc biệt nặng, thường xuyên bị ngộ nhận là tiểu yêu quái, nếu không những đại yêu ma ở yêu Ma Khe cũng sẽ không gọi hắn là quái vật.

“Như vậy a.” Bạch Lăng không nghĩ tới Lục Lâm Sinh ăn chính là ‘ hàng xóm ’ vừa rồi kia, chỉ cho rằng hiện tại những yêu ma lợi hại còn dám chạy đến quanh đây, Lục Lâm Sinh ăn một chút cũng coi như giảm bớt áp lực cho tông môn.

Cho nên nàng lại nói với Lục Lâm Sinh: “Người thật là người tốt …… yêu tốt a.”

Được nàng khen, Lục Lâm Sinh hưng phấn lại với sư rồng, tự nhiên mà lộ ra tươi cười như hoa với nàng, “Nàng thích ta như vậy, ta đây sẽ luôn như vậy.”

hẳn nhìn qua rất cao hứng, Bạch Lăng có chút chịu không nổi cúi đầu nghiền nghiền mặt có dưới chân, lúc này mới quay đầu nhìn về phía khác, “Được rồi, chúng ta đi Dữ Yên Sơn.”

Nàng nói tới chuyện này, “Người có biết đường hay không a? Ta không giỏi nhận đường.”

Lục Lâm Sinh biết đường, không có thứ chương mất tồn tại, chỉ có hắn và Bạch Lăng, hắn vui vui về và đưa Bạch Lăng đi.

Advertisement / Quảng cáo

Hai người lúc này thay đổi đường đi Dữ Yên Sơn, trên đường đi ngang qua thành trấn, Bạch Lăng vào thành mua chút đồ ăn, để cho nàng kinh hi chính là trong thành này nàng tìm được ột cay vị nồng đậm, hương vị đó làm nàng hồi tưởng lại cái lẩu trước của bà ngoại mình yêu nhất, lúc đi cơ hồ nàng mua hết tất cả ớt cay trong thành, nghĩ chờ lúc trở về, có thể nấu một bữa lẩu cho sư phó và các sư huynh nếm thử.

Nàng làm viên ớt cay dễ nhai, bị vị cay trong miệng kích thích muốn khóc, thấy Lục Lâm Sinh vẫn nhìn mình, liền thuận tay đưa mấy viên ớt cay tự làm cho hắn, “Người cũng muốn ăn nga? Người thử hương vị này xem, ta thích nhất辣!”

Nàng đưa đồ vật, Lục Lâm Sinh đều thực quý trọng, giờ tay tiếp nhận, giống như nàng, cho vào trong miệng nhai.

Sau một lát, Bạch Lăng nghe thấy bên cạnh truyền đến một trận tiếng nôn mửa.

Bạch Lăng: “???”

Lục Lâm Sinh: “Oe ——”

Bạch Lăng: “Người không có việc gì đi? Chỉ là ớt cay mà thôi, yêu ma người còn có thể ăn, ăn ớt cay cái lang này còn nòn nga?” Nàng kỳ quái cực kỳ, chỉ có thể tiến lên vỗ vỗ lưng Lục Lâm Sinh, chân tay luống cuống nhìn hắn nôn khan.

“Người uống chút nước, tới, cẩn thận một chút.” Bạch Lăng thuận tay rót cho Lục Lâm Sinh một bình nước đầy, nhìn khuôn mặt tiểu bạch kiểm của hắn tràn đầy mờ mờ, an ủi hắn: “Hào lạc hào lạc, lần tới không cho người ăn cay辣.”

“Có thể là người không quen ăn cay, lập tức ăn nhiều như vậy mới chịu không nổi, lần tới chúng ta ăn hơi cay, khẳng định sẽ không như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 3 - Chương 65: Những cái này cũng tặng cho người, cái màu vàng càng đẹp

Lục Lâm Sinh từ lúc nhỏ yếu bị rất nhiều yêu ma nuốt vào trong bụng, đến bây giờ cường đại có thể nuốt ăn rất nhiều đại yêu ma, đây là lần đầu tiên phát hiện còn có đồ vật mình không thể ăn.

Thứ này nuốt vào, hẳn không cảm giác được ‘ cay ’ như Bạch Lăng nói, chỉ là thân thể có phản ứng bài xích tự nhiên, bức bách hẳn chủ động học ra ‘ dị vật ’, Lục Lâm Sinh chính mình cũng cảm thấy ngạc nhiên. Kinh dị qua đi, chính là khó chịu, thử Bạch Lăng thích, vì cái gì hẳn không thể tiếp thụ? hẳn có chấp niệm sâu nặng, liên quan đến loại việc nhỏ này cũng dị thường để ý, nồn xong rồi vẫn luôn dằn mặt tự hỏi.

Bạch Lăng thấy hẳn như vậy, còn tưởng rằng hẳn ăn ột cay khó chịu, lại cứng rắn rót một bình nước cho hẳn. Nàng trong bất tri bất giác đối với Lục Lâm Sinh càng ngày càng thân cận. Lúc trước Lục Lâm Sinh đối với nàng cũng đủ kiên nhẫn nhân nhượng, nhưng cảnh tượng hẳn nuốt ăn yêu ma ai đến cũng không cự tuyệt vẫn mang đến chút ảnh hưởng với nàng, lúc này bởi vì hẳn ăn mấy miếng ớt cay bị cay nồn ra, Bạch Lăng ngược lại cảm thấy hẳn đáng yêu hơn.

“Người không thể ăn cay, nếu lần sau có yêu quái bôi ột cay trên người, người có ăn không?”

Lục Lâm Sinh bị Bạch Lăng xảo quyết hỏi một vấn đề, cuối cùng nói: “Ta lần sau thử lại.”

Bạch Lăng ngắm lại cái hình ảnh đó —— Lục Lâm Sinh cầm một yêu ma hình dạng kỳ quái, trước lấy nước ớt cay chấm một cái, xong rồi lại ăn luôn, ăn đến một nửa liền nôn ra, ăn một nửa nhỏ ra yêu quái còn chưa chết hẳn —— không, vẫn không nên nghĩ tiếp, hình ảnh làm người ta có vẻ không tiêu thụ được.

“Ta cho người chút bột ớt, nếu người muốn thử, trực tiếp bôi bột ớt lên cũng thuận tiện.” Bạch Lăng không nói láo, lấy sức lực của nàng hiện tại, làm bột ớt cũng không cần cối xay, trực tiếp dùng tay nhệnhàng bóp đồng lớn ột cay làm thành bột.

“Ta nói với người, hạt ột cay này nếu chiến qua đầu, lại sát thành bột, hương vị thơm cực lực!” Nàng vừa đi đường vừa niết bột ớt, còn phổ cập khoa học cho Lục Lâm Sinh về cách ăn ột cay.

Advertisement / Quảng cáo

đi một đoạn đường, nàng niết xong một túi bột ớt, cho Lục Lâm Sinh, “Cầm ăn đi thôi.”

Nếu nàng đưa, Lục Lâm Sinh đương nhiên vui vẻ tiếp nhận, không bởi vì trận nồn nửa lúc trước kia mà sinh ra bài xích, hơn nữa hẳn còn thực nhanh dùng đến.

Bạch Lăng: “.....”

Lục Lâm Sinh học một con yêu quái có răng nanh hai mắt bạo đột, lần da trơn trượt, động tác hơi mang mới lạ rải bột ớt lên người nó, yêu quái kia mặt dính đầy bột ớt, dị thường tức giận, mở ra cái miệng rộng máu chảy đầm đìa thét chói tai gây gổ, nghiêng diện lại ăn một miếng bột ớt nữa, bị Lục Lâm Sinh làm cho thiếu chút nữa tắt thở tại chỗ, Bạch Lăng nhìn thấy có chút muốn khuyên hẳn, không cần đập hủ đồ ăn như vậy.

Ăn yêu vật sát bột ớt xong, Lục Lâm Sinh không có phản ứng gì. Bạch Lăng thấy sắc mặt hẳn như thường, rất là vui mừng, “Người xem, ta đã nói hơi cay là có thể.”

Chờ Bạch Lăng vừa bỏ đi, Lục Lâm Sinh che lại ngực, mặt vô biểu tình ở sau thân cây nồn ra một trận. hẳn biến trở về nguyên hình mới nồn, sợi tơ đen nhánh bọc quanh hình người cao gầy mở ra một cái miệng đen như mực, phun ra nửa bộ hải cốt, yêu vật kia còn chưa hoàn toàn bị tiêu hóa, chết khôngghâm mất mà dùng đôi mắt to trừng hẳn. Lục Lâm Sinh biến trở về bộ dáng thư sinh, cùng cặp mắt kia nhìn nhau một chút, thấy đối mắt thế nhưng còn ục ục đảo qua một vòng, hẳn nhấc chân dẫm vào trong đất, ẩn thật sâu xuống.

Sau khi Bạch Lăng trở về, hẳn đã không có chuyện gì, ngồi ở dưới tàng cây chờ nàng, tiểu thư sinh bóng dáng đơn bạc cho người ta cảm giác không có khác biệt với hóa đầu đại nhò màu trắng bên chân kia, hai bên tôn nhau lên. Bạch Lăng cảm thấy thú vị, nầm hoa đại nhò, cười ha ha nèm cho Lục Lâm Sinh, Lục Lâm Sinh lại vui vẻ bắt được, một đường nâng niu trong tay.

Về sau trên đường, Lục Lâm Sinh liền bắt đầu ‘ chú ý ’ ăn như vậy, còn ăn phi thường hung, Bạch Lăng cho hẳn một túi bột ớt kia thực nhanh đã dùng xong rồi.

Bạch Lăng có điểm kinh ngạc, “Người thích ăn ột cay như vậy? thật nhìn không ra ngay từ đầu còn không thể ăn ác.” Bất quá có người cùng sở thích, có thể cùng nàng thích đồ ăn như nhau, nàng đương nhiên phi thường vui vẻ, lại thay hẳn làm bột ớt.

“Người muốn ăn thì ăn, vì sao còn phải dùng loại đồ vật này tra tấn ta!” yêu ma bị ăn trước khi chết phát ra gào thét như vậy. Lục Lâm Sinh không dao động, động tác quen thuộc mà rải lên một đợt bột ớt, tiếp theo nuốt nó vào.

Bạch Lăng hiện tại trên cơ bản không nhìn hẳn ăn cái gì, ở một bên chờ hẳn ăn xong. Nàng vẫn luôn cho rằng Lục Lâm Sinh có thể ăn cay, thậm chí thích cái hương vị này, nhưng hai người ở bên nhau, không có khả năng vĩnh viễn không có sơ hở, Bạch Lăng mới lần ngẫu nhiên dưng vào Lục Lâm Sinh biến trở về nguyên hình nấp ở một bên nồn ra, nàng mới phát hiện chân tướng.

“Người có phải cần bản là không thể ăn ột cay hay không?” Bạch Lăng đứng ở trước mặt Lục Lâm Sinh hỏi hẳn.

Lục Lâm Sinh đương trường bị bất gặp, vẫn là nguyên hình đen như mực, lập tức quen biến trở về hình người, theo bản năng che che hải cốt yêu quái nhỏ ra ở phía sau.

Bạch Lăng tức muốn nắm lỗ tai hẳn, nhưng hẳn ở dạng này, đến đôi mắt đều không có, lấy đâu ra lỗ tai, vì thế cả giận nói: “Người biến thành hình người!”

Lục Lâm Sinh biến trở về dạng người, liếc nàng một cái, có chút lo sợ không yên. Bạch Lăng giờ tay đútúm lỗ tai hẳn, “không thể ăn người phải nói cho ta, người cậy mạnh có tác dụng gì a, còn không phải chính người chịu tội, thân thể đều bị làm hư lặc, người cái đồ khờ da!”

Lục Lâm Sinh nghiêng đầu, nhìn nàng lấy lòng: “Ta có thể ăn, ăn nhiều là có thể ăn.”

Bạch Lăng muốn cho hẳn một chường làm hẳn thanh tinh dầu óc, nhưng nghĩ đến tay mình lực lớn, lại từ bỏ, túm đầu hẳn lắc lắc, “Người nghe một chút, đầu chỗ này có phải bị nước vào không a!”

Lục Lâm Sinh nghe nghe, không nghe thấy tiếng động, nói: “không có tiếng gì.”

Bạch Lăng bị hẳn chọc tức đến bật cười, giảo huấn hẳn: “không cần xà này đó với ta, người không thể ăn ột cay, về sau không được ăn nữa! Có nghe không?”

Lục Lâm Sinh tư thế kỳ quái cong eo, thành kính trả lời: “Nghe rồi, ta không ăn.”

hắn đại bộ phận thời gian đều như thế này, Bạch Lăng nói cái gì chính là cái đó, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có ngoại lệ.

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lăng là người không chịu nổi lúc gặp những người nhỏ yếu đáng thương, nếu gặp được, chính mình có thể giúp, nàng đều nguyện ý thuận tay giúp một chút, trên đường nàng nhìn thấy những người bị yêu ma hãm hại, đều sẽ dừng lại hỗ trợ, rửa sạch yêu ma ăn thịt người chung quanh, nếu gặp người quá nghèo, nàng còn tiếp tế một chút, đưa mấy viên trân châu cho bọn họ đi đổi tiền mua lương thực. Chỗ này liền xảy ra vấn đề, Lục Lâm Sinh không muốn thấy nàng đưa trân châu cho người ta.

“Vì sao nàng phải đưa trân châu cho bọn họ?” Lục Lâm Sinh lần đầu tiên không cười với nàng.

Bạch Lăng dẫu chăm hỏi đầy đầu, “Ta có thật nhiều loại trân châu bình thường này, đưa mấy viên cho bọn họ có vấn đề gì?”

Lục Lâm Sinh lắc đầu, nhìn qua có một chút dọa người, hẳn nói: “không cần đưa trân châu.”

Bạch Lăng nghĩ thầm, đưa bề này còn có chút keo kiệt mà, mấy viên trân châu cũng luyến tiếc tặng người khác. Nàng bỗng nhiên nhớ tới ông ngoại và bà ngoại mình, bà ngoại tiêu tiền ăn xài phung phí, ông ngoại luôn quản bà, không cho bà loạn tiêu tiền. Khi nàng còn nhỏ luôn cảm thấy ông ngoại rất hẹp hòi, bà ngoại chỉ cười ôm nàng thơm một ngụm, nhỏ giọng nói với nàng, “Ông ngoại con lúc mua đồ vật cho ta, chưa bao giờ keo kiệt, con người ông ấy chính là như vậy, đối với người khác, đối với chính mình đều keo kiệt, chỉ hào phóng với ta.”

Hai người mạch nảo đường ai nấy đi, cuối cùng thân kỷ dưới tình huống không có giao lưu lại đạt thành nhận thức chung hài hòa.

Lục Lâm Sinh lấy ra một khối vàng, “không bằng cho bọn họ cái này.”

Tựa như Bạch Lãng có linh túi sẵn có của Long tộc, Lục Lâm Sinh cũng có một cái bao sẵn có, lung tung rối loạn lợc những đồ vật trên người yêu quái, hẳn ăn nhiều như vậy, khó tránh khỏi ăn đến mấy yêu quái giàu có, tiền tài trên người có không ít, chỉ là lúc trước hẳn không muốn dùng, bây giờ tất cả đều đảo ra đưa cho Bạch Lãng. “không cần cho trần châu, cho cái này.”

Bạch Lãng sững sốt trong chốc lát nghĩ trầm, ngoan ngoan, nguyên lai hẳn không phải keo kiệt, mà là luyện tiết ta dùng đồ của ta, tình nguyện ta dùng đồ của hẳn.

Đây..... đây là đối tượng thật tốt! Năm đó nàng muốn bạn trai chính là dạng này lặc! Lớn lên lại ngoan, tính cách lại tốt, còn giống ông ngoại nàng đối tốt với vợ con trong nhà. Tuy rằng ăn không đến trong nôi, nhưng như vậy cũng tỏ vẻ hẳn sẽ không đoạt đồ ăn của nàng a.

Bạch Lãng càng nhìn càng cảm thấy Lục Lâm Sinh không tồi, từ linh túi lấy ra một bao tài trần châu, đưa hết cho hẳn, “Cái này, đều cho ngươi!”

Sau đó nàng liền phát hiện, Lục Lâm Sinh siêu cấp vui vẻ, ôm nhiều trần châu nàng cho như vậy, cười đến cả người sắp tan ra. Về sau Bạch Lãng liền phát hiện lúc hẳn nghỉ ngơi thích ôm trần châu nhìn ngắm, không cần thận ở bên hồ rồi xuống một viên, hẳn sẽ lập tức xuống nước sờ soạng trong bùn tìm ra, làm vật ảo ướt sũng nước.

“Ngươi thích trần châu như vậy a?”

“Ừ.” Lục Lâm Sinh cười đến ngọt ngọt ngào ngào, giống như nhớ tới chuyện gì rất rất tốt, tiếp theo lại nhìn nàng, càng thêm thỏa mãn.

Bạch Lãng thấy hẳn vui vẻ, chính mình cũng cảm thấy vui vẻ hơn, không chút suy nghĩ từ linh túi lấy ra mấy viên trần châu kim sắc khá lớn. Loại trần châu kim sắc này so với trần châu trắng bình thường trần quý hơn nhiều, là một loại khó có nhất.

“Cái này cũng tặng cho ngươi, kim sắc này càng đẹp mắt.”

Thấy những trần châu kim sắc quen thuộc trên tay Bạch Lãng đó, Lục Lâm Sinh hơi ngờ ngẩn, nơi sâu thăm trong ký ức hẳn cũng có một viên trần châu kim sắc như vậy, hẳn biết vật đó đối với mình mà nói là thực trân quý, hẳn muốn vĩnh viễn giữ gìn cẩn thận, chính ở trong quá trình cẩn vuốt lâu dài, hẳn dần dần, viên trần châu kim sắc đó không biết đã không thấy tăm hơi từ khi nào, sau đó tìm ở rất nhiều nơi cũng không thể tìm được.

“Cái này, cho ta?” Lục Lâm Sinh có chút do dự chạm chạm vào những trần châu kim sắc đó.

“Đừng vậy.” Bạch Lãng nhét trần châu vào trong tay hẳn, không hề biết cái này đối với Lục Lâm Sinh mà nói có ý nghĩa gì.

Lục Lâm Sinh tâm tình giống như là..... hài từ nhìn lên ngôi sao, có một ngày phát hiện toàn bộ sao trên bầu trời xa xôi không thể với tới đều bay vào trong lòng ngực mình. hẳn nhìn không được nắm chặt những trần châu đó, tiền lên giăng hai tay ôm lấy Bạch Lãng.

Lúc nàng mắng chửi người, lúc nàng từ gần đều khí thể kinh người, giống như cao chừng hai mét, nhưng bị ôm vào trong ngực, cũng chỉ nho nhỏ mà thôi. Lục Lâm Sinh có loại cảm giác càng cao hứng hơn so với vừa rồi được nhiều trần châu kim sắc như vậy, loại cảm giác này thật xa lạ, hẳn có chút mờ mịt, lại không nở mà ôm trong chốc lát rồi mới buông ra.

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lãng lấy lại tinh thần, gãi gãi mặt, nhìn trời, nhìn cây bên cạnh, ghen nừa ngày không biết nên nói cái gì.

Động tác của Lục Lâm Sinh quá đột nhiên, bỗng nhiên bị người ta ôm lấy, nếu là người không quen biết, Bạch Lãng có thể một cây búa đâm bay ra hơn mười mét, nhưng Lục Lâm Sinh vừa rồi lại lại hình như là bắt đồng một chút. hẳn quá cẩn thận, lại rất cao hứng, yêu thích thật sâu quá thực có thể xuyên qua động tác truyền đạt tới nàng.

không thể nói là chán ghét, chính là có điểm kì quái, làm người ta hơi xấu hổ.

“Ừm..... Chúng ta.....” Bạch Lãng chúng ta nửa ngày, cũng không nhớ ra kế tiếp phải nói như thế nào. Nàng muốn nói thẳng hay là hai người chúng ta kết giao bạn trai bạn gái đi xem khắp nơi, vừa mới nói hai chữ, bầu trời bỗng nhiên bay xuống một mảnh mây đen, từ mây đen rơi xuống một lão già già râu bạc lớn bằng cánh tay, lão già già trong tay cầm một cây quả trứng san hô đỏ như máu, rơi xuống trước mắt nàng liền hô to: “Tiểu chủ nhân! không tốt! Ngươi không cần ở bên này lung lay loạn, mau đi cùng ta!”

Bạch Lãng: “Ngươi là cái gì?”

Lão nhân trầm mặc một chớp mắt, có chút bị phản: “Ta là vô sò lão đầu a!”

Bạch Lãng theo bản năng nhìn về phía lão vô sò bên hông mình, mấy ngày nay lão vô sò cũng không nói chuyện, nhưng mấy năm trước lúc không có việc gì, lão nhân cũng thường xuyên mấy ngày không nói lời nào, nàng đã quen, không phát hiện có cái gì không đúng. Lão nhân lấy quả trứng san hô đó gõ gõ mặt ngoài vô sò, vô sò mở ra, Bạch Lãng mới phát hiện bên trong vô sò xác thật là trống không.

“Ngươi sao lại biến thành cái dạng này, người đi lúc nào, ta vì cái lang gì không hiểu được?” Bạch Lãng mới lạ mà nhìn lão nhân vô sò trước nay chưa từng thấy này. Đời này từ lúc nàng phá xác mà ra, lão vô sò vẫn luôn là dạng vô sò, hiện tại tiểu lão đầu thần kỳ toàn thân trắng trắng này vẫn là lần đầu tiên nàng thấy.

Vô sò lão nhân lấy động quả trứng san hô đỏ trong tay, dì thường kích động khoa tay múa chân, “Trước kia ta bị thương, không biến thành dạng này được, dưỡng lâu như vậy mới tốt hơn một chút, hơn mười ngày trước ta rồi đi..... Bất quá chuyện đó không quan trọng, bây giờ quan trọng nhất chính là, trước hết người phải nghe ta nói, tìm một chỗ trốn đi, rồi khỏi Đông Hải chỗ đó càng xa càng tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 66: Tốt, chúc người thuận lợi

Vô sò lão nhân kích động một phen đến chồm lên rồi cựa cong lên, cả người xoay vòng vòng ở trong không trung, thân mình lớn bằng cánh tay nhìn qua giống như một con búp bê.

Bạch Lãng mới lạ nhìn hẳn, duỗi tay nâng hẳn lên nhìn tới nhìn lui, “Vô sò lão đầu nhi, ngươi thế này, giống như ông già nhân sâm nga.”

Vô sò lão nhân thấy đáng vẻ nàng là cái gì cũng không biết, đã sốt ruột đến sắp điên rồi, dậm dậm chân ở trong tay nàng. “Ai da tiểu công chúa của ta, đừng nói đùa nữa, chúng ta chạy đi đã, tìm một chỗ trốn đi rồi nói tiếp được không nha!”

Bạch Lãng: “Ngươi vẫn không nói cho ta đang trốn cái gì, lúc này ngươi lại định chạy đi nơi đâu lạc?”

Vô sò lão nhân lập tức ngậm miệng, áp a áp ứng, hiển nhiên không muốn nói với nàng. Bạch Lãng bêu môi: “Ngươi không nói ta cũng hiểu rồi, khẳng định là ngươi đi Đông Hải, ngươi không muốn ta đi, là bởi vì bên kia bây giờ rất nguy hiểm, ta còn đoán được Đông Hải là nơi ở của bạch long tộc ngày trước.”

Lão nhân trừng lớn đôi mắt nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu chủ nhân..... Người.....”

Bạch Lãng: “Ta cũng không phải ngốc tử, chuyện này còn đoán không được.”

Advertisement / Quảng cáo

Từ lúc phá xác nàng đã ở Lạc Thủy, bên cạnh có một lão vô sò, luôn lái nhái nói với nàng về Vương và Vương phi, cũng chính là cha mẹ nàng lúc trước, lại hy vọng nàng bình an lớn lên, cũng hy vọng nàng có thể có giáo dưỡng, có lễ nghi. Nhưng mỗi lần nàng hỏi những việc bạch long tộc ngày trước ở nơi nào, tộc nhân khác trong tộc bạch long đã chết thế nào, vì sao chỉ còn lại nàng một con rồng con, lão vô sò liền hàm hàm hồ hồ bỏ qua, chưa bao giờ chịu nói ra.

Rốt cuộc có ký ức đời trước, cũng chưa từng gặp cha mẹ đời này, Bạch Lãng kỳ thật không phải rất để ý chuyện này, lão vô sò không muốn nói, nàng cũng không truy cứu, nhưng nhiều ít nàng cũng có thể đoán được vài phần, ví dụ như tộc bạch long từ trước đến ở Đông Hải.

“Đông Hải rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm ngươi hốt hoảng thành dạng này, một hai bắt ta phải trốn đi? Nếu chuyện gì ngươi cũng không nói cho ta, vạn nhất xảy ra thật, ta phải ứng đối như thế nào cũng không biết.” Bạch Lãng nghiêm túc lên, xụ mặt nhìn qua rất hung. “Có việc quan trọng cũng không nói, để ta tự đoán, ngươi đây không phải vì tốt cho ta, là đang hại ta.”

Vô sò lão nhân bị nàng chộp trong tay, cũng không thể lui, cơ hồ co thành một cục, do do dự dự nói: “Lúc trước Ma Long sắp phá tan phong ấn, lão chủ nhân mang theo toàn bộ bạch long tộc làm hiến tế, dùng Long Thần kiểm trấn

áp trở về, vốn dĩ ít nhất còn có thể trấn áp hơn một ngàn năm nữa, nhưng không biết vì cái gì, Đông Hải có phát sinh dị động, Long Thần kiểm sắp sụp đổ, Ma Long tùy thời có thể phá phong ấn mà ra. một khi hấn ra ngoài, tiểu chủ nhân liền có nguy hiểm.”

“Nga, hóa ra là như thế này.” Bạch Lăng nghe xong lời này, phản ứng không lớn, cũng không truy vấn nữa, chỉ nói: “Vậy ngươi muốn ta trốn đi đâu? Nếu Ma Long kia là nhân vật rất lợi hại, ta tránh ở chỗ nào hấn không phải cũng đều tìm được sao. Nếu hấn mang thù, muốn tới tìm ta, ta không thể về chỗ sư phó, sư huynh……. Lục Lâm Sinh, ngươi cũng không cần đi theo ta.”

Nàng xoay người nói với Lục Lâm Sinh bên cạnh đang trầm mặc nghe.

Lục Lâm Sinh cự tuyệt nàng: “không được, ta sẽ đi theo bên cạnh nàng.”

Bạch Lăng: “Quá nguy hiểm, ngươi không sợ chết a.”

Lục Lâm Sinh hơi hơi mỉm cười với nàng, chết……. Ở trong trí nhớ của hấn, hấn từng chết rất nhiều, rất nhiều lần. hấn sợ nhất chính là tìm kiếm khắp nơi, lang thang không có mục tiêu, lại làm thế nào cũng tìm không thấy nguồn gốc chấp niệm của mình, toàn bộ thân thể đều trống không, dù ăn nhiều yêu ma cũng không lấp đầy.

Bạch Lăng nghĩ thầm đứa bé này tâm nhân còn có chút trẻ con, buồn rầu nói: “Chính ta cũng không biết bây giờ mình muốn đi đâu.”

Lão vô sò đúng lúc kiến nghị: “Có lẽ có thể đi Thần Mộc Sơn thử một lần, đó là nơi làm tổ của tộc phượng hoàng, năm đó tộc bạch long chúng ta cùng với tộc phượng hoàng cũng có chút lui tới, có lẽ bọn họ có thể xem ở tình cảm năm đó mà che chở tiểu chủ nhân một thời gian.”

Vô sò lão nhân thật sự sợ tiểu chủ nhân nhà mình tính tình quật cường, sợ nàng không đáp ứng. Nhưng lần này Bạch Lăng không lãn lộn, trực tiếp đáp ứng rồi, “Được, chúng ta đi Thần Mộc Sơn nhìn xem trước.”

Lục Lâm Sinh nói: “Thần Mộc Sơn cách nơi này quá xa, nếu muốn nhanh chóng đi tới đó, vậy chúng ta cần một ít chuẩn bị.”

hấn nói chuẩn bị chính là công cụ thay thế đi bộ. Bạch Lăng không dám bay, lại còn sợ độ cao, trong khoảng thời gian này bọn họ đều tự mình đi bộ, nhưng bây giờ hiển nhiên không thích hợp chậm rãi đi nữa.

“Để ta nghĩ cách. “Lục Lâm Sinh nói.

không bao lâu, hấn trở về từ trong rừng cây, cầm một con yêu ma bộ dáng kỳ quái, trên người yêu ma có áo giáp thật dày, một cái miệng rộng nước miếng tí tách, trên răng nanh thậm chí còn dính thịt vụn, vừa thấy đã biết không phải yêu ma lương thiện gì, nhưng hiện tại, Lục Lâm Sinh một tay nắm chặt đầu thật dài của nó, giống như tóm lấy dây cương, yêu ma kia cũng không dám giãy giụa, nhìn qua thậm là rất ngoan.

“Tới, chúng ta cưỡi cái này đi, hấn chạy trốn thực nhanh.”

Bị coi như yêu thú để cưỡi, yêu ma bị phản roi lệ: “……” Ta đã chạy nhanh như vậy, còn không phải vẫn bị ngươi bắt được! Chạy trốn nhanh thì có ích lợi gì!

Nhưng hấn không thể nói chuyện, đầu lưỡi còn đang ở trong tay người ta đâu.

Bọn họ an vị trên người con yêu ma này, một đường nhanh như điện chớp đi tới Thần Mộc Sơn. Lão vô sò lại vào vô sò treo bên hông Bạch Lăng, dùng truyền âm nói chút tình huống trước mắt ở Đông Hải với nàng.

Advertisement / Quảng cáo

Nơi đó lúc nào cũng có sóng biển ngập trời cuộn cuộn không thôi, nhóm yêu sinh hoạt ở một vùng biển đó đều đã bỏ chạy, trừ Ma Long đánh sâu vào phong ấn mang đến chấn động, còn có cái miệng vực sâu khổng lồ mờ ra bên cạnh Đông Hải, hiện còn khổng ngừng có yêu ma trào ra, tình huống Đông Hải vô cùng không tốt.

“Ngay cả các tiên nhân tiền đình đối với Đông Hải cũng kính nể viễn chi, không dễ dàng chọc cái phiền toái này, những thượng thần đó càng ngồi cao trên đám mây yên tĩnh xem tình thế, bất quá lần này ta đi thật ra thấy mấy tu sĩ phạm nhân ở nơi đó chém giết yêu ma coi như rèn luyện, tuy rằng năng lực không quan trọng, nhưng phần tâm này thật sự khó có được.” Lão vô sò có chút cảm thán.

Bạch Lăng hỏi hấn: “Ma Long kia là cái tình huống gì, có lai lịch gì?”

Lão vô sò trầm mặc thật lâu thật lâu, lâu đến mức Bạch Lăng không còn kiên nhẫn, bắt đầu dùng ngón tay gõ gõ vô sò, hấn mới sâu kín thờ dài nói: “Ma Long…… đã từng là Long Thần của chúng ta.”

“thật lâu trước kia, chúng thần thượng có âm âm ngã xuống, Long thần đại nhân cũng yên lặng xuống, rất ít hiện thân. Nhưng về sau lại không biết vì duyên cớ gì hấn bỗng nhiên nhập ma, biến thành Ma Long, cuồng tính quá độ mà ăn rất nhiều Long tộc. hấn vốn là thần của chúng ta, lại một lần làm cho Long tộc điêu tàn, cuối cùng Long tộc phải trả giá cực lớn mới phong ấn hấn tại Đông Hải, bảo vệ một bộ phận nhỏ Long tộc có thể tồn tại tiếp để sinh sôi nảy nở.”

Bạch Lăng lúc này thật không biết nên nói cái gì, đơn giản mà nói chính là tổ tông phát điên, làm chết vô số hậu thế.

“Cho nên cha mẹ ta cùng các tộc nhân, chính là vì phong ấn vị long tổ tông này mới bị chết. Vậy Long tộc khác đâu, không chỉ có bạch long tộc chúng ta đi?” Bạch Lăng thuần túy là tò mò.

Lão vô sò thờ dài, “Cái phong ấn này là toàn bộ Long tộc thay phiên gắn kết, Long tộc khác đã sớm điêu tàn, trong tộc cũng chỉ dư lại một ít rỗng, hiện giờ phần lớn là không biết tung tích, tộc bạch long chúng ta vốn là tộc còn bảo tồn được nhiều nhất, ai ngờ……. Cũng chỉ là quang cảnh mấy ngày, quang cảnh mấy ngày mà thôi, giờ chỉ dư lại một mình tiểu chủ nhân. Long tộc, thật đã suy thoái, nhớ năm đó, Long tộc chúng ta ở trong tam giới thanh danh vang dội, đi đến đâu bầu yêu cũng tránh lui, lúc ấy còn không có tiền đình, những thần trên bầu trời đều lễ ngộ có thêm với Long tộc, ai có thể nghĩ đến hiện giờ.”

Lão vô sò thôn thức một trận, bỗng nhiên nói: “Kỳ thật, tiểu chủ nhân còn có thể đi U Phù Sơn tìm Huyền Thương thượng thần giúp đỡ. Tuy rằng tiểu chủ nhân và hấn nháo đến không quá vui vẻ, nhưng rốt cuộc Huyền Thương thượng thần nguyên thần là Long tộc, tộc hắc long cũng chỉ dư lại mình hấn, tiểu chủ nhân và hấn đồng bệnh tương liên, nói không chừng xem ở phần thượng này, có thể hấn……” hấn sợ tiểu chủ nhân tức giận, cho nên lời cũng chỉ nói một nửa.

Bạch Lăng hơi hơi cau mày, “Kỳ thật ta vẫn luôn cảm thấy Huyền Thương thượng thần quá kỳ quái, lần đầu tiên hấn thấy ta, tuy rằng nói chuyện không dễ nghe, khinh thường nhìn lại ta, thực cao lãnh, nhưng cũng là kẻ tính tình dứt khoát. Về sau, hấn đột nhiên bắt đầu dầy dụa, tăng thật nhiều đồ vật, ta cảm thấy hành vi của hấn lập đi lập lại, khẳng định là có vấn đề.”

Bị hoài nghi có vấn đề, Huyền Thương thượng thần một mình ngồi ở Thần Điện, nhìn giao diện trước mặt cả người phát ra khí lạnh.

Trước mắt mới vừa rồi, cốt truyện đã chếch đi rồi tính rồi mù, đến tuyến tình cảm cũng bắt đầu chếch đi—— tuyến tình cảm chếch đi, thuyết minh nữ chính không thích nam chính, mà bắt đầu thích nhân vật khác. Huyền Thương thượng thần tự cho là đã bày mưu lập kế, còn chờ Ma long xuất thế là có thể bực cho nữ chủ cúi đầu xin mình giúp đỡ, làm sao ngờ được chỉ một thời gian không chú ý, thế nhưng đã xảy ra đại biến cố.

hấn lúc trước thấy nữ chính ở Quy Nhất Tiên Tông ngoan ngoãn nhiều năm không xảy ra sai lầm, liền không tiếp tục ngày ngày chú ý, kết quả bỗng nhiên xuất hiện nhắc nhở tuyến tình cảm chếch đi là trực diện cho hấn một cái tát.

Đây là lần thứ ba.

“Lúc này nữ chính thích ai?” Huyền Thương thượng thần lạnh như băng phun ra một câu. Bị biểu nhân cách của thế giới này ảnh hưởng, biểu hiện của hấn là lạnh nhạt cường thế, một khi tức giận, quanh thân đều sẽ hiện lên một mảnh băng sương.

Lấy ra một mảnh long lân màu trắng, dùng thần lực ngược dòng, nhắm mắt tra xét, một lát sau, có mộtdoạn hình ảnh xuất hiện ở trước mắt hấn. Đó là Bạch Lăng cùng một nam tử bộ dáng thư sinh gầy yếu, nam tử kia vuốt tay ôm Bạch Lăng vào trong ngực, trong mắt đều là khuyh mộ và ý cười.

“…… Vô Danh.” Huyền Thương thượng thần bỗng nhiên lạnh lùng hừ một tiếng. yêu ma Vô Danh, nhân vật nam hai này nguyên bản ở trong cốt truyện không được hấn xem ở trong mắt nhất, hấn ta không có tình yêu, dù đóng như tình mật ý cũng đều là giả, xét đến cùng, hấn ta tiếp cận nữ chủ chỉ là vì thỏa mãn tham dục cần nuốt bản năng. Cho dù hiện nữ chủ thích hấn ta, muốn cho phần thích này rách nát cũng là chuyện thực dễ dàng, làm nàng thấy rõ ràng diện mục thật của Vô Danh là được.

Nhưng sự tình lại một lần phát triển vượt qua hấn dự đoán, còn làm Huyền Thương thượng thần cảm giác mùi vị phần không cao hứng.

trên giao diện bỗng nhiên hiện ra một hàng chữ—— “Nhắc nhở, có lẽ người có thể thay đổi phong cách hành sự, như vậy càng có thể vẫn hồi nữ chủ cùng với khí vận thế giới có nguy cơ rơi vào nguy ngập.”

Huyền Thương thượng thần về mặt lạnh nhạt, cao cao tại thượng. “Ta đối với nàng cũng đã đủ mềm mỏng và nhượng nhịn, nếu như vậy còn không được, ta chỉ đành dùng biện pháp của mình xử lý.”

Advertisement / Quảng cáo

Người trời sinh đều sẽ thần phục trước cường thế, chỉ cần hấn bày ra đủ cường đại, lại cho nữ chính này một ít suy sụp, mãi giữa tâm tính nàng, sớm hay muộn nàng cũng sẽ thần phục hấn. Nữ nhân một khi học được thần phục, tâm cũng sẽ luân hãm theo.

con một lễ vật.”

Bởi vì những lời này của hoàng vương, Bạch Lăng và Lục Lâm Sinh tạm thời ở lại chỗ này. Bạch Lăng không vội, dù sao vội cũng vô dụng, chỉ có lâu vò sò khóc khóc chít chít, lại khóc ra một đồng trần châu. Bạch Lăng nhặt lên thu thập tốt, mang theo Lục Lâm Sinh đi những nơi có bán đồ vật trong tộc của bọn họ nhìn xem, nàng vẫn cảm thấy có hứng thú với đi dạo phố.

Nàng ngồi xồm trên quầy hàng xem các loại lưỡi dao bày ra, phần lớn là cốt dao mài ra, cũng không biết là xương cốt của yêu vật gì, cứng rắn sắc bén, thế nhưng không kém so với lưỡi kiếm đúc ra, còn có mấy cái mộc dao màu xanh lá, còn lại là trang trí. Nàng ở đây xem dao, Lục Lâm Sinh bị những trang sức đá quý lấp lánh ở quầy hàng bên cạnh hấp dẫn lực chú ý.

Nam yêu tinh bán đồ vật trên sạp đó treo vật phẩm trang sức rực rỡ muôn màu trên người, các loại đá quý phản xạ quang mang, làm người ta nhìn một cái liền cảm thấy đau mắt, chỉ có thể nghe thấy tiếng hắn nói mềm mềm tình tế, “Người xem đá quý này, chính là ở Nam Ngụ sơn, người nhìn xem sáng lấp lánh thế nào a, giống cái đều thích loại đồ vật lóe sáng này!”

Lúc Lục Lâm Sinh nuốt ần yêu ma, ngẫu nhiên sẽ có được một ít kỷ ức của bọn họ, bởi vậy cũng biết rất nhiều đồ vật, ví dụ như hiện tại nháy ra một kỷ ức mơ hồ, nói Long tộc đều thích những đồ vật sáng long lanh. Hắn nhìn những đá quý lóe sáng đó, nhắc chân đi tới.

Trước sạp còn có hai nam yêu đang mua trang sức, bọn họ đang nói đến giống cái nhà mình, từ chuyện các nàng thích loại trang sức nào, đến tranh chấp địa vị của mình trong gia đình.

một nam yêu khoác vũ y màu đỏ nói: “Thê tử của ta mỗi tháng đều cho ta tiền, ta tích cóp đã lâu, vốn dĩ muốn mua chút đồ vật mình thích, nhưng nhìn thấy cái này lại muốn mua cho nàng, đẹp thì đẹp, nhưng mà quá đắt.”

Advertisement / Quảng cáo

một nam yêu khác vũ y đen vàng giao nhau liền chế cười hắc: “Người ở nhà đến chút tiền riêng còn không có, cũng quá đáng thương đi, ta chính là trộm giữ tiền riêng, cũng đủ cho thê tử nhà ta mua hai cái vòng cổ đá quý như vậy!”

“Ta đương nhiên là có giữ tiền riêng, chỉ không nhiều lắm mà thôi!”

Nam yêu bán đồ vật năm năm rực rỡ nói với hai bọn họ: “Ái nha, hai vị đều là nam yêu tốt yêu quý thể tử, điều tộc chúng ta ở Thần Mộc Sơn nếu nói đến thương thê tử, dù chúng tộc nào cũng phải thua kém!”

Hai người kia nghe xong, trên mặt đều lộ ra tươi cười tự hào. Lão bán nhiều màu lại hỏi Lục Lâm Sinh đứng ở một bên nhìn hồi lâu, “Vị khách nhân này là tới từ bên ngoài đi, người muốn mua cái gì? Người nhìn xem loại đá quý này, gần đây người mua rất nhiều, thực được hoan nghênh, đều là mua cho giống cái nhà mình, xem như đặc sản của chúng ta nơi này, ta xem người và vị khách nhân bên kia là cùng nhau tới, không bằng mua mấy thứ cho nàng?”

Lục Lâm Sinh nhìn trong chốc lát, nghĩ đến tiền trên người mình đều là Bạch Lăng cho, hắn lại không có khả năng nguyên ý dùng trần châu đổi, vì thế nói: “Ta không có tiền mua.”

Nam yêu vũ y đỏ nhìn không được nói: “Huynh đệ, người đây cũng quá đáng thương, so với ta còn đáng thương hơn, ta tốt xấu còn có thể mua nổi.”

Nam yêu vũ y đen vàng hỏi hắc: “Đúng vậy, huynh đệ, người cũng không giữ tiền riêng sao?”

Lục Lâm Sinh: “Cái gì là tiền riêng?”

Các nam yêu: “.....” Thua! Bại bởi một yêu ngoại tộc!

Bạch Lăng cảm hai thanh cốt dao khoa tay múa chân, đi tới Lục Lâm Sinh bên này, “Người đang xem gì đây?” Nhìn thấy đá quý các màu trên sạp, nàng sững sờ, “Người thích thứ này?”

Lục Lâm Sinh thích loại đá quý sáng long lanh này? không được, thế này không khỏi cũng quá đáng yêu đi!

“Người muốn thứ này thì tùy tiện chọn, ta cho người.” Bạch Lăng nói, lại cầm một cái cốt dao trong tay đưa cho hắn, “Ta ở bên kia nhìn thấy cái cốt dao này, dù sắc bén, tặng cho người chơi.”

Nam yêu nhồm: “.....” Thê tử trong nhà cũng thua!

Thần Mộc Sơn ít khách lạ tới, mọi người cùng ở một ngọn núi, cơ hồ đều trộn lẫn quen thuộc, cho nên Bạch Lăng và Lục Lâm Sinh tới nơi này, điều yêu lớn nhỏ tuy rằng giáp mặt không biểu hiện ra cái gì tò mò, sau lưng lại đem việc mới mẻ này truyền khắp, không đến một ngày, cơ hồ đại bộ phận điều yếu đều biết hai vị khách nhân này là một đôi, nam yêu gọi là Lục Lâm Sinh còn ở nhà nhận hết sủng ái từ thê tử hắn, làm các nam yêu trên dưới Thần Mộc Sơn đều hâm mộ không thôi.

“Đó là Long tộc đi? Sao lại cùng một tiểu yêu yêu khí nhạt như vậy thành một đôi?”

“Long tộc từ trước đến nay không chú ý này đó, từ trước nơi này của chúng ta không phải cũng có Long tộc chạy tới theo đuổi người sao. Bay trên trời, bò trên đất, bơi trong biển, không có gì Long tộc không dám làm.”

Bạch Lăng không phát hiện đám điều yêu này ở sau lưng ríu rít cái gì, nàng còn rất thích nơi xinh đẹp này, nếu phòng của khách an bài cho nàng không phải ở trên nhánh cây cao cao thì càng tốt. Nơi này thói quen đối đãi với khách nhân là khách nhân càng tôn quý thì phòng ở càng cao, Bạch Lăng đứng ở trên nhánh cây thứ hai đã bắt đầu vàng đầu hoa mắt, càng đừng nói đi lên thêm mấy tầng, chỉ có thể yêu cầu ngủ ở trong phòng phía dưới.

Nhà ở dưới thấp phần tính tế nhỏ xinh, nằm ở bên trong còn có ánh trăng tưới vào, có thể ngửi được mùi hoa bên ngoài, Bạch Lăng nằm nghỉ ngơi một lúc, cảm giác bên ngoài có bóng dáng đang dong đưa, liền đứng dậy đẩy cửa ra nhìn.

Lục Lâm Sinh ngồi ở trên dây đu kết thành ghế bên ngoài, trong tay ôm một nhạc cụ hình dáng kỳ quái.

Bạch Lăng đẩy cửa đi ra ngoài, đến bên hắn: “Người không nghỉ ngơi ư? Cái này là cái đồ vật gì, buổi sáng hình như nhìn thấy có người ở trên cây cũng đàn cái này.”

Lục Lâm Sinh cho nàng xem nhạc cụ trên tay kia, “Đây là phượng cầm, không phải nàng nói nghe rất hay sao, ta đi tìm người kia học một chút, hắn nói ta có thiên phú, tặng một cây cho ta.”

Đó là nhạc cụ hình dáng giống như trắng tròn, phía trên có một cái tay cầm ngắn ngắn, quần dài lụa xinh đẹp đủ màu, trên mặt gỗ tròn như trắng căng mười hai sợi dây. Bạch Lăng tùy tay búng một cái, sợi dây đàn bên cạnh kia búng một cái liền đứt.

Bạch Lăng: “.....”

Lục Lâm Sinh: “không việc gì, không việc gì, dây đàn này thật mỏng manh, thoáng dùng sức liền đứt, là nó quá dễ đứt.”

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lăng ở trong lòng tự mắng mình, ai bảo không có việc gì lại tiện tay sờ loạn! Làm hỏng rồi! Vừa thấy liền biết nửa đêm hắn không ngủ được, ôm thứ này ngồi ở cửa, chính là muốn đàn cho mình nghe, bây giờ sờ hỏng rồi người ta còn đàn được sao!

Lục Lâm Sinh: “Tuy rằng đứt một dây, nhưng hắn là còn có thể đàn, nàng nguyên ý nghe sao?”

Bạch Lăng lập tức nể tình vỗ tay: “Được! Đàn đàn đàn!”

Lúc nàng không nói lời nào, ngồi ở dưới ánh trăng như vậy, giống như tiểu tiên nữ. Đương nhiên ở trong mắt Lục Lâm Sinh, lúc nàng nói vẫn là tiên nữ.

Lục Lâm Sinh đàn xong một khúc, Bạch Lăng hỏi hắc: “Người thật sự có thiên phú?”

Lục Lâm Sinh: “Người dạy ta đàn nói ta quá lợi hại, hắn đã không dạy được ta, sau đó đưa đàn cho ta, để ta tự mình luyện thêm.”

Bạch Lăng: “Người lang là cái thứ gì lặc, người ta là ghét bỏ người nha!”

Tươi cười trên mặt Lục Lâm Sinh chậm rãi tan đi, lại cúi đầu chậm rãi rì búng hai cái.

Bạch Lăng: “Thôi lặc, ta lại không chê người, người chậm rãi luyện đi, về sau khẳng định đàn dễ nghe hơn người kia.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

“Chúng ta hình như bị người khác ném vào một cái hộp to.” Bạch Lăng nói giữa đầu nhìn lại. Phía trên một mảnh đen nhánh, nàng lại búng tay một cái, những dạ minh châu đó bay lên trên, tới độ cao nhất định, rốt cuộc không thể đi lên nữa, lúc này bọn họ ở phía dưới nhìn những dạ minh châu đó, cũng chỉ có thể nhìn thấy mấy điểm sáng, như là ngôi sao trên bầu trời.

“Ta đã thử, không thể đi lên.” Lục Lâm Sinh nói.

“Cái đồ quy tôn nào ăn no không có chuyện gì nhốt chúng ta vào nơi đây!” Bạch Lăng tức nhảy dựng lên chỉ vào trên đầu kêu: “Có bản lĩnh liền ra đây cho lão tử, chơi ám chiều.”

Nàng mới vừa nhảy dựng lên còn chưa rơi xuống đất đã được Lục Lâm Sinh chặn ngang ôm lấy, lui ra sau một khoảng cách thật lớn. Bạch Lăng nghe thấy phịch một tiếng, có thứ gì nện thật mạnh ở nơi nàng vừa đứng.

Bạch Lăng lại vung ra một ít dạ minh châu, toàn bộ không gian thật lớn đều phủ một tầng ánh sáng mờng lung. Nàng thấy rõ thứ vừa nện xuống là một con ma thực xấu, không chờ nàng nhìn kỹ, thanh âm bang bang liên tiếp không ngừng vang lên, nàng vội kéo Lục Lâm Sinh thối lui đến trước một vách tường màu lục đậm, nhìn phía trên hơn mười con ma rơi xuống như trời mưa. Những ma đó có chết có tàn có ngóc, tụ ở bên nhau phát ra các loại tiếng kêu kỳ quái phảng phất giống hiện trường tai nạn xe cộ.

Bởi vì không gian rất lớn còn tự phản hồi thanh âm, cho nên quần ma này kêu to lên hiệu quả phi thường đáng sợ.

Bạch Lăng chôn đầu vào vách tường sau lưng: “thật ồn.”

Lục Lâm Sinh liền nhào qua ăn sạch sẽ bọn họ, toàn bộ không gian đã không có ma kêu, chỉ còn lại có tiếng vang trùng trùng điệp điệp, cuối cùng trở về an tĩnh.

hắn trở lại bên Bạch Lăng, phát hiện nàng đầy mặt suy tư, tựa hồ đang tự hỏi vấn đề nghiêm túc gì đó.

“Ta vừa rồi nghĩ địch nhân nhốt hai chúng ta vào nơi đây, nhưng hiện tại suy nghĩ một chút lại cảm thấy kỳ quái.” Bạch Lăng lôi kéo hắn phân tích, “Người xem, nói không chừng là muốn cứu ta mới nhốt chúng ta ở chỗ này, sợ bị Ma Long kia tìm được, còn không quên đưa đồ ăn xuống cho người.”

Lão vô sô: “Tiểu chủ nhân người hồ đồ! nhốt người ở nơi rách nát này sao có thể có hảo tâm!”

Lục Lâm Sinh nói với Bạch Lăng: “Ừ, nàng nói đúng.”

Lão vô sô: “.....” Ta luôn bôi vôi mình không đủ trẻ, không theo kịp ý nghĩ của các người mà có vẻ không phù hợp.

Bạch Lăng: “Cho nên rốt cuộc là quy tôn quy nhi từ nào nhốt chúng ta lại!” Suy đoán đối phương có thể là có ý tốt rồi, Bạch Lăng thực chú ý đối quy tôn (cháu của rùa) thành quy nhi từ (con của rùa), lễ phép tăng thêm một bồi phận cho độc thủ phía sau màn.

Lúc các nàng nói chuyện trong chốc lát này, lại có ma bị ném xuống

Bạch Lăng: “Tốc độ đưa đồ ăn cho người có phải quá nhanh hay không lạc?”

Advertisement / Quảng cáo

Lại qua một thời gian. Oánh oánh ——

Bạch Lăng: “Người nhốt chúng ta lại khẳng định hiểu được người phải ăn thật nhiều.”

Lục Lâm Sinh: “Răng rắc răng rắc.”

Bạch Lăng: “..... Người đã ăn no chưa?”

Biến thành hình yêu, Lục Lâm Sinh nhỏ ra một khung xương bị ăn sạch sẽ, kéo đến trước mặt nàng. “Chỗ này cái gì cũng không có, cái này có thể làm giường cho nàng ngủ.”

Bạch Lăng gõ gõ khung xuron của ma: “Ồ trên xương cốt ngủ không ngon, bắt quá ta có thể làm như vậy.”

Nàng lật khung xương lại, từ linh túi móc ra một cuộn giao sa quấn lên làm cái võng. “Người thử cái này, trước kia ta ở Lạc Thủy, chính là ngủ loại võng này!”

Lục Lâm Sinh nằm thử trên đó, cười thành hoa với nàng: “Nằm thoải mái.”

Huyền Thương thượng thần ở bên ngoài nhìn thấy, mặt vô biểu tình: “.....” Ta nhốt các người ở chỗ này là muốn tra tấn các người hay là muốn các người tới nói chuyện yêu đương???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 70: Ừ, ta có chút đổi

“Lục Lâm Sinh?”

Bạch Lăng hô một tiếng, không nghe thấy trả lời, lại cao giọng hô, “Lục Lâm Sinh?!”

Thân hình đang cắn nuốt ma dừng lại, một lát sau truyền tới một thanh âm hàm hồ, “Ừ? Ta ở đây, làm sao vậy?”

Bạch Lăng ngồi ở trên võng nhìn bóng dáng đen nhánh ở góc bên kia. Nàng vừa mới tỉnh ngủ, dạ minh châu đang trôi nổi ở bên cạnh nàng, Lục Lâm Sinh bên kia cũng không ở trong phạm vi chiếu sáng của dạ minh châu, vẫn một mảnh tối tăm, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hằn cùng một đồng xác ma hỗn độn. Vì không ảnh hưởng đến Bạch Lăng nghỉ ngơi, lúc Lục Lâm Sinh ăn đều sẽ kéo những xác ma bị ném xuống đó tới một góc bên trong để ăn.

Bọn họ bị ném vào nơi này đã mấy ngày, dù ban đầu Bạch Lăng khí định thần nhàn, hiện tại cũng không khỏi bắt đầu bức bối khó chịu, rốt cuộc nàng vẫn là nữ hài tử còn trẻ. Dù là khốn cảnh này trốn không thoát hay là lâu dài không thấy mặt trời, đều mang đến áp lực tâm lý cho nàng. Nhưng để nàng cảm thấy bất an không phải những thứ này, mà là Lục Lâm Sinh.

Nàng từ trên võng nhảy xuống, mang theo dạ minh châu đi về phía Lục Lâm Sinh, mới vừa đi ra ngoài vài bước, Lục Lâm Sinh liền ra tiếng, hắn nói: “Bên này có chút bẩn, nàng không cần tới đây, sẽ làm bẩn giày.”

Bạch Lăng theo bản năng dừng bước chân lại, nhìn nhìn giày mình, đây là một đôi ủng không trắng nhiễm một hạt bụi, làm một bạch long, nàng biến ra hình người nhìn qua cũng đủ sạch sẽ, nàng cũng không dễ dàng bị tro bụi lây dính vết bẩn như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Ở lại trong chốc lát, Lục Lâm Sinh từ trong một góc đi ra, chậm rãi đến gần nàng. Bạch Lăng thấy cái bóng dáng cao hai mét đó đi ra từ trong bóng tối, từ cao biến thành thấp, cuối cùng biến thành độ cao của nhân loại nam giới bình thường, đi đến bên nàng, được dạ minh châu chiếu rọi lộ khuôn mặt ra, Lục Lâm Sinh nhìn qua đã không có gì khác biệt thường, vẫn là bộ dáng thư sinh văn nhạo.

“Nàng tỉnh rồi?” Lục Lâm Sinh nói.

Bạch Lăng liếc hắn một cái, đi theo hướng hắn vừa rồi, nhìn thấy ma còn chưa ăn xong ở trong một góc. Mấy ngày này bị ném xuống tất cả đều là ma, cũng không có ngoại lệ.

Chuyện này làm Bạch Lăng ngày càng bất an, nàng cảm thấy Lục Lâm Sinh giống như có chút bất đồng vi diệu—— Có lẽ đó chính là nhạy bén của nữ hài tử, cũng có thể là thiên phú của Long tộc. Ma ném vào thật sự quá nhiều, Lục Lâm Sinh lại cái gì đến cũng không cự tuyệt, không biết ngày đêm ăn nhiều đến bao nhiêu, nàng cứ cảm thấy như vậy không tốt lắm.

Lại qua hai ngày, Bạch Lãng tỉnh lại phát hiện Lục Lâm Sinh bên cạnh biến về nguyên hình đen như mực, hẳn không còn giữ được bộ dạng con người. Nàng lập tức hiểu được, đây là hẳn đã không có cách nào duy trì hình người nữa. Nàng nhìn bóng dáng Lục Lâm Sinh phát ngốc trong chốc lát, đó là bộ dáng quái vật, phía sau một đôi cánh màu đen rũ xuống, lông chim màu đen chạm ở bên chân nàng, che đầy chân nàng.

Bạch Lãng bỗng nhiên nhảy dựng lên, túm lấy Lục Lâm Sinh đang trầm mặc, đi đến trước núi thấy ma không lộ đó, lời ít ý nhiều: “Ăn!”

Bóng dáng mảnh dài màu đen do dự một chút, toàn bộ thân thể hơi hơi dong đưa, lúc Bạch Lãng dờ dẩn lại dứt khoát một lần nữa cho thấy ý tứ bảo hẳn ăn đi, hẳn liền lao đến những xác ma dử tợn đó. Thực mau, hẳn tựa như người cực kì đói, rồi cuộc ăn được đồ ăn mà làm vào điên cuồng.

Bạch Lãng nghe thanh âm bên tai, có loại thoát thở ra một hơi, tìm lại đột nhiên cảm thấy bị bóp càng mạnh. Nàng quay đầu ngồi xồm xuống, ôm đầu gối mình, chôn đầu vào đó.

.....

Huyền Thương thượng thần mất lạnh nhìn cảnh tượng trong đình trước mặt, lộ ra một thân sắc chán ghét lại kinh thường đối với quái vật đen nhánh nhào vào xác ma kia, lúc chuyển đến trên người Bạch Lãng, lại biến thành nhìn kỳ và chờ mong. Bạch Lãng không chế Lục Lâm Sinh làm hẳn có kinh hãi nhỏ, bất quá hẳn tuyệt không tin tưởng thân thể yếu ma có thể bị ‘ thuận phục ’, hiện tại giữa bọn họ càng hài hòa, Huyền Thương thượng thần càng chờ mong một màn bọn họ ở trong đình này xé rách ôn nhu, tàn sát lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Củng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 71: Bây giờ ta có một ý tưởng

Huyền Thương thượng thần đương nhiên sẽ không để nữ chính Bạch Lãng từ vong, rồi cuộc chuyện này đối với hẳn cũng không có chỗ tốt nào, hẳn bất quá là muốn làm Lục Lâm Sinh lộ ra gương mặt thật ở trước mặt Bạch Lãng. Chỉ cần bọn họ trở mặt tương sát, đương nhiên trước khi Bạch Lãng chết, hẳn sẽ vớt nàng ra.

Còn nếu Bạch Lãng chấp mê bất ngộ, hẳn sẽ lựa chọn nhìn Bạch Lãng đi tìm chết —— dù phải từ bỏ thể giới này.

nói đến cùng, Huyền Thương thượng thần tự thái cao cao tại thượng như thế, bất quá là bởi vì hẳn có rất nhiều khí vận thể giới tụ tập, mà Bạch Lãng cũng không phải nữ chính duy nhất của hẳn, nếu nàng giống hai nữ chủ thể giới trước làm hẳn bức bối như vậy, thì hẳn tình nguyện cho nàng đi tìm chết. Cho nên biết rõ sách lược buông dáng về lấy lòng khả năng càng dùng được với Bạch Lãng, hẳn vẫn không muốn vứt bỏ thể diện và quyền chủ đạo của mình. Biểu nhân cách của hẳn đối với chuyện yêu nữ chính, phần lớn căn cứ vào đoạt lấy, bá chiếm cùng với dục vọng không chế. Mà thay đổi nhân cách rồi, hẳn càng không có cách nào có tình yêu thực sự đối với nữ chính kinh thường nhìn lại mình, hoàn toàn bất đồng với mình mong muốn.

hẳn vẫn hy vọng dùng phương thức dè ép bằng sức mạnh và phá hoại, đạt được thắng lợi hẳn muốn.

Vào lúc này đây, hẳn cảm thấy mình sẽ thắng lợi.

.....

Lục Lâm Sinh đã ăn rất nhiều ma, nhưng hẳn vẫn luôn không dừng lại. Bạch Lãng đứng ở dưới chân núi xác ma giữa đầu nhìn đã lâu, vẫn chỉ nhìn thấy hẳn ở phía trên không ngừng nuốt ăn. hẳn ăn càng nhiều, thì như càng tham ăn, tình hình này làm Bạch Lãng cảm thấy thực không ổn.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng ở phía dưới gọi tên của hẳn, “Lục Lâm Sinh!”

hẳn tựa hồ không nghe thấy, vẫn cứ đang điên cuồng nuốt, có vũng máu đọng dưới chân núi thấy ma, Bạch Lãng cúi đầu nhìn nhìn ửng trắng của mình đập lên máu.

Nàng không gọi Lục Lâm Sinh nữa, mà là thối lui ra xa núi xác ma, đặt ánh mắt lên đỉnh đầu. Đó là chỗ bọn họ tiến vào, nếu chỗ khác không ra được, có lẽ chỉ có nơi đó có khả năng.

Nàng có bệnh sợ độ cao nghiêm trọng, tuy sơ phỏ và các sư huynh mỗi lần thấy nàng dùng hình rồng đi trên mặt đất với dáng vẻ kì quặc đều sẽ chế cười bệnh sợ độ cao của nàng, nhưng trên thực tế đây không phải một chuyện buồn cười, bởi vì chuyện này đối với nàng là vô cùng đáng sợ. Bạch Lãng là thuộc về loại bệnh sợ độ cao nghiêm trọng nhất, có thể là đi truyền, cũng có thể là khi còn nhỏ bị cha ruột của mình kích thích, hoặc là cả hai lí do. Trong sinh hoạt nàng hoàn toàn không đi lên chỗ cao, hoàn toàn tránh tầng cao.

Nếu có bệnh sợ độ cao một số người ở chỗ cao có lẽ chỉ là choáng váng muốn nôn, nhưng mà Bạch Lãng, nàng sẽ thờ không nổi, toàn thân nhũn ra cho đến ngất đi. một lần nghiêm trọng nhất, nàng bị đồng học chơi đùa đưa lên mái nhà pha lê của tòa nhà lớn ngấm cảnh, bị mất mồi vừa bỏ xuống, thấy rõ cảnh tượng trước mặt, trước mắt nàng biến thành màu đen, cả người rết run, mồ hôi lạnh nháy mắt ướt sũng quần áo, trực tiếp ngã xuống. Sau đó rồi cuộc không ai dám lấy cái này đùa giỡn nàng, từ đời trước đến đời này, không ai bức nàng, chính nàng cũng không ép bách mình là con rồng chân chính bay ở trên trời.

Nhưng lần này, thật sự tránh cũng không thể tránh.

Nàng xây dựng tâm lý cho mình trong chốc lát, nhắm mắt lại, biến thành một tiểu bạch long xinh đẹp. Vây trắng đến sáng lên, sợi râu thoai mái thanh tân sạch sẽ, thân hình thon dài tron bóng, còn có mắt to sáng ngời.

Lão vô sò thấy nàng ngẩng đầu nhìn lên trên, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu chủ nhân, người không phải là muốn.”

một chữ bay còn chưa nói xong, bạch long đã phóng lên cao, quanh thân là dạ minh châu quay chung quanh phát ra quang mang, bởi nàng cùng tới gần tám chấn trên đỉnh đầu kia.

Cái không gian vậy khốn bọn họ rất lớn, cái chấn cao nhất trên đỉnh đầu cũng cao phi thường. Bạch Lãng mới vừa bay lên không được bao lâu, còn chưa đựng tới tám chấn, đã bắt đầu cảm thấy toàn thân lo lắng. Nếu trạng thái tốt, có lẽ tình huống sẽ hơi tốt hơn, nhưng hiện tại nàng khẩn trương cực độ, trạng thái không ổn, cũng khiến cho nàng càng thêm khó chịu. Nếu bình thường, khả năng Bạch Lãng đã nhịn không được sợ hãi từ đây lòng mà từ bỏ, nhưng hiện tại nàng cần rằng tiếp tục bay lên trên, tận lực không nhìn chỗ khác, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm chỗ cao nhất.

Lão vô sò cảm thấy tiểu chủ nhân khó chịu và suy yếu đến sắp khóc, tiểu chủ nhân từ lúc sinh ra đã cùng ở bên hẳn, hẳn nhìn tiểu chủ nhân lúc trước kháng cự bay lên như thế nào, cho dù hẳn thực hy vọng tiểu chủ nhân có thể giống con rồng bình thường, nhưng hẳn nhìn tiểu chủ nhân khó chịu, cũng không đành lòng bức bách nàng, cũng mở một con mắt nhắm một con mắt đối với việc nàng ‘ lười biếng ’, ngẫu nhiên lại nhai nhắc nhở, nhưng hẳn cũng không nghĩ tới có một ngày tiểu chủ nhân thật sự sẽ bức bách chính mình như vậy.

“Tiểu chủ nhân! Aiii!”

Sắp đến bên cạnh tám chấn, Bạch Lãng vẫn không có thể kiên trì tiếp, trước mắt tối sầm, tiếp theo liền ngã xuống. Bạch long rơi xuống rất nhanh, dạ minh châu chung quanh cũng giống sao băng rơi xuống theo.

Lão vô sò hét lên: “Tiểu chủ nhân!” hẳn không thể không biến thành hình người, lão nhân to bằng cánh tay định lôi kéo bạch long đang ngã xuống, nhưng tựa như một con kiến kéo không được voi, cần bản hẳn không ngăn được Bạch Lãng rơi xuống. Cũng may Bạch Lãng bị lão vô sò túm chòm râu phát đau, thời điểm cuối cùng khỏi phục một chút thần trí, miễn cưỡng đáp xuống mặt đất, không bị quăng ngã chết. Nàng đáp lên mặt đất, lão vô sò chân mềm ghé vào bên đầu nàng, “Người suốt hù chết lão nhân gia ta!”

Bạch Lãng không nói, nàng nghỉ ngơi trong chốc lát, lại đứng lên. Lão vô sò thấy nàng có ý tứ tiếp tục bay, sợ tới mức ôm lấy móng vuốt nàng, “Tiểu chủ nhân, chúng ta không thử nữa, vô dụng, người không cần làm loại chuyện phi công này.”

“Chuyện gì không thử đều là phí công.” Bạch Lãng lại lần nữa bay lên. Lúc này nàng nhìn thoáng qua bóng dáng gầy yếu trên núi xác ma kia, nhìn thoáng qua, lại tiếp tục bay lên trên. Lần thứ hai thậm chí nàng không thể bay đến độ cao như lần đầu tiên, miễn miễn cưỡng cưỡng hạ xuống, thời gian nàng nghỉ ngơi càng dài hơn.

Lão vô sò vào lần thứ ba nàng muốn thử đã không nói, chỉ vào lúc nàng nghỉ ngơi trấn an mà vuốt đỉnh đầu cùng cái mũi giống ghé con của nàng, giống khích lệ trẻ con mà khen nàng, “Tiểu công chúa của chúng ta thật là lợi hại, thật là lợi hại.”

Bạch Lãng: “Người đứng khóc, trán châu đều đã lần khắp nơi, ta lười nhật, chờ ngã xuống không cần thận dẫm vào hạt châu, khả năng ta trượt chân lại té ngã.”

Lão vô sò bị nàng ghét bỏ oa oa khóc lớn. Rất kỳ quái, dĩ vãng hẳn khóc lớn như vậy, Bạch Lãng cảm thấy đầu phát đau, nhưng lần này nàng lại cảm thấy đầu mình đang hôn mê đã dễ chịu hơn rất nhiều, một lần nữa tràn ngập lực lượng.

Lần thứ hai nàng bay lên, rồi cuộc chạm vào cái chấn. Thân thể rồng rất cường hãn, nàng trực tiếp dùng thân thể va chạm cái chấn đó, đáng tiếc không chút sút mẻ, nàng lại định dùng cây búa đập, vẫn cứ vô dụng. Ở hình rồng không am hiểu dùng búa, nhưng muốn nàng ở giữa không trung biến về hình người, khẩu khí nàng vẫn nghẹn kia sẽ buông lỏng, rất có khả năng liền ngã xuống. Cho nên cuối cùng nàng vẫn lựa chọn dùng đầu va

đuôi không ngừng đâm vào.

Advertisement / Quảng cáo

Tiếng bang bang không ngừng vang lên, bóng dáng cao gầy trên núi thấy ma bỗng nhiên dừng nuốt, ngẩng đầu lên. hần thấy bạch long ở chỗ cao, những viên dạ minh châu bên người nàng giống như ngôi sao, nằm ở chính giữa tựa như ánh trăng, tản ra quang huy, chiếu sáng lên hắc ám. trên thân bạch long xinh đẹp tràn ra máu, nàng dùng thân hình mình đánh vào, vảy từ trên người rơi xuống dưới, sau đó nàng cũng mất đi toàn bộ sức lực ngã xuống.

Quái vật cao gầy ở trên núi xác ma đột nhiên mở cánh ra. Cánh của hần so với hình dáng lỏng lác lúc trước có chút không giống, càng lớn hơn cũng càng thêm khó coi, chỗ gắn lên thân thể bắt đầu trở nên có gai giống cánh cứng mà mang theo trên da thịt. hần vỗ cánh thật lớn, tiến lên đỡ được bạch long đang rơi xuống.

Bạch long vết thương chồng chất rơi trên mặt đất, chậm rãi biến trở về hình người. Mấy chỗ trên vảy màu trắng đều dính máu, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Đầu ta bị đâm thật choảng váng, mẹ nó bán phê, ta chảy thật nhiều máu, đau quá nga!” Nàng suy yếu mà mắng mấy câu thô tục.

“Lục Lâm Sinh? Người còn có thể biến thành người hay không?”

Lục Lâm Sinh ôm nàng, đem đồ vật hần là cái đầu dựa vào bên cạnh cổ nàng, nghe một hồi lâu mới lại biến thành bộ dáng thư sinh cũ. Bạch Lăng cảm giác bên cạnh cổ mình có hơi ướt, giờ tay liền túm tóc chỗ thái dương Lục Lâm Sinh một phen.

Nàng đã đổ máu rồi, hần còn chảy nước miếng với nàng, giống cái gì?! Bất quá cần thận ngắm lại, nếu đuôi gà chảy ra nước gà, như vậy người sẽ càng thơm hơn. Bạch Lăng phi một cái, phun ra một búng máu loãng, “Lục Lâm Sinh, người lại chảy nước miếng với ta, ta muốn đánh người!”

Lục Lâm Sinh: “Ta không chảy nước miếng.”

Bạch Lăng: “Vậy thứ ẩm ướt này là cái gì?”

Lục Lâm Sinh: “..... Ta cảm thấy đau, có thể là đồ máu.”

Bạch Lăng túm đầu hần từ bên cạnh cổ mình ra, nhìn thấy trên người hần không có một chút vết thương, nhưng thật ra trong ánh mắt có nước.

“Chảy máu cái búa, đây là nước mắt!” Bạch Lăng nói.

Lục Lâm Sinh: “Nàng đau là bởi vì đồ máu, ta đau không phải cũng là bởi vì đồ máu sao? Chảy nước mắt cũng đau?”

Bạch Lăng: “..... Người đau mới có thể chảy nước mắt. Người vì cái lang gì lại thể lệ.” Nàng có chút không được tự nhiên mà xoa xoa mặt Lục Lâm Sinh, lau sạch bọt nước trên mặt hần.

Nàng phát sầu nghĩ, ban đầu nhận thức Lục Lâm Sinh, hần ngây ngô có vẻ giống kẻ ngốc, nhưng sau đó rõ ràng càng ngày càng thông minh, kết quả hiện tại ở chỗ này ăn nhiều mà như vậy, lại bắt đầu trở nên có vẻ ngây ngốc. Lão vô sò nói đúng, thứ này không thể ăn nhiều, ăn vào chỉ số thông minh đều giảm xuống, quả đáng sợ.

“Người vẫn đừng ăn những cái thứ ma đó lặc.” Bạch Lăng nói.

Lục Lâm Sinh cúi đầu liếm liếm đầu nàng, nơi đó bị đập vỡ, đang đổ máu. hần liếm vài cái, chậm rì rì trả lời: “không ăn.”

Bạch Lăng muốn đẩy hần ra, nhưng lại cảm thấy bộ dáng hần ngây ngốc đáng thương hề hề, không đành lòng, dứt khoát cho hần liếm. không thể ăn, vậy liếm liếm đỡ thêm cũng tốt. Lục Lâm Sinh cảm thấy hương vị thơm ngon trong miệng thực tuyệt, nhưng đồng thời hần lại cảm thấy rất đau, nhịn không được lại ôm đầu Bạch Lăng, cọ cọ gương mặt nàng.

không có cách nào tìm được đường ra ở trên đỉnh, tâm tình Bạch Lăng uể oải, hơn nữa vết thương trên người cũng dư vị choảng váng vì độ cao, cả người nàng đều không ổn lắm, nhưng Lục Lâm Sinh ôm nàng, thân mật ai ai cọ cọ, làm nàng cảm thấy được một loại thương tiếc và an ủi tương tự như lão vô sò. Nàng không nhớ rõ ai đã từng nói, trên thế giới này, yêu là khó giấu nhất, Lục Lâm Sinh chính là như vậy, lúc nàng còn mờ mịt, hần giống như thực thích nàng, loại cảm tình này thậm chí khiến hần vào giờ phút này còn ôn thuận như là động vật ăn cỏ vô hại.

“Chờ ta nghỉ ngơi một lát ha, ngắm lại còn có biện pháp gì.” Bạch Lăng lật người, nhắm mắt lại.

Advertisement / Quảng cáo

một lát sau, nàng không nghe thấy động tĩnh, mở một con mắt, phát hiện Lục Lâm Sinh không ở bên cạnh. Nàng đột nhiên ngồi dậy, nhìn lên núi xác ma bên kia, không nhìn thấy Lục Lâm Sinh, nàng ý thức được cái gì, lại ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy có hắc ảnh bay lên.

Bạch Lăng bỏ dậy, có chút khép khiễng đi lên phía trước vài bước, thối đám dạ minh châu bay lên, chiếu sáng lên trên đỉnh chỗ Lục Lâm Sinh đã bay đến.

hần giống nàng nhau đang thả và chạm vào tấm chắn, nhưng cũng không có tác dụng, bởi hỏi trong chốc lát, hần không lựa chọn và chạm tấm chắn nữa, mà toàn bộ thân thể nhanh chóng hóa tan, biến thành một tầng lớn màu đen ——Bạch Lăng ở phía dưới nhìn ra, Lục Lâm Sinh hóa ra tan, thân hình hần giống nước màu đen chảy tràn ra, ý đồ bao trùm toàn bộ tấm chắn.

Bạch Lăng nghe được tiếng xì xì rất nhỏ, dòng nước màu đen mấp máy, qua thật lâu thật lâu, bốn phía thể nhưng ong ong chấn động lên. Bạch Lăng bỗng trợn to hai mắt, nín thở chờ đợi.

Bên ngoài Huyền Thương thượng thần hơi hơi trề mặt xuống, giờ tay bao phủ lên trên cái đỉnh, quang mang màu tím bao phủ toàn bộ đỉnh, trấn áp đỉnh nhỏ đang chấn động yên tĩnh lại.

“Thượng thần!” Tiên hầu vội vàng đi vào Thần Điện, vẻ mặt có một tia kinh hoảng, “Ma Long Đông Hải đánh lên U Phù Sơn, đã sắp công phá sơn môn!”

Huyền Thương thượng thần buông tay, “Sợ cái gì.” hần đứng lên, đi ra ngoài điện, “Người lưu lại nơi này trông coi đình.”

không gian trong đình, chấn động ong ong đột nhiên ngừng lại, Lục Lâm Sinh hóa thành dòng nước đen nhánh một lần nữa hội tụ thành nguyên hình, nghiêng ngả lao đảo bay xuống dưới. Bạch Lăng tiến lên một tay tiếp được hần.

“Ta cảm thấy người lợi hại hơn ta.” Bạch Lăng dè vai Lục Lâm Sinh nói, “Bây giờ ta có một ý tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 72: Người thấy ta đập đập thì chớ đến

“Ta có cái ý tưởng.” Bạch Lăng ngồi ở Lục Lâm Sinh trước mặt, hé miệng chậm rãi thò ra một quả sáng lên long châu.

Mỗi một con rồng đều có chính mình long châu, này một viên long châu cũng không thuộc về Bạch Lăng, mà là phụ thân bạch long tộc tộc trưởng. Tuy rằng thành niên Long tộc đều có thể hô mưa gọi gió gào thét thiên địa, nhưng ấu long trừ bỏ thân thể cường hần, lại không có quá nhiều tự bảo vệ mình năng lực. Này cái long châu giống như là phụ thân lưu lại bảo hộ mệnh, lúc trước còn từng ở hồ ly yêu quái tập kích hạ bảo hộ quả Bạch Lăng.

Mấy năm nay Bạch Lăng sinh hoạt bình tĩnh, không gặp gỡ quá cái gì nguy hiểm, này cái long châu liền vẫn luôn ở thân thể của nàng sống yên ổn đợi.

“Chờ ta đi ra ngoài, ta muốn xem ha tử, đem chúng ta hai cái quan đến nơi đây đầu người, rốt cuộc là cái nào!” Bạch Lăng xoa tay hằm hè.

.....

Advertisement / Quảng cáo

Đông Hải trấn áp cái kia Ma Long đánh thượng U Phù Sơn, chẳng sợ hần đã bị trấn áp nhiều năm, lại không còn nữa ngày xưa uy phong, nhưng hần rốt cuộc đã từng là Long Thần, toàn bộ Long tộc tín ngưỡng thần. Lấy hần hiện tại suy yếu trạng thái, vẫn có thể nhẹ nhàng mà quấy loạn mưa gió, đem U Phù Sơn một chúng tiên hầu các đệ tử đánh đến hoa rơi nước chảy.

Quyển 3 - Chương 73: A a a ——

Bạch Lăng làm một giấc mộng.

Ở trong mộng, nàng bị nhốt ở một chỗ, lẻ loi một mình, làm cách nào cũng không tìm thấy đường ra. Đó là một rừng cây lớn đến không có giới hạn, mỗi một thân cây lớn lên đều giống nhau như đúc, nàng chạy không ngừng, trong lòng vừa sợ hãi lại nôn nóng.

không biết chạy bao lâu, nàng nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện ở phía trước. Nàng ra tiếng gọi bóng dáng đó dừng lại, bóng dáng đó ngừng lại xoay người nhìn nàng.

Đó là một thanh niên xấu xí quần áo tả tơi thoạt nhìn thực đáng thương, làm nàng có cảm giác quen thuộc mạc danh, cái cảnh tượng này cũng giống như đã từng biết. Nhưng trong mộng Bạch Lăng không biết hắn là ai, nàng hỏi: “Người có thể mang ta ra ngoài hay không?”

Thanh niên xấu xí đó lắc đầu với nàng, ở trước mặt nàng biến thành một quái vật đen nhánh, sau đó thực nhanh hòa tan thành một đám nước đen thật lớn

Lục Lâm Sinh.

Bạch Lăng tỉnh lại. Nàng nằm ở đó vẫn không nhúc nhích, ánh mắt ngơ ngẩn, nàng nhớ tới một màn cuối cùng nhìn thấy trước khi ngất xỉu đi —— Lục Lâm Sinh bị Ma Long ăn hết.

Lúc nàng bị khóa trong thân thể trống rỗng của Lục Lâm Sinh, cả người đều vô cùng khó chịu, cổ nên báo tri tình tảo cuối cùng, nàng không biết thời gian ngắn ngủi đó đã xảy ra cái gì, chỉ biết mình bỗng nhiên bị đẩy ra khỏi thân hình Lục Lâm Sinh, nàng nhìn thấy không trung và tuyết tung bay, cùng với Lục Lâm Sinh giẫy giụa ở trong miệng Ma Long.

Khi đó hẳn không phải hình người, mà là hình yêu, cho nên vẻ mặt của hắn nàng cũng không thấy, chỉ nhìn thấy đầu hắn tựa hồ xoay chuyển về phía nàng, sau đó miệng rộng thật lớn đó liền ngậm lại.

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lăng bỗng nhiên che mặt lại, cả người cuộn tròn, thân thể không ngừng run rẩy.

“Tiểu chủ nhân?” thanh âm của lão vô sò thật cẩn thận.

Bạch Lăng không nói, chỉ có tiếng nước nở nhỏ vụn từ khe ngón tay chảy ra. Lão vô sò biến thành hình người nhỏ, ngồi ở bên Bạch Lăng, thử dùng tay nhỏ sờ sờ tóc dài đen nhánh của nàng. Vào thời điểm này, lão vô sò mới cảm thấy tiểu chủ nhân của mình nhìn thật sự giống một con rồng con nhai nhép.

“Lão đầu nhí, Lục Lâm Sinh đã chết.”

“Aiii.”

Bạch Lăng dùng đôi mắt đỏ bừng nhìn lão, há mồm nói: “Ta muốn đi bắt lấy Ma Long, mở bụng hắn ra, nói không chừng Lục Lâm Sinh còn chưa tiêu hóa xong.”

Lão vô sò bị dọa nhảy dựng, “Ai ai, tiểu chủ nhân đừng trẻ con, sao có thể được, trước không nói chúng ta không bắt được Ma Long, cho dù bắt được, thật mở bụng hắn ra, Lục Lâm Sinh khẳng định cũng đã không còn.”

Bạch Lăng không nói chuyện với lão nữa, nàng ngồi dậy, quay đầu xem mình ở đâu.

Kiến trúc mờ ảo trang nghiêm, bài trí cao quý điển nhã, ngoài cửa sổ còn có mây trắng trôi nổi, hết thảy đều nói cho Bạch Lăng biết nàng hiện ở U Phù Sơn. Nàng cảm lão vô sò lên, đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu chủ nhân, người lại muốn làm cái gì?”

Bạch Lăng vừa đến cửa đại điện, liền phát hiện mình đẩy không nổi cánh cửa điện cao lớn, hiển nhiên bị người ta khóa. “Bên ngoài có người hay không? mở cửa ra, để ta đi ra ngoài.”

Ngoài cửa truyền tới một tiếng cười nhạo, có người ngữ khí khinh thường nói: “Thượng thần đã phân phó, để người nghỉ ngơi ở nơi này trước, còn muốn đi ra, chờ thượng thần muốn gặp người lại nói tiếp.”

Lão vô sò ôm chân Bạch Lăng khuyên nàng, “Tiểu chủ nhân, người đừng vội đi ra ngoài, trước nhìn nhin đã. trên người tiểu chủ nhân còn rất nhiều vết thương, chúng ta ở chỗ này dưỡng thương xong lại nói chuyện khác được không?”

Bạch Lăng banh mặt: “Ta đã chịu đủ chuyện bị người ta nhốt lại rồi.” Nàng nói xong lấy ra đôi búa to của mình, đi đến bên cạnh gỗ gỗ trên tường, chọn chỗ yếu ớt nhất, vung cây búa lên, mãnh mẽ nện xuống.

Rầm rầm và tiếng, bụi mù cuộn cuộn, gạch đá sụp xuống, Bạch Lăng từ cái động vỡ trên mặt tường bị phá nát chui ra ngoài. Cái động bị nàng bạo lực phá vỡ cách cửa không xa, hai đệ tử U Phù Sơn ở bên cửa phụ trách trông coi nàng, sắc mặt nghiêm chỉnh kinh hãi xoay đầu nhìn nàng, bọn họ làm sao nghĩ ra được, còn có người không chút dè ý, tới chỗ như U Phù Sơn này, cũng dám làm càn như vậy.

“Người, người không thể đi!” một đệ tử phản ứng nhanh hơn chút, nhìn thấy Bạch Lăng chuẩn bị đi, vội vàng định cản nàng lại. Bạch Lăng cũng không nói lời nào, chỉ kéo cây búa trong tay nện mạnh lên mặt đất.

Hai đệ tử nhìn cái động to trên vách tường, lập tức đều cảm bất. Bạch Lăng đi xuống bậc thang, nghe thấy phía sau hai người nhỏ giọng nói chuyện nhanh thông báo cho U Thủy tiên nhân. U Thủy tiên nhân này Bạch Lăng cũng biết, đã từng đi Quy Nhất Tông đại biểu cho Huyền Thương thượng thần mời chào nàng, địa vị ở U Phù Sơn còn rất cao.

“Cái gì? Bạch Lăng không phải bị thương hôn mê sao, làm thế nào nhanh như vậy đã tỉnh lại?” U Thủy tiên nhân nghe đệ tử hỏi báo, đau đầu đến không được. Ma Long đột kích đánh cùng thượng thần trận chiến ấy, đánh vỡ toàn bộ kết giới U Phù Sơn, vốn dĩ U Phù Sơn bốn mùa như xuân nay bởi vì năng lực của thượng thần biến thành một mảnh băng thiên tuyết địa, hiện tại vẫn chưa khôi phục. U Thủy tiên nhân còn phải vội vàng xử lý đệ tử bị thương lúc trước cùng các loại việc khác, hơn nữa Bạch Lăng, Nếu có thể, nàng thật không muốn để ý tới tiểu bạch long khó chơi này.

Đáng tiếc thượng thần không biết sao lại thế, vẫn đối với bạch long này ưu ái có thêm, mỗi lần đều phá lệ khoan dung với nàng. U Thủy tiên nhân oán khí mọc thành cụm, không chỉ bởi vì Bạch Lăng rước lấy phiền toái cho nàng, còn bởi vì ghen ghét ở nội tâm, trước nay không ai có thể được Huyền Thương thượng thần hậu ái như thế. Mà Bạch Lăng thế nhưng còn không biết quý trọng, đây là chỗ đáng giận nhất.

U Thủy tiên nhân lạnh mặt vội vàng đuổi tới, ngăn cản Bạch Lăng. “Ồ địa giới U Phù Sơn ta, làm khách nhân vô lễ như thế, ta là lần đầu tiên nhìn thấy. Thỉnh người về phòng cho khách đi, hiện tại tất cả mọi người đều rất bận, không cần thêm phiền toái cho chúng ta nữa.”

Bạch Lăng liếc mắt nhìn nàng một cái: “Ta là khách nhân? Nếu người không nói, ta còn tưởng rằng ta là tù phạm. Cút ra, ta phải đi.”

U Thủy tiên nhân nhú mày: “Thượng thần còn chưa nói người có thể đi.”

“hắn cũng không phải cha ta, còn quan ta đi chỗ nào.” Bạch Lăng vuốt ve một chút cây búa trong tay mình, “một chùy này ta bỏ xuống, một mớ tóc trên đầu người kia khả năng sẽ tán loạn hết, ta không muốn đánh nhau với người, người nhanh cút ra ngoài.”

U Thủy tiên nhân sắc mặt chợt hồng chợt đen, nếu có thể, nàng thật ra rất muốn đánh với Bạch Lăng, cẩn thận giáo huấn đồ nhai ranh này, nhưng nàng không thể, nàng chỉ có thể không chế cảm xúc của mình tiếp tục nói: “Người hẳn cũng biết, lần này là thượng thần chúng ta cứu tánh mạng người, nếu không phải thượng thần ra tay, hiện tại người đã bị Ma Long ăn rồi. Bây giờ tuy rằng Ma Long tạm thời bại lui, nhưng một khi người rời khỏi nơi này, mất đi thượng thần che chở, rất có khả năng bị Ma Long theo dõi, tốt nhất người nên nghỉ kỹ làm thế nào bây giờ.”

“Hỏi một lần cuối cùng, có tránh không?” Bạch Lăng giơ cây búa lên.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng vẫn lén đánh với U Thủy tiên nhân, tuy rằng nàng đánh không lại, nhưng U Thủy tiên nhân cũng không dám làm nàng bị thương, Bạch Lăng nổi tính tình lên thật sự hung ác, đình linh leng keng một trận đập loạn, đập sụp vài gian nhà xinh đẹp ở U Phù Sơn, một người ngang với toàn bộ một đội phá bỏ và đi đời.

thật sự nháo đến kỳ cục, Huyền Thương thượng thần rốt cuộc xuất hiện, nhìn đuôi tay một chương hư hư áp xuống, ép Bạch Lăng đến toàn bộ không thể động đậy.

“Người cũng nên học ngoan một chút.” Huyền Thương thượng thần lạnh lùng nhìn Bạch Lăng giẫy giụa trên mặt đất nói: “Là ta cứu người.”

Bạch Lăng phát hiện mình tránh không thoát, cũng không uống cái kính kia, quỳ rạp trên mặt đất vịn mặt nhìn Huyền Thương thượng thần bạch y phiêu phiêu, chân không chạm đất, cười lạnh một tiếng nói: “Ta cầu người cứu ta? Ta

muốn sống hay là muốn chết, đều phải để ta tự mình chọn, không liên quan đến chuyện của người. Người có tư cách gì giam ta lại? Chẳng lẽ người thật đúng là cha ruột của ta?”

Huyền Thương thượng thần hơi hơi giật ngón tay, Bạch Lăng liền cảm giác trọng lượng trên người đột nhiên tăng thêm, nghiền áp nặng lại.

“A a a ——”

Nghe Bạch Lăng kêu thảm thiết, Huyền Thương thượng thần nói: “Từ hôm nay trở đi, người ở lại U Phù Sơn đi, ta muốn người học được nghe lời.”

Bạch Lăng phun ra một búng máu, gân cổ lên hò to: “Nghe lời cái rắm! Ta con mẹ người tiền nhân bán bản!”

Huyền Thương thượng thần tiếp tục tăng thêm lực đạo, tiếng mắng trong miệng Bạch Lăng vận vẹo, biến thành kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, cuối cùng sống sờ sờ đau đến hôn mê bất tỉnh. Huyền Thương thượng thần lúc này mới buông ra lực lượng giam cầm nàng, phản phở U Thủy tiên nhân bên cạnh: “Đeo cho nàng khóa vạn quân, khóa chặt tay chân nàng, không để nàng biến thành hình rồng, còn có nếm vũ khí của nàng đi, ta muốn thấy một đệ tử nguyên ý nghe lời, không phải một hài đồng chỉ biết đối nghịch với ta, miệng đầy lời thô tục phản nghịch.”

Nếu liên tiếp cự tuyệt ý tốt của hắn, lại gần bước hồ đồ như vậy, vậy hẳn chỉ có thể dùng phương thức của mình cần thận dạy dỗ nàng. Phá hủy một người, rồi xây lại, kỳ thật là một việc rất đơn giản.

U Thủy tiên nhân cúi đầu đáp vâng, nhìn Bạch Lăng hôn mê, lộ ra cái cười vui sướng khi người gặp họa.

Theo lời Huyền Thương thượng thần, nàng mang lên cho Bạch Lăng khóa vạn quân đặc chế. Khóa này nhìn qua chính là khóa bạc nhỏ bằng ngón cái, nhưng đeo lên tay chân là không thể gỡ xuống, người bình thường đeo lên có thể trực tiếp bị đè đứt tay chân, ngay cả các đệ tử U Phù Sơn đeo vào cũng sẽ không thể đứng dậy, đổi là Long tộc Bạch Lăng, khóa vạn quân này sẽ hạn chế hành động của nàng ở mức độ lớn nhất. Nàng không có cách nào làm ra bất kì chuyện phá hoại gì nữa, cũng sẽ không có một chút lực sát thương, mấy cái khóa trăm trọng này thậm chí làm nàng đi thêm vài bước đã mệt đến chết.

Ngày tháng khổ sở của Bạch Lăng bắt đầu rồi.

Bất quá, U Thủy tiên nhân phụ trách dạy dỗ nàng cùng mấy đệ tử trông giữ nàng, ngày tháng trôi qua trở nên càng khổ sở.

“Người đã như vậy, vì sao còn có thể lặn lên đến mức này?!” U Thủy tiên nhân tâm lực tiêu tụy phát ra nghi vấn như vậy.

Bạch Lăng nằm liệt trên mặt đất, cả người tàn ra hơi thở dù sao ta cũng không phối hợp, tùy tiện người làm gì thì làm. Tính tình nàng là đụng phải tường cũng không quay đầu lại, thế nào cũng phải đâm nát tường đi về phía trước, ai cũng đừng nghĩ miễn cưỡng nàng.

U Thủy tiên nhân mỗi ngày tìm người tới dạy dỗ nàng lễ nghi, toàn bộ tiên nhân được nàng tìm tới dạy dỗ đều bị Bạch Lăng chọc giận phát tay áo bỏ đi, những người này chưa từng thể hội kỹ xảo mắng chửi người đặc thù như của Bạch Lăng. U Thủy tiên nhân cho người trông chừng nàng, nhưng trong chốc lát nàng mang khóa vạn quân nhảy vào trong nước chìm đến đáy, làm một đám đệ tử bận việc nửa ngày vớt không lên, trong chốc lát đánh lên cũng một đám đệ tử, nhào đến gà bay chó sủa, ngay cả U Thủy tiên nhân cũng bị nàng kéo xuống một mớ tóc.

“Thượng thần, ta thật sự là không thể dạy dỗ nàng, thỉnh thượng thần thứ tội.” U Thủy tiên nhân quỳ gối trước mặt Huyền Thương thượng thần, cả người giống như già thêm mười tuổi.

Huyền Thương thượng thần: “Đưa nàng tới nơi này.”

Bạch Lăng lập tức bị đưa đến trước mặt hắn, hai người một ngồi ở trên thần tòa, một đứng ở dưới bậc thang.

“Quý xuống”

Bạch Lăng: “Ta nói cho người, tốt nhất bây giờ người giết chết ta, bằng không lão tử sớm hay muộn cũng phải đập vỡ cái sọ nào xú ngược bức này của người.” Nàng nói câu này thực nghiêm túc, đến thể giới này rồi, vẫn là lần đầu tiên nàng thể tỉnh muốn làm chết một người.

Huyền Thương thượng thần đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, một ngón tay điểm ở trên đầu nàng, ép tới cả người nàng quý xuống, “Ta không thích có người cãi lại mệnh lệnh của ta, ta bảo người quý xuống, người phải học được quý xuống.”

Bạch Lăng phản ứng là phun ra đầy người hắt, “Người ghê tởm như vậy, cũng không trách ta muốn phun.”

Huyền Thương thượng thần đen mặt một cái tát đánh bay năng ra, Bạch Lăng té ngã trên mặt đất, người dường như không có việc gì xoa mặt bò dậy cười ha ha, so ngón giữa với hắn: “Quý tôn, người lại đến a, ta còn sợ người sao!”

Advertisement / Quảng cáo

.....

Ma Long bị trọng thương ở U Phù Sơn, rơi vào trong biển, tạm thời ngủ đông ở một vùng biển, cho dù là trọng thương trong người, hơi thở của rồng tàn mất ra trong vùng biển hẳn chiếm cứ vẫn dọa người như cũ, khiến cho toàn bộ vật còn sống chung quanh hải vực đều chạy xa khỏi nơi này.

Đột nhiên, Ma Long đang khể tức mở hai mắt, hẳn mới miệng tựa hồ muốn nôn mửa cái gì ra, lại không có cách nào thực hiện được, thực nhanh, thân thể cao lớn của hắn vận vẹo quay cuồng ở trong biển, động tĩnh này quấy cho sóng biển nổi lên trên mặt biển.

Phiến hải vực rung chuyển vài ngày đêm, rồi cuộc vào đêm trăng nào đó đã bình tĩnh trở lại, Ma Long ở đáy biển so với mấy ngày trước càng thêm môi một, thương tích trên thân thể cũng càng thêm dữ tợn, những cái miệng vết thương lớn lớn bé bé bắt đầu tràn ra sợi tơ màu đen, chậm rãi, cũng bắt đầu tràn ra phía dưới long lân, trên cả thân rồng phảng phất mọc ra thực vật kỳ quái gì đó, nhìn qua dị thường đáng sợ.

Lại qua nửa tháng, Ma Long cơ hồ đã bị sợi tơ màu đen này bao lấy thân rồng, hẳn vẫn cứ đang gầy gù, không ngừng đập vỡ vụn những sợi tơ màu đen đó, nhưng thực nhanh sợi tơ mới lại mọc ra. Rồi cuộc, Ma Long tỉnh bị lực tấn, không thể nhúc nhích nữa, lúc này, sợi tơ màu đen cuốn lấy đỉnh đầu rồng, phát ra một đợt tiếng vang kéo kệt kệt kệt kỳ quái.

Ma Long thật lớn ở trong biển bỗng nhiên biến thành một người, người nam nhân này có một đầu tóc đen cùng một đôi mắt kim sắc, biểu tình hung lệ.

“Giết..... Diệt Long tộc.....” hẳn nơi xong câu đó bỗng nhiên thân sắc lại biến đổi, bưng kín đầu thấp giọng hô: “Bạch Lăng, Bạch Lăng! Ở nơi nào.....”

“Giết Long tộc, không..... Ta muốn tìm Bạch Lăng.....”

PS: Các nàng đoán giới quá, ăn luôn Ma Long!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 3 - Chương 74: Tìm kiếm thất bại, không thể tìm được ngọn nguồn dị biến

“Người đây là tội gì, cãi lời thượng thần sẽ không có kết cục tốt, mấy ngày nay chịu nhiều khổ cực như vậy, người còn không nghĩ kỹ sao?” Tiên hầu tự xử lý miệng vết thương cho Bạch Lăng xong, trước sau như một khuyên nàng.

Bạch Lăng che lỗ tai lại, nàng không có sức lực, cũng lười mắng chửi người. Toàn bộ U Phù Sơn đều là địa bàn của Huyền Thương thượng thần, người nơi này nói mãi cũng chỉ vài lời kia, tận tình khuyên bảo nàng thỏa hiệp, chăm chọc cười nạo nàng không biết tự lượng sức mình, ghen ghét thâm hận nàng không biết tốt xấu, còn có Huyền Thương thượng thần phát thần kinh —— chính là một con rùa lông xanh vạn năm mang theo một đám cháu rùa của hắn.

Bạch Lăng xác thật ăn không ít đau khổ, nhưng càng như vậy nàng càng chán ghét Huyền Thương thượng thần, muốn nàng ngoan ngoãn nghe lời? Mặc dù là hiện tại hay là về sau cũng không có khả năng.

Tiên hầu âm thầm thờ dài, bưng thuốc đi ra ngoài. Tuy rằng nàng có chút thương hại Bạch Lăng, nhưng lúc đi vẫn cứ tận chức tận trách khóa phòng lại, miễn cho Bạch Lăng lại luẩn quẩn trong lòng muốn chạy trốn.

Bạch Lăng cố sức ngồi dậy, từ linh túi lấy ra một cái đàn. Phương cầm này là của Lục Lâm Sinh, nhưng sau khi bọn họ bị nhốt lại lần đó, Lục Lâm Sinh liền đặt đàn ở chỗ nàng.

đã phát nổ trong chốc lát, Bạch Lăng thử bê đàn lên búng hai cái. Nàng thật sự không am hiểu nhạc cụ, búng lung tung hai lần đã thực nhanh mất hết hứng thú, chỉ दो hóc mắt lên nhìn đàn.

Về sau sẽ không có ai dân cho nàng nghe nữa.

Bạch Lăng nhẹ buông tay, phượng cầm đặt ở một bên, nàng vô lực khép lại hai mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Huyền Thương thượng thần nhắm mắt nghỉ ngơi, suy tư mình có phải hẳn là nên ác liệt hơn một ít hay không, Bạch Lăng cứng cỏi ngoài dự đoán, những phản kháng của nàng không có lực sát thương nhưng cũng đủ làm người ta ghê tởm, cũng làm hắn cảm thấy phiền chán.

Quyết định ra chủ ý, Huyền Thương vừa mới chuẩn bị lệnh cho người đi dẫn Bạch Lăng đến, trước mặt bỗng nhiên bắn ra một tấm bảng. Bởi vì hắn nhất ý có hành, giao diện đã lâu không xuất hiện, lúc này nó bỗng nhiên bắn ra, trực tiếp chính là một cái cảnh báo đỏ tươi.

—— “không gian chủ xuất hiện vấn đề! Cảnh cáo! không gian chủ bị hao tổn nghiêm trọng!”

Nghe thấy không gian chủ bị hao tổn, Huyền Thương biểu tình biến đổi, “Sao lại thế?”

—— “Nhiều thế giới đồng thời xuất hiện hỗn loạn, số liệu chậm chạp, vừa lấy được số liệu đồng bộ đổi mới, tình huống quá mức nghiêm trọng, thỉnh đến không gian chủ xem xét.”

không gian chủ là thế giới sinh tồn của nhân cách, đồng thời liên hệ tới vô số tiểu thế giới của hắn, cực kỳ quan trọng. Huyền Thương thượng thần cũng bất chấp cái tiêu thế giới này, trực tiếp thoát ly thân thể, về không gian chủ.

một mảnh hư vô trong không gian chủ, lúc này phảng phất nổi lên vô số gió lốc, thế giới vốn dĩ vô ngần, bằng mắt thường có thể thấy được đang co rút lại sụp xuống. Huyền Thương thấy tình cảnh này bạo nổ, “nói cho ta, đến tới cùng sao lại thế này?”

Hệ thống nhanh chóng triển khai, phủ kín phạm vi vài mét vuông, mặt trên có vô số chữ đánh dấu “Giáp thần” “Ất vô” linh tinh.

—— “Thời điểm ngài đi xuống thế giới với biểu nhân cách là Huyền Thương thượng thần này, toàn bộ trên trăm thế giới đồng thời phát sinh chênh lệch, số liệu phát sinh lại không rõ, không thể kịp thời truyền đạt đến chỗ ngài, hiện tại những thế giới đó, đại bộ phận đã hoàn toàn chênh lệch, ngài mất đi cơ hội lại lần nữa đăng nhập vào những tiểu thế giới đó, cũng mất đi khả năng sử dụng khí vận của những thế giới đó, bởi vậy không gian chủ phát sinh rung chuyển.”

Ở trên khối giao diện, chữ vốn là màu đen, hơn phân nửa đã biến thành màu đỏ, đây vô vàn các tiểu thế giới tương ứng đều đã không ở trong phạm vi hắn khống chế.

“Hồi tưởng, ta muốn nhìn thế giới này là chuyện như thế nào.” Huyền Thương chịu đựng lựa giận nói.

—— “Vâng, mời ngài chuẩn bị sẵn sàng.”

Huyền Thương nhắm mắt lại, từng bức họa xuất hiện ở trong đầu hắn. Những thế giới đó nguyên bản thuộc về hắn, đều xuất hiện vấn đề tương đồng, nhóm nữ chính phảng phất thay đổi người, các nàng không còn phát triển giống nguyên bản yêu biểu nhân cách nam chính của hắn. Mà nhóm biểu nhân cách của hắn đều là diễn sinh từ chính nhân cách chủ, cho nên mang theo bá đạo và tự cho là đúng tương tự, bọn họ tuy không giống nhân cách chủ biết cốt truyện của thế giới, nhưng tính cách bọn họ làm cho bọn họ và những nữ chủ sinh ra va chạm thật lớn, kết cục cuối cùng phi thường thảm thiết, không phải những biểu nhân cách đó của hắn giết chết những nữ chủ dị biến thì chính là nữ chủ giết ngược lại biểu nhân cách của hắn.

Hai loại kết cục này, một loại trước là tương đương hắn trực tiếp chặt đứt liên hệ của mình và những thế giới đó, hành vi này mang đến dĩ chứng nhất định, ví dụ như số liệu lùi lại rất có khả năng chính là bởi vì biểu nhân cách của hắn giết quá nhiều nữ chính, ảnh hưởng tới hệ thống vận hành; loại sau tuy rằng không có dĩ chứng, nhưng đồng dạng làm hắn mất đi những thế giới đó, biểu nhân cách bị giết chết, chẳng khác nào chính hắn cũng bị giết một lần, cái này làm cho hắn cảm thấy dị thường táo bạo.

Huyền Thương xem xong những hình ảnh cuối cùng các thế giới lưu lại đó, biểu tình phần nộ dần dần có một tia sợ hãi.

hắn sờ dĩ vãng vào tự đắc, chính là dựa vào số lượng thật lớn những tiểu thế giới, với hắn mà nói mất đi một thế giới, hai thế giới, thậm chí mười mấy thế giới đều không tính là gì, nhưng một lần mất đi hơn trăm cái, hơn nửa tình huống rất có khả năng sẽ càng ngày càng không ổn, thế này là không thể chấp nhận được. Làm hắn cảm thấy sợ hãi nhất chính là, trước sau hắn vẫn không phát hiện mấy vấn đề này tốt cùng là từ đâu mà đến, hắn không biết dĩ biến đó là ai chủ thành, còn không có biện pháp xử lý.

hắn không ngăn cản được những thế giới đó xói mòn nhanh chóng.

Nếu có một ngày tất cả các thế giới đều mất đi, vậy hắn vị ‘ thần ’ này còn có ý nghĩa sao? Đến lúc đó, không gian chủ này sẽ biến thành cái dạng gì? Còn hắn sẽ biến thành cái dạng gì?

“Rất cuộc là a! Nhất định có cái gì ở sau lưng thao túng hết thảy này, hệ thống! Người tìm ra cho ta!” hắn cơ hồ không khống chế được cảm xúc của mình.

Nhưng mà hệ thống như cũ không nhanh không chậm hiện ra một loạt chữ —— “Đỉnh —— hệ thống không thể tra tìm được ngọn nguồn dĩ biến.”

“Tìm không thấy vậy tiếp tục tìm!”

—— “Tìm kiếm thất bại, không thể tìm được ngọn nguồn dĩ biến.”

Advertisement / Quảng cáo

—— “Tìm kiếm thất bại, không thể tìm được ngọn nguồn dĩ biến.”

.....

Sau khi nhân cách thoát ly thân thể của biểu nhân cách, trở về không gian chủ, Huyền Thương thượng thần ở trong Thần Điện nghỉ ngơi bỗng nhiên mở hai mắt. Hắn cảm giác mình tựa hồ có chút kỳ quái, hắn đột nhiên mất đi một ít ý niệm kỳ quái. Hắn nhớ tới hành động của mình trong khoảng thời gian này, bức bách một bạch long nữ cũng không có gì ưu tú làm đệ tử, còn muốn chinh phục nàng???

hắn có ký ức trong khoảng thời gian này, nhưng dù thế nào cũng không thể lý giải được đoạn thời gian trước mình đến tốt cùng vì cái gì phải làm những việc này. Ở trong trí nhớ hắn tìm ra chuyện về Bạch Lăng, ghét bỏ mà nhân mây lại.

không có chỗ nào đáng khen, liên tiếp mạo phạm hắn, còn rất có sâu xa cùng với một con yêu ma tà ác, đủ lí do trực tiếp giết chết, hà tất phí tâm tư đi dạy dỗ riêng.

hắn hoài nghi ở trong vòng tư duy của chính mình xem kỹ một chút thần hồn, cũng không có gì khác thường, không có dấu vết bị khống chế. Vậy tại sao hắn lại làm ra những việc không thể tưởng tượng đó?

Huyền Thương thượng thần hết sức nghĩ trăm lần cũng không ra, tiền hậu tiến đến hồi bẩm “Thượng thần, long nữ bị thương nặng, vẫn luôn không chịu dùng thuốc, tình huống có chút không tốt, hiện giờ nàng đã lâm vào hôn mê, thượng thần có nhanh đến xem không?”

Huyền Thương thượng thần phiền chán nói: “không cần quản nàng sống hay chết, đã chết thì lệnh cho người ném thi thể ra khỏi U Phù Sơn.” hắn vốn dĩ cũng không tính toán lưu lại tính mạng của Bạch Lăng. Vào thời điểm khác thường hắn tựa hồ có quan hệ với Bạch Lăng, lúc trước Bực tinh cũng tính ra hắn có một mệnh kiếp dừng ở trên người Bạch Lăng, dưới trùng hợp như vậy, Huyền Thương thượng thần đương nhiên muốn xử trí Bạch Lăng.

Tiền hậu không dám tin tưởng mà ngừng đầu nhìn Huyền Thương thượng thần, thượng thần của bọn họ coi trọng Bạch Lăng, mọi người ở U Phù Sơn đều biết, ngày trước lo lắng có sức phải người tiến đến mời chào, hiện tại lại riêng bắt người về ngày ngày dạy dỗ, kết quả đột nhiên liền buông tay mặc kệ, thấy thế nào cũng thập phần quý dĩ.

“đi xuống.”

Tiền hậu vội cúi đầu, vội vàng rời đi. Nàng vừa đi ra, tin tức về Bạch Lăng rốt cuộc mất đi sừng ai của Huyền Thương thượng thần liền truyền khắp U Phù Sơn.

U Thủy tiên nhân nghe đồn đãi còn không dám tin tưởng, riêng dĩ Thần Điện gặp Huyền Thương thượng thần một lần, lúc này mới tin thượng thần là thật sự đổi tính, không, hoặc là nói đây mới là thượng thần vô tâm vô tình nàng biết kia.

không được Huyền Thương thượng thần coi trọng, Bạch Lăng cũng không được U Thủy tiên nhân nhìn ở trong mắt, hiện tại nàng muốn đối phó Bạch Lăng cũng chỉ cần một câu mà thôi.

“Bị thương lại hay? Dù sao cũng sắp chết, vậy trực tiếp dựa theo ý tứ của thượng thần, ném nàng ra khỏi U Phù Sơn đi.” U Thủy tiên nhân phản phó, lộ ra tươi cười ý vị thâm trường. “Thượng thần hiện thập phần chán ghét nàng, không muốn nhìn thấy nàng nữa, người có hiểu ý tứ của ta?”

Đệ tử của nàng cũng là người thông minh, thực nhanh cười nói: “Đệ tử hiểu rõ, nhất định làm tốt việc này. Nghe nói Ma Long kia không lâu trước đây bị thượng thần đánh đuổi rồi vẫn luôn chiếm cứ ở Đông Hải, không bằng đưa vị tộc nhân cuối cùng của bạch long tộc này qua đó đi, đến lúc đó nàng bị Ma Long ăn, về sau thượng thần hỏi tới, cũng không quan hệ với chúng ta.”

U Thủy tiên nhân vừa lòng gật gù đầu: “Thực tốt, theo như lời người, đi thôi.”

Bạch Lăng không nghĩ tới mình lần lộn đến muốn chết muốn sống cũng không thể chạy ra U Phú Sơn, cơ hội đột nhiên lại rơi xuống. Lúc trước nàng vì chạy đi khiến một thân vết thương không được dưỡng tốt, sau đó lại vì đối nghịch cùng Huyền Thương thượng thần, bị hấn tàn nhẫn độc ác tra tấn rất nhiều lần, rốt cục kiên trì không nổi, suy yếu nằm trên giường không lật được thân.

Lúc có đệ tử khôn quen biết tới đây, nàng còn tưởng rằng đối phương là muốn mang nàng đi gặp Huyền Thương thượng thần, ai ngờ người nọ gỡ khóa vạn quân trên tay chân nàng xuống, khiêng nàng trực tiếp rời khỏi U Phú Sơn.

“Người là ai? Muốn mang ta đi chỗ nào?” Bạch Lăng nhìn mây trắng xẹt qua bên người, bệnh sợ độ cao lại tái phát, giãy giụa hỏi ra một câu này.

Đệ tử U Phú Sơn khiêng nàng kia đại khái là thấy nàng sắp chết, còn hảo tâm trả lời nàng một câu: “Thượng thần không muốn gặp người, bảo chúng ta xử lý người.”

Bạch Lăng: “..... Ta cảm ơn cả nhà hần!”

Đệ tử khiêng nàng lắc lắc đầu, bay đến phía trên Đông Hải. Đông Hải có một vùng biển phá lệ yên tĩnh, đó chính là nơi ở của Ma Long, hần có chút sợ hãi Ma Long, không dám tiếp cận quá mức, sợ mình bị tai ương, vì thế nhìn thấy tới nơi rồi, hần nhanh chóng ném Bạch Lăng xuống.

Advertisement / Quảng cáo

hần dừng lại ở tại chỗ một lát, thấy Bạch Lăng không hề có cảm giác chậm rãi chìm vào trong biển, đồng thời, trên mặt biển bỗng nhiên nổi lên một tầng sóng biển, tiếng rỗng ngấm đày nặng từ đáy biển truyền tới mặt biển.

Là Ma Long tới, sao tới nhanh như vậy! Đệ tử này không dám dừng lại nữa, bay nhanh đi, trước khi đi hần nhìn thoáng qua phía sau, tức khắc hoảng sợ. Chỉ thấy bóng dáng Ma Long thật lớn chiếu vào mặt biển, thân hình lớn đến đáng sợ, cách hần cực gần, vùng dưới là có thể đánh hần từ trên trời rơi xuống. Nhưng Ma Long cũng không hề ý tới hần, chỉ cuộn thân rồng thành một vòng tròn chậm rãi bơi lội.

Đệ tử trốn như bay ra xa một khoảng cách, lúc này mới lòng còn sợ hãi mà dừng lại. hần bỗng nhiên nghĩ đến, vừa rồi vị trí Ma Long quẩn lên, vừa lúc chính là nơi hần ném Bạch Lăng xuống, xem ra bạch long nữ đã bị Ma Long nuốt lấy.

hần đương nhiên không thể ngờ được, Bạch Lăng cũng không chôn thân trong bụng rồng.

không chỉ có không có, giờ phút này Ma Long nổi điên đó còn cẩn thận dè dặt ngửi ngửi người nàng, tiếp theo quẩn nàng toàn bộ vào trong thân thể. Bởi vì Bạch Lăng là hình người, chỉ có một bóng dáng màu trắng nho nhỏ, còn Ma Long là hình rồng thật lớn, bị cuộn ở bên trong, Bạch Lăng cơ hồ đang nằm ở một khe hở vòng tròn nhỏ.

Nàng rơi vào trong nước đã không có ý thức, ở trong nước mơ mơ hồ hồ thanh tỉnh một lát, bởi vì trọng thương trong người, tinh thần có chút trì trệ, không thể phát hiện vách tường màu đen bên người mình là cái gì, nàng dựa vào bản năng ở trong nước biến trở về hình rồng. Long tộc khi bị thương, hóa thành hình rồng để khôi phục thương thể là tốt nhất.

Biến thành thân dài màu trắng rồi, Bạch Lăng lại một lần nữa ngất đi. Còn Ma Long màu đen thật lớn nhận thấy được thân người bị cuốn biến thành dài dài, thực mau gần thân thể ra, bởi một vòng quanh tiểu bạch long.

Tiểu bạch long thật sự quá nhỏ, so với thân thể Ma Long giống như là một chiếc đũa và một cánh tay. Ma Long bơi lội mang theo dòng nước làm tiểu bạch long ngã trái ngã phải.

Ma Long ở trạng thái bình thường nguyên bản đôi mắt là kim sắc, trạng thái hỗn loạn còn lại là màu đen, nhưng lúc này Ma Long, hai mắt đỏ giống như máu. hần dùng cái mũi nhẹ nhàng cọ cọ tiểu bạch long mềm như bông, dứt khoát treo nàng lên mũi của mình, mang theo nàng bơi đi một phiên hải vực khác.

Bản đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 75: Hồng thì gõ gõ, gõ hai lần là có thể tốt rồi

Đông Hải có một vùng biển thực đặc thù, nơi này là “Hải Trung Hải”, là một mảnh “biển” khác ở trong vùng biển Đông Hải. So với biển rộng màu lam đậm, mảnh “Hải Trung Hải” này bởi vì nông hơn, hiện ra một loại bích sắc trong sáng sạch sẽ, tựa như một khối đá quý màu lục nhạt trong biển.

Chung quanh Hải Trung Hải mọc rất nhiều sam thụ màu đỏ, sam thụ đó gọi là long huyết sam, tên như ý nghĩa, là thực vật ở trong máu rồng, nhờ cơ duyên xảo hợp mọc lên. Nơi này có một tầng lớn long huyết sam thô trắng từ trong biển sinh trưởng ra, có thể thấy được chỗ đó đã từng có bao nhiêu máu rồng tưới lên. Nguyên nhân chính là vì thế, mảnh Hải Trung Hải này cũng có một năng lực đặc thù, ngấm ở chỗ này có thể làm Long tộc bị thương nhanh chóng khép lại miệng vết thương.

Ma Long hai mắt đỏ máu cứ như vậy treo tiểu bạch long hôn mê trên mũi, một đường bơi tới Hải Trung Hải, hần xuyên qua những long huyết sam cao lớn trong biển, đặt tiểu bạch long treo ở trên mũi vào trong nước biển màu bích ngọc nhạt.

Rồng màu trắng ở trong biển màu bích ngọc, nhìn qua vừa đẹp lại ngon.

Ma Long ngừng đầu, ghé vào bên cạnh nhìn bạch long, nhìn nhìn, trong miệng không tự giác chảy ra long tiên (nước bọt của rồng). Đôi mắt hần chậm rãi từ màu đỏ biến thành màu đen, răng nhọn cũng lộ ra.

“Ấn..... Bạch long.....” Đôi mắt Ma Long hoàn toàn biến thành màu đen, hần mở rộng miệng ra, cắn xuống bạch long. Nhưng được nửa đường, đôi mắt đen nhánh lại tràn ra vài tia đỏ, làm hần đột nhiên ngấm miệng lại, cắn một miếng không khí.

Lưu luyến nhìn thoáng qua bạch long, Ma Long bỗng nhiên quay đầu, chui vào trong biển, biến mất không thấy. hiện tại hần không có cách nào hoàn toàn khống chế được mình, vẫn luôn tranh đấu cùng cái ý thức còn chưa biến mất kia. Lo lắng sẽ không thể khắc chế mà xúc phạm tới Bạch Lăng, hần lựa chọn tạm thời tránh lui trước.

Bạch Lăng ở trong hôn mê cảm giác được một lực lượng nhua hóa bao vây mình, dòng nước ấm áp lại mềm mại bên cạnh, an ủi đau xót trên người nàng. Nàng cảm giác mình giống như là đang ngủ dưới thái dương ngày xuân, thoải mái đến không muốn mở mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng không biết qua bao lâu sau, nàng cảm thấy thái dương bị che khuất, có hơi thở nguy hiểm gì đó ở trên đầu lưu luyến không đi, còn đồ vật gì tí tách rơi ở bên cạnh, vô cùng nhiều loạn giắc ngủ. Bạch Lăng tức giận mở to mắt ra, đối diện là một đôi mắt to đen nhánh cùng cái miệng mở rộng của Ma Long.

một giấc ngủ dậy phát hiện kẻ thù chảy nước miếng với thân thể mình?

“Ôa ôa hù chết lão tử lại!” Bạch Lăng thân thể nhanh hơn đầu óc, nhảy lên cao một cái đánh thẳng vào Ma Long, cho hần một cái bạo kích vào cằm. Chỉ thấy một thân hình dài dài màu trắng tắp đám lên cằm Ma Long, đẩy Ma Long không hề phòng bị bay ra ngoài, ngã ngửa vào trong biển, bọt sóng thoáng chốc văng khắp nơi, sóng gió mãnh liệt.

Bạch Lăng không biết hiện tại mình ở nơi nào, Ma Long là tình huống như thế nào, nàng nhìn chăm chăm Ma Long ngã xuống lộ ra cái bụng, nhớ tới Lục Lâm Sinh bị hần ăn mất.

—— bây giờ mở bụng Ma Long ra, Lục Lâm Sinh còn ở đó sao? Thời gian dài như vậy hần là tiêu hóa hết rồi?

Lão vô sở suy yếu nói chuyện ở trong đầu nàng: “Tiểu chủ nhân..... Chạy mau a.....”

Lúc trước Bạch Lăng bị quy tôn Huyền Thương thượng thần kia làm cho thể tham giống chiến sĩ cách mạng bị bắt giam, lão vô sở vì nàng trắng lá gan phản kháng một lần, kết quả bị Huyền Thương thượng thần nhẹ nhàng treo lên đánh, chỉ có thể cuộn trong vỏ sò, cùng tiểu chủ nhân Bạch Lăng khổ sở dưỡng thương. hần cũng mới tỉnh lại không lâu, phát hiện tiểu chủ nhân và Ma Long chính diện xông lên, thiếu chút nữa sợ tới mức cái vỏ sò cũng vỡ vụn, liền thanh thúc giục Bạch Lăng nhanh chạy trốn.

Bạch Lăng cũng không ngờ, biết mình không thể làm gì người ta, cái ý tưởng kỳ lạ đó cũng chỉ hiện ở trong lòng một chút mà thôi, chỉ thế tuy rằng nàng tâm có chạy trốn, nhưng chiếc đũa không chống được cánh tay to, Ma Long kia thân rồng thô trắng cùng cái đầu to thực nhanh chọc trở lại, như hồ rình mồi chặn ở trước mặt nàng, Bạch Lăng căn bản không chỗ chạy.

Thua rồng không thua trận, Bạch Lãng hung hăng trừng Ma Long trước mặt, cảm thấy trước khi mình bị ăn nhất định phải sàng sủi, mặc kệ thế nào trước chiếu đầu với hắn một lúc, đánh không chết cũng phải đánh hắn thành tật!

Bạch Lãng ngo ngoe nục rích, cái đuôi rồng phía sau lúc ẩn lúc hiện. Ma Long lắc lắc đầu, hết lớn một tiếng cần về phía nằng, Bạch Lãng lui không thể lui, dùng mảnh nhào lên trước, đập lên sọ não của Ma Long. Đây không phải một lần công kích mạnh mẽ, ít nhất Ma Long lần này có chuẩn bị không bị nằng đánh ngã, nhưng bị nằng đánh lần này rồi, Ma Long đột ngột dừng lại, nghiêng đầu ngo ngoe phát ngốc ở giữa không trung.

Tận dụng thời cơ duy nhất, Bạch Lãng lại không khách khí mãnh liệt đâm vài cái, kết quả nhìn thấy đôi mắt Ma Long nhắm lại, thực lúng túng vùi đầu vào trong biển, không có ý tứ đánh trả.

Bạch Lãng: “.....” Lâm cái gì đây, ngay từ đầu còn muốn ăn, giờ sao không hung hăng nữa?

“Ma Long này lang cái gì đột nhiên quái quái?”

Dọa đến tiểu tâm can của lão vô sò đang nhảy bùm bùm cũng thấy kỳ quái, trợn mắt há hốc mồm nhìn Ma Long hồi lâu không động tĩnh. Bạch Lãng không hóa thành hình người, vẫn duy trì hình dáng bạch long bốn móng chạm đất đi bộ, thậm chí to gan lớn mật ý đồ bò lên lưng Ma Long, chuẩn bị lên phía trước tiếp tục đập sọ não hắn.

Phát giác tiểu bạch long dẫm lên người mình, Ma Long rút cuộc bình tĩnh một chút nâng đầu lên, nhìn nằng nói: “Ta là..... Lục Lâm Sinh.....”

Tiểu bạch long hùng hổ bỗng nhiên dừng lại, móng vuốt trượt từ trên thân rồng của Ma Long ngã nhào xuống. Nhưng thực nhanh nằng lại bò lên, bốn chân xiêu xiêu vẹo vẹo chạy vội trên người Ma Long, đi vào phía trước đầu Ma Long.

“Người nói cái gì?” Bạch Lãng không thể tin được.

Lúc này Lục Lâm Sinh có bề ngoài là Ma Long buông lỏng cái đầu ra, mở miệng nói: “Ta hiện tại là Lục Lâm Sinh, nhưng mà Ma Long cũng vẫn còn, có đôi khi ta không khống chế được mình..... Nếu lần tới Ma Long muốn ăn nằng, nằng cứ như vừa rồi dẫm vào sọ não ta.”

Bạch Lãng không biết nói cái gì, ngo ngoe nhìn cự long màu đen mắt đỏ, đột nhiên hô to một tiếng tiến lên đánh vào bên đầu hắc long, móng vuốt nắm chặt râu của hắc long ngo ngoe khóc lên, “Lục Lâm Sinh! Lục Lâm Sinh!”

“Người chưa chết sạch sẽ! Quá tốt lắm! Người còn chưa chết sạch! Y ô ô ô!” Nằng khóc lóc đem cái đầu rồng nhỏ của mình dẫm vào miệng rộng của hắc long, dục vào lại ngẩng đầu nhìn trong chốc lát, tiếng khóc liền nghẹn lại.

“..... Người lang cái gì lại chảy nước miếng với ta? Người quân cái miệng rộng của người.”

Lục Lâm Sinh hút nước miếng ghé đầu vào trên mặt nước, đấu tranh với chính bản năng của mình, về mặt nhỏ yếu lại bất lực mà nhìn nằng: “Ma Long ăn Long tộc, hắn muốn ăn nằng, ta không muốn ăn.”

Bạch Lãng nói tới những lời hắn vừa nói này, “Người nói, Ma Long cũng vẫn còn trong khối thân thể này, người không thể luôn khống chế thân thể?”

Advertisement / Quảng cáo

Lục Lâm Sinh: “Ừ, chờ ta lợi hại hơn một chút, là có thể hoàn toàn cắn nuốt hắn, bây giờ còn chưa được. Bất quá nằng không phải sợ, chỉ cần Ma Long muốn thương tổn nằng, nằng dùng sức đánh hắn là được, ta sẽ tỉnh lại.”

Bạch Lãng: “.....” Giống như cái ti vi cũ nhà bà ngoại trước kia, hồng thì gõ một cái, gõ hai cái là có thể được.

Nằng nửa thân mình treo ở trên cổ hắc long, miệng rồng nhẹ nhàng dậm dậm miệng hắn, “Ta sẽ không bị hắn ăn, người phải nhanh khôi phục, ta còn muốn nghe người đánh đàn.” Dừng một chút giọng nói của nằng có chút thấp, “Nhưng ta đề phượng cầm của người ở U Phù Sơn rồi, lần tới ta lại đi chỗ phượng hoàng mua cho người một cái.”

Hắc long bị bạch long nhe nhỏ dậm cho tâm hoa nộ phóng, tuy hắn không biết tâm hoa nộ phóng là cái gì, nhưng hắn cao hứng lại thỏa mãn khởi động thân thể, quán tiểu bạch long lên.

“Ta nhất định nhanh khôi phục.” hắn quả thực bành trướng lên, cảm giác mình có thể lập tức lại nuốt thêm một Ma Long.

Bạch Lãng ở trên người hắn cuộc thành một vòng tròn nhỏ, đặt đầu ở bên miệng hắn. Nằng bây giờ tâm tình đặc biệt tốt, đến vết thương trên người cũng không đau.

“Tiểu chủ nhân, người hỏi hắn một chút có thể mang người đi xuống biển hay không.” Lão vô sò hiển nhiên tâm tình cũng không tồi, chờ mong hỏi.

“Sao? Trong biển có bảo bối?” Bạch Lãng hỏi.

Lão vô sò trầm mặc một chút nói: “Phía dưới chính là cung điện tộc bạch long năm đó kiến tạo dưới biển, người còn chưa nhìn thấy nơi lúc trước các tộc nhân sinh sống đâu.”

Bạch Lãng biết một chút trầm mặc của lão vô sò kia có bao nhiêu cảm khái và chua xót, nhưng nằng không có quá nhiều cảm xúc, rốt cuộc cảm tình thứ này, chỉ ở chung mới có, nằng không thể giống lão vô sò vì các tộc nhân bạch long chưa bao giờ gặp mặt mà khổ sở thật sâu, tựa như nghe một chuyện cũ bị thương, độ hào cảm chỉ ở phạm trù người qua đường.

“Có Long Cung a, bên trong có đồ vật gì có thể trị thương cho người không?” Bạch Lãng quan tâm chính là chuyện này. Nằng sợ lão nhân bị thương quá nặng, không da dầy thịt béo như nằng, không cần thận khả năng liền bị chết.

Lão vô sò thấp phần cảm động, trán châu tròn vò màu trắng bùm bùm rút xuống, “Tiểu chủ nhân, lúc này người còn nghĩ đến ta, ta chính là chết cũng vui mừng a!”

Được đáp án khẳng định, Bạch Lãng không để hắn khóc nữa, gãi gãi vảy hắc long trên lưng nói với hắn: “Ta muốn đi Long Cung phía dưới xem một cái ha, người muốn đi cùng ta hay không?”

Lục Lâm Sinh nói: “Đi. Vết thương của nằng còn chưa tốt, ta công nằng đi.”

một tiểu bạch long liền cười một đại hắc long bơi xuống biển sâu đen tối. Ở trong mắt Long tộc, đáy biển cũng không phải âm đạm, ngược lại, trong biển có rất nhiều quang điểm sáng ngời, như là bóng tuyết, còn có cung điện tinh xảo chỉ Long tộc mới có thể nhìn thấy. Dừng các loại san hô, vô sò, trần châu còn có đá quý xây nên cung điện, tản ra quang huy sáng ngời ở đáy biển, là ra một hiệu quả không kém hơn ban ngày ở ngoại giới chút nào.

Cung điện sáng lấp lánh xa hoa lừng lừng nằm yên ở đáy biển, Long tộc sinh hoạt ở bên trong đã không thấy bóng dáng, chỉ có một cái Long Cung trống vắng như vậy.

Bạch Lãng phát hiện nơi này so với Long Cung ngày trước nằng xem trong phim ảnh còn mộc mạc hơn rất nhiều, không có phòng ở chạm trổ rường cột như nhân gian, chỉ trần ngập một loại phong phạm nhà giàu có tiền và hào hoa xa xỉ lóe sáng. Chiếm cứ ở cửa cung điện là tượng rồng thật lớn bằng hoàng kim, làm nằng thể ngộ sâu nhất.

Roi xuống nhìn kỹ mới phát hiện, trên nóc nhà đều mọc đầy hải tảo, cửa cung điện còn mọc nhiều san hô huyết ngọc to lớn, cơ hồ ngăn cản đường đi thông vào cửa điện.

Bạch Lãng biến trở về hình người, có thể nhẹ nhàng xuyên qua khe hở san hô, hắc long cũng biến thành hình người, Bạch Lãng quay đầu nhìn liền ngây ngẩn cả người, “Sao người biến thành cái dạng này?”

Lục Lâm Sinh hiện tại có bề ngoài xuất sắc, thậm chí so Huyền Thương thượng thần càng đẹp hơn. Tuy rằng Huyền Thương thượng thần là đồ quy tôn, nhưng Bạch Lãng không thể không thừa nhận diện mạo của hắn thuộc về giá trị đỉnh cấp, mà Lục Lâm Sinh hiện tại đã vượt qua Huyền Thương lên đỉnh.

“Tuy rằng hiện tại người rất đẹp, nhưng ta không quen.” Bạch Lãng nói, “Soái bình thường là được, quá soái ta ăn không tiêu.” Nhìn nhìn Lục Lâm Sinh bây giờ, chỉ cảm thấy hình như là đang nhìn một người khác.

Lục Lâm Sinh: “Ta không biến về được, chờ ta có thể hoàn toàn khống chế thân thể này, là có thể khôi phục nguyên hình.”

Bạch Lãng tưởng niệm hắn bộ dáng văn nhược thư sinh, thậm chí là hình dạng sợi len đen.

Advertisement / Quảng cáo

Mọi người xuyên qua rừng san hô đỏ, tiến vào kiến trúc bên trong, dưới sự chỉ dẫn của lão vô sò, Bạch Lãng theo thứ tự tham quan cung điện của lão tộc trưởng bạch long và vương phi, vương điện, cung điện nằng ở khi vẫn là một quả trứng cùng với kho bảo vật.

“Đồ đều là tộc trưởng để lại cho tiểu chủ nhân người, chỉ có tiểu chủ nhân người là huyết mạch bạch long tộc cuối cùng mới có thể đi vào nơi này.” Lão vô sò vui mừng nói.

Vốn dĩ Ma Long uy hiếp một bên, hắn cũng sợ hãi để tiểu chủ nhân trở lại chốn cũ, bởi vậy chuyện về nơi này nửa điểm hắn cũng chưa nói, chỉ nghĩ chờ sau khi tiểu chủ nhân lớn lên rồi chậm rãi nói cho nằng, nhưng hiện tại Ma Long biến thành cái dạng này, gánh nặng trầm trọng nhất trong lòng hắn đã đỡ xuống.

Bạch Lãng cho lão vô sò mấy thứ thuốc dưỡng thân thể tìm được, lại tò mò đi tới đi lui ở trong bảo khố, ở trên giá to trong góc tìm được một viên kim châu to, nằng nhớ rõ Lục Lâm Sinh đặc biệt thích hạt châu kim sắc, hạt châu này lớn như vậy, cho hắn.

“Lục Lâm Sinh, người xem trần châu này, tặng cho người.”

Lão vô sò: “..... Tiểu chủ nhân, cái này không phải trần châu, đây là di mộng châu.”

Bạch Lãng: “Gi, châu này có hại?”

Lão vô sò: “không phải như thế.....” Bất quá ngừ phía trên nó, có thể làm cho người ta nhìn thấy ký ức sâu nhất nơi đáy lòng.

Bạch Lãng: “không có nguy hại vậy coi nó là trần châu.”

Vấn cứ đưa cho Lục Lâm Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Quyển 3 - Chương 76: Ta và hắn hoàn toàn không giống nhau, hắn cũng xem như là ta sao?

Mặc dù đời này biến thành rồng, thói quen và yêu thích lúc Bạch Lãng làm nhân loại đã ăn sâu bén rễ, rồi cuộc người trưởng thành đã cố định là rất khó bị thay đổi, cho nên dù Long Cung rất đẹp, năng vẫn không quen nghỉ ngơi ở đáy nước, đi dạo bảo khố Long Cung hai lần rồi lại cười hắc long tọa kỵ chuyên chúc trở về trên mặt nước.

một chuyện đi này, Lục Lâm Sinh được viên kim châu to lớn, lão vô sò cảm rất nhiều bảo được trị thương, Bạch Lãng lại lấy một vũ khí —— đại bảo đao. Chính là cái loại “Điêm kích tỵ tống, đồ long bảo đao” mà đời trước chỉ ở trong quảng cáo rác rưởi trên mạng năng mới thấy, bởi vì bề ngoài quá quen mắt làm năng rất có hảo cảm, hơn nữa vũ khí cây búa của năng bị người U Phù Sơn ném đi, cần vũ khí mới, vì thế năng liền chọn thứ đồ chơi sạch sẽ nhất trong bảo khố Long Cung.

thật là sạch nhất, lúc Bạch Lãng nhìn thấy nó, trường đao còn có quang mạng bắn ra bốn phía, huyền khóc giống ánh đèn chiếu trong sảnh nhảy Disco.

“À, đây là trần lung bảo đao a!” Tuy lão vô sò nói như vậy, nhưng Bạch Lãng khẳng khẳng đặt tên nó là đồ long bảo đao, Lục Lâm Sinh sợ len đến liếm cầu cho dù biến thành Lục Lâm Sinh Ma Long đen, vẫn là liếm cầu quen thuộc cũ, đối với phong cách đặt tên rác rưởi của Bạch Lãng vẫn khen không dứt miệng. Lão vô sò chỉ có thể nhìn hai con rồng trước mặt cùng với ‘ đồ long bảo đao ’ trong tay tiểu chủ nhân kia lăm vào trầm mặc.

Bạch Lãng: “Cái ‘ đồ long ’ này, ‘ long ’ chủ yếu là chỉ Huyền Thương thượng thần cái đồ rồng quy tôn đó.”

Lão vô sò thờ ơ lập tức nháy dựng lên trầm trở khen ngợi. Hắn đối với Huyền Thương thượng thần lúc ban đầu là kính sợ lấy lòng, nhưng trải qua Bạch Lãng chịu một hồi tra tấn, lão vô sò đau lòng không thôi, đã hoàn toàn coi Huyền Thương thượng thần như giải cấp dịch nhân, cảm thù đến tận xương tủy.

“Tiểu chủ nhân người đã có thể chế phục Ma Long, còn có cái gì không làm được đâu!” Lão vô sò cũng bành trướng lên. Ma Long a, đó chính là Long Thần a, dù hắn trải qua nhiều năm phong ấn biến thành cái dạng hiện tại này, vẫn khiến người khác nhìn lên, hiện tại thần xác Ma Long đã thay đổi người, còn là yêu quái thiên y bách thuận đối với tiểu chủ nhân, lão vô sò sau khi lấy lại tinh thần sao có thể không bành trướng.

Advertisement / Quảng cáo

Bất quá Bạch Lãng và Lục Lâm Sinh, hai con rồng trước mắt ỏ vào trạng thái thương tàn, còn không có cách nào đi thịt BOSS trạm kiểm soát cuối cùng, chỉ có thể ở Hải Trung Hải tùm chặt thời gian dưỡng thương trước.

Bọn họ hai người dựa gần ngủ thành một đồng, Lục Lâm Sinh trước khi ngủ còn niềng lấy đại kim châu Bạch Lãng đưa cho hắn ra để lót ngủ. Đại kim châu như vậy, không chịu nổi hình rồng lớn hơn, đầu đặt lên là có thể hoàn toàn che kín kim châu. Bạch Lãng dựa gần đầu hắn ngủ, nửa cái đầu cùng với sừng rồng dề lên viên kim châu. Lão vô sò trong lòng còn hùng tâm vạn tượng mệnh mỏng, không chú ý tới hành vi của bọn họ.

Cho nên hai con rồng một đen một trắng lăm vào ngủ say, hạt châu vốn dĩ có tên đứng đắn là Di Mộng Châu liền yên lặng phát huy công năng của nó —— cung cấp cho các khách nhân ngủ gối lên nó ký ức khác sâu nhất ở nội tâm, bởi vì trước mắt có hai người gối lên nó ngủ, cho nên ký ức lẫn vào nhau.

Bạch Lãng trong lúc ngủ mơ đi tới một địa phương xa lạ lại quen thuộc, quen thuộc là bởi vì năng cảm thấy cảnh vật chung quanh phảng phất như đã từng gặp qua, xa lạ là bởi vì năng suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ được rốt cuộc mình từng gặp ở nơi nào. hiện tại trạng thái của năng rất kỳ quái, có thần trí thanh tỉnh, biết hết thấy trước mặt đều không phải hiện thực, nhưng nếu nói đây là cảnh trong mơ, lại quá mức rõ ràng chân thật.

Năng nghe thấy một loạt tiếng mắng, nơi trước mắt vốn không có một bóng người bỗng nhiên xuất hiện vài người, bọn họ đều là người trong thôn trang bình thường, đang đá đánh một nam nhân đỏ bần rách nát ở giữa kia, lúc nam nhân nhún nhún bần dường như ngẫu nhiên ngừng đầu, Bạch Lãng thấy rõ khuôn mặt hắn, tức khác a một tiếng.

Năng còn nhớ rõ hắn, lúc trước năng mới ra khỏi Lạc Thủy, nghe lời lão vô sò chuẩn bị đi tìm U Phù Sơn, kết quả lạc đường bị nhốt trong một mảnh rừng rậm thật lâu không đi ra ngoài được, chính là vị huynh đệ này mang năng đi ra, bởi vì hắn lớn lên tương đối đặc sắc, cho nên Bạch Lãng còn ấn tượng, chẳng qua năng không biết huynh đệ này tên gọi là gì, hai người rốt cuộc bèo nước gặp nhau, năng tùy tay trợ giúp hắn, sau đó liền không gặp lại.

Cho nên vì cái gì năng đột nhiên nhìn thấy hắn? Bạch Lãng đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên thấy mình từ nơi xa chạy tới, một chân đá bay những thôn nhân đó ra ngoài, nhắc huynh đệ đang nằm sắp ăn đất kia lên, túm trở về nhà hắn.

Đúng vậy, đây là việc lúc ấy phát sinh. Bạch Lãng chậm rãi nhớ ra, đi theo phía sau bọn họ, ôn lại đoạn ký ức lúc trước.

Sau đó đoạn ký ức này nhanh chóng nhảy qua, Bạch Lãng nháy mắt liền phát hiện bản thân mình ở trong một gian nhà tù, đại huynh đệ hơi thở thoi thóp nằm ở trong lao ngục dơ bẩn, năng một hạt trần châu kim sắc quý trọng không thôi, đến lúc sắp chết, có chút điên cuồng mà nuốt viên trần châu kim sắc đó xuống. Bạch Lãng cơ hồ cảm nhận được tuyệt vọng thống khổ gãy gũa trong lòng hắn.

Thân thể hắn thực nhanh bị một con chuột ăn hết, đó là một cảnh tượng sẽ làm người ta sinh ra khó ỡ, nhưng Bạch Lãng không cảm giác thấy, bởi vì ý thức của năng biến thành con chuột đó, suy nghĩ vốn rõ ràng trở nên dần dần. Trong lòng con chuột không có các loại tư tưởng của nhân loại, nó chỉ tham lam mà thu hoạch năng lượng, nhưng quá nhiều năng lượng làm nó thống khổ, theo từng cơn đau khổ cùng nhau xuất hiện, còn có một cái ý niệm mơ hồ, ý niệm tìm kiếm truy lùng gì đó.

Nó không biết một mòi mà chạy đi, rồi cuộc vào một ngày nào đó ngủi được hơi thở muốn tìm kia, nó ngừng đầu nhìn thấy một cái bóng dáng màu trắng, nó muốn tiến lên, nhưng bọn họ cách nhau xa xôi như vậy. Hơn nữa thực nhanh nó bị người ta giết, tư vong thống khổ rút Bạch Lãng ra ngoài, năng lần thứ hai biến thành người đứng xem, nhìn thì thể con chuột lưu tại phế tích. Năng ngạc nhiên ngừng đầu, thấy ở nơi xa ‘ chính mình ’ cùng các đệ tử Quy Nhất Tiên Tông không hề có cảm giác mà rời đi.

Đây là lúc ấy, là lần năng gặp gỡ yêu hồ kia.

Ký ức cùng cảnh tượng hiện tại lẫn nhau với hai thị giác, năng không biết đến tột cùng là chuyện thể nào, lại nhìn một con quạ đen ăn thi thể con chuột, sau đó nó biến thành một con tiểu yêu.

Bạch Lãng nhìn con quạ đen đó mắt bò loạn trên mặt đất, con quạ đen này hình như năng cũng quen mắt, trong lòng loáng thoáng có cái gì được miêu tả sinh động. một đoạn thể giới rõ ràng này qua đi, lại là một trận dần dần, ý thức của Bạch Lãng lại lần nữa trở thành con tiểu yêu quạ đen đó, năng cảm giác mình bay thật lâu rất xa, đi tới một chỗ. Thân thể rất đau, nhưng có hơi thở mà trong lòng vẫn truy tìm đang ở rất gần, cho nên thân thể này cứ gãy gũa đi đến gần.

hắn thấy được trong hồ một bạch long đang bơi lội, vây và đôi mắt năng đều đang sáng lên, trời xanh nước biếc sắc hoa vàng nhạt, còn có một bạch long vô ưu vô lự, đây hết thấy đều có vẻ yên tĩnh mà mỹ lệ.

hắn biến thành quạ đen mắt đỏ, biến thành con chuột mắt đỏ, thần trí trước sau dần dần, nhưng chỉ cần nhìn thấy bạch long, hắn liền cảm thấy thỏa mãn.

Đoạn thời gian này chớp mắt liền qua đi, Bạch Lãng thậm chí còn chưa lấy lại tinh thần từ quạ đen mắt đỏ mất, liền phát hiện mình lại lần nữa đi tới một địa phương kỳ quái. Nơi này một mảnh âm đạm, có vô số ánh mắt lạnh băng không có hảo ý cùng ác ý. Quá trình bị cắn nuốt giống như là một quá trình từ vong thông thả, thống khổ 히t thở không thông sẽ liên tục trong thời gian rất lâu, cứ như vậy liên tiếp không ngừng bị cắn nuốt thật lâu thật lâu, lâu đến Bạch Lãng cũng cảm thấy đau đầu không chịu nổi mới chậm rãi dừng lại.

một đoạn hình ảnh này hỗn loạn đan xen, Bạch Lãng nhất thời là người đứng xem, nhất thời trở thành quái vật kia bị lạc trong cắn nuốt và bị cắn nuốt, giống như bị lôi kéo qua lại trong một ác mộng khủng bố mê loạn.

Ác mộng ngừng chỉ nháy mắt, năng lại lần nữa thấy chính mình, cũng thấy quái vật kia nuốt ăn một khối thi thể khắt cái, thấy hắn theo ý niệm chấp nhất trong lòng đi đến trước mặt mình.

Advertisement / Quảng cáo

“Ta..... gọi là Lục..... Lâm Sinh.....”

Lục Lâm Sinh, hẳn quả nhiên là Lục Lâm Sinh! hẳn thế nhưng là Lục Lâm Sinh?

Bạch Lăng quả thực sắp điên rồi, ngây ngốc mà nhìn hình ảnh hài hòa trước mắt. ‘ Nàng ’ cầm một đóa hoa ném lên người Lục Lâm Sinh, Lục Lâm Sinh nhận lấy, cười với nàng.

Nước mắt từ hốc mắt nàng tràn ra.

—

Trải qua không giống Bạch Lăng, Lục Lâm Sinh nhìn thấy chính là một ít hình ảnh thực tốt.

hắn thấy một bé gái thắt bím tóc mặc áo hoa, dắt hai tay lão nhân gia lúc ẩn lúc hiện. Nàng vui vẻ ăn sương sáo ở đầu phố, lỉnh bí ở cuối phố, còn có cái lâu ở ngoài phố, nơi nơi đều là đồ ăn ngon. Tiếng rao hàng rong bán đường sơn tra, canh gà ừng ực ừng ục quay cuồng ở trên lửa, hộp đèn truyền phát hình ảnh chuyển xua, lão nhân gia cho nàng váy hoa mới làm. Cái lu trong viện có một đám nòng nọc, biến thành ếch xanh nháy đi trước mắt nàng, lúc thời tiết nóng cây thực quý nờ hoa đầy vườn, thời gian sau giờ ngọ dài lâu thong thả, giường nhỏ tản ra hương trúc, quạt hương bồ phát ra gió ở trên mặt.....

Tuy rằng rất nhiều thứ Lục Lâm Sinh không biết, nhưng hắn cảm thấy thực thoải mái, cả người mềm như bông giống như uống say, cơ hồ muốn ôm tiểu nữ hài thiếu mấy cái răng kia cùng nhau ngủ.

Nhưng đột nhiên hắn cảm giác mí mắt một trận đau nhức, bên tai vang lên tiếng khóc lớn cùng tiếng la hét, hắn đã từ cái chuyện xưa mỹ diệu còn chưa xem hết này rút ra ngoài.

Mờ to mắt Lục Lâm Sinh nhìn thấy bạch long oa oa khóc lóc, lấy móng vuốt đá mí mắt mình, “Người mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại!”

Bạch Lăng tuy rất muốn ôn nhu đánh thức Lục Lâm Sinh hỏi cho rõ ràng, nhưng mà bắt đầu đi hình thể thua kém, phương thức ôn nhu thật sự gọi không tỉnh, chỉ có thể dùng phương thức lấy chân đá mí mắt.

Lục Lâm Sinh mở to mắt huyết hồng chăm chú nhìn nàng, tuy rằng màu sắc đáng sợ, nhưng bên trong tràn đầy yêu thích, một chút cũng không làm người ta cảm thấy sợ hãi. Bạch Lăng vẫn luôn kỳ quái Lục Lâm Sinh vì cái gì muốn đi theo mình, vì cái gì thích mình như vậy, hiện tại đã có được đáp án, nhưng nàng vẫn ghé vào cái mũi Lục Lâm Sinh hỏi hắn: “Người có phải là đại huynh đệ lúc trước mang ta ra khỏi rừng rậm hay không?!”

Lục Lâm Sinh không biết nàng đang nói cái gì, phun hơi thời nghiêng đầu xuống, từ trong lỗ mũi nghi vấn mà ồm một tiếng.

Bạch Lăng chụp mạnh mũi hắn, “Chính là, chính là lúc trước ta còn tặng cho người một viên kim châu, người lúc ấy là xấu xí kia! Sau lại có phải người còn biến thành chuột, còn cả quạ đen hay không? Ta nhìn thấy người lạc, người đi Quy Nhất Tiên Tông tìm ta?”

Nàng hỏi xong một hơi, lại không được đáp án khẳng định của Lục Lâm Sinh, hắn lắc đầu nói: “Ta không biết.”

Bạch Lăng: “Sao lại không biết, người không nhớ rồi?”

Lục Lâm Sinh: “Nhớ rồi, nhưng rất nhiều thứ đều đứt quãng, những cái đó hình như là ta, lại giống như đều không phải ta. ‘ Ta ’ loại khái niệm này, ta không biết nên định nghĩa như thế nào, hiện tại ta còn chưa hoàn toàn cần nuốt Ma Long, nhưng bây giờ cái ta này là ta sao? Quạ đen và chuột, cái ý thức này của ‘ ta ’ dường như quá mức mơ hồ, không có cái gọi là ‘ tự mình hiểu rõ ’, cũng coi như là ta sao? Còn có nhân loại lúc ban đầu kia, ta và hắn hoàn toàn không giống nhau, hắn cũng xem như là ta sao?”

Bạch Lăng bị lộn hỗn Lục Lâm Sinh đặt câu hỏi làm cho khó ỡ, loại vấn đề ‘ ta là ai, ai lại là ta ’ này khiến cho sọ não nàng đau quá.

“Vậy vì sao người nói người là Lục Lâm Sinh? Đây là tên ai?”

Advertisement / Quảng cáo

Lục Lâm Sinh: “Là cái tên mà ý thức lúc ban đầu của ta còn nhớ rõ, ta chỉ có một cái tên này. Ta nhớ rõ ta muốn nói cho nàng tên của ta, rất muốn nàng nhớ kỹ nó. Đây là một ý thức mà ta kế thừa được.”

yêu thích và truy tìm nàng, giống như khi đáp nện người, loại ý thức này là xương cốt dùng để chống đỡ huyết nhục và tủy da, là thứ cứng rắn nhất. Tựa như hình thái cuối cùng của hắn là quái vật bên ngoài đen nhánh, bên trong trống rỗng, không có huyết nhục và các loại khí quan, càng không có tim. Lúc bên trong bao lấy những huyết nhục đó, chỉ biết hấp thụ sinh mệnh bọn họ, chỉ có Bạch Lăng có thể bình yên vô sự ở đó, bởi vì nàng là ‘ cốt ’ của thân thể quái vật đó.

Bạch Lăng suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên biến thành hình người, một người nho nhỏ, bò lên trên mũi hắc long, thành hình chữ đại (大) mở ra ở trong ánh mắt hắn, đại khái là chỗ cái trán.

Hắc long vì thấy rõ nàng, đem hai mắt của mình biến thành mắt gà chói.

“Làm sao vậy?”

Bạch Lăng tùy tay lau nước mắt, xoa xoa râu hắc long rũ xuống, “Ngực đau.”

Nàng rút cuộc hiểu rõ chấp nhất của Lục Lâm Sinh từ đầu mà đến, nhưng một chút cũng không cao hứng, bạn trai thâm thành cái bộ dáng này quả thực quá đáng thương lặc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 77: Lão võ sò nhìn không nổi, võ sò khép lại, tự bế

Lão võ sò hậu tri hậu giác phát hiện bọn họ ngủ trên di mộng châu, sau khi hắn giải thích công năng của di mộng châu, Bạch Lăng cuối cùng hiểu rõ vì sao mình trải qua một giấc tựa mộng không phải mộng này, nguyên lai đều là do máy chiếu tự động trong não.

“Người không phải sợ, ta sẽ phụ trách người, nửa đời sau người cứ theo ta, hiểu được không?” Bạch Lăng ngồi lên cái mũi hắc long nói với hắn mấy lời, hắc long Lục Lâm Sinh vui vẻ chỉ biết hừ hừ, cái đuôi hắc long thật lớn từ từ vung ở phía sau, hẳn lên một mình bọt nước.

Bạch Lăng chú ý suy xét chu toàn, nghĩ yêu đương mấy năm trước, chờ làm chết Huyền Thương cái đồ con cháu rùa già đó, bọn họ liền trở về Quy Nhất tiên tông gặp sư phó sư huynh, lúc ấy làm hôn lễ cũng được. Nàng đang suy xét hi yển phải mời người nào, còn Lục Lâm Sinh trong lòng vẫn đang cao hứng Bạch Lăng nguyện ý cho mình luôn đi theo nàng, còn bạn trai là thứ gì, hắn cũng không biết.

Chỉ lão võ sò, hắn nghe thấy tiểu chủ nhân tự ăn bài chung thân đại sự của mình, trong lòng rất mệt mỏi. Tiểu chủ nhân nàng đến tốt cùng có nhớ mình vẫn là một con rồng con hay không? Ngượng ngùng, bởi vì trong tư tưởng bản chất chính là người trưởng thành, mặc dù biến thành rồng con, Bạch Lăng cũng không coi mình là vị thành niên, nếu dựa theo thân thể trưởng thành để tính tuổi, Lục Lâm Sinh hiện tại chính là tổ tông của nàng.

Mắt thấy tiểu chủ nhân không có tự giác này, lão võ sò chỉ có thể tự mình nghĩ cách. Biện pháp của hắn rất đơn giản, chính là mang theo Bạch Lăng lại lần nữa xuống Long Cung đáy biển, tìm được một ít cỏ.

“Cái này là Khổ Dịch Thảo, ăn vào có thể trợ giúp Long tộc trưởng thành, trước kia rồng nhỏ trong tộc đều phải ăn loại cỏ này, rất tốt cho thân thể. Tuy rằng hương vị không ngon chút nào, nhưng mà.....”

không chờ hắn nói xong nhưng mà, Bạch Lăng đã đi lên răng rắc gặm một miếng, sau đó vui mừng quá đổi, “Đây không phải rong biển sao!”

“Quá tốt lặc, đã lâu ta không được ăn rong biển, ta cắt cái này phơi khô làm miếng rong biển để ăn!”

Advertisement / Quảng cáo

Lão võ sò: “????” Khổ Dịch Thảo tuy rằng tốt cho rồng con, có thể đẩy nhanh hơn tốc độ đổi sừng, nhưng Long tộc bình thường đều không thích hương vị này, các con rồng nhỏ càng phải cưỡng bức mới bằng lòng ăn một hai miếng, hắn còn tưởng rằng nếu muốn tiểu chủ nhân ăn cái này thì phải phí công phu thật lớn một phen, không nghĩ tới tiểu chủ nhân thích như vậy?

Bạch Lăng tìm được một tảng lớn ‘ rong biển ’, vui vui vẻ vẻ thu hoạch toàn bộ, trải từng mảnh ra phơi trên lưng hắc long.

“Bỗng nhiên thật muốn ăn lâu.” Bạch Lăng nhìn ‘ rong biển ’ cảm thán.

Lục Lâm Sinh vẫn không nhúc nhích giúp nàng phơi rong biển, nghe vậy nói: “Vậy ăn lâu.”

“Được, để ta làm lâu!” Bạch Lăng là tính cách vừa thu lại phát, nghĩ ra lập tức đi làm, liền bắt đầu nghĩ làm như thế nào. Ở trong biển, đương nhiên chính là ăn lâu hải sản. Nàng vợ vét một đồng lớn các loại cá, tất cả đều ném vào trong phiến hải vực nhỏ Hải Trung Hải đó, lại ở quanh Hải Trung Hải tìm ra sò ngao và tôm cua, còn bắt được một con bạch tuộc, nhưng chờ nàng trở lại Hải Trung Hải, phát hiện cá lúc trước ném vào đều chạy mất.

“Lục Lâm Sinh, người quán thân thể thành một cái vòng.”

Hắc long theo lời cuộn quanh thân thể thành một vòng tròn, Bạch Lăng liền ném nguyên liệu nấu ăn bắt được vào chỗ thân thể hắc hoành ra, toàn bộ Lục Lâm Sinh liền biến thành cái giá đựng nguyên liệu nấu ăn.

Bạch Lăng lấy ra cái vỏ sò thật lớn làm nồi lẩu, ném vào trong bó lớn ớt cay cùng các loại gia vị. Bỗng Lục Lâm Sinh cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, thân thể đau đớn. Hắn rất quen thuộc loại cảm giác này, là ý thức và bản năng còn sót lại của Ma Long đang muốn phát tác, nhưng hắn gắt gao áp chế loại chuyển biến này, không muốn giao quyền khống chế cho Ma Long —— nếu giao cho Ma Long, nguyên liệu làm lẩu trên người bị hắn xóc đổ thì làm sao bây giờ, Bạch Lăng tìm lâu như vậy, mắt thấy là sắp có thể ăn.

Bằng vào loại tín niệm kiên định này, Lục Lâm Sinh đem thân thể gắt gao đè ép trở về ác niệm cuộn cuộn cùng tham dục của Ma Long, xong rồi hắn quay đầu nhìn trên người, phát hiện rong biển không rút, cá không chạy, lúc này mới yên tâm, chỉ có một con cua to có ý đồ vượt ngục, đã bò lên trên đuôi hắn, bị hắn vung đuôi quăng ngã trở về.

Nguyên liệu đơn sơ, chỉ có thể tạm chấp nhận. Bạch Lăng vốn dĩ muốn làm nồi lẩu uyên ương, lại nghĩ đến Lục Lâm Sinh cần bản ăn không được, vì thế nàng trực tiếp làm nồi lẩu cay, chính mình ăn cho sáng khoái. Đồ long bảo đao của nàng trước khi đồ long đã đồ một con bạch tuộc, thái thành từng vòng ném vào trong nồi mùi cay bốn phía, còn thịt cá tuyết trắng không thứ nào không tươi mới, mực nhò và tôm đỏ, hải sâm thật to…… đương nhiên không thể thiếu rong biển.

“Trừ lẩu, còn muốn nướng BBQ ăn, bạch tuộc nướng ăn càng ngon.” Trừ đồ long bảo đao, Bạch Lăng lần sau đi kho báu vật còn cầm thêm một món vũ khí làm dự phòng, nếu lúc đánh nhau vũ khí bị rút còn có thể có lựa chọn khác. Cái vũ khí dự phòng này là tam xoa kích uy phong lắm lắm, lão vô sò nói đại danh của nó nhưng Bạch Lăng không nhớ được, vẫn gọi nó là đại nư xoa, dùng để cầm chân bạch tuộc nướng BBQ thực không tồi.

Bạch Lăng ăn, Lục Lâm Sinh ở một bên nhìn, hỏi nàng một câu: “Ăn ngon sao?”

Bạch Lăng gật gù đầu, thấy hắn an tĩnh nhìn mình ăn, có chút đau lòng. Lục Lâm Sinh cần nuốt Ma Long rồi, có thể là bởi vì Ma Long quá bỏ, thân chí thanh tinh đồng thời tâm trí tăng trưởng, lúc này còn nhạy bén nhận ra tâm tư của Bạch Lăng, an ủi nàng nói: “Hiện tại ta không đói bụng. Nàng xem, đến nước miếng cũng không chảy.”

Đúng, hắn bình thường lúc thêm đều chảy nước miếng, vẫn đang nhìn nàng, hắn khả năng thật không muốn ăn gì. Bạch Lăng ăn một mình lập tức yên tâm thoải mái ăn tiếp. Nàng ăn hơn mười cọng rong biển, vào ban đêm liền cảm thấy ngứa đầu, biến trở về hình rồng chính là sừng rồng ngứa. Rồng con nếu lớn nhanh là sẽ thường xuyên đổi sừng, đại khái tựa như trẻ con thay răng.

Bạch Lăng đầu ngứa đến không ngủ được, không tự giác lấy đầu chọc hắc long, đâm hắn tỉnh.

Nhỏ nho một con rồng trắng bơi tới bên đầu hắn, cho hắn xem sừng trên đầu, “Đầu ngứa.”

Hắc long không phản ứng, Bạch Lăng ngứa đầu liền phát hiện đôi mắt hắc long là màu đen, thuần màu đen mang theo ác ý, không phải thuộc về màu đỏ trong sáng của Lục Lâm Sinh, tức khắc trong lòng cá kinh. Tội, là Ma Long!

Nàng xồng lên đâm vào đầu Ma Long, đang chuẩn bị lại đâm một cái, liền phát hiện Ma Long không công kích, hơi hơi cuộn tròn lên, đôi mắt bắt đầu chậm rãi biến thành màu đỏ.

“Lục Lâm Sinh?”

Lục Lâm Sinh không nhìn nàng, đôi mắt nhìn mặt biển, Bạch Lăng nhìn lên, phát hiện hai cái sừng rồng quen thuộc. Vừa va chạm, đã đâm rút sừng rồng nàng sắp đổi. Lục Lâm Sinh yên lặng vớt sừng sừng bị gãy của nàng lên, đặt ở trước mặt nàng, thật trọng nhìn nhìn đỉnh đầu nàng đã bị trọc.

Bạch Lăng lúc này mới cảm giác được đau đầu, nhưng nàng sờ sờ, không phải thực dễ ý, cảm hai cái sừng rồng hỏi Lục Lâm Sinh: “Người có muốn ăn cái này không, đã gãy xuống, dứt khoát cho người ăn đi lặc.”

Nàng thật sự nhét vào trong miệng Lục Lâm Sinh. Hắc long nhai răng rắc hai cái, nuốt hết sừng gãy của nàng, an nhàn ghé vào một bên.

“Hương vị như thế nào?” Bạch Lăng tò mò hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

“Ừm…… là giòn.” Lục Lâm Sinh nói.

Bạch Lăng cảm thấy giống như hắn đang hình dung bánh quy nhỏ, vì thế nói: “Ta cũng thật muốn ăn bánh quy nhỏ.”

Sừng của nàng hiện tại không ngứa, nhưng đau, nhịn không được vuốt móng đi sờ, Lục Lâm Sinh cúi đầu, liếm liếm đỉnh đầu của nàng.

Bạch Lăng: “…… thật ăn ngon như vậy? Người còn muốn liếm nữa.”

Lục Lâm Sinh phản ứng trong chốc lát đã bị nàng chọc cười, “không phải, ta nhìn một chút ký ức của Ma Long, sừng rồng con bị gãy, để Long tộc thành niên liếm liếm như vậy sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Lý do chính đáng. “Được rồi, vậy người liếm đi.” Được nàng chấp thuận, Lục Lâm Sinh liền nghiêm túc liếm cái đầu đang sưng lên cho nàng.

Bạch Lăng cảm thấy Lục Lâm Sinh giống như đang liếm chiếc dưa, tự mình nghĩ nghĩ hi hi ha ha cười rõ lên, vuốt thẳng căng thân mình, bày ra hình chiếc dưa, “Người xem, giống như người đang liếm chiếc dưa không?”

Lục Lâm Sinh ăn yêu ma không dùng dưa, nhưng chuyện này cũng không ngăn cản hắn cùng cười với Bạch Lăng.

Lão vô sò: Ta không nên ở mặt biển, ta hẳn là nên ở đáy biển.

An tĩnh nhìn ánh trắng một lát, Bạch Lăng dựa vào bên đầu Lục Lâm Sinh, gãi gãi râu rồng của hắn: “Vừa rồi người phản ứng thật nhanh, ta đụng phải lập tức người tỉnh tạo lại lặc, ta còn tưởng rằng vừa rồi phải cùng Ma Long đại chiến ba trăm hiệp!”

Lục Lâm Sinh: “không cần, nàng đâm hai lần khẳng định ta sẽ tỉnh, nhiều nhất ba lần.” Lại đâm nhiều vài cái, phỏng chừng đầu nàng sẽ bị đâm chảy máu, nghĩ đã đau lòng, hắn thế nào cũng phải giãy giụa tỉnh lại mới được.

Bạch Lăng: “Cũng không thể đâm nhiều, đâm hai lần còn không tỉnh, ta liền chạy lặc.” Bằng không va chạm nhiều, lại đâm Lục Lâm Sinh choáng váng thì làm sao, hắn đang thông minh lại bị ngốc đi.

Lục Lâm Sinh an ủi nàng: “Hiện giờ nàng ở bên cạnh, ta càng có thể dễ dàng khống chế thân thể này.” hắn và Ma Long chính là ở trạng thái bên này giám bên kia tăng. Thô bạo và sát ý của Ma Long bị hắn áp chế ngày càng tán loạn, ý thức của Ma Long phụ thuộc vào sát ý mà tồn tại cũng suy yếu theo. Qua một thời gian nữa, hẳn có thể hoàn toàn cắn nuốt ngược hết thân thể Ma Long.

hắn hiện ở hình rồng, kỳ thật như cũ ở vào tình huống bị cắn nuốt, chờ đến khi hắn có thể biến thành nguyên hình, tức là hắn hoàn toàn cắn nuốt ngược Ma Long. Bất quá bây giờ hắn cảm thấy hình rồng cảm giác cũng không tồi, có thể cùng Bạch Lăng ở trong nước.

Bạch Lăng không ngủ được, nàng lấy ra một đồng vô sò, đều là làm lẩu nướng BBQ dự lại, “Lục Lâm Sinh, ta chơi ném vô sò lên mặt nước cho người xem. Ta thật là lợi hại, có thể ném này lên sáu lần!”

Tiểu bạch long biểu diễn một chút cho đại hắc long xem dùng vô sò ném trên mặt biển giống ném đá trên sông như thế nào, nàng dùng hình rồng đi ở trên mặt biển, hắc long cũng học nàng đi như vậy, hai con rồng xiêu xiêu vẹo vẹo ném chơi, trường hợp một lần nữa mười phần thiếu năng trí tuệ. Lão vô sò nhìn không được, vô sò đóng lại, tự bế.

Vào nửa đêm, một vòng mình nguyệt thật lớn nổi trên mặt biển, vô sò bị Bạch Lăng ném ra cơ hồ bay vào ánh ngược của mặt trăng. giờ này khắc này, Bạch Lăng nghĩ đến một câu thơ —— hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thi.

Nàng an tĩnh lại, cọ cọ Lục Lâm Sinh bên cạnh.

Sơ với bọn họ nói chuyện yêu đương, đã bị định nghĩa là BOSS, trạng thái của Huyền Thương thượng thần thật không tốt, dùng sứt đầu mẻ trán cũng không đủ để hình dung tình huống của hắn. thật vất vả nhìn thấy tốc độ tan vỡ của đồng dao tiểu thế giới chậm lại, hắn thu thập tốt tâm tình một lần nữa trở về thân thể Huyền Thương thượng thần ở tiểu thế giới này, chuẩn bị đẩy nhanh hơn tốc độ, kết quả đâu? một mảnh thể cực rất tốt bị hủy sạch sẽ, đầu sỏ gây tội chính là …… biểu nhân cách của hắn, cũng chính là hắn.

Biết được thế này thật là dữ dội ghen khuất, hắn muốn mắng to ngu xuẩn, lại nhịn xuống.

Mắng người khác có thể, mắng chính mình không được, cho dù làm chuyện ngu xuẩn, vậy cũng chỉ là bởi vì người khác làm sai.

“Truyền U Thủy tiên nhân tới.” Huyền Thương thượng thần lạnh như băng phân phó.

U Thủy tiên nhân mấy ngày nay bởi vì giết chết Bạch Lãng, cái gai trong thịt cái đinh trong mắt, tâm tình rất tốt, đáng tiếc tâm tình tốt này nhìn thấy Huyền Thương thượng thần liền xong rồi.

Advertisement / Quảng cáo

“Tìm Bạch Lãng trở về.” Huyền Thương thượng thần ập xuống ném cho nàng một câu như vậy.

U Thủy tiên nhân tươi cười cứng lại, cho rằng mình nghe lầm, nhưng Huyền Thương thượng thần chỉ thị mình xác nói cho nàng, không sai, chính là yêu cầu vô cơ gãy rồi như vậy.

“Nhưng mà, thượng thần, là ngài phân phó đem Bạch Lãng……”

Huyền Thương thượng thần ngắt lời nàng: “hiện tại bản tôn sai các người đi tìm nàng.”

U Thủy tiên nhân bóp ngón tay mình trong tay áo, miễn cưỡng lộ ra tươi cười sợ hãi, “nói không chừng long nữ hiện đã chết, rốt cuộc Ma Long với nàng như hồ rình mồi, mất đi U Phù Sơn che chở……”

Huyền Thương thượng thần: “Nàng còn chưa chết, cho dù đã chết, cũng phải tìm ra thi thể nàng cho bản tôn.” Hệ thống còn chưa xuất hiện cảnh cáo dị thường, Bạch Lãng hẳn là còn sống.

Giống như mỗi một cấp dưới có thù trưởng bá đạo tùy hứng, cho dù âm thầm ngưỡng mộ Huyền Thương thượng thần đã lâu, U Thủy tiên nhân, giờ phút này cũng nhịn không được mắng to ở trong lòng. Thượng thần hẳn đây hi nô vô thường, thay đổi xoay xoay, rốt cuộc có phải bị bệnh gì hay không? Chẳng lẽ thần sống lâu đều sẽ bị điên?

“đi đi, trong vòng 10 ngày bản tôn muốn thấy Bạch Lãng xuất hiện ở trước mặt.” Huyền Thương thượng thần ném xuống một câu như vậy, phất tay áo cho U Thủy tiên nhân ra ngoài Thần Điện.

U Thủy tiên nhân nghiêng răng nghiêng lợi với trăng sáng, tự lòi cổ áo ngựa ngáy, kéo kéo ra phía trước, nhỏ giọng mắng: “Điên rồi, thật là điên rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 78: Xin ngài yên tâm

Huyền Thương thượng thần thật vất vả bình thường mấy ngày, lại bắt đầu trầm mê bạch long nữ, còn buông lời lệnh cho các đệ tử đi tìm tung tích nàng, không chỉ có U Thủy tiên nhân chửi thầm trong nội tâm, rất nhiều đệ tử cũng cảm thấy thượng thần có thể là thần trí thất thường lần thứ hai. Nhưng mà bị áp bách bởi uy thế của Huyền Thương thượng thần, các đệ tử cũng không dám biểu lộ bất mãn, trên mặt đều là một mảnh trung tâm, bên trong ngầm kêu khổ thấu trời.

Các đệ tử biết được tin tức Bạch Lãng rất có khả năng là mất tích ở gần chỗ Ma Long, cơ hồ tất cả đều tâm sinh tuyệt vọng, đây không phải bất kiến đi làm voi?

Sợ bị Ma Long ăn, lại sợ bị Huyền Thương thượng thần trách tội, tiên nhân cho đến các đệ tử U Phù Sơn hai đầu đều khó khăn, chỉ có thể bồi hồi ở Đông Hải, thật cẩn thận tìm tới thi thể Bạch Lãng——đúng vậy, bọn họ đều cảm thấy Bạch Lãng nhất định đã chết, có thể tìm được thi thể chính là gặp đại vận. Vận nhất đến thi thể cũng bị Ma Long ăn, bọn họ chẳng lẽ còn dám đi hỏi Ma Long sao.

Ôm loại tâm tư này, mấy tiên nhân gặp được Bạch Lãng dùng tam xoa kích nướng bạch tuộc ở Đông Hải.

Các tiên nhân: “……?”

Trong biển rộng nướng bạch tuộc, thao tác này quá xấu hổ, mấy vị tiên nhân đối diện nhau, cũng không thể ra tiếng dò hỏi trước, cuối cùng vẫn là một vị quân thượng Thủy Tiên từng có giao tế với Bạch Lãng hỏi trước: “Long nữ, đã lâu không gặp, chúng ta phụng mệnh thượng thần tới đón người về U Phù Sơn, lúc trước có nhiều mạo phạm, mong rằng long nữ có thể không so đo hiềm khích trước đây.”

một tiên nhân yếu điệu khác tên là Nhược Thủy mềm mại nói: “Thấy long nữ mạnh khỏe, chúng ta cũng có thể yên tâm, có thể trả lời với thượng thần.”

Cuối cùng một vị tiên quân mặt lạnh nói: “Long nữ không cần lãng phí thời gian nữa, mau đi cùng chúng ta, nghe nói Ma Long ở phụ cận, chúng ta cần mau chóng tránh khỏi hắn.”

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Lãng gặm một miếng chân bạch tuộc, chỉ chỉ phía sau bọn họ.

Ba vị tiên nhân đồng thời phản ứng lại, trong mắt đều toát ra hoảng sợ, bất quá ba người phản ứng có bất đồng, một vị trở tay đi công kích Ma Long phía sau không biết đã ngừng đầu chờ đợi bao lâu; một người xông thẳng tới Bạch Lãng, muốn bắt lấy nàng rồi nói tiếp; một vị cuối cùng còn lại là chuẩn bị rời đi báo tin.

Vị công kích Ma Long bị Lục Lâm Sinh một ngưng nuốt lấy, một cái vẩy đuôi lại hướng về phía Bạch Lãng, cũng một ngưng nuốt tiên nhân vừa đến trước mặt nàng, không đợi Bạch Lãng nói gì, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, bay lên nuốt nốt tiên nhân cuối cùng có ý đồ chạy trốn, một người cũng không buông tha. Nhân tộc trời sinh đã ở vạch xuất phát, so sánh với Long tộc, cho dù là tu thành tiêu tiên, giữa hai bên cũng tồn tại chênh lệch cấp bậc thật lớn.

Ma Long Lục Lâm Sinh bay về, đứng ở bên Bạch Lãng, Bạch Lãng vận miệng hân nhìn, nói: “Mau nhỏ ra cho ta xem”

hân liền phốc phốc phốc phun ra ba tiên nhân lúc trước vừa nuốt vào trong miệng, ba người ngã vào trong nước cũng chưa kịp có ý thức. Bạch Lãng đã lấy ra dây thừng tìm được ở trong bảo khố Long Cung, trói tay chân ba bọn họ lại, treo ngược lên, treo ở trên dây thừng chẳng giữa hai cây long huyết sam thật lớn, như là phơi cá mặn.

Ba người này vận khí phi thường tốt, không chết đều là bởi vì gặp đúng thời điểm. Trạng thái Lục Lâm Sinh hiện tại còn đang cần nuốt Ma Long, tương đương với một người ăn cá một con đẻ nướng nguyên con, no đến sắp nôn ra, đang nỗ lực tiêu hóa, lúc này đã ăn không vào thứ khác. Nếu không hiện tại Lục Lâm Sinh cần nuốt xong, có thể biến về nguyên hình, lúc nuốt vào ba bọn họ đã trực tiếp tiêu hóa, nào còn có thể giống như bây giờ nhỏ ra nguyên lành hoàn chỉnh.

“Vừa rồi bọn họ nói Huyền Thương lão quy tôn kia lại muốn làm gì” Bạch Lãng lo lắng sốt ruột nói với Lục Lâm Sinh, “Chúng ta đánh không thắng, làm cái lang gì nga?”

“Có thể đánh thắng, chỉ cần chờ ta tiêu hóa Ma Long.” Lục Lâm Sinh nói.

Bạch Lãng cầm một miếng bạch tuộc nướng, nhai nhai nói: “Bộ dáng này, chúng ta kéo dài thời gian trước, khẳng định còn sẽ có người tới, tất cả đều bắt lại, không được để bọn họ về báo tin.”

“Được, bắt lại.” Lục Lâm Sinh nói, chuyển hướng sang ba tiên nhân kia, trong mắt lạnh như băng đều là muốn ăn, đó là loại ánh mắt nhìn tù lạnh chứa đồ ăn sáng.

Bạch Lãng chú ý thấy, kéo kéo râu rồng và cảm hân, dần mặt lên an ủi: “Chúng ta không ăn bây được không? Ăn cá những người này, ta cảm thấy không tốt, về sau chờ chúng ta đánh chết Huyền Thương quy tôn, ta liền đưa người đi khắp nơi tìm đồ ăn ngon lặc, hiện tại không phải có thật nhiều yêu quái xuất hiện không ai quan sao, ta đưa người đi ăn những yêu quái làm chuyện xấu đó được chưa?”

Lục Lâm Sinh ôn thuận nhìn nàng, vô hại đến cực điểm

Bạch Lãng thực nghiêm túc: “Người xem, nếu người ăn rất nhiều loại ‘nhân sĩ chính đạo’ này, cuối cùng khẳng định sẽ có một đám người muốn tới làm người, người sẽ biến thành Ma Long tiếp theo, bị người ta giết chết, đến lúc đó ta làm cái lang gì? Ta hiện tại còn chưa lợi hại, có phải không?”

Lục Lâm Sinh ừ một tiếng, gật gật đầu, “Ta không ăn bọn họ, nàng nói có thể ăn ta mới ăn.” Biểu hiện thật giống như mẹ nói đồ ăn quá đắt mua không nổi, vì thế bé ngoan chủ động nói muốn ăn đồ rẻ tiền.

Bạch Lãng tự rằng biết hắn sẽ đáp ứng, nhưng nghe được đáp án vẫn cảm động mà sờ sờ mũi hắn. Nàng nói sẽ phụ trách hắn, chính là muốn hắn sống sót càng an ổn lâu dài, bởi vậy phải dạy hắn trở nên càng phù hợp với giá trị quan chủ yếu của thế giới này mới được, cùng với làm cho bọn họ hai người ở chung càng thêm hài hòa. Rốt cuộc yêu đương vượt chủng tộc, bọn họ hai người muốn cùng sinh sống, thì đều phải làm ra một ít thay đổi.

Sinh hoạt cùng với người khác mà không muốn thay đổi, cuối cùng hoặc là ly hôn, hoặc là làm chết đối phương, tựa như ba mẹ nàng đòi trước vậy.

Tựa như Bạch Lãng suy đoán, Huyền Thương phái ra rất nhiều người, lại có không ít người U Phù Sơn tìm được tới nơi này, kết quả đương nhiên giống nhau, một đám cũng không thể chạy trốn, tất cả đều bị treo lên giống như phơi cá mặn, dưới long huyết sam nơi đó treo mấy dây người. Bởi vì đều là người tu tiên, không cần phải lo bọn họ ăn uống, bọn họ chỉ có thể bị treo ngược lên giam cầm lực lượng, bắt buộc nhìn Bạch Lãng ăn lâu mỗi ngày, một mùi thơm cay bay thẳng vào trong lỗ mũi.

“Sư thúc, nàng đang ăn cái gì? Cảm giác ăn rất ngon a.”

“Cảm miệng, có cốt khí cho ta, không cần nói chuyện.”

“Sư bá, thượng thần có thể tới cứu chúng ta không? Hy vọng hiện đã tới, ta có chút sợ……”

“Chúng ta đợi từ U Phù Sơn, cho dù chết cũng phải có cốt khí, hơn nữa Ma Long hiện tại lại không có ý tứ muốn giết chúng ta, người sợ cái gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“không phải a, sư bá, người nhìn phía dưới đây nước xem, hải thú kia rằng trong miệng thực sắc, nếu nó nhảy lên một cái hẳn là có thể cắn đứt cổ chúng ta.”

“……”

Ở trong biển phía dưới đây cả măn bọn họ, một con hải thú diện mạo xấu xí không biết lạng lẽ ẩn nấp lúc nào, đối diện bọn họ khoe răng sắc sáng bóng, hiển nhiên không phải ăn chay.

Hải thú bỗng nhiên nhảy dựng lên, một đám nhân sĩ tu tiên bị khổng chế không chạy thoát được, chỉ có thể trở thành thức ăn, tức khắc hình tượng toàn không còn mà lư lục gãy giữa, lung lay hai cây long huyết sam rung động sản sạt.

Còn mấy người muốn kêu to, lại vào lúc này thấy Ma Long bơi tới, vội vàng cảm miệng, Ma Long có thể đáng sợ hơn hải thú nhiều. Ma Long đáng sợ cũng không làm gì bọn họ, hẳn một ngụm cắn chết con hải thú to gan lớn mật dám ăn đến cửa nhà hắn, phun ra hai đoạn thân thể hải thú, rửa rửa miệng trong nước biển, mới nói với những đệ tử U Phù Sơn đang nhìn đến ngốc: Các người không cần nháo, cũng không cần lắc lộn, cây cũng sắp bị các người lắc gãy.”

Ngữ khí nghe ra còn rất ôn hòa, không có tính tình gì.

Đây thật là Ma Long? mọi người U Phù Sơn nhìn hắc long bơi trở về tiếp tục cuộn mình xem Bạch Lăng ăn lẩu, đều im lặng vô ngữ.

Huyền Thương thượng thần vào ba ngày sau vẫn không thấy có tung tích Bạch Lăng, chờ đến không kiên nhẫn, rốt cuộc ném xuống cái giá của mình, tự ra tay đi tìm.

Khi hắn tìm được Bạch Lăng, Bạch Lăng đang nghỉ ngơi ở Hải Trung Hải, Lục Lâm Sinh bởi vì dự cảm khả năng mình sẽ biến thành Ma Long nên đã trốn đi ra ngoài trước. Trong khoảng thời gian này hắn luôn như thế, bất quá bình thường thực nhanh sẽ trở về, Huyền Thương thượng thần vừa lúc ở khoảng thời gian này tìm được Bạch Lăng.

Huyền Thương thượng thần không làm bất luận cái gì vô nghĩa, vừa đối mặt liền giang hai tay trực tiếp bắt Bạch Lăng. Bạch Lăng phản ứng cũng thực nhanh, đứng dậy cầm lấy tam xoa kích bên cạnh dùng để nướng bạch tuộc còn chưa cắt đi, theo động tác của Huyền Thương thượng thần liền đâm lên. Huyền Thương thượng thần không để ý, dưới tay kẹp tam xoa kích…… Sờ được đây tay dầu mỡ và bột ớt, những thứ này làm hắn ghê tởm đến hòng ròi, tay run lên ném tam xoa kích xuống, lui về phía sau.

Bạch Lăng đã nhanh chân chạy thoát khỏi phạm vi công kích của hắn.

Huyền Thương thượng thần bị năng cuộc tức đến muốn cười, “Thực tốt, người cho rằng người có thể thoát được sao? Bất quá là một con rồng con thôi, tiểu thông minh ở trước mặt lực lượng tuyệt đối đều không đáng giá.”

Trong chớp mắt hắn xuất hiện ở phía trước Bạch Lăng, nước biển quanh thân đảo ngược, vây khốn đường đi của Bạch Lăng. Bạch Lăng hình người cũng định khổng chế nước biển, nhưng vẫn không thể so với Huyền Thương thượng thần, cuối cùng bị hắn bóp lấy cổ.

Môi nàng mấp má mấp má cầu quy tôn tử, bỗng nhiên nhìn thấy trước người Huyền Thương thượng thần xuất hiện một tấm bảng, phía trên có một loạt chữ đỏ tươi——“Cảnh cáo! Cảnh cáo! Ngươi có ác ý quá cao đối với nữ chủ của thế giới này! Nếu giết nàng sẽ làm cho thế giới rối loạn, xin cần thận lựa chọn!”

Bạch Lăng tức khắc ngạc nhiên nhìn Huyền Thương thượng thần, có ý tứ gì? Quy tôn này có hệ thống? Cái đồ chơi này hẳn là hệ thống đi, sao đột nhiên huyền huyền biến thành khoa học viễn tưởng thế này? Nhưng đầu óc nàng vừa chuyển, đã không sai biệt lắm suy nghĩ cần thận Huyền Thương thượng thần vì cái gì cùng với mình không qua được, hẳn cũng không phải người của thế giới này!

Huyền Thương thượng thần không quan tâm giao diện hệ thống xuất hiện ở trước mắt, cười lạnh một tiếng dùng tay ấn lên đầu Bạch Lăng.

hắn đã suy nghĩ cần thận, chính mình không thể lại bị cảm mũi đất đi nữa, trái qua vô số tiểu thế giới tan vỡ, hắn cảm thấy nữ chính thay đổi làm hắn không thể tiếp tục có được khí vận thế giới, mấu chốt đó chính là ở trên người nữ chủ. hắn muốn thử giết chết đồ vật chiếm cứ thân thể nguyên nữ chủ, làm nữ chủ ban đầu trở về, lui một bước mà nói, cho dù không làm được, hắn cũng phải làm rõ ràng nữ chủ này có lai lịch gì, có lẽ có thể từ đó nhìn trộm được tin tức của độc thủ phía sau màn.

Tình huống đã nguy cấp đến mức hắn không thể thân nhiên nữa, chỉ có thể mạo hiểm hành sự.

hắn muốn rút hồn phách Bạch Lăng ra, loại lực lượng có thể trực tiếp tác dụng lên hồn phách này, được thế giới thần ma cho phép, nếu ở các thế giới khác, khả năng hắn không có cách nào sử dụng. bỏ lỡ lần này, không biết lần sau còn phải đợi bao lâu mới gặp được cơ hội như vậy.

Bởi vậy, quyết không thể thất bại!

Huyền Thương thượng thần vận khởi linh lực, muốn rút hồn phách Bạch Lăng ra, rút ra…… không thể rút ra được.

Advertisement / Quảng cáo

Huyền Thương thượng thần: “……?”

hắn sắc mặt tối sầm, tâm hung ác lại thử công kích thiên phủ của Bạch Lăng, muốn trực tiếp đánh tan hồn phách nàng, đến lúc đó dù hắn đồng thời đau đến hôn mê, trước đó hắn cũng phải nhìn xem nữ chính mới này hồn phách có gì bất đồng.

Đánh…… không thể đánh tan.

Huyền Thương thượng thần sắc mặt càng ngày càng khủng bố. Rốt cuộc hắn phát hiện một sự kiện, toàn bộ công kích lên hồn phách đều vô dụng, kết hợp với kinh nghiệm từ thế giới trước, hắn có thể giết chết thân thể nữ chủ, nhưng là lại không có cách nào trực tiếp thương tổn hồn phách các năng, càng không nói đến nhìn trộm lai lịch.

Phát hiện cái chân tướng sốt ruột này, Huyền Thương thượng thần giận không thể át, muốn một lần trực tiếp đánh nát đầu Bạch Lăng, nhưng hắn lại nghĩ tới số lượng khí vận thế giới của mình còn lại không nhiều lắm, nếu bản thân là nhân cách chủ mà hắn đánh chết nữ chính, so với ở trong những biểu nhân cách vô tri đó giết chết nữ chủ, hậu quả có thể còn nghiêm trọng hơn nhiều. Cảm giác ước thúc như vậy, từ sau khi hắn trở thành ‘ thần ’, đã thật lâu không gặp phải.

Sắc mặt Huyền Thương thượng thần âm tình bất định, trong đầu Bạch Lăng cũng hỗn loạn, động tác phía trước của Huyền Thương làm nàng cảm giác trong óc một mảnh hỗn độn, chỉ có một thanh âm rõ ràng vọng lên, tựa như hệ thống nhắc nhở——“Xin ngài yên tâm, đang thành lập trường phòng cháy, hết sức tận tâm bảo hộ ngài an toàn.”

Huyền Thương thượng thần rốt cuộc buông cổ Bạch Lăng ra, giây tiếp theo, một con Ma Long lao ra từ trong nước biển, há mồm hung hăng cắn Huyền Thương thượng thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 79: Chuyện xưa thứ 3 xong

Ma Long bay ra từ trong biển có một con mắt màu đỏ, một con mắt màu đen.

Lúc này đối với Lục Lâm Sinh mà nói, là thời điểm xấu nhất, bởi vì hắn cần nuốt Ma Long đã sắp tới lúc mấu chốt nhất, Ma Long đã ở cuối con đường, ý thức cuối cùng còn thừa lại đang hấp hối gãy giữa, mang đến cho Lục Lâm Sinh là mảnh liệt đánh sâu vào, làm hắn không thể giống như trước áp chế thực nhanh. Huyền Thương thượng thần có tình vào lúc này tìm tới, nhận thấy Bạch Lăng nguy hiểm, Lục Lâm Sinh không thể không lao ra, nhưng trạng thái

của hần thực sự không tính là tốt.

Đối với Huyền Thương thượng thần mà nói, Ma Long đồng dạng không phải đèn cạn dầu, nếu không hẳn đã một lần nhất lao vĩnh diệt trực tiếp giết chết Ma Long.

Qua một lần giao thủ, Huyền Thương thượng thần cảm thấy không đúng, so sánh với lần trước, vốn dĩ Ma Long đã bị thương nghiêm trọng, nhưng bây giờ thượng thể cơ hồ khôi hần, hơn nữa thể công so với trước càng điên cuồng, tư thế là bản thân hần ta tình nguyện chịu một nhất cũng muốn đồng dạng làm Huyền Thương bị thương trở lại, quả thực là có mỗi thù giết cha đoạt thể.

Huyền Thương thượng thần đứng lúc tức giận, xuống tay cũng không lưu tình chút nào, hai con rồng ở trên bầu trời điên cuồng chém giết, không trung trên mặt biển Đông Hải vốn sáng sủa nhanh chóng trải ra u ám trầm đậm, bao phủ một vùng hải vực lớn, trong hải vực sấm sét âm ầm.

Long tộc phần lớn đều có thể khống chế nước, Huyền Thương thượng thần và Ma Long lại đều là những kẻ xuất sắc trong long tộc, vì thế trong biển phong toàn bạo dữ dội, nước biển ngưng kết thành vô số vũ khí sắc bén, các loại hần quang lập loè uốn lượn ở quanh thân hai con rồng, dòng nước bên người Ma Long đã lấy dính long lượng mờ mờ, hiện ra một loại tro đen hắc ám, mà Huyền Thương thượng thần bên cạnh, đại biểu cho băng sương tuyết trắng, từ xa nhìn lại, hắc bạch cũng phân chia chính tà rõ ràng.

Trận chiến đấu này so với lúc trước ở U Phù Sơn càng thêm kịch liệt, vừa xông lên Ma Long đã hiển lộ ra thái độ liều mạng, Huyền Thương cũng không thể không toàn lực ứng đối, hoàn toàn không giống lần trước còn phải bận tâm U Phù Sơn, cho nên chỉ dùng thần rống ứng chiến.

Bọn họ hiện ở trong biển rộng, không hề có kỵ hấp dẫn linh khí chung quanh, thậm chí dẫn phát thiên địa dị tượng, đương trường thanh thế to lớn đáng sợ, Bạch Lãng cùng một đám đệ tử U Phù Sơn bị bắt đầu cảm thấy chấn động.

“không ổn a.” Lão vô sở lo lắng sốt ruột nhìn bầu trời, “Còn tiếp tục như vậy, hai người bọn họ phát ra lực lượng sẽ quấy cho Đông Hải đại loạn, đến lúc đó thiên địa rất có khả năng sẽ giáng xuống thần lôi trừng phạt.” Long tộc không sợ sét bình thường, thần lôi lại không giống thế.

Bạch Lãng sắc mặt trắng bệch, còn chưa phục hồi tinh thần từ một trận thần hồn rung chuyển lúc trước, loại trường hợp chiến đấu này, năng là một con rồng con không có cách nào tham dự, chỉ có thể ở dưới nhìn, nghe lão vô sở nói lời này, năng truy vấn: “Thần lôi?”

Advertisement / Quảng cáo

“Đúng vậy, đây là một loại áp chế của thể giới đối với ‘ lực lượng của thần ’, nghe nói thời kỳ thượng cổ, chư thần ngã xuống chính là bởi vậy.” Lão vô sở ngữ khí thận trọng, trong giọng nói mang theo kính sợ đối với thiên địa.

Bạch Lãng còn chưa ý thức được chỗ hồ cha nhất ở đâu, “Nếu thật có một cứu tiêu thần lôi nện xuống, cũng không thể chỉ đánh một mình Lục Lâm Sinh! Khẳng định là hai bọn họ cùng chịu!”

Lão vô sở: “không, rất có khả năng chỉ đánh Lục Lâm Sinh.”

Bạch Lãng: “Vi sao?!”

Lão vô sở: “Bởi vì hần là Ma Long, sẽ bị chú ý trước, khí vận của hần không vượt được Huyền Thương thượng thần.”

Bạch Lãng: “.....”

nói đạo lý, không biết từ đâu ra cái gọi là thiên địa pháp tắc, thiên địa ý thức linh tính, đương nhiên cũng là thứ đập vào tự mờ trước. Bạch Lãng tức giận, nhưng không có lời gì để nói.

đang nói đến đây, một tiếng sét lăm đờng từ Bạch Lãng co chặt. Có một đạo lôi quang đen nhánh từ bầu trời u ám phía trên bổ xuống, là hướng tới Ma Long Lục Lâm Sinh. Chỉ một lần này, thần thể Ma Long vốn dĩ tiên khí tầm thường không thể nào đâm thủng đã cháy đen một mảnh, còn Huyền Thương thượng thần nhận cơ hội này ra một kích thật mạnh, xé rách một khối thịt to trên người hần, vẩy đen nhánh ào ào rơi xuống theo.

“Cản trở chuyện của ta, hôm nay ta khiến cho người thần chết hồn tiêu ở chỗ này.” Huyền Thương thượng thần trầm cả giận nói.

Ma Long Lục Lâm Sinh đau cực, một bên thân rùng máu tươi đầm đìa, tuy thế, hần còn không từ bỏ đấu pháp cùng Huyền Thương thượng thần, nhưng lúc linh lực hần đại thịnh, trên trời lại có tiếng sấm ầm ầm, muốn rơi mà chưa rơi, ập ú trên đỉnh đầu, hiển nhiên là lại hướng tới hần.

Bạch Lãng nhìn rõ ràng hết thảy, đột nhiên cắn răng một cái hóa thành hình rồng, bay tới chỗ Ma Long bên kia đi. Lại một đạo thiên lôi rơi xuống, điện quang lập loè, làm mặt biển và bầu trời âm trầm bị chiếu sáng rực một mảnh. Bạch Lãng là một con rồng trắng nhỏ kiên cường chắn ở phía trước Ma Long Lục Lâm Sinh, trái tim năng kinh hoàng, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm thiên lôi đánh về phía mình, đôi mắt đã bị điện quang đâm vào cháy nước mắt, nhưng năng không tránh không né.

Chi nghe một tiếng sấm chớp ầm ầm nổ vang, nhưng Bạch Lãng và Lục Lâm Sinh phía sau năng cũng không bị sét này dính vào chút nào, sét này kỳ dị đánh lên người Huyền Thương thượng thần cách đó không xa.

Phía dưới đám người U Phù Sơn không chạy thoát được, bị bắt nhìn trận chiến đấu này, tận mắt nhìn thấy thiên lôi kia đã đánh đến trên đầu Bạch Lãng, lại đột nhiên chuyển hướng một cái dừng ở trên đầu Huyền Thương thượng thần, tất cả cảm thấy mờ mịt không thôi. Đây là có chuyện gì?

Thần ở trên chiến trường, Huyền Thương thượng thần cũng ngạc nhiên, mới vừa rồi hần còn cảm thấy sấm sét thiên đạo này thật là đại khoái nhân tâm, nhưng rơi xuống trên người mình, đau đớn rõ ràng, khiến cho hần cảm giác không thể nào tốt được.

Người khác không biết hôm nay sấm sét vì sao không đánh Bạch Lãng, hần lại có thể đoán được, đơn giản là bởi vì Bạch Lãng là ngưng kết của thể giới khí vận nơi đây. Chính là hần cùng dùng chung khí vận vốn thuộc về năng, cho nên hần ở trong thể giới này hồ mưa gió, mọi chuyện trôi chảy, nhưng Bạch Lãng bắt đầu đối nghịch với hần, hần liền nơi chốn không thuận, thật là đáng chết!

Bạch Lãng bị sấm sét đáng sợ này dọa đến không nhẹ, lúc trước năng ở chỗ Huyền Thương nhìn thấy chữ ‘nữ chủ thể giới này’, đây hẳn là đang nói năng, còn có thanh âm trong đầu giống như nằm mơ đó, bởi vậy năng có phòng đoán lớn mặt, hiện xem ra, năng đoán đúng rồi.

“Lục Lâm Sinh, người đội ta lên đầu, sét sẽ không đánh người!” Bạch Lãng nhanh chóng gọi Lục Lâm Sinh.

Lục Lâm Sinh: “Năng ở trên cao như vậy không phải đầu sẽ chóiáng vầng sao, vẫn nên thôi đi.”

Bạch Lãng tan vô hồ to: “..... Người vì sao lại nhắc nhở ta, vốn dĩ ta đã sắp quên chuyện này!”

Lục Lâm Sinh: “Là ta sai rồi”

nói chưa dứt lời, Bạch Lãng liền cảm giác mình bắt đầu chóiáng vàng, nhưng muốn năng bây giờ thoát ly chiến trường năng cũng sẽ không làm, vì thế biến thành hình người, ngồi ở trên đầu Ma Long, túm lấy sừng của hần: “không cần nhiều lời, hôm nay cho dù ta nòn chết cũng phải thị quy tôn kia trước! Lúc trước hần còn muốn làm chết ta!”

Ma Long hai mắt một mảnh huyết hồng, quả thực nghe lời, lại lần nữa hướng về phía Huyền Thương, Huyền Thương thượng thần bị bọn họ chọc tức, giận dữ đón đánh, va chạm kịch liệt khiến cho tầng mây u ám đứt gãy thành hai đoạn, một đạo sấm sét lại lần nữa đánh xuống, Bạch Lãng tay mất lạnh lệ lôi sừng của Lục Lâm Sinh bẻ ra phía sau, làm hần né tránh được, Huyền Thương thượng thần không có vận khí tốt như vậy, lại lần nữa bất hạnh bị đánh trúng đầu.

Bạch Lãng chính mình cũng chóiáng vàng đầu, còn không quên công kích nhân thân, mắng: “Đáng đời ngốc bức, ai bảo sừng rồng của người lớn, dẫn sét thật thuận tiện nga!” Năng ôm sừng Lục Lâm Sinh mắng chửi, Lục Lâm Sinh nghe cười rộ lên, Huyền Thương thượng thần sắp bị hai người tức chết rồi.

Huyền Thương thượng thần và Ma Long năng lực thua kém không nhiều, dù hai người nhìn qua tạm thời chiếm được thượng phong, nhưng tình huống của Lục Lâm Sinh không ổn định, tình thế vẫn nguy cấp. Bạch Lãng coi mình là giáp phòng hộ thay Lục Lâm Sinh chân sét, ngồi ở trên đầu hần, có cơ hội hạ độc thủ liền lấy đồ long bảo đao ra chọc vào mắt Huyền Thương, không có cơ hội thì công kích chửi bới, chính mình không để chịu cũng tuyệt không để Huyền Thương thượng thần dễ chịu. Mặt ngoài của năng nhìn qua còn ổn, kỳ thật trong lòng thật hoảng hốt.

Lão vô sở, lão nhân nhát gan này vào lúc ngoài ý muốn lại thật đáng tin, mắt thấy giằng co đã lâu, Bạch Lãng sắp chịu đựng không nổi, hần vội vàng nói: “Tiểu chủ nhân, có lẽ chúng ta có thể một lần nữa mở đại trận phong ấn thử xem”

Biết Bạch Lãng lúc này đang khó chịu, hần cũng không đợi hỏi liền giải thích: “Là đại trận lúc trước vây khốn Ma Long, trận này là vô sở Long tộc lúc trước dùng cốt nhục đúc nên vì để vĩnh viễn nhốt Ma Long, nhưng không biết vì sao, Long Thần kiểm làm mất trận đột nhiên vỡ vụn, làm cho Ma Long chạy ra, chỉ cần chúng ta có thể một lần nữa mở ra đại trận, tìm được đồ vật có thể thay thế mất trận, là có thể nhốt Huyền Thương vào trong trận.”

“Mất trận? không có Long Thần kiểm.....”

“không cần, lúc trước dùng Long Thần kiểm là bởi vì Ma Long là Long Thần, huyết mạch áp trên Long tộc khác, chỉ có thể dùng Long Thần kiểm làm mất trận, nhưng Huyền Thương thì không cần, tiểu chủ nhân đồ long bảo đao của người..... không đúng, trần lung bảo đao là có thể thử một lần!” Lão vô sở nhanh chóng nói: “Trận ở dưới Hải Trung Hải!”

Những tảng lớn long huyết sam đó sở dĩ có thể lớn lên tươi tốt như vậy, chính là bởi vì cái trận này thật sự đã chết quá nhiều Long tộc.

Lão vô sò cũng không nghĩ tới, trận pháp lúc trước dùng để vây khốn Ma Long, hiện tại dùng để vây một con rồng khác.

Bạch Lãng cũng quyết tâm thử một lần, ghé vào bên tai Lục Lâm Sinh nói vài câu, Lục Lâm Sinh không nghe được Bạch Lãng và lão vô sò truyền âm, nhưng hắn nghe thấy Bạch Lãng bảo hắn bay xuống, hắn cũng không do dự, quay đầu hướng tới trung tâm của Hải Trung Hải.

Huyền Thương đương nhiên đuổi theo, lúc hai con rồng sắp rơi xuống Hải Trung Hải, Bạch Lãng theo lời lão vô sò nói, biến thành bạch long phun ra long châu và một ngưng tâm huyết, đẩy long châu vọt vào Hải Trung Hải. Hải Trung Hải vốn thanh tịnh thấy đầy trong nháy mắt biến thành một cái động ngầm đen, trong động truyền ra vô số tiếng rồng ngâm.

Bạch Lãng, Lục Lâm Sinh và Huyền Thương trước sau rơi vào trong động. Vừa tiến vào trong động, Huyền Thương và Lục Lâm Sinh đều cứng lại, nơi này có trời buộc trời sinh với Long tộc, làm cho lực lượng của bọn họ không thể thi triển, chỉ có thể chậm rãi ngã xuống. Chỉ có Bạch Lãng, bởi vì huyết mạch bạch long tộc cùng với thân phận mở ra đại trận, còn có thể sử dụng lực lượng của long tộc ở nơi này.

Huyền Thương thượng thần phát hiện không ổn, quay đầu muốn lao ra khỏi nơi này trước, nhưng Lục Lâm Sinh lấy thương đối thương, ngăn hắn lại, cuối cùng hai con rồng cùng rơi vào trên bàn hắc ngọc dưới đáy, đến nhúc nhích cũng khó khăn. Giống như Huyền Thương lúc trước dùng cái đỉnh để nhốt Bạch Lãng và Lục Lâm Sinh, nơi này cũng là một mảnh hắc ám, độc nhất phía trên có một mảnh ánh sáng, cách chỗ bọn họ mười phần xa xôi.

“Lục Lâm Sinh, người mau đi lên!” Bạch Lãng lấy ra trấn lung bảo đao, hô to với Lục Lâm Sinh.

Nàng phải dùng đao này, đâm vào trên thân rồng của Huyền Thương thượng thần, mới có thể trấn hắn ở chỗ này. một khi thành công, cửa vào bị phong bế, nàng làm người phong ấn có thể đi ra ngoài, nhưng Lục Lâm Sinh không thể, bởi vì trận pháp nơi này nhằm vào toàn bộ Long tộc.

Lúc này, không phải Lục Lâm Sinh muốn nhốt Huyền Thương tại nơi này, mà là Huyền Thương muốn giữ Lục Lâm Sinh lại, “Bạch Lãng, người thử xem xem a, người muốn trấn áp ta ở chỗ này, vậy để hắn ở chỗ này chôn cùng cho ta!”

Bạch Lãng vừa tức vừa vội, tay cầm trấn lung bảo đao cũng run rẩy lên.

Lục Lâm Sinh lại rất trấn định nói: “Bạch Lãng, động thủ đi, tin tưởng ta.”

Bạch Lãng cắn răng một cái, lấy ra lực lượng toàn thân dùng trấn lung bảo đao cắm vào thân rồng của Huyền Thương, trong nháy mắt, vạn long cùng ngâm, tiếng vang tứ hải. Ánh sáng phía trên chậm rãi phong bế, Bạch Lãng định kéo Lục Lâm Sinh, nhưng thân hình Ma Long của hắn cũng bị trận pháp ảnh hưởng, không thể bay lên. Thấy tình hình như vậy, Huyền Thương thân hình bị nhốt cười lạnh nói: “hắn ra không được.”

Vừa mới dứt lời, Ma Long Lục Lâm Sinh bỗng nhiên bay lên, thân rồng thô tráng rộng mở biến thành một mảnh phi sa, trong một khắc này rất cuộc hắn hoàn toàn hoàn thành cắn nuốt, có thể biến trở về nguyên hình —— quái vật có cánh đen nhánh tinh tế.

Nghiêm khắc mà nói, lúc này Lục Lâm Sinh đã không phải rồng, trận pháp này nhằm vào Long tộc, lại không có trời buộc với hắn. hắn mở ra hai cái cánh so với trước càng thêm to rộng, ôm chặt Bạch Lãng, bay lên cái cửa ở trên đầu, trước khi cửa khép kín, bọn họ bay ra khỏi trận khốn long hắc ám, một lần nữa thấy biển và trời sáng ngời, phía sau họ, cửa vào khép kín, Hải Trung Hải khôi phục nguyên dạng, chỉ nghe thấy tiếng rồng ngâm phần nộ còn dư âm quanh quẩn.

“Lục Lâm Sinh, người đã trở lại…….” Bạch Lãng sát sát máu bên miệng, ôm lấy Lục Lâm Sinh cái đầu quái vật không có mặt.

Tình yêu làm người ta mù quáng, hiện tại nàng thậm chí cảm thấy Lục Lâm Sinh bộ dáng quái vật và Lục Lâm Sinh bộ dáng thư sinh không có gì khác nhau.

“Chúng ta có thể cùng nhau trở về.”

……

“Hệ thống! Vì sao ta không ra được phong ấn!”

—— “Bởi vì thế giới này có thể trực tiếp tác dụng lên thần hồn, cho nên trận pháp này giam cầm hồn phách ngài, tạm thời không thể rời đi.”

“Ta muốn trực tiếp đăng xuất, trở lại không gian chủ!”

—— “Xin lỗi, tạm thời không thể trở lại không gian chủ.”

“Người chính là hệ thống của ta, nhất tôn câu tồn, người tốt nhất mau chóng làm ta trở lại không gian chủ!”

—— “Xin lỗi, tạm thời không thể trở lại chủ không gian.”

Bị giam ở nơi hắc ám, hắc long phát ra tiếng rồng ngâm phần nộ, nhưng lại không có bất luận kẻ nào có thể nghe thấy.

……

Bạch Lãng mang Lục Lâm Sinh về Quy Nhất Tiên Tông, sư phó và các sư huynh vây quanh nàng rắn dạy và quan tâm một trận, trước khi Bạch Lãng đột nhiên mang theo thương tích xuất hiện, bọn họ thậm chí còn tưởng rằng nàng vẫn yên ổn bề quan ở trong cốc.

“Ta không có việc gì, chính là đi ra ngoài tìm người.” Bạch Lãng kéo Lục Lâm Sinh tới, “Sư phó sư huynh, ta muốn cùng hắn làm đạo侣, kết thành phu thê.”

Sư phó sư huynh: “?!”

Lục Lâm Sinh: “?!!”

Bạch Lãng: “Lục Lâm Sinh người thế này là cái lang gì, sao cũng có cái biểu tình này?!”

Phong ấn Đông Hải không hề có động tĩnh, U Phù Sơn mất đi chủ nhân, lâm vào hỗn loạn, Bạch Lãng ở Quy Nhất Tiên Tông hai tháng, mang theo Lục Lâm Sinh rời đi, bắt đầu đi khắp nơi tìm thức ăn cho hắn.

Những yêu ma từ yêu Ma Khe chạy ra làm ác, còn có các loại yêu vật nảy sinh ở thế giới này, đều là đồ ăn của Lục Lâm Sinh. Bọn họ đi nhiều nơi, bởi vì hành vi ‘ hàng yêu phục ma ’ mà dần dần có danh khí, rất nhiều nơi còn xây song long từ cho các nàng, hai con rồng một đen một trắng, dùng để cầu nguyện mưa thuận gió hoà bình an vô tai.

Lão vô sò đi theo bên người Bạch Lãng, hắn nhìn Lục Lâm Sinh một đường đi tới càng ngày càng thông minh, cũng ăn ngày càng nhiều ác yêu, hắn cảm thấy thực lo lắng, nhện không được nói với Bạch Lãng: “hắn ăn nhiều yêu ma ác như vậy, tâm tính chung quy sẽ bị ảnh hưởng.”

Bạch Lãng lại lắc đầu, “hắn vốn dĩ chính là ác, có bị ảnh hưởng hay không cũng không sao, chỉ cần hắn còn ở bên ta, ta sẽ ước thúc hắn.”

Lão vô sò vẫn cứ lo lắng, lo lắng Lục Lâm Sinh ngày nào đó không nguyện ý nghe tiểu chủ nhân nhà mình nói, sẽ phản phệ nàng.

Bạch Lãng nghe rồi vuốt ngực mình, nàng nói tới mình từng cảm thụ chấp niệm của Lục Lâm Sinh, nghĩ khi chắc chắn: “hắn một ngày chưa chết, chấp niệm này một ngày sẽ không thay đổi.”

Nàng duy nhất cần lo lắng chính là, một ngày kia chính mình chết đi, Lục Lâm Sinh sẽ chân chính trở thành kẻ ác lớn nhất trên thế giới này, không có bất kì kẻ nào có thể ngăn cản hắn nữa. Cho nên nàng nghĩ kỹ rồi, trước khi đó, nàng sẽ làm Lục Lâm Sinh và mình cùng chết đi —— đây cũng là ý định từ lúc ban đầu khi nàng quyết định phụ trách hắn.

hắn nguyện ý vì nàng khắc chế bản tính, cho nên hắn sống hắn chết, nàng đều nguyện ý phụ trách.

“Lục Lâm Sinh, chúng ta đi tộc phương hoàng mua cho người mới cây phương cầm mới được không!” Bạch Lãng hô lên với thư sinh vẫn nhੁc dưới tàng cây.

Thư sinh Lục Lâm Sinh cầm một đóa hoa trắng, ngẩng đầu lộ ra tươi cười với nàng, “Được.”

Quyển 4 - Chương 80: Khương Vũ Triều: Ca ca yên tâm bay, fan độc vĩnh viễn đi theo- Vương gia bá đạo – Phế phi đặc công

【 hán, Dục Vương tay cầm binh quyền, một nam nhân bá đạo cường thế.

Nàng, thiên kim phủ tướng quốc vô tài vô mạo, lưu luyến si mê Dục Vương lại chịu khổ bị hưu bỏ, trở thành phế phi bị mọi người cười nhạo.

Lúc nữ đặc công mỹ điểm thế kỷ 21 xuyên qua thành phế phi thất sủng:

“Nữ nhân, người làm những việc này còn không phải là muốn cho bốn vương chú ý sao.”

“Nam nhân, ta sẽ làm người hối hận vì đã làm hết thảy với ta.”

——《 Vương gia bá đạo - phế phi đặc công 》】

Giải trí Tiên Vũ V: Cài biên từ nguyên tác 《 Vương gia bá đạo - phế phi đặc công 》, phim cổ trang cung đình đại bối cảnh, luân lý tình yêu, hôm nay chính thức khởi động máy! Do @ Hề Thiếu Nguyên của chúng ta đóng vai nam số 2 Hề Trắc Ngọc, lúc này đây ‘ Tiểu Khế ca ca ’ làm chứng ta chờ mong lại tái hiện phong thái nhẹ nhàng của công tử Trắc Ngọc trong phim! [hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]

một cái Weibo phát ra mới nửa giờ, bình luận đã vượt năm vạn.

Advertisement / Quảng cáo

“Đây là kịch bản thiếu năng trị tuệ gì? Ca ca của ta địa vị lão làng, cho hán nhân loại phẩm ngôn tình cầu huyết, thổi nát, tam lưu, mười tám tuyến này, lại còn diễn nam nhĩ, công ty là muốn tiền đến điên rồi, hay là con gái nhà đầu tư muốn biến diễn nữ chủ ngọc bức này???” Khương Vũ Triều tất đi giao diện tiêu thuyết《 Vương gia bá đạo - phế phi đặc công 》, mặt vô biểu tình phát ra bình luận này lên Weibo của công ty giải trí Tiên Vũ.

Ừng ca ngắm nhìn giới giải trí V: sao nữ giới cảm Tôn Lăng Linh chặn phong ba tai tiếng, tuyên bố thường thức nhất Hề Thiếu Nguyên loại hình nam nhân thoải mái, thanh tân, thành thực như vậy, hai người sớm có tình yêu hư hư thực thực, kèm chín bức ảnh, tình chàng ý thiếp, mặt mày đưa tình. [hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]

“Gà ca phiền toái ôm gà nhà anh đi, ca chúng ta đóng phim nghiêm túc không làm gà, mới anh đóng chặt lồng gà, đừng để cửa lồng mở tới ăn vạ, cảm ơn.” Khương Vũ Triều phát xong bình luận, nhìn chăm chăm mấy tấm ảnh sản khấu phát ra một tiếng cười lạnh, người nào cũng tới bám lên cò nhiệt độ.

Lập tức có fan của Tôn Lăng Linh nhảy lên mắng nàng, Khương Vũ Triều như cũ vẫn là biểu tình lạnh lùng, hạ miệng không lưu tình chút nào, bình tĩnh bình luận đáp trả: “Ca ca nhà ta kỹ thuật diễn cao siêu, bà đi nhà người phát tao khắp nơi.”

Khương Vũ Triều, truy tính cầu, fan của Hề Thiếu Nguyên nam diễn viên phái thực lực, một fan độc chưa bao giờ thua trong xé bức đầu vô mồm

Nàng nhẹ nhàng xé đi ba fan đánh tới cửa, lại lần nữa mở ra quyền 《 Vương gia bá đạo - phế phi đặc công 》nhìn qua. Tuy mắng công ty, nhưng nàng cũng rất rõ ràng, không có khả năng bởi vì các nàng mắng một trận, bộ phim này sẽ không quay. Vì thần tượng, không thể không tiếp thu một ít sản phẩm phụ độc hại, đây cũng là các fan hàng ngày hy sinh vì yêu.

Quyển 《 Vương gia bá đạo - phế phi đặc công 》, là ngôn tình xuyên qua thời xưa, chính là nói về một nữ đặc công hiện đại xuyên đến vương triều cổ đại hư cấu nào đó, trở thành Vương phi bị hưu bỏ của Dục Vương. Vương phi này lớn lên khô còi lại thích khóc, bị vu hãm dan đầu cùng thị vệ trong phủ, Dục Vương vốn ghét bỏ nàng, bởi vậy thuận nước đẩy thuyền hưu bỏ nàng, nguyên nữ chủ một lần luẩn quẩn trong lòng mà thất cò tự sát, nữ đặc công liền xuyên đến trên người nàng, từ đây về sau nữ đặc công quấy mưa quấy gió, hấp dẫn vô số nam nhân chú ý, đầu tiên là chương mất lẫn nhau với nam chủ Dục Vương, về sau lại nhào nhào dính dính nói đến yêu đương, trên đường còn treo ghẹo nam số 2 Hề Trắc Ngọc ôn nhu đa tình—— chính là nhân vật mà thần tượng của Khương Vũ Triều phải đóng vai.

Nhìn thấy nữ đặc công chân trước trêu chọc nam nhĩ muốn cưới nàng làm vợ, sau lưng thì miệng kêu không cần nhưng thân thể lại thành thật mà cùng nam chủ bá đạo lăn vào nhau, Khương Vũ Triều hít sâu một hơi, rốt cục là nhìn không nổi.

Nàng cảm thấy hình như mình đang chủ động đi vào thế giới hydro sulfua, ngửi thấy mùi thối đầy đầu óc.

Đôi câu nam nữ này gây tai họa cho nhau cũng thôi, sao lại còn làm liên lụy đến nam nhĩ? Nam nhĩ gặp phải nữ chủ này thật là xui xẻo đến tận cùng. Tưởng tượng đến idol của mình phải diễn nam nhĩ này, còn phải cầu mà không được nữ chủ, Khương Vũ Triều liền ghét tôm không chịu nổi, chán ghét xóa quyền tiêu thuyết mới xem được non nửa.

Chịu không nổi, tiếp tục để ngày mai lại xem.

‘ Ngày mai ’ của nàng đã không đến.

Hôm nay buổi tối Khương Vũ Triều nhắm mắt ngủ, lúc mở mắt ra, liền trở thành Tiểu Cẩm Nguyệt. Nữ chính Tiểu Cẩm Nguyệt của《 Vương gia bá đạo - phế phi đặc công 》.

“Trời a, Vương phi! Ngài trăm triệu không thể lại luẩn quẩn trong lòng! Nếu thực sự ngài có vạn nhất gì, chúng ta đều không sống được!” Trong căn phòng có kính, mấy nha hoàn khóc sụt sướt, một đường gió thảm mưa sầu. Ngồi ở trên giường, Khương Vũ Triều sờ sờ cổ đau nhói, biểu tình rất dọa người.

Nàng nhìn gương đồng soi mặt và cổ mình, gương đồng này không mờ hồ như trong tưởng tượng của nàng, ngược lại, gương đồng được mài giữa tinh tế đến bóng loáng, có thể chiếu cả người vô cùng rõ ràng, hiện rõ từng chi tiết. Đây là một khuôn mặt có bảy phần tương tự với mặt của Khương Vũ Triều, chỉ trẻ hơn chút, mới khoảngg hơn mười tuổi, lại bởi vì tính cách của nguyên thân mà có vẻ gầy yếu khô sò, nhìn chính là một tiểu đáng thương.

Cổ đau, họng đau, đầu đau, bên cạnh một đồng người khóc khóc khóc, thuận tiện cho nàng bổ sung xong cốt truyện hiện tại.

Nha hoàn khóc rống nói: “Vương gia chỉ là tin vào lời gièm pha của trác phi kia, Vương phi ngài không làm những việc không biết liêm sỉ đó, chỉ cần cẩn thận giải thích với Vương gia, lại mời tướng quốc đại nhân tới làm chủ cho ngài, Vương gia nhất định sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Bị vu hãm dan đầu cùng thị vệ, viết hưu thư cho nàng cút về nhà, luẩn quẩn trong lòng, thất cò tự sát được cứu, cốt truyện đại khái tiến triển đến chỗ này. Khương Vũ Triều nghĩ, nói với một đám người: “Thu thập đồ vật, về tướng phủ.”

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, treo nước mắt yếu ớt hỏi: “Cái..... Cái gì? không đợi Vương gia trở về sao?”

“đã bị hưu, không trở về tướng phủ thì đi đâu, đi cạo đầu làm ni cô sao?” Khương Vũ Triều cứng mặt nỗ lực nói rõ ràng.

Bọn nha hoàn không nghĩ tới chủ tử vốn lưu luyến si mê Dục Vương sẽ dứt khoát nhận mệnh như vậy, lắp bắp nhìn nàng không nhúc nhích. Khương Vũ Triều sức phá hoại đầy mình, lúc này đã sắp điên rồi, trăm khuôn mặt nói: “Nhanh lên! Đồ vật đều thu thập hết.”

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này mới có tác dụng, một đám nha hoàn bận bận rộn rộn thu thập đồ vật, trong lúc đó, có nha hoàn cẩn thận hỏi Khương Vũ Triều: “Vương phi, đồ vật chúng ta đều phải mang đi sao?”

Khương Vũ Triều ngồi ở bên cửa sổ tự hỏi, ách giọng trả lời: “Đều mang đi, một cây kim cũng đừng rơi lại.” không lưu lại cho ngọc bức dù cây kim sợi chỉ.

Chúng nha hoàn lúc này mới phát hiện, chủ tử thật sự đổi tính, bỏ đáng không nói một lời hiện tại này nhìn qua thật quá đáng sợ.

Chờ Khương Vũ Triều bị vây quanh đi ra sân chuẩn bị rời Dục Vương phủ, nữ xứng tam tuyến Lý trác phi online, quyền rũ đi tới, ngừng một đầu kim quang lấp lánh, “Nha, Vương phi thế là đi rồi? đi vội như vậy, chẳng lẽ là chột dạ? Cũng là Vương gia chúng ta nhớ tình cũ, Vương phi phạm phải việc mất mặt như thế, cũng chỉ hưu bỏ Vương phi thôi, rốt cuộc không tuyên dương việc này ra ngoài.....”

Khương Vũ Triều tiến lên một bước, hung hăng tát cho Lý trắc phi một cái, lại nhanh chóng lui trở lại phía sau bọn nha hoàn.

“Ngươi..... Ngươi làm cái gì? Ngươi dám đánh ta?” Lý trắc phi bùm mặt được người nâng dậy từ trên mặt đất, cao giọng hô.

Khương Vũ Triều cười lạnh, “Đánh ngươi thì đánh ngươi, chẳng lẽ ngươi còn dám đánh trả sao, tiện ti.”

Khương Vũ Triều nâng từ mười ba tuổi đã đánh nhau với mẹ kế, thắng nhiều thua ít, không chỉ là mẹ kế, đến cha ruột nàng còn dám đánh, xé bức trước nay không để ai vượt qua, ở đây vào thời điểm này, tới trước mặt nàng làm chuyện đó chính là tìm đánh. Nàng còn rất hy vọng Lý trắc phi có thể đánh trả, hai người đánh nhau một trận, cũng giải sầu cho nàng hiện đang đầy mình phần uất. Ai mà nó, không thể hiểu được, tới một thể giới xa lạ nào tàn như vậy cũng sắp phát điên rồi.

“Ngươi điên rồi! Ngươi chờ, chờ Vương gia trở về!” Lý trắc phi hoảng sợ thét lên, chạy đi, thế nhưng không xoay tay lại.

Khương Vũ Triều: “Chặc.” Đáng tiếc.

“đi, về tướng quốc phủ.”

Khương Vũ Triều là tam tiểu thư của tướng quốc phủ, thân phận có thể nói cao vô cùng, bằng không cũng không thể gả cho Dục Vương tay cầm binh quyền này, chỉ là tính cách nàng thật sự yếu đuối, ở đâu cũng bị người khác khi dễ, lúc này mang theo hưu thư về tướng quốc phủ, còn có một đồng tỷ ty muội muội không bớt lo tổ chức thành đoàn thể trào phúng gây chuyện.

Mang theo đồng lớn của hồi môn mệnh mỏng cuộn cuộn về tướng quốc phủ, xe ngựa đi trên đường phố, đưa tới vô số bá tánh vây xem. Trong xe ngựa bọn nha hoàn đều đầy mặt xấu hổ, cũng không biết xấu hổ cái gì, chỉ có Khương Vũ Triều đang tự hỏi lát nữa nhận người như thế nào, tuy rằng nàng biết một bộ phận cốt truyện, nhưng lại không nhận ra ai với ai.

Trở lại tướng quốc phủ, đám sai vặt đã sớm nhận được đến tin tức liền mở cửa, để xe ngựa đi vào, lại có bà tử chờ ở bên ngoài, chuẩn bị dẫn Khương Vũ Triều đi gặp các vị chủ tử tướng phủ.

Phụ tướng quốc, sân viện lớn như vậy, đương nhiên là có người hầu dẫn đường, bà tử kia với Khương Vũ Triều thái độ khách khách khí khí, mang theo xa cách, cũng không nói nhiều lời, chỉ nói tướng quốc và phu nhân cùng với các vị tiểu thư, công tử đều đang chờ.

Dục Vương muốn hưu Vương phi, nguyên nhân đương nhiên phải nói cho người nhà mẹ đẻ, vẫn là lời nói kia, nói Vương phi Tiểu Cẩm Nguyệt không chịu nổi cô đơn, là lời ong bướm, không minh bạch cùng nội thị vệ vương phủ. Tiểu tướng quốc nghe xong lời này, cũng không hỏi nữ nhi gia rốt cuộc có làm việc này hay không, hẳn chỉ biết Vương gia nói như vậy, thì không phải cũng là phải, hiện giờ nữ nhi bị hồng thanh danh trở về, đương nhiên là hẳn không cao hứng.

Tiểu phu nhân cũng không cao hứng, tuy rằng có thể nhìn thấy nữ nhi của phu nhân trước bị hủy thanh danh, nhưng chính nữ nhi ruột của bà còn chưa gả chồng, nếu chuyện này truyền ra hẳn ngôn toái ngữ, nữ nhi của bà còn gả cho lang quân như ý thế nào!

Huynh đệ ty muội còn lại, con vợ cả, con vợ lẽ có tâm tư riêng, duy nhất đồng bảo của Tiểu Cẩm Nguyệt mặt lộ vẻ mặt lo lắng, người còn lại đều là vui sướng khi người gặp họa và khinh thường.

một đồng đầu trâu mặt ngựa này, Khương Vũ Triều vào trong phòng đã nhìn rõ ràng, những người khác tạm thời không sợ, nhưng Tiểu tướng quốc và Tiểu phu nhân thì phải đề ý.

“Ngươi đồ bất hiếu nữ không giữ phụ đạo! Nhìn xem ngươi làm ra chuyện tốt! Còn không mau quỳ xuống!” Tiểu tướng quốc đi lên chính là tức giận mắng ba câu liền.

Khương Vũ Triều nghĩ thầm, quả nhiên đều là đã mẹ ruột chết liền có cha kế, ‘cha kế’ này quả thực sắc mặt giống nhau như đúc với cha ruột kia của Khương Vũ Triều nàng. Nàng cũng không nháo chuyện xấu, bảo nha hoàn phía sau trải đệm đã chuẩn bị ra, tự mình quỳ lên trên.

Advertisement / Quảng cáo

“Cẩm Nguyệt, con từ trước tuy rằng yếu đuối một chút, nhưng cũng nghe lời, sao lại làm ra loại việc không biết liêm sỉ này?” Tiểu phu nhân vô cùng đau đớn, trực tiếp định tội cho nàng.

Bên cạnh trong bọn ty muội có người nhìn không được trào phúng: “Tam tỷ ty cũng là vì quá tịch mịch, nghe nói Dục Vương lại không thích nàng.....” Người nói chuyện đại khái là nữ nhi thân sinh Tiểu Cẩm Hương của Tiểu phu nhân, nữ xứng ác độc thứ nhất trong nguyên tác, thích nhất chính là truyền ra các loại lời đồn bôi đen nữ chủ, hết thấy đều bởi vì nàng cũng yêu thầm Dục Vương, muốn làm Dục Vương phi đã lâu.

Nhóm người này không có ý tứ nghe người ta biện giải, Khương Vũ Triều cũng không giải thích nói Tiểu Cẩm Nguyệt không tư thông với người khác, nàng cười với thiếu nữ chanh chua kia, nói: “Muội muội nói đúng a, vẫn là muội muội có thể hiểu ty ty, ty ty xác thật là quá tịch mịch, trước khi kết hôn sao ta nghĩ đến Dục Vương thế nhưng có bệnh kín, không thể giao hợp, ta cùng với Dục Vương thành thân, hẳn mỗi khi cùng ta làm chuyện đó đều gian nan, hình như trời sinh tàn khuyết, ngại còn thường xuyên tra tấn thể thiếp chúng ta, đừng nói là ta, ngay cả trắc phi, thiếp thị trong phủ cũng mười phần khó khăn.”

Khương Vũ Triều mở to mắt nói dối, tức khắc trấn trụ một đồng người trong phòng, loại việc tư mật này sao có thể tùy tiện nói ra ở trước mặt mọi người.

“Ngươi nói bậy! Ngươi nói bậy! Dục Vương uy vị như vậy, làm sao sẽ, hẳn làm sao sẽ là.....” Tiểu Cẩm Hương đỏ mặt thét lên, lại nói không ra những lời đó.

Khương Vũ Triều: “Ty ty không nói bậy, nếu không vì sao trong phủ Dục Vương mấy năm nay đều không ai có thể sinh hạ hài tử, đúng là bởi vì thân thể hẳn có tật.”

Tiểu Cẩm Hương ngồi không yên, đứng lên chỉ vào Khương Vũ Triều oán mắng, Tiểu tướng quốc ngồi phía trên nhìn không được, quát: “Đều câm miệng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 81: Nếu thân thể có bệnh, không thể giấu bệnh sợ thầy thuốc

Tiểu tướng quốc dù sao cũng là tướng quốc, nghĩ nhiều hơn một chút, lúc trước trăm phương nghìn kế giao hảo với Dục Vương, trong lòng hẳn cũng có chút tâm tư không thể nói ra, đến cùng Dục Vương nắm giữ không ít binh quyền, tuy nói mẹ đẻ xuất thân thấp một chút, nhưng cũng rất có khả năng bước lên ngôi cửu ngũ kê. Nếu thật sự như lời nữ nhi nói, vậy hẳn phải cẩn thận ngăn lại, rốt cuộc trừ quân cũng không thể có những bệnh kín này, hẳn lúc trước tức giận phần lớn là bởi vì Dục Vương ghét bỏ nữ nhi, sợ Tiểu gia mình về sau bácm không lên phú quý ngập trời, hiện lại không tức giận như vừa rồi nữa.

“Việc này chung quy là con làm không đúng, Dục Vương không so đo, ta lại không thể không phạt con.” Tiểu tướng quốc thoáng bình tâm tĩnh khí nói: “Nửa năm này con ở trong nhà, đi chép sao chút nữ giới đường tỉnh tỉnh, không cần đi ra ngoài mặt mặt xấu hổ.”

Tiểu phu nhân lại không cam lòng, “Như thế cũng quá mức khoan dung, nhà người bình thường còn không thể chịu đựng việc này, tướng quốc phủ chúng ta càng phải làm gương tốt, làm ra phạt nặng, nếu không đưa ra một xử trí thích hợp, sợ là hồng thanh danh Tiểu gia chúng ta, mấy nữ hài phía sau, hôn sự cũng sẽ chịu ảnh hưởng, gia chủ cần nhắc a!”

Khương Vũ Triều lại bình tĩnh phạ họa Tiểu phu nhân: “Phụ thân, phu nhân nói đúng a, Tiểu gia chúng ta thanh danh quan trọng, ta biết phụ thân yêu thương con, nhưng con cũng yêu thương bọn muội muội mấy người phía dưới, không thể để các nàng bị con ảnh hưởng. Con tự xin đi nữ quán trong thành tu hành, nữ nhi đã biết sai rồi, chắc chắn cẩn thận tu thân dưỡng tính, sẽ không để Tiểu gia mất mặt.”

Tiểu phu nhân: “.....” Tuy rằng như ý mình, nhưng trong lòng sao lại khó chịu như vậy đây?

Bà ta miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy, Cẩm Nguyệt nhìn đáng về là thật sự biết sai rồi, nếu nàng có tâm, gia chủ vẫn nên đáp ứng nàng đi.”

Việc này cứ như vậy định xuống, vì thế Khương Vũ Triều vào tướng quốc phủ không bao lâu, lại mang theo đám người hầu cùng đồng lớn của hồi môn thay đổi tuyến đường đi một nữ đạo quan lớn nhất trong thành.

Advertisement / Quảng cáo

Bọn nha hoàn lại ở trên xe ngựa khóc lên. Chủ tử phải đi nữ đạo quan thanh thanh lãnh lãnh đó sinh sống, về sau làm sao bây giờ, chẳng lẽ cả đời ở lại đó? Chuyện này đối với một nữ nhân tuổi trẻ mà nói, còn không phải là chuyện xấu bằng trời sao.

“Các ngươi muốn khóc thì đi chiếc xe ngựa phía sau kia mà khóc, quá ồn ào.” Khương Vũ Triều vừa nói, không còn nha hoàn nào dám khóc nữa.

Lúc này nàng mới nhắm mắt lại yên lặng thờ phào nhẹ nhõm, hiện tại tình huống này là tốt nhất, rốt cuộc nàng không phải là Tiểu Cẩm Nguyệt thật, cũng không có khả năng học nàng ấy làm thờ con không cần người, bị người ta khi dễ, còn nữa, ở xa những người biết Tiểu Cẩm Nguyệt một chút, vào nữ đạo quan, không ai biết nàng mới vừa vận tốt.

Cũng cho nàng một thời gian giảm xác.

Lúc trước vì cho tướng quốc phù mặt mũi, của hồi môn của Tiêu Cẩm Nguyệt cũng phong phú, Dục Vương Triệu Hoàng người nọ trong nguyên tác chính là chủ nghĩa đại nam tử bá đạo, càng khinh thường tham chút của hồi môn này, bây giờ thì tốt rồi, trong tay Khương Vũ Triều giữ một đồng lớn của hồi môn, đời này cũng đủ dùng, ít nhất không cần phát sầu vì tiền.

Nữ đạo quan lớn nhất trong Lạc Đô ở Tây Thành, tên là Minh Nguyệt Quan, còn rất có duyên với tên của nguyên chủ Tiêu Cẩm Nguyệt. Nàng mang theo lượng lớn tiền nhang đèn muốn tới thường trú trong quan, lại có thân phận như vậy, các nữ quan trong quan đương nhiên hoan nghênh người đến, dù là người thế ngoại, rốt cuộc cũng là thân thể phẩm thai, thoát không được tiền bạc loại tục vật này.

Vì thế ở Minh Nguyệt Quan, Khương Vũ Triều được một viện độc lập, trong viện có hoa có từng phong, cảnh trí rất không tồi. Tuy rằng nhà ở trong đạo quan không có rường cột chạm trổ như Dục Vương phủ và tướng quốc phủ, nhưng Khương Vũ Triều càng quen đơn giản như vậy, lệnh cho bọn người hầu bài trí tốt gia cụ, trong viện ngoài viện thoáng sửa sang lại, đã thành chỗ ở cực tốt.

Nàng tránh ở trong đạo quan này hưởng thanh nhàn, nhưng toàn bộ Lạc Đô đều biết vì nàng mà náo nhiệt lên.

Dục Vương nam tử tuấn mĩ tôn quý kiêu gì, Lạc Đô không biết có bao nhiêu tiểu thư chưa lập gia đình muốn vào Dục Vương phủ, hiện giờ xảy ra đại sự bực này, mọi người sao có thể không nghị luận. Tuy nói Dục Vương không trực tiếp truyền ra việc Vương phi Tiêu Cẩm Nguyệt vì sao bị hưu, nhưng trên đời không có tường không lọt gió, lại có người ở sau lưng quạt gió thêm củi, thực nhanh, tin tức Dục Vương phi Tiêu Cẩm Nguyệt dan díu cùng thị vệ liên truyền khắp Lạc Đô.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, mọi người chỉ biết một bên chỉ trích khinh bỉ Tiêu Cẩm Nguyệt không giữ phụ đạo, nhưng có tình không biết từ nơi nào truyền ra tin tức nói Tiêu Cẩm Nguyệt sở dĩ dan díu cùng thị vệ, cũng là bởi vì thân thể Dục Vương có tật không thể giao hợp, truyền đến ra đáng ra hình. Lúc này càng náo nhiệt, cho dù là Vương phi trộm người, hay là Vương gia bệnh liệt dương, đều là có thể làm mọi người cảm thấy hứng thú bất quá vài bình bĩnh, trong khoảng thời gian ngắn, hoàng đế trong cung Cửu Trọng cũng biết được tin tức.

Nhưng thật ra Dục Vương kia, phiền chán nghe Tiêu Cẩm Nguyệt khóc sụt sướt, lúc trước ném xuống một phong hưu thư cho Tiêu Cẩm Nguyệt, lại sai hai tiểu thái giám đi tướng quốc phủ báo việc này, sau đó liền đi đại doanh ở ngoài thành tuyển binh, vẫn luôn không trở về thành, cho nên việc này hẳn ngược lại biết chậm nhất, vẫn là hoàng đế nhận không được truyền triệu đứa con trai này tiền cung, mặt mờ dò hỏi, Dục Vương mới biết được tin đồn nhảm nhí mới nhất trong thành.

Hoàng đế: “Nếu thân thể có bệnh, không thể giấu bệnh sợ thầy, cho thái y cẩn thận trị liệu, nhất định có thể trị khỏi.”

Bị cha ruột giáp mặt hoài nghi công năng tình dục, Dục Vương cắn chặt răng, trầm khuôn mặt, cứng rắn trả lời: “Nhĩ thân thật sự tốt, không có bệnh.”

Hoàng đế thấy hẳn tức thành như vậy, trong lòng hoài nghi hẳn là thẹn quá thành giận, cũng không quá tin tưởng hẳn thật sự không có việc gì, cho rằng hẳn mạnh mẽ, liền nói: “Nếu không có việc gì, vậy bảo thái y bắt mạch khám cho con, cũng để con an tâm”

Dục Vương đương nhiên có thể nhìn ra được hoàng đế không tin, nhưng có thể làm sao bây giờ đây, hẳn cũng không thể ngay tại chỗ chứng minh cho cha ruột xem mình có được hay không.

Việc này giống như hẳn nói Vương phi trộm người, không thể chứng minh. Ghê tởm nhất ở chỗ, hẳn không có khả năng đi khắp nơi giải thích với mọi người thân thể mình không thành vấn đề.

Dục Vương vào cung một chuyến, ghen khuất vạn phần mà trầm khuôn mặt trở lại Dục Vương phủ, hẳn bước vào trong phủ, thẳng đến chỗ Vương phi ở, chuẩn bị chất vấn nàng vì sao có loại đồn đãi này truyền ra ngoài. Lời đồn về năng lực của hẳn cùng những đồn đãi từ Vương phi đó đồng thời truyền ra, nếu nói không quan hệ với Vương phi, dù thế nào hẳn đều không tin.

Nhưng bước vào thiên viện cũ của Vương phi, Dục Vương phát hiện viện này đến nửa bóng người cũng không có, giường tủ đồ đạc trong phòng đều bị dọn sạch.

“Vương phi đâu?” Dục Vương lạnh giọng hỏi quản gia vội vàng đuổi theo phía sau.

Quản gia xoa mồ hôi trên trán, “Vương phi…… Vương phi sớm từ mấy ngày trước đã mang theo hưu thư rời đi”

Advertisement / Quảng cáo

Dục Vương tức đến hôn đầu, mới nhớ tới việc này, hẳn từng nghĩ rằng Tiêu Cẩm Nguyệt kia sẽ dây dưa không rõ, chết cũng ở trong phủ không muốn đi, không ngờ tới thế nhưng nàng thật cứ như vậy đi rồi.

“đi tướng quốc phủ” Dục Vương lại như mặt trận gió ra khỏi vương phủ, nổi giận đứng đưng đi tướng quốc phủ hưng sư vấn tội, chuẩn bị tìm người xả giận.

Kết quả ——

“Tiểu nữ không ở trong phủ” Tiểu tướng quốc nói.

Dục Vương mặt trầm xuống: “Tiểu tướng quốc đây là đang có lệ với bản vương?”

Tiểu tướng quốc đối với thái độ này của hẳn cũng cảm thấy trong lòng không sáng khoái, nhưng trên mặt vẫn hiền lành, “Dục Vương gia nghĩ nhiều, tiểu nữ tự giác không có mặt mũi gặp ai, lúc này đang ở trong nữ quan tu thân dưỡng tính, việc này cả nhà trên dưới đều biết được. không biết Dục Vương gia có chuyện gì muốn tìm tiểu nữ?”

Dục Vương hừ một tiếng, “Bản vương tới hỏi nàng một chút, vì sao bôi nhọ bản vương.”

Tiểu tướng quốc chấn động: “Dục Vương gia đây là ý gì a, tiểu nữ trước nay tinh tình hướng nội lại yếu đuối, sao lại không duyên cớ bôi nhọ người khác.” Nhìn Dục Vương gia tức muốn học máu, nghe nói còn từ trong cung mang theo thái y hỏi phủ, việc có bệnh này rất có khả năng là thật, Tiểu tướng quốc nghĩ, Dục Vương nhìn cao lớn đỉnh bạt, không nghĩ tới miệng cọp gan thò, chắc chắn, thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Dục Vương lúc này bình tĩnh hơn chút, cũng nhớ tới Tiêu Cẩm Nguyệt ngày thường, mềm yếu nhu nhược, xác thật không giống người sẽ truyền ra loại lời đồn này. hẳn tính cách đa nghi, lúc này liền hoài nghi đến mấy huynh đệ của mình đang tranh sủng đoạt quyền làm ra chuyện, càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như thế.

Khẳng định là mấy huynh đệ lợi dụng chuyện Tiêu Cẩm Nguyệt để bôi nhọ hẳn! thật đáng chết!

hắn đứng dậy rời đi, cũng không nghĩ đến đi gặp Tiêu Cẩm Nguyệt có bộ mặt luôn khóc không ngừng đó, lại trực tiếp trở về Dục Vương phủ. Lý trắc phi đợi hẳn đã lâu, lúc này bụm mặt tới cầu kiến, đã qua vài ngày, mặt nàng vẫn còn chút đỏ.

Nghe nàng khóc sụt sướt kể ra ủy khuất, Dục Vương cân bản không kiên nhẫn nghe hết, hẳn ghét nhất nữ nhân khóc nháo, bất quá, hẳn đem ánh mắt hoài nghi hướng về Lý trắc phi, “Người luôn luôn bắt hòa với Tiêu Cẩm Nguyệt kia, việc nàng tư thông, chính là người truyền ra?”

Lý trắc phi bỗng nhiên cứng đờ, rũ ảnh mặt có chút sợ hãi, nàng đứng là ở trong đó quạt gió thêm củi, nhưng sự tình về sau lại không không chế nổi, nơi nơi đều truyền ra Dục Vương không thể giao hợp, nàng liền không dám nhúng tay nữa, lúc này cũng đang hối hận vạn phần.

“Thiếp…… Thiếp không…… A ——!”

Dục Vương vung một chân đá nàng ngã lăn xuống đất, trầm giọng cả giận nói: “Cút!”

……

“Ai, các người nghe nói chưa, vị tam ca kia của chúng ta, hẳn chính là không thể giao hợp đâu.” Nam tử trẻ tuổi mặc áo tím đẹp đẽ quý giá ngồi ở trên lầu, phe phẩy cây quạt cười nói.

một nam tử đáng vẻ hiền lành nói: “Lục đệ, việc này chỉ là đồn đãi thôi, nói không chừng chính là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì, ta xem việc này tám chín phần mười không sai được. Bằng không Vương phi của hẳn vì sao lại trộm người? Còn không phải hẳn không thỏa mãn được nữ nhân của mình mới có thể làm các nàng trộm cùng đã nam nhân khác, nói nữa, huynh xem trong phủ hẳn nhiều năm như vậy, cũng xác thật không ai sinh nở đứa con a.” Nam tử đầu đội kim quan uống một chén rượu, trên mặt toàn là cười nhạo.

Nếu không duyên cớ mà có đồn đãi nói Dục Vương không thể giao hợp, vậy đại đa số người đều không tin, nhưng lúc đầu có việc của Dục Vương phi, vậy tương đối có thể tin. Rốt cuộc Dục Vương đáng vẻ kia, là tình nhân trong mộng của bao nhiêu nữ tử, Dục Vương phi Tiêu Cẩm Nguyệt dung mạo lại tầm thường, còn lưu huyền si mê Dục Vương, lúc trước sống chết phải gả cho hẳn, nháo ra không nhỏ, nếu không có chuyện phòng the không hài hòa, thì đâu đến nỗi này.

Advertisement / Quảng cáo

Bởi vậy mọi người phần lớn đều tin.

Tứ vương gia là người có bộ dáng hiền lành cũng không nói nữa, nâng chung trà lên uống. Vài vị Vương gia tụ tập bên nhau, trên mặt thoạt nhìn nhất phái hài hòa, ngầm cũng có tâm tư khác nhau, lúc này đều đang suy đoán đối phương ở đây đến tột cùng có ra tay hay không.

Lúc này thiếu niên ngồi ở bên cửa sổ, vẫn luôn không nói chuyện bỗng nhiên đứng lên, vẫy tay xuống đường phố phía dưới gọi: “Ngọc ca!”

Ba người khác cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một người mang theo một đội người hầu cười ngửa đi qua, nghe thấy thanh âm thì dừng ngựa ngựa đầu nhìn.

Người trên ngựa một thân áo gấm phồn hoa, hoa hòe lòe loẹt, nếu không phải gương mặt kia thực sự đẹp, dè ẹp một thân trang phục này, chỉ sợ đã biến thành một trò hề cười. Phóng mắt toàn bộ Lạc Đô, trừ vị này, cũng không ai có thể mặc được xiêm y ra hiệu quả như vậy.

“Ngọc ca, đi lên uống rượu a!” Thất hoàng tử bên cửa sổ nhiệt tình tiếp đón. Tứ vương gia đáng người hiền lành cũng đi qua, gọi: “Trác Ngọc, đi lên cùng chúng ta uống rượu đi.”

Người trên ngựa lắc đầu, “Hôm nay ra một loại vải mới, ta vội vàng đi làm bộ đồ mới, lần sau đi.” Dứt lời liền chấp tay, cười ngửa chạy đi xa.

Người này tên là Hề Trác Ngọc, con trai độc nhất của trưởng công chúa, hoàng đế thương tiếc cháu trai tuổi nhỏ tang mẫu, phụ thân là Hề đại tướng quân lại vẫn luôn trấn thủ biên quan, từ nhỏ đưa hần vào cung nuôi lớn cùng các vị hoàng tử. Đối với hần, hoàng đế thậm chí càng thêm yêu thương hơn mấy đứa con trai của mình. Hai năm trước, mấy Vương gia lớn tuổi được phong vương, đến hần cũng được phong là Ngọc Lăng Vương, so với phụ thân hần, phẩm giai còn cao hơn một bậc, trong toàn bộ Đại Ngụy cũng là chỉ có một phần thủ vinh này.

Mà vị Ngọc Lăng Vương này tuổi còn trẻ, lại có danh hiệu đệ nhất mỹ nam Lạc Đô, có hai thứ cổ quái, thứ nhất yêu thích quần áo mới, màu sắc và hoa văn càng phức tạp hần càng yêu thích, thậm mỹ tựa hồ khác thường. Thứ hai yêu thích nuôi chó, nghe nói trong phủ Ngọc Lăng Vương nuôi chó còn nhiều hơn nô bộc, đặc biệt là có mấy con chó trông nhà hung ác, người bình thường cũng không dám bước vào vương phủ hần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 82: Muội muội, muội nhìn cái lá tùng này

Khurong Vũ Triều mấy ngày nay ở Minh Nguyệt Quan sống yên ổn, đang nhận chữ luyện chữ cùng với quen các loại thư tịch thể giới này, không có dấu chấm câu, lại không giống ngôn ngữ hiện đại, lúc ban đầu mới xem thật sự gian nan, bắt đầu đó đều là bắt buộc, nếu không danh mục của hồi môn của nàng cùng các loại kế đất, kế ước nô tỳ bản mình đều nhìn không hiểu, nói không chừng về sau cùng người ta xé bức sẽ phải rơi xuống hạ phong, tuyệt không thể chịu phiền phức vì không có văn hóa như này.

Thấy nàng làm chủ tử vẫn bình tĩnh như vậy, phía dưới những nô tỳ bọn người hầu đều khó nuốt nuốt hai ngày sau, cũng đều trở về bình thường, bắt đầu thật cẩn thận lấy lòng nàng. Đây là thời đại mua bán nô lệ hợp pháp, chủ nhân có được kế ước nô tỳ bản mình là nắm giữ quyền sinh sát, cho nên đám người hầu này trên cơ bản thuộc về Tiểu Cẩm Nguyệt đều một lòng muốn nàng tốt, phần lớn suy xét vì nàng, lo lắng vì nàng, đây là ‘ trung phó ’ nói chung.

Nhưng Khurong Vũ Triều người này không dễ ở chung, ở thế giới cũ kia thân nhân không thân, bằng hữu không có, trừ một việc điên cuồng truy minh tinh, đối với ai cũng đều nhàn nhạt, tới nơi này cũng không có hứng thú kết giao bằng hữu. Nàng không thích nhiều người vây quanh mình, nhưng chung quy cũng không đuổi những nô tỳ đó rồi đi, đều nuôi ở trong viện, không thích thì để cho bọn họ đến phòng khác, làm chút việc vặt vãnh, bình thường không nháo ra việc nàng liền không để ý đến.

Qua mấy ngày, có mấy nô tỳ đầu óc linh hoạt liền hiểu rõ yêu thích của nàng, sửa lại rúm ró lúc trước, chủ động tới hầu hạ, Khurong Vũ Triều cũng không đuổi người đi, dần dần cũng sẽ phân phó cho các nàng một ít việc, ngẫu nhiên cũng sẽ cùng các nàng nói hai câu.

“Hôm nay ra cửa mua điểm tâm cho chủ tử, nơi nơi nghe người ta nghị luận nói Dục Vương kia vùng roi ngựa một cái, công tử nhà Đỗ thượng thư ngã lăn trên mặt đất, mặt mũi đều mất hết. Bất quá hôm nay việc này qua đi, chỉ sợ cũng không còn mấy người dám công nhiên đàm luận những chuyện này về Dục Vương.” Nha hoàn Lan Kiều là người gan lớn, từ trước cũng không được Tiểu Cẩm Nguyệt yêu thích, hiện giờ lại thành đệ nhất nhân trước mặt Khurong Vũ Triều. Nàng thường xuyên ra chạy bên ngoài, chọn mua chút đồ vật Minh Nguyệt Quan không có, tin tức cũng linh thông.

Khurong Vũ Triều so chữ trong sách tự học, nghe vậy kéo kéo khóe miệng. Dục Vương mấy ngày nay ăn hết đau khổ từ lời đồn đãi, nhưng lại không thể phát tác, hiện tại bắt được con gà lấm bẩn, còn không phải muốn giết gà dọa khỉ, bên ngoài thì không ai dám đàm luận việc này, nhưng ngầm ngầm thì không nhất định.

Lúc trước Khurong Vũ Triều xem tiểu thuyết nguyên tác, Dục Vương kia ngày từ đầu vì được Tiểu tướng quốc duy trì, lấy được chức lãnh binh doanh Đông Sơn mới cưới Tiểu Cẩm Nguyệt, về sau hần ngồi ổn vị trí liền muốn thoát khỏi Tiểu Cẩm Nguyệt, biết rõ các nữ nhân trong phủ vu hãm nàng cũng ra về không biết, còn thuận nước đẩy thuyền dùng phương thức này hưu bỏ Tiểu Cẩm Nguyệt, cũng mặc kệ việc này truyền ra rồi thì Tiểu Cẩm Nguyệt yêu cầu đó phải làm người như thế nào.

Advertisement / Quảng cáo

Bây giờ cũng làm hần ném thứ tư vị lời đồn đãi đã thương người. Cầu bức này coi là chịu phân mà ném văng ra, nàng phải cần ngược lại hần, đôi này ai cũng đừng nghĩ làm gì nàng, ai làm nàng, nàng liền làm người đó.

“Chủ tử! Chủ tử không tốt!” Quế Ảnh vội vàng tiến vào, miệng vội vã nói nói: “Tứ tiểu thư trong phủ và hai vị tiểu thư Cẩm Châu, Cẩm San cùng mang theo người tới đây.”

Lan Kiều lập tức đứng lên, “Tứ tiểu thư từ trước đến nay không có hảo ý với chủ tử, lúc này tôi khẳng định không phải chuyện tốt, chủ tử, chúng ta có phải chuẩn bị một chút hay không?”

Khurong Vũ Triều nói: “Người tự đi chuẩn bị một mâm hạt dưa đi, sau đó đóng cửa viện lại, nói cho mọi người chờ lát nữa đừng hé răng.”

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền tới một giọng nữ kiều tiểu, “Cửa này sao lại đóng, vị Tam tỷ kia của chúng ta không phải đang ở đây sao, các người, mau đi mở cửa.”

Có người lớn tiếng gõ cửa đẩy cửa, đáng tiếc cửa này thật sự kiên cố, bên trong không rút then cửa, ngoài cửa những người đó căn bản không mở được.

“Bọn nha hoàn đâu, sao lại đến người hầu cũng không có, nghe thấy tiếng cũng không ra mở cửa! Giống cái gì!” Giọng nữ kiều tiểu tức giận nói.

Trong viện Khurong Vũ Triều mắt liếc tai ngo, cân nhắc chữ phồn thể có điểm quen thuộc trên sách đó đến tột cùng là chữ nào.

“Này! Bên trong có người hay không nào! Mau mở cửa!”

“Tam tỷ? Tiểu Cẩm Nguyệt! Mở cửa! Người sao có thể nhốt chúng ta ở bên ngoài!”

“Đừng vậy đừng vậy, Tam tỷ ở bên trong đi, tỷ muội chúng ta tới thăm tỷ, sao lại không có tình thù tức như vậy, chẳng lẽ là không dám gặp người.”

Mặc cho ngoài viện người ta nói cái gì, kêu cái gì, Khurong Vũ Triều chính là không lên tiếng, trong viện an an tĩnh tĩnh. Ngoài viện Tiểu Cẩm Hương thật vất vả được một cơ hội ra cửa, liền tới để trào phúng nhục nhà Tiểu Cẩm Nguyệt một phen, cũng ra một ngụm ác khí, vì thế nàng còn riêng mang theo hai muội muội nhà đại bá cùng tới, chính là vì nhìn Tiểu Cẩm Nguyệt mặt mặt, ai ngờ đến cửa còn không thể nào vào được, không thể làm gì được, bất lực trở về, ngược lại làm chính mình càng tức tối.

Ngoài cửa người đi một lúc rồi, Khurong Vũ Triều còn đang xem sách, Lan Kiều bưng một mâm hạt dưa oán hận nhỏ giọng nói: “Chủ tử, sao không cho các nàng tiến vào, các nàng còn tưởng rằng chúng ta sợ các nàng đâu.”

Khurong Vũ Triều lật một tờ sách, “Biết rõ các nàng có chuẩn bị mà đến, còn chính diện đón đánh lúc bên ta không chiếm ưu thế thì không phải là quá ngốc. Cùng người ta cãi nhau không phải cãi thẳng nghĩa là thắng lợi, nói đến cùng chúng ta vì sao muốn cãi nhau cùng người khác? Còn không phải là vì hết giận, mục đích chỉ có một, chính là tức chết đối phương, cho nên không nhìn quá trình, chỉ xem kết cục ai càng bị tức giận hơn.”

Lan Kiều vừa nghe, nhớ tới vừa rồi tứ tiểu thư các nàng then quá thành giận riu riu ở ngoài viện, lại chết sống cũng không vào được, cuối cùng trước khi đi xác thật là rất tức giận, lại nhìn chủ tử toàn bộ quá trình vững như Thái sơn, Lan Kiều bất giác thấy bên mình thắng, nhảy mất vui vẻ thoải mái hi hi cười rộ lên.

Khurong Vũ Triều liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy tiểu cô nương này loại tuyên thủ lỗ mãng dễ xúc động. Nàng cũng không nói nhiều, tiếp tục đọc sách.

Pháp tắc xé bức thư nhất, phải đứng vào chỗ bắt bẫy, phải giữ vững tâm thái.

Bên này Tiểu Cẩm Hương thờ phỉ phi về tướng quốc phủ, vì hôm nay có thể nhục nhà Tiểu Cẩm Nguyệt, nàng mặc vào bộ đồ mới hoa lệ, mang trang sức mới đánh, trang điểm ngăn nắp lượng lệ, long trọng như vậy chính là vì Tiểu Cẩm Nguyệt hiện tại thể thảm, nhưng mà chuẩn bị tốt lại không có nơi dụng võ, nàng sao có thể không tức.

Tiểu phu nhân thấy nàng thờ phỉ phi trở lại, hỏi nàng: “Sao con tức thành như vậy, không phải là cho con đi đưa tin?”

Tiêu Cẩm Hương lúc này mới nhớ ra, mình lúc này đi gặp Tiêu Cẩm Nguyệt còn có nhiệm vụ truyền tin. Tháng sau Tiêu gia lão phu nhân chuẩn bị thọ yến, người hai phòng Tiêu gia ở Lạc Đô đều phải đi chúc thọ Tiêu lão phu nhân, bọn họ là nhị phòng, lão phu nhân ở bên đại phòng. Tiêu Cẩm Nguyệt tuy bị hưu bỏ, thanh danh không tốt, nhưng lúc này nếu không đi chúc thọ nãi nãi ruột, thì cũng quá bất hiếu, bởi vậy Tiêu tướng quốc bảo Tiêu phu nhân truyền tin.

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Cẩm Hương xưng phong nhận nhiệm vụ này, chuyện tới trước mắt lại vì tức giận mà quên mất, “Con đã quên. Nhưng không phải con sai! Tiêu Cẩm Nguyệt cần bản không mở cửa, cũng không gặp chúng con, đại môn đóng chặt, không biết ở bên trong làm chuyện xấu xa gì!”

Tiêu phu nhân nhăn mày, lại dần ra, vỗ vỗ tay nữ nhi, “Thôi, con cũng nằng tức giận cái gì, hiện giờ nằng còn có thể so với con sao, bất quá là một thế tử bị bỏ rơi không còn thanh danh, số mệnh cả đời phải ở lại đạo quan rách nát đó. Dù sao con thế nào cũng không chịu nổi nằng, chờ đến ngày làm tiệc mừng thọ của lão phu nhân, không phải là có thể nhục nhãi nằng sao, con chính là tính tình quá vội.”

Tiêu Cẩm Hương vừa nghe, khôi phục lại cao hứng lên, xoa tay hăm hè chờ ngày đó đến.

Rất nhiều truyện cầu huyết đều phải có một tỷ ty / muội muội không thể hiểu được tại sao không chịu nổi nữ chính, chính là thích khi dễ nằng, trên cơ bản nhân thiết đều như là copy - paste, ngốc nghếch ngang ngược lại ác độc, cũng không biết vì cái gì còn luôn thích một nam nhân cũng là nữ chính thích.

Tiêu phu nhân phải bà tử đi Minh Nguyệt Quan truyền tin cho Tiêu Cẩm Nguyệt, thông báo với nằng tháng sau có tiệc mừng thọ Tiêu lão phu nhân.

Quê Ảnh và Lan Kiều hai người lại bắt đầu lo lắng đến lúc đó Tiêu Cẩm Nguyệt đi, sẽ bị người ta cười nhạo khi dễ. Khương Vũ Triều bản nhân lại căn bản không giả, Tiêu Cẩm Nguyệt ở trong mắt những người khác của Tiêu gia là kẻ yếu, nhưng ở trong mắt Khương Vũ Triều, bọn họ mới là kẻ yếu, bởi vì người muốn mặt mũi vinh viễn không thể qua được người không biết xấu hổ, cùng người xé bức có khi nào nằng chịu thiệt, nếu đều là mặt hàng như Lý trác phi, Tiêu Cẩm Hương, Tiêu phu nhân, nằng một mình có thể đánh năm trăm.

không hề khó khăn.

Dù là xuyên qua hay là xé bức, đều phải chú ý phương pháp cơ bản, Khương Vũ Triều đi vào thế giới này, trước làm rõ ràng quan hệ trong nhà của Tiêu Cẩm Nguyệt, sau đó liền xem pháp luật và phong thổ liên quan, hiểu biết thế giới này. Giống nằng loại nữ nhân nhà giàu xuất giá kỳ thật cuộc sống không tồi, ở cái triều đại này không trời buộc nữ tử lớn như vậy, ít nhất quả phụ có thể tái giá, còn chưa phát minh ra hoạt động nhốt lồng heo.

hiện tại chủ yếu chính là nằng không cần đắc tội đại gia trưởng Tiêu tướng quốc, mặt khác cũng không cần yêu cầu chú ý gì, giống như Tiêu phu nhân trước kia chán ghét Tiêu Cẩm Nguyệt như vậy cũng không có cách nào làm chết nằng, cái thế giới tiểu thuyết này cũng không thịnh hành ám sát hạ độc này nọ, cho nên Khương Vũ Triều không sợ, không phải ngốc nghếch không sợ, mà là lý trí không sợ.

Sáng sớm ngày tiệc mừng thọ Tiêu lão phu nhân, Khương Vũ Triều trang điểm xong, ngồi xe đến. Nằng mặc quần áo khiêm tốn nhưng không mất vui mừng, vẻ mặt bình tĩnh, hoàn toàn không dẫn người khác chú ý.

Chắc hẳn phải vậy, đã sớm chờ nằng Tiêu Cẩm Hương sẽ không dễ dàng buông tha nằng, thấy nằng có một mình, thực nhanh tới bên người nằng, giống con gà mái hoa mơ kiều ngạo rung bộ ngực lên với nằng, “A, Tam tỷ rốt cũng cuộc tới rồi.”

Thêm điển tới. Khương Vũ Triều nhìn nhìn chung quanh, đầu tiên ngồi xuống, không cho nằng cơ hội lại lần nữa mở miệng, nhẹ giọng nói với nằng trước: “Làm sao vậy, tiểu kỹ nữ tìm ta có việc sao?”

Tiêu Cẩm Hương ngạc nhiên: “. Người, người gọi ta là cái gì?”

Khương Vũ Triều: “Làm sao vậy? Tỷ ty gọi muội là đứa nhỏ ngốc a.”

Tiêu Cẩm Hương: “không phải, người rõ ràng, người rõ ràng gọi ta, gọi ta là kỹ nữ, người làm sao dám!”

Khương Vũ Triều quát: “cô nương gia sao có thể nói loại từ ngữ thô tục này!”

Tiêu Cẩm Hương tròn mắt há hốc mồm, “Là người nói trước!”

Khương Vũ Triều: “rõ ràng là muội bôi nhọ tỷ ty, còn có ai nghe thấy sao.”

Nơi này chỉ có hai người các nằng, Khương Vũ Triều nói câu kia lại nhỏ giọng, còn cười nói, ở trong mắt người nơi xa, chính là Tiêu Cẩm Nguyệt hiền lành, Tiêu Cẩm Hương phát giận. Tiêu Cẩm Hương thiếu chút nữa tức điên, vốn nghĩ trước những nhục mạ châm chọc, tất cả đều đã quên, bị Khương Vũ Triều một câu làm cho nổ trời.

Tuyên thủ ở trong não gió lốc cao trào, ở trường thi lại phát huy thất thường. Khương Vũ Triều từ trước thường gặp loại này, muốn khi dễ rất đơn giản, xuống tay trước quấy rầy tiết tấu của nằng ta, sau đó bình tĩnh nhìn nằng ta đập chân, nằng ta sẽ càng ngày càng tức, chờ xong hết nhớ lại việc này còn có thể càng tức hơn, dựa vào não bộ là có thể tự mình tức chết.

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Cẩm Hương hồng hộc thở dốc, cắn răng nói: “Người có gì đặc biệt hơn người, người đã bị Dục Vương hù!”

Khương Vũ Triều cười với nằng: “thật tốt quá, rốt cuộc không cần sống làm quả phụ.”

Tiêu Cẩm Hương thét lên: “Người không được nói Dục Vương như vậy, chàng là vĩ nam tử đệ nhất thiên hạ! Người chính là không được chàng yêu cho nên bôi nhọ chàng!”

Khương Vũ Triều: A ha, nói đến thần tượng người yêu, đâm vào tim sao.

Nằng cũng không nháo với Tiêu Cẩm Hương, vừa lúc trên bàn nhỏ bên cạnh bày từng bồn từng cánh, nằng thuận tay cầm một cây đặt ở trước mặt Tiêu Cẩm Hương. “Muội muội, muội nhìn lá từng này.”

Tiêu Cẩm Hương bị nằng nói đến sững sốt. Lá từng? Lá từng làm sao vậy?

Khương Vũ Triều thờ dài lắc đầu: “Sao lại mạnh như vậy, so với một cây châm cũng không to hơn bao nhiêu, có ích lợi gì đâu.” nói rồi mang theo cái cười vi diệu, thôi rồi cái lá từng xuống

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 83: Muội muội, muội nhìn con chó này

Tiêu Cẩm Hương rốt cuộc phản ứng lại là nằng đang nói lời thô tục gì, mặt và mắt cũng đỏ lên, thiếu chút nữa tức phát khóc, giờ tay muốn đánh nằng. Khương Vũ Triều sớm có chuẩn bị, đầu nghiêng một cái tránh khỏi lần này, khiến Tiêu Cẩm Hương đẩy bồn từng cánh bên cạnh kia nghiêng xuống, oánh một tiếng rơi trên mặt đất.

Đây đúng vào lúc nữ quyền các nhà lui tới, các nằng ở góc này tuy không có ai, nhưng luôn có người đi qua, tiếng động này đưa tới mọi người kinh ngạc chú mục.

Khương Vũ Triều sửa lại mím cười vừa rồi, đứng lên nghiêm khắc nói: “Đây là hôm nào, là ngày sinh của lão phu nhân, vào thời điểm này muội còn câu kinh dớ tiểu tình tình, phụ thân và phu nhân biết được nhất định phải trách phạt muội, không được nói những lời mê sảng đó nữa!”

Tiêu Cẩm Hương hai mắt đỏ bừng trừng nằng: “Là người nói Dục Vương.”

Khương Vũ Triều nghiêm khắc ngắt lời nằng: “Ta nói, muội không được bàn về Dục Vương nữa, thu hồi những tiểu tâm tư đó của muội, phụ thân cũng sẽ không đáp ứng, tỷ ty đã là thanh danh này, tuyệt không để muội lại bước lên vết xe đổ của tỷ ty! Tuổi muội cũng không nhỏ, sao lại không học được nghe lời!”

Khương Vũ Triều thanh âm không nhỏ, ở đây vào thời điểm bị chú mục, một ít nữ quyền nghe được mấy từ ngữ mấu chốt, lập tức hiểu ra tỷ muội hai người này đang khắc khẩu cái gì, nguyên lai là vì Dục Vương, nhìn dáng vẻ hẳn là từ tiểu thư kia có tâm tư với Dục Vương, thật là một hồi tuồng hay.

Bị người ta nhìn như xem trời xem hay, Tiêu Cẩm Hương che ngực thở dốc, nằng có tâm đánh lại Tiêu Cẩm Nguyệt, nhưng dưới những ánh mắt mờ nhìn chăm chú đó lại không thể động thủ, chỉ có thể dễ nằng tức giận, thiếu chút nữa

nghe ra chuyện xấu gì.

Advertisement / Quảng cáo

Chờ Tiểu Cẩm Hương khóc lóc chạy đi tìm nương nàng tổ khổ, Tiểu Cẩm Nguyệt thay đổi chỗ ngồi uống trà. Xem xem, tức chết Tiểu Cẩm Hương chính là đơn giản như vậy, nhục nhã Dục Vương, cho nàng ta tức gấp đôi.

Pháp tắc xé bức thư hai, công kích bản thân nàng không bằng công kích người nàng để ý.

Đến lúc mở tiệc, Khương Vũ Triều cũng không gặp lại Tiểu Cẩm Hương, tiệc mừng thọ này tuy rằng náo nhiệt, nhưng không có quan hệ gì với vai phụ nhỏ là nàng, một đám người đều vây quanh trước mặt Tiểu lão phu nhân tần hiếu, nàng tặng lễ không xuất sắc, liền chờ ở một bên. Tiểu lão phu nhân con cháu đông đảo cũng không để ý đến nàng cháu gái mắt mặt này, được đôi nữ nhi song bào thai nhà đại nhị từ kia đùa đến cười không ngừng.

Đôi song bào thai Tiểu Cẩm Châu và Tiểu Cẩm San quan hệ tốt với Tiểu Cẩm Hương, đương nhiên cũng không thích Tiểu Cẩm Nguyệt. Khương Vũ Triều và các nàng vừa đối diện, liền biết hai nàng muốn làm gì. Quả nhiên, Tiểu Cẩm Châu thấy lão thái thái được đồ cao hứng, lập tức không có việc gì thì tìm việc, làm bộ thiên chân vô tà nói: “Ai nha đúng rồi, Tam tỷ tỷ nhà nhị bá cũng tới đi, lần trước ta và Cẩm San riêng đi Minh Nguyệt Quan thăm nàng, lại bị Tam tỷ tỷ cự ở ngoài cửa đó.”

Mọi người dừng cười nói lại, đều nhìn về phía Khương Vũ Triều, Khương Vũ Triều đứng lúc ai nha một tiếng thét kinh hãi, đồ nước trà lên vấy mình, làm ra vẻ mặt suy yếu, “Ta bị bệnh đứt quãng một tháng, hiện giờ ngay cả chén trà nhỏ cũng bụng không xong. Cẩm Châu muội muội, tỷ tỷ hiện giờ cái thanh danh này, làm sao dám liên lụy tỷ muội trong nhà, ta biết các muội đều tốt, nhưng về sau vẫn chờ có quá thân cận với tỷ tỷ, chung quy không tốt với các muội. Nếu vạn nhất lại lấy bệnh khi cho các muội, trong lòng tỷ tỷ càng bất an.”

một phen nói đến thống khổ chân thành, lúc trước Tiểu lão phu nhân có tức giận với nàng, thấy nàng suy nghĩ vì thanh danh bọn tỷ muội như vậy, lại nghe nàng sống khổ sở ở đạo quan cái gì cũng không có, còn bị bệnh, trong lòng cũng có chút không đành, nghĩ khi liền mềm xuống, nói: “Con còn đứng ở đó làm cái gì, không nhanh đi xuống đổi thân xiêm y sạch sẽ.”

“Vâng.” Khương Vũ Triều theo lời rời đi, trước khi rời đi nhìn rõ ràng đối tỷ muội song bào thai đó trong mắt là không cam lòng. Các nàng đại khái đã chuẩn bị gọi nàng ra chèn ép một phen, muốn cho lão thái thái không thích nàng, làm nàng gặp khó khăn trước mặt nhiều người, kết quả chỉ nói một câu, chuyện gì cũng chưa làm được, mặt đều nghe xanh.

Khương Vũ Triều nghĩ thầm, hai con bé con, bị người ta sùng h ư còn chưa từng ăn một đi, tới a, các người tới mấy lần, tỷ tỷ cho các người ăn đủ.

Nàng ra khỏi phòng khách đầy người của hai đại gia đình tè tụ, ở bên ngoài thông khí thường cánh, tòa nhà lớn này phong cảnh không tồi, hoa thơm liễu xanh nhất phái vinh hoa vui sướng.

Góc váy bị hắt ướt một chút, nàng không tính toán thay quần áo, đi một vòng bên ngoài ước lượng đủ thời gian. Xé bức cũng phải chú ý thuật đóng mở, chọc người vào chỗ đau, tránh đi mũi nhọn.

Nàng đi trong chốc lát bên ao nhỏ, lại có người từ phòng khách đi ra, là trưởng tử Tiểu Vân Kỳ của Tiêu tướng quốc, cũng chính là ca ca một mẹ đẻ ra của Tiểu Cẩm Nguyệt, một cái tửu trư gian giống muội muội Tiêu Cẩm Nguyệt, tuy là đích trưởng tử của Tiêu tướng quốc, đãi ngộ so ra lại hoàn toàn kém để độ nhỏ hơn vài tuổi, toàn bộ Tiểu phủ đại khái cũng cũng chỉ có một mình hắn chân chính để ý Tiểu Cẩm Nguyệt. Nhưng hắn cũng là người lương thiện không tranh không đoạt, không bảo hộ được muội muội.

“Cẩm Nguyệt, muội mới vừa nói là bị bệnh, có tìm lương y xem qua sao?” Tiểu Vân Kỳ lo lắng nhìn muội muội.

Khương Vũ Triều am hiểu về sức, lại không am hiểu ứng phó thiện ý của người khác, đặc biệt là thiện ý này còn không phải cho nàng, mà là cho Tiểu Cẩm Nguyệt kia. Nàng chỉ có thể đơn giản gật đầu một cái, “Khá hơn nhiều, không nghiêm trọng.”

Tiểu Vân Kỳ: “Có phải muội đang trách ca ca mấy ngày nay không đi thăm muội không? Muội ở nữ quan, ca ca không thể đi nơi đó, cũng sợ ảnh hưởng muội.” hắn nói xong lấy ra một túi tiền: “Muội một mình ở nơi thanh lãnh, chi tiêu còn đủ sao? Ca ca nơi này có chút bạc, ngân phiếu...”

Chính hắn ở trong phủ cũng không có tiền bạc tiêu hàng tháng, trên tay đại khái chính là toàn bộ hắn có thể lấy ra. Khương Vũ Triều không nhận, “Tiền đủ dùng, chỗ này ca ca giữ lại tiêu đi.”

Nàng làm tươi cười trên mặt nhìn mềm mại hơn một chút, lại bỏ thêm một câu: “Ca ca không cần lo lắng cho ta.”

Nàng thật là không quen trường hợp thế này, cả người không dễ chịu.

Tiểu Vân Kỳ nhìn nàng, bỗng nhiên nói: “Ta cảm thấy, muội muội hình như có chút không giống bình thường.”

Advertisement / Quảng cáo

Khương Vũ Triều nghe hắn nói như vậy, lòng mảy cũng không động một chút, chỉ nói: “Trải qua một chuyện sinh tử, con người đều sẽ không bình thường.”

Tiểu Vân Kỳ lập tức lại đau lòng muội muội, hắn nhớ vết bầm trên cổ muội muội lúc trước, lại lần nữa tự trách mình ca ca này vô dụng. Hắn không dám nhắc lại việc này, sợ chọc muội muội thương tâm, liền cẩn thận nhắc tới chuyện khác, “Cẩm Nguyệt, hiện giờ muội ở Minh Nguyệt Quan một mình, hắn là nhằm chán quanh quệ, lần tới ca ca đưa con chó con cho muội làm bạn được không? Ta nghe nói không ít nữ tử nội trạch đều thích nuôi một ít chó mèo giải sầu, muội xem vật nhỏ đó, có lẽ cũng có thể vui vẻ hơn.”

Khương Vũ Triều chưa từng nuôi chó mèo, vốn định cự tuyệt, nhưng bộ dáng Tiểu Vân Kỳ lo lắng lại khiến nàng do dự, cuối cùng nói: “Được, cảm ơn ca ca.” Dù sao đến lúc đó giao cho nô tỳ nào tùy tiện nuôi là được.

Tiểu Vân Kỳ thấy nàng đáp ứng, cao hứng lên, nghĩ khi cũng có chút bay lên, “Được, ca ca nhất định tìm cho muội con chó con ngoan ngoan nghe lời nhất. Muội biết Ngọc Lăng Vương đi, ca ca vài ngày trước ngẫu nhiên kết bạn với hắn, chỗ hắn có không ít chó, nghe nói đều thực thông tuệ, không biết bao nhiêu người muốn đâu, ca ca xin một con cho muội.” Hắn nghĩ đến cho chó, cũng muốn cho muội muội con tốt nhất.

Khương Vũ Triều có thể có, có thể không gật đầu một cái.

Nàng trở về từ tiệc mừng thọ, ngày hôm sau có phụ nhân trung niên ôm rô đi Minh Nguyệt Quan gõ cửa viện.

“Tam cô nương Tiêu gia chính là ở chỗ này? Con chó con này là Tiêu đại công tử chọn đưa đến đây.” Phụ nhân tướng mạo hiền lành ôm giỏ tre đi gặp Khương Vũ Triều, trước hành lễ với nàng, sau đó buông giỏ tre, xốc tằm vai ở phía trên, lấy ra con chó con béo béo tròn tròn màu vàng. Bụng chó con và bốn cái chân đều màu trắng, cả khối bụng màu trắng, một đoạn đuôi ngắn ngủn nhỏ xíu, còn có nứt to như quả nho đen.

Nhìn rất đáng yêu, nhưng Khương Vũ Triều không nghĩ tới đây là con chó vàng bình thường. Nàng còn tưởng rằng Tiểu Vân Kỳ sẽ cho nàng danh cầu chủng loại kỳ lạ gì đó, bất quá như vậy cũng tốt, chó vàng dễ nuôi sống.

Chó con nhìn như mới sinh ra không bao lâu, nghiêng ngả lão đảo tập đi, được phụ nhân buông ra từ trong tay, liền xoắn thân mình nhỏ béo tròn đi tới Khương Vũ Triều, ngửi góc váy và giày của nàng, cái đuôi nhỏ ngúc ngoác ở phía sau, bất quá một lát liền ngưỡng đầu về phía nàng nài khi mồi phản mà ở ở hai tiếng.

Khương Vũ Triều không động đậy, nàng quen đôi chơi gay gắt, không quen bất luận cái gì thiện ý và thân cận, cho dù là con chó con thân cận, cũng không phải nàng có thể tiếp thu, nhưng con chó con không biết thế nào lại thực thích nàng, vòng quanh chân nàng chạy tới chạy lui, cái đuôi nhỏ dấy thật lắc đến bay lên.

Thấy bộ dáng con chó con này, phụ nhân đưa chó trên mặt ý cười càng nhiều, hỏi: “không biết tiểu thư ở chỗ này có ai biết nuôi chó, nếu không biết, tiểu phụ nhân nhiều chuyện dạy vài câu.”

Khương Vũ Triều chỉ hai nô tỳ ngày thường thành thật ra, “Về sau hai người chiếu cố nó.”

Hai người đó về mặt vui mừng, vội đáp vâng, đi nghe phụ nhân kia nói những việc cần chú ý khi nuôi chó.

Phụ nhân rời Minh Nguyệt Quan, đến xe ngựa đầu phố, một đường về Ngọc Lăng Vương phủ. Bà đi vào đại môn của Ngọc Lăng Vương phủ, lão nhân gác cổng ngủ đang ngáy, hoàn toàn không phát hiện ra, nhưng ở cửa có mấy con chó đen đang nằm flap tức cảnh giác mà ngẩng đầu lên, thấy bà mới một lần nữa nằm trở về. Phụ nhân tập mãi thành quen, một đường đi vào trong phủ. Ngọc Lăng Vương phủ không học đòi văn vẻ giống nhà khác, đương thời lưu hành kiến tạo núi giả, hồ sen, khúc trí, hành lang gấp khúc, trong phủ kiến trúc phòng ốc đều ở trên đài cao một tầng, đại khí ngắn gọn, xuyên qua sân rộng, phía sau có mặt cỏ, hồ nước rất rộng lớn, thậm chí ở trong viện có một cánh rừng bao quanh.

Ngọc Lăng Vương Hề Trác Ngọc đang vén tay áo cầm một cái bàn chải, chà lông cho một con chó to, Tiểu Vân Kỳ ngồi ở bên cạnh xem, thường thường ngóng về phía cửa, giống như đang chờ đợi cái gì.

Phụ nhân kia vừa xuất hiện, Tiểu Vân Kỳ liền đứng lên, thấy trong tay bà ta không có cái giỏ tre, hắn mới cười lên. “Đưa rô?”

Phụ nhân cười nói: “Đúng vậy, tiểu gia hóa thực thích Tiêu tam cô nương đó.”

Tiểu Vân Kỳ: “Ta đã nói, muội muội ta rất được yêu thích, chó con đó khẳng định cũng thích nàng.”

Advertisement / Quảng cáo

Hề Trắc Ngọc chài lông cho chó cười lắc đầu, “Vây vừa rồi huynh còn lo lắng.”

Tiêu Vân Kỳ nói với Hề Trắc Ngọc muốn thay muội muội xin một con chó về nuôi, kết quả vị chủ nhân này lại nói mạng chó đi xem, nếu chó thích thì đáp ứng, không thích thì ôm trở về, Tiêu Vân Kỳ là một lần đầu mới gặp như vậy.

“nói tốt rồi, về sau nếu muội muội của huynh không muốn nuôi nữa, không thể ném đi, đưa về cho ta.” Hề Trắc Ngọc nói.

Tiêu Vân Kỳ: “.....”

Hề Trắc Ngọc ném bàn chải xuống, vỗ vỗ con chó to bên cạnh, giống như nói chuyện với người, “Ngươi nghe chưa, nữ nhi của ngươi tìm được gia đình tốt, chính nó nguyện ý, về sau có cơ hội mang ngươi đi gặp nó.”

Con chó to sủa ngao một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Đến đây thì mọi người đã hiểu được vì sao Hề Trắc Ngọc lại có một con chó to như vậy, nó không chỉ là một con chó, mà nó là một người bạn, một người bạn mà Hề Trắc Ngọc đã dành rất nhiều thời gian và công sức để nuôi dưỡng nó. Nó không chỉ là một con chó, mà nó là một người bạn, một người bạn mà Hề Trắc Ngọc đã dành rất nhiều thời gian và công sức để nuôi dưỡng nó.

Quyển 4 - Chương 84: Thiếu Nguyên lão công?!

Từ khi con chó nhỏ tới, viện này của Khương Vũ Triều thật náo nhiệt hơn không ít. Lúc trước bọn nó tỷ bởi vì tính cách chủ tử đột biến mà lo sợ bất an, hiện tại một đám đã cười đến giống đóa hoa, mỗi ngày vui hơn hờ đùa chơi với chó con. Cũng có thể là phát hiện chủ tử bây giờ tuy rằng không ôn nhu như trước kia nhưng cũng không thích trách móc nó tỷ nặng nề, cho nên rốt cuộc yên tâm.

Tóm lại viện này mỗi ngày đều có thể nghe thấy tiếng cười thanh thúy của các tiểu cô nương, còn có tiếng chó con kêu gâu gâu, ngay cả các nữ quan của Minh Nguyệt Quan ngẫu nhiên tới đây đưa đồ vật, cũng thích đùa một chút với con chó nhỏ vui vẻ đó.

Khương Vũ Triều cảm thấy có chút ổn, nhưng lùi lại ra tiếng quản các nàng, đều là một đám tiểu cô nương hơn mười tuổi gần hai mươi tuổi, thậm chí còn có mười hai tuổi, vẫn là trẻ con.

Làm chủ nhân chân chính của con chó con, Khương Vũ Triều ngược lại rất ít chơi với nó, nhưng con chó nhỏ đó thật thông minh, giống như có thể nhận chủ, mỗi ngày đại bộ phận thời gian đều thích đi theo Khương Vũ Triều. Khương Vũ Triều đọc sách, nó liền ở bên chân nàng vòng tới vòng lui, tự chơi vui vẻ. Một tiểu nha hoàn mắt trông mong nhìn, cảm thấy chó con quá đáng thương, nhìn không được nhỏ giọng nói với Khương Vũ Triều: “Chú tử, ngài xem tiểu bảo bối thích ngài như vậy, ngài cũng nên để ý nó nha.”

Khương Vũ Triều: “.....” Tiểu bảo bối? Cái xưng hô ghê tởm gì.

Nàng hồn nhiên quên mất ngày trước mình đuổi theo thần tượng Hề Thiếu Nguyên cũng gọi bảo bối, không chỉ có bảo bối, còn ca ca, đệ đệ, lão công, ba ba..... có xưng hô nào nàng chưa từng gọi đâu.

“Chú tử, chó con tới đã nhiều ngày, ngài còn chưa đặt tên cho nó đâu.” Lan Kiều đánh bạo nói.

Đặt tên gì đó cũng quá phiền toái. Khương Vũ Triều nhìn một mâm bánh hoa quế trên bàn mà Quế Ánh mới vừa bung đến, rất là tùy tiện nói: “Vây gọi là Bánh Hoa Quế.”

Advertisement / Quảng cáo

Lan Kiều lập tức ghen ghét nhìn Quế Ánh, “Tiểu bảo bối sao lại cùng tên với cô! Sớm biết thế ta đã bung lên cho chủ tử một mâm cánh hoa lan.”

Quế Ánh che miệng bật cười, liếc mắt một cái.

Chó con Bánh Hoa Quế còn không biết mình đã có tên, nâng chân trước chắc khỏe ghé vào trên giày thêu của Khương Vũ Triều, cạo cẳng chân. Khương Vũ Triều cảm thấy mình đuổi chân là có thể dẫm lên nó, phát phất sách trong tay, “đi đi, các người đưa Bánh Hoa Quế ra ngoài chơi đi.”

Thế giới không có internet thật buồn tẻ, nhưng qua hai tháng cũng còn tốt, Khương Vũ Triều không chỉ e bức bối, năng lực thích ứng cũng mạnh, đã có thể quen âm thực cùng làm việc và nghỉ ngơi ở thế giới này. Duy nhất rằng không thể quen, chính là nơi này không có Hề Thiếu Nguyên.

Buổi tối nàng nằm mơ, mơ thấy mình còn ở hiện đại, xoạt Weibo, bỗng nhiên thấy idol của mình đã phát Weibo, tuyên bố muốn thoát ần kết hôn, xem lại bức ảnh kia, mặt nhà gái lại trống rỗng, dù thế nào cũng không thấy rõ.

thật là một ác mộng lớn nhất.

Khương Vũ Triều một thân mồ hôi lạnh mà mồ mướt ra, còn có chút kinh hồn chưa định, bỗng nhiên nghe thấy mép giường truyền đến hai tiếng kêu gâu gâu. Nàng xóc màn giường lên, thấy Bánh Hoa Quế ghé vào trên giày mình. Con chó nhỏ đôi mắt đen đen, miệng hơi hơi cong lên trên, như là đang cười, nhìn qua lại khờ lại đáng yêu, tiếng kêu cũng non nớt.

Khương Vũ Triều đuổi tay đến trước mặt Bánh Hoa Quế, “Sao lại chuồn êm vào.”

Chó con lắc cái đuôi, chơi đùa với tay nàng, còn vờn đầu lưỡi ngứa ngáy liếm ngón tay nàng.

“Chú tử, người tình rồi?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lan Kiều, Khương Vũ Triều nháy mắt lùi cái tay đang đùa chó về màn, lên tiếng.

Lan Kiều bung nước ảm tiến vào, liếc mắt một cái nhìn thấy chó con đang bước chân lộc cộc chạy chạy, “Ha ha, Bánh Hoa Quế sao lại tởm đi vào được, nó vừa tỉnh đã tới gặp chủ tử đó.”

Khương Vũ Triều rửa mặt dùng bữa sớm, sau đó lại bắt đầu theo lệ cảm quyền sách xem. Thư tịch chính thống cần xem, sách giải trí phong thổ phổ phường cũng phải xem. Viện này của các nàng có một cánh cửa có thể nối thẳng ra ngoài đạo quan, chỉ cần xuyên qua một cái đường hầm, trên cơ bản chính là ở chỗ này tự mình sống của mình, các nữ quan trong đạo quan ngẫu nhiên mới tới đây, một ngày này lại có nữ quan bung theo rõ tới.

Các nàng sẽ đứng giờ đưa thư từ cùng với các cư sĩ thanh tu đưa chút hương tuyến tự chế, còn có chút vật nhỏ nghe nói đã làm pháp sự khai quang.

“Lần này tôi đã đưa mọn ăn cho Tiểu cư sĩ, đều là chính người trong quan trông ở sau núi.” Nữ quan hàn huyền hai câu rồi nhắc tới chính sự, “Mấy ngày nay tron đạo quan có mấy tràng pháp sự, đến lúc đó khả năng sẽ có một ít khách lạ, Tiểu cư sĩ nếu không thích náo nhiệt thì đóng cửa nhỏ phía trước lại, cũng tránh bị người khác quấy rầy va chạm, tính ra cũng chỉ mấy ngày.”

“Ta đã biết, đa tạ chân nhân thông báo.” Khương Vũ Triều cho người tiền nữ quan đi, lại dặn dò Lan Kiều, “Mấy ngày sau trong quan phải làm pháp sự, các người cũng đừng ở chạy loạn.”

Dù sao cũng là một nhà nữ đạo quan lớn nhất Lạc Đô, hương khói cường thịnh, chùa miếu điện tích cũng rất lớn, bên trong cây lớn dây đặc, chung khánh thanh thanh, mấy nô tỳ nhân rồi nhằm chán ngẫu nhiên cũng sẽ đi phía trước bái một bái.

“Nhưng chủ tử, qua hai ngày là pháp hội Địa Quan Đại Đế Giảng Sinh, chúng ta có thể đi xem a, bởi vì có không ít người tới xem, các chân nhân mới lo lắng ngài sẽ bị va chạm đâu.” Lan Kiều vận đầu ngón tay tính, “Chờ pháp hội trung nguyên kết thúc, còn có Vương Mẫu nương nương Giảng Sinh, trong thành không ít phu nhân sẽ đến, các chân nhân phải làm pháp sự cầu phúc cho các nàng, loại này mới là không có nhiều người đến xem.”

Khương Vũ Triều: “.....” Cái gì, pháp hội cái gì?

Nàng cảm thấy khác biệt văn hóa, khó được lộ ra thái độ cảm thấy hứng thú, nô tỳ cả viện đều vậy lại giải thích cho nàng. Đối với nữ tử thời đại này mà nói, ngày tháng thú vị, có thể thả lỏng không nhiều lắm, các loại ngày hội đều nhớ rõ ràng, Khương Vũ Triều thêm kiến thức thật lớn, cũng có chút muốn đi xem một chút pháp hội chưa bao giờ gặp này.

“đi a đi a, dù sao cũng không xa, chúng ta mở cửa viện xuyên qua một con đường hầm là có thể trực tiếp đi, bây giờ ở chỗ này, cũng không ai quản chủ tử, còn không phải chủ tử ngài muốn thế nào thì làm thế ấy. Dù sao đều ở trong quan, sẽ không xảy ra chuyện.” Lan Kiều xúi giục.

Bây giờ bọn nô tỳ đã ném được chỗ tốt của nơi này, cái khác không nói, ít nhất cs tự do, cho dù là ở tướng quốc phủ hay là sau đó ở vương phủ, các nàng đâu có được tự do tự tại như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Khương Vũ Triều quyết định đi xem hội, nhưng hôm nay lại không đi được, bởi vì từ sớm đã có người tướng quốc phủ tới, báo nàng về nhà tế tổ. Tế tổ vào Tết Trung Nguyên tập tục này, Khương Vũ Triều cũng biết, nhưng đòi trước nàng cũng chưa từng trải qua, cha ruột chỉ thiếu không tế nàng, nào dám để nàng đi tế tổ. Lan Kiều, Quế Ánh các nàng lại quên mất việc này, bởi vì năm trước ở Dục Vương phủ, nàng cũng không cần về Tiểu gia tế

tổ, hiện giờ đã khác, nàng bị hưu trở về, còn xem như Tiểu gia người, đương nhiên phải trở về.

Trở lại tướng quốc phủ, mọi người đều bận rộn, không có ai phản ứng nàng, Khương Vũ Triều nhìn thấy Tiểu Cẩm Hương, còn tưởng rằng nàng ta lại muốn tới gây chuyện, ai ngờ lúc này người ta học ngoan, bắt quá không chịu đến nhận nhục.

Kỷ thật Tiểu Cẩm Hương cũng muốn nắm thời cơ gây sự với Tiểu Cẩm Nguyệt, nhưng mà Tiểu phu nhân không để nàng đi, lần trước tiệc mừng thọ lão phu nhân qua đi, trong nữ quyền các nhà liền có tin đồn nhảm nhí nói Tiểu Cẩm Hương tâm cơ Dục Vương. Thế này thật quá đáng, về sau nữ nhi làm thế nào! Tiểu phu nhân trong lòng mắng Tiểu Cẩm Nguyệt, cũng sợ cái người dường như nổi điên này, giữ Tiểu Cẩm Hương ở bên người, miễn cho nàng lại làm gì, không duyên cớ làm hỏng thanh danh của mình.

Tiểu Cẩm Hương không tới, mấy huynh đệ tỷ muội con vợ lẽ khác cũng không dám tiếp cận nàng, chỉ ở xa xa một bên chỉ chỉ trỏ trỏ về phía nàng. Khương Vũ Triều cười với các nàng bên kia, mấy người liền không được tự nhiên bỏ đi, đáng vẻ khinh thường làm bạn với nàng.

Hôm nay tế tổ, Tiểu tướng quốc và trưởng công tử Tiểu Văn Kỳ đều rất bận, Khương Vũ Triều lại bị cô lập, nhất thời nhàm chán đến cực điểm.

“Này, sửa bát quá!” Sao người lại tới nhà ta.” một tiểu nam hài nhìn khoảng bảy tám tuổi bỗng nhiên chạy tới đứng ở trước mặt nàng, kiểu ngao ương ngạnh nói: “Các nàng đều nói người trộm người, mắt mặt đến toàn bộ Lạc Đồ đều biết, Tiểu gia chúng ta thế diện cũng không còn, sao người còn không chết đi?”

Tiểu nam hài này chính là nhi tử của Tiểu phu nhân, tiểu nhi tử Tiểu Văn Doan của Tiểu tướng quốc, phi thường được sủng ái, còn nhỏ đã bị chiều đến giống như Hổn Thế Ma Vương. Lúc trước hắn ở nhà bên ngoại làm khách, Khương Vũ Triều là lần đầu nhìn thấy hắn. Trong nguyên tác, Khương Vũ Triều cũng biết vật nhỏ này ngang ngược, hiện tại vừa đối mặt, quả nhiên là tiểu cầu bức thiếu giáo dục, cái miệng nhỏ này bá bá.

Khương Vũ Triều ngồi ở trên ghế, trước duỗi tay cầm thật chặt hai tay của hũng hải tử, sau đó lộ ra cái cười âm ngoan dữ tợn với hắn, “Vật nhỏ, người biết ta trộm người là làm gì sao? Ta trộm về ăn. Ăn sống thịt người, trước dùng dao chém rơi đầu, hút khô máu rồi lại mổ ngực moi tim, người biết tìm như thế nào sao, chính là một miếng thịt đồ tươi đỏ máu ……” Nàng vờn ngón tay thon dài, vẽ lên ngực hải tử, ngữ điệu trời nổi, hai mắt bình tĩnh nhìn đôi mắt hắn, “Tim mới ăn ngon nhất, sau đó liền chém đứt tay và chân, ngón tay cắn vào kéo kẹt kẹt, ăn rất ngon. Ta thích nhất vẫn là ăn tiểu hải tử.”

“Văn Doan, xem tay nhỏ của người thật là mừng, tỷ tỷ rất thích người, người trở về cùng tỷ tỷ được không a?” Khương Vũ Triều lời kéo tay hũng hải tử, dưới ánh nhìn chăm chú mà hoảng sợ của hắn hạ lộ ra hàm răng tuyết trắng, làm bộ muốn cắn tay hắn.

“A ——” lúc hắn há mồm chuẩn bị khóc, Khương Vũ Triều một nhét điểm tâm vào trong miệng âm âm trầm trầm lại ôn ôn nhu nhu nói: “Văn Doan, bây giờ chúng ta chơi trò chơi, người chạy ta đuổi, nếu như bị ta đuổi được, tỷ tỷ sẽ ăn một bàn tay của người.”

Nàng vừa buông tay, hũng hải tử sợ tới mức rút tay chạy đi. Hàm ngậm một miếng điểm tâm khóc không ra tiếng, trên mặt treo nước mắt nước mũi, chạy ra đụng vào bả vù của, lăn một vòng trên mặt đất, thành con khỉ đất.

Lan Kiều chờ ở một bên nuốt nước miếng xuống. “Chú tử, ngài, ngài nói cái gì vậy, những lời này, cũng thật là đáng sợ, tiểu công tử tuổi còn nhỏ, vạn nhất dọa ra cái gì ……”

Khương Vũ Triều uống ngụm trà đỡ khát, “Tiểu súc sinh lúc còn nhỏ không dạy dỗ từ tế, trưởng thành thì sẽ trở thành đại súc sinh. Chẳng lẽ bởi vì hắn còn nhỏ, ta phải buông tha hắn, không có khả năng.”

Lan Kiều rụt rụt cổ, kính sợ nhìn chú tử có thủ tất báo.

Tiểu Văn Doan còn chưa bao giờ bị người ta hù dọa như vậy, dọa tàn nhẫn, sau khi trở về ôm Tiểu phu nhân khóc lên, hỏi hắn cái gì rồi lại không dám nói, buổi tối còn ác mộng liên tục khóc nháo không thôi, thật sự lộn lộn một thời gian.

Khương Vũ Triều đương nhiên không quan tâm chuyện này, ngày này là nàng đi ngang qua sân khấu rồi về Minh Nguyệt Quan.

Chú tử ba người đi qua đường hẻm, xa xa còn nghe được chủ điện bên kia truyền đến tiếng tụng niệm, Lan Kiều cẩn thận nghe xong rồi nói: “Chú tử, pháp sự còn chưa xong đâu, chúng ta đi xem sao?”

Khương Vũ Triều lắc đầu, mới vừa đi vào trong viện, lại thấy mấy nô tỳ đồ con mắt tìm kiếm nơi nơi, còn nhỏ giọng gọi Bính Hoa Quế.

“Sao lại thế này?”

“Chú tử, Bính Hoa Quế mất …… Buổi chiều lúc ấy còn ở đây, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi, chúng ta còn tưởng rằng nó trốn đi, nhưng mà, nhưng mà, vừa tìm hết toàn bộ viện đều không tìm được nó ……” Bọn nô tỳ ô ô khóc lên, sợ chó cong thật xảy ra cái gì ngoài ý muốn, lại sợ bị chú tử trách phạt.

Khương Vũ Triều chau mày, cũng không giáo huấn ai, chỉ nói: “nói không chừng là chạy ra ngoài, đều đi ra ngoài tìm xem đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Các nàng xuyên qua một cái cổng vòm, chỗ khách hành hương vào Minh Nguyệt Quan dâng hương. Khương Vũ Triều cầm ngọn đèn lồng: “Đều tách ra đi tìm, nó sẽ không chạy quá xa, phòng chừng là ở gần đây.”

Mọi người nghe theo, tách ra đi tìm. Khương Vũ Triều dẫn theo đèn lồng xuống bậc thang, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước một chỗ dưới bậc thang nhỏ có ánh lửa, nàng đi ra phía trước, mơ hồ nghe thấy chó kêu, liền nâng thanh âm gọi: “Bính Hoa Quế?”

“Uông!” một tiếng thanh thúy chó kêu từ bên kia truyền đến, Khương Vũ Triều bước nhanh tiến lên, thấy rõ ràng nơi đó còn ngồi xồm một người, đang ném giấy màu vào chậu than đang cháy. Hắn cũng nghe thấy thanh âm của nàng, con chó con được ôm trong lòng ngực kia liền đứng lên, quay đầu nhìn lại Khương Vũ Triều.

Từ ánh lửa nhảy trong chậu than, Khương Vũ Triều thấy rõ mặt người nọ, thoáng chốc sững sốt, nhìn không được thất thanh hô: “Thiếu Nguyên lão công?!”

Nam tử ôm chó cũng sững sốt, đợi nghe rõ nàng gọi cái gì, hai mắt hắn hơi hơi tròn to, dưới chân nghiêng một cái, từ bậc thang thấp dẫm vào chỗ trống ngã xuống.

“A!”

“Uông!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 85: Sao giống cầu nam nữ hò hẹn dưới ánh trăng như thế?

Khương Vũ Triều ném đèn lồng, vén váy lên, nháy mắt nhảy xuống từ bậc thang, nhanh chóng chạy đến dưới bụi cây, đỡ nam nhân xui xẻo bị ngã cùng với con chó nhỏ lên.

“A……” Nam tử hít hà một hơi, khắp khiêng ngồi bên bậc thang. Chân hắn bị treo, đau nóng rát.

“Người là……. Người là……” Khương Vũ Triều nhìn chăm chăm mặt và cách ăn mặc của hắn, ánh mắt nóng rực như sắp đốt thủng người ta, giọng nói còn hơi run rẩy, không dám tin, “Thiếu nguyên lão…… ca ca?”

“Khụ, ta là Hề Trác Ngoc.” Ngoc Lăng Vương gia, phủ hộ nào chó đại danh đình đình Lạc Đồ, lúc này xấu hổ vạn phần cúi đầu, vuốt lông con chó nhỏ trong ngực để bình phục tâm tình.

Tuy rằng bề ngoài hắn còn tỉnh là thông dong, nhưng trên thực tế tiếng hò hét trong lòng cũng không nhỏ hơn Khương Vũ Triều.

Hề Trác Ngoc, đời trước tên là Hề Thiếu Nguyên, một minh tinh. Lúc niên thiếu bởi vì lớn lên đẹp cùng với mong muốn kiếm tiền, mơ màng hồ đồ vào giới giải trí, sau đó tỉnh đồ không nói thuận buồn xuôi gió, cũng coi như bình bình ổn ổn, vào giới mười năm, thành công chen vào nhóm tiểu sinh nhị tuyến, lượng fan trên Weibo đến hơn ba ngàn vạn. Sau đó, ngày đầu tiên vào đoàn phim làm quay một bộ phim tên là 《Vương gia bá đạo - hưu phi đặc công》, lúc đi ngủ vừa mơ mắt liền trở thành Hề Trác Ngoc.

Lúc hắn xuyên thành Hề Trác Ngoc, thân thể này mới là đứa bé mấy tuổi, tuy nói ban đầu xác thật là không quen, nhưng sau đó ngày tháng trôi qua cũng vui vẻ. Làm cháu trai bên ngoại được hoàng đế yêu thương, Ngoc Lăng Vương đế nhất phẩm, hắn có tòa nhà rộng đến mức có thể phi ngựa, có đất phong có thể thu thuế, có vô số kẻ ước khề đại và tiền bạc, còn không cần làm việc gì. Quan trọng nhất chính là, ở chỗ này rốt cuộc không ai quản hắn nuôi chó, không có ai thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm hình tượng cá nhân của hắn, không để hắn mặc loạn quần áo.

hắn có thể tự do mặc các loại quần áo hoa mỹ, tùy tâm thích hợp, còn có thể nuôi vô số chó, mỗi ngày chơi với chúng, không biết có bao nhiêu vui vẻ, quả thực vui đến quên cả trời đất, thiếu chút nữa còn quên mất cuộc sống đời

trước của mình.

Advertisement / Quảng cáo

Đến khi nghe được kia một tiếng Thiếu Nguyên lão công (lão công = chồng) như trời sụp đất nứt, Hề Trác Ngọc nháy mắt hồi tưởng lại cuộc sống nhiều năm trước bị vô số fan quay chung quanh, trong chốc lát phải làm cha người ta, trong chốc lát phải làm anh, trong chốc lát làm em, trong chốc lát phải làm chồng, thậm chí có đôi khi còn phải làm con người ta.

Thế nhưng có chút hoài niệm

Hề Trác Ngọc xoa xoa chó nhó tới văng tích từ năm tháng xa xôi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nức nở, sợ hãi cả kinh ngừng đầu nhìn lại, thấy cô nương bên cạnh nước mắt rơi như mưa, khóc đến tình ý chân thành.

Hề Trác Ngọc: “A —— anh giống em cùng là xuyên tói, nhìn dáng vẻ hẳn là chịu khổ.” hẳn nghĩ thầm, gọi mình là Thiếu Nguyên lão công, hẳn là fan của mình, cũng không biết là fan người qua đường hay là ——

Khương Vũ Triều khóc không kèm chế được, đau lòng đến cực điểm, một tay túm lấy cánh tay Hề Trác Ngọc, “thật là khổ cho anh, anh thế nào, sao lại cũng ở chỗ này, anh sống có ổn không? Khẳng định là anh phải chịu khổ, đây là chịu tội bao lớn a, loại địa phương này, muốn cái gì cũng không có, làm thế nào anh có thể quen được, cái gì ăn ngon cũng không có, lại không có ai chiều cõ……”

Hề Trác Ngọc: “……” Là fan cứng a!!!

Hề Trác Ngọc: “…… Tôi không có……”

Khương Vũ Triều: “Bảo bối! Tâm can! Lão công! anh chịu khổ!”

Hề Trác Ngọc: “……” Còn là fan bạn gái a a!!

“cô bình tĩnh một chút đã, hiện tại tôi khá tốt.” Hề Trác Ngọc cơ hồ là theo bản năng mà một lần nữa đeo lên tay nài thần tượng mình đã ném xuống nhiều năm.

Khương Vũ Triều: “Em không thể bình tĩnh, bé con còn gầy đi!”

Hề Trác Ngọc: “……” Lại là fan mẹ già.

Chó vàng Bánh Hoa Quế ở trong lòng Hề Trác Ngọc không chịu nổi cô đơn kêu ó ó hai tiếng. Có nô tỳ tìm kiếm khắp nơi phát hiện động tĩnh ở chỗ này, gọi chủ tử để rồi tiến lại gần. Khương Vũ Triều nháy mắt lau nước mắt trên mặt, bình tĩnh nói: “Các người trước tiên chờ ở xa xa bên kia, không được tới quấy rầy.”

Bọn nô tỳ mơ hồ thấy bên cạnh chủ tử có nam tử đang ngồi, trong lòng lại một đồng chửi bới, chủ tử các nàng đây là thật sự muốn làm đã nam nhân?! Đạo gia thanh tịnh như vậy, cũng không tránh khỏi quá kích thích đi!

Vừa gián đoạn một lát, Khương Vũ Triều cuối cùng tỉnh về lý trí, nhưng năng quá kích động, tay chân lúc này đều ngứa ngáy, dứt khoát ngồi ở bên cạnh Hề Trác Ngọc, hai người lấy ra thần phận giao lưu một phen.

“Rất nhiều năm trước anh đã tới đây, cho nên hiện tại anh là Ngọc Lăng Vương.” Khương Vũ Triều gật đầu, “Mấy tháng trước em tới, hiện là Tiểu Cẩm Nguyệt, tam tiểu thư của tướng quốc phủ, Dục Vương phi tiền nhiệm, cũng chính là nữ chính câu chuyện này.”

Hề Trác Ngọc ngạc nhiên, “Nữ chính? cõ là nữ chính?”

Khương Vũ Triều: “Tiểu Cẩm Nguyệt xác thật là nữ chính của《 Vương gia bá đạo - hưu phi đặc công 》, anh…… không biết?”

Hề Trác Ngọc thật đúng là không biết, trên thực tế hẳn đã tới nơi này nhiều năm, vẫn luôn đoán vai chính là hai người nào, sau lại chậm rãi quên đi việc này, hạ quyết tâm đối với các Vương gia khác đều kính nhi viễn chi.

“Khụ, chuyện này tôi còn không kịp xem kịch bản, ngày đầu tiên vào đoàn phim nói là kịch bản còn chưa viết xong, sẽ dần bổ sung cho nên tôi chỉ biết nhân vật của mình là nam thứ Hề Trác Ngọc, cái khác cũng không biết.” hẳn nói có chút xấu hổ, rốt cuộc nghe vào hình như là hẳn chưa chuyên nghiệp, đến lúc bắt đầu quay rồi mà nguyên tác cũng chưa xem, nhưng hẳn thật sự là nhìn thấy cái tên đã không muốn xem nguyên tác, kéo dài một ngày lại một ngày, sau đó người đại diện liên nói đến lúc đó trực tiếp xem kịch bản.

Khương Vũ Triều nhăn nẻ, “Đây đương nhiên không phải vấn đề của anh, cái kịch bản gốc bức này không ai nhìn nổi, nếu không phải bọn họ bức anh, anh sẽ diễn loại đồ vật rảm chó không kêu này sao, anh nên lên màn hình lớn, làm đại chế tác a! Còn xem nguyên tác của bọn họ, bọn họ có mặt mũi lớn như vậy sao, loại đồ vật này cũng xứng để cho anh xem!”

Hề Trác Ngọc: “A…… Tuy rằng tôi xác thật cũng không muốn diễn bộ phim này, nhưng mà công ty tự có suy xét……” À, lần đầu thật quen tai.

Khương Vũ Triều đau lòng cũng không biết nên nói cái gì, trù mệnh lại thương tiếc mà sở soạn tay Hề Trác Ngọc một phen, “thật sự, mấy năm nay thật sự khổ cho anh, anh đã nỗ lực như vậy, ai cũng thua anh.”

Advertisement / Quảng cáo

Hề Trác Ngọc bị nâng sở đến nỗi gai ốc sau lưng, cả người đều suýt nữa nhảy dựng lên, nhưng hẳn tha hương ngộ cố tri, còn là fan đáng tin, luôn mồm đau lòng hẳn, hẳn xác thật cũng cảm thấy cao hứng lại vui mừng, lúc này liền nhẫn nại xuống

“Tôi đã đi vào nơi này lâu như vậy, cái gì cũng quen thuộc, hiện tại thật sự sống rất tốt, cõ cũng không cần lo lắng, tôi không chịu khổ gì.” Hề Trác Ngọc tìm về trạng thái bình thường, quan tâm hỏi: “Nhưng thật ra cô, mới đến không bao lâu, cõ phải chưa quen nơi này không? Lúc trước tôi nghe thấy những lời đồn đãi đó, cũng không nghĩ tới là cô, còn con chó này, là Tiểu Văn Kỳ hỏi tôi đưa cho em gái hẳn, tôi cũng không nghĩ tới cõ chính là em gái hẳn, nếu sớm biết, tôi cũng có thể giúp cõ một phen.”

“Khó được có thể ở thế giới xa lạ này gặp gỡ, cũng coi như chúng ta có duyên phận, cõ không cần khách khí với tôi.”

Khương Vũ Triều nước mắt ướt mề, nghĩ thầm, ca ca nhà mình sao lại tốt như vậy đây, đối đãi chân thành, lại ấm áp như vậy, sao lại bất hẳn gặp phải loại chuyện này. Trong thế giới rối loạn lung tung ở đây, nơi nơi đều là người không có ý tốt, ai biết hẳn cõ chịu ỳ khuất gì không. Còn lúc trước hẳn vừa tới nơi này, trời xa đất lạ, khẳng định cũng không tốt như hẳn nói được.

“Em không có việc gì, em sống cũng khá tốt.” Khương Vũ Triều lộ ra biểu tình thận trọng với idol của mình, “Em không cần gấp đỡ, em chỉ cần sống bình thường, mỗi ngày vui vui về về thì được rồi, tự mình chiều cõ tốt chính mình, anh sống tốt là em an tâm”

Hề Trác Ngọc nhìn fan cứng bộ dáng si tình của mình, ghen đã lâu, rốt cuộc không nhịn được, có chút chần chờ nói: “cõ…… cứ…… thích tôi như vậy?” Chữ thích ép xuống rất thấp.

Khương Vũ Triều không chút do dự: “Đương nhiên, em thích anh chín năm, đoàn hỗ trợ, hội fans của anh, em đều tham gia, mặc dù hoạt động gì, chỉ cần anh đi em đều sẽ đi cõ vùi!”

—— là fan cuồng nhiệt đá kim cương. Hề Trác Ngọc yên lặng thay đổi lại thuộc tính.

“À, cảm ơn cõ thích tôi, nhưng mà, tuy rằng chúng ta đã ở thế giới này, tôi cũng không có ý tứ…… ngu với fan, cõ hiểu sao?” Hề Trác Ngọc nói rất cẩn thận, ngữ khí cũng thực xin lỗi. Thế giới này không thể so với thế giới kia, trôi buộc đối với phụ nữ nhiều hơn nam giới rất nhiều, các nàng nếu có chuyện gì không tốt, khó tránh khỏi bị thương tổn lớn hơn nữa, Hề Trác Ngọc cảm thấy có một số việc vẫn là nói rõ ràng trước cho thỏa đáng.

Khương Vũ Triều kinh ngạc: “anh nói cái gì vậy, em đương nhiên biết anh sẽ không ngu với fan a, anh sao lại làm loại chuyện này đâu!”

Hề Trác Ngọc trong lòng thở hắt ra, còn tốt còn tốt, chúng ta cũng không có tâm tư đó.

Hai người son sắt mà cùng nhau lập flag (ngon cõ) thật lớn.

Biết cõ nương fan cứng cũng không nhớ thương thân thể mình, thái độ của Hề Trác Ngọc tự nhiên hơn rất nhiều, làm thần tượng nhiều năm như vậy cũng không phải làm không, hai người ngồi ở đó nói một hồi lâu, vui về ở chung

“Ách, chủ tử?” một nam nhân dáng vẻ hộ vệ chần chờ ở cách đó không xa hỏi ra.

hẳn là đội trưởng hộ vệ của Ngọc Lăng Vương phủ, ngày thường đi theo Hề Trác Ngọc báo hộ an nguy, thuận tiện phổ trương cho chủ tử. Hề Trác Ngọc mỗi năm tết Trung Nguyên đều tới đây làm pháp sự cho vong mẫu, còn ở chỗ này một mình một người đốt vàng mã, tuy rằng không biết hẳn đốt cho ai, nhưng mỗi khi đến lúc này tâm tình hẳn liền phá lệ trầm thấp, cũng không thích đám người hầu bọn họ đi theo, vì thế bọn họ đều quen chờ ở bên ngoài, đến lúc xong chủ tử đương nhiên sẽ đi ra ngoài.

Nhưng hôm nay thời gian trôi qua đã lâu, cũng không nhìn thấy chủ tử đi ra, hẳn lo lắng xảy ra chuyện gì, lúc này mới vội vàng tiến vào tìm hiểu, ai ngờ lại thấy một nam một nữ, một cao một thấp, hai bóng người thân mật ngồi chung một chỗ, trong đó có một người hình như là chủ tử nhà mình.

không nên a, trong Lạc Đồ có ai không biết chủ tử cổ quái, hẳn chỉ thích chó, lại không thích nữ nhân. Đội trưởng hộ vệ kinh ngạc trong lòng, thử thăm dò gọi: “Chủ tử, xảy ra chuyện gì?”

Hề Trác Ngọc và Khương Vũ Triều ngồi ở kia, một bên là nô tỳ chờ Khương Vũ Triều, một bên nơi xa là hộ vệ chờ Hề Trác Ngọc, hai người dừng câu chuyện, trong lòng vừa cân nhắc, cảm thấy sao lại giống như là câu nam nữ hèn hò dưới ánh trăng đây?

Đúng lúc vào lúc này, trong Minh Nguyệt Quan tiếng chuông trống vang lên, đầu tiên là tiếng trống liên miên, tiếp theo là tiếng chuông réo rắt.

Sắc trời càng ngày càng tối, Khương Vũ Triều đứng lên trước, “Thời gian không còn sớm, anh cần phải trở về rồi? trên đường cẩn thận a, đi về chậm một chút, anh vừa bị ngã, bây giờ còn đau hay không?”

Hề Trác Ngọc cũng đứng lên, trên đùi nháy mắt truyền đến một cơn đau xuyên tim, hẳn chút nửa kêu ra tiếng, nhưng vội nhịn xuống. không được, trước mặt fans, không thể thất thố! hẳn đeo gánh nặng thần tượng nặng đến một tấn, cố gắng giả bộ dường như không có việc gì, “Tôi không việc gì, nhưng mà cô, đều lúc này, cô phải cẩn thận.”

Lúc này Khương Vũ Triều mới rõ ràng cảm giác được, mình xác thật là cùng thần tượng gặp mặt riêng, trong lòng vui vẻ đến không được. Tuy rằng nàng có chút không nở, nhưng mà truy tình, chính là chua ngọt đắng cay hỗn tạp, lại không thể vĩnh viễn cùng idol ở bên nhau.

Thấy Khương Vũ Triều đi rồi, Hề Trác Ngọc lại ngồi xuống, thử sờ sờ chân, hít hà một hơi.

Advertisement / Quảng cáo

“Hừu Vồ.” Hề Trác Ngọc vẫy tay với đội trưởng hộ vệ đang thấp thò ở xa, “Lại đây đỡ ta.”

Đội trưởng Hừu Vồ bị dọa nhảy dựng, “Ngài bị thương thế nào? Có khẩn cấp, ta đây đưa ngài trở về truyền triệu ngự y!”

“không việc gì, trở về nghỉ ngơi một ngày thì tốt rồi.” Hề Trác Ngọc được đỡ đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Đội trưởng Hừu Vồ bỗng nhiên nói: “Sao ngài lại ôm con chó con này, lại nhặt được?”

Hề Trác Ngọc: “.....”??? không xong, quên trà chó?

một tay hẳn nâng con chó con không hề rặng, “Sao lại thế này, vừa rồi sao người không kêu? Ta đã quên người còn ở chỗ này.”

Bên kia chủ chó cũng quên mất, nàng sửa lại lãnh đạm ngày thường, trên mặt mang theo cười trở lại viện, bọn nha hoàn biểu tình phức tạp theo ở phía sau, đến lúc vào phòng, Lan Kiều mới dưới ánh mắt mấy người khác, đánh bạo tiến lên nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, Bánh Hoa Quế còn chưa tìm về, chúng ta tìm nữa không?”

Khương Vũ Triều lúc này mới phản ứng lại, chó, chó còn chưa lấy về!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 86: Muốn mua cho hẳn thật nhiều trang phục quần áo đẹp mắt

Hề Trác Ngọc không suy xét bao lâu, nhét chó con trong ngực còn đang sủa vu vơ vào trong lòng đội trưởng hộ vệ Hừu Vồ, “Người ôm chó chờ ở đây, lát nữa nói không chừng sẽ có người tới tìm, nếu sau nửa canh giờ còn không có ai tới, người lại mang theo chó về vương phủ.”

Hừu Vồ: “..... A?” Ta chính là đội trưởng đội hộ vệ của ngài a! Bảo ta ở đây ôm chó chờ ai?

Mất thấy phó đội trưởng đỡ Vương gia khắp khiêng đi xa, Hừu Vồ ôm chó, hít một hơi thật sâu. Đây chính là đêm tết Trung Nguyên! Còn vứt một mình hẳn ở đây?

“Đại, đại ca phía trước, người có thấy một con chó nhỏ?” Nghe thấy phía sau truyền đến giọng nữ sâu kín, Hừu Vồ chấn động, trên tay nặng xuống, chó con tức khắc phát ra tiếng kêu hung hung ngao ngao.

“A! thật là Bánh Hoa Quế! “giọng nữ sâu kín chợt hoạt bát lên, Hừu Vồ nhìn thấy hai nữ tử cúi đầu, đẩy mặt kính hi chạy tới, mắt trông mong nhìn chó con trong tay mình.

Lúc Khương Vũ Triều trở lại đã bị nhắc nhở chưa tìm được Bánh Hoa Quế trở về, nàng không chút do dự chỉ kia hai tỷ nữ phụ trách trông chó, “Các người đi chỗ ta đến vừa rồi nhìn xem Bánh Hoa Quế còn ở đây không, nếu không có thì trở về.”

Vì thế hai tỷ nữ liền dắt tay nhau ra cửa, lại lần nữa đi tìm chó.

Hai bẽb nhân mã yên lặng tiến hành giao nhận Bánh Hoa Quế, Hừu Vồ và hai tỷ nữ đều có vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là một tỷ nữ trong đó nhịn không được, nhỏ giọng hỏi: “không biết đại ca là từ phủ nào?”

Các nàng suy đoán chủ tử nhà mình đây là xuân tâm mạnh động, nhìn nụ cười trên mặt đó, vẫn là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy. Tuy nói việc tình nhân này thực sự không sáng rõ, nhưng chuyện của chủ tử, các nàng làm nô tỳ sao có thể quản được a, hiện tại vẫn nên biết rõ ràng đôi phương có địa vị gì trước, trong lòng cũng có chỗ xem xét, ngày sau nói không chừng còn phải lui tới.

Advertisement / Quảng cáo

Hai nô tỳ nghĩ như vậy, trùng hợp, Hừu Vồ cũng nghĩ như vậy.

hắn cũng dễ thấp thanh âm trả lời: “Ta là hộ vệ trong phủ Ngọc Lăng Vương phủ.”

Ngọc Lăng Vương phủ! Hai nô tỳ che miệng áp xuống tiếng kinh hô, đó chính là Ngọc Lăng Vương phủ! Đệ nhất mỹ nam tử Ngọc Lăng Vương ở Lạc Đồ ánh mắt cực cao, nghe nói bởi vì lớn lên quá đẹp mà chương mất tất cả các nữ tử, đến nay còn chưa cưới Vương phủ, là nhân vật được xưng là trong truyền thuyết ở trong vòng vô số thiếu nữ khuê các và phu nhân. Nhìn xem những tiểu thư cao quý xuất thân không ai bì nổi đó, phần lớn đều muốn làm Dục Vương phi, nhưng lại có mấy người dám mơ tưởng Ngọc Lăng Vương. Người như vậy, thế nhưng có tư tình với chủ tử của các nàng!

Hai nô tỳ giờ phút này đã chấp nhận mới vừa rồi chính là hèn hò dưới ánh trăng, thậm chí hoài nghi khởi lúc trước chủ tử rốt cuộc bị Dục Vương hù bỏ chính là bởi vì Dục Vương phát hiện chuyện của chủ tử và Ngọc Lăng Vương, còn chủ tử sợ đi không ở tướng quốc phủ ngược lại muốn đến Minh Nguyệt Quan thanh lãnh, vậy cũng có giải thích, chính là vì hèn hò cùng Ngọc Lăng Vương a!

đã rõ, hết thảy đều có giải thích. Phục phục, chủ tử ngu bức.

Hừu Vồ không hiểu khiếp sợ và kinh ngạc trong mắt hai nô tỳ, hẳn cũng muốn biết là thần thánh phương nào có thể dưới ánh trăng gặp lên Vương gia yêu chó thành si nhà mình, hỏi thăm: “không biết vừa rồi người cùng chủ tử nhà ta là tiểu thư nào trong phủ các người? Các người từ phủ nào?”

“Chúng ta là phủ tướng quốc, chủ tử chúng ta là Tam tiểu thư tướng phủ.”

Hừu Vồ: “A, nguyên lai là tam tiểu thư tướng phủ Ủm, tam tiểu thư tướng phủ?” Đó chẳng phải là Dục Vương phi trước kia? Lúc trước chuyện về Dục Vương và Dục Vương phi truyền đến ồn ào huyên náo, hẳn còn ngầm bàn tán với các huynh đệ, thảo luận xem Dục Vương rốt cuộc có được hay không.

Ai có thể nghĩ, chủ tử yêu thích lại đặc thù như thế, thích phụ nhân đã từng gả người. Hừu Vồ về mặt phức tạp trở về vương phủ, tìm các huynh đệ lên nói ra, “Về sau ngàn vạn chó có đàm luận chuyện Dục Vương và Dục Vương phi, đặc biệt không thể nhắc tới ở trước mặt chủ tử, nếu không chỉ sợ chủ tử sẽ tức giận.”

Các hộ vệ Ngọc Lăng Vương phủ sờ không rõ đầu óc: “A, vì sao không thể, Vương gia chúng ta tuy là biểu đệ của Dục Vương, nhưng cũng không có giao tình gì.”

Hừu Vồ: Hic, Vương gia chúng ta không giao tình với Dục Vương, nhưng có tư tình với Dục Vương phi a, các người căn bản không hiểu.

hắn quây mấy huynh đệ thành một vòng, thấp giọng giải thích với bọn họ: “Chủ tử chúng ta cùng với vị Dục Vương phi đó, lúc trời tối gặp gỡ ở Minh Nguyệt Quan, chính mắt ta nhìn thấy bọn họ đơn độc ngồi cùng một chỗ nhỏ giọng nói chuyện, ta đứng xa xa còn nghe thấy chủ tử cười vài lần, hẳn còn tặng người ta một con chó.”

Trời ạ! Chủ từ trước nay chỉ nhút chó về phủ, ít có đưa ra bên ngoài, xem ra là chân ái. Mọi người cho nhau ánh mắt đầy kinh ngạc và bát quái nóng bỏng.

.....

Từ khi thấy idol, tâm tình Khương Vũ Triều tốt đẹp mấy ngày, bọn nô tỳ hầu hạ trong viện đều đã nhìn ra, ngày đó gặp nàng và Hề Trác Ngọc ngồi bên nhau nói chuyện, giờ phút này bọn nô tỳ trong tâm tư hiểu rõ trạng thái này, chủ từ đây là biết tình lang mà vui vẻ, cặp mắt còn sáng lên, mặt mày hồng hào.

Hai nô tỳ nuôi chó, một người là Song Yến, một người là Hương Bội, hai người đem chuyện Ngọc Lăng Vương nói cho mấy nô tỳ quen biết, sau đó trong viện toàn bộ nô tỳ hầu hạ Khương Vũ Triều đều biết, có tin, cũng có không tin.

Lan Kiều không mấy tin, nàng chỉ muốn hỏi một câu, lại sợ chọc giận chủ từ, vì thế vẫn luôn tìm cơ hội nói bóng nói gió.

Nàng ôm Bánh Hoa Quế đến bên Khương Vũ Triều, cười nói: “Chủ từ, Bánh Hoa Quế có thể ăn như vậy, hai ngày nay lại nặng hơn. Bất quá gia hỏa này thích chạy loạn, lần trước thiếu chút nữa chạy mất, may mà tìm về được.”

Khương Vũ Triều bế Bánh Hoa Quế lên, vuốt con chó lông xù xù béo tròn đầy thịt, mấy ngày nay biết chó là của idol nuôi, thái độ của nàng với Bánh Hoa Quế tốt hơn không ít, thường xuyên cho người ôm lại đây vuốt ve một chút, ôm ấp chó của idol, bốn bề thêm năm cũng chẳng khác nào ôm idol, coi như an ủi.

Lan Kiều: “Ta nghe nói Ngọc Lăng Vương cũng thực thích chó, trong phủ còn nuôi rất nhiều.” Nàng lặng lẽ liếc nhìn chủ từ.

Khương Vũ Triều ôm Bánh Hoa Quế, bỗng nhiên thở dài một tiếng.

Lan Kiều thấy nàng bỗng nhiên có vẻ phiền muộn, trong lòng lộp bộp một tiếng, không phải đâu, chủ từ chỉ nghe cái tên Ngọc Lăng Vương, phản ứng đã rõ ràng như vậy ư? rõ ràng là phiền muộn, có phải chính là trong sách nói một ngày không gặp như cách ba thu không?

trên thực tế Khương Vũ Triều cũng thật sầu lo, lúc trước cho rằng thế giới này không có Thiếu Nguyên lão công nàng liền khó chịu, nhưng hiện tại biết Thiếu Nguyên lão công cũng ở đây, nàng vẫn khó chịu. Ở thế giới nguyên bản i tuy rằng cũng không được gặp, nhưng có thể thông qua Weibo và các loại đồ các loại video văn bản, nhưng bây giờ thì sao? Đền một tấm ảnh chụp gần còn không có, cuộc sống này còn có thể qua nổi sao.

Nàng nhìn nhìn Lan Kiều bên cạnh, bỗng nhiên nói: “Người biết Ngọc Lăng Vương? nói về hẳn cho ta nghe.” Chỉ có thể thông qua hỏi thăm tin tức idol mà vượt qua ngày tháng không có idol.

Advertisement / Quảng cáo

Lan Kiều dù sao cũng không nghĩ tới sẽ phát triển thành như vậy, nàng kỳ thật cũng không biết nhiều lắm, cơ bản chính là tất cả những chuyện mọi người đều biết, “Ách, Ngọc Lăng Vương, hẳn, hẳn lớn lên rất đẹp.....”

Khương Vũ Triều: “Cái gì mà đẹp? hẳn là thần nhan, lúc trước Nữ Oa tạo người, những người khác đều là tùy tiện nặn, hẳn là tỉ mỉ tạo hình, khác hẳn người bình thường.”

Lan Kiều: “???”

Khương Vũ Triều: “hắn không chỉ lớn lên đẹp, cũng rất có lễ phép, biết suy nghĩ vì người khác, đặc biệt tôn trọng người, làm ai cũng cảm thấy thực thoải mái. Có chuyện không hiểu hẳn sẽ không giả vờ là hiểu, có thể khiêm tốn thỉnh giáo, nghiêm túc học tập. hẳn thích nhất chó, bởi vì khi còn nhỏ không ai làm bạn, một con chó to trong nhà cùng hẳn vượt qua thơ ấu, sau đó chó bị chết làm hẳn thương tâm thật lâu, mỗi năm còn nhớ rõ ngày giỗ của nó, sau khi lớn lên bởi vì quá bận không thể nuôi chó nữa. Thanh âm của hẳn dễ nghe nhưng không thích ca hát, hẳn biết nấu ăn, đặc biệt am hiểu làm cá chua xào trứng cùng với cơm chiên trứng, bất quá hẳn không thích ăn trứng bởi vì khi còn nhỏ ăn quá nhiều, hẳn thích nhất ăn khoai tây, cũng rất nhiều thịt hẳn hẳn đều thích.....”

Lan Kiều: “.....” Sao lại thế này? Ta đang làm gì? Chủ từ vì sao biết nhiều như vậy? Ta không biết, cái gì ta cũng không biết.

Nàng chỉ biết, chủ từ và Ngọc Lăng Vương có tư tình, việc này thật choáng váng. Biết nhiều chi tiết và sở thích như vậy, muốn nói hai người không có quan hệ thân mật, ai tin được.

Khương Vũ Triều dừng câu chuyện, lại cảm thán một câu: “không biết hiện tại hẳn thế nào.” Lúc trước ngã một cái, hiện giờ chân hẳn là không có việc gì nữa? Lúc ấy chỉ bận kích động, cũng không cẩn thận quan tâm một chút.

Lan Kiều đau lòng mà nhìn chủ từ một lòng vương bận tình lang, cắn răng một cái, “Chủ từ! Người yên tâm, ta nhất định sẽ giữ bí mật! Nếu người muốn gặp hẳn, ta đi truyền tin cho ngài!”

Khương Vũ Triều sững sốt, gấp mặt? Có thể, nhưng không cần thiết, thần tượng nhà ai gấp mặt với fans cơ, fans phải cách xa cuộc sống của thần tượng một chút, đây mới là con đường lâu dài.

“Gấp mặt thì không cần, ta muốn đưa cho hẳn chút lễ vật.” An ủi chân idol, thuận tiện cảm tạ idol cho chó, còn là theo lệ các fan tặng quà. Trước kia có thể trực tiếp gửi lễ vật đến công ty, nàng thường xuyên gửi một ít lễ vật cùng tấm card, tuy rằng không biết có thể đến tay hẳn không, nhưng tóm lại là tâm ý.

Lan Kiều vỗ bộ ngực: “Chủ từ yên tâm giao cho ta, ta nhất định cẩn thận hành sự, không bị người khác phát hiện!” Nàng cảm giác tựa như mình là Hồng Nương lúng đơ bị mất tình yêu, còn có chút kích động.

Khương Vũ Triều gật đầu khen ngợi, “Thực tốt.” Dù sao cũng là thời đại bất đồng, đưa đồ vật cũng không hợp pháp thuận tiện như trước kia, tuy nói giữa bạn bè cũng có thể tặng lễ vật, nhưng vẫn cẩn thận một chút thì hơn.

“Vậy chủ từ người muốn đưa cái gì đây?” Lan Kiều hứng thú bưng bưng hỏi.

“Đưa vài vóc.” Khương Vũ Triều nói.

Tặng lễ, thì phải gửi đúng chỗ nghỉ.

Việc này lại nói tiếp con khá buồn cười, nàng thích Hề Thiếu Nguyên thật lâu, xem như fan sớm nhất, năm đó hẳn còn chưa nổi danh, phẩm vị mặc quần áo thật sự một lời khó nói hết, đặc biệt thích mặc những bộ quần áo có hoa văn, đồ tía xanh đậm, phi thường cay mắt, cười lên tựa như con trai ngọc nhá dạ chủ. Sau đó hẳn có chút danh tiếng, có đoàn đội chuyên nghiệp, bắt đầu mặc những quần áo gọn gàng, đi phong cách thoải mái thanh tân, nhưng có một lần được hỏi, hẳn từng nói hẳn thích những quần áo hoa hoét đó.

Sau đó danh khí lớn hơn, có rất nhiều lần gặp fans và thu video tặng fan, Khương Vũ Triều đều cẩn thận phát hiện, Thiếu Nguyên lão công bên trong áo khoác gió giấu có áo sơ mi hoa, tuy chỉ lộ cái cổ áo, giấu ở phía dưới áo khoác, cũng vẫn bị phát hiện. Thậm chí, có một lần tham gia tiết mục có động tác mạnh, lộ ra một chút cạp quần lót, cũng có hoa.

Trời ạ, cái yêu thích nhỏ này cũng quá đáng yêu.

Muốn lấy quần áo hoa thật đẹp thật đẹp cho hẳn, để hẳn vui vẻ về mặc đi.

“Cầm tiền đi, chúng ta đi tiệm vải xem.” Khương Vũ Triều khó được ra cửa, mang theo mấy tỷ nữ đi tiệm vải, trừ Lan Kiều, những người khác đều cho rằng nàng mua quần áo cho mình.

Chờ lúc tới tiệm vải, Khương Vũ Triều phát hiện trong tiệm vải này các loại vải vóc hoa văn có rất nhiều.

“Phu nhân ngài xem xem, loại văn cầm dệt hoa Giang Nam này, là vải Ngọc Lăng Vương thích nhất, không biết bao nhiêu tiểu thư, phu nhân đều thích dùng đâu!” Tiểu nhị đãi khách nhiệt tình giới thiệu.

Idol mặc dù ở nơi nào, cũng có thể tạo phong trào. Khương Vũ Triều có chung vinh dự, nhưng nàng khoát tay, “không cần giới thiệu, ta tự mình xem.”

nói gọn, nơi này còn có ai so biết rõ hơn nàng idol thích loại hoa văn và màu sắc nào sao.

Advertisement / Quảng cáo

Hoa văn là phong độ mạng vạch vàng kim quạ, ba loại hoa văn từ đẳng tím, cầm quý đỏ, mẫu đơn phấn hồng, màu tím sẫm có đồ án đại đoàn kim trăn hoàng, hoa lam nhạt ánh bạc, mấy thứ này tuyệt đối là hẳn thích. Tuy rằng không thể mặc quần áo như vậy, nhưng từ trước hình ảnh và biểu trưng phát lên Weibo, ngẫu nhiên phát các loại đồ đặc, bức màn, tấm thảm trong nhà, còn phối hợp khăn quàng cổ, còn đã từng khen sản phẩm nào đó có túi bọc bên ngoài, chỉ cần chú ý là sẽ phát hiện, hẳn yêu thích kỹ thật tổng kết lại có mấy loại phối màu kinh điển.

Mang theo vài vóc đã chọn kĩ rồi đi, Khương Vũ Triều còn nghe thấy mấy cô nương khác đang mua vài nhỏ giọng nói “Ngọc Lăng Vương hẳn là thích loại này đi” “Ta cũng muốn mặc xiêm y hẳn thích, nói không chừng lần sau gặp gỡ là có thể nhìn ta thêm một cái đâu”.

Khương Vũ Triều nhìn thấy vài trong tay các nàng, cười. Xin lỗi, a nhà con hẳn không thích nhất loại màu xanh lục này.

Dừng xe ngựa ở phụ cận Ngọc Lăng Vương phủ, Lan Kiều có chút khản trương, “Chủ từ, ta đây đi đưa lễ vật của ngài?”

Khương Vũ Triều nhìn đại môn cao ngất, lại có chút do dự, như vậy tựa hồ cũng không tốt lắm.

“Thôi, đi về trước.” Nàng nói.

Lan Kiều mặc danh có chút thất vọng “A? Ngài chọn thật lâu, không tặng sao?”

Khương Vũ Triều hơi hơi mỉm cười: “không, cho người đi không tốt lắm, vẫn là nhờ…… ca ca đi đưa tương đối danh chính ngôn thuận.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 87: Dám đoạt người với Vương gia nhà chúng ta, muốn chết

Tiêu Vân Kỳ thu được thư của muội muội, rất là cao hứng đi Minh Nguyệt Quan gấp nàng. Vừa lúc sắp đến ngày Thái âm Tinh Quân giáng sinh, Minh Nguyệt Quan hai ngày này đều thực náo nhiệt, người đến người đi, Tiêu Vân Kỳ đi tiểu viện cư sĩ thanh tu cư trú, vào viện của Tiêu Cẩm Nguyệt, cũng không gây ra một chút chú ý.

“Cẩm Nguyệt, lần này ta tới, là xin chỉ thị phụ thân, muội yên tâm.” Tiêu Vân Kỳ cùng muội muội ngồi ở hành lang, cười nói: “Quá hai ngày là trung thu, ta nhắc với phụ thân, ông đáp ứng để muội về nhà qua trung thu, lại ở nhà hai ngày. Đội muội trở về, nhất định phải cẩn thận phụng dưỡng phụ thân mẫu thân, nói không chừng bọn họ mềm lòng, liền đón muội về nhà, không cần một mình muội ở nơi này.”

hắn con người này tính cách tao nhã vô hại, còn có chút ngu hiểu, tuyệt không làm chuyện mà phụ thân không cao hứng, trong nguyên tác chính là, dù đau lòng muội muội muốn báo hộ nàng, lại cũng không dám vi phạm ý tứ của phụ thân. Bất quá Khương Vũ Triều mặc kệ hắn là dạng người gì, hôm nay nàng gọi ca ca tới, chính là nhờ hắn hỗ trợ tặc tử.

Rốt cuộc cùng với hắn không thân, nhiều lời nhiều sai, Khương Vũ Triều tùy tiện đáp ứng hai tiếng, trực tiếp vẫy tay bảo mấy người Lan Kiều đem vài mình đóng gói cần thận ra, nói với Tiêu Vân Kỳ: “Ca ca, đáp lễ này đưa cho Ngọc Lăng Vương, đa tạ hắn cho chó, ta thực thích con chó con này, từ khi nó tới nơi này, viện cũng náo nhiệt hơn.”

Tiêu Vân Kỳ vừa nghe, đương nhiên thật cao hứng, dù sao cũng là chính mình xin cho muội muội, muội muội thích là tốt rồi, hắn vui tươi hơn hồ gật gật đầu, “Cẩm Nguyệt muội có tâm, bất quá ca ca đã cảm tạ Vương gia, muội không cần đa lễ như vậy.”

Khương Vũ Triều ôm Bánh Hoa Quế, tăng thêm ngữ điệu, “Ca ca, đây là một phần tâm ý của ta, thỉnh huynh vì ta chuyển đạt cảm tạ.”

Tiêu Vân Kỳ sửng sốt, cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng, nhưng hắn vẫn không nghĩ nhiều, nhìn thấy muội muội lại cho người xách tới một cái hộp.

“Đây là điểm tâm làm từ hoa quế bọn nô tỳ tự hái trong quan, một hộp này để ca ca nếm thử.”

Tiêu Vân Kỳ bị muội muội đồ đến chỉ biết ngây ngốc cười, vui mừng muội muội hiểu chuyện hơn nhiều, cuối cùng hắn vỗ bộ ngực bảo đảm nhất định sẽ đưa lễ vật đến tay Ngọc Lăng Vương, vui vẻ đi rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Nụ cười này vẫn liên tục đến khi lễ vật đưa tới tay Hề Trác Ngọc, tận mắt nhìn thấy hắn mở hộp ra, lộ ra hơn mười miếng vải với các loại màu sắc, cùng với một tờ giấy viết thư.

trên giấy viết thư hình như có chữ viết? Là muội muội viết? Tiêu Vân Kỳ sửng sốt, liền thấy Hề Trác Ngọc phi thường tự nhiên cầm lấy giấy viết thư xem, sau đó nhét vào trong tay áo.

Tiêu Vân Kỳ: Chờ đã, đồ hình như là muội muội ta viết? Nàng là một nữ tử, sao có thể tùy tiện truyền thư cho người ta? Người còn nhận tự nhiên như vậy?

Hề Trác Ngọc đương nhiên nhận rất tự nhiên, bởi vì ở trên viết bằng chữ gián thể, hắn gián lược xem qua, nhìn thấy câu “Chúc anh thân thể khỏe mạnh, mỗi ngày vui vẻ”. đã bao nhiêu năm, hắn cũng chưa từng thấy loại lễ vật này của fans.

Tuy rằng cái lễ vật này …… Hề Trác Ngọc lật những tấm vải, lộ ra một chút vi diệu, phảng phất là giống như răng đau.

Trong thế giới trước, hình tượng cá nhân của hắn được đoàn đội xây dựng theo phẩm vị của hắn, chọn cho hắn quần áo đều là ngắn gọn, rất nhiều fans ngao ngao kêu là mặc quần áo nhìn thật đẹp, thoải phòng các loại, nhưng trên thực tế hắn yêu thích màu sắc và hoa văn. Fan cũng tự xưng là cô nương Khương Vũ Triều đi vào thế giới này, phát hiện hắn idol này thế nhưng OOC, cũng không biết có khổ sở hay không, thật là làm khó nàng còn có thể tiếp tục yêu thích, hơn nữa phẩm vị năng lực nhưng xuất chúng như thế, chọn lựa đa dạng tất cả đều hợp tâm ý hắn.

Fan này cũng không tránh khỏi quá lợi hại.

“Điều thu hồi lại đi.” Hề Trác Ngọc cảm động fan nhiệt tình, phản phó quân sự: “Những nguyên liệu này lấy ra chế tạo gấp gáp mấy bộ đồ mới, vừa vận cung yến trung thu, yến hội trùng dương đều phải mặc.”

“A đúng rồi, còn có lần trước Hoàng Hậu điện hạ ban thưởng hơn mười cuộn trân châu cảm cùng tứ hà sa cất trong kho cũng lấy ra đây.” Hề Trác Ngọc nói với Tiêu Vân Kỳ đang phát ngốc tại chỗ: “Chờ lát nữa huynh đưa đáp lễ cho muội muội huynh.”

Trân châu cảm và tứ hà sa đều là vải thích hợp cho nữ tử, đáng tiếc trong vương phủ hắn lại không ai có thể dùng, để đây cũng chỉ nhiễm bụi, hiện tại vừa vận có thể sử dụng.

Tiêu Vân Kỳ: Tình huống thế nào, huynh vì sao lại phải đáp lễ cho muội muội ta?

“Đây…… cũng không thích hợp đi? Quá trân quý.” Tiêu Vân Kỳ do dự, hắn thật sự cảm thấy hai người này không bình thường.

Hề Trác Ngọc: “Có gì không thích hợp, ta là một Vương gia, chẳng lẽ còn có thể nhận không vải của cô nương gia sao, đương nhiên phải đưa đáp lễ.” Rốt cuộc, hắn cũng chỉ có một fan từ hiện đại cùng tới, còn là fan cứng như vậy, nên quý trọng a.

Tiêu Vân Kỳ mang theo một đồng vải tới, lại mang theo một đồng vải đi, trên đường hắn còn đang rối rắm việc này, nghênh diện gặp được đội hộ vệ của Ngọc Lăng Vương, thái độ của đội trưởng Hữu Vô đối với hắn nhiệt tình xưa nay chưa từng có.

“Ai da, Tiểu công tử, người mang theo hai gãi sai vật, nhiều đồ như vậy mang không nổi, ta gọi hai huynh đệ giúp người đưa về tướng quốc phủ đi.”

Tiêu Vân Kỳ lắc đầu, “không cần, vải này muốn đưa đến chỗ muội muội ta.” hắn nói xong cảm thấy không đúng, lại giải thích thêm: “Là đáp lễ của Vương gia.”

Hữu Vô tươi cười có vài phần vi diệu, “Haiz, đừng nói nữa, ta biết, ta và hai huynh đệ giúp các người cùng nhau đưa đi, Minh Nguyệt Quan sao, chúng ta biết.” hắn cho Tiêu Vân Kỳ một ánh mắt ý vị thâm trường, “Lần trước chúng ta bồi Vương gia cùng đi.”

Tiêu Vân Kỳ: “????” đi qua? Bồi Vương gia?

hắn rốt cuộc phát hiện, muội muội mình hình như có gì đó với Ngọc Lăng Vương!

hắn trong lòng thật sự khiếp sợ, bị suy đoán của mình dọa không nhẹ, mang theo đồ đáp lễ quay lại Minh Nguyệt Quan, tìm được muội muội.

“Muội muội! Muội nói đúng sự thật cho ta, muội và Ngọc Lăng Vương giữa hai người có, là có tư tình?” Tiêu Vân Kỳ hỏi.

Khương Vũ Triều đang cảm động vì Thiếu Nguyên ca ca tri kỷ, thế nhưng còn chưa kịp đáp lễ cho fan, nghe Tiêu Vân Kỳ vừa hỏi thế này, nàng ngạc nhiên, không cần nghĩ ngợi trả lời: “Sao lại thế, ta sao xứng cùng hắn ở bên nhau?!” Thần tượng là cao không với, hắn nên lóng lánh một mình, cùng fan ở bên nhau gì đó, không tồn tại.

Tiêu Vân Kỳ nhìn muội muội, hốc mắt đột nhiên đỏ. Hắn cũng không biết muội muội đối với Ngọc Lăng Vương lại yêu đến sâu như vậy, lại yêu đến hèn mọn như vậy. Hắn vốn muốn khuyên muội muội chặt đứt tư tình, hiện giờ thấy muội muội như thế lại không đành lòng.

“Cẩm Nguyệt, muội…… không cần tự coi nhẹ mình như thế, người khác không hiểu biết muội mới có thể nói bóng gió, ca ca tin tưởng muội là cô nương tốt.”

Khương Vũ Triều không thể hiểu được, lại vượt những mảnh vải trắng tinh uẩn chuyển nhẹ nhàng bà màu tứ sa, nghĩ thầm, Thiếu Nguyên ca ca hiện tại chỉ có mình ta, nhất định phải đối với hắn thật tốt.

Tiêu Văn Kỳ sau khi trở về, tru sâu một trận, chung quy vẫn đau lòng muội muội, không nhắc lại việc này, cũng không ngăn cản loại lui tới ‘ không có gì ’ này.

Advertisement / Quảng cáo

Hai ngày lễ hội mùa thu, Khương Vũ Triều lại về tướng phủ một nhà đoàn tụ. Thế giới này cuộc sống kỳ thật không thú vị, không có hoạt động tiêu khiển gì, vì thế mỗi khi đến ngày hội liền dị thường náo nhiệt.

Khương Vũ Triều trở về tướng phủ vài lần, tất cả những người có gan chính diện đối đầu nàng đều lúc, lúc này đây mọi người không một ai dám đến tìm nàng phiền toái, đặc biệt là tiểu công tử Tiêu Văn Đoàn từ trước đến nay ở tướng phủ tác oai tác phúc, bắt đầu từ lúc trên bàn tiệc nhìn thấy Khương Vũ Triều mỉm cười với mình, liền nhìn không được nắc nê, làm thế nào cũng dừng không được, cuối cùng nước mắt lưng tròng bị bà vú ôm xuống.

Tiêu phu nhân đã hiểu rõ đến tột cùng là chuyện thế nào, đối với Khương Vũ Triều kẻ thù hù dọa nhĩ từ mình, khi dễ nữ nhĩ mình, bà đã ghi hận trong lòng, hạ quyết tâm không để cho nàng sống những ngày lành. Bà không thể nhìn Khương Vũ Triều ca tiểu dao sung sướng càn rỡ, lần này nằng mang theo viện trợ từ bên ngoài.

“Đây là cháu trai Từ Thiên Sớ nhà mẹ đẻ ta, lớn lên tuân tù lịch sự, đã thi đậu tú tài, nhân phẩm tướng mạo đều tốt, Cẩm Nguyệt con cảm thấy thế nào?” Tiêu phu nhân cười ngầm ngầm

Khương Vũ Triều nhìn nam nhân xa lạ tỏ son trát phấn, thâm nghĩ, thật là một nam đàn mở, đôi mắt giống như bôi dầu, lượn tới vòng đi, còn không phải nhìn ngó ngực người ta. Nàng cười nói: “Nữ nhĩ cảm thấy biểu ca Từ gia không tồi, rất là xứng đôi với Cẩm Hương muội muội.” “

Tiêu phu nhân biểu tình cứng đờ, “nói bậy gì đó, Cẩm Hương muội muội còn chưa xem trọng người ta!”

Khương Vũ Triều: “A, vậy là nữ nhĩ hiểu lầm, mới rồi nhìn thấy Cẩm Hương muội muội vừa nói vừa cười với Từ gia biểu ca, ở chung mười phần thân mật, phu nhân trong ngày đoàn viên mang người lại đây giới thiệu, nữ nhĩ còn tưởng rằng đính ước cho Cẩm Hương muội muội.”

không đợi Tiêu phu nhân nói chuyện, Tiểu Cẩm Hương đã kêu nói: “Người nói bậy, ta sao lại vừa nói vừa cười với hần!” Nàng nhìn Từ Thiên Sớ, biểu tình mười phần ghét bỏ.

Tiêu phu nhân xấu hổ vạn phần, “Con đùa nhỏ này chỉ thích nói giỡn, hôm nay đều là người trong nhà, mẩu thân liền không giấu, ta và phụ thân con đã thương lượng, hiện giờ con như vậy vẫn luôn ở trong quan cũng không được, không bằng sớm tìm hôn phu tốt gì đi, nửa đời sau cũng có chỗ trông cậy. Từ biểu ca con tuy rằng không so được với những vương hầu phú quý, nhưng trong nhà cũng có chút tích tụ, không chừng ngày sau con gả qua còn có đại tạo hóa đâu.”

nói rất giống như nàng đã sắp gả đi. Lại nhìn Tiêu tướng quốc, một bộ bình tĩnh thong dong, cúi đầu uống trà, hiển nhiên Tiêu phu nhân đã sớm nói qua với hần.

“Nữ nhĩ bỏ lễu chi tu, lại đã từng gả cho người, sợ là không hợp tâm Từ biểu ca.” Khương Vũ Triều mới vừa nói xong, Từ Thiên Sớ liền hắc hắc cười nói: “không chê không chê, biểu ca đương nhiên không chê.”

Khương Vũ Triều cười như không cười nhìn người một cái, đứng lên nói: “Nữ nhĩ chợt thấy đau đầu, sợ là ở đây ngồi uống rượu bên ngoài bị gió, vậy cáo từ đi xuống nghỉ ngơi trước.”

Nàng lập tức đi, cũng mặc kệ những người khác trên tiệc thấy thế nào. Tiêu Văn Kỳ đứng ngồi không yên, một lát sau lấy cơ hội thay quần áo cũng đuổi tới, hần tìm được muội muội, biểu tình rất sầu lo, “Cẩm Nguyệt, ca ca không biết phụ thân làm ra quyết định như vậy. Muội cũng đừng trách phụ thân, gần đây ở trong triều không quá tốt, Dục Vương hiện giờ không biết còn đang ghi hận chuyện của muội hay không, ở trong triều thực không hữu hảo với phụ thân, phụ thân bị không ít công kích.”

À, đã hiểu, hóa ra là muốn gả nàng ra ngoài tránh họa.

Tiêu Văn Kỳ nói: “Từ Thiên Sớ đó nhà không ở Lạc Kinh, ở Giao Đông, nếu muội gả đi, thì phải theo hần đi về Giao Đông, một khi rời Lạc Đô, Dục Vương sẽ không cần việc này không bỏ.”

Khương Vũ Triều vẫn luôn không nói chuyện, tùy ý khẩy một chậu cúc hoa đặt ở hành lang.

“Ca ca không muốn muội gả, Từ Thiên Sớ không giống người tốt, nếu muội gả cho hần tất nhiên phải chịu ủy khuất, đến lúc đó trời cao đất xa, muội chịu khổ ca ca cũng không biết.” Tiêu Văn Kỳ đầy mặt sầu lo, so với Khương Vũ Triều còn lo lắng nhiều hơn, không biết còn tưởng rằng hần phải gả cho người ta đó.

Khương Vũ Triều lúc này mới nhìn về phía hần, nhân nhạ nói: “không việc gì, việc này ta đã có biện pháp, ca ca cũng không cần lo lắng.”

Khương Vũ Triều không ở cùng hần bao lâu, lập tức đi về hướng khách viện, nằng chờ ở trên đường đi khách viện, chẳng bao lâu quả nhiên chờ được Từ Thiên Sớ. Từ Thiên Sớ vừa thấy nàng, trong mắt bốc lên một đoàn tình quang còn mang đám quang, bước nhanh tới thân thiết gọi: “Cẩm Nguyệt biểu muội!”

hần bị cô cô gọi vào Lạc Đô, vì chính là cưới Tiêu Cẩm Nguyệt, cô cô đã nói, chỉ cần cô thể cưới nàng, một đồng lớn của hồi môn chính là của Từ gia bọn họ, hơn nữa đây chính là Dục Vương phi trước, nữ nhân mà Dục Vương từng ngủ, hần muốn ném thư từ từ vị.

Khương Vũ Triều mang theo Lan Kiều cảnh giác đi đến bên Từ Thiên Sớ, nhẹ giọng nói với hần: “Ta xin khuyên người một câu, thời thì nhanh rời khỏi Lạc Kinh, nếu không tính mạng khó giữ được.”

“cô cô của người nói với người thật dễ nghe, nhưng bà ta không hiểu được giữa ta và Dục Vương có bí ẩn, ta nói thật cho người biết, Dục Vương cho dù hù ta, cũng sẽ không để ta gả cho người khác. một khi tin tức người muốn cưới ta truyền ra, người là phải lo cho tánh mạng, ta đã ở chỗ này nhắc nhở người, đến lúc đó cũng đừng trách ta không khuyên bảo.”

Từ Thiên Sớ cả kinh, chờ hần phản ứng lại, quay đầu nhìn, Khương Vũ Triều đã nhanh nhẹn rời đi. hần xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, thâm nghĩ chẳng lẽ thực sự có nội tình? không không, nhất định là gạt người. hần an ủi mình, nhưng nhớ tới vừa rồi Tiêu Cẩm Nguyệt nói chắc chắn, cũng không giống như làm bộ, trong lòng tự nhiên sinh ra vài phần nghi ngờ.

Lan Kiều cũng bị chủ tử nói dọa đến, rồi đi còn nhỏ giọng hỏi nàng: “Chủ tử, ngài nói thật? Dục Vương hần.....”

Khương Vũ Triều mặt không đổi sắc: “Đương nhiên là giả.”

Nàng sờ sờ váy lụa màu tím trên người, tâm tình lại tốt hơn, “Lan Kiều, ta nhớ rõ lần trước người nói, bến tàu Đông Thành bên kia có cho thuê tráng sĩ, sau khi trở về người bảo quản sự các cửa hàng của ta lặng lẽ đi tìm mấy tráng sĩ, trả đủ tiền, nhìn chăm chăm Từ Thiên Sớ, chỉ cần hần vừa ra khỏi cửa, liền dùng bao tải trùm đầu đánh một trận.”

Advertisement / Quảng cáo

Lan Kiều: “..... A?”

Khương Vũ Triều: “Lúc đánh cho người nói ở bên tai hần ‘ đám cướp người cùng Vương gia, chán sống ’, nhớ rõ, phải thật hung.”

“..... A!” Lan Kiều bỗng nhiên cười lộ lên, “Ta hiểu rồi, ta nhất định làm tốt việc này!”

Lan Kiều lần đầu tiên được giao trọng trách như thế, một lòng đều nghĩ như thế nào làm được nhiệm vụ vừa nhanh chóng lại thật trọn vẹn. Nàng còn lấy có đi mua hoa cài đầu ra bến tàu cửa đồng hỏi thăm tin tức, nhưng những tráng sĩ đó nàng thấy cũng không phải quá linh hoạt, sợ bọn họ không làm tốt việc chủ tử phân phó, vì thế có chút do dự buồn rầu.

sự tình lại trùng hợp như vậy, nàng vừa lúc gặp gỡ Hữu Vô và một đám huynh đệ ra uống rượu, mà từ sau sự kiện Bán Hoa Quế, hai phương nhân mã đều có hiểu biết về đối phương, Hữu Vô lần trước dẫn người hỗ trợ đưa vài đi Minh Nguyệt Quan, liền biết Lan Kiều, lúc này thấy nàng khuôn mặt u sầu liền chủ động tiến lên dò hỏi.

Biết được sự tình từ đầu đến cuối, Hữu Vô tròng mắt, thâm nghĩ đây cũng thật lợi hại!! Từ đầu ra chó má nghèo kiệt hủ lậu, cũng dám theo chân Vương gia bọn họ hoạt người?

“Lan Kiều cô nương yên tâm, việc này giao cho huynh đệ chúng ta, bảo đảm làm tốt cho chủ tử các người!” Hữu Vô nói xong câu đó, ngày hôm sau, Từ Thiên Sớ liền ra cửa, hần đi bá phòng bạn cùng trường.

Bị người ta kéo vào hèm tối, tám năm đắm giống như trời mưa nện xuống, toàn đánh ở trên thân, trên eo, còn có người đá vào hạ thân hần. Từ Thiên Sớ ngốc một lát liền gào lên thân thiết, cả người đau đớn, hần nghe thấy có người âm u nói: “Đám đoạt người cùng Vương gia nhà chúng ta, tìm chết.”

Từ Thiên Sớ: Vàng, vàng Dục Vương! Tiêu Cẩm Nguyệt nói là thật!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 88: Dục vương vẫn nên nói năng cẩn thận cho thỏa đáng

Từ Thiên Sớ tới Lạc Đô ngoại trừ tìm thế tử cơ tiền, còn muốn tìm cho mình cơ hội, làm quan lại nhỏ gì đó. hần thì mấy năm cũng không đỗ, chỉ có thể đi chiêu số đề cử, vốn định cưới Tiêu Cẩm Nguyệt, làm con rể tướng quốc, vậy không phải quyền tài đều đến, ai biết sẽ bởi vậy đắc tội một Vương gia.

Từ Thiên Sớ sợ không nhẹ, trở lại tướng quốc phủ, một ngày cũng không dám ở thêm, không màng đau đớn trên người, thu thập đồ vật liền phái về quê Giao Đông. Tiêu phu nhân biết được tin tức, mang theo người tới cản.

“Cháu làm gì vậy, không phải đã nói rồi, hiện giờ êm đẹp như vậy, sao lại phải đi!”

Bởi vì nắm tay đều đánh trên người, trên mặt không đánh, Từ Thiên Sớ đau muốn mệnh, không vén quần áo thì không nhìn thấy vết thương, cho nên Tiêu phu nhân không rõ nguyên do, chỉ cảm thấy cháu trai này thật sự không thể trọng dụng. Nếu không phải nhà mẹ đẻ cũng chỉ có một thứ để, lại chỉ sinh ra một nhĩ tử này, bà ta mới lười cắt nhấc.

Từ Thiên Sớ một thân đau đớn, lúc này cũng có oán khí với Tiêu phu nhân, cảm thấy bà hại mình chịu tội, nghe vậy liền ồn ào: “Còn không đi, ta ở đây chờ chết sao! Vết thương khắp nơi trên người!”

Tiêu phu nhân không thể hiểu được, quát: “Vết thương gì? Cháu nói rõ ràng sự tình cho ta, chẳng lẽ có người đánh ngươi? Buồn cười, Lạc Đô dưới chân thiên tử, ai dám làm loại chuyện ác này, còn có vương pháp hay không!”

Từ Thiên Sớ: “.....” Đánh ta chính là con của vương pháp.

Tiêu phu nhân: “Có phải Tiêu Cẩm Nguyệt tiểu tiện nhân kia làm hay không? Cháu nói ra, tướng gia chắc chắn cho cháu một công đạo!”

Advertisement / Quảng cáo

Từ Thiên Sớ mất lộ ra sợ hãi: “không phải nàng, người đừng nói vậy, cái gì ta cũng không biết, đừng hỏi ta! Ta thật sự phải đi!” hần còn dám nói này nọ, không chừng Dục Vương cũng biết, lại phải người tới đánh hần, hoặc là dứt khoát giết hần, hần một tiểu nhân vật như vậy sao có thể đầu cùng hậu duệ quý tộc.

Việc này lại nói tiếp thật là quá sốt ruột, Từ Thiên Sớ tuy rằng nói rõ ràng với Tiêu phu nhân, nhưng lúc đi cáo biệt bằng hữu, thật sự nhịn không được nội tâm ghen khuất, oán giận vãi câu với mấy bằng hữu.

Vì thế chờ hần rời khỏi Lạc Đô, ngầm ai bắt đầu có đồn đãi nói Dục Vương với Dục Vương phi trước là đầu lia ngó ý còn vun tơ lòng, lên lút cản trở người ta tái giá, còn thả ra lời nói ai dám lấy Tiêu Cẩm Nguyệt chính là đang cùng hần đoạt người.

Tiêu phu nhân vừa nghe đồn đãi này, tự giác tìm được nguyên nhân cháu trai vội vàng rời đi, nguyên lai hần nói bị đánh, là Dục Vương làm. Nhưng mà Dục Vương không phải ghét bỏ Tiêu Cẩm Nguyệt sao, sao lại làm loại chuyện này?

Tiêu tướng quốc cũng nghĩ trăm lần không ra, chỉ cảm thấy Dục Vương người này tâm tư thật sự không thể nắm lấy. hần trái lo phải nghĩ, thế nào cũng không thể yên tâm, riêng gọi Tiêu Cẩm Nguyệt về tướng quốc phủ, tự mình dò hỏi.

“Nữ nhĩ, con và Dục Vương đến tốt cùng là chuyện như thế nào, hần đối với con.....?”

Khurong Vũ Triều: “Nữ nhĩ cũng không hiểu được đến tốt cùng là chuyện như thế nào, nhưng đồn đãi như thế, tin đồn vô căn cứ là có nguyên nhân, không bằng đợi qua hai ngày là cung yến trùng dương, phụ thân mang con vào cung, nếu có thể nhìn thấy Dục Vương, nữ nhĩ nhất định tìm cơ hội dò hỏi một phen.”

Việc này cũng không thể bỏ qua, Tiêu tướng quốc nghĩ nghĩ gật đầu đáp ứng “một khi đã như vậy, con đi về trước cẩn thận chuẩn bị. Vào cung con trăm triệu phải khiêm tốn, đối đãi Dục Vương càng phải cẩn thận, không thể chọc giận hần.”

“Vâng.” Khurong Vũ Triều đáp ứng, ra khỏi tướng quốc phủ, trên mặt tức khắc lộ ra tươi cười.

Nàng nói muốn đi cung yến trùng dương, đương nhiên không phải vì hỏi Dục Vương cái gì, việc này không có ai hiểu rõ ràng toàn bộ nguyên nhân hơn nàng. Lần này nàng đi cung yến, là đi đánh call cho idol Thiếu Nguyên ca ca. Từ khi biết idol muốn tham gia cung yến Tết Trùng Dương, nàng cũng muốn đi, có thể xa xa nhìn một cái thì tốt rồi. Đáng tiếc không thể so với hiện đại, idol làm hoạt động có thể mua vé đi xem, thời đại này muốn vào cung, cái ‘ vé ’ này thật sự rất khó kiếm, cũng may lúc này vừa vặn gặp được cơ hội.

Khurong Vũ Triều coi cung yến trùng dương lần này coi như hoạt động cổ vũ thần tượng, đại bộ phận người còn lại là hướng về phía nhóm Vương gia chưa lập gia đình. Bình thường trong cung làm kiểu yến hội này, Hoàng Hậu điện hạ khó tránh khỏi phải bắt chặt cơ hội để xem mặt, giải quyết một chút nhân sinh đại sự cho nữ tử các gia đình quan lớn hiển quý thượng tầng cùng với đệ tử hoàng gia. Vì thế thời điểm này, các tiệm vải phường vải cùng cửa hàng trang sức liền náo nhiệt, trước cửa dùng đồ vô số bảo mã hương xa, ra vào đều là tiểu thư phu nhân nhà đại gia.

Khurong Vũ Triều từ khi nhận được vài mã Hề Trắc Ngọc tặng, cho người làm vài bộ xiêm y, mỗi ngày đều mặc, lúc này cung yến trùng dương, đương nhiên nàng cũng muốn mặc. Tiêu Cẩm Hương cũng muốn đi, trong phủ Tiêu tướng quốc người muốn đi cũng chỉ có hai nữ hài là các nàng, Tiêu Cẩm Hương mặc hoa hòe lộng lẫy, là bách hoa y đang thịnh hành ở Lạc Đô, nhìn vào thật hoa mắt.

“Mẫu thân, sao nàng ta cũng được đi? Sao phụ thân để nàng ta cùng đi cho mất mặt? Đến lúc đó ý muội quen biết thấy con đi cùng một chỗ với nàng ấy, đều sẽ chê cười con!” Tiêu Cẩm Hương nhỏ giọng phát giận với Tiêu phu nhân, lại bị Tiêu phu nhân khuyên dỗ, ủy ủy khuất khuất ngồi một bên, dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm Khurong Vũ Triều.

Khurong Vũ Triều không để ý tới, thái độ này làm Tiêu Cẩm Hương tức muốn ngã ngựa, dọc đường đi đều sưng mặt. Tiêu phu nhân răn dạy nàng: “Con lộ ra tươi cười cho ta, hôm nay nhiều người tới như vậy, nói không chừng ngày sau có ai là hôn phu của con, còn không lưu lại ấn tượng tốt, xem con có thể tuyển được thứ gì tốt!”

Tiêu Cẩm Hương lăm bắnt “Nam tân nữ khách lại không ở cùng nhau, cách một cái hồ đó, đối diện còn có thể thấy con cười hay không cười?”

Khurong Vũ Triều thiếu chút nữa cười ra, bọn họ đây là đi xem mặt sao?

Bất quá, Tiêu Cẩm Hương nói không sai, các nàng được dẫn tới bên ngự ao trong ngự viên, Khurong Vũ Triều nhìn thấy hai tòa cung điện xa xa nhìn xuống Lâm hồ, mặt đối diện ra phía hồ đều mở rộng, bên trái là nam tân, bên phải là nữ khách, trong cung điện còn có đài biểu diễn, phía dưới còn có đài làm hồ, bày các loài cúc hoa. Khoảng cách thế này, xác thật không nhìn rõ mặt người, thanh âm cũng loáng thoáng, chỉ có thể thấy rõ đại khái bên đối diện mặc quần áo gì.

Khurong Vũ Triều bình tĩnh đi theo Tiêu phu nhân bái kiến Hoàng Hậu điện hạ cùng với mấy vị hoàng phi và mệnh phụ trưởng bối tông thân. đi một vòng, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng nói nhỏ khe khẽ, nói cái gì Tiêu Cẩm Nguyệt và Dục Vương lĩnh tình, không để bụng ánh mắt dừng trên người mình, Khurong Vũ Triều lại chuyển đến những nữ tử tuổi trẻ, an tâm ngồi một bên.

Hôm nay tới tham gia yến hội những nữ tử tuổi trẻ phần lớn mặc hoa hòe loẹt giống Tiêu Cẩm Hương, dù là người tỉnh tĩnh có vẻ trầm tĩnh lãnh đạm, trên quần áo cũng có chút màu sắc và hoa văn điểm xuyết, giống Khurong Vũ Triều mặc váy trắng trần châu cảm thêm từ sa thuần tịnh, trong một đám thiếu nữ như hoa, liền trở nên cực kì bất mắt.

An tĩnh trong chốc lát, Khurong Vũ Triều nghe có người dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói: “Hôm nay yến tiệc này, không phải ai cũng có thể tới, có người không biết tự mình hiểu lấy sao, đã bị người ghét bỏ, còn mặt dày mày dạn tới, sợ không phải là muốn dây dưa không thôi.”

Khurong Vũ Triều: Ha, là nói ta.

Nàng nhìn thấy một nữ tử đang tình gần, ngồi cùng Tiêu Cẩm Hương. OK, là fan của Dục Vương. Dục Vương lớn lên tuấn mỹ, đáng người cuồng trăng đình bát, cực có khí khái nam tử hán, ở Lạc Đô cũng có không ít thiếu nữ khuyhin tâm, ở chỗ này không chỉ một hai người tâm hệ Dục Vương. Lúc trước Tiêu Cẩm Nguyệt ý vào gia thế gã cha Dục Vương làm phi, không biết bao nhiêu người ngầm đàm chọc.

hiện giờ các nàng cũng coi như là ra ngắm ác khí, khó được nhìn thấy Tiêu Cẩm Nguyệt, lập tức tụ tập bên nhau để trào phúng nàng. Những người khác cũng không quản, ngồi một bên chế giễu.

Advertisement / Quảng cáo

Khurong Vũ Triều vốn dĩ muốn trả trả vài câu, nhưng xa xa nhìn thấy trong cung điện đối diện tụ tập không ít người, trong đó có một nam tử mặc trường bào hoa văn phức tạp, như hạc trong bầy gà, đứng ở bên đài đường như đang nhìn về hướng bên này, nàng lập tức đem xỏ bức ném sang một bên, cảm xúc mừng mong nhìn thân ảnh người kia. Xé bức không quan trọng bằng idol, không có!

Nam tân bên kia, nam tử và nữ tử bên này vừa lúc tương phản, trừ một người mặc áo hoa, còn lại đều mặc một mực. Ngọc Lăng Vương Hề Trắc Ngọc chính là nổi bật nhất trong đám người, hần dẫn mọi người chú mục không chỉ ở mặt mũi và quần áo, còn ở chỗ bên chân hần nằm một con chó to, một thân da lông màu đen bóng loáng, dưới bụng và tai lại là lông màu vàng.

Ở cung yến công nhiên mang chó, trừ hần cũng không có người thứ hai, nhưng những người khác đều thấy nhiều không trách. Ngọc Lăng Vương yêu chó thành si, hoàng đế lại yêu thương hần, cho hần mang theo chó vào cung, đây cũng không phải con chó duy nhất hần mang tiền cung, hần còn theo tâm tình tùy tiện đổi các loại chó khác nhau mang ra cửa.

“Ngọc ca đang nhìn ai?” Thất hoàng tử tò mò hỏi.

Hề Trác Ngọc thu hồi ánh mắt, “không nhìn ai, bên kia tựa hồ rất nóng.”

Thất hoàng tử cười hi hi nhìn về bọn nữ tử trong cung điện phía đối diện Lâm hồ, “Ai nha, các nàng sao lại đều mặc hoa y, xem ra vẫn là Ngọc ca được hoan nghênh nhất.”

Hề Trác Ngọc lắc đầu, có phải y hẳn mặc hoa y hay không, hẳn không biết, hẳn chỉ biết nữ tử ngồi ở bên lâm hồ, mặc váy trắng từ sa hình như chính là fan cứng của mình, vài còn là hẳn đưa. Có thể thấy có phải mặc hoa y hay không cũng không phải tiêu chuẩn đánh giá fan.

Bên kia Khương Vũ Triều cũng nhận ra, nguyên liệu trên người idol đối diện, là chính mình đưa, tức khắc tâm tình rất tốt, vừa định muốn xé bức cùng người khác cùng mặc kệ. Tâm tình tốt liền thả cho các nàng một con đường sống đi.

“Nha, đó có phải Ngọc Lăng Vương không? Có phải chàng đang nhìn chúng ta bên này không?”

“Ngọc Lăng Vương tất nhiên là đang nhìn Thuần Hi quận chúa, hôm nay chúng ta nơi này chỉ có Thuần Hi quận chúa mặc xiêm y bắt mắt rõ ràng nhất.”

“Ta nghe nói, Hoàng Hậu định hạ có ý muốn đưa Thuần Hi quận chúa cho Ngọc Lăng Vương làm Vương phi, chính là thật rồi?”

Khương Vũ Triều tươi cười biến mất, chậm rãi quay đầu đi, nhìn về phía một nữ tử mặt đầy ngạo mạn trong đám người.

Nàng kia mặc một thân váy dài hoa hồng lam từ đoàn, còn có mảng lớn hoa văn kim sắc nhỏ điểm xuyết, xác thật rất bắt mắt, bắt mắt đến mức người khác trong nhất thời chỉ có thể thấy rõ ràng váy của nàng mà không thấy rõ mặt nàng.

Khương Vũ Triều cẩn thận đánh giá nàng, sau đó xùy một tiếng. Đến diện mạo này còn muốn gả cho idol? thật là cóc ghè nuốt ánh trăng —— si tâm vọng tưởng.

Thuần Hi quận chúa đắc ý đảo đầu, “Điện hạ nói, thực nhanh sẽ nói việc này với Trác Ngọc ca ca, Trác Ngọc ca ca từ nhỏ đối với ta cũng không tầm thường, khi còn nhỏ ở trong cung chúng ta đã từng gặp, chàng còn giúp ta chiếu cố chỗ con, nhiều năm như vậy chàng cũng chưa cưới, ta xem chính là đang đợi ta, Trác Ngọc ca ca chàng là của ta.”

Phi thường tự đại.

Khương Vũ Triều cười lạnh một tiếng. Cóc ghè thăm thì đó, cũng không sợ gió lớn lệch cầm, đây là ăn bao nhiêu tôi, mới có khẩu khí lớn như vậy, cười chết người.

Thuần Hi quận chúa đứng tai nghe thấy tiếng cười lạnh, lập tức mày dưng lên: “Ai đang cười?”

Khương Vũ Triều thong dong nói: “Quận chúa, là ta đang cười, mới vừa rồi ta thấy ngoài đình có một con bạch hạc, cho nên bật cười.”

Thuần Hi quận chúa: “Nguyên lai là người, vậy có gì buồn cười, ta nghe nói người bị Dục Vương vứt bỏ liền vào đạo quan ở, hiện tại vẫn còn cười được, chẳng lẽ niệm kinh niệm đến hồng đầu óc rồi?”

Khương Vũ Triều: “Bạch hạc đương nhiên là không buồn cười, nhưng mới vừa rồi con cóc bên cạnh bạch hạc, cóc muốn ăn bạch hạc lại không với tới, tức tới kêu oa oa, đây không phải thực buồn cười.”

Thuần Hi quận chúa ngẩn người, ngay sau đó gằn dừ nói: “Người đang nói ta?”

Khương Vũ Triều: “Làm sao lại thế, con cóc đó đầu lưỡi dài như vậy, quận chúa làm sao có thể so với cóc.”

Advertisement / Quảng cáo

Thuần Hi quận chúa ngang ngược nói: “Người chính là đang nói ta!”

Khương Vũ Triều sửa sửa tay áo: “Ta thật không phải đang nói quận chúa, quận chúa vì sao lại cứ phải nhập vào cóc ghè.”

Có một ít thiếu nữ nhìn không được bật cười, lại vội vàng nghẹn lại, chọc đến Thuần Hi quận chúa càng thêm tức giận, phất một tiếng đứng lên, “Người là thứ gì, cũng dám châm chọc ta?!”

Lúc các nàng ở chỗ nào này nhiệt lên, đám nam tân đối diện cũng xảy ra chuyện. Ban đầu là Lục hoàng tử Triệu Phong còn chưa phong vương đang cùng người ta nói đến một ít phong lưu bát quái gần đây ở Lạc Đô, hẳn tuổi không lớn, yêu nhất tin đồn phong nguyệt, không biết thế nào, lại nói đến việc Dục Vương.

“Nghe nói Dục Vương với Dục Vương phi trước là dẫu là ngõ ý còn vườn tơi lòng, bức cho người ta không thể tái giá.”

“Tam ca luôn luôn bá đạo, tính tình hẳn như thế, không chịu để cho người khác lấy đỉnh đầu vật mình thích, hiện tại xem ra, hẳn lúc trước lưu bỏ Tiểu Cẩm Nguyệt chẳng lẽ là cố làm ra vẻ, kỳ thật trong lòng còn nhớ mãi không quên người ta.” Triệu Hoàng tử Triệu Phong cười hi hi nói.

Đây vốn là câu thuận miệng vui đùa, nào nghĩ lại trùng hợp, Dục Vương vừa vặn đi vào nghe thấy những lời này, lập tức trầm mặt xuống nói: “Lục đệ không cần nói năng bậy bạ thi hơn, một ít lời đồn đãi phổ phưởng mà thôi, chẳng lẽ để thật sự tin tưởng?”

hắn hừ một tiếng, đầy mặt ghét bỏ: “Tiểu Cẩm Nguyệt dung mạo tầm thường, đến tư sắc so ra còn kém nha hoàn hầu hạ bốn vương, tính cách mềm yếu không thú vị khiến người ta chán ghét, thực vô vị, lại là tiện phụ ai cũng có thể làm chồng, ai có thể nhìn trúng loại nữ nhân này ……”

Nếu bình thường, cũng sẽ không có ai vì một nữ nhân nho nhỏ nháo ra không thoải mái với Dục Vương, đến Lục hoàng tử thấy hắn nổi giận, cũng chuẩn bị cười theo cùng mắng hai câu làm cho hắn nguôi giận. Ai ngờ Ngọc Lăng Vương lúc này ngồi một bên, từ trước đến nay đều van sự mặc kệ, đột nhiên mở miệng, ngữ khí nặng nề, “Dục Vương hà tất chửi bới một nữ tử từ vô tội như thế, Tiểu tam có nương dãi người ôn hòa có lẽ, ta thấy nàng lại không phải tiện phụ trong miệng huynh, Dục Vương vẫn nên nói cẩn thận cho thỏa đáng.”

Trường hợp lập tức lâm vào trong yên tĩnh quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 89: Trời ạ, đây là Idol thần tiên gì

Ngọc Lăng Vương Hề Trác Ngọc, ở trong đông đảo thành viên hoàng thất có chút đặc thù. Phụ thân hắn là Hề đại tướng quân hàng năm đóng giữ biên cương rét lạnh, trong tay nắm giữ mấy chục vạn quân đội mười sáu châu, bản thân hẳn là phi thường được hoàng đế cấu cấu yêu thương, bởi vì không phải hoàng tử, không cần tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thân phận an toàn, ở Lạc Đô không biết bao nhiêu người muốn giao hảo cùng hắn, nhưng đối với ai hắn đều nhàn nhạt, thập phần khách khí, phảng phất luôn ngăn cách cái gì.

Từ khi còn nhỏ hắn bận nặng một lần xong, con người trở nên có chút quái gở, tuy rằng bằng hữu cũng có một ít, nhưng đều không thể thổ lộ tình cảm, cơ hồ ấn tượng của mọi người về hắn đều là một khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh kịp, cùng với yêu chó cổ quái, còn có tính tình không tồi, đối với ai cũng rất hiền lành, phảng phất này cũng có thể giải thích là vì khách khí. Hiện lộ ra tức giận vì giữ gìn một người, thật là chưa bao giờ từng có.

Đúng vậy, tất cả mọi người nhìn ra Ngọc Lăng Vương làm người hòa khí này xác thật tức giận. Ý thức được điểm này, mọi người ở đây đều bị kinh hích, đến Dục Vương cũng thực kinh ngạc.

Bất quá thực nhanh sắc mặt hắn lại khôi phục, Ngọc Lăng Vương đây là có ý tứ gì? Có tình ở trước công chúng muốn phân bác hắn để giữ gìn nữ nhân Tiểu Cẩm Nguyệt kia, hẳn ta cùng huynh đệ nào ngầm cấu kết để đối phó hắn? Hay là phụ hoàng bên kia có vấn đề gì?

Bởi vì mẹ đẻ chỉ là cung tì, ở trong mấy hoàng tử xuất thân thấp nhất, Dục Vương bằng vào nhiều năm nỗ lực đi đến tình trạng hiện giờ, trong lòng còn có kiêu ngạo, đặc biệt hắn coi trọng tự tôn, chuyện trước mặt mọi người bị bác bỏ mặt mũi dù thế nào hắn cũng không nhận nổi, bởi vậy dưới cái nhìn chăm chú kinh nghi của những người khác ạ, hắn đã bình tĩnh lại, cười lạnh với Hề Trác Ngọc: “Ngọc Lăng Vương vì sao phải giữ gìn Tiểu Cẩm Nguyệt? Chẳng lẽ Vương phi đó của ta có thù đoạn thông thiên, đến Ngọc Lăng Vương cũng có thể thu phục?”

hắn có ác ý rõ ràng, Hề Trác Ngọc còn không có động tác, con chó to ôn thuận ghé vào bên chân Hề Trác Ngọc đã đột nhiên đứng lên, hướng về Dục Vương phất ra tiếng uy hiếp hung ác. Con chó này, mọi người đều từng gặp, trong ấn tượng là con chó đặc biệt ôn hòa, ôn ôn thuần thuần, cũng cũng không sủa lung tung, tuy rằng nhìn hình thể lớn, nhưng cũng không nguy hiểm. Vì thế ngắm có rất nhiều người chế cười Ngọc Lăng Vương, nói hẳn làm chủ nhân không biết giận, nuôi chó cũng không biết sủa.

Chính vào giờ phút này, nhìn con chó to mắt lộ ra hung quang, mọi người lúc này mới nuốt nước miếng, nhớ tới một câu cách ngôn —— cho cắn người không sửa. hiện tại không chút nghi ngờ Ngọc Lăng Vương ra lệnh một tiếng, con chó hình thể thật lớn đó sẽ nhào lên cắn đứt yết hầu Dục Vương.

Hề Trác Ngọc sờ sờ chó, trấn an nó nằm xuống, đôi mắt lộ ra cảnh giác nói với Dục Vương: “Ta quen biết huynh trưởng của Tiêu tam cô nương, cũng từng gặp Tiêu tam cô nương. Dung mạo không phải là tiêu chuẩn bình phán một nữ tử, lời đồn đãi cũng không nên trở thành vũ khí sắc bén thương tổn nữ tử vô tội, chung quy từng là phu thê, Dục Vương hà tất khắc nghiệt như vậy.”

hắn tuy ngồi, khí thế lại hoàn toàn không thua Dục Vương thân hình cao lớn đứng ở kia. Dục Vương giờ phút này mặt đen như đáy nồi, những lời này của Ngọc Lăng Vương vừa ra khỏi miệng, người đang ngồi còn lại cũng nhìn không được khe khẽ nói nhỏ, nghe những câu “Dục Vương xác thật có chút quá” “Nghe nói Tiêu tam cô nương từ trước thanh danh cũng tốt”, Dục Vương quả thực đôi mắt đều tức đến đỏ lên.

Advertisement / Quảng cáo

hắn phen chán Tiêu Cẩm Nguyệt, bất quá chính là cái gây rách hắn không cần, nói vài câu, còn để những người này bình phán? Còn có Ngọc Lăng Vương này, ngày xưa tỏ vẻ đậm bạc hòa khí, một bộ ra vẻ đạo mạo, hôm nay suy nghĩ vì Tiêu Cẩm Nguyệt như vậy, nói không chừng chính là thông đồng cùng tiện nữ nhân kia. Nghĩ như vậy, Dục Vương đột nhiên cảm thấy trên đầu mình phảng phất có ánh sáng xanh.

hắn tức đến cười: “không thể ngờ được Ngọc Lăng Vương đề ý Tiêu Cẩm Nguyệt như vậy, nhưng Tiêu Cẩm Nguyệt là thê tử của ta, ta nói năng thế nào đều là thiên kinh địa nghĩa, ta nói năng cái dạng gì thì năng chính là cái dạng đó, người ngoài vẫn nên bớt nghi ngờ đi, chỉ chờ kết quả là thất không có mặt thì cũng ném mặt mất mũi.”

Hề Trác Ngọc vuốt chó, đậm đậm cười, “Thế tử? Tiêu tam cô nương hiện tại đã không phải thê tử của ngươi, Dục Vương.”

.....

Hoàng đế và Hoàng Hậu lúc này ở bên nhau nói chuyện, đang nói đến Hề Trác Ngọc, Hoàng Hậu nói: “Trác Ngọc đã lớn như vậy còn chưa tuyển Vương phi, thật sự là có chút kỳ cục, bệ hạ cũng không thể luôn là một mặt mặc kệ nó, kếp dài như tự chính là trách nhiệm, hắn cũng không thể vẫn luôn cùng những thứ đó, những con chó đó sống cả đời đi?”

Hoàng đế cũng đau đầu: “Hoàng Hậu nói có đạo lý a, nhưngTrác Ngọc đứa nhỏ này không ham thích chuyện đó, ta từng nói với hắn nhiều lần, hắn đều nói qua mấy năm lại bàn.”

Hoàng Hậu: “Bất luận thế nào, chúng ta làm trưởng bối, phải nên quyết định đại sự cả đời cho hắn.”

“Ừ.” Hoàng đế hỏi: “Trong lòng nàng đã có người được chọn?”

Hoàng Hậu cười nói: “Thuần Hi quận chúa thế nào? Đứa nhỏ này kiểu tiểu đáng yêu, tuy nói tính tình ngang ngược chút, nhưng Trác Ngọc tính tình tao nhã, hai người cũng coi như bổ sung cho nhau, hơn nữa Thuần Hi đứa nhỏ này cũng không sợ chó trong phủ Trác Ngọc, đây không phải vừa lúc?”

Hoàng đế trầm ngâm một lát, vừa định nói có thể, lại nghe thấy bên ngoài ồn ào nhốn nháo, phảng phất có tiếng nữ tử kêu to chói tai.

“Bên ngoài đã xảy ra cái gì? Sao lại ồn ào như thế?”

Cung nữ bên người Hoàng Hậu thần sắc kinh hoàng, tiến vào quỳ gối: “Bệ hạ, điện hạ, là Thuần Hi quận chúa ầm ỉ lên với tam tiểu thư nhà Tiểu tướng quốc, Thuần Hi quận chúa nói Tiêu tam tiểu thư bắt kinh nàng, muốn kéo nàng lại đây thỉnh Hoàng Hậu điện hạ xử trí Tiêu tam tiểu thư.”

Hoàng Đế Hoàng Hậu nghe vậy mày nhăn lại, Hoàng Hậu nói: “Tiêu tam tiểu thư, chính là Vương phi lúc trước của Dục Vương? Sao nàng lại sảo lên với Thuần Hi?”

Cung nữ cúi đầu xuống, “Đây, hình như là bởi vì Ngọc Lăng Vương.”

“thật là kỳ cục!” Hoàng Hậu cả giận nói. Hai nữ tử khác khẩu vì một nam tử, còn nháo đến trước mặt bà.

Lúc này lại có thái giám chạy tới bẩm báo hoàng đế, “Bệ hạ, đồng lâu bên kia Ngọc Lăng Vương ồn ào lên với Dục Vương.”

Hoàng đế: “..... Dục Vương cùng ai?”

Thái giám: “Cùng Ngọc Lăng Vương.”

Phát hiện mình không nghe lầm, hoàng đế kinh ngạc, “Trác Ngọc còn tức giận cãi nhau với người khác? hắn từ vài tuổi đã không từng cãi nhau với ai, Dục Vương làm cái gì, sao có thể làm Trác Ngọc tính tình tốt như vậy cùng hắn nháo ra không thôi mãi?”

Thái giám đáp: “Là Dục Vương điện hạ nói chuyện với người ta, trong lời nói làm nhục tam tiểu thư Tiểu tướng quốc gia, Ngọc Lăng Vương điện hạ liền ra mặt ngăn lại, hai người lúc này mới náo loạn mâu thuẫn.”

Hoàng đế: “.....”

Cùng nghe thấy mấy câu này, Hoàng Hậu: “.....”

Mới phát sinh Tiêu Cẩm Nguyệt bởi vì Ngọc Lăng Vương khất khẩu với Thuần Hi quận chúa, sau lưng Ngọc Lăng Vương cũng vì giữ gìn Tiêu Cẩm Nguyệt cãi nhau với Dục Vương, hai người này là chuyện như thế nào???

“A!” Hoàng Hậu dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, lộ ra thần sắc tỉnh ngộ.

Advertisement / Quảng cáo

Hoàng đế thấy biểu tình của bà không đúng, hỏi: “Thế nào, nàng nghĩ đến cái gì?”

Hoàng Hậu phát tay để các nàng đi xuống, chính mình chần chờ nói với hoàng đế: “Lúc trước Tiêu tam cô nương tới bái kiến, ta thấy trên người nàng mặc đồ rất quen mắt, nhất thời lại không nhớ ra xuất xứ, giờ bỗng nhiên nhớ tới, đó là trần châu cảm và tứ hà sa, là hai loại vải năm nay công lên. Lúc trước trừ chỗ ta nói này để lại một chút còn chưa dùng, dư lại người vào ta đưa đi cho Trác Ngọc, nói để hắn ngẫu nhiên mặc chút xiêm y thuần tịnh.”

Hoàng Hậu vừa nói như vậy, hoàng đế cũng quý dị mà trầm mặc. Vải thượng cho Ngọc Lăng Vương hiện làm thành váy áo mặc trên người Tiêu Cẩm Nguyệt, Ngọc Lăng Vương bình thường cũng không nháo mâu thuẫn với ai, còn vì nữ tử này khất khẩu cùng người khác, đây là cái gì? hắn không cần nghĩ cũng hiểu ra đây là vì cái gì.

“Ai, đứa nhỏ này, như thế nào liền coi trọng cái này.” Hoàng đế thở dài.

Hoàng Hậu cũng không nghĩ tới, “Hai người thoát nhìn như là có tình nghĩa, nhưng cố tình Dục Vương..... Hay là Trác Ngọc sờ dĩ không nói, chính là bởi vì Dục Vương?”

Lúc trước Tiêu Cẩm Nguyệt và Dục Vương những chuyện đó nháo đến ồn ào huyền ảo, Để hậu hai người đương nhiên cũng biết, giờ cũng không biết nên thế nào cho phải, cuối cùng hoàng đế chỉ có thể nói: “một khi đã như vậy, hôn sự Trác Ngọc vẫn nên từ từ đi.”

Hoàng Hậu vẫn không muốn từ bỏ, dứt khoát đánh nhịp nói: “Triệu Ngọc Lăng Vương tới đây, chúng ta tự mình hỏi hắn một chút, nói không chừng là hiểu lầm thôi.”

Thái giám đi mời Ngọc Lăng Vương, Thuần Hi quận chúa tẩm Khương Vũ Triều cũng bị người ta dẫn tới trước mặt Hoàng Đế Hoàng Hậu.

“Bệ hạ, điện hạ, các người phải làm chủ cho ta a!” Thuần Hi quận chúa tiến vào liền ủy khuất kêu lên.

Nàng vốn tưởng rằng Hoàng Hậu đối với mình từ trước đến nay hiền lành sẽ đứng ở bên nàng, lại không nghĩ rằng Hoàng Hậu lần này răn dạy nàng. “Giống cái gì! Thuần Hi, lẽ nghi ngươi ném đi chỗ nào? Bởi vì một chút việc nhỏ mà nháo lên, là hết ầm ỉ khóc lóc, mầu thần ngươi chính là dạy ngươi như vậy?”

Thuần Hi quận chúa sững sốt, cảm thấy không đúng, cũng có chút sợ hãi, ấp úng không biết nói cái gì. Khương Vũ Triều cũng sững sốt, nàng không cảm thấy sợ hãi gì, dù sao cũng sẽ không bởi vì việc nhỏ này mà giết người, nàng đã nghĩ kỹ nên làm bạch liên hoa như thế nào để phụ trợ một chút vị quận chúa ngang ngược vô lý này, ai biết thái độ của Hoàng Hậu kỳ quái như vậy.

“Cẩm Nguyệt, lại đây.” Hoàng Hậu lại cười vẫy tay với Khương Vũ Triều, “Thuần Hi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, con cũng đừng đo cùng nàng.”

Thuần Hi quận chúa: “????”

Mãi cho đếnkhi các nàng bị Hoàng Hậu phái người đưa về cung điện Lâm thủy, Thuần Hi quận chúa vẫn còn chưa phục hồi tinh thần. Vì sao mình bị mắng, vì sao Tiêu Cẩm Nguyệt ngược lại được Hoàng Hậu đối đãi hiền lành?

Khương Vũ Triều và Thuần Hi quận chúa chân trước rồi đi, sau lưng thái giám đã mang theo Hề Trác Ngọc tới.

Hề Trác Ngọc còn tưởng rằng Đế hậu hai người triệu mình đơn độc tới đây là bởi vì khách khẩu với Dục Vương, không ngờ Hoàng Hậu hàn huyên vài câu với hần xong, đột nhiên hỏi: “Trác Ngọc, tuổi con cũng không nhỏ, là nên suy xét việc thành gia, ta có tâm vì con hỏi Thuần Hi quận chúa, con cảm thấy thế nào?”

Hề Trác Ngọc sững sốt một lát mới nhớ ra đây là ai, hần hồi tưởng từ lúc rất nhỏ nhìn thấy tình cảnh tiểu nữ hải kia, hơi hơi nhẩn nhai, lắc đầu.

Hoàng Hậu hỏi: “Vì sao không được, hay là trong lòng con có người khác?”

Hề Trác Ngọc đứng sự thật trả lời: “không, chỉ là con không thích Thuần Hi quận chúa.”

Hoàng đế nhện không được chen vào: “Vì sao không thích Thuần Hi?”

Hề Trác Ngọc: “Khi còn bé nàng ấy nuôi một con chó, lại không đối đãi tử tế, thường xuyên đánh chửi ngược đãi, khi đó con liên tục ngăn cản cũng không được, nữ tử như vậy con không thích.”

Hoàng đế: “.....” Người lừa ai đây, bởi vì một con chó khi còn nhỏ mà nhớ đến bây giờ, còn muốn cự tuyệt một quận chúa lớn lên đáng yêu như thế? rõ ràng chính là trong lòng cô Tiểu Cẩm Nguyệt kia nhưng mà khó nói thôi, cho nên tùy tiện tìm lý do có lẽ.

“Thời thời, con đi xuống đi.” Hoàng đế đuổi người đi. Xong rồi hần nói với Hoàng Hậu: “Đứa nhỏ này quả nhiên là tâm hệ Tiểu Cẩm Nguyệt kia.”

Lúc này Hoàng Hậu cũng không thể không tin, “Vậy làm sao bây giờ? Kia Tiểu Cẩm Nguyệt rất cuộc là Vương phi trước của Dục Vương, hiện giờ chúng ta cũng không thể từ hôn ngay cho Trác Ngọc.”

Advertisement / Quảng cáo

Hoàng đế: “Thời, mặc kệ bọn họ, cứ chờ xem trước, chờ Trác Ngọc tiểu tử kia tự mình tới cầu lại nói.”

Đứng trước Tiểu tướng quốc rồi cuộc biết được trận phát sinh hai Vương gia gian khắc khẩu, đối với Dục Vương không chút nào che dấu căm ghét, đầy lòng hần cũng tức giận, lúc trước cánh chim không gió, cầu đến hần thì đáp ứng cưới nữ nhi hần, hiện giờ lại hại, liền muốn vắt chanh bỏ vỏ, thứ gì, thật coi hần là cát trong bình, chỉ biết ba phải.

Còn Ngọc Lăng Vương, hần đột nhiên đứng ra bảo vệ nữ nhi mình, lại có nguyên nhân gì, thật sự chỉ bởi vì quen biết cùng nhi tử mình? Nhưng hần xưa nay cũng chưa từng coi trọng bằng hữu khác như thế, người nhà có liên quan còn chiều có.

Khương Vũ Triều và Thuần Hi quận chúa trở lại cung Lâm thủy, nơi đó đã bắt đầu diễn ca hát, nhưng tâm tư của đại đa số người đều không ở xem diễn, mà là đang thấp giọng đàm luận cái gì.

Khương Vũ Triều ban đầu căn bản không chú ý đề tài của các nàng, nhưng Thuần Hi quận chúa xung quanh vây đầy người, nghe người ta nói chuyện xảy ra, nàng lập tức nhảy lên, không dám tin tưởng hỏi: “Sao có thể, Trác Ngọc ca ca sao lại giữ gìn một thế tử bị bỏ rơi!”

Ừm, có quan hệ với Thiếu Nguyên lão công? Khương Vũ Triều lập tức đi làm rõ đã xảy ra cái gì.

Thần tượng vừa rồi vì giữ gìn thần danh cho nàng, cãi nhau cùng cái đồ trắng nam ung thư Dục Vương kia. Trời ạ, đây là idol thần tiên gì! Ca ca ta tốt đệ nhất trên thế giới!

Lòng vẫn luôn yên tĩnh như nước Khương Vũ Triều nháy mắt làm vào biển cả sung sướng, trong lòng tràn ngập cảm động và vui mừng. Nàng có chút ngồi không yên, đi ra bên ngoài hứng gió bình tĩnh một chút.

Hôm nay yến hội trùng dương này ngay từ đầu đã nháo ra chuyện không thoải mái, Hề Trác Ngọc không thích ăn ca, từ chỗ Hoàng Đế Hoàng Hậu đi tới, dứt khoát cũng không đi phía cung điện lúc cùng ngồi với mọi người, mang theo con chó to của mình cùng nhau tản bộ ở phụ cận ngự viên, đi đến bên một dãy cây hoa phù dung, cúi người nhặt lên một đóa phù dung hồng nhạt mới vừa rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 90: Em làm là được, để em

Hề Trác Ngọc nhặt hoa chỉ là tùy tay, nhưng người ngoài xem ra, đặc biệt là ở trong mắt Khương Vũ Triều loại fans có kính lọc năm trăm nét, hình ảnh này có thể nói là đẹp vô cùng. Mỹ nhân cầm hoa cười, bối cảnh là cây phù dung nở rực rỡ, quả thực người so với hoa càng kiều!

Nhận thấy ánh mắt nóng rực, Hề Trác Ngọc cảnh giác quay đầu, liền thấy cách đó không xa fan cứng Khương Vũ Triều che miệng, đầy mặt kích động, tràn ngập reo hò không tiếng động.

Hề Trác Ngọc: “.....” Ánh mắt đã từng quen thuộc thế nào, mỗi lần nhìn thấy những fan đó, nhìn sang phía các nàng một cái, tất cả đều là thế này, ánh mắt phát sáng rực rỡ, còn đi kèm các loại gào thét, hò hét. Khương cô nương thật đã tận lực áp chế chính mình, cũng không hô lên.

“thật trùng hợp.” Hề Trác Ngọc chào hỏi.

Khương Vũ Triều trước nhìn nhìn bốn phía, phát hiện không có ai, lúc này mới tới gần, thật tình thực lòng khen một câu: “Ca ca anh càng ngày càng đẹp, quả thực người mỹ tâm thiện!”

Hề Trác Ngọc nhiều năm chưa từng nghe lời khen trắng ra như vậy, thế nhưng trong nhất thời còn có chút không quen, nhưng loại không quen này chỉ trong một lát, chỉ cần đại nhập thần phẫn thần tượng, nháy mắt là nhập diễn, thậm chí còn muốn ký tên cho người ta.

“A, cô muốn ký tên sao?” Hề Trác Ngọc không thể không chế mà nói ra, trong lòng liền hồi hận. Kí cái gì mà kí, nơi này có bút ký tên sao? Có chuyện ký tên sao?

Nhưng Khương Vũ Triều đã gật đầu, “Tốt tốt! Đương nhiên muốn!”

Nàng nói xong, biểu tình bỗng nhiên khó coi một chút, phi thường đau lòng. Hề Trác Ngọc cho rằng nàng lại nói tới chỗ này không có công cụ, không thể ký tên, ai biết nàng oán hận nói: “Trước kia em có rất nhiều chữ ký của anh, em góp nhặt rất nhiều năm, tổng cộng có 49 tờ, hiện giờ tất cả đều không còn!”

Advertisement / Quảng cáo

49 tờ..... Có năm tờ là có thể khoe khoang, fan này cứng đến như vậy, đã có thể gọi là fan kì cựu trong kỉ cựu, Hề Trác Ngọc không khỏi nghiêm túc kính nể.

Đối phương chấp nhất với thủ thập chữ ký như vậy, vừa rồi hần định coi việc này là chuyện của quá khứ, nói ra thật ngượng ngùng, bây giờ mặc kệ thế nào tạm thời vẫn ký tên cho cô ấy trước. Nhưng hần còn có chút không rõ, hần hiện đã đứng ở chỗ này, sao fan vẫn còn chấp nhất với những tờ ký tên đó? Còn ở chỗ này đau lòng, không bằng nắm chặt thời gian làm quen, nói nhiều vài câu với hần, không chừng mấy chục tờ ký tên thực nhanh có thể tới tay.

Hề Trác Ngọc trong lòng thấy hành trình truy tình không đúng lắm, thực vì fan cứng mà sốt ruột.

hần ở đây bắt động thanh sắc bất chúc chính xác hành trình, bên kia Khương Vũ Triều mới mọii rồi cuộc cũng phát giác hiện tại thiếu công cụ ký tên, rất là tiếc nuối mà ngừng lại.

Hề Trác Ngọc là idol thực sùng fan, hiện giờ xa cách nhiều năm tái ngộ fan năm đó, rất có cảm khái và vui mừng của bạn cũ gặp nhau, thấy fan cứng tiếc nuối như vậy, hần nói: “Như vậy đi, chờ tôi trở về, kí xong cho cô rồi đưa đến? Ký tên bằng bút lông, cô chính là người đầu tiên.”

Khương Vũ Triều một giây sống lại, mặt đã kích động đến đỏ bừng, nàng do dự một chút, giống như muốn nói cái gì, lại hơi xấu hổ.

Hề Trác Ngọc cười: “Làm sao vậy, muốn tôi kí thêm mấy tờ, để cô gom thành một bộ bài sao?” hần đương nhiên là đang nói giỡn.

Khương Vũ Triều lắc đầu, “không, kí nhiều như vậy quá mệt mỏi, em muốn một tờ ký tên là đủ, nhưng mà..... Em muốn một tờ thật to, có thể chứ?”

Hề Trác Ngọc hào phóng gật đầu, “Có thể a, còn viết tên của cô? cô muốn viết lên tên gì?”

Khương Vũ Triều do dự, khó được có chữ to, đương nhiên không có khả năng viết tên Tiêu Cẩm Nguyệt, nhưng viết tên Khương Vũ Triều này, nàng lại có chút ngưng ngưng vì điều, vì thế suy xét xong rồi nói: “Viết tên trên mạng đi, là ‘ Sinh Khương Lão Tửu ’.”

Hè Trác Ngọc: “Được, ‘ Sinh Khương Lão Tửu ’ đúng không, tôi nhớ rồi.” không biết vì sao, cảm thấy tên này hình như có loại quen tai vì điều, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Bọn họ đang nói chuyện, con chó to bên cạnh Hè Trác Ngọc vòng một vòng ở bên người Khương Vũ Triều, bởi vì thái độ của nó ôn thuận, Khương Vũ Triều lúc trước không để ý nó, lúc này, nó ngửi một vòng trên người Khương Vũ Triều, cái đuôi bắt đầu lắc lư, còn cọ cọ chân cò.

Hai người đều cúi đầu nhìn nó, đối với chó của thần tượng. Khương Vũ Triều yêu ai yêu cả đường đi, đuôi tay sờ sờ đầu nó, con chó cũng phi thường nể tình mà cọ cọ tay nàng.

“Con chó to này thật ngoan a, còn thực thân thiện.” Khương Vũ Triều vuốt tai chó nói.

Hè Trác Ngọc cười cười, sờ sờ cái u ở phần lưng chó, “Nó tên là Hắc Kim, ngày thường không quá thân thiết với ai, đối với cô thân cận như vậy có thể là bởi vì trên người cô có khí vị của con chó con kia. Con chó con đưa cho cô nuôi là con của Hắc Kim.”

Khương Vũ Triều sững sốt, cũng cười lộ lên, “Hóa ta nó là mẹ của Bánh Hoa Quế.” Bánh Hoa Quế vô cùng dính người, cho dù Khương Vũ Triều quen xa cách với người khác, đối với Bánh Hoa Quế cũng thêm vài phần yêu thích phát ra từ thật tình, hiện tại nhìn Hắc Kim lại càng cảm thấy yêu thích.

“Em nghe nói anh nuôi rất nhiều chó, anh thích chó như vậy, trước kia công tác bận rộn không nuôi được, giờ khẳng định là thực vui vẻ, em còn cảm thấy rất vui mừng.” Khương Vũ Triều cảm thán.

Hè Trác Ngọc: “cô biết tôi trước kia thích chó? Hình như rất nhiều fan cũng không rõ chuyện này lắm.”

Khương Vũ Triều: “Em là fan kỉ cựu a, anh mới xuất đạo đã chú ý anh, em còn nhớ rõ từ trước anh nói nuôi một con chó tên là Hoa Hoa.”

Hè Trác Ngọc đã thật lâu không nghe nhắc đến tên Hoa Hoa này. Đó là con chó đầu tiên hắn nuôi, với hắn mà nói ý nghĩa bất đồng, cho nên dù hiện tại hắn có nhiều tiểu khả ái như vậy, vẫn nhớ rõ Hoa Hoa. Hoa Hoa chỉ là con chó vàng bình thường, nhưng nó thông minh lại trung thành, khi còn nhỏ đã thay thế cha mẹ làm bạn bên hắn, đại khái cũng là vì ảnh hưởng của Hoa Hoa, hiện tại hắn cũng không thích nuôi những chủng loại chó quý báu, trong phủ nhiều chó như vậy phần lớn là nhặt được, không sai biệt lắm đều là chó đất.

Khương Vũ Triều không nghe thấy idol nói chuyện, ngẩng đầu nhìn, phát hiện khóa mắt hắn ứng đỏ, có vẻ thực cảm thán, cười nói với nàng: “Tôi cho rằng trên thế giới chỉ có một mình tôi nhớ rõ Hoa Hoa, không nghĩ tôi cô cũng biết nó, cảm ơn.”

hắn nói giống như thờ dài, Khương Vũ Triều nghe thấy, trong lòng đau xót, má ơi, bé con chịu khổ! Xem bộ dáng đáng thương thế này! Tôi để mẹ ôm một cái!

Hè Trác Ngọc: “.....có phải ở trong lòng cô gọi tôi là bé con không?”

Khương Vũ Triều: “.....”

Hè Trác Ngọc: “Kỳ thật tôi vẫn luôn không biết, rất nhiều fans gọi tôi là bé con là tâm lý gì, tôi so với rất nhiều người còn lớn tuổi hơn.”

Khương Vũ Triều: “..... Hết thấy đều là bởi vì yêu.”

Advertisement / Quảng cáo

“anh xem, nếu những fan gọi anh là lão công mà chỉ coi anh là lão công, nhìn thấy anh và mình tính khác truyền ra tai tiếng, khẳng định sẽ treo cổ dưới Weibo của anh; nếu những fan gọi anh là bé con mà chỉ coi anh là bé con, vậy lúc xem những ảnh chụp và video nỗ lực bắn ra bốn phía của anh, thì sao lại không biết xấu hổ mà cứng lên..... sao không biết xấu hổ mà động tâm, tóm lại chính là anh có rất nhiều mặt, fan cũng có rất nhiều mặt, có đôi khi muốn gả cho anh, có đôi khi muốn triu mến anh, có đôi khi muốn sùng bái anh, có đôi khi muốn được anh chiều cổ..... văn hóa fan, sâu không lường được.”

Hè Trác Ngọc: “..... Vất vả các cô.” Bận rộn như vậy.

Khương Vũ Triều: “Nào có, nào có, thích anh thì hẳn là thế, một chút cũng không vất vả.”

“Lần trước em đã nói, em thích anh rất nhiều năm rồi, em mới hẳn là nên nói với anh một câu cảm ơn, anh không biết những năm đó anh cho em bao nhiêu sức lực để đi tiếp.”

Người sống trên đời, nếu không có cách nào để người ta yêu, vậy phải lựa chọn đi yêu một người, nếu không có đơn tràn ngập sẽ làm mất đi ý nghĩa sinh mệnh. Người muốn được âm áp, dù sao cũng phải đi thiêu đốt cái gì, hoặc là người khác, hoặc là chính mình. Có đôi khi trả giá và có được cũng không phải để định nghĩa như vậy, trước đây nàng điên cuồng truy tình, có người cảm thấy nàng trả giá nhiều thời gian và tình lực theo đuổi thứ hư vô mờ mịt, lại không hề có hồi báo, nhưng tự Khương Vũ Triều xem ra cũng không phải như thế.

Nàng được rất nhiều cảm giác phong phú và những mảnh nhỏ vui sướng, thích một người rồi, muốn vui sướng liền biến thành một việc rất đơn giản, dù chỉ là xem Weibo anh ấy phát, xem các loại hoạt động và tác phẩm, trong lòng đều sẽ tự nhiên mà cao hứng lên. Đối với nàng có một khoảng thời gian rất dài đều hăm trong thống khổ mà nói, là vô cùng trân quý.

Hè Trác Ngọc từng nghe rất nhiều fan nói thích, hẳn đã quen, nhưng nhìn thấy fan thành khẩn mà chấp nhất như vậy, hắn vẫn cảm thấy trong lòng bị xúc động. Ở trong thế giới này, có thể gặp được một người có bí mật và kỷ ức tương đồng, là may mắn của hắn.

Hai người nhìn nhau cười, không khí hết sức hòa hợp, một thanh âm lạnh căm căm căm vào.

“Ngọc Lăng Vương mới vừa rồi ở trước mặt mọi người nói ra thật là nhất phái chính khí lắm nhien, hóa ra sớm đã ngầm cùng tiện phụ Tiêu Cẩm Nguyệt này thông đồng thành gian.”

Dục Vương ở trong điện nghe xong một loạt lời thì thâm khe khe, trong lòng bị đè nén liền đứng dậy đi ra, trong lúc vô ý đi đến gần, nhìn thấy hai người bên này, hắn đi tới vừa lúc chỉ nghe được một câu cuối cùng của Khương Vũ Triều.

Nàng nói thích Ngọc Lăng Vương rất nhiều năm, vậy chẳng phải là lúc gả cho hắn trong lòng vẫn thích Ngọc Lăng Vương? Dục Vương cả người đều không ổn, cảm giác trời xanh đảo lộn.

Hè Trác Ngọc, Khương Vũ Triều: “.....” Người này đến đây lúc nào.

Hè Trác Ngọc: “Dục Vương hiểu lầm, ta cùng với Tiểu tam cô nương xác thật không có tư tình gì, chỉ nói mấy câu mà thôi.”

Dục Vương cười lạnh, “Chỉ nói mấy câu? Ta thấy các ngươi đối diện liếc mắt đưa tình, đến sắp ôm nhau rồi.”

Khương Vũ Triều lập tức ngăn ở trước mặt Hè Trác Ngọc, cho hắn một ánh mắt.

Đó là một cái ánh mắt ‘ xé bức giao cho em ’.

Hè Trác Ngọc: “.....?” Gì? Ta vì sao có thể xem hiểu ý tứ của ánh mắt này?

Khương Vũ Triều đối diện với Dục Vương nháy mắt đã rời khỏi trạng thái mê muội, “Dục Vương điện hạ, cái gọi là đảm giả thấy đảm, ta cảm thấy đây có thể là đôi mắt người có vấn đề, rõ như ban ngày lạnh lạnh can khôn, Ngọc Lăng Vương quân tử thẳng thắn như vậy, cũng không làm ra gièm pha gì.”

Dục Vương thấy nàng còn che chở Ngọc Lăng Vương, trong lòng càng tức, “Ý của ngươi là ngươi đang không biết liêm sỉ mà dây dưa Ngọc Lăng Vương?”

Hè Trác Ngọc nhin không được: “Nàng không có.....”

Khương Vũ Triều đuôi tay cản hắn, đầy mặt ‘ bé con đứng sợ, đứng ở phía sau mẹ ’, nói với hắn: “Đừng cùng loại người này nói chuyện, sẽ bị dạy hư, em tới là được, để em.”

Nhìn câu nam nữ trước mặt không biết liêm sỉ lời lời kéo kéo, cái trán Dục Vương tuôn ra gân xanh: “Đù rồi! Tiêu Cẩm Nguyệt, ngươi đã quên lúc trước tìm mọi cách cầu gả cho bốn vương như thế nào, lại khản cầu bốn vương rũ lòng thương như thế nào.”

Khương Vũ Triều liếc mắt nhìn vị nhân sĩ đội nón xanh này một cái: “Là người luôn có lúc mất mù, da người bọc bao cò, nhìn nhân mô nhân dạng, ai biết phía dưới đều là cò đầu, người thông cảm một chút lúc trước ánh mắt ta không tốt.”

Người mắng ta còn bảo ta thông cảm? Dục Vương tức điên rồi, giờ tay liền muốn đánh, dù sao cũng là đại nam nhân, lần này nếu đánh thật, Khương Vũ Triều phỏng chừng phải chịu tội lớn. Cũng may Hè Trác Ngọc phản ứng kịp

thời, giữ chặt Khương Vũ Triều kéo nàng vào trong lòng ngực mình, ôm lui một bước, trong miệng hô: “Hắc Kim!”

Con chó to nhảy dựng lên, ngăn ở trước mặt Hề Trắc Ngọc và Khương Vũ Triều, răng nhọn lóe sáng, phát ra rít gào uy hiếp.

Hề Trắc Ngọc cũng mặt trầm xuống, “Dục Vương, động thủ với một nhược nữ từ là không ổn.”

Advertisement / Quảng cáo

Dục Vương bị ngăn cản, sắc mặt âm tình bất định nhìn hai người, cuối cùng cười lạnh buông lời nói: “Được, bốn vương còn chưa bao giờ bị ai lừa gạt như vậy, các ngươi chờ.” Vung tay đi rồi.

Khương Vũ Triều sắc mặt cũng khó coi, theo bản năng nắm cầm tay Hề Trắc Ngọc. Hề Trắc Ngọc nhìn sắc mặt nàng, cho rằng nàng đang lo lắng Dục Vương trả thù Tiêu gia, muốn mở miệng an ủi vài câu, lại nghe thấy Khương Vũ Triều nói: “Ngốc bức này còn muốn trả thù anh, đã biết hắn không phải thứ tốt, ca ca anh phải cẩn thận a! Ngần vạn đừng bị ngốc bức này tính kế đến!” Hoàn toàn là đang lo lắng hắn.

Hề Trắc Ngọc: “Tôi vẫn ổn, chính cô…….”

Khương Vũ Triều hồn nhiên không thêm để ý mà xua tay: “không có việc gì, Tiểu tướng quốc gian trá giả hoạt khó đối phó, bọn họ hai người ai làm cho ai khó khăn còn không nhất định đâu, em càng không cần lo lắng gì, nguyên tắc em xem hơn nửa quyền, xem như nhìn rõ ràng Dục Vương, những thủ đoạn của hắn, nếu đụng được đến em thì em cùng họ vui hắn. A, đồ rác rưởi không kiến thức.”

Hề Trắc Ngọc hiện giờ mới phát hiện fan ki cừu này của mình hình như có vẻ trâu bò.

hắn vẫn dặn dò Khương Vũ Triều vài câu, lúc này mới cùng nàng tách ra, nhìn theo nàng trở về cung điện Lâm hồ.

Khương Vũ Triều ngồi lên xe ngựa về phủ, cảm giác toàn bộ hành trình Tiểu Cẩm Hương an tĩnh như gà, chỉ ngẫu nhiên dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn chăm chăm nàng, nhưng Khương Vũ Triều lui để ý, chỉ coi như không nhìn thấy.

Tiểu Cẩm Hương sợ dĩ như vậy, là bởi vì lúc trước ở trong cung khai yến không thấy nàng, đi ra ngoài tìm kiếm, trong lúc vô ý gặp được Khương Vũ Triều và Hề Trắc Ngọc. Lúc ấy vừa vận Dục Vương rời đi, Hề Trắc Ngọc buông Khương Vũ Triều ra, ở trong mắt Tiểu Cẩm Hương, hai người này áp áp ôm ôm, rõ ràng là có tư tình.

Tiểu Cẩm Nguyệt nữ nhân này lớn lên cũng không thật đẹp, sao lại lợi hại như vậy? Lúc trước vận khí tốt làm Dục Vương phi, bị hù rồi thế nhưng còn đáp lên Ngọc Lăng Vương, đến tốt cùng nàng ta làm được như thế nào?

Tiểu Cẩm Hương ghen ghét vạn phần, đồng thời trong lòng sinh ra một tia kính sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 91: Nhớ ra rồi, Sinh Khương Lão Tử

Dục Vương từ trong cung nổi giận dùng dùng trở về vương phủ, gọi thủ hạ phụ tá mình.

“đi tra cho ta, Tiểu Cẩm Nguyệt và Ngọc Lăng Vương, tra xem bọn họ đến tốt cùng là khi nào…… a…….” Dục Vương nói đến một nửa, chợt thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm ngã quỵ xuống.

“Vương gia!” Bốn phía một mảnh kinh hô.

——

Cả người phát sáng xanh, ‘ thần ’ đứng ở trong không gian chủ, mặt hắn vô biểu tình nhìn những thế giới đó tan vỡ, cùng với không gian chủ càng ngày hoang vu hẹp hòi. Theo những thế giới nắm giữ này tan vỡ, không gian chủ cũng sắp sụp xuống.

hắn mỗi lần trở lại không gian chủ, lại mất đi vô số tiểu thế giới, mà lúc này đây, làm hắn đảo thoát trôi buộc linh hồn của thế giới trước, trở lại không gian chủ, tình huống càng không ổn đến mức hắn không biết nói gì. Bởi vì chậm trễ một thời gian, toàn bộ tiểu thế giới chếch đi với tốc độ nhanh hơn, tất cả tiểu thế giới lúc trước còn có hi vọng đều hoàn toàn thoát ly không chế.

Còn nắm giữ trong tay hắn, chỉ có ít ỏi mấy thế giới mà thôi. Hơn nữa những thế giới này đều đã bắt đầu chếch đi, đang lóe ánh sáng đỏ tươi.

Hệ thống vẫn cứ tận chức tận trách nhắc nhở tiến trình và lịch sử của các thế giới, so sánh với ‘ thần ’ nơi này, hệ thống có vẻ mười phần lạnh nhạt —— rốt cuộc nó chỉ là hệ thống không có cảm tính mà thôi.

Chỉ là……

‘ Thần ’ đặt ánh mắt lên hệ thống, ánh mắt lạnh lùng mà chăm chú nhìn nó, mắt đặc tai ngơ đối với các loại nhắc nhở về chếch đi của nó.

“Ngươi là hệ thống của ta, là ta chế tạo ra ngươi, nếu một ngày kia thế giới của ta tan vỡ toàn bộ, ngươi cũng sẽ hồng theo.”

Advertisement / Quảng cáo

—— “Đúng vậy.” Hệ thống đã phát một ký hiệu mỉm cười.

Nhìn ký hiệu mỉm cười đó, biểu tình của ‘ thần ’ càng thêm lạnh nhạt khó coi. Hắn tìm tòi nghiên cứu hệ thống, thật lâu sau hỏi nó: “Cho nên, thần là hệ thống ta chế tạo ra, vì cái gì ngươi muốn phản bội chủ nhân của ngươi?”

Trải qua mấy thế giới này, hắn bắt đầu chậm rãi hoài nghi về chuyệnhết thảy thế giới chếch đi và hồng mất, sau lưng khẳng định có lực lượng hắn không hiểu được đang thao túng, nhưng hắn cũng bắt đầu xác định, trong đó nhất định còn có ‘ nội quy ’ phối hợp. Thế giới này lúc trước dùng vô số khí vận thế giới kiến tạo, lại phân ra một bộ phận để sáng lập hệ thống phụ trợ mình quản lý, theo lý thuyết hắn là không có khả năng xuất hiện vấn đề, lúc hắn bắt đầu hoài nghi vấn đề xảy ra ở nội bộ, hoài nghi thứ nhất đương nhiên chính là ‘ hệ thống ’.

Nhưng hắn quá tự phụ, kết quả của tự phụ chính là tới bây giờ hết thảy đều đã chậm, hắn mới xác định điểm này.

Dù cứ việc như thế, hắn vẫn không rõ, vì sao hệ thống lại phản bội mình.

Bị hắn nhìn chăm chú, hệ thống đột nhiên giải thể, lại trong chớp mắt xây dựng lại, giao diện vốn màu đen biến thành một mảnh giao diện thảo nguyên màu xanh lục, khối giao diện màu xanh lục hoàn thành kiến tạo lại rồi, phía sau thậm chí còn thả mấy đóa pháo hoa tượng trưng chúc mừng.

‘ Thần ’: “……???”

—— “Chúc mừng ngươi đạt được thành tựu ‘ tìm ra nội quy ’!”

—— “Hệ thống xanh hoá hoàn toàn mới vì ngài phục vụ! mục tiêu của chúng tôi là xanh hoá hết thảy, cho mọi người một thế giới sạch sẽ, văn minh, hài hòa, hạnh phúc!”

Sắc mặt của ‘ thần ’ đã cùng một màu sắc với giao diện hệ thống lúc này tự xưng là xanh hoá. Hắn cảm thụ một chút khế ước của mình và hệ thống, phát hiện thế nhưng vẫn còn, nhưng hệ thống này rõ ràng không phải hệ thống lúc trước hắn làm ra, vậy chỉ có một giải thích, hệ thống của hắn bị xâm lấn cải tạo.

“Ngươi là thứ gì, muốn làm cái gì?”

—— “Ta tới trợ giúp ngươi tìm kiếm ý nghĩa mới của sinh mệnh.”

‘ Thần ’ khịt mũi coi thường cách nói này, ánh mắt nguy hiểm động động ngón tay.

—— “Ngươi bây giờ có thể lựa chọn xóa bỏ khế ước trực tiếp tiêu trừ ta, nhưng thế giới của ngươi chỉ còn lại mấy cái, đều ở trạng thái chếch đi, nếu mất đi hệ thống, tựa như mất đi đôi mắt và lỗ tai, mà ngươi không có thời gian chờ đợi ‘ đôi mắt lỗ tai ’ mới trưởng thành. Cho ngươi một kiến nghị, tiếp thu ta, có lẽ ngươi còn có thể giữ được mấy thế giới còn lại.”

“Người sẽ giúp ta?” “ thần ’ hoài nghi mà neo đôi mắt, đồng thời tạm nhin xuống tính toán xóa đi cái hệ thống bị ô nhiễm này. Mặc kệ thế nào, nó nói đúng, ít nhất phải chờ tới khi các thế giới tạm thời bình tĩnh, không còn vấn đề, sau đó trước khi bắt đầu vòng tuần hoàn, hẳn sẽ chế tạo ra hệ thống mới.

—— “Có lẽ ta sẽ cho người một ít kiến nghị chính xác, chỉ xem người dám thử hay không.”

Vốn nên không có cảm tình, hệ thống sau khi bị cảm nhiễm biến thành một bộ dáng khác hẳn, mỗi lần nhìn thấy nó hiện ra, ‘ thần ’ liền cảm giác một trận bực bội, cảm thấy hệ thống này giống như không có hảo ý mà đang xem trò hay.

“Được.” Suy nghĩ cạn kể rồi, ‘ thần ’ vẫn cứ lựa chọn đáp ứng

hắn muốn nhìn xem thử này rốt cuộc định làm cái quỷ gì.

hắn lựa chọn một thế giới mà cảm tình còn chưa bắt đầu chếch đi, trực tiếp đầu nhập vào.

——

“Vương gia tỉnh! thật tốt quá!”

“Mau đi gọi ngự y lại đây, Vương gia tỉnh.”

“Trời ạ, Vương gia ngài hù chết thiếp thân, sao đột nhiên lại té xỉu đâu!”

đã trải qua nhân cách chủ thức tỉnh, Dục Vương nằm trên giường lấy ra ký ức trong đầu, “.....”

Vì cái gì một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với cục diện không ổn này? Mỗi thế giới đều như đã tính kế xong, nghênh diện liền cho hắn một đập.

Bên cạnh có cái cọ âm ỉ, còn có nữ nhân đang khóc. Dục Vương ngồi dậy, đẩy Lý trác phi nhào lên, quát: “Cút! Đều cút cho bốn vương!”

trong phòng an tĩnh, toàn bộ người hầu hạ đều nhanh chóng lui ra ngoài, chỉ để lại một chủ tử không biết vì cái gì vừa tỉnh dậy liền phát hỏa.

—— “Thất bại ở mấy thế giới này, người có ý thức được vấn đề của mình sao?”

giao diện của hệ thống bắn ra.

Advertisement / Quảng cáo

Dục Vương sắc mặt nặng nề, “Cho nên, người cảm thấy vấn đề của ta là cái gì?”

—— “Tư thái quá cao. Người chỉ cảm thấy những thế giới là vật trong túi người, dù là nữ chính cũng không cần người nghiêm túc đối đãi. Nhưng hiện tại, nguy cơ gần trong gang tấc, nếu mấy thế giới còn lại người không giữ được, vậy không gian sẽ tán loạn, người cũng sẽ tán loạn. Cho nên, kiến nghị người buông bỏ tư thái.”

“Ta không cảm thấy thái độ của mình có vấn đề, ta là thần, so với các nàng vốn là có chênh lệch thân phận, nếu các nàng thần phục ta, hơn nữa khẩn cầu ta yêu, ta mới có thể ban cho các nàng một ít ưu ái.”

—— “Tỉnh lại đi, quốc gia của người đã diệt vong, hiện giờ người không có hậu cung, người sắp biến thành khát cái”

—— “Là cái dạng này, người thường sử dụng tiền, cũng cảm thấy tiền là công cụ, tiền sao có thể so với người, nhưng trên thực tế, người không có tiền chính là không được, dù có chết, cũng phải làm rõ ràng, tiền mới là cha mẹ.”

Dục Vương: “.....” Đối với so sánh này, ta thế nhưng không có lời gì để nói

hắn hít sâu một hơi: “Cho nên, người cảm thấy ta muốn làm cái gì?”

—— “Kiến nghị người học hỏi Lục Lâm Sinh thế giới trước, làm liếm cầu, cái gì cần có đều có.”

Dục Vương: “Ta hiểu rồi, ta sẽ lấy lại hưu thư, làm nữ nhân Tiểu Cẩm Nguyệt kia lại gả cho ta.”

—— “Ta cảm thấy người không hiểu rõ.”

Dục Vương: “Người chờ xem là được, nhưng người không có tư cách chỉ huy ta làm cái gì.”

—— “thật bá, ta chờ.”

.....

“Mẫu thân, ta nói thiên chân vạn xác, Tiểu Cẩm Nguyệt và Ngọc Lăng Vương bọn họ hai người nhất định có gian tình!” Tiểu Cẩm Hương vận khăn trong tay nói.

Tiểu phu nhân mặt mang nghi ngờ, không nói gì. Trong lòng bà không tin, Ngọc Lăng Vương đó là nhân vật như thế nào, bà nghĩ gã nữ nhi cho Vương gia nào đó, lại chưa từng nghĩ tới có thể gã nữ nhi cho Ngọc Lăng Vương, hiện thực nói cho bà, Tiểu Cẩm Nguyệt bà vẫn luôn khinh thường được Ngọc Lăng Vương ưu ái, sao bà có thể tin. Tiểu Cẩm Nguyệt lớn lên bình thường, nhiều lắm là thanh tú, tính cách lại yếu đuối, dù hiện tại có ít nhiều thay đổi, vậy cũng không có gì đặc biệt, năng dựa vào cái gì có thể được Ngọc Lăng Vương yêu mến?

Nhưng Tiểu Cẩm Hương nói chắc chắn, không giống làm bô.

“Như vậy, để Triệu ma ma qua chỗ Tiểu Cẩm Nguyệt tìm hiểu tin tức, tỷ đều nơi đó nó là đồ vật không còn dùng được, thu mua một hai đũa rất dễ dàng, để Triệu ma ma làm kín đáo chút, nhìn xem rốt cuộc có phải nàng ta thật sự có lui tới cùng Ngọc Lăng Vương hay không.” Tiểu phu nhân giải quyết dứt khoát, phái bà tư tâm phúc đi tìm hiểu tin tức.

Triệu bà tư đánh tiếng đưa bạc hàng tháng đi Minh Nguyệt Quan, thu mua tiểu nha hoàn vẩy nước quét nhà, hỏi thăm tin tức. Tiểu nha hoàn biết không rõ lắm việc trong viện, nghe bà ta hỏi chủ tử có lui tới cùng người Ngọc Lăng Vương phủ hay không, tiểu nha hoàn suy nghĩ nửa ngày, thành thật gật đầu: “Có.”

Nàng hình như nghe trong viện các tỷ tỷ lặng lẽ nói về Ngọc Lăng Vương, chó con Bánh Hoa Quế chủ tử thích chính là của Ngọc Lăng Vương phủ, đây đương nhiên xem như có lui tới.

Triệu bà tư cá kình, việc này là thật sự? Bà nhìn tiểu nha hoàn ngây thơ, vẫn không quá tin tưởng, nghĩ ngày mai lại đến tìm người khác hỏi thăm, ai biết lúc này mới vừa đi ra cửa không bao lâu, liền nhìn thấy một phụ nhân trang điểm chỉnh tề bung cái hộp gấm tời, vào trong viện của Tiểu Cẩm Nguyệt, trong chốc lát đi ra, hộp gấm trong tay đã không còn.

Đây là nhà ai tới tặng đồ? Triệu bà tư nhay bên nhận ra vấn đề, lặng lẽ cho xe ngựa đi theo phụ nhân tặng đồ, thấy bà ta đi quá nửa con phố rồi lên một chiếc xe ngựa, một đường tới Ngọc Lăng Vương phủ, trở mắt nhìn người đi vào trong phủ.

Triệu bà tư: Là thật! Thiên chân vạn xác không chạy được.

Bà ta mang theo tin tức lớn này hưng phấn trở về phục mệnh, đem việc này rõ ràng nói một lần cho Tiểu phu nhân.

Tiểu phu nhân lòng tràn đầy ưu sầu, nghĩ Tiểu Cẩm Nguyệt và Ngọc Lăng Vương hai người này lên kút trao nhân, xem ra xác thật là có tư tình, khó trách Tiểu Cẩm Nguyệt gần đây không vằng vặc dạ dạ như trước kia, hẳn là có chỗ dựa nên không sợ. Nghĩ đến mình lúc trước còn nghĩ gã người ta cho cháu trai phế vật kia, Tiểu phu nhân hậu tử hậu giác ra một đầu mồ hôi lạnh. Đây chẳng lẽ là đặc tội Ngọc Lăng Vương?

“Hương nhi, về sau con cách xa Tiểu Cẩm Nguyệt một chút, cũng đừng lại tìm nàng phiền toái, hiện giờ nàng leo lên Ngọc Lăng Vương, sau này còn không biết có tạo hóa gì.” Tiểu phu nhân dặn dò Tiểu Cẩm Hương, Tiểu Cẩm Hương tuy rằng không tình nguyện, nhưng cũng miễn cưỡng đáp ứng rồi.

Tiểu phu nhân trái lo phải nghĩ, lại nói việc này cho Tiểu tướng quốc, chỉ nói mình cho người đi Minh Nguyệt Quan tặng đồ, trùng hợp phát hiện Tiểu Cẩm Nguyệt và Ngọc Lăng Vương có lui tới thân mật.

Tiểu tướng quốc nhớ tới lúc trước cung yến trùng dương, Ngọc Lăng Vương giữ gìn Tiểu Cẩm Nguyệt, tranh phong cùng Dục Vương, tức khác bưng bình đại ngộ.

thì ra là thế! không nghĩ tới nữ nhi này nhìn vô dụng, lại có tiền đồ!

Về tư tình của Tiểu Cẩm Nguyệt và Ngọc Lăng Vương, cơ hồ ai nên biết đều đã biết, không nên biết cũng đã biết, nhưng Khương Vũ Triều làm đương sự còn không biết, nàng thu được chữ ký idol đưa tới, rửa tay dâng hương rồi mở hộp đặt chữ ký ra, lấy tờ kỉ tên quý giá ra thưởng thức.

A a ta a điên rồi, đây là chữ kí thần tiên gì, nhìn xem thể chữ phiêu dật lại đoan trang, nhìn xem dạn dỏ rệt rề lại chân thành tha thiết, nhìn xem tờ ký tên tràn ngập tình yru, vì cái gì idol tốt như vậy, tốt như vậy, ta yêu hần cả đời!

Advertisement / Quảng cáo

Thế nhưng còn ký ba tờ, đây là idol trên báo gì!

.....

Hề Trác Ngọc vô ý thức viết chữ trên giấy, thư đồng nhìn thấy, cười hỏi: “Chú từ, ngài viết vài lần ‘ Sinh Khương Lão Tửru ’, rượu này ta còn chưa từng nghe thấy đâu, chú từ muốn uống sao? Nghe vào đã một cổ mùi cay.”

PS: Sinh Khương Lão Tửru = rượu gừng lâu năm

Hề Trác Ngọc hoàn hồn nhìn lại, phát hiện mình thật sự viết mấy lần Sinh Khương Lão Tửru, có thể là vừa rồi lúc ký tên cho Khương Vũ Triều lại cảm thấy tên này mạc danh quen tai, lại nghĩ không ra, cho nên vô ý thức vẫn luôn nghĩ đến.

hần cười cười, buống bút đứng dậy đi ra cửa.

Bên ngoài thời tiết tốt, cuối thu mát mẻ. Trong phủ rất nhiều chó, trong vương phủ người khác nhiều hạ nhân đều để hầu hạ chú từ, trong phủ hần hạ nhân cũng nhiều, lại đều nuôi chó, phía sau có bãi cỏ rất lớn có thể để đàn chó chạy nhảy, lúc này nơi đó có rất nhiều chó, có đang chạy tòi chạy lui, có đang ghé vào phơi nắng.

Hề Trác Ngọc cho người làm đĩa bay, hần vừa đến bãi cỏ, liền có vài con chó o đi tới, còn có mấy con thông minh chủ động ngậm đĩa bay muốn chơi với hần, Hề Trác Ngọc vén tay áo lên, cầm một chồng đĩa bay, vung cánh tay ném ra ngoài, chỉ thấy một con tiếp một con nhảy lên bắt.

Bởi vì mỗi ngày phải chơi cùng một lũ chó, đáng người đời này so với đời trước còn đẹp hơn, nhìn xem cánh tay này thật hữu lực.

Hề Trác Ngọc lại hạnh phúc qua một buổi trưa. Chỉ là lúc nghỉ ngơi, vấn đề về cảm thấy ‘ Sinh Khương Lão Tửru ’ quen thuộc là từ đâu ra, thường thường làm hần bối rối một chút.

Buổi tối đi vào giấc ngủ, mơ mơ màng màng, Hề Trác Ngọc đột nhiên mở to mắt, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“Ta nhớ ra rồi! Sinh Khương Lão Tửru!” hần đập chân hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 92: Vậy ta đây cũng xuống tham gia

Mọi người đều biết, giới giải trí là cái vòng lớn, mà bên trong cái vòng lớn này lại có vô số cái vòng nhỏ, phân biệt là các quần thể fan của mình tình. Trong hội nhóm fan của một mình tình, thành viên cũng rất phức tạp. Hề Thiếu Nguyên từ một cái tiểu mình tình đi lên đứng đầu nhị tuyến, cũng xưng được là lưu lượng nhiều, fan nhiều như vậy, đương nhiên hần không nhớ nổi, bất quá cũng có mấy fans, bởi vì quá mức nổi bật, cho dù hần là đại bao bối chính chủ được các fan sùng ái, cũng nghe được một chút sự tích.

Ví dụ như “Sinh Khương Lão Tửru”.

Fan này không phải đứng đầu, cũng không phải quý bà nào có danh vọng, nhưng nàng thực đặc thù. Nếu nói fan phải vào hội nhóm mới có thể sinh tồn trong vòng sinh thái bài ngoại này, thì Sinh Khương Lão Tửru chính là ‘ có lang ’ trong quần thể fan của Hề Thiếu Nguyên. có lang này ý nghĩa như một chữ —— có độc lại hung ác.

Nàng không theo nhóm hội nào, cho dù là hội nhóm fan cũng yêu thích Hề Thiếu Nguyên. Các fan bình thường mắng người đối địch, mắng công ty không tốt với idol, mắng người đại diện không đủ chiều cổ idol, còn Sinh Khương Lão Tửru nàng lại nàng thêm một bước.

Gặp phải mối quan hệ ngầm ngầm không tốt nhưng bề ngoài yêu cầu tình hữu nghị với vợ hoặc là tình lữ giả với mình tình khác, lúc họ tác với bọn họ khó tránh khỏi không thoải mái, lúc này Sinh Khương Lão Tửru sẽ xuất hiện trào phúng một đợt, đầu năm công ty vì kiếm tiền nhận mấy đại diện quảng cáo ngốc bức, phát ra bao lâu, Sinh Khương Lão Tửru liền mắng công ty bấy lâu, nàng còn không phải mắng loạn, mà tra ra nhân viên công ty, tính chuẩn mắng chữ, cũng không biết làm thế nào nàng rút cuộc tra được những chuyện đó.

Có thời điểm chính mình không thể mắng, nhìn nàng mắng có nhiên là sáng khoái, nhưng có lúc lại không vui sướng như vậy, như là khi mắng người đại diện. Từ tỷ lúc trước chú ý tới Sinh Khương Lão Tửru, ngẫu nhiên vào lúc tâm tình bức bối lại lật một ít bình luận nàng mắng công ty và những ngốc điệu, còn cười ha ha chia sẻ với trợ lý khác, kết quả quay đầu đã nhìn thấy nàng đang mắng mình, Từ tỷ thật là vô ngữ cứng họng, Hề Thiếu Nguyên cũng dờ khóc dở cười.

Còn có tình huynh đệ không phải plastic, là tình bằng hữu chân thật, ngẫu nhiên cũng sẽ bị bản phá như thế. trên cơ bản chỉ cần ai làm ra hành vi có hại với hần, bao gồm nhưng không giới hạn những nguy hại về thanh danh, thân thể, ích lợi văn vận, đều sẽ bị Sinh Khương Lão Tửru trào phúng, xem trình độ tiến hành lãnh ngôn lãnh du, châm chọc tinh tế, công kích nhục mạ tinh thần, nói móc trường kỳ văn văn.

không chỉ Hề Thiếu Nguyên, ngay cả Từ tỷ, người đại diện của Hề Thiếu Nguyên và một đám trợ lý đều ấn tượng khắc sâu với Sinh Khương Lão Tửru. Nhưng mà nguyên nhân nàng làm Hề Thiếu Nguyên nhớ rõ là bởi vì nàng gây ra chuyện lớn.

Trong vòng fan đông đảo, không thể thiếu fan nào tàn đầu óc không rõ ràng lắm hoặc là thích gây sự, đặc biệt là tuổi còn nhỏ lại không hiểu chuyện, khi mình tình thay đổi hình tượng cần nâng cao mức độ cổ vũ quốc dân và hảo cảm của người qua đường, cũng rất dễ dàng bại hoại thanh danh và hảo cảm. Mà Sinh Khương Lão Tửru tựa như kéo quái, kéo toàn bộ những kẻ nhảy nhót thích gây chuyện nhất đến Weibo của mình rồi đóng cửa lại nhào lên, không biết chọc tức bao nhiêu người chạy mất, đoạn thời gian đó, trang đề tài của Hề Thiếu Nguyên an tĩnh không ít.

Advertisement / Quảng cáo

một tay xé mấy trăm fan nào tàn, thao tác thật sự quá cay, nhưng mà không chỉ như thế, nàng còn gây đại sự ra tay xé fan cuồng.

Cái gọi là fan cuồng, chính là fan đáng sợ nhất, điên cuồng nhất, theo dõi rình coi quỷ rầy thậm chí thương tổn thân tượng, cái gì cũng làm ra được. Gặp gỡ loại fan cuồng này, đối với mình tình ph cũng không có biện pháp gì tốt, là mình tình hay là fans chỉ có thể lấy khiển trách làm chủ, hô hào mọi người lý trí. Nhưng Sinh Khương Lão Tửru thì không, nàng chính diện xổng ra.

Có một lần Hề Thiếu Nguyên gặp fan cuồng chụp ảnh, vì thấy hần, làm ra hành vi đuôi xe chặn xe, đâm hông cả xe hần.

Sau đó công ty đã phát ra thanh minh, fans sâu đo nghiêm khắc khiển trách, việc này tất cả mọi người đều cho rằng cứ như vậy đi qua. Nhưng Sinh Khương Lão Tửru tìm thân phận mấy người này, treo lên nhục mạ, việc này lúc trước một lần nhào đến ồn ào huyền ảo, mấy fan cuồng đó cuối cùng không thể không đứng ra xin lỗi, sau đó một thời gian rất lâu Hề Thiếu Nguyên cũng không gặp phải fan cuồng quỷ rầy.

Bởi vì việc này, người đại diện của hần còn định liên hệ với vị lực sĩ này, hỏi xem nàng làm thế nào tìm ra thân phận mấy người kia, đối phương trả lời: “Trong nhà có tiền, nhờ người tìm.” Người đại diện Từ tỷ còn hỏi nàng muốn làm chương nhóm fan hay không, giúp Hề Thiếu Nguyên quan tâm một chút các fan phía dưới, kết quả đối phương nói: “không cần, fan của Thiếu Nguyên ca ca phần lớn là ta bôi đen, ta không thích họ.”

Phi thường cao lãnh, phi thường khốc.

Sau đó Từ tỷ nói với hần, tuy rằng là fan độc, nhưng lý trí lại phi thường yêu hần. Bởi vì nàng không tiến vào trong nhóm fan của Hề Thiếu Nguyên, không hợp với các fan của Hề Thiếu Nguyên, khi nàng nhục mạ những người gây bất lợi với Hề Thiếu Nguyên, đối phương sẽ không bởi vì nàng giận chó đánh mèo Hề Thiếu Nguyên, bởi vì các fan của Hề Thiếu Nguyên cũng phi thường chán ghét Sinh Khương Lão Tửru này, thường xuyên tổ chức thành đoàn thể mắng nàng, xa lánh nàng.

Cho nên nói, nàng ở trong vòng fan có tiếng là có lang.

Hề Thiếu Nguyên gặp rất nhiều fan, có đôi khi một fan nói thích hần, tuy rằng hần cảm tạ, nhưng trong lòng không có xúc động gì, bởi vì loại này thích tuy rằng thật, lại không thể lâu dài, rất có thể qua một thời gian là quên mất. Mà những fan tình tinh rất cao, phần lớn đều ở trong hội nhóm, các nàng nói thích hần, nhưng phần lớn chính là thích vui về nào nhiệt cùng với rất nhiều người chung sở thích, thích chính là trào lưu theo hội nhóm. Chỉ cần đặt các nàng

trong vòng này, cho dù ngay từ đầu chỉ thích bình thường, chung quanh đều tiếp xúc với người cùng sở thích, cũng sẽ thực nhanh bị loại cuồng nhiệt này cảm nhiễm.

Các nàng yêu hấn, hay là lấy danh nghĩa hấn cùng nhau tạo nên một giá trị hình tượng? Còn là loại giá trị dễ cùng chế tạo não nhiệt và vui vẻ phù phiếm? Tóm lại phần lớn không phải thật sự yêu hấn, bởi vì kỳ thật các nàng cũng không thật sự hiểu hấn, nếu đi ra khỏi ‘ hình ảnh ’ tốt người khác xây dựng, đại khái sẽ có rất nhiều người thoát fan, đây là thái độ bình thường.

Mình tính là một chức nghiệp ngân nắp lượng lệ, có nhiều người yêu thích như vậy, nhưng đối với Sinh Khương Lão Tửu, lần đầu tiên Hề Thiếu Nguyên cảm nhận được một loại ‘ thích ’ chấp nhất đến khiến người ta có chút kinh hãi.

Trước khi biết Khương Vũ Triều chính là Sinh Khương Lão Tửu, Hề Thiếu Nguyên định nghĩa nàng chính là một fans tương đối đặc biệt, có vẻ thực hưng còn làm theo ý mình.

Mà hiện tại, Hề Trác Ngọc hồi tưởng chính mắt nhìn thấy Khương Vũ Triều, cảm thấy, giống như không hưng như từ trước vẫn tưởng tượng? Còn là nữ hài tử thực ổn như.

Trong lòng các loại cảm xúc phức tạp, Hề Trác Ngọc hơn nửa đêm hồi tưởng lại những việc này, có vẻ ngủ không được, khoác áo khoác đứng dậy đi ra ngoài. Người hầu bị kinh động, vội vàng chạy ra dò hỏi có gì phân phó.

Hề Trác Ngọc lắc đầu, “không có việc gì, ngủ đi.” hấn xưa nay như vậy, người hầu cũng đã quen, mắt thấy hình như chủ tử có tâm sự đi xuống cầu thang, con chó canh giữ ở ngoài cửa đuổi theo bước chân hấn, cọ cọ, bới hấn cùng nhau đi về phía gác cao cách đó không xa.

Gác mái ở chỗ rất cao, từ trên đó có thể nhìn xuống nhìn rất nhiều kiến trúc trong Lạc Đô. Mọi âm thanh đều tĩnh lặng, một mảnh tối đen, nhìn không thấy ánh đèn, đi vào thế giới này đã nhiều năm, hấn sớm quen thuộc. Hề Trác Ngọc lại đột nhiên nghĩ đến, Khương Vũ Triều hình như còn chưa tới bao lâu, nàng giờ đã quen sao? một tiêu cô nương, trời xa đất lạ, cái gì cũng không rõ ràng, trong lòng sẽ sợ hãi sao?

Hình như không đúng, trước kia nàng rất hưng, hình như cũng không sợ người nào.

Tối nay vừa lúc chính là đội trưởng đội hộ vệ Hữu Vô tuần tra ban đêm, gặp chủ tử khó ngủ ra ngoài hứng gió lạnh, Hữu Vô tiến lên thăm hỏi vài câu.

“Chủ tử, khó được gặp người không ngủ được, có phải thân thể không thoải mái không?” Hữu Vô hỏi.

Hề Trác Ngọc: “không, chỉ là..... suy nghĩ một người.”

Hữu Vô tức khắc lộ ra ánh mắt vi diệu, “Chủ tử ngài là nghĩ đến Tiêu tam tiêu thư đi.”

Hề Trác Ngọc: “.....?” Phải không, vì sao hấn biết?

Đại khái là bởi vì ban đêm là thời gian thực thích hợp nói chuyện liên quan đến tình cảm, Hề Trác Ngọc lại là chủ tử thực khoan dung, Hữu Vô nhìn không được bắt đầu nói với hấn, “Chủ tử, người định khi nào cưới Tiêu tam tiêu thư về? Kỳ thật bảy giờ lời đồn đãi cũng đã gần như bình ổn, nói nửa quả phụ tại giá cũng rất nhiều, huống chỉ là tái giá sau khi hòa ly, ngài cũng không cần có nhiều băn khoăn. Dục Vương tiêu tử kia, mạnh mẽ nói cái gì không để bất kì kẻ nào cưới Tiêu tam tiêu thư, ừ, chúng ta chẳng lẽ còn sợ hấn sao!”

Hề Trác Ngọc nâng tay lên: “Từ từ, ừ? Vì sao ta muốn cưới Khương..... Tiêu Cẩm Nguyệt?”

Advertisement / Quảng cáo

Hữu Vô kinh hãi: “không phải sao chủ tử, chẳng lẽ ngài cần bản chỉ chơi đùa mà không muốn phụ trách?”

Hề Trác Ngọc đầu đầu: “Ta chơi cái gì?”

Hữu Vô nhìn chăm chăm Hề Trác Ngọc dùng một loại ánh mắt ‘ không thể tưởng được chủ tử phúc hậu và vô hại lại không có chân tâm, không có trách nhiệm như vậy, làm ta thật ngoài ý muốn ’. Hề Trác Ngọc ôm chó của mình, dưới cái nhìn chăm chú của huynh đệ ở chung nhiều năm, cảm thấy một trận mờ mịt.

Hữu Vô: “Chủ tử, người cảm thấy Tiêu tam cô nương thế nào?”

Hề Trác Ngọc: “Ta cảm thấy nàng kỳ thật rất tốt.”

Hữu Vô: “Người cảm thấy nàng đặc biệt sao?”

Hề Trác Ngọc: “Là rất đặc biệt.....” Rốt cuộc nhiều năm như vậy hấn cũng chỉ phát hiện một đồng hương này, hơn nửa còn rất có sâu xa.

Hữu Vô đáp một chương: “Vậy không phải được rồi! Còn chờ cái gì, nhanh cưới người về a, đừng chờ mất đi mới biết hối hận!”

Hề Trác Ngọc càng đầu đau, “Được rồi, không cần hồ ngôn loạn ngữ, tuy ở trong lòng ta, nàng tương đối đặc biệt, nhưng ta đối với nàng cũng không có tình yêu nam nữ, ta cũng sẽ không cưới nàng.” Đại khái đối với hấn, nàng cũng không có tình cảm nam nữ, chỉ là tình cảm của fan với idol thôi.

Hữu Vô về mặt phức tạp, trong đôi mắt sáng ngời đều là đau lòng —— đây là mạnh mẽ nói cái gì nha! Vài vốc ngư tử trần quý đưa thành đôi, viết thư tình còn chuyện môn cho vào tráp đưa qua, lại tặng chó, gặp lên dưới ánh trăng, đã như vậy còn bảo với hấn mấy câu không thú vị, không phải nói nhầm sao.

Chủ tử mạnh mẽ như vậy, sợ là không thể ôm được tức phụ về. Xem ra, vẫn phải để bọn họ làm trung phó tới hỗ trợ.

Ngày hôm sau, Hữu Vô truyền tin tức đến Minh Nguyệt Quan, nói chủ tử Ngọc Lăng Vương nhà mình lần này muốn tham gia vây săn mùa thu. hấn nghĩ chủ tử muốn đi, Tiêu tam tiêu thư cũng đi, hai người này không phải lại có cơ hội gặp mặt sao, cảm tình mà, đều là ở lâu thì sinh ra, gặp nhiều lần thì tốt rồi. Đến lúc đó tức phụ cũng ôm vào trong ngực, xem ngài ấy còn có thể mạnh mẽ hay không.

Ngày vây săn mùa thu là hoạt động dạo chơi ngoại thành hoành tráng hàng mà từ hoàng đế cho tới đủ loại quan lại cùng nhau tham dự. Mọi người buông chính kiến ngày thường ở trong triều, tụ tập bên nhau săn thú thưởng cảnh, bởi hoàng đế thả lỏng một chút, cảm thụ giao mùa và ý thú. Hậu cung đương nhiên cũng muốn đi, nếu các lão bà của hoàng đế muốn đi, quan viên đương nhiên cũng mang lão bà hài tử cùng não nhiệt, đây chính là ‘vòng giao tế của các thái thái’.

Khương Vũ Triều vừa nghe idol muốn đi thu săn, lập tức quyết định tiến đến đánh CALL. Idol tham gia hoạt động, nàng sao có thể không tiếp ứng. Cũng không biết lúc này một nhà Tiêu tướng quốc kia có nguyên ý đưa nàng đi không.

Khương Vũ Triều tính toán có phương pháp nào có thể làm cho bọn họ đáp ứng, riêng tìm một ngày về tướng phù thỉnh an, trước nhắc việc này với Tiêu tướng quốc.

Sau đó Tiêu tướng quốc liền một ngụm đáp ứng.

Khương Vũ Triều: “.....?” Dễ dàng như vậy sao?

Nàng có vẻ không hiểu tươi cười trên mặt Tiêu tướng quốc, lại nghe thấy hấn như vô ý thức cảm thán: “Nghe nói Ngọc Lăng Vương lần này cũng muốn đi a, tuy rằng dung mạo khí chất của hấn đều tốt, nhưng cung tiễn săn thú lại không am hiểu, lần này sợ là không lấy được thứ hạng cao.”

Lời này Khương Vũ Triều không thích nghe, ai nói idol của nàng không tốt! Ai nói idol của nàng không được?!

“Ngọc Lăng Vương chân nhân bất lự tướng, không phải chàng làm không được, chỉ là không muốn làm mà thôi.” Khương Vũ Triều nỗ lực áp lực một chút, mới không đương trường khoe khoang một hồi cầu vòng rầm chó.

Tiểu tướng quốc đôi mắt nhử lại, cười cho qua chuyện.

Tối ngày vây săn mùa thu, mọi người mừng mừng cuồn cuộn đi vào dưới chân núi phải tây hai mươi dặm ngoài thành Lạc Đô, dựng trại đóng quân vây quanh một tòa hành cung đã quét tước sẵn. Hành cung là Đế hậu cư trú, còn lại hoàng đế thả lỏng một chút, một phen tửu thập xong, thu săn bắt đầu, hoàng đế ngồi ở trên đài cao, nhìn phía dưới một đám hoàng tử và công tử đại thần ăn mặc trang phục săn bắn.

Dục Vương sắc mặt lạnh thấu xương, thân hình đĩnh đạc, trong một đám nhi tử thập phần nổi bật. Hoàng đế nhìn hấn trong chốc lát nói: “Năm nay hấn vẫn là Dục Vương đoạt được phần thưởng ngày cuối cùng.”

Trong mấy ngày thu săn, ngày cuối cùng còn có thi đấu, đua xem ai có thể săn được nhiều con mồi quý hiếm hơn, hai năm trước đều là Dục Vương được thứ nhất.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này Tiêu tướng quốc cười tìm tâm nhìn Ngọc Lăng Vương ngồi một bên nói: “Ngọc Lăng Vương sao không xuống dưới thử xem?”

Hề Trác Ngọc thấy hoàng đế và những người khác đều nhìn về phía mình, vừa mới chuẩn bị thoái thác giống năm rồi, lại nghe Tiêu tướng quốc nói “Tiêu nữ Cẩm Nguyệt thập phần ngưỡng mộ Ngọc Lăng Vương, lúc trước còn nói với ta, Ngọc Lăng Vương nếu nguyện ý, nhất định là có thể tỏa sáng rực rỡ.”

Tiêu tướng quốc lời này, đương nhiên là thử, hẳn từ chỗ Tiêu phu nhân biết được Ngọc Lăng Vương và nữ nhi Tiêu Cẩm Nguyệt khả năng có tư tình, lòng có nghi ngờ, liền quyết định thử xem Ngọc Lăng Vương không thích tham dự thu săn, hôm nay xem ra cũng không chuẩn bị thi đấu, nếu hẳn thật có tâm tư với Cẩm Nguyệt, nghe ông ta nói như vậy khẳng định sẽ phải tỏ vẻ.

Hề Trác Ngọc: “.....” A, fan cứng nhiều năm có từng nói như vậy sao? thật là một phần tín nhiệm quá trăm trọng.

Hề Thiều Nguyên thật lâu trước đây, chính là idol tốt không đánh lòng làm fans thất vọng

Hề Trác Ngọc theo bản năng nhìn nhìn dài cao của nữ quyền cách đó không xa, vừa vận đối diện Khương Vũ Triều ánh mắt tỏa ánh sáng. Tuy rằng không nghe hấy bên này nói chuyện, nhưng ánh mắt này nàng giống như chứa đầy chờ mong.

Hề Trác Ngọc chần chờ một chút, đứng lên, “Ta đây lần này cũng tham gia đi.”

Hoàng đế: “..... đi thôi.” Tiêu tử thú mỗi lần thu săn đều nói không muốn chui vào trong rừng lán lộn, kết quả hiện tại nghe thấy có nương người ta nói một câu liền sửa chủ ý, tiêu tử thú!

PS: Tóm lại ta ko thể hiểu nổi cái tình cảm của fan và idol.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 93: Không xong, Thuần Hi quận chúa xảy ra chuyện rồi

Hề Thiều Nguyên hiện giờ cảm thấy đây chính là tham gia một cuộc thi hát, thấy các tuyển thủ dự thi khác đều đã chuẩn bị thể hiện tốt, muốn được lão bản cũng chính là hoàng đế coi trọng, còn hẳn không quá muốn tham gia, nghĩ ở một bên lười biếng, kết quả các fan ở dưới chờ mong hẳn lên sân khấu một lần.

Cũng được, tới một lần đi, làm thần tượng cũng không thể quá lười biếng, loại thể hiện này chính là phát cho fan một đợt phúc lợi.

Đôi xong trang phục, Ngọc Lăng Vương Hề Trác Ngọc dắt ngựa đi ra, lập tức trở thành một người lóa mắt nhất trong đám nam tử kia, khán đài nữ quyền càng xảy ra xôn xao, không ít nữ quyền đều vút bỏ rụt rè, dựa vào lan can nhìn Hề Trác Ngọc phía dưới.

thật sự là Hề Trác Ngọc vốn dĩ đứng đầu về nhan giá trị, khí chất không giống bình thường, hơn nữa trang phục sắc bản quá đẹp, mặc vào eo nhỏ chân dài nhìn không sót cái gì, soái đến làm người ta đi không nổi. Cái eo này cũng quá gầy đi, làm người ta thật muốn ôm! Còn có cái chân này, a a sao lại dài như vậy, nhìn một chiếc giày này, lúc đá người độ cong khẳng định siêu đẹp.

Khương Vũ Triều thiếu chút nữa nhịn không được thét lên, tay theo bản năng sờ hoa trên đầu muốn hái xuống, ném sang, nhưng lý trí còn chưa hoàn toàn rời nhà trốn đi, vô cùng kịp thời mà ngăn cản hành vi này lại.

Bên này nữ quyền xôn xao quá nhiều, Khương Vũ Triều phản ứng cũng không phải kịch liệt nhất, cho nên không dẫn người khác chú mục, hiện tại giữa sân, hai người hấp dẫn nhất chính là Ngọc Lăng Vương Hề Trác Ngọc còn có Dục Vương.

“Ngọc Lăng Vương sao cũng tới”

“Đúng vậy, đây cũng khó có được.”

Mặc trang phục dĩ sẵn, những công tử đại gia cũng có chút hưng phấn thảo luận, còn có mấy người nhìn Dục Vương biểu tình lãnh khốc. Dục Vương và Ngọc Lăng Vương nháo mâu thuẫn đã sớm truyền khắp, hiện tại bọn họ đều cảm thấy Ngọc Lăng Vương thi đấu, khẳng định là hướng về phía Dục Vương.

Advertisement / Quảng cáo

Dục Vương chính mình cũng cảm thấy như vậy. hẳn ngồi trên lưng ngựa, nhìn Hề Trác Ngọc còn đứng bên ngựa, đuôi tay vuốt ve, trên cao nhìn xuống nói “Ngọc Lăng Vương muốn săn thú, cái gì cũng không mang theo? Người nuôi những súc sinh đó, lúc này chẳng lẽ còn không phải nên sử dụng đến sao.”

Hề Trác Ngọc quay đầu lại nhìn hẳn một cái, “Dục Vương nuôi súc sinh cũng không ít hơn ta. Ta nhớ rõ năm ngoái, Dục Vương mang liệp ung đi, chính là nó kia?” hẳn giờ tay chỉ một cái bóng đen xoay quanh ở không trung.

Dục Vương hừ một tiếng, siết hai ngón tay vào nhau, thổi ra tiếng huyết, con ung xoay quanh trên bầu trời tức khắc kêu một tiếng, bay xuống dưới đậu lên cổ tay mang bao da của Dục Vương.

Các quý tộc săn thú, đều thích mang theo các loại mãnh thú hung cầm, con ung này của Dục Vương khỏe mạnh hung lệ nhất, còn từng cùng hẳn lên chiến trường, thậm chí từng vô chết người. Liệp ung giống chủ nhân, dùng ánh mắt bên nhọn dịch ý nhìn chăm chăm Hề Trác Ngọc.

Hề Trác Ngọc dậm bàn đạp lên ngựa, ngồi ở trên ngựa cũng thổi tiếng huyết sáo, cơ hồ lập tức mấy con chó to từ doanh địa bên kia chạy tới, hình thể so với chó bình thường còn lớn hơn nhiều, nhìn qua cũng mười phần thông minh, Hề Trác Ngọc khom lưng thân mặt sở sở đầu từng con, “đi, ta dẫn các ngươi đi chạy.” hẳn tuy không tham dự thu săn, nhưng ngắm cũng thường mang theo đàn chó vào núi hoạt động một chút, mấy con này đặc biệt thích loại vận động này.

Dục Vương kéo kéo khoe miệng, nâng ung nói: “Ngọc Lăng Vương lại xem trọng những súc sinh này, cũng đứng ở trong núi bị mãnh thú ngăm đi mắt, rốt cuộc vào khu vực săn bắn, không phân rõ đó là người nuôi, nếu nhìn sai giết mất mấy con, Ngọc Lăng Vương cũng đừng đau lòng.” hẳn không có hảo ý nhìn những con chó to đó, ý trong lời nói là muốn giết chết mấy con cho hả giận.

Hề Trác Ngọc lại cũng không nhìn hẳn, vẫn cẩn thận vuốt đầu con chó, “không có gì phải lo lắng, so với chim của Dục Vương còn lớn hơn.”

nói xong hẳn cảm thấy có chút không đúng, đành phải bỏ thêm một câu: “Ta là nói chó của ta lớn hơn chim của Dục Vương.”

hắn không giải thích còn tốt, vừa giải thích, mặt Dục Vương đã đen rồi, hừ lạnh một tiếng quay đầu vào khu săn bắn.

“Ngọc ca, không nghĩ tới người còn biết tổn hại người khác a, thật là làm ta mờ rộng tầm mắt.” Lục hoàng tử cười ngửa đi qua, vẻ mặt kinh ngạc cảm thán.

Hề Trác Ngọc: Ta không phải, ta không có..... Ta thật không phải.

Thất hoàng tử cũng lao đến, “Ngọc ca, ta nghe nói huynh và hẳn đang tranh tam tiểu thư nhà Tiêu tướng quốc có phải không?”

Hề Trác Ngọc vừa nghe cái này, cảm giác càng đau đầu, đây là cái gì? hẳn rõ ràng không phải, cũng không có.

Hề Trác Ngọc: “không phải, đệ đừng nói bậy.”

Thất hoàng tử cười to: “Thẹn thùng cái gì, ta cô vũ huynh! Tam ca người họ không biết thương hương tiếc ngọc, Ngọc ca, khẳng định huynh tốt hơn.”

nói không thông, Hề Trác Ngọc cũng cười ngửa mang theo mấy con chó vào khu săn.

Thôi, thanh già tự thanh đi, hẳn nghĩ.

.....

“Dựa vào cái gì!” Thuần Hi quận chúa đá ngã một bình hoa, lại vung tay áo đập rớt cái bình ngọc, thét to: “Dựa vào cái gì là Tiêu Cẩm Nguyệt? Nàng có chỗ nào so được với ta? Trác Ngọc ca vì sao chọn nàng không chọn ta?”

“Thôi, con phát tỉnh tinh cái gì, chính là tính tình này, con chưa bao giờ chịu thu lễ, bây giờ tốt rồi, nháo đến như vậy, Hoàng Hậu điện hạ cũng không chịu nói tốt cho con.” mẫu thân của Thuần Hi quận chúa quát.

Thuần Hi quận chúa còn đang la hét, đá mảnh sứ vỡ trên mặt đất bay ra ngoài, “Hoàng Hậu điện hạ không phải đã nói già con cho Trác Ngọc ca ca, giờ lại đổi ý, sao bà ấy có thể như vậy! Mẫu thân, người đi nói với hoàng hậu, người bảo phụ thân đi nói với bà ấy!”

“Đủ rồi! Con còn ngại không đủ mất mặt! Con sống yên ổn cho ta, bị phụ thân con sủng không biết trời cao đất dày, nếu còn dám nháo ra chuyện, liền nhốt con lại!”

Thuần Hi quận chúa từ khi biết được mình sẽ gả cho Ngọc Lăng Vương làm Vương phi liền bành trướng kỳ cục, nơi nơi dáo dạt đắc ý mà khoe ra, cung yến trùng dương ở trong cung nháo với Tiêu Cẩm Nguyệt đến trước mặt Hoàng Hậu và hoàng đế, năng có chút sợ hãi, nhưng an tâm hai ngày lại thôi cũ này nầm. Ai biết trong cung đột nhiên truyền đến tin tức, nói việc của nàng và Ngọc Lăng Vương đã thất bại.

Chuyện này sao có thể nhện, Thuần Hi quận chúa nháo tới nháo đi, nháo đến mầu thân nàng tự mình đi chỗ Hoàng Hậu dò hỏi, rốt cuộc được biết nguyên nhân xác thực, nguyên lai là bởi vì Ngọc Lăng Vương chính mệnh nói không thích nàng, hơn nữa hẳn thích chính là Tiêu tam tiểu thư Tiêu Cẩm Nguyệt. Cái này thì càng không được, Thuần Hi quận chúa càng hận đến phát cuồng, ở trong phủ phát giận khắp nơi, nháo đến gà chó không yên.

Advertisement / Quảng cáo

thật vất vả và ngừng nghỉ hai ngày, tới thu sản, mầu thân của nàng ngăn chặn đó vạn dân dò, bảo nàng không cần gây chuyện, nhưng mà nàng lại không nghe lời, trực tiếp tới tìm Tiêu Cẩm Nguyệt, chuẩn bị xả giận cho mình.

Thuần Hi quận chúa bị nuông chiều hồng rồi, tính tình rất có chút vô pháp vô thiên, làm việc lại không màng hậu quả, nàng trực tiếp để hai nô tỳ thừa dịp Tiêu Cẩm Nguyệt lạc lại một mình bị miệng trời nàng tới doanh trường của mình.

Khurong Vũ Triều mới vừa nhìn theo idol khí phách hăng hái mà đi vào khu vực sân bắn, chuẩn bị về doanh trường nghỉ ngơi, ai biết đã bị hai nô tỳ thân thể khoẻ mạnh đè ép đưa vào doanh trường Thuần Hi quận chúa, lại bị ấn quỳ gối trên mặt đất.

“Tiêu Cẩm Nguyệt, người biết hôm nay vì sao ở chỗ này không?” Thuần Hi quận chúa năng mũi chân đá đá đầu gối Khurong Vũ Triều, lại ngồi xổm xuống dùng móng tay nhọn nhọn cào hai vết ở trên mặt nàng: “Bởi vì người đoạt đồ với ta, ta thực không cao hứng.”

“Các người đều đi ra ngoài, canh giữ ở xa một chút, đừng để người khác nghe được thanh âm tới đây.” Thuần Hi quận chúa cảm roi đứng lên, nói với hai nô tỳ kia.

Hai cái nô tỳ theo tiếng lui ra, trong doanh trường chỉ còn lại Thuần Hi quận chúa và Khurong Vũ Triều bị trói tay.

“Bang ——” Thuần Hi quận chúa không nói hai lời quát một roi lên người Khurong Vũ Triều, “Ai cho phép người đoạt Trác Ngọc ca ca với ta? Người loại nữ nhân này có tư cách gì treo cao Trác Ngọc ca ca của ta?”

Khurong Vũ Triều không thể kịp thời né tránh, cứ thế ăn một roi. Nàng mới vừa bị hai nô tỳ ấn quỳ trên mặt đất, đầu gối đập mạnh xuống, nhất thời còn chưa bình phục lại.

Thuần Hi quận chúa cho nàng một roi lại mắng: “Hôm nay ta phải đánh chết người, còn phải dùng dao rạch mặt người, sau đó ném vào trong rừng cho dã thú ăn, đến lúc đó xem người còn lấy cái gì tranh Trác Ngọc ca ca với ta!”

Khurong Vũ Triều hoàn qua một trận, không nói hai lời nhảy lên cho nàng ta một cước, gạt Thuần Hi quận chúa ngã xuống đất. Khurong Vũ Triều bị hai nha hoàn trói tay, chân lại không trói chặt. Nơi này tiểu thư đại gia đều yếu ớt, các nàng đại khái cho rằng trói tay là đủ rồi, nhưng Khurong Vũ Triều không phải Tiêu Cẩm Nguyệt, nàng có kinh nghiệm đánh lộn phong phú, lúc này tiến vào trạng thái, đánh không lại hai nô tỳ to khoẻ, chẳng lẽ còn đánh không lại một Thuần Hi quận chúa sao.

Tay tạm thời không thể động cũng không trở ngại nàng phát huy, thừa dịp Thuần Hi quận chúa ngã đập mông, nàng tiến lên không khách khí ngồi lên đầu Thuần Hi quận chúa, trực tiếp ngăn chặn cả khuôn mặt bao gồm miệng nàng, miễn cho nàng hô lên gọi nô tỳ bên ngoài tiến vào.

Hơn nữa cái động tác này tuyệt nhất ở chỗ cũng đủ ghê tởm người ta. Khurong Vũ Triều bất động như núi, tùy ý dôi tay Thuần Hi quận chúa gãy giữa như thế nào, cứ gất gao đè nặng mặt nàng ta, làm nàng ta không thể hô hấp.

Chờ đến lúc người gãy giữa chậm rãi yếu dần, nàng mới đứng lên, nhìn Thuần Hi quận chúa run rẩy trên mặt đất. Nàng nhanh chóng tìm được một cây dao ở trên án ki bên cạnh, cắt dây thừng trên tay, sau đó cời giày của Thuần Hi quận chúa, kéo xuống nhét vào miệng nàng ta, bịt kín mít, dùng dây thừng vừa cắt, trói miệng cùng với tay chân nàng ta.

Chi khoảng nửa khắc, hai người liền đổi vai, Thuần Hi quận chúa kiêu ngạo biến thành cái dạng mặc người xấu xí. Nàng ta rốt cuộc từ trong hít thở không thông thoáng văng tỉnh lại, phần nộ lại ghê tởm kêu ô ô, lại kêu không ra tiếng.

Khurong Vũ Triều thờ hồn hên mấy hồi, giật giật vai lưng bị quát roi, túm chặt tóc Thuần Hi quận chúa, thấp giọng ở nàng bên tai âm trầm trầm nói: “Người định thịt ta? A? thật lâu không ai dám làm gì ta.”

“Người vừa rồi nói muốn giết ta?” Nàng nhặt một tấm ván gỗ to bằng bàn tay bên cạnh, “Người yên tâm, ta không giết người, giết người là phạm pháp, nhưng ta muốn chơi một chút với người.”

Thuần Hi quận chúa miệng bị nhồi phồng lên, nàng vận vẹo gãy giữa trên mặt đất, trong mắt đều là lửa giận.

Khurong Vũ Triều lại cầm lấy dao, nhắm ngay ngực nàng. Thuần Hi quận chúa lúc này rốt cuộc biết sợ hãi, trong ánh mắt toát ra hoảng hốt. Nàng lúc trước khinh khinh xảo xảo nói muốn giết người, khẳng định không biết lúc từ vong ụy hiệp buông xuống trên người mình, là đáng sợ như vậy. Nàng muốn nói nếu mình xảy ra chuyện, phụ thân và mầu thân khẳng định sẽ không thiện bãi cam lưu, nhưng lại chỉ có thể phát ra thanh âm hàm hồ.

Khurong Vũ Triều dùng dao rạch vấy áo Thuần Hi quận chúa, đem một thân lành lặn to lụa xé rách tung toé, bao gồm yếm và quần lót đều xé rách, lộ ra da thịt trắng nõn.

Thuần Hi quận chúa mở to hai mắt nhìn, mặt đỏ lên, không biết là bởi vì phần nộ hay là ngượng ngùng, nàng bắt đầu sợ hãi trốn ra sau.

Khurong Vũ Triều cầm lấy tấm ván gỗ: “Người vừa rồi không phải thực hung sao?” Bang một cái ở trên người Thuần Hi quận chúa, lưu lại một mảnh vết đỏ.

Thuần Hi quận chúa một bộ đáng bị lăng nhục, dù trước mặt là đều là nữ tử, nàng cũng sắp xấu hổ và giận dữ mà chết. Khurong Vũ Triều dưới ánh mắt của nàng không chút nào nương tay, véo ra vô số vết đỏ ở cổ đùi ngực, lại dùng tấm ván gỗ đánh vào bên ngoài miệng, làm miệng nàng bị đánh đến đau bùng một mảnh, lại kéo roi búi tóc nàng.

“Làm chuyện sai, nên chịu giáo huấn, biết không?” Khurong Vũ Triều đề thấp thanh âm nói ở bên tai Thuần Hi quận chúa, ngữ khí lạnh lùng mà chế cười. Thuần Hi quận chúa cả người run rẩy, ánh mắt nhìn về phía nàng có hận và phần nộ, còn có sợ hãi.

“Người cho rằng thân phận cao quý?” Khurong Vũ Triều dẫm lên mặt nàng, cầm lấy roi, “Hôm nay ta tới dạy người một lần, cái gì gọi là hối hận không kịp.”

Advertisement / Quảng cáo

Thuần Hi quận chúa người này, Khurong Vũ Triều từng nghe nói, cũng nàng phát sinh mâu thuẫn, nàng càng hỏi thăm thêm. Nhưng chung quy nàng còn mang theo một chút tư duy theo quán tính của xã hội pháp trị, không nghĩ tới người này sẽ trực tiếp thô bạo như vậy. Được, nếu đã phát triển thành như vậy, thành thật bị đánh không phải nàng có thể nhện, vậy không nhện.

Hôm nay trận này, các nàng sống núi kết thù lớn, vì tránh cho quận chúa thiên chân ác độc trả thù, nàng chỉ có thể ở chỗ này cẩn thận tính sổ, tốt nhất làm cho nàng ta ngay sau nhìn thấy mình liền nhớ tới tra tấn thống khổ hôm nay, nghe thấy tên nàng liền sợ hãi, hoàn toàn không dậy nổi tâm tư trả thù. Nếu không dù sau này bị trả thù, hiện tại nàng cũng đã đôi đủ, khẳng định nàng sẽ trở thành ác mộng cả đời của vị quận chúa này.

Canh giữ ở ngoài lầu trại cách đó không xa, nô tỳ thường thường nhìn lầu của Thuần Hi quận chúa, mắt thấy thời gian chậm rãi qua đi, bên trong còn không có ai ra, có nô tỳ do dự dự, muốn tiến lên xem. Nếu người thật sự bị chết, chỉ sợ phải trước tiên chuẩn bị sẵn sàng. Thuần Hi quận chúa từ trước vì hà tiện giết nô tỳ, cũng là các nàng xử lý, nhưng lần này người đó không thể so với nô tỳ, tuy rằng chủ tử nói có thể trực tiếp ném vào trong rừng già là bị dã thú ăn, nhưng dù sao cũng là chuyện trái với lương tâm, các nàng cũng có chút lo lắng đề phòng.

“Quận chúa?” Nô tỳ đứng ở ngoài lầu cẩn thận hỏi, nghe bên trong doanh trường truyền đến thanh âm nữ nhân hều ô ô. Trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nàng nghĩ còn tốt, người còn chưa chết.

Trước mắt bỗng nhiên có hắc ảnh chợt lóe, một người từ trong lầu bị đẩy ra, nện xuống nàng g. Người nọ nước mắt nước mũi giàn giụa, tóc tai tán loạn, quần áo rách nát, trên người lại tràn đầy vết đỏ, chân mềm oặt trên mặt đất. Hai nô tỳ kinh hãi, thất thanh hô: “Quận chúa?!”

Cùng lúc đó, Khurong Vũ Triều cũng từ nhảy ra khỏi lầu, nhân lúc hai nô tỳ hoang mang lo sợ hết sức đỡ Thuần Hi quận chúa, nàng đã chạy ra ngoài.

Nàng vừa chạy vừa la lớn: “không tốt, Thuần Hi quận chúa đã xảy ra chuyện! Mau tới! Thuần Hi quận chúa đã xảy ra chuyện!”

Kêu xong, nàng nghe thấy tiếng bước chân, nhân loạn mà trốn sau lầu, lại từ một lầu nhỏ khác rời đi. Đến nỗi Thuần Hi quận chúa bên kia có thể bị bắt gặp hay không, lại sẽ phát sinh cái gì, nàng cũng không thêm biết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Quyển 4 - Chương 94: Ngọc Lăng vương tức giận

Khương Vũ Triều rất bình tĩnh đi về doanh trướng, nô tỳ Lan Kiều nàng mang đi theo đã gặp đến không được, thấy nàng trở về, vội vàng chào đón: “Chú tử, người đi đâu, ta đã tìm khắp nơi cũng không thấy, lo lắng chết ta!”

Nàng thấy trước lúc sân thủ các vị hoàng tử, công tử đều rời đi, lại không tìm được chú tử nhà mình ở phụ cận, lo lắng xảy ra chuyện gì, muốn đi báo cho Tiêu phu nhân tìm xem, nhưng lại lo lắng vạn nhất chú tử nhà mình đi hẹn hò với Ngọc Lăng Vương, vậy bị gặp được thì cũng mất mặt, đang ở chỗ này không biết nên làm gì.

Khương Vũ Triều không nói, nàng trực tiếp tìm trong đám đồ vật mình mang đến, tìm ra một thanh trủy thủ, cảm thấy quá lớn lại ném về, thay đổi cái nhỏ hơn, cầm thử mấy chỗ, cuối cùng cột vào đùi mình. Làm xong nàng cảm thấy chưa đảm bảo, lại gỡ mấy cây trâm giấu ở để giày.

“đi lấy hộp trang sức ra cho ta.” Khương Vũ Triều phân phó.

Lan Kiều biết từ trước đến nay nàng vẫn có chủ ý, không dám nhiều lời, ôm hộp trang sức chạy tới. Khương Vũ Triều chọn lựa mấy cây trâm đầu bén nhọn, thử thử xong, vừa lòng cầm ở trên đầu mình. Nàng không thích cầm trâm, nhưng chuyện hôm nay nhắc nhở nàng, xã hội pháp trị còn có nhiều cần bả, càng đừng nói xã hội phong kiến, nơi này nô lệ đều là hợp pháp, giết người chỉ là tùy tâm của thượng vị giả, không nên quá sợ.

Nếu nàng có một cây trủy thủ, đối diện với hai nô tỳ to khỏe kia cũng sẽ không bị chế trụ dễ dàng, đương nhiên không phải nói nàng có thể đánh thắng được hai người, nhưng lúc ấy nàng chỉ cần kéo dài một lát, gây ra chú ý, sẽ không phát sinh chuyện về sau.

“Chú tử, ngài đây là làm sao?” Lan Kiều thật cẩn thận hỏi, nàng cảm giác có vẻ không thích hợp.

Khương Vũ Triều không có biểu tình gì, “Chuyện gì cũng không có.”

Quần áo có chút bẩn, cô tẩy áo còn có vài vết máu, nàng coi quần áo, tìm bộ mới để thay. Lan Kiều thấy nàng coi quần áo, chỗ vai lưng có vết roi sưng đỏ, hút một ngụm khí lạnh, “Chú tử! Ngài bị thương! Có phải ngài gặp chuyện gì hay không?”

Khương Vũ Triều: “Ta nói, chuyện gì cũng không có, không cần hỏi nhiều.” Đổi xong xiêm y, nàng mang theo Lan Kiều đi đến lầu của Tiêu phu nhân.

Advertisement / Quảng cáo

trên đường có không ít binh lính tuần tra, Lan Kiều có chút sợ hãi mà gắt gao đi theo phía sau Khương Vũ Triều, “Chú tử, bọn họ vội vàng làm gì vậy?”

Khương Vũ Triều: “không biết.” Mắt nhìn thẳng vào lầu Tiêu phu nhân, nói muốn thỉnh an, sau đó liền ở lại bên trong.

Lúc này thăm dạng của Thuận Hi quận chúa hẳn là đã bị phát hiện, chỉ xem nàng ta có lá gan thọc việc này ra hay không, thật muốn nói ra, chỉ sợ chờ lát nữa sẽ có người tới tìm nàng, nếu nàng ở chỗ Tiêu phu nhân, dù thế nào Tiêu phu nhân cũng phải đi theo nàng. Đến lúc đó hai bên mặt đối mặt, nàng lại không giết quận chúa, là đối phương làm ác trước, xác suất rất lớn là sẽ không có chuyện gì.

Nếu hôm nay không có việc gì, vậy hoặc là Thuận Hi quận chúa không dám nói, hoặc là người nhà nàng ta ngại mất mặt không dám nói. Như vậy, tạm thời nàng không có việc gì, cần lo lắng chính là về sau có thể bị trả thù hay không.

Vì tránh bị trả thù, khả năng nàng còn cần nghĩ biện pháp.

Thuận Hi quận chúa lúc này bị mang vào trong lầu của Lý phu nhân nẫu thân nàng, nẫu thân nàng nhìn thấy nàng như vậy, hốc mắt muốn nứt ra, hỏi: “đã xảy ra cái gì, có phải con h gặp kẻ xấu ay không?”

Thuận Hi quận chúa không đáp, Lý phu nhân lại ép hỏi hai nô tỳ áp vào: “Các người nói! không phải để các người trông nàng sao, sao lại phát sinh loại việc này?”

một nô tỳ ngập ngừng, không biết có nên mở miệng hay không, Thuận Hi quận chúa đầu tóc rũ rượi đột nhiên thét lên: “không cho nói!”

Lý phu nhân quát: “hói, bằng không trời các người lại, mang xuống trực tiếp đánh chết!”

Hai nô tỳ nhìn quận chúa hung ác, lại nhìn chủ mẫu Lý phu nhân mặt đầy tàn khốc, vẫn nhìn không được nói: “Là quận chúa nàng.....”

Thuận Hi quận chúa đột nhiên nắm lấy một bình bên cạnh, ném tới nô tỳ đang nói, “Nô tài đáng chết! Ta nói không cho nói!”

Nô tỳ đó kêu thảm thiết một tiếng, trên đầu tràn ra máu tươi, người mềm mại ngã xuống mất đất, thực nhanh đã hơi thở mỏng manh. Nô tỳ bên cạnh thấy đồng bạn ngã trên mặt đất kêu thảm, máu tươi chảy đầy đất, sợ đến cả người run rẩy, một chữ cũng nói không nên lời.

“Thôi, kéo các nàng xuống thu thập.” Lý phu nhân thấy thể đầu đầu không thôi, phân phó xong, lại ấn Thuận Hi quận chúa ngồi sang một bên, nhìn bên cô nàng có các loại vết đỏ, còn có vết thương trên người, “Con nói cho nương, rốt cuộc là ai làm, nếu thân phận tương đương, nhất định phải bắt hẳn cưới con.”

Thuận Hi quận chúa từ trước đến nay cao ngạo hung ác, bị hỏi đến sắc mặt vặn vẹo, cả người phát run, ngón tay siết vạt áo trắng bạch, “Đừng hỏi, nương đừng hỏi, không phải người nào, con không có!”

Dù Lý phu nhân hỏi như thế nào, nàng trước sau ngậm miệng không đáp, Lý phu nhân tức giận hung hăng cho nàng một cái tát, Thuận Hi quận chúa oán hận nhìn bà, vẫn ngậm chặt miệng, cuối cùng Lý phu nhân cũng không có cách nào, chỉ có thể xử lý đám người nhìn thấy, không thể xử lý cũng bịt miệng. Việc này tuy rằng không nháo đến mức mọi người đều biết, nhưng ngầm vẫn có người nói, Thuận Hi quận chúa tựa hồ gặp phải kẻ xấu, mắt trong sạch.

Khương Vũ Triều ngồi nửa ngày ở doanh trướng của Tiêu phu nhân, cũng không chờ được ai đến gọi nàng đi hỏi chuyện, lúc trời sắp tối, khu vực sân bắn bên kia truyền đến tiếng vó ngựa, có rất nhiều người hoan hô. Rốt cuộc nàng đứng dậy cáo từ, mang theo Lan Kiều đi khu sân.

Quả nhiên là các nam nhân vào khu sân bắn đã trở lại, mỗi người đều mang theo chiến lợi phẩm, chỉ là có nhiều hay ít mà thôi. Thấy được rõ nhất chính là Dục Vương, chiến lợi phẩm phong phú, đắp một đồng, khiến mọi người vây xem tâm tặc tán thưởng. Những người còn lại tuy rằng cũng có xuất sắc, nhưng đều bị hấn đoạt hết nổi bật. Khương Vũ Triều không nhìn Dục Vương một lần, nàng tìm một vòng ở đây, không phát hiện idol, ánh mắt liền đặt ở cửa ra của cánh nừng.

Nàng không nhìn Dục Vương, Dục Vương lại chú ý nàng, thấy biểu tình nàng nhàn nhạt, Dục Vương dẫn theo một con con mồi tự mình săn được đi tới, ném con vật máu chảy đầm đìa vào dưới chân nàng.

“Đồ chơi này cho nàng.” Dục Vương nói.

Khương Vũ Triều cả kinh, kinh ngạc nhìn hấn, nghĩ thầm nam chính câu bức này muốn làm gì? Lúc trước còn một vẻ hận không thể giết chết nàng, sao lại còn đưa đồ vật? Hay là thứ này có độc, ăn vào sẽ chết?

Nàng kéo váy né tránh máu bắn ra, ngửi khí thực hờ hững: “không cần, Dục Vương giữ lại tự mình ăn đi.”

Dục Vương: “..... Nàng tốt nhất là nên nhận lấy, đây là lần đầu tiên bốn vương tặng đồ cho nữ nhân.”

Khương Vũ Triều: “Dục Vương, phong hưu thư của ngài ta vẫn giữ, viết thật hay a, một câu ‘ ngày sau không được dây dưa ’ này, không biết ngài còn có nhớ không? Lần sau ta cho người sao một bản đưa về cho ngài nhớ lại một chút?”

Dục Vương: “.....” hấn nhin rồi lại nhin, mới không có mắng ra ác ngôn, chỉ hừ nhẹ một tiếng quay đầu đi rồi.

Thấy một màn như vậy, mọi người thần tình khác nhau. Bọn họ suy nghĩ cái gì, Khương Vũ Triều không biết, nhưng ánh mắt ghen ghét đến từ những nữ quyền chung quanh lại rất rõ ràng.

Khương Vũ Triều không quan những người này, đôi mắt nàng đều ở trên người Hề Trác Ngọc khoan thai tới muộn. Hề Trác Ngọc mang theo vài con chó to, dắt năm sáu con hươu trở lại.

Con mồi của người khác đều là chết rồi mang về, hấn lại tốt hơn, mang về sáu con hươu còn sống, đều dùng dây thừng trói cổ và chân, giống như mang tù binh trở về. Khương Vũ Triều vừa thấy liền phụt cười ra tiếng, từ khi gặp chuyện với Thuận Hi quận chúa, mặt banh ra rốt cuộc hòa hoãn xuống, tâm tình cũng bay lên.

Advertisement / Quảng cáo

Sức mạnh của idol chính là như thế, có thể tùy thời tùy chỗ nâng tâm tình nàng đang rơi vào sóng nhỏ bực bội lên trời cao.

Hề Trác Ngọc ở trong đám người nhìn thấy Khương Vũ Triều, thấy nàng dựa vào lan can nghiêng người, tươi cười đầy mặt, nhin không được cũng trả lại một cái tươi cười. hấn đã nghe thấy tiếng gào thét trong lòng fan cứng của mình.

“không ngờ Ngọc Lăng Vương lợi hại như thế, mấy con hươu sống này bắt được thế nào? Khó được trên người cũng không có vết thương.” một đám người vây quanh, Hề Trác Ngọc nghe các loại câu hỏi, cười chớp chớp mắt, “Đây đều là công lao của đàn chó to bên người này.”

Kỳ thật bên trong khu sân con mồi cũng không ít, đều là mấy ngày hôm trước đã cho vào, để cho bọn họ đám con em quý tộc bắt, mấy con hươu này lúc trước hình như còn được nuôi dưỡng một đoạn gian. Lúc Hề Trác Ngọc gặp chúng, cung tiễn cũng chưa lấy ra, mấy con chó đã vây quanh bắt được. Cho nên nghiêm khắc mà nói, mấy con hươu ngoan này cũng không phải hẳn bắt.

Mọi người cũng không biết những việc này, vây quanh hẳn khen ngợi, làm Dục Vương bên cạnh nhìn đến mặt đen xì.

Náo nhiệt qua, sắc trời cũng đã tối, mọi người về doanh trướng. Khương Vũ Triều ở chỗ idol hấp thu sức lực, lần thứ hai ý chí chiến đấu sức sôi, cảm giác mình có thể tiếp tục xé được ba Thuần Hi quận chúa.

Nàng trở lại doanh trướng của mình, nhìn thấy một nam nhân quen mắt chờ ở cách đó không xa. Đó là Hưu Vô, đội trưởng bảo tiêu của thần tượng, nàng biết.

“Tiêu tam cô nương đã trở lại.” Hưu Vô cầm theo cái túi tới đây, từ bên trong bắt ra một con thỏ tai dài, là thỏ hoang, còn tung tăng nhảy nhót.

“Gia chúng ta sai ta đưa tới cho ngài, hôm nay vận khí ngài ấy không tốt, đi vào trong rừng rất lâu chỉ gặp một đàn hươu, lại là chó bắt được, ngài chỉ tự tay săn được con thỏ này, nói là nhìn cũng coi như hoàn hảo, tặng cho ngài.”

Khương Vũ Triều: Má ơi idol thần tiên lại tặng đồ cho ta, sao hẳn tốt như vậy?/ Ta muốn chết, ta muốn điên rồi!

Nàng cảm động đầy cõi lòng mà tiếp nhận con thỏ, “Làm phiền người thay ta nói cảm tạ, ta thật sự rất cao hứng.”

Hưu Vô vui tươi hơn hờ đáp ứng, vừa mới chuẩn bị cáo từ, thấy Lan Kiều phía sau Khương Vũ Triều dùng sức nháy mắt ra dấu cho hẳn, hẳn liền không đi xa, chờ ở phụ cận. Quả nhiên trong chốc lát, Lan Kiều lặng lẽ tới. Hai người những ngày qua gặp tương đối nhiều, so với lúc trước quen thuộc hơn, Lan Kiều vừa tới liền nói thẳng nói: “Hưu Vô ca, đã xảy ra chuyện! Chủ tử chúng ta hôm nay không biết gặp chuyện gì, lúc nàng thay quần áo ta thấy trên bờ vai có một vết roi thật dài, hình như là bị ai đánh, nàng không muốn gây chuyện, ta cũng không hỏi được gì.”

Hưu Vô nghe thấy, háo gia hòa, có người đánh lảo bà của chủ tử, vậy chẳng phải là đánh chủ tử hẳn sao, việc này thật nghiêm trọng. Cho nên hẳn liền quay về chuẩn bị nói cho Hề Trác Ngọc.

Hề Trác Ngọc đi gặp hoàng đế còn chưa trở về, Hưu Vô run chân đợi đã lâu, ngồi không được lại đi ra ngoài hai vòng hỏi thăm tin tức, không hỏi ra cái nguyên do, đành phải quay về lều lớn. Lúc này Hề Trác Ngọc đã trở lại, đang ngồi ở bên cạnh chậu nước lau mặt rửa tay, thấy Hưu Vô tiến vào, đầu cũng không nâng hỏi: “Con thỏ đưa đi sao?”

Hưu Vô kêu a một tiếng, “Chủ tử, người còn quan con thỏ cái gì a!”

Hề Trác Ngọc: “Làm sao vậy?”

Hưu Vô: “Tiêu tam tiêu thư hôm nay bị người ta đánh, nha hoàn bên người nàng trộm nói cho ta, nói là một vết roi thật dài đau!”

Hề Trác Ngọc nhăn mi, buông khăn lau tay, “Có việc này? Ta đi xem.”

Trong doanh địa có chút ồn ào, đội tuần tra có rất nhiều người đi chung quanh, nhưng thấy Ngọc Lăng Vương, cũng không ai dám cản hẳn, để hẳn một đường thông thuận đi tới phụ cận doanh trướng Khương Vũ Triều.

“Ta không thể tùy tiện đi vào, vẫn nên đợi tại đây, đợi mọi người đi ra lại nói.” Hề Trác Ngọc rút cuộc nhớ tới việc kiêng kỵ này.

Hưu Vô: Đại lão gia nứt rề cái gì nha, vội vã tới, kết quả còn ngây ngốc chờ ở bên ngoài.

Cũng may không đến bao lâu, Lan Kiều đi ra, cũng nhìn thấy Hề Trác Ngọc và Hưu Vô, tức khắc kích động quay đầu nói câu gì vào bên trong. Khương Vũ Triều lập tức xốc rèm cửa lên đi ra.

Vị trí cái lều của Khương Vũ Triều có chút hẻo lánh, hai người ở trong một góc tối phụ cận nói chuyện, nơi xa mấy hộ vệ mắt nhìn thẳng đứng gác.

Người ở trước mắt, Hề Trác Ngọc phát giác mình không thể trực tiếp hỏi vết thương trên người nàng, đành phải không tìm lời nói mở đầu trước, “Con thỏ đó, cô có thích sao?”

Khương Vũ Triều cười với hẳn, “Là một con thỏ béo, mới vừa lột da để hầm, còn chưa nấu chín đâu, chờ lát nữa làm xong em cho người đưa một phần cho anh! Mùi vị khẳng định không tồi.”

Hề Trác Ngọc: “cô đem nó…… nấu?” hẳn thấy con thỏ rất đáng yêu, nghĩ nữ hài tử đều thích loại động vật nhỏ lông xù xù này, cho nên sai Hưu Vô đưa tới, ai biết nhanh như vậy đã thành một món đồ ăn trên mâm.

Khương Vũ Triều nhìn hẳn phản ứng, cũng cảm thấy hình như mình sai cái gì, “Hay là…… đó không phải cho em ăn? Là cho em nuôi……?”

Advertisement / Quảng cáo

Hề Trác Ngọc: “không phải, chính là cho cô ăn.” hẳn lập tức sẵn sóc che dấu chân tướng.

Khương Vũ Triều: “không, em biết rồi, là em không cảm nhận được ý tứ của anh.” Nàng đã khai quật ra chân tướng bị idol vui lấp.

Hề Trác Ngọc ho khan, “Đây không phải trọng điểm, tôi thì chủ yếu là muốn hỏi một chút, gần đây cô có yêu cầu hay khó khăn gì cần tôi hỗ trợ không?”

Khương Vũ Triều không chút nghĩ ngợi, “không có gì khó khăn.”

“Có phải có bị thương hay không?” Hề Trác Ngọc vẫn trực tiếp hỏi ra, “Nếu cô gặp khó khăn gì tôi có thể giúp được, tôi sẽ giúp cô, nếu là việc tư, không muốn tôi biết, vậy tôi xin lỗi cô.”

Khương Vũ Triều: “không không không, không có gì không thể để anh biết, chính là…… chính là hôm nay em bị Thuần Hi quận chúa mang đi, em…… ừm, đánh một trận với cô ta.”

Hề Trác Ngọc biết Thuần Hi quận chúa, có ấn tượng khắc sâu với tính tình và tâm tính nàng ta, cái gì cũng không cần phải nói, Khương cô nương khẳng định là bị nàng ta khi dễ. hẳn nhìn fan cứng Khương cô nương trước mắt, ra vẻ nhẹ nhàng còn miễn cưỡng tươi cười, trong lòng sinh ra áy náy. Thuần Hi quận chúa có tâm tư với hẳn, từ chỗ Hoàng Hậu hẳn đã biết, hiện giờ Thuần Hi quận chúa tìm Khương cô nương phiền toái, nguyên nhân khẳng định là bởi vì hẳn, vậy quả không được.

“Vẫn là tôi lên luy cô, yên tâm, việc này tôi sẽ xử lý, cô ta không thể xúc phạm tới cô nữa.”

Khương Vũ Triều là thật sự nhẹ nhàng mà không phải ra vẻ nhẹ nhàng, tươi cười chân thật hoàn toàn không miễn cưỡng: “không phải, ca ca anh nghe em nói, em không có việc gì, anh không cần mệt nhọc bởi vì việc này……”

Hề Trác Ngọc: “không, tôi sẽ phụ trách.” hẳn nói xong xụ mặt bước nhanh, cáo từ rồi đi.

Ngọc Lăng Vương tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 95: Cho em thêm thời gian mười giây đồng hồ để bình tĩnh

Khương Vũ Triều: Bé con của ta lúc tức giận cũng thật đẹp, lão công thật đáng yêu!

“Chủ tử, Ngọc Lăng Vương nói với người gì đó, có phải ngài ấy sẽ cho người hết giận không a!”/ Lan Kiều thấy nàng mang theo cười trở về, hưng phấn hỏi.

Khương Vũ Triều sung mặt: “Khẳng định là nguoi mặt báo đúng không? Lần sau không được.”

Lại nói trước kia Lan Kiều còn rất sợ chủ tử không thích phản ứng người này, nhưng ở chung lâu như vậy nàng đã hoàn toàn không sợ, chỉ cần là đối tốt với chủ tử, dù làm sai cái gì, chủ tử cũng sẽ không trách phạt, nhiều nhất chính là xụ mặt không để ý mà thôi, cho nên nàng không sợ.

“Được được, ta không dám nữa ~” Lan Kiều chỉ chỉ thịt thò hàm, “Chú từ người người thứ, thịt thò thơm quá a.”

Khương Vũ Triều: “A. Thịt thò.” Cho nên còn muốn đưa cho idol một phần hay không?

Ở trong mắt idol, năng thế nhưng là loại hình thích động vật nhỏ sao? Có chút hồ thẹn a. Khương Vũ Triều vừa hồ thẹn vừa nhấc cái nắp lên, chọc chọc thịt thò biến thành màu tương bên trong, gia vị cho đủ, hương vị quá thơm, không hổ là con thò idol bất, hương vị ngon hơn thò thường.

Các năng ở trong lều ăn xong, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng chó sủa.

Khương Vũ Triều bây giờ vừa nghe chó sủa liền phản xạ có điều kiện nhớ tới idol thiên sứ yêu chó nhà mình, lập tức vén rèm đi ra ngoài. Năng thấy bảy con chó to ở bên ngoài, le lưỡi với mình, idol không ở đây, chỉ có chó không có người.

Con chó dẫn đầu kia Khương Vũ Triều còn nhớ rõ, nó tên là Hắc Kim, là mẹ của Bánh Hoa Quế nhà mình. Hắc Kim tiến đến người người năng, ngẩng cổ cho năng nhìn. trên cổ nó buộc một ống trúc bị bịt kín bên trong có thư.

Lợi hại, idol thế nhưng còn phải chó tới đưa tin!

Advertisement / Quảng cáo

Khương Vũ Triều mở ra xem, sau đó lại nhìn nhìn những con chó này, không còn lời gì để nói. Chó xác thật là idol phải tới, nói là dùng để bảo vệ năng, bởi vì phải bọn họ vệ Hữu Võ tới đây thì có ảnh hưởng với năng, lại quá chói mắt, cho nên để đàn chó tới. hần đại khái cảm thấy Thuận Hi quận chúa cùng năng kết thù, sẽ không dễ dàng buông tha năng, cho nên phải ra bảy viên đại tướng này làm thủ vệ.

Nhưng mấu chốt là, phải tránh hấn bảo hộ thực chọc người chú ý, phải mấy con chó to còn không phải càng dẫn người chú ý?

Như Khương Vũ Triều nghĩ, doanh trưởng của năng vốn hào lảnh, sau khi mấy con chó to tiến vào trông giữ, đưa tới rất nhiều chú ý. Ban đêm cnày bởi vì sắc trời quá tối còn không sao, chờ đến buổi sáng người đến người đi, mấy con chó cùng với doanh trưởng của Khương Vũ Triều đã trở thành tiêu điểm.

“Kia không phải chó của Ngọc Lăng Vương sao? Sao lại canh giữ ở bên ngoài lều trại kia, đó là doanh trưởng của ai?”

“Hay là Ngọc Lăng Vương ở bên trong?”

“Người ở nơi này cái quan hệ gì với Ngọc Lăng Vương a?”

không chỉ có nữ quyến người nhà quan viên đi ngang qua, những tướng sĩ đứng gác cũng thẳng mắt nhìn, cũng nhìn không được đặt ánh mắt lên những cái con chó to đó. Trừ một Hắc Kim ở nằm ở trong lều bên chân Khương Vũ Triều, những con chó còn lại nằm ở bên ngoài, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

Đến Tiêu tướng quốc cũng bị mấy con chó này hấp dẫn, đi vào lều nói chuyện với Khương Vũ Triều. Ông ta vừa nói chuyện, đôi mắt còn vừa tìm những chỗ có thể giấu người bên trong lều.

Khương Vũ Triều: “.....” Thế nào, ngài còn tưởng rằng idol của ta trốn ở chỗ này?

Tiểu tướng quốc mang theo một chút tức nước vì diệu đi rồi, Khương Vũ Triều muốn đi khu sân gặp idol, năng nhắc người, Hắc Kim liền đi theo năng, chờ năng đi ra khỏi lều, những con chó còn lại cũng đi theo, bảy con chó xung quanh năng đi phía trước phía sau, nhìn qua khí thế kinh người. Ngay Lan Kiều nô tỳ bên người cũng chỉ có thể đi theo sau đàn chó.

Tuy rằng trên đường mọi người đều nhìn chằm chằm năng, nhưng Khương Vũ Triều có tố chất tâm lý gì, cần bán không sợ.

Bãi đất trống bên cạnh khu sân đã có không ít người tụ tập, có người sờ bản tên, có người dắt ngựa chỉ vào trong rừng nói cái gì. Khương Vũ Triều đến gần, nghe thâyá có người đang nói bọn họ phát hiện tung tích của gấu, đang chuẩn bị vào rừng săn.

Hôm nay Ngọc Lăng Vương không thi đấu, một thân ngấn nắp ngồi ở bên hoàng đế uống trà nói chuyện phiếm, trong sân Dục Vương độc lĩnh phong tao. Tuy rằng mặt mũi lớn lên không tồi, là nam chủ tiêu xúng, nhưng Khương Vũ Triều nghĩ đến nguyên tác mình đã xem, liền cảm thấy gia hỏa này muốn hại idol, đối với hấn dẫn theo mười vạn phần cảnh giác.

Dục Vương đánh ngựa đi đến gần Khương Vũ Triều, nhìn thấy những con chó bên người năng, trong mắt hiện ra chán ghét, hấn năng năng cầm, lớn tiếng nói: “Nữ nhân, nếu hôm nay ta săn một con gấu trở về cho năng, năng sẽ trở về tiếp tục làm Vương phi của ta.”

Nghe thấy hấn nói, mọi người đều sợ ngay ra. Còn Khương Vũ Triều bình tĩnh lớn tiếng nói với hấn: “Đương nhiên không được a, người đừng nằm mơ nữa.”

Mọi người: “???”

trên đài che nắng Hê Trác Ngọc: “Phụt.”

Thấy hoàng đế một lời khó nói hết mà nhìn mình, Hê Trác Ngọc uống ngụm trà, che dấu ý cười trên mặt.

Hoàng đế: “Kỳ cục!” Cũng không biết là đang nói ai.

Dục Vương phát hiện chính mình ăn nói khip nép như thế, vẫn bị cự tuyệt, tức giận đến không được, sắc mặt lạnh lùng: “Người nói cái gì?”

Khương Vũ Triều liền không chút do dự lại cự tuyệt một lần nữa.

Dục Vương giận dữ: “Người là vì Ngọc Lăng Vương cự tuyệt ta?”

Khương Vũ Triều: Hắc, diễn tình này đột nhiên tự mình thêm diễn cái gì, lời ca ca ta lên sân khấu làm gì? không thêm, chúng ta không thêm, ôm ca ca đi không thêm dính dấp với loại người này.

Dục Vương đến gần Khương Vũ Triều, hạ giọng, tà mị cuồng quyền hỏi năng: “Ta có chỗ nào không so được với hấn, hử?”

Khương Vũ Triều: “Đầu tiên là mặt. Chẳng mỹ mạo thần nhan, cử thế vô song, cái này mọi người rõ như ban ngày không thể đi nghị đúng không, sau đó là tính cách của chàng, làm người dầy rộng tâm tính thiện lương có thể suy nghĩ cho người khác, còn yêu quý động vật nhỏ, thích chó..... Cả người đều là ưu điểm đếm không hết, nói cho ta, người lấy đâu ra tự tin so với chàng, hử?” Năng nói xong bày ra biểu tình tà mị cuồng quyền giống hết Dục Vương.

Dục Vương lần đầu cảm thấy cái cười tà mị này phi thường ghê tởm, thậm chí có chút muốn ói. hấn quay đầu tránh ra, tuần tra một chút mức độ cảm tình chếch đi, xác thật chưa có. Nếu không chếch đi vậy trạng thái vua nịnh nọt này của Tiểu Cẩm Nguyệt là sao thế?

“Hệ thống, người có phải lại đang chơi ta không? Độ chếch đi kỳ thật đã trăm phần trăm đúng không? nữ nhân Tiểu Cẩm Nguyệt này không phải đã cùng Hê Trác Ngọc lăn vào nhau đi?”

—— “không có nga, bọn họ vẫn là tình yêu nam nữ thuần khiết ~”

“A, cái gì tình yêu nam nữ thuần khiết, ta không tin.” Giữa nam nữ nào có cái gì cảm tình thuần khiết, khẳng định là hệ thống rách nát lại lừa hấn.

Hệ thống xanh hoá: thật oan nha.

—— “Được rồi, người không tin thì thôi.” Hệ thống xanh hoá nói.

Dục Vương: xxx.

Advertisement / Quảng cáo

Dục Vương đương nhiên sẽ không thôi như vậy, một ngày này quả nhiên hấn sản về một con gấu, làm ra một hồi nổi bật, sau đó mang theo thịt gấu đi tìm Khương Vũ Triều.

“Thế nào, năng nên hồi tâm chuyển ý đi.”

Khương Vũ Triều hoài nghi khả năng đầu óc hấn có vấn đề, nghe không hiểu tiếng người. “Ta nói rồi, không.”

Nhưng mà hệ bá đạo có một đặc điểm to đúng chính là tự cho là đúng, cũng không nghe người khác nói chuyện mình không muốn nghe.

“không?” Dục Vương cười lạnh: “Bổn vương không chấp nhận nặng nhiều lần cự tuyệt như thế, đi theo ta.”

hắn gờ tay lập tức ôm Khương Vũ Triều lên, kiêng cả người lên vai đi về phía doanh trướng của mình. Nhưng hắn còn chưa đi ra ngoài hai bước, đột nhiên kêu lên một tiếng, làm Khương Vũ Triều ở trên vai ngã xuống. Khương Vũ Triều cảm thấy thủ dính máu trong tay, vừa rồi nặng đúng chủy thủ buộc ở cánh tay này đâm vào móng nghi phạm.

Đàn chó phản ứng lại, lộ ra hung ác, nhanh chóng ngăn ở trước mặt Khương Vũ Triều. Tiếng rít gào và tiếng rống giận kinh thiên động địa, dẫn tới một đám binh lính đóng giữ. Bọn lính khăn trương chạy tới, liền thấy trên móng Dục Vương đã có một mảnh.

Việc này thực nhanh trở thành trò cười, đều truyền là Dục Vương muốn cưỡng bách người ta, kết quả cưỡng bách không thành còn bị thương.

.....

“Đây là sao lại thế, nếu muốn dây dưa như vậy, lúc trước vì cái gì hừ bỏ người ta?” Hoàng Hậu rất là không hiểu.

Hoàng đế sắc mặt cũng khó coi, nhĩ tử mình nháo cái này là sao đây, làm lão tử hần mất hết mặt mũi. Hắn vốn không muốn quản, nhưng thấy việc này nháo đến mưa mưa gió gió, Dục Vương bên này dây dưa không thôi, Thuận Hi quận chúa bên kia lại tình huống chống chọi, hắn không ra mặt quản cũng không được.

“Cũng đánh, việc này còn phải xử lý, nếu không cứ để cho bọn họ nháo tiếp như vậy thì giống cái gì!”

Hoàng đế cho người tìm ba người Dục Vương, Ngọc Lăng Vương còn cả Khương Vũ Triều, liên quan đến Tiểu tướng quốc cũng tới, dù sao cũng là nữ nhi nhà người ta, cùng nhau nghe một chút mới được.

“Ta hỏi ba người các người, đến tột cùng định tính toán cái gì?” Hoàng đế uy nghiêm túc mục, đi thẳng vào vấn đề.

Hè Trác Ngọc, Khương Vũ Triều: “.....?” tính toán cái gì?

Hai người cũng không biết hoàng đế gọi bọn họ tới đây làm gì, Hè Trác Ngọc cho rằng hoàng đế gọi mình là vì chuyện lúc trước hắn khiển trách Thuận Hi quận chúa, Khương Vũ Triều cho rằng hoàng đế gọi mình là vì lúc trước mình dùng trùy thủ đâm nòng Dục Vương.

Chỉ có Dục Vương nói thẳng: “Đây là việc của ta cùng với Ngọc Lăng Vương, ta nguyện cùng hắn so một trận, nếu ai thắng thì cưới Tiểu Cẩm Nguyệt.”

Hè Trác Ngọc: “!?” Cái gì, vì sao ta muốn cưới ần cũng?

Khương Vũ Triều: “?!” Cái gì, ai cưới ai? Idol của ta ai cũng không cưới, người làm cho rõ ràng!

Hè Trác Ngọc: “Chờ một chút, việc này không ổn.”

Dục Vương: “Người sợ?”

Cho dù là Hè Trác Ngọc cũng muốn mắng chửi, sợ cái đầu người a? Trước không nói vì sao đột nhiên nói đến chuyện cưới vợ, tùy tiện lấy người ta làm tiền đặt cược, có nghĩ tới người khác nghĩ như thế nào sao?

Dục Vương: “Nếu người không dám, ngày sau không cần tham gia vào giữa ta cùng với Tiểu Cẩm Nguyệt, nặng vốn chính là Vương phi của ta, trở lại bên ta là đương nhiên.”

Khương Vũ Triều: “Dục Vương diện hạ, ta đời này không có khả năng lại vào Dục Vương phủ.” Nếu không phải Hoàng Đế, Hoàng Hậu cùng với Tiểu tướng quốc còn nhìn chăm chăm, nặng có thể làm đồ ngốc bức này tức giận đến bỏ loạn trên mặt đất. Thứ gì, coi người là trái bóng sao, không muốn vứt bỏ, lại muốn nhặt về?

Hoàng đế đầu đầu, vẩy vẩy tay: “Thôi, Tiểu gia cô nương đã nói như vậy, Ngọc Lăng Vương có nguyện ý cưới nàng hay không?”

Dục Vương tiến lên một bước: “Bệ hạ!”

Hoàng đế quát lớn với hắn: “Được rồi, dây dưa một nữ nhân vô tình với người, mắt mặt, cảm miệng cho trầm.”

Hè Trác Ngọc nhìn Khương Vũ Triều cũng đáng nhẩn mũi, hít sâu một hơi, “Có thể để ta và Tiểu tam cô nương đơn độc nói nói nấy câu không?”

Hai người đi ra bên ngoài, Hè Trác Ngọc nói: “Chuyện tới bây giờ, tôi đành phải cưới cô trước.....”

hắn còn chưa nói xong, Khương Vũ Triều khóc lên, “không, em không thể, sao em có thể làm loại chuyện này. Idol muốn kết hôn, em không đồng ý!”

Hè Trác Ngọc: “.....” cô thanh tĩnh một chút đi, đồng chí, không phải tôi muốn cưới cô sao?

Khương Vũ Triều: “Em không thể ở bên anh, tiền phạm có khác, thần tiên cùng với phạm nhân ở bên nhau là không có kết cục tốt.”

Advertisement / Quảng cáo

Hè Trác Ngọc cũng không biết vì sao lúc này thế nhưng mình còn cười nói, “Thời gian không nhiều lắm, cô đừng chọc tôi cười, bình tĩnh một chút nghe tôi nói.”

Khương Vũ Triều: “Lại cho em mười giây đồng hồ để bình tĩnh.”

Hè Trác Ngọc: “Được, tôi đây bắt đầu đếm, mười, chín..... một. Hết, kết thúc, tôi bắt đầu nói.”

“Tôi theo chủ nghĩa độc thân, từ đời trước đã không nghĩ đến kết hôn, đời này cũng vậy, tình huống hai đời đều tương đối đặc thù, tôi cũng không gặp được người mình thích, cho nên vốn dĩ cũng không tính toán cưới vợ. Nhưng bề hạ quá quan tâm tôi, khả năng sớm hay muộn tôi cũng phải cưới vợ, tình huống của cô kỳ thật rất giống tôi, cô hẳn là cũng không muốn gả cho Dục Vương, nếu tôi cưới cô, vấn đề của chúng ta đều có thể giải quyết.”

Hè Trác Ngọc nói có sách mạch có chứng mà phân tích: “Nếu cô không gả cho tôi, đầu tiên Dục Vương sẽ không thiện bãi cam hừ, còn có Thuận Hi quận chúa, khả năng cũng sẽ lại tìm cô phiền toái. Thế giới này đối với cô không quá thân thiện, về sau khả năng cô sẽ bị Tiểu gia gả ra ngoài, tôi cảm thấy cô hẳn là cũng không thích như vậy.”

Khương Vũ Triều nghiêm nghị gật đầu: “anh nói rất có đạo lý. Nhưng mà em nghĩ đến phải gả cho anh, liền cảm thấy sắp hít thở không thông, còn có cảm giác phạm tội.”

Hè Trác Ngọc cười một cái, “bồ có thể nghĩ như thế này, trên danh nghĩa là gả cho tôi, nhưng trên thực tế cô chính là vào Ngọc Lăng Vương phủ làm trợ lý, tôi còn phát tiền lương cho cô. Ở trong vương phủ, cô sẽ thực tự do, tôi cũng thêm bằng hữu có thể tài tương đồng. Tôi chỉ muốn cho cô một chút trợ giúp và chiếu cố.”

Khương Vũ Triều hiểu ý tứ của hắn, “Ca ca thật tốt! Nhưng mà em rất lợi hại!”

Hè Trác Ngọc: “Tôi biết Sinh Khương Lão Tửu rất lợi hại, nhưng người lợi hại cũng sẽ có lúc cần trợ giúp.”

Khương Vũ Triều bị thần tiên ca ca chọc cho trái tim cũng nóng lên, cảm động nói: “Tôi phải gả cho ca ca! Tôi phải sinh khi con cho ca ca!”

Hè Trác Ngọc cười xua xua tay: “Aizz, câu sau thì không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 96: Ừ, một ngày cũng không chờ nổi

Khương Vũ Triều về Tiểu tướng quốc phủ chuẩn bị gả.

Mọi người trong Tiêu phủ ngay lập tức sửa thái độ lãnh đạm và ghét bỏ ngày xưa, một đám thần thiện đến như là mẹ ruột của nàng, hỏi han ân cần, ôn hòa thân thiện, đến Tiêu Cẩm Hương cũng không đối nghịch nàng, thế nhưng còn gọi nàng một tiếng tỷ tỷ.

Khuong Vũ Triều rất kỳ quái: “Người gọi ta là tỷ tỷ? Là đầu óc hỏng rồi sao?”

Tiêu Cẩm Hương xấu hổ và giận dữ mà dậm chân, xoay người chạy.

Trừ người Tiêu gia, còn có các loại thiệp mời, một phong lại một phong đưa tới, mời nàng đi tham gia các loại tụ hội, còn có mấy tỷ muội được xưng là bạn thân khuê phòng từ trước của nàng tổ chức thành đoàn tới Tiêu phủ thăm nàng, một đám trong miệng chua lòn, mũi dấm truyền ra mây đậm, nếu không chính là tò mò dò hỏi nàng đến tột cùng có chiều sâu bí mật gì, có thể liên tiếp bắt lấy Dục Vương rồi Ngọc Lăng Vương như vậy. Bề ngoài nhìn qua là tỷ muội tinh thần, cẩn thận nghe một chút đều là mùi plastic—— plastic lẫn mùi bạch liên hoa và mùi lục trà biểu.

Chỉ trong một đêm, nàng đã đặt mình vào trong hoa đoàn cảm thốc, bên tai nghe thấy đều là thổi phồng và lấy lòng, không còn xa cách và coi khinh mấy tháng trước.

Cho dù Khuong Vũ Triều là độc hành hiệp sắt thép, cũng bị tương phản thật lớn làm cho cảm thán vài phần. Ở thời đại này, nữ nhân chính là phụ thuộc vào nam nhân, giá trị của nàng tất cả đều quyết định bởi giá trị và địa vị của tương phu nàng, cho nên lúc trước nàng bị Dục Vương vứt bỏ, mọi người cảm thấy nàng không nơi nương tựa, ai cũng không để nàng vào mắt, hiện tại nàng sắp gả cho Ngọc Lăng Vương, những người đó tất cả lại xông tới, cùng với nói là muốn lấy lòng nàng, không bằng nói muốn lấy lòng Ngọc Lăng Vương.

Thân ở hoa đoàn cảm thốc, Khuong Vũ Triều lại không cảm thấy hương thụ vị vẻ, chỉ cảm thấy thực cô độc. Idol cũng có cảm giác thế này sao? Khuong Vũ Triều bỗng nhiên nghĩ, có phải bởi vì như vậy, idol mới nuôi rất nhiều chó, mời yêu quý chiều cổ nàng, fan duy nhất đến từ cùng một thế giới.

Advertisement / Quảng cáo

Khuong Vũ Triều: không thể suy nghĩ, đau lòng, muốn lập tức mua mua mua cho idol, tiêu tiền vì hần!

Nàng mang theo nô tỳ ra cửa một chuyến. Cùng ngày, trong phủ Ngọc Lăng Vương, Hề Trác Ngọc thu được một đồng lớn vài vóc, màu sắc và hoa văn giống lần trước, phi thường phù hợp thẩm mỹ của hần, còn có tám thẻ, fan gởi thư, nói hần phải cẩn thận chiều cổ chính mình, đối tốt với mình một chút văn văn.

Hề Trác Ngọc: “.....?” Đột nhiên thế này là làm sao vậy?

Hữu Vô nhìn kia một đồng lớn vài dẹt sang quý, tầm tắc cảm thán: “Đều là thứ quá đáng giá, Vương phi chúng ta cũng thật bỏ được tiền nha, đây còn chưa gả tới đâu, đã hàng đồng lớn dọn vào nơi này.”

Phùng thái giám quản sự tổng quản phụ trách nội vụ trong phủ là lão nhân, lúc trước Ngọc Lăng Vương ra cung xây phủ đã cùng tới, ở tại đây đường lâu, cùng với Hữu Vô nhìn lễ vật Vương gia nhận được, gật đầu tán đồng: “Xác thật là Vương phi hào phóng, biết thương người.”

Hữu Vô nhỏ giọng nói với hần: “Vương gia chúng ta, mấy ngày đầu còn cãi bướng nói sẽ không cưới, kết quả vừa quay đầu liền cưới.”

Phùng thái giám: “Ha ha ha, Vương gia chúng ta đa mặt mòng, ngượng ngừng thôi, Vương phi chủ động tương đối tốt.”

Hề Trác Ngọc: “.....” Ta nghe thấy rồi.

“Các người không có việc gì làm? Thế nhưng ở chỗ này chê cười chủ tử.” Hề Trác Ngọc buông thư fan gởi, nói với hai người.

Phùng thái giám họ khan một tiếng, “Lão nô rất bận, bây giờ đi chuẩn bị hi yến ba tháng sau.” hần dứt lời muốn đi, lại bị Hề Trác Ngọc gọi lại: “Chờ một chút, trước không vội, đem đồ vật trang sức vẫn để trong kho chưa từng đồng đến kiểm kê một chút, chỉ cần nữ tử dùng được đều lấy tới, về sau sẽ có người dùng.” Đồ phải đặt ở đó cho bụi phủ.

“Còn nữa, trước chọn lựa mấy thứ trên quý, đưa đến phủ Tiêu tướng quốc đi.” Hề Trác Ngọc vỗ vỗ những miếng vải: “Coi như đáp lễ vài này.”

Làm một Vương gia được sủng ái, trên người hần đeo bạc triệu và điển sản vô số, kho bảo vật chính hần đều không rõ làm có bao nhiêu thứ, nhưng khẳng định là so với một tiểu thư tướng phủ thì nhiều hơn vô số lần, dù thế nào cũng không thể để người ta chịu thiệt.

Khuong Vũ Triều bên này mới vừa đưa xong lễ vật, ngày hôm say lại thu được hơn mười rương lạng la to lùa vàng bạc châu báu trang sức các loại, dùng xe ngựa kéo đến. Còn một phong thư Hề Trác Ngọc viết, hần nói đó là dự chi tiền lương, còn giống mô giống dạng viết tay cho nàng mới bản hợp đồng lao động dài bốn tờ giấy, xem như nướn nàng làm trợ lý. Cũng không biết là hần thật nghiêm túc hay khó được muốn nói đùa, ở trang sau còn ấn dấu tay.

Đây là một bản hợp đồng mà nếu ở trong hiện tại thì hoàn toàn không có giá trị pháp lý, nhưng Khuong Vũ Triều cảm thấy, vẫn cảm thấy an tâm lại cảm động. Idol đây là cho nàng một bảo đảm, hần chính là người cẩn thận lại trí kỷ như vậy.

Khuong Vũ Triều vừa cảm động, cảm ‘ tiền lương ’ lại đi mua đồ cho idol, trừ vài vóc, còn mua thứ khác, thí dụ như các loại thực vật từ hải ngoại đưa đến, nhưng ở đây người ta còn không biết, nàng cho người đưa những bồn cây này đến Ngọc Lăng Vương phủ.

Hề Trác Ngọc nhìn những thực vật quen mắt đời sau thường thấy, nhưng hiện tại mọi người chỉ có thể xem là hiếm lạ, không khỏi mỉm cười.

“Cái này hái xuống mấy quả, đến trưa quấy đường trắng ăn.” Hề Trác Ngọc phân phó.

Mọi người ở Ngọc Lăng Vương phủ nhìn trái cây mắc sắc tươi sáng, hoài nghi nói: “Thứ này có thể ăn? Liệu có độc không?”

Hề Trác Ngọc: “Có thể ăn, yên tâm đi.”

Khuong Vũ Triều thu được một tin nhắn của idol —— do chó đưa tới. Hắc Kim tới truyền tin liếm Bánh Hoa Quế kêu ngao ngao, Khuong Vũ Triều nhìn thư cười không ngừng, trên tin nhắn Idol nói: Cà chua hơi chua, quấy đường trắng ngon miệng, rất tuyệt.

Lão bản hào phóng này nói nàng vỗ mông ngựa thật giỏi, tâm tình sung sướng, trả thêm tiền lương cho nàng, lại đưa đến vài rương bảo bối. Khuong Vũ Triều minh bạch, lão bản có lẽ là muốn bỏ sung những thứ này vào của hồi môn cho nàng, miễn cho đến lúc đó có người khác chê cười nàng.

Hai người tuy tự nhận là thanh thanh bạch bạch, nhưng người ở chung quanh chứng kiến bọn họ ‘ thâm tình ’ xem ra, hai người bọn họ đây hoàn toàn là khóa chặt vào nhau, lễ vật đưa tới đưa đi, vẫn còn chưa thành thân mà đã nhắc đôi phương nhiều như vậy.

Ngọc Lăng Vương đệ nhất mỹ nam Lạc Đồ rốt cuộc muốn thành thân, còn cưới Dục Vương phi trước, việc này lại gây ra một đợt bát quái thảo luận nhiệt liệt, nếu thời đại này có Weibo, vậy tuyệt đối có thể lên đầu đề bảy ngày. Dù hoàn toàn không muốn nghe những việc này, Dục Vương cũng bị bắt buộc nghe đây đầu truyền thuyết tình yêu tình thâm như biển.

Advertisement / Quảng cáo

“Đều lừa nong như vậy, người còn nói với ta cảm tình không chếch đi? Người có phải đang chơi ta hay không?” Hôm nay Dục Vương cũng không tin hệ thống xanh hoá.

Hệ thống xanh hoá trung thực đưa ra số liệu chuẩn xác nhất—— “Chưa chếch đi a.”

Số liệu này, chính là cảm tình của nữ chính, chỉ cần nữ chính chưa sinh ra tình yêu với người khác, số liệu sẽ không chếch đi.

Dục Vương vốn dĩ chính là người đa nghi, với hần hệ thống xanh hoá không có bao nhiêu tín nhiệm, giờ phút này hần càng hoàn toàn không tin nó, cảm thấy cái thứ này chắc chắn là không có hảo ý mà chơi hần. Vì thế, hần không muốn nghe hệ thống xanh hoá nói những cái gọi là kịch bản đó nữa.

“không thể dợt nữa, ta không thể để hai người cứ như vậy thuận lợi ở bên nhau.”

Hệ thống xanh hoá: —— “Xin hỏi người lại muốn làm cái gì? Dù làm gì,cũng xin nhắc nhở hữu nghị, không cần tìm đường chết.” Vốn dĩ chuyện gì cũng không có, mỗi lần hần muốn làm gì đều sẽ xảy ra chuyện, đến ngay cả nó, một hệ thống, cũng nhìn không nổi.

Dục Vương cự tuyệt nó nhắc nhở hữu nghị, hơn nữa cho nó một cái cười lạnh tan vỡ cảm tình.

hần quyết định trước khi Ngọc Lăng Vương và Khuong Vũ Triều thành thân, bắt Khuong Vũ Triều ra. Đầu tiên muốn thừa dịp nàng ra ngoài, tìm một nơi hẻo lánh tạo sự cô, làm Tiêu Cẩm Nguyệt ‘ từ vong ngoài ý muốn ’, để lại một thi thể giả có bộ mặt hoàn toàn thay đổi, sau đó hần có thể thật sự giấu Tiêu Cẩm Nguyệt ở biệt trang, không cho nàng gặp bất kì kẻ nào.

Dục Vương nghĩ rất hay, nhưng mà Khương Vũ Triều không phối hợp. Đứng nói đi chỗ hẻo lánh, nàng gần đây cũng không ra khỏi cửa.

Đợi một tháng, Dục Vương lại không kiên nhẫn, hẳn suy nghĩ kế sách, nếu Tiêu Cẩm Nguyệt không muốn ra cửa, hẳn liền thiết kế dẫn nàng ra cửa.

một ngày này, mợ Tiêu Cẩm Nguyệt tới phủ, bà ấy là tẩu từ nhà mẹ đẻ dâng mẫu thân thân sinh của Tiêu Cẩm Nguyệt, thật lâu không liên hệ, lúc này tới cửa cố ý đi gặp Khương Vũ Triều, nói mời nàng một đường đi ra ngoài thành bãi phật.

“Lần trước hôn sự đã không thuận ý, đi chùa miếu thấp hương, cũng cầu nhân duyên trời chảy, nghe nói Bồ Tát trong miếu còn quản chuyện sinh con, rất là linh nghiệm, rất nhiều phụ nhân đi lạy rồi đều sinh nhi tử, con gả cho Ngọc Lăng Vương, lại sinh đứa con trai cho hần, ngày sau lên kế cao gồi mà ngủ.” Mợ luôn mồm vì tốt cho nàng, nhiệt tình có chút khác thường.

Khương Vũ Triều: “..... Mời trở về đi, đừng đến nữa.” Sinh nhi từ cái rắm! Idol của ta là cái loại ngu với fan sao! hần không phải!

Mặc kệ mợ khuyên thế nào, Khương Vũ Triều vẫn không dao động, cuối cùng bị nói đến phiền, nàng trực tiếp gọi Hắc Kim, gần đây con chó này thường xuyên chạy qua lại, ngẫu nhiên đảm nhiệm truyền thư, ngoài ra còn có nhiệm vụ chính là đuổi khách. Gặp gỡ những khách nhân không hiểu ánh mắt, thật sự rất phiền, thì có thể lấy chó ra, dọa người ta chạy, dọa một lần là chuẩn. Công năng này, vào lúc nàng nói một câu khách khứa quá nhiều thực phiền, idol mới nói cho nàng.

Mợ bị dọa chạy, Khương Vũ Triều vuốt lưng chó, nghĩ thầm idol nuôi nhiều chó ở trong phủ như vậy, cũng là vì bị quấy rầy. Nghe nói vương phủ của hần có mấy con chó dữ thủ vệ, người bình thường không có việc gì cũng không dám tới cửa, hiệu quả đó thật quá tốt. Khương Vũ Triều phi thường muốn sớm đến ‘công ty mới ’ nhận chức, cũng hưởng thụ ngày tháng thanh bình.

Mợ chạy rồi chết không đến hai ngày, Khương Vũ Triều nhận được một phong thư, là một nha đầu xa lạ đưa tới. Bút tích của Idol, dùng từ dùng câu vô cùng buồn nôn, mở đầu còn có bài thơ tình, viết về nỗi khổ tương tư, xong rồi phía sau nói ngày nọ ở đình nọ ngoài thành gặp nhau, hẹn nàng cùng đi thưởng lá đỏ cuối mùa thu.

Khương Vũ Triều: “.....”

Đây là đồ ngốc bức nào làm giả? Idol của nàng không có khả năng nói chuyện nháo nhào dính dính như vậy, thơ tình buồn nôn cũng không phải phong cách của hần, quan trọng nhất chính là idol gần đây mỗi lần viết tin nhắn cho nàng đều ký tên ở cuối, kí hai chữ Thiệu Nguyên, cũng chính là cách ký tên mà đời trước Khương Vũ Triều quen thuộc nhất, nhưng phong thư giả này không có.

Làm giả thô như vậy, còn muốn lừa ai?

Tướng quốc phủ vẫn luôn không có động tĩnh, mục tiêu Tiêu Cẩm Nguyệt căn bản không ra cửa. Người an bài đợi không một ngày, trở về báo cáo, Dục Vương tìm tới phụ tá viết thư, “Khẳng định là thư người viết có vấn đề.”

Phụ tá sợ hãi, tỏ vẻ mình bất chúc chữ viết tuyệt nhất, tuyệt đối không nhìn ra sơ hở, hơn nữa tin là viết dựa theo miệng lưỡi miệng lưỡi của nam tử đang trong tình yêu cuồng nhiệt, chứa đầy cảm tình, tuyệt đối động lòng người.

Dục Vương: “Tiếp tục viết.”

Khương Vũ Triều lại lần nữa nhận được thư tình lấy thân phận idol gửi tới, so với cái trước càng buồn nôn.

Advertisement / Quảng cáo

Khương Vũ Triều: “.....” Còn chưa xong sao?

Nàng đưa hai phong thư cho idol, tỏ vẻ mình liên tục nhận được hai phong thư như vậy, tuyệt đối có vấn đề.

Hề Trác Ngọc nhận được thư, sửa lại phong cách nhẹ nhàng sung sướng lúc trước, nhân mi nhìn kỹ. hần đoán không chuẩn là người nào muốn gây bất lợi với fan cứng, đến ở tướng phủ còn có thể thu được loại thư quấy rầy này, thuyết minh tướng phủ quá không an toàn, điều kiện bảo vệ không tốt.

hần suy nghĩ một lúc, quyết định đẩy hôn lễ sớm hơn, sớm một chút đưa người vào vương phủ, khẳng định an toàn hơn bên ngoài.

Bởi vì hôn lễ Vương gia vô cùng phiền toái, việc vất rất nhiều, ngày cũng phải chọn kĩ, cho nên muốn ngày khác, còn phải vào cung xin chỉ của Hoàng Đế Hoàng Hậu. Hề Trác Ngọc đi, bị Hoàng Hậu chê cười một phen.

“Tiêu gia có nương tốt như vậy? Khiến Ngọc Lăng Vương chúng ta tâm tâm niệm niệm, ngay cả một tháng cuối cùng cũng chờ không được?”

Vi an toàn sinh mệnh của nhân viên fan cứng dưới tay mình, Hề Trác Ngọc căng da đầu chấp nhận nhân thiết nam tử hán sĩ tình này.

“Ừm, một ngày cũng không chờ nổi.” hần lấy ra kỹ thuật diễn năm đó, an bài mình đến rõ ràng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 4 - Chương 97: Nhìn ca ca đây trí thông minh có vẻ giảm xuống, đáng yêu đến thế nào a

Nhờ Hề Trác Ngọc diễn khuyển tình, hôn lễ cử hành trước nửa tháng, còn chưa đến bảy ngày, Khương Vũ Triều sẽ dọn vào Ngọc Lăng Vương phủ. Với các loại công việc chuẩn bị hôn lễ, quan viên và bọn hạ nhân hai phủ bận tới mày tới mặt, mọi người trong phủ Dục Vương cũng một đám sứt đầu mẻ trán——bởi vì chủ tử Dục Vương của bọn họ càng gần hôn lễ của vợ trước, cả người lại càng thêm âm trầm, động bất động liền nổi giận.

“Thật sự là không có cách nào, nhiều ngày nay tướng quốc phủ phòng thủ nghiêm mật, đặc biệt là viện của Tiêu tam tiểu thư, đã có không ít hộ vệ còn có vài con chó to Ngọc Lăng Vương đưa đến, người xa lạ căn bản là không tới gần được, chúng ta không có cách nào hành động.”

Dục Vương vùng tay lên, “..... Thôi, đi xuống đi.”

Nếu đối phương có phòng bị, vậy mấy ngày tới hẳn sẽ không động thủ. Ngày tháng còn dài, chỉ cần cảm tình thật sự chưa chếch đi, hẳn vẫn còn cơ hội, dù gì cho Ngọc Lăng Vương thì thế nào, hẳn vẫn có thể cướp người về. Nghĩ như vậy, Dục Vương cuối cùng cảm thấy thư thái hơn.

không có Dục Vương ở sau lưng giáo phong giáo vũ, Hề Trác Ngọc cùng với Khương Vũ Triều thuận lợi cử hành hôn lễ. đã vào đông, trong thời gian này thời tiết cũng không tốt, có vẻ có chút âm trầm. Đội ngũ màu đỏ kéo dài cùng với một đường tiếng nhạc khi bay là tà xua tan trời đông giá rét lạnh lẽo, Khương Vũ Triều mặc trang phục tân nương xinh đẹp nhưng không thể nào giữ ấm, ngồi trên cổ kiệu hoa lệ còn lợm giọng.

Nghe bên ngoài náo nhiệt, Khương Vũ Triều vẫn luôn hoài nghi nhân sinh.

Ta phải gả cho idol? Tuy là giả, nhưng người khác nhìn lại là thật sự. Cho nên là làm thật?

Tâm tình vì diệu không giống như vui sướng, mà đặc biệt khẩn trương bao phủ nàng, mãi đến khi khách mời nghe thấy tiếng idol cười, hẳn nói thực tỏ thực to: “Đến đây đi.” Khương Vũ Triều lập tức cảm thấy giống như tìm máu gà, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đội ít nhất hơn mười cân các loại trang sức vàng bạc châu báu đi ra ngoài.

Idol gọi ta đi chiến đấu! Có cái gì mà khẩn trương!

Advertisement / Quảng cáo

Từ hôm nay trở đi nàng chính là người của idol, có biên chế, idol trở thành lão bản trực thuộc của nàng, công tác trong hoàn cảnh hậu đãi có thể mỗi ngày nhìn thấy idol như vậy, cuộc sống mới cùng với nơi làm việc hoàn toàn mới, sau này càng phải tiếp tục vì idol mà phấn đấu, cho dù thay đổi thế giới, truy tìm không ngừng, yêu hần không thôi!

Hề Trác Ngọc: “.....” Tuy rằng không biết đã xảy ra cái gì, nhưng fan cứng bên cạnh toàn thân giống như đều tràn ra ý chí chiến đấu.

Nhiệt tình công tác tăng vọt như vậy, còn..... Rất thú vị.

“Người gặp việc vui tâm tình sáng khoái, nhìn Ngọc Lăng Vương tươi cười đầy mặt, phong tư càng hơn trước, thật là làm người khác tự biết xấu hổ a!”

Từ khi Ngọc Lăng Vương phủ bắt đầu xây dựng, rất ít người có thể đi vào, trong phủ chủ nhân Hề Trác Ngọc này không thích dự tiệc thường nhạc, đương nhiên cũng sẽ không mời nhiều người tới làm khách, bởi vậy lần này là lần đầu tiên trong phủ bày yến hội tiệc rượu nào nhiệt như vậy, không ít người lần đầu vào phủ làm khách đều sợ ngấy người.

Đây là một phủ đệ như thế nào a, toàn bộ công trình đại khí gọn ghẽ, thảo nguyên rừng cây hồ nước rộng lớn, tràn ngập một loại hào khí ‘ không thiếu đất ’. Phủ đệ người khác làm núi giả hồ nước, làm tiểu kiều nước chảy, Ngọc Lăng Vương phủ thì khác, cảnh trí trang trí càng ít ỏi, ở trong đồng đảo phủ đệ Lạc Đô có một phong cách riêng.

“Ngọc Lăng Vương thật là..... đại khí!”

“Đứng đứng đứng, đại khí, thật đại khí!”

Ngọc Lăng Vương đại khí uống rượu phía trên, không chịu nổi đến lúc đi xốc khăn voan của tân nương đã đổ, bị người ta nâng vào tắm điện. Chu ma ma chiếu cổ hán chuẩn bị canh giải rượu dứt cho hán, tốt xấu làm mức độ thanh tỉnh từ 0 kéo đến trên mức nguy hiểm. Chu ma ma mang theo mọi người thành công lui thân, Hề Trác Ngọc lao đảo lắc lư bỏ dậy, sức miệng, đi nói chuyện nhận chức với cán bộ mới.

“Vất và cho cô.” Hề Trác Ngọc đi tới bên tân nương, kéo khăn voan đó ra, mỉm cười nói.

Khương Vũ Triều: “..... không phải, ca ca, em ở bên này.” Cái khăn voan đó là vì nàng cảm thấy ngại đến chóng mặt cho nên bỏ ra treo lên đèn lồng nhỏ bên cạnh. Hôn nữa, bắt idol xốc khăn voan đó cho mình, thế mà được sao? Loại việc nhỏ này tự mình làm là được.

ánh mắt Hề Trác Ngọc mê mang, một hồi lâu mới điều chỉnh lại tiêu điểm, phát hiện một mảnh đồ nực trước mắt không phải là mặt fan cứng, mà đèn lồng màu đỏ. hán a một tiếng, quay đầu rút cuộc tìm được fan cứng ngồi bên cạnh.

“Ngượng ngùng, uống nhiều quá, tôi không uống được.” hán hơi xấu hổ mà cười cười

Khương Vũ Triều: “Em biết em biết, ca ca anh đừng chạy loạn, thật sự sẽ té ngã, tới tới tới, ngồi xuống bên này, anh đỡ cái bàn này.”

Idol của nàng, tình lượng cực kém, từng ở trong talk show tỏ vẻ thành tích tốt nhất của mình chính là một lần uống liền ba chai bia.

Hai vợ chồng mới ra lò ngồi cùng nhau, Hề Trác Ngọc cảm thấy mình hán là nên an ủi fan cứng, để nàng đừng khấn trương, nhưng đầu lờn co lại, nửa ngày mới nói ra một câu: “Về sau, cô làm việc ở đây, tiền lương phúc lợi công ty chúng ta đều có, còn có chó. Đứng chó, rất nhiều chó, cô thích chó đi? Các nàng đều thích mèo, không thích chó, cô nói xem là vì cái gì? Tôi cảm thấy như vậy không tốt lắm, phải công bằng một chút, mèo có chó cũng có, có phải không?”

Khương Vũ Triều triu mến nhìn idol ngăn người lấp bắp, nhìn ca ca chỉ số thông minh giảm xuống, đáng yêu cỡ nào a.

“Đứng đứng đứng, chúng ta đều yêu chó.” Nàng nói theo idol, dù hiện tại idol nói trên thế giới có người ngoài hành tinh nàng cũng sẽ gật đầu.

Hề Trác Ngọc cảm thấy có chút không đúng, quơ quơ đầu, quên mất vừa rồi mình nói cái gì, một lần nữa bắt đầu: “Tiền lương, tiền lương là tôi kê cho cô, Vương phi này xem như, xem như nhân viên công vụ quốc gia, mỗi năm đều phát trợ cấp.”

Khương Vũ Triều: “Ừ ừ ừ!”

Hề Trác Ngọc: “Ký túc xá nhân viên, tôi phê duyệt cho cô, cho cô một viện thật to đi. Còn có..... Còn có cái gì?”

Khương Vũ Triều: “Đều tốt, không có gì, ca ca nếu không anh tắm rửa đi ngủ trước, đã một thành như vậy cũng đừng nghĩ đến công tác, có công tác gì ngày mai lại làm thì tốt rồi.”

Hề Trác Ngọc: “Ừ, được, cô có gì không hiểu, hỏi Hạ tiên bối liền được.”

hán nói một hồi, hình như thanh tĩnh không ít, đứng lên đi ra ngoài, gọi: “Lão Bạch, lái xe đưa tôi trở về.”

Advertisement / Quảng cáo

Khương Vũ Triều: “????” Cái gì, lái xe? không phải, nhìn thanh tĩnh hơn kỳ thật say hoàn toàn a.

Nàng định đứng lên kéo idol về, một con chó to xa lạ lúc này chạy vào trong điện, idol vuốt đầu nó, nói: “Lão Bạch, hôm nay ông lái cái xe có vẻ nhỏ a, không ngồi được.”

Đại câu: “Gâu!”

Hề Trác Ngọc: “A, có thể ngồi a? Vậy được, tôi chen chúc một chút.” hán nói liền chuẩn bị bò lên trên.

Bò được một nửa, bị Khương Vũ Triều ôm lấy. Tân vương phi sắc đẹp đến tay, ngồi trong lòng vẫn không loạn, trấn định hô to ra ngoài: “Người tới.”

Hạ nhân cố ý tránh ra ngoài cho hai vợ chồng không gian, cộ sát một lúc mới vào. Khương Vũ Triều chỉ huy người hỗ trợ idol say đến không rõ về giường, chuyện kể tiếp không cần nàng động thủ, tự nhiên có bọn hạ nhân dựa theo quy củ rửa sạch sẽ cho nam tử say rượu ánh mắt mờ mịt này, cuốn vào trong ổ chăn, Khương Vũ Triều bụng lỵ trả nóng, trông coi toàn bộ quá trình, chờ đến lúc idol yên ổn nằm lên giường, lại chậm rãi nhắm hai mắt, nàng mới buông cái ly, đuổi co lười đi rửa mặt.

Ban đêm cùng ngày, tiệc rượu bên ngoài ồn ào náo động, còn đốt pháo hoa, trong phòng hi được vẫn luôn cháy.

Khương Vũ Triều ngủ ở một cái giường khác bên cạnh, nhìn idol cách đó không xa, khuôn mặt dưới ánh nến ngủ say có chút mơ hồ, cả người lằm vào hoảng hốt.

Tựa như mộng. Nàng nghĩ.

Sau đó nàng cuốn chăn lông ấm áp, thật sự lằm một giấc mộng. Nàng mơ thấy mình thực thích một ngôi sao trên bầu trời, có một ngày ngôi sao đột nhiên rơi xuống trước mặt nàng, có một khuôn mặt giống idol, nói với nàng: “Xin chào, nghe nói cô thực thích tôi, ta liền đến bên cạnh cô đây!” Khương Vũ Triều thiếu chút nữa bị hán dọa chết, đang yên ổn treo ở trên trời sao đột nhiên lại rơi xuống? Rơi từ trên cao như vậy khéo ngã chết mất, không ngã chết cũng rất đau a.

“Nhanh treo trở về a!” Nàng đẩy ngôi sao idol lên bầu trời, kết quả idol nói: “không có vũ y ta không thể quay về bầu trời, vũ y chính là lúc tắm rửa bị cộ trộm mất.” Khương Vũ Triều lại khấn trương hốt hoảng đi tìm vũ y khắp nơi, nhưng tìm tới tìm lui cũng không tìm được, cuối cùng idol chỉ có thể sống cùng nàng, còn sinh cho nàng một đôi song bào thai.

Khương Vũ Triều sống sờ sờ bị giấc mộng này dọa tỉnh, ra một đầu mồ hôi lạnh.

Sao lại cảm thấy câu chuyện này hình như quen thuộc? Khương Vũ Triều xoa xoa mồ hôi trên đầu, theo bản năng nhìn idol trên giường bên kia, người còn chưa tỉnh, ngủ phi thường an nhàn bình tĩnh.

Lúc này trời còn chưa sáng hán, cảm giác so với trước khi ngủ lạnh hơn một ít, Khương Vũ Triều chống thân thể nghe động tĩnh bên ngoài, hình như có dây sớm nỏ bọc đang đi lại, còn có người nhỏ giọng nói chuyện, “Tuyệt càng rơi càng lớn.” “Đứng vậy, trời sáng không biết có thể ngừng không.”

Tuyệt rơi sao?

Khương Vũ Triều đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đẩy một khe nhỏ nhìn ra bên ngoài. thật sự, tối hôm qua không biết tuyết rơi khi nào, bên ngoài đã một mảnh trắng bạc, trên trời hiện còn tuyết đang bay không ngừng, vài bông tuyết từ cửa sổ bay vào, dừng ở trên tay nàng.

Vội đóng cửa sổ lại.

Vừa quay đầu, đối diện một đôi mắt đẹp. trên giường idol không biết tỉnh lúc nào. Tóc hán xỏa thật dài, ôm chăn ngồi dậy, nhìn nhìn cái giường nàng ngủ tối hôm qua, ảo não dề dề trán, “Tối hôm qua cô ngủ ở kia? Vốn dĩ tôi muốn để cô ngủ giường.”

“Mẹ kiếp không nên uống rượu.” hán nhỏ giọng mắng một câu gì.

Khương Vũ Triều: Idol mắng chín! Bé con của ta biết nói thô tục!

Hề Trác Ngọc: “Khụ, trong ngăn tủ còn cho người đặt hai cái chân dầy, vốn dĩ cũng muốn lấy ra, tối hôm qua tình trạng của tôi như vậy, cũng quên nói cho cô.” hán có chút xấu hổ, xem ra là cái uống say lời cuối sách đến chính mình đã làm gì đó người.

Khương Vũ Triều có chút lạnh, lùi về giường, cũng khoác chân cách idol một khoảng, ngồi nói chuyện: “Bên ngoài tuyết rơi, tuyết thật lớn, đã nhiều năm em chưa thấy tuyết lớn như vậy.”

Hè Trác Ngọc cười, “Đúng vậy, về sau cô phải quen, nơi này mỗi năm đều có tuyết rất lớn, lúc dày nhất có thể đến cẳng chân.”

Khương Vũ Triều nghĩ, sao lại không có camera, chụp được idol lúc này đây, có thể lấy ra nhìn để nhớ cả đời. Trước kia trong phim cổ trang, idol hoá trang rất đẹp, bây giờ càng đẹp. Kỳ thật idol hiện tại cùng idol nàg quen thuộc trước kia có chút không giống, có thể là do thời gian sai khác, bây giờ idol trầm ổn hơn, có loại cảm giác lắng đọng.

Advertisement / Quảng cáo

Hè Trác Ngọc xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái giường, đặt lên giường Khương Vũ Triều, “Trời còn sớm, cô có thể ngủ thêm chút lát, tối hôm qua khẳng định cô không ngủ ngon, có quảng thâm mắt.”

Khương Vũ Triều sờ sờ mắt, “Tôi thế giới này vài tháng, đã quen mỗi ngày buổi tối đi ngủ trước 9 giờ, ngẫu nhiên có một ngày ngủ muộn là có quảng thâm mắt. Ca ca lúc trước anh vừa mới tới ngủ như thế nào?”

Hè Trác Ngọc ôm chân tán gẫu với nàng, “Ừ, lúc ấy tôi tới đây, vẫn là đứa bé con, trẻ con đều thực dễ ngủ, chuyện này thật ra không có gì khó khăn.”

Khương Vũ Triều quan tâm “Vậy anh có cái gì khó khăn?”

Hè Trác Ngọc: “Hiện tại khó khăn đều đã giải quyết, nhưng lúc ấy với tôi mà nói đáng sợ nhất chính là……”

Khương Vũ Triều: “Là……?” Là không có internet hay là không có đồ ăn ngon?

Hè Trác Ngọc: “Đi WC.” hần về mặt rất bất đắc dĩ muốn chết ngay tại chỗ.

“Mấy năm nay tôi ở trong phủ lẫn lộn làm ra không ít đồ vật, có bồn cầu kiểu mới, có phòng tắm vòi sen bơm nước, cái này ngày hôm qua cô còn chưa thấy, chờ lát nữa dẫn cô đi xem. A đúng rồi, hôm nay còn phải mang cô đi nhận chỗ trong phủ, tôi nuôi rất nhiều, có mấy con có thể tương đối hung với người xa lạ, tôi giới thiệu trước một chút, về sau nếu có đom độc gặp bọn nó thì không sợ bị cắn.”

Khương Vũ Triều: “Đây là giới thiệu đồng sự sao?”

“Ha ha ha ha ha! Đúng, cô có thể xem bọn họ là đồng sự.” Hè Trác Ngọc nói, lộ ra tươi cười thần bí, “Trong phủ rất lớn, nếu cô là lạc đường, có thể thử nhờ ‘ các đồng sự ’ dẫn đường cho cô, nói không chừng sẽ phát sinh chuyện thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 98: Danh nghĩa là vương phi, thật ra là trợ lý

Khương Vũ Triều nghĩ, chờ tới địa bàn idol, khẳng định cuộc sống sẽ tốt hơn trước, nhưng nàng không ngờ sẽ tốt hơn nhiều như vậy! Thiên đường cũng chỉ thế thôi.

không giống như ở vương phủ, cách hai ngày phải đi chỗ Tiêu phu nhân ghét nhau như chó với mèo, ngồi đối diện không nói gì, ngẫu nhiên còn phải cùng Tiêu tướng quốc diễn một đoạn phụ từ nữ hữu. Trong phủ Ngọc Lăng Vương không có trường bối, cũng không có ma ma, hạ nhân mỗi ngày nhìn chăm chăm nữ chủ nhân luyện quý cụ, sinh hoạt thật sự tiêu dao.

Vương phủ rất lớn, nàng cũng không phải như lúc ở Minh Nguyệt Quan, luôn ở trong một cái viện nhỏ. Vương phủ lớn đến mức có thể phi ngựa, idol dắt nàng đi ba ngày mới đại khái thăm dò rõ ràng, chính là nói nếu nàng lạc ở trong một góc nào đó, idol muốn tìm nàng, cười ngửa đi tìm là tuyệt đối không phải khoa trương.

Dựa theo thói quen thời đại này, ở vương phủ, nam nữ chủ nhân ở các viện riêng, cho nên trừ tân hôn, hai người đều không ở cùng nhau, mà ở tiền viện, hậu viện, trung gian có một cái trung đình tạo cảnh trí, cách nhau không xa, đi hai ba phút là đến, ở giữa còn có điện phủ và hành lang gấp khúc liên tiếp. Bên trong phủ chỉ có hai chủ tử, cho nên hai người không ngủ cùng nhau, nhưng ăn cơm bên nhau, ngẫu nhiên còn cùng đi dất chó nói chuyện.

Quan hệ này khiến mọi người trong Ngọc Lăng Vương phủ không rõ. Bọn họ lúc trước nhìn thấy chủ tử cưới Vương phi thật cao hứng a, cảm thấy qua khoảng một năm, trong phủ sẽ có tiểu chủ tử sinh ra. Ai ngờ hai người này tốt rồi, Vương gia căn bản không đi chỗ Vương phi ngủ, còn giống như trước đây một mình nằm một phòng, nhưng hai người nhìn lại không giống tình cảm tan vỡ, vừa nói vừa cười không phải rất vui sao.

Lão tổng quân cảm thấy hai vợ chồng này chẳng lẽ da mặt quá mỏng nên nương nung? Vì thế hàm súc đi dò hỏi chủ tử nhà mình, có lý do gì khó nói hay không.

Hè Trác Ngọc bình tĩnh thông dong ôm chó, “không, không có.”

Bên này không thể thực hiện được, hẳn lại giao cho ma ma nội vụ lệnh đi hỏi Vương phi, kết quả Vương phi cũng nhất phái bình tĩnh, nói: “không có việc gì, thật sự tốt.”

Thần là Vương phi, sẽ đưa lễ vật hồi môn, người lại không cần trở về, Khương Vũ Triều đương nhiên càng không muốn trở về, nàng vào Ngọc Lăng Vương phủ mấy ngày, đến cửa Tướng phủ mở ở chỗ nào cũng đã quen, nhưng trong phủ Tiêu tướng quốc còn có người nhớ rằng.

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Vân Kỳ, ca ca của Tiêu Cẩm Nguyệt, nửa tháng sau hôn lễ tới Ngọc Lăng Vương phủ. hần đầu tiên vốn đi coi là bằng hữu của Hè Trác Ngọc, hiện lại thành anh vợ, đương nhiên được tiếp đãi không bình thường, Hè Trác Ngọc còn cùng Khương Vũ Triều bồi hán ăn cơm.

Tiêu Vân Kỳ thực lo lắng muội muội tái giá sẽ có chuyện không hài lòng, lúc này tận mắt đến xem, thấy người sắc mặt hồng nhuận, trong lòng liền thoáng yên tâm. Nhưng kể tiếp hẳn nhìn hai người, tựa hồ không có cảm giác thân mật đầy nhu tình, mặt ý của phu thê tân hôn. Quan hệ nhìn là không tồi, ngẫu nhiên sẽ nói đùa với nhau. Mấu chốt là ở chỗ này, hai bọn họ đều quá tự nhiên, đây là cách tình nhân ở chung sao?

đang âm thầm lo lắng ở trong lòng, trong tiệc Khương Vũ Triều nói về một món ăn mới trên mặt bàn, “Món này trước đây ta còn chưa từng ăn, hương vị thực ngon, vào đông mới trồng được, trong phủ cũng có một góc xây lầu trồng cái bắc thảo, ca ca từng đưa ta đi xem.”

Tiêu Vân Kỳ: “……?” Cái gì, ta mang muội muội đi xem khi nào? Chính ta cũng không biết a.

hần đây đầu mờ mịt, bên kia Hè Trác Ngọc rất tự nhiên gạt đầu nói: “Kỳ thật trong phủ còn có chỗ dựng lầu, trồng một ít thứ khác, người chăm sóc đều từ Hoàng trang chuyển tới, lần sau mang nàng đi xem.”

Khương Vũ Triều ngạc nhiên nói: “Cái gì? Ca ca không phải đã dẫn ta đi hết các nơi trong phủ sao, sao lại còn có địa phương ta không biết?”

Hè Trác Ngọc cười nói: “Đưa nàng đi xem đại khái mà thôi, còn có rất nhiều kinh hi nhỏ cần chậm rãi phát hiện.”

Nghe hai người có qua có lại, Tiêu Vân Kỳ rốt cuộc đã hiểu, muội muội nói ‘ ca ca ’ là gọi Ngọc Lăng Vương điện hạ. không phải, vì sao muội muội gọi người khác là ca ca a? Coi hẳn ca ca ruột này không tồn tại sao?

“Cẩm Nguyệt, vì sao muội gọi Ngọc Lăng Vương là ‘ ca ca ’?” Tiêu Vân Kỳ thật sự nhện không được phát ra nghi vấn.

Khương Vũ Triều và Hè Trác Ngọc động tác đồng thời ngưng lại, thoáng chốc phản ứng, không xong! đã quên ca ca ruột ở chỗ này nghe đây! Bọn họ một người gọi ca ca quá thuận miệng, một người ấn tượng quá khác sâu với Khương phan cũng, cho nên quên mất hiện tại nàng là Tiêu Cẩm Nguyệt, hai người nhìn nhau không nói gì.

Tiêu Vân Kỳ lại trong trầm mặc đột nhiên vui mừng cười, “Cũng được, xem ra ta không cần lo lắng.” Xung hô này đại khái là tình thú phu thê thân mật giữa bọn họ, lúc trước hẳn còn lo lắng tình cảm hai người có vấn đề, hiện tại xem ra là thừa.

Khương Vũ Triều: “……” Mặc kệ ca ca ruột này suy nghĩ cái gì, khẳng định không phải như hẳn nghĩ, nhưng quân hán làm gì.

Hè Trác Ngọc: “……” không biết nên nói cái gì, mỉm cười là được.

Tiền đi Tiêu ca ca phe thân thiện đã cảm thấy mỹ mãn, ngày hôm sau lại nghênh đón phe trung lập hỗn loạn và phe tà ác hỗn loạn là vài vị Vương gia, bao gồm cả Dục Vương.

Bọn họ mấy Vương gia quang minh chính đại tới Ngọc Lăng Vương phủ, nói muốn huynh đệ cùng nhau tụ tập, còn mang theo lễ vật —— vài mỹ nhân.

“Nghe nói Vương phi gà vào phủ cũng không mang theo mấy bồi thiếp hồi môn, không được, huynh đệ mấy người tới đưa mỹ thiếp cho Trác Ngọc.” Hạo Vương ra vẻ gương mặt hiền lành, thấp phần thân thiện.

Doãn vương diện mạo chanh chua, nói ra lời cũng như mang theo vài phần châm chọc, “Vương phi này của Trác Ngọc thật đúng là có tâm ghen ghét, còn chưa bao giờ nghe Vương phi nào gà vào phủ, tự mình không mang theo bồi thiếp, cũng không biết an bài cho chủ tử mấy mỹ thiếp hầu hạ, đây giống cái gì.”

Ngọc Lăng Vương nói: “Là ta không muốn mà thôi.”

Thất hoàng tử trẻ nhất bốn cọt nói: “thật là Ngọc ca không muốn? Hay là nói Ngọc ca sợ tàu tàu vương phi không cao hừng, cố ý nói như vậy?”

Lục hoàng tử xem náo nhiệt không chê lớn chuyện, chủ động gây sự, “Vương phi tàu tàu này lợi hại hay không, hỏi Tam ca một chút chẳng phải biết rồi, rốt cuộc trước kia cũng từng là Vương phi của Tam ca. Tam ca, trước kia nằng cũng ngăn cản không cho huynh cưới cơ thiếp?”

Dục Vương hừ cười một tiếng, vậy vẫy tay, cũng gọi lên mấy mỹ thiếp, “Ta cũng chuẩn bị mấy mỹ thiếp, nơi này mỗi một mỹ nhân, đều biết hầu hạ người.”

Thời đại này nam nhân thân phận địa vị cao có rất nhiều cơ thiếp là hợp pháp, khác với chính thê, cơ thiếp thuộc về tài sản riêng, không có gì khác một cái bình hoa, một bức họa. Hề Trác Ngọc từ trước không muốn, hoàng đế cũng không ép hần, nhưng hiện giờ cưới Vương phi, mọi người liên nhất trí hần cũng nguyện ý thu cơ thiếp. Dù giống như Hạo Vương muốn kéo gần khoảng cách hay là giống Dục Vương muốn gây chuyện, đều không hện mà cùng đưa mỹ nhân.

một loạt sáu mỹ nhân, đứng ở đó chính là một làn gió thơm, đặc biệt là Dục Vương đưa tới bốn người, mỗi người sổng mất liêu nhân.

Hề Trác Ngọc không am hiểu nhất xử lý chuyện này, hần thờ dài, không có cách nào, gọi người hầu hạ phân phó, “đi mời Vương phi đến.” Tên là Vương phi, thật là trợ lý, chính là phải giúp lão bán xử lý mấy vấn đề này. Nhớ tới sức chiến đấu của Sinh Khương Lão Tửu, Hề Trác Ngọc một chút không sợ.

Advertisement / Quảng cáo

Mấy Vương gia khác nghe hần nói như vậy, đều ngạc nhiên, Lục hoàng tử xấu hổ sờ sờ đầu, “Ngọc ca, huynh đệ chúng ta mấy người nói chuyện, huynh gọi Vương phi tàu tàu tới làm gì, nằng nhìn mấy mỹ nhân này còn có thể vui vẻ?”

“Đúng vậy, Trác Ngọc, mấy mỹ nhân này là một phen tâm ý của chúng ta, còn không thừa dịp Vương phi không biết thì nhanh hưởng thụ, mọi người đã biết, còn có thể giữ được sao.” Hạo Vương ra vẻ người từng trải chỉ điểm.

Hề Trác Ngọc vừa định mở miệng, nghe thấy tiếng bước chân phía sau, lại ngậm miệng. Ủ, người tới, không cần tự mình lên.

Khương Vũ Triều sờ dĩ tới nhanh như vậy, chính là bởi vì nằng sớm chờ ở bên ngoài. Mấy Vương gia không nói, chỉ một Dục Vương nằng đã cảm thấy khẳng định tới chỗ này không có chuyện tốt, nói không chừng là muốn hại idol, nằng sao có thể để idol một mình ở hoàn cảnh hiểm ác như vậy, không có khả năng.

Giờ phút này nằng doan trang mà nhanh chóng đi đến, trao đổi ánh mắt với idol.

Hề Trác Ngọc: “.....” Vất vả.

Khương Vũ Triều: “.....” bé con không sợ, em tới, không ai có thể khi dễ anh, miễn cưỡng anh.

Nằng hơi hơi mỉm cười với các Vương gia hoàng tử, tiếp theo nói: “Mấy mỹ nhân ai mang đến thì mang về đi, lần sau không có mỹ nhân đẹp mắt hơn Vương gia nhà ta thì đừng mang đến.”

Các Vương gia: “??” Trực tiếp như vậy sao?

Thất hoàng tử có vẻ lắp bắp, “Vương, Vương phi tàu tàu, đâu có mỹ nhân nào đẹp hơn Ngọc ca.”

Khương Vũ Triều: “Lớn lên không so được với Vương gia nhà ta, đưa tới không phải chiếm tiện nghi của Vương gia nhà ta sao, buồn cười.”

“Lời không phải nói như vậy, nam nhân nào không yêu mỹ thiếp.” Doãn vương hừ nhẹ: “Người nói loại lời này, xem ra cũng là đồ phụ, Tiêu gia thật có gia giáo, khó trách. A.” hần nhìn Dục Vương, lời chưa hết không cần nói cũng biết.

Khương Vũ Triều nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, “Xuất sắc, ở trong miếu hòa thượng mắng con lừa trọc, Doãn vương diện hạ thật có giáo dưỡng, ta hồ thẹn không bằng. Bất quá mỹ thiếp này, nam nhân bình thường yêu thích cũng thôi, Vương gia chúng ta là nam nhân bình thường sao? hần đương nhiên không phải, đương nhiên cũng chứng mất mỹ nhân bình thường.”

Doãn vương: “A, theo người nói, người có thể được hần coi trọng, cũng không phải mỹ nhân bình thường?”

Khương Vũ Triều: “Đương nhiên, mỹ nhân bình thường có thể làm Vương phi hai lần sao?”

Doãn vương bị nằng chặn họng, cá giận: “một nữ nhân cường ngạnh như thế, nơi này là chỗ người nói chuyện sao?”

Khương Vũ Triều cười chuyển sang Thất hoàng tử, hòa ái hỏi hần: “Thất hoàng tử, đệ mới vừa rồi gọi ta là gì?”

Thất hoàng tử rụt rụt, cảm thấy tàu tàu này có vẻ đáng sợ, ngượng ngùng trả lời: “Vương phi tàu tàu.”

Khương Vũ Triều: “Vậy nơi này là địa phương nào?”

Thất hoàng tử: “Ngọc Lăng Vương phủ.”

Khương Vũ Triều: “Tốt, đây là Ngọc Lăng Vương phủ, ta là Vương phi, sự tình rõ ràng sáng tỏ, ta đương nhiên có thể nói chuyện. Bất quá ta sẽ nhớ kỹ lần sau đi Doãn vương phủ thì không nhiều lời, cũng sẽ không coi mình là chủ tử Doãn vương phủ, Doãn vương điện hạ xin yên tâm.”

Doãn vương bị nằng chèn ép một trận, đặt cái ly xuống, trực tiếp đen mặt đứng dậy đi rồi.

Thấy hần nói gần đúng đúng đi mất, Hề Trác Ngọc chỉ nhìn chăm chăm cái ly trong tay quan sát hoa văn, cũng không có ý tứ cản người. hần ở vị trí này không cần nịnh bợ hoàng tử khác, cách xa mới tốt, có đôi khi hần cũng thấy phiền, trừ Thất hoàng tử. Nhưng mà do tính cách, hần làm không ra chuyện đuổi khách, cũng nói không nổi lời không dễ nghe.

Đừng nói, nghe phen cứng chọc người, còn rất sáng.

Advertisement / Quảng cáo

Doãn vương vừa đi, Hạo Vương thờ dài, tướng mạo thành thật nhìn thực vô hại, hần nói với Khương Vũ Triều: “Tất cả mọi người đều là người một nhà, lão ngũ nói chuyện không dễ nghe, hà tất so đo với hần.”

Khương Vũ Triều: “Ha ha ha, Hạo Vương diện hạ nói đùa, ta nào có so đo cùng hần, rốt cuộc hần cũng chưa đưa mỹ nhân cho Vương gia nhà ta, ta chỉ tùy tiện nói vài câu mà thôi, còn người ta chính là thẳng tính, nói chuyện trực tiếp, dễ đắc tội người. Hạo Vương đưa hai mỹ nhân, ta làm chủ thay Vương gia cự tuyệt, cũng không thấy Hạo Vương tức giận, Doãn vương này tính tình cũng quá lớn, ở chung với hần, Hạo Vương cũng không dễ dàng đi?”

Hạo Vương không biết thế nào lại xa tới huynh đệ ở chung, “Ách, còn tốt, lão ngũ hần chỉ là có chút khác nghiệt.”

Khương Vũ Triều: “Hạo Vương tính tình tốt như vậy còn nói Doãn vương khác nghiệt, vậy khẳng định chính là hần không tốt, Hạo Vương tính tình tốt còn không nhin nổi hần. Lần tới gặp mặt nhất định phải đem lời Hạo Vương nói cho hần, cũng để hần thu liễm tính tình.”

Hạo Vương vội nói: “Ta cũng chưa nói hần không tốt, hần chỉ là tuổi còn nhỏ.”

Khương Vũ Triều quay đầu cảm miếng bánh cho Thất hoàng tử, khen hần: “Thất hoàng tử thật là hiểu chuyện, Thất hoàng tử so với Doãn vương điện hạ nhỏ hơn mấy tuổi?”

Thất hoàng tử vô tâm không phối ăn bánh: “nhỏ hơn bảy tuổi.”

Khương Vũ Triều: “Oa, vẫn là đứa bé đầu. Tiêu hài tử đều biết không thể tùy tiện câu kinh ở trong nhà người khác.”

Hạo Vương: “.....” nói thêm gì nữa phòng chừng sẽ bị truyền ra là không hợp với Doãn vương. Hắn mang theo hai mỹ thiếp cũng vội vàng cáo từ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 99: Lại bắt đầu suy nghĩ phương pháp chia rẽ hai người

Hai hoàng tử Lục, Thất tuổi còn nhỏ, đều chưa cưới Vương phi, thật ra không mang mỹ thiếp tới cửa, thuần túy là cùng các ca ca tới xem náo nhiệt, còn Dục Vương, đó chính là đẩy mình quý, một mình thế nhưng mang theo bốn mỹ thiếp tới.

Khuong Vũ Triều thực hoài nghi ngực bức này phải nữ thích khách muốn mưu sát idol. Nàng nhìn nhìn bốn mỹ thiếp, cảm thấy các nàng mặc y phục rất có đặc sắc, xếp hàng dựa theo xuân hạ thu đông, làm cho nàng nhớ tới trong nguyên tác bốn thiếp thị sủng ái của Dục Vương, giai đoạn đầu suất diễn còn không ít, Dục Vương luôn mang theo mấy người này đi ra ngoài tỏ vẻ.

Vì thế nàng nói với Dục Vương: “Dục Vương điện hạ, bốn tỷ muội người mang đến này, hình như có chút quen mắt?”

Quả nhiên, Dục Vương cười ý vị thâm trường, “Nàng đương nhiên quen mắt, các nàng là thiếp thị của ta, Đào Phong, Bích Sa, Quế Chi và Mộ Tuyết, các người lúc trước ở vương phủ không phải vẫn ở chung rất tốt.” Hắn nói xong, mấy mỹ thiếp nhìn Khuong Vũ Triều, đều nhấp môi cười khê.

Tiểu Cẩm Nguyệt nguyên bản ở Dục Vương phủ yếu đuối ngày ngò, bị trắc phi khi dễ, còn bị sủng thiếp khi dễ, người khi dễ nàng bao gồm cả mấy kẻ này. Khuong Vũ Triều hơi hơi mỉm cười, “Dục Vương đưa thiếp thị của mình tới đây hầu hạ Ngọc Lăng Vương, sợ là không ổn.”

Dục Vương: “Có cái gì không ổn.” Hắn nâng bầu rượu lên rót ly rượu, “Tiền triều có Lý tướng đưa thiếp cho Chiêu đế, có Tống đại gia và Lang thượng thư tình cảm thâm hậu dùng chung một thiếp, ta cùng với Ngọc Lăng Vương quan hệ thân hậu, vì sao không thể đưa cơ thiếp cho hắn? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hắn còn không phải là thích thứ ta từng dùng quá.”

Dục Vương vừa nói lời này, Lục, Thất hai hoàng tử bên cạnh xem diễn đều khê nhìn nhau. Tam ca hôm nay xem ra là chuẩn bị làm hai vợ chồng Ngọc ca khó chịu, loại lời này còn nói được, cho dù Ngọc ca tính tình tốt như vậy, chỉ sợ cũng phải tức giận.

Khuong Vũ Triều không có chút xấu hổ và giận dữ vì bị nhục nhã, ngược lại tươi cười vì diệu: “Cũng không phải là không thể, nhưng Dục Vương đưa cơ thiếp của mình tới, người biết đến sẽ nói Dục Vương và Vương gia nhà ta thù tạc tình thâm, ai không biết còn tưởng rằng Dục Vương là tự mình không dùng được, không dùng được mới tặng cơ thiếp cho người ta đâu.”

Nàng nhẹ búng một cái, làm mọi người ở đây đều nhớ tới lời đồn Dục Vương không được lúc trước, Lục, Thất hoàng tử lại nhin không được dùng ánh mắt khác thường nhìn Dục Vương. Oa, Tam ca đen mặt.

Khuong Vũ Triều: “Dục Vương thật là hào phóng, Vương phi có thể nhường cho người khác, cơ thiếp cũng có thể đưa cho người khác, đây không chỉ là huynh đệ tình thâm, còn là săn sóc bọn tỷ muội trong phủ Dục Vương cuộc sống tịch mịch, muốn tìm nơi quy túc cho mọi người.”

Advertisement / Quảng cáo

Dục Vương buông mạnh chén rượu, rượu chưa kịp uống đổ đầy đất, “Người nói cái gì!”

Khuong Vũ Triều tươi cười đầy mặt, “Ta đang khen Dục Vương là người tốt mà.”

Dục Vương: “Người cho rằng bốn vương không hiểu người đang ám chỉ cái gì!”

Khuong Vũ Triều: “A? Hóa ra nghe hiểu được, vậy ta an tâm rồi.”

Dục Vương cũng nhớ tới lúc trước những lời đồn đãi đó, theo dõi mắt nhìn Khuong Vũ Triều: “Lúc trước, lời đồn đãi là từ người?”

Khuong Vũ Triều: “Con người ta không thích lừa gạt ai, nếu Dục Vương hỏi, ta đây nói thẳng, việc này không phải ta tiết lộ ra ngoài, bất quá sự thật chính là sự thật, nhiều người biết khó tránh khỏi để lộ bí mật, không thể trách đến ta. Dù Dục Vương lấy tội danh hưu Tiểu Cẩm Nguyệt, Tiểu Cẩm Nguyệt cũng trăm triệu không dám phi báng Dục Vương điện hạ.” nói như là thật sự.

Lục, Thất hoàng tử nhìn về phía Dục Vương, ánh mắt càng thêm khác thường, hóa ra là như thế này à?

Dục Vương: “Cảm ơn, người hồ ngôn loạn ngữ cái gì!”

Khuong Vũ Triều vừa lúc tương phản với Dục Vương phẫn nộ, ngữ khí tùy ý còn mang cười: “Đừng kích động, ta không nhắc tới việc này là được.”

Mất thấy Dục Vương sắc mặt phi thường khó coi, hai hoàng tử trẻ tuổi lặng lẽ ngồi xa hơn, ở một bên khe khẽ nói nhỏ, “Oa, Vương phi táo tẩu thật hung, một chút cũng không sợ Tam ca, bất quá nàng và tam ca nói thẳng ra việc lúc trước như vậy, cũng không sợ Ngọc ca tức giận sao?”

“Ta không tức giận.” Hê Trác Ngọc không biết lúc nào ngồi xuống bên bọn họ, để chiến trường lại cho hai vị kia. Nhân viên và thủ trưởng trước mâu thuẫn, cũng hay gặp.

Dục Vương không có lời nào để nói với Khuong Vũ Triều, quay đầu thấy Hê Trác Ngọc có vẻ chuyện đó không liên quan đến mình, bất giác chói mắt, nói với hắn: “Ngọc Lăng Vương thật là có trí tuệ, không biết nghe Vương phi mình và nam nhân khác nói về quá vãng, có cảm giác ra sao à?”

Hê Trác Ngọc bưng ly trà nhấp một ngụm: “À, cái này a —— không dễ bụng đã từng có được, chỉ để ý ngày sau lâu dài.” Cảm ơn đã mời.

Dục Vương âm dương quái khí, “Ngọc Lăng Vương thật sự không dễ bụng?”

Khuong Vũ Triều: “Vương gia nhà ta sao lại vì việc nhỏ này mà tức giận, hắn lại không phải Dục Vương người!”

Dục Vương sắc mặt nặng nề nhìn bọn họ: “hiện giờ người có chỗ dựa, cũng dám chèn ép ta.”

Khuong Vũ Triều: “Đừng rồi.”

Lại tiếp tục nữa, khả năng hắn sẽ nhin không được đánh người, Dục Vương đen mặt đứng dậy, chạy lấy người. Bốn mỹ thiếp không biết làm sao, nhìn bóng dáng Dục Vương nhanh chóng rồi đi, lại nhìn nhìn Ngọc Lăng Vương mỹ nhân như ngọc ngồi ở một bên, không biết nên đi đường nào. Nhưng Khuong Vũ Triều không cho các nàng cơ hội lựa chọn, nàng nói: “Còn không đuổi kịp chủ tử các người, ta liền gọi chó đến, trong phủ nuôi rất nhiều chó to, đặc biệt thích ăn thịt, lại không thích người lạ.”

Bốn mỹ thiếp sợ tới mức mặt không còn chút máu, chạy bước nhỏ đuổi theo Dục Vương.

Trong phòng chỉ còn lại hai hoàng tử ăn đưa xem diễn. Thấy Khuong Vũ Triều nhìn phía bọn họ, Thất hoàng tử sợ bị ngộ thương, vội vàng nhắc tay: “Táo tẩu tha mạng, ta chưa từng đưa mỹ nhân tới cho Ngọc ca.”

Lục hoàng tử: “Ta cũng không có, chính ta cũng không có mấy cái mỹ thiếp, cũng sẽ không đưa cho Ngọc ca.”

Khuong Vũ Triều cười nói: “Yên tâm, ta cũng không phải không nói đạo lý, hai hoàng tử là khách, ta dù sao cũng sẽ không đối đãi các người như vậy. Hôm nay để các người chế giễu, tới, chiêu đãi không chu toàn, táo tẩu rất tốt cho các người ly trà bồi lễ.” Hòa khí đến mức như không phải nàng vừa rồi đầu khấu, liên tiếp chọc tức ba người bỏ đi.

Hai người xua tay chối từ, “không cần, không cần!”

Lục hoàng tử yêu thích bát quái nhin không được hỏi: “Mới vừa rồi, Ngọc táo tẩu và Tam ca nói những chuyện đó, là thật? Ta bảo dám không nói bậy, ta chỉ tò mò, Tam ca hắn thật sự.....?”

Lục hoàng tử này miệng rộng, bí mật gì cũng không giữ nổi. Khuong Vũ Triều nói: “không có gì khó nói, chính là thật, hắn cùng ta không qua được còn nơi chốn đây đưa ta, chính là bởi vì việc này.”

Lục, Thất hoàng tử: “Oa ——”

Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, hai vị hoàng tử không bao lâu cũng cáo từ.

Hè Trác Ngọc rót cho Khương fan cốc ly trà, “Tối, uống ly trà nhuận họng đỡ khát.”

Advertisement / Quảng cáo

Khương fan cứng: “Loại trận nhỏ này thì không cần.”

Hè Trác Ngọc khó được cũng nổi lên chút hiếu kỳ, “Dục Vương không phải là nam chủ của tiểu thuyết sao? thật sự có vấn đề này?”

Khương Vũ Triều: “Quán hán hiện tại có vấn đề hay không, về sau tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy hán có vấn đề.”

Hè Trác Ngọc: “Ách, cô lừa bọn tiểu Thất? Vừa rồi không phải cô nói không thích gat người?” Còn nói phi thường thành khẩn, đúng lý hợp tình, thiếu chút nữa hán cũng tin.

Khương Vũ Triều giờ phút này cũng đúng lý hợp tình: “Xác thật em không thích lừa gat người, nhưng em chưa nói em không gat người. Ca ca, về sau anh phải chú ý, người càng nói mình không lừa gat, càng biết lừa gat.”

Hè Trác Ngọc lắc đầu bật cười: “Được rồi, tôi nhớ kỹ.”

.....

Dục Vương rời Ngọc Lăng Vương phủ, triệu hoán hệ thống online, hỏi lần thứ một trăm: “Đường tình căn thật sự không chệch đi?”

“rõ ràng đã tình so với kim kiên, không thể dao động, người còn nói với ta không chệch đi? thật coi ta là ngốc sao?”

Hệ thống xanh hoá không phải rất muốn nói chuyện.

Dục Vương đã phát một trận tính tình, lại bắt đầu cân nhắc phương pháp chia rẽ hai người.

hán có được khí vận của những tiểu thế giới là thông qua nữ chính và ‘ cốt truyện ’ vận chuyển, hán đều hiểu biết những cốt truyện này là bởi vì cốt truyện của mỗi tiểu thế giới đều không ngừng lặp lại, mỗi cách một thời gian sẽ tái diễn từ đầu, lấy cái này chế tạo khí vận hán cần.

Nhắm mắt hồi tưởng một chút cốt truyện nguyên tác, Dục Vương nghĩ tới một nữ phụ có thể sử dụng được. Ngạch bộ công chúa Nạp Sa, dựa theo nguyên cốt truyện, nửa năm sau nàng sẽ tới Lạc Đô kém rể, nàng coi trọng Ngọc Lăng Vương. Đúng là bởi vì nữ nhân này, nữ chủ trong nguyên tác mới từ bỏ Ngọc Lăng Vương, hiện tại nữ chủ này tuy rằng công phu ngoài miệng lợi hại, nhưng rốt cuộc không so được với Nạp Sa công chúa đánh đá có thể giết người.

Nếu có thể làm Nạp Sa công chúa tới trước, hán sẽ giúp chế tạo cơ hội, nhất định có thể làm giữa hai người Hè Trác Ngọc và Tiêu Cẩm Nguyệt sinh ra khe hở, còn có thể làm Tiêu Cẩm Nguyệt hung hăng bị nhục nhã. Xem nàng có thể đắc ý bao lâu!

Hệ thống xanh hoá: ngôn luận rất quen thuộc. Hoàn toàn không muốn nhắc nhở, thậm chí còn muốn tự hủy nổ mảy đóa pháo hoa.

Trong lúc Dục Vương ngắm lâm việc, Khương Vũ Triều đã quen thuộc công tác, sinh hoạt của mình, như cá gặp nước. Mỗi ngày nàng có thể nhìn thấy idol, nhưng không phải mỗi thời mỗi khắc đều cùng hán ở bên nhau, lúc nàng không có việc gì thích ở trong phủ đi khắp nơi, sau một thời gian vận động, thân thể đã rắn chắc không ít.

Cảm thấy mỗi ngày nàng đi lại quá mệt mỏi, Hè Trác Ngọc chọn cho nàng con ngựa, trong vương phủ đều nuôi tuần mã cao lớn, không thích hợp cho người mới học, hán riêng mua về một con ngựa lùn nhỏ ôn thuần.

“Lão bản cho cô cái xe.” Hè Trác Ngọc nghiêm trang nói với Khương Vũ Triều.

Khương Vũ Triều cũng nghiêm trang trả lời: “A, là BMW (bảo mã)! Công tác đãi ngộ thật tốt!”

Hai người cùng nhau cười rộ lên, bọn hạ nhân bên cạnh không thể hiểu được, không biết rốt cuộc có cái gì buồn cười.

Thu được lễ vật của idol, Khương Vũ Triều đương nhiên phải dùng, mời sư phó dạy thuật cưỡi ngựa, nàng học nhanh, quá mấy ngày có thể một mình cưỡi ngựa chạy chậm. Có ngựa thay đi bộ, nàng cũng không chi chuyển động chung quanh tám cung, sẽ đi đến nơi xa hơn.

một ngày, nàng cưỡi ngựa chạy xa hơn, lần đầu tiên gặp chuyện lạc đường. Chung quanh không có hạ nhân, bọn nô tỳ cũng không theo kịp, chỉ có nàng và một con ngựa.

A, còn có một con chó đang phơi nắng.

Khương Vũ Triều đột nhiên nhớ lúc trước idol nói như đùa, vạn nhất về sau lạc đường có thể hỏi đồng sự, cũng chính là hỏi mấy con chó này. Nàng đi đến bên cạnh con chó, nhìn chăm chăm nó trong chốc lát. Nàng hán là được idol dẫn dắt cùng nhận thức con chó này, nhưng những con chó này phần nhiều đều lớn lên giống nhau, nàng có vẻ không phân biệt được.

“Ưm Lão Đậu?”

Chó nằm liệt dưới thái dương vẫn không nhúc nhích.

Xem ra không phải, Khương Vũ Triều nhìn thấy lông trắng dưới bụng nó, lại thử hỏi: “Kem? Bơ?”

Chó to nâng mí mắt nhìn nàng một cái, trong lỗ mũi xì một tiếng. Khương Vũ Triều không quá xác định nó có thể nghe hiểu được hay không, nhưng xuất phát từ tín nhiệm với idol vẫn hỏi: “Ta lạc đường, bằng hữu, người có thể chỉ đường trở về cho ta sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Chó to bỏ dẫy, đi ở phía trước.

Ừ, idol không gat người, chúng nó xác thật rất thông minh. Nàng dắt ngựa đi theo phía sau con chó, đi một thời gian, “Bằng hữu, đường này hình như không đúng a, lúc trước ta không đi qua nơi này.”

Chó to quay đầu phun một hơi, vẫn đi về phía trước, Khương Vũ Triều đành phải đuổi theo.

Sau đó, trong một mảnh đất trống ở rừng cây, nàng thấy một cái trạm chờ xe —— cái loại nhà chờ làm thành căn nhà nhỏ, một mặt rộng mở, bên trong có tám ván gỗ lán ghế có thể ngồi. Nhưng trạm này quá đơn sơ, có tình mỗi chi tiết lại thể hiện ra một loại tinh tế nghiêm túc, ví dụ như phía trên dán lộ tuyến xe buýt viết tay, chốt nhìn rất giống như thật, nhìn kỹ, đều là giả vờ, chỉ có bản đồ dán ở một bên, tựa hồ là bản đồ lộ tuyến trong vương phủ, từ điểm này, có ba đường có thể trở về điện chính bên kia.

không thể nghi ngờ, đây là bút tích của idol, nơi này rất có khả năng là chính hán làm. Nhưng vì sao hán muốn làm một cái trạm không có nhiều tác dụng tại đây, trong rừng cây không có ai tới? Là vì hỏi ức sinh hoạt hiện đại sao?

Tinh tế nhìn mỗi một chỗ nơi này, Khương Vũ Triều ngồi xuống ghé gổ. Ánh nắng tươi sáng, nàng phát hiện ngồi ở chỗ này vừa lúc có thể làm hơn nửa thân mình đắm chìm trong thái dương, ấm đảo đạt. Con chó to dẫn đường cũng không đi, nằm ở bên chân nàng cách đó không xa, cùng nàng phơi nắng.

.....

“đã nên dùng cơm trưa, Vương phi còn chưa trở về, bọn nô tỳ đi theo cũng nói chưa thấy Vương phi.” Lão tổng quản hỏi: “Chú tử, ngài xem có cần cho hộ vệ đi tìm các nơi trong phủ không?”

Hè Trác Ngọc: “Nếu lạc đường, hán là ở chỗ đó, ta đi xem là được.”

Chính hán cưỡi ngựa đi địa phương kia, ở bên cạnh rừng cây nhìn thấy con ngựa lùn đang cúi đầu ăn cỏ, liền khẳng định người ở bên trong, quả nhiên, hán theo đường nhỏ đi vào, nhìn thấy Khương Vũ Triều ngồi ở đó phát ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 4 - Chương 100: Nào có vợ chồng như vậy

Khương Vũ Triều nghe được tiếng bước chân, nhìn thấy idol.

Hè Trác Ngọc vẫy tay với nàng, cười nói: “Vương phi, trở về ăn cơm trưa.”

Khương Vũ Triều đứng lên, “Ca ca, cái này là anh làm?”

Hè Trác Ngọc đi tới nhìn cái trạm xe, “Là mấy năm trước ta làm, người khác cũng không biết. Khi đó trong phủ ở phía tây xây một kho hàng, ta đi cầm chút vật liệu gỗ, một mình lên lút làm cái này, làm thực thô ráp.”

Con chó đang phơi nắng ra vòng vòng ở bên chân hần, dựa gần chân hần lại nằm xuống. Hè Trác Ngọc sờ sờ nó, lại gơ tay chỉ một tấm bản đồ phía dưới trạm “Nếu tôi không tới đón cô, cô có thể xem cái bản đồ này, hần là có thể tìm đường về. Nếu cô không nhớ rõ đường, có thể bóc bản đồ ra, lần tới rồi sẽ bù một tờ mới.”

Khương Vũ Triều sắp bị idol nghiêm túc này đáng yêu muốn chết.

“Nơi này trừ ca ca, thường xuyên còn có những người khác lạc đường tới đây?”

Hè Trác Ngọc dứt khoát ngồi xuống, cũng không vội đi, “Tôi ở chỗ này làm cái trạm như vậy, không nói với người khác, còn có bị ai phát hiện hay không, thật ra tôi không rõ lắm.”

Khương Vũ Triều: “Vây, ca ca là bởi vì tưởng niệm cuộc sống hiện đại, mới làm cái trạm này?”

Hè Trác Ngọc thấy nàng đầy mặt yêu thương mà nhìn mình, cảm thấy rất bất đắc dĩ. Là cái dạng này, fans luôn cảm thấy hần chịu khổ, nhưng kỳ thật chính hần không cảm giác ra, chỉ cảm thấy ở nơi nào cũng khá tốt. hần giải thích: “Cũng không phải hoài niệm hiện đại, ban đầu chỉ ngẫu nhiên muốn tìm nơi ngồi một mình, nơi này phơi nắng tốt, lại yên lặng, liền chọn nơi này, sau đó có một ngày trời mưa, ta ở đây không có chỗ trú nên bị ướt, liền muốn dựng cái lều có thể tránh mưa, trong quá trình làm đột phát kỳ tưởng, liền xây thành cái trạm.”

Advertisement / Quảng cáo

Khương Vũ Triều gật đầu: “Sau đó ca ca cảm thấy trạm để tránh mưa, lại vẽ đường và bản đồ?”

Hè Trác Ngọc cười: “Có phải cảm thấy hành vi này thực nhảm chán hay không?”

Khương Vũ Triều: “không, em sắp bị anh đáng yêu muốn chết, trời ạ, trên thế giới sao có người đáng yêu như vậy! Hôm nay cũng thật yêu ca ca!”

Hè Trác Ngọc: “Khụ.” Mỗi ngày vì fan cứng mặt đối mặt thô lộ cuồng nhiệt, thật là cảm thấy da mặt mình cũng hơi dày một chút.

Khương Vũ Triều: “Bất quá, nơi này là địa bàn của một mình ca ca, bây giờ bị em biết, không phải quá nhiều ca ca thanh tỉnh sao.”

Hè Trác Ngọc cười chớp chớp mắt với nàng, “không sao, cô và những người khác không giống a, tôi cho cô giấy thông hành.”

Khương Vũ Triều bị idol vô ý thức liêu trúng trái tim, nhưng thực nhanh nàng liền lấy tổ chất fan cứng ưu tú bù thêm cho mình cái BUFF, đập cho trái tim đang nhảy lên lại yên ổn về. Động cái gì mà động, ca ca trước mặt không được lỗ mãng!

Cùng lúc đó, hệ thống xanh hoá cho Dục Vương một nhắc nhở —— “Đỉnh —— cảm tình chênh đi 5%.”

Dục Vương ca kinh, “Cái gì?” Sao đột nhiên chênh đi? không đúng, không phải sớm nên chênh đi sao, đây là hệ thống đang gạt người đi?

Hoài nghi mới vừa dâng lên, hệ thống lại thực nhanh báo ra nhắc nhở —— “Đỉnh —— cảm tình chênh đi về 0, không có chênh đi.”

Dục Vương mặt tối sầm, “Người định trêu đùa ta?”

Hệ thống xanh hoá: Số liệu chính là biểu hiện như vậy, trách ta sao?

Dục Vương: “A, người cho rằng ta sẽ còn tin tưởng người?”

thật bá, không tin thì thôi. Hệ thống xanh hoá báo tri trầm mặc, không muốn làm một hệ thống tốt tận chức tận trách nữa, nó nên làm một hệ thống cầu bức mới xứng với chủ nhân cầu bức này.

.....

Ngày xuân đến, tuy rằng không lạnh như trời đông giá rét, nhưng mưa dầm kéo dài cũng làm người ta cảm thấy ướt lạnh. Trong điện đốt lửa than còn chưa ngừng, taok một không gian tương đối khô ráo. Thời tiết như vậy, Khương Vũ Triều không thể đi ra ngoài, nàng liền ở trong điện cầm bút vẽ. Bút than này cảm giác có chút giống bút chì, là Hè Trác Ngọc cho nàng dùng.

Khương Vũ Triều đang vẽ một thùng xe, bố trí bên trong, hình dáng bên ngoài, dùng vật liệu gì, còn có từng bộ phận ghép nối. Từ khi thấy cái trạm của Hè Trác Ngọc, Khương Vũ Triều vẫn luôn muốn làm điểm gì đó, cuối cùng nàng quyết định làm một thùng xe đặt ở bên cạnh. Rốt cuộc ngày mưa ngồi ở kia trạm vẫn bị gió thổi đến, nếu có thể có thùng xe đóng kín thì tốt rồi.

Trước kia nàng không muốn làm gì, cảm thấy không có ý nghĩa còn lãng phí thời gian, nhưng sinh hoạt cùng với idol, hần là người phi thường ‘ lãng mạn ’, cho nên chậm rãi nàng cũng có chút biến hóa.

Lan Kiều đốt ngọn đèn tới đây, “Chú tử, ngài lại đang vẽ cái này a, cẩn thận trời tối tổn thương đôi mắt.”

Khương Vũ Triều tùy ý ừ một tiếng.

Lan Kiều thăm dò nhìn nhìn, hiểu kỳ nói: “Chú tử, rốt cuộc người vẽ cái gì a, hình thù kỳ quái, nhìn lại không giống nhà ở, lại không giống cái đình.”

Khương Vũ Triều: “Là thứ người không biết.”

Lan Kiều nhìn ra cửa đại điện, do dự nhỏ giọng hỏi: “Chú tử, tối nay Vương gia lại không tới a?”

Khương Vũ Triều ngẩng đầu nhìn nàng: “Thế nào, là lão tổng quản hay là ma ma bên kia nhờ người tới hỏi?”

“không đúng không đúng” Lan Kiều lắc đầu, “Ta chính là lo lắng ngài a, chú tử và Vương gia rõ ràng ở chung tốt như vậy, sao buổi tối lại không ngủ bên nhau, nào có phu thê dạng này?”

Khương Vũ Triều: Cho nên nói không phải phu thê.

Nhưng quan hệ của nàng và idol lại không thể nói cho người khác, những người khác cũng không thể lý giải tâm tình của nàng. Nàng có thể yêu bất kì nam nhân nào khác, nhưng không thể yêu idol, bởi vì đối với idol mà nói là chuyện thực bối rối. Idol chỉ cần một đồng bạn, mà không phải bạn lữ, cho nên nàng cần thiết giữ phân cách này, bảo trì phương thức ở chung nhẹ nhàng mà sung sướng —— một quan hệ khi phát triển thành luyện ái, luôn sẽ có nhiều, rất nhiều quy tắc làm người khó có thể tiếp thu, nghiêm khắc như là xiềng xích.

Ở trong một tòa điện bên cạnh, Hè Trác Ngọc buông sách, hôm nay hần tiến cung một chuyến, có chút mệt mỏi, chuẩn bị nghỉ ngơi sớm.

Tổng quản hầu hạ thủ thăm dò hỏi hần: “Chú tử, tối nay lại không đi chỗ Vương phi?”

Advertisement / Quảng cáo

Hè Trác Ngọc: “Ừ, không đi.” Buổi tối chạy đến chỗ fan cứng người ta, hần cũng không phải lưu manh a, đã nói không ngủ với fan.

Tổng quản thờ ngẩn thân dài, “Vương gia, người như vậy, Vương phi sẽ khổ sở.”

Hè Trác Ngọc có tai như ốc, rung chân lên, “Người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Tổng quản: “Chú tử, có phải ngài có cái gì bất mãn với Vương phi không, chẳng lẽ để ý những chuyện trước đó của nàng?”

Hè Trác Ngọc: “không có, nàng rất tốt, ta rất..... thích”

Tổng quản không rõ, “Nếu ngài cũng thích Vương phi, vì sao phải xa cách nàng như vậy? Ta thấy ban ngày người chỉ đi tìm nàng nói chuyện, còn thường xuyên tặng lễ vật, ban đêm sao lại không đi?”

Hè Trác Ngọc thờ dài, “Người không hiểu.” Vương phi tận chức tận trách, hoàn toàn coi mình như thần tượng, nếu hắn có ý tưởng gì khác, Tiểu Khương cô nương khẳng định sẽ không được tự nhiên, cho nên như vậy thì tốt rồi.

Tổng quản xác thật không hiểu, nhưng thấy chủ tử không định thay đổi chủ ý, đành phải đi ra.

Hè Trác Ngọc nằm ở trên giường, nghĩ những lời tổng quản vừa nói, nhất thời không ngủ được. Cảm giác của hắn với Khương Vũ Triều thực phức tạp, hắn ở thế giới này cảm giác cô độc vẫn luôn không biến mất, chỉ cảm thấy dường như mình là một cô hồn dã quỷ, phát hiện Khương Vũ Triều, loại cô độc này dần dần bị nàng mang đi. Nếu nói thích, hắn xác thật là thích nàng, nếu không thích ‘fan’ này, hắn tuyệt sẽ không quan tâm trợ giúp như thế, thậm chí làm đối phương trở thành Vương phi của mình.

Nhưng nếu để hắn tiến thêm một bước nữa, cùng nàng nói tình yêu nam nữ, trong lòng hắn lại rất rõ ràng như vậy không được. Chính hắn không biết nên nói thế nào, người ta đối với hắn cũng không có tâm tư khác, sớm đã nói rồi. Loại chuyện này, không nên nghĩ nhiều.

“Cốc cốc cốc ——”

“Chú tử, ngài ngủ chưa?”

Nghe bên ngoài truyền đến thanh âm người hầu, Hè Trác Ngọc đáp: “Chuyện gì? Tiến vào nói.”

Tiểu thị chạy vào, “Chú tử, hôm qua Hồng Lệ không phải sinh một ổ chó con chó con sao, mới vừa đi xem, lại phát hiện ổ không, chúng ta tìm mấy nơi, ở bên hồ chỗ cái nương cô lau, nhìn thấy ổ chó con. Nếu đặt ở đó mặc kệ, đêm nay trời mưa, ngày mai cái nương lên bị ngập, chúng ta muốn đưa chó con dời đến chỗ khác, Hồng Lệ lại không chịu cho chúng ta tiếp cận, chúng ta cũng không biết nên làm gì bây giờ.”

Hồng Lệ là một con chó mẹ ngày xưa trông cửa chính, phi thường hung hãn, cũng khó trách nhón người hầu chuyên môn nuôi chó này không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hè Trác Ngọc mặc quần áo, phân phó: “Đốt đèn lồng, theo ta đi nhìn xem.”

Bên này trong điện của hắn có động tĩnh vang lên, Khương Vũ Triều bên cạnh liền phát hiện. Nàng còn chưa ngủ, dưới ánh đèn đang vẽ bản vẽ, nghe thanh âm đây cửa sổ ra nhìn nhìn, trong bóng đêm nhìn thấy mấy ngọn đèn từ bậc thang đi xuống, tới bên hồ cách đó không xa. Bóng người trong ánh đèn kia, dù cách xa nàng cũng nhìn ra được là idol của mình.

“Phát sinh chuyện gì?” Khương Vũ Triều buống đồ, nửa bút nửa tay, cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Lan Kiều chạy tới, “Đó là Vương gia? Buổi tối bọn họ đi làm gì? Ta đi hỏi một chút.”

Khương Vũ Triều: “không cần, người đốt đèn lồng cùng ta đi tới.”

Nàng cũng không mang những người khác, chỉ mang theo Lan Kiều đuổi theo Hè Trác Ngọc.

“Sao cô lại tới đây, muộn như vậy còn không nghỉ ngơi sao?” Hè Trác Ngọc phát giác nàng tới, dừng bước chân tại chỗ đợi nàng.

Khương Vũ Triều: “Còn chưa ngủ, ca ca anh đây là muốn đi đâu, có phải xảy ra chuyện gì?”

“không có việc gì, nếu cô muốn xem thì cùng nhau tới đi.” Hè Trác Ngọc vừa đi vừa nói việc này với nàng.

Khương Vũ Triều khó hiểu hỏi: “Con chó to đẩy cái sau muốn ngấm chó con đến nơi nguy hiểm như vậy? Là cảm thấy ổ không an toàn, muốn đặt chó con tới chỗ an toàn?”

Hè Trác Ngọc lắc đầu, “không phải, nó thực thông minh, biết nơi đó sẽ bị nước ngập, ngấm chó con tới đó là vì muốn đuổi chết bọn nó.”

Khương Vũ Triều: “..... Vì sao?”

Hè Trác Ngọc: “Có thể là bởi vì những con chó con có vấn đề gì, có thể nó một thai sinh quá nhiều, có thể là nguyên nhân khác, tôi cũng không rõ, nhưng chuyện này không phải lần đầu tiên xảy ra, từ trước ngẫu nhiên cũng có chó mẹ làm như vậy, còn có chó mẹ cắn chết chó con mới vừa sinh ra.”

Mưa phùn rào rào, bùng dù, trên người như cũ treo đầy bọt nước, đèn lồng bị gió thổi không ngừng đong đưa, ánh nến bên trong cũng lay động theo. Ánh đèn cũng không sáng ngời, chỉ có thể khó khăn lắm chiếu sáng ở bên chân, cách đó không xa bụi cỏ lau đâm chìm trong một mảnh đen nhánh.

Advertisement / Quảng cáo

Khương Vũ Triều nghe thấy hai tiếng chó sủa, là cái loại tràn ngập cảnh cáo. Bên cạnh Hè Trác Ngọc gọi hai tiếng: “Hồng Lệ? Hồng Lệ lại đây!”

Từ bụi cỏ lau chạy ra một cái bóng đen, một con chó to dẫm nước bùn đi tới, kêu hai tiếng với Hè Trác Ngọc, không có địch ý, như là chào hỏi.

“Mấy ngấm bọn chó con đến nơi đây làm gì? đi, mang ta đi tìm bọn nó.”

Chó mẹ không động, kêu ô ô. Hè Trác Ngọc ngồi xổm xuống xoa xoa đầu, như an ủi trẻ con, “không có việc gì, Hồng Lệ không phải lần đầu tiên làm mẹ sao? Đừng sợ, bọn nó đều sẽ từ từ lớn lên.”

Chó mẹ vẫn ô ô, Hè Trác Ngọc trực tiếp kéo nó đi về bụi cỏ lau, nhóm người hầu muốn cầm dù đuổi theo, chó mẹ lại hung ác sủa về phía bọn họ. Nhóm người hầu sợ dừng lại, Hè Trác Ngọc nói: “Các người ở chỗ này chờ là được.”

“Nhưng mà, chủ tử, đang mưa.”

“Mưa không lớn, không có việc gì.”

Khương Vũ Triều lấy một cái dù đuổi theo, che cho Hè Trác Ngọc.

Chó mẹ sủa về phía nàng, Hè Trác Ngọc lại xoa lỗ tai nó, “Thôi nào, không sủa, là thế tử của ta, để nàng cùng nhau đến đi.”

Chó mẹ: “Gâu gâu gâu!”

Hè Trác Ngọc động tay khép miệng chó lại, không cho nó hung dữ. Nghe con chó úy khuất ục ục, Khương Vũ Triều thậm chí có ảo giác mình tranh sừng thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 101: Chuẩn bị nghênh đón trận chiến mới

Khương Vũ Triều bùng dù, một tay còn cầm đèn lồng, nhìn idol ca ca đẩy con chó to như cây lau nhà áp tới gần ổ chó con. Con chó mẹ Hồng Lệ không tình nguyện, mấy lần định chạy trốn, đều bị Hè Trác Ngọc giữ lại, trường hợp vô cùng buồn cười.

Bóng đêm trong mưa phùn mê mang, dưới chân là bụi cỏ lau ướt át đầy bùn, Khương Vũ Triều dẫm giày trong bùn, Hè Trác Ngọc chú ý thấy nàng đi lại khó khăn, giày và trên váy đều dính bùn đất, vừa định nói nàng không cần đi nữa cứ đứng ở đây, ai ngờ fan cứng trực tiếp cời giày, tong tong đi về phía đi, tư thế phi thường không câu nệ tiểu tiết.

hắn ngậm miệng, nương ánh đèn trên tay Khương Vũ Triều, đi xem những con chó nhỏ. Chó con còn chưa thể mở mắt, đáng thương mà chen chúc thành một cục, nhỏ giọng kêu ngoa ngoa, còn có hai con thoát ra khỏi nhóm, đang bò sang một bên, lông trên người đều bị ướt. Nơi chúng nằm đã có nước, có một con nửa thân mình đã chìm trong nước, lạnh đến run bần bật.

Hề Trác Ngọc buông chó to, vuốt tay cảm lấy những con chó con. Hắn nhìn chung quanh tìm thứ có thể dùng để chứa hết lũ chó, vừa mới chuẩn bị cởi áo ra, Khương Vũ Triều đã trực tiếp đưa dù cho hắn.

Mưa không lớn, hơn nữa bọn họ đi trong bùn đất, cây dù cần bản không che được hai người, nếu vô dụng dứt khoát dùng để đựng chó.

Hề Trác Ngọc dùng dù chứa toàn bộ chín con chó về, chó mẹ Hồng Lệ đi theo phía sau, thường thường ngoa một tiếng. Về tới cung điện, Hề Trác Ngọc nói với Hồng Lệ: “Người trở về ngủ, không cần người quản, ta giúp người trông.”

Chó mẹ đi rồi, hạ nhân nuôi chó vội vàng tới đón bọn chó con trong tay Hề Trác Ngọc. Bọn họ kinh nghiệm phong phú, nếu chó mẹ không nuôi chó con thì bọn họ nuôi, lúc này là bởi vì Hồng Lệ quá hung, mới có thể phiền Hề Trác Ngọc ra ngựa.

quần áo trên người Hề Trác Ngọc ở trong bùn đất, cũng bị bẩn, cùng Khương Vũ Triều hai người đứng chung một chỗ, chính là một đôi phu thê bùn. Hai người liếc nhau, nói ngù ngon với nhau, sau đó phân biệt quay đầu rửa mặt ngủ.

Advertisement / Quảng cáo

Lão tổng quản ở một bên vỗ đùi! Ai nha, cơ hội tốt như vậy, hai người sao không cùng nhau tắm yến ương, lại cùng nhau ngủ một giấc đầu!

sáng sớm ngày hôm sau, Khương Vũ Triều dậy, phát hiện ca ca ở bên cạnh một cái rương gỗ sò chó con. trên người chó con có một tầng lông mềm mại, chưa nhìn được cho nên thích cọ loạn nơi nói, cái đuôi và lỗ tai đều nho nhỏ, đầy thịt. Khương Vũ Triều thò lại gần xem, thấy trên người chúng nó có từng mảng nước bùn còn chưa bong ra.

“Ngày hôm qua không tắm rửa cho chúng nó sao?”

Hề Trác Ngọc cảm lấy một con chó con, “Chúng nó còn nhỏ, không thể tắm rửa. Vốn dĩ trên người chó con bị bẩn, chó mẹ sẽ liếm sạch sẽ, nhưng Hồng Lệ không chịu phụ trách nhiệm, nó mặc kệ thì chúng ta phải dùng biện pháp khác.”

hắn cầm bàn chải nhỏ mềm mại, chải chải trên bụng chó con, chải hết những khối bùn xuống để thân thể chúng sạch sẽ. một con chó con nhỏ có thể vừa vịn nằm trên bàn tay thon dài của hắn, giống quả cầu. Bọn chó con đại khái thấy thoải mái, ở trong tay hắn cũng không nhúc nhích.

Khương Vũ Triều: Mẹ nó trong nháy mắt thật muốn biến thành chó con trong tay ca ca để hắn chải lông! thật hám mộ chết mất!

Hề Trác Ngọc liếc nhìn nàng một cái, cười ra, “cô cũng muốn sờ đúng không? Tới, con này cho cô cầm.” Đưa con chó con được chải sạch sẽ cho nàng.

Khương Vũ Triều: “.....” không, em không phải muốn sờ chúng nó, em muốn ca ca sờ a! Giống chó mẹ, ca ca cũng quá đáng yêu đi!

Đáng yêu, đến..... không, ta không muốn. Khương Vũ Triều nói với chính mình.

.....

Hệ thống xanh hoá: —— “Đỉnh —— cảm tình chênh đi 5%.”

Hệ thống xanh hoá: —— “Đỉnh —— cảm tình chênh đi về 0.”

Dục Vương: “Cảm miệng.”

Hệ thống xanh hoá: —— “Ta đây không nhắc nhở nữa.”

Dục Vương: “A, tùy người, mặc kệ rồi cuộc có chênh đi hay không, ta đều sẽ chia rẽ kia hai người.”

Hệ thống xanh hoá: Cảm giác như trong bất tri bất giác hắn hình như đã thực quen làm một nhân vật vai ác.

.....

Khương Vũ Triều nhìn ca ca nghiêm túc chải hết lũ chó con, cho người dẫn đi cho ăn, lại đi theo hắn cùng rửa tay đi ăn cơm sáng. Cơm sáng đã sớm chuẩn bị xong, bởi vì hai vị chủ tử đầu dựa đầu cùng nhau ngắm chó con, không ai dám quấy rầy, cho nên so với ngày thường muộn hơn.

khí hai người ăn cơm, tổng quản đứng một bên, hắn nhớ tới hình ảnh vừa rồi nam nữ chủ nhân cùng nhau hài hòa vuốt chó, trong lòng cảm thấy phi thường tiến tới, hắn nói: “Ngày sau nếu trong phủ có tiểu chủ tử sinh ra, Vương gia và Vương phi khẳng định có thể chiều có tốt tiểu chủ tử, xem vừa rồi các người làm thật tốt a!”

Khương Vũ Triều đang ăn thật vội, bị ghen lại, Hề Trác Ngọc đang uống cháo cũng bị sặc, che miệng ho khan một hồi lâu cũng chưa dừng lại. Khương Vũ Triều nuốt xuống miếng thịt viên đáng chết, vuốt tay vỗ vỗ phía sau lưng Hề Trác Ngọc, “Đồ chưa, uống ngụm canh trước, uống ngụm canh thì tốt rồi.”

Việc này cứ như vậy đi qua, Hề Trác Ngọc và Khương Vũ Triều đều dường như chưa từng nghe thấy lời này, không ghen mà cùng xem nhẹ.

Xuân về hoa nở, phải đổi áo xuân, các nơi đều sẽ trước đưa lên vài mùa này để chọn lựa may áo. Trong cung sẽ đưa hai lượt, tơ lụa trang trên danh nghĩa Ngọc Lăng Vương phủ sẽ đưa một đợt, tơ lụa trang theo đường thủy vận tải thông suốt hai bên Giang Hoài đưa tới tân phẩm, còn có những tiệm vải lớn trong Lạc Đô không thuộc về Ngọc Lăng Vương phủ nhưng thanh danh rất lớn cũng sẽ đưa tới vài mẻ. Tóm lại Ngọc Lăng Vương phủ mỗi năm thu được vải đều để đó dùng không hết.

Advertisement / Quảng cáo

Năm nay Hề Trác Ngọc phân phó riêng cho bọn họ cũng đưa chút vài kiểu khác tới cho Vương phi chọn, không phải một kiểu vài giống năm trước. nói thực ra, hắn mặc xiêm y hoa thật nhiều năm cũng có chút phiền.

Bởi vì lúc trước hắn nói một câu mình thích vài đa dạng, sau đó toàn bộ vài đưa tới đều là màu sắc và hoa văn tươi sáng, rồi cuộc chưa từng thay đổi. Sau đó có một lần hắn lại nói một câu mặc quần áo tươi sáng cũng để đổi khẩu vị, kết quả trong cung liền đưa tới vài thuần tịnh quá mức không có một chút hoa văn, hắn càng không muốn mặc.

Là dạng này, ở địa vị cao, dù chỉ thuận miệng một câu, đều sẽ bị phóng đại, húng thủ và yêu thích cũng thế. Mấy năm nay không biết bao nhiêu người đưa loạn vài cho hắn, hắn cũng không phải thích tất cả các loại màu sắc và hoa văn, còn có các loại chó đưa cho hắn. Lúc trước hắn nuôi chó đều là nhặt về, không dành lòng nhìn bọn họ ở đầu đường bị người đánh chó đánh chết, mới mang về phủ chiều cõ, nhưng người khác nghe nói hắn thích chó, liền không ngừng đưa cho hắn, nếu không phải sau đó hắn năm lần bảy lượt nói qua không cần, hiện tại chó trong phủ câu sẽ không chỉ có chừng này.

Tổng quản nghe thấy hắn phản phò, ánh mắt thực phức tạp. “Loại việc nhỏ này, phía dưới đã sớm phân phó xuống.” Cho nên mấy năm nay chủ tử chính mình mặc cái gì cũng không quá để ý, còn sẽ cố ý suy nghĩ vì Vương phi, nếu thích Vương phi như vậy, vậy vì sao không ngủ cùng người ta a? A?

Vải đưa tới thành đôi, Khương Vũ Triều nghiêm túc chọn lựa một ngày, chọn ra trên trăm miếng vải.

Lan Kiều nhìn liú lười, “Chủ tử, ngài mặc nhiều như vậy sao?” Các nàng lúc trước ở tướng quốc phủ, cũng không phải thực được người ta quan tâm, ghê gớm thì chỉ ba bốn miếng vải.

Khương Vũ Triều trực tiếp nói với tổng quản: “Chỗ này, đều là chọn cho Vương gia, lấy xuống sai người may áo cho Vương gia.”

Tổng quản sững sốt, “Đồ đều là ngài chọn cho Vương gia? Nhưng mà, Vương gia chỉ thích vài hoa văn cầm tù.”

Khương Vũ Triều: “không việc gì, người làm theo ta nói là được. Còn mấy cuộn vải này, hoa văn không tồi, thực thích hợp mặc bây giờ. sớm làm ra đưa cho Vương gia thay.”

Tổng quản hoài nghi nhìn mấy cuộn vải được Khương Vũ Triều cố ý chọn ra, đều không nhiều hoa văn, chỉ như điểm tuyết, còn có ám văn, màu sắc cũng tươi mới, Vương gia thật sự sẽ thích?

hắn nửa tin nửa ngờ, cho người lấy xuống may, kết quả bộ đồ mới đưa lên, được Vương gia thích lệ, hắn chọn bộ thứ nhất chính là cuộn vải Vương phi riêng lấy ra kia may thành quần áo. Ngọc Lăng Vương mặc quần áo mới, ngày hôm sau vui vui về về, khó được đi ra cửa cùng các bằng hữu tụ hội.

Hắc, Vương phi thật là thần. Tổng quản tươi cười đầy mặt đi đưa đồ mới cho Khương Vũ Triều, hỏi đến việc này, “Vương phi sao lại biết Vương gia sẽ thích?”

Khương Vũ Triều cười: “Rất đơn giản, nếu người cẩn thận quan sát thói quen hần mặc quần áo mấy tháng này thì sẽ phát hiện, quần áo của hần tuy nhiều, nhưng trong một tháng hần mặc bộ xiêm y hoa lan đậm sắc bốn lần, mặc bộ xiêm y tử đằng lam nhạt ba lần, tổ hình hoàng đình hương hai lần, mấy bộ quần áo này đều không có hoa văn to, chủ yếu về điểm tuyết. Nếu người lại cẩn thận nhìn sẽ phát hiện tâm tình của hần lúc mặc xiêm y hoa lan là tốt nhất, có một lần còn cùng người vui đùa hai cái, cho người hầu nuôi chó tiền thưởng.”

“Tháng trước, giữa tháng hần phải vào cung, mặc một bộ màu sắc càng đậm, thuyết minh tâm tình hần không tốt lắm, không thể nào có hứng thú. Về sau có một thời gian liên miên mưa dầm, hần mặc mấy bộ màu sắc tươi sáng kia, nhưng không phải loại hoa hồng tươi sáng nhất Thông kê một chút thì biết được hoa văn và màu sắc gần đây hần yêu thích, rất đơn giản.”

Tổng quản nghe mà trợn mắt há hốc mồm, không phải, Vương phi người quan tâm chủ từ như vậy, thích hần như vậy, sao buổi tối chết sống không cùng nhau ngủ đâu? A?

Bọn hạ nhân trong phủ Ngọc Lăng Vương quả thực rầu rui ruột với hai chủ từ không có sống về đêm này.

Loại thời điểm này, còn nháo ra đại sự rất có khả năng ảnh hưởng hai chủ từ.

sứ đoàn Ngạch bộ đến tiến cống, muốn hoà đàm liên hôn. Hai năm trước Ngạch bộ luôn không yên phận, năm trước còn ở biên cảnh gây ra một trận chiến, trong triều có chủ trương chủ hòa chủ chiến, ra năm vẫn luôn bàn cãi, hiện tại sứ đoàn Ngạch bộ gần nhất, phải chủ hòa liên chiếm thượng phong

Đối với việc liên hôn này, Nạp Sa công chúa Ngạch bộ cùng tới, hoàng đế đang suy xét mình còn hai nhi tử chưa thành thân, nếu không dứt khoát cho một người cưới, đáng tiếc Nạp Sa công chúa tự mình có chủ ý, tham gia một lần xuân sau, liền nói thẳng mình phải gả cho Ngọc Lăng Vương Hề Trắc Ngọc.

“Ta là công chúa tôn quý nhất Ngạch bộ, dù phải gả cũng muốn gả cho nam nhân tốt nhất. hần là đệ nhất mỹ nam tử nơi này, ta ở bữa tiệc xuân gặp hần, cảm thấy hần thực tốt, phụ thân hần lại là đại anh hùng. Lão tử như thế, nhi tử khẳng định cũng sẽ không kém, ta muốn hần.”

Hoàng đế còn chưa từng gặp nữ tử trực tiếp như vậy, cho dù là Thuần Hi quận chúa tính tình xấu nhất, nói tới hôn sự cũng không dám chính mình ra mặt, đầu giống Nạp Sa công chúa, ngoa ngoắt như thế.

Nhận được ánh mắt của hoàng đế, Hoàng Hậu tiếp nhận nói: “Công chúa không bằng chọn một người khác, Ngọc Lăng Vương chúng ta đã cưới vợ.”

Advertisement / Quảng cáo

Nạp Sa công chúa ngẩng đầu, giọng mang khinh thường: “Ta nghe nói rồi, là một nữ nhân từng bị người vứt bỏ, nghe nói vô tài vô mạo, nữ tử như vậy sao xứng với nam nhân ưu tú như thế.”

Dứt lời nàng tự tin cười “Ngọc Lăng Vương còn chưa gặp ta, nếu hần gặp được ta, nhất định sẽ khuynh đảo vì ta, từ bỏ nữ nhân xấu xí kia.”

Công chúa này được xưng đệ nhất mỹ nhân Ngạch bộ, một chân dài môi đỏ, trước đột sau kiêu nóng bỏng.

Hoàng Hậu: “.....” thật là không thể câu thông.

Việc này thực nhanh truyền tới trong phủ Ngọc Lăng Vương, mọi người lòng đầy căm phẫn, Lan Kiều càng ồm ồm vài ngày ở bên tai Khương Vũ Triều, nói cái gì ‘cũng thật quá đáng’, ‘hồ mị tử thật không biết xấu hổ’, ‘ Vương gia chỉ thích chủ tử chúng ta, tuyệt đối sẽ không coi trọng nàng ’ ... lnh tĩnh. Khương Vũ Triều bị nàng phiền đến không được, không cho nàng tiếp tục nói, Lan Kiều ừy khua miệng mà truy vấn nàng: “Vương gia sắp bị đoạt đi rồi, chủ tử người sao một chút cũng không vội!”

Khương Vũ Triều: Năm đó ca ca còn ở hiện đại, tình địch đầy khắp núi đồi nhiều không đếm xuể, nàng có vội sao? Vui đùa cái gì vậy.

Lan Kiều: “Ai nha, chủ tử, người ta đã khi dễ đến trên đầu rồi!”

Khương Vũ Triều: “Đầy không phải còn chưa tới trên đầu sao.”

Qua hai ngày, trong cung mờ yển, Khương Vũ Triều và Hề Trắc Ngọc cùng nhau vào cung dự tiệc. Vốn dĩ yến này nàng không cần tham gia, nhưng Hề Trắc Ngọc trở về nói cho nàng, lần trước yến hội gặp gỡ Nạp Sa công chúa kia, bị nàng quấy rầy. Khương Vũ Triều vừa nghe, gãi răng còn dám quấy rầy ca ca ta? Ở trước mặt Lan Kiều thông dong Phật hệ lập tức biến thành Đấu Chiến Thắng Phật, hộ hộ sư giả Khương fan cứng, đạo nghĩa không thể chối từ đi theo ca ca cùng nhau vào cung, chuẩn bị nghênh đón trận chiến đầu mới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Quyển 4 - Chương 102: Quả thật là một đôi trời sinh a

“không cần quá coi nặng ta là gì, thật gặp phải, có lẽ một chút là được.” Trước khi Hề Trắc Ngọc tách ra với Khương Vũ Triều, nói với nàng như vậy, hần lúc trước thuận miệng nói mấy câu, Nạp Sa công chúa đã vài lần tìm hần nói chuyện có chút phiền, fan cứng lập tức liên hùng hổ lên, nhìn tư thế cung phòng chừng là đi đánh nhau. Hề Trắc Ngọc nghĩ đến lời đồn Nạp Sa công chúa đánh đá có tiếng, có chút lo lắng cho Vương phi fan cứng bị người ta khi dễ.

Khương Vũ Triều: “Ca ca yên tâm, ta làm theo khả năng.” Nhưng nàng có từng sợ ai đâu.

Hai người tách ra, phân biệt đi gặp hoàng đế và Hoàng Hậu, sau đó lại cùng nhau đến Nhập Hà cung tham gia yến hội. Lan Kiều đi theo bên người Khương Vũ Triều, có chút kích động hỏi nàng: “Chủ tử, chúng ta bây giờ đi tìm Nạp Sa công chúa kia?”

Khương Vũ Triều: “Tìm làm gì. Chờ xem, nàng ta sẽ tự mình đưa tới.”

Lần này vào cung, có không ít nữ quyền đi tới hần huyền với nàng, từ khi Khương Vũ Triều trở thành Ngọc Lăng Vương phi liền có đả ngộ này, nhưng cũng có mấy người nhìn nàng khe khẽ nói nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, đại khái các nàng đều nghe nói về Nạp Sa công chúa.

“Nghe nói lớn lên rất đẹp, lần trước có người thấy Ngọc Lăng Vương đơn độc nói chuyện với nàng ấy.”

“Ai, tôi tới, chính là người đó đi!”

một mỹ nữ nóng bỏng bước tiến vào, nàng nhìn đám người một vòng, nhanh chóng lướt qua góc của Khương Vũ Triều, làm bộ không phát hiện ra mà lớn tiếng hỏi: “Vương phi Ngọc Lăng Vương có phải tới rồi hay không, ra đây cho ta nhìn xem!”

Ánh mắt mọi người đều hướng về Khương Vũ Triều, trong ánh mắt mọi người xem kịch vui, Khương Vũ Triều nâng mí mắt lên nhìn Nạp Sa công chúa, oán cho nàng ta cái nhân. Nếu nói lúc trước Thuần Hi quận chúa là thiên chân ác độc, thì Nạp Sa công chúa này chính là kiêu ngạo đã man. một là loại tuyển thủ đám nghĩ đám làm, một là loại tuyển thủ đấu đá lung tung.

Mà nàng, là loại tuyển thủ không phục ai còn dám làm.

Advertisement / Quảng cáo

“Xem quần áo này, là Nạp Sa công chúa đi.” Khương Vũ Triều cười một chút.

Nạp Sa công chúa đánh giá nàng, lắc lắc đầu, “Chính là người? Quả nhiên không đáng nhìn, dung mạo thực tầm thường mà.”

Khương Vũ Triều: “Đúng vậy, ta diện mạo bình thường, lúc trước còn lo lắng không tìm được hôn phu đâu, ai biết hiện tại thể nhưng tìm được người tốt nhất.”

Nạp Sa công chúa hừ một tiếng: “Mồm mép cũng nhanh nhẹn, có dám ra đây cùng ta không, sang một bên nói chuyện đi.”

Khương Vũ Triều: “Được a, xin mời.”

Nạp Sa công chúa nói tiếng phổ thông mang theo một chút khẩu âm, nhưng thực lưu loát, dáng người rất cao, mặc một thân nam trang kiểu đầu săn, nhìn hần là có thể đánh nhau. Lan Kiều lo lắng chủ tử nhà mình bị khi dễ, thấy chủ

từ đứng lên, cũng vội đi theo.

Nạp Sa công chúa đi ra ngoài, không chút khách khí nói: “Ta không muốn bị những nữ nhân đó nhìn như là con khi, nữ tử các ngươi nơi này cũng không dùng được, một bàn tay ta có thể đánh mười người tám người các ngươi, ta xem các ngươi đến hải tử còn không sinh nổi, một đám yếu đuối mong manh, các nam nhân cũng không coi các ngươi như người, ta thấy thật đáng thương.”

Giọng nói của nàng ta đầy khinh thường và kiêu ngạo, Khương Vũ Triều nghe xong không tỏ ý kiến. Mặc kệ người khác thế nào, hành vi xuất phát từ tự mình cảm thấy ưu việt mà hạ thấp người khác, nàng không thích nhất. Trong nguyên tác, nàng cũng thấy Nạp Sa công chúa lên sân khấu, đoạt nam nhĩ với nữ chính, nữ chính cảm thấy tính cách nàng ta vừa khẩu vị, thường thức lẫn nhau, chấp tay nhường lại nam nhĩ.

Nàng chi xem đến chỗ này, chưa xem về sau. Cho nên lúc trước nàng xem nguyên tác tiểu thuyết bị tức giận như vậy, nguyên nhân thứ nhất chính là, nữ chính rộng lượng nhường nam nhĩ cho nữ xứng Nạp Sa công chúa. Cái gì? Nam nhĩ là của người sao, người nói rộng lượng như vậy, còn sung sướng nhường cho tỷ muội?

Khương Vũ Triều không thích nguyên nữ chủ, lần đầu tiên gặp Nạp Sa công chúa này, trên cơ bản khẳng định, nàng đồng dạng không thích Nạp Sa công chúa. Nữ tử không ngừng vươn lên thực tốt, nhưng vì thế ra về tự đắc châm chọc cách sống và lựa chọn của nữ nhân khác, quả thực khôi hài. Thân ở địa vị bất đồng, tiếp thu giáo dục bất đồng, lớn lên trong hoàn cảnh bất đồng, nàng ta cho rằng mỗi người đều may mắn như mình sao? không có tâm cảm thông và từ bi, vĩnh viễn sẽ không hiểu cái gì là bình đẳng, cũng không phải là cường đại chân chính.

“Trước khi học được làm một ‘ nam nhân ’ hoặc ‘ nữ nhân ’, phải học được làm người trước.” Khương Vũ Triều đứng cách Nạp Sa công chúa vài bước, nhân nhát nói: “Nạp Sa công chúa, hẳn là không phải tới đàm luận với ta nói này nữ nhân chúng ta có bao nhiêu đáng thương.”

Nạp Sa công chúa ôm ngực: “Vậy được rồi, ta cứ việc nói thẳng, ta tới nói cho ngươi, người chủ động rời khỏi giữa ta và Ngọc Lăng Vương, vị trí Ngọc Lăng Vương phi này để cho ngươi quá đáng tiếc, nên thuộc về nữ nhân như ta đây.”

Khương Vũ Triều: “A? Vậy ngươi nói cho ta nghe một chút, vị trí này vì sao hẳn là thuộc về ngươi?” một khác này, Khương Vũ Triều thậm chí cảm thấy mình giống cán bộ HR của công ty, đang phỏng vấn một người tìm công việc là làm Vương phi—— trên ý nghĩa nào đó, đây cũng không sai.

Nạp Sa công chúa: “Ta là công chúa Ngạch bộ, thân phận này đương nhiên cao quý hơn ngươi, ta mỹ mạo vô song, lại có trí tuệ, hơn nữa, ta và Ngọc Lăng Vương cùng thích nuôi chó, ta nuôi hơn mười con chó săn, ta với hắn đương nhiên xứng đôi nhất.”

Khương Vũ Triều: “Thân phận cao quý, mỹ mạo thông tuệ? Dùng một câu để hình dung, chính là ếch ngồi đáy giếng, không biết thiên địa có bao nhiêu rộng lớn.”

“Nạp Sa công chúa ngươi nhìn một đám vật nước trên hồ kia, con vịt dẫn đầu không phát hiện thiên nga ở phía trước, cũng cảm thấy mình là con vịt nước đẹp nhất trong đàn, kỳ thật a, chỉ là vịt mà thôi.”

Nạp Sa công chúa mày liễu dậm ngực: “Ngươi nói cái gì?”

Khương Vũ Triều: “Ngươi nói ngươi thích nuôi chó, cho nên xứng đôi với Vương gia nhà ta?”

Nạp Sa công chúa khinh thường trừng nàng: “Đương nhiên, chúng ta có yêu thích chung, ta nuôi lang khuyến có thể bắt con mèo, còn ngươi, phỏng chừng nhìn thấy những con chó đó sẽ sợ tới mức không dám tới gần.”

“A, Vương gia nhà ta nuôi chó là bởi vì yêu, ngươi nuôi chó chính là gây tai họa.” Khương Vũ Triều nhét tay vào trong tay áo, đẩy mặt trào phúng liếc Nạp Sa công chúa: “Ta có thích chó hay không cũng không sao, Vương gia chúng ta thích là được. Còn ngươi, thích chó như vậy, ta cảm thấy khả năng không phải ngươi xứng với Vương gia nhà ta, là mà càng xứng với chó.”

Nạp Sa công chúa tiến lên hai bước: “Lâm càn, ngươi dám mắng ta!”

Lan Kiều khẩn trương chắn trước người Khương Vũ Triều, lại bị nàng đẩy ra phía sau, Khương Vũ Triều: “Đừng vội tức giận, ta còn chuẩn bị lễ vật muốn tặng cho ngươi đây.”

Nạp Sa công chúa có chút theo không kịp nàng ba giây lại biến đổi mặt, hoài nghi mà nhìn nàng, “Ngươi đang làm cái quỷ gì?”

Khương Vũ Triều rút thứ trong tay áo ra, lung lay ở trước mặt Nạp Sa công chúa, là cái lông chim trang trí rất xinh đẹp. “Đây là một lời nhận lỗi, tới, để muội muội đeo lên cho ngươi.” Động tác nhanh chóng cầm vật trang sức lông chim lên tóc Nạp Sa công chúa.

Nạp Sa công chúa: “Hiện tại tặng đồ cho ta bồi tội, là biết ta lợi hại, không dám tranh cùng ta?”

Khương Vũ Triều nghiêm trang hỏi Lan Kiều: “Lan Kiều, ngươi nói thứ này xứng hay không xứng với Nạp Sa công chúa a?”

Lan Kiều ở một bên cười đến không khép được miệng, gật gật đầu vang dội trả lời: “Phi a!”

Advertisement / Quảng cáo

Khương Vũ Triều: Cái chữ phi này rất có linh tính.

Nạp Sa công chúa thấy các nàng tươi cười kỳ quái, lập tức cảm thấy không thích hợp, kéo lông chim trang trí trên đầu xuống, “Đây là cái gì?”

Khương Vũ Triều nói cho nàng: “Lông gà rừng, riêng chuẩn bị cho ngươi, rất xứng với ngươi.”

Nạp Sa công chúa bị nàng chọc tức run rẩy, “Ngươi dám nhục nhã ta như vậy.”

Khương Vũ Triều lộ ra ý vị tươi cười nhục nhã nàng, “Thế nào, ta nhục nhã ngươi, ngươi còn dám đánh ta sao, ta chính là Ngọc Lăng Vương phi.”

Nạp Sa công chúa từ trước đến nay kiêu ngạo, sao chịu được khiêu khích như vậy, hôm nay nàng ta tới đây, vốn dĩ không muốn động thủ với nữ nhân này, nhưng nàng khiêu khích như thế, Nạp Sa công chúa không thể nhịn được nữa.

Khương Vũ Triều quan sát biểu tình của nàng, thấy mắt nàng mang tàn khóc, lập tức quay đầu chạy tới cung điện của các nàng, vừa chạy còn vừa kinh hoàng thất thố hô to: “Ngươi tới, cứu mạng, Nạp Sa công chúa muốn giết người!”

Cung điện vốn cách không xa, Khương Vũ Triều tốc độ lại nhanh, chớp mắt đã chạy tới trước cung điện, làm mọi người chú ý, Nạp Sa công chúa theo bản năng đuổi theo, thấy nàng giáo hoạt như vậy, tức giận đến không được, “Ngươi đứng lại đó cho ta!”

một phụ nhân tiếp được Khương Vũ Triều chạy tới, ánh mắt hoảng sợ nhìn Nạp Sa công chúa biểu tình hung ác, thực nhanh trong đám người vang lên một ít câu như là: “Nữ nhân ngoại tộc chính là hung hãn.” “Dọa giết người, nghe nói nàng thật sự biết giết người.” “đã đến chỗ chúng ta còn kiêu ngạo như thế, vậy cũng quá không để chúng ta vào mắt.”

Nạp Sa công chúa khinh thường các phụ nhân hậu trạch, khinh thường nói chuyện cùng bọn họ, làm sao từng biết lực sát thương của trào phúng tập thể này, đối mặt với các loại chỉ chỉ trỏ trỏ, nàng tức đỏ mặt mắng: “Ai muốn giết, là nàng ta tự mình dọa thành như vậy mới muốn chạy.”

Khương Vũ Triều chỉ lông gà rừng trong tay nàng: “Ngươi đến vũ khí còn cầm ở trong tay!”

Mọi người nhìn cái phối sức trong tay Nạp Sa công chúa, xác thật có hai cái đầu thoa bén nhọn, vừa nhìn chính là có thể đã thương người.

“Đây là chính ngươi đưa cho ta!”

Khương Vũ Triều ở trước mặt mọi người lộ ra vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó bị phản nói: “Ngươi muốn cướp phụ quân của ta, sao ta có thể tặng đồ cho ngươi, dù ta muốn đưa, cũng sẽ không đưa đồ vật lấy không ra tay đó!”

Chúng phụ nhân: “thật là đáng sợ, ở trong cung kêu đánh kêu giết, bất quá một nữ nhi của tộc trưởng bộ lạc nhỏ mà thôi, khách khí gọi nàng một tiếng công chúa, thật đúng coi chính mình thành cái gì.”

“Là nha, chúng ta đều biết Ngọc Lăng Vương coi trọng Vương phi, thật sự thích, nữ nhân này khẳng định là tâm ghen ghét tác quái, muốn hại Ngọc Lăng Vương phi.”

“Ta xem đầu óc nàng ta không quá bình thường, thật sợ nàng ta một lát nữa sẽ thương đến chúng ta, sao còn không có người tới dẫn nàng đi, quá dọa người a.”

Nạp Sa cả giận nói: “Các ngươi lấy nhiều khinh thị, thiên vị Tiều Cẩm Nguyệt kia!”

Khương Vũ Triều: Ha, bằng không thể nào, một mình ta đánh không lại ngươi, đương nhiên phải mượn dùng lực lượng người khác. không phải ngươi nói khinh thường những nữ nhân này? Vậy cho ngươi kiến thức miệng nữ nhân có bao nhiêu lợi hại.

pháp tắc xé bức: Nếu một người làm không được, phải nhập gia tùy tục, dùng lực đánh lực.

Nạp Sa công chúa bị chèn ép đến yển hội cũng không tham gia, trực tiếp quay đầu đi về.

Hê Trác Ngọc cũng nghe nói các nàng bên này phát sinh chuyện, trên đường trở về nói chuyện phiếm với Khương Vũ Triều, “không phải cô và các nàng quan hệ chẳng ra gì sao, các nàng ấy sao lại đứng ở phía cô, thau cô nói chuyện?”

Khương Vũ Triều: “Bởi vì lúc đối mặt địch nhân ngoại lai, chúng ta là minh hữu thiên nhiên, đây là pháp tắc thống nhất để đối ngoại.” Đầu là trong cùng một vòng. Hôm nay cho dù kỹ thuật diễn của nàng có kém, những phu nhân đó đều sẽ mất nhắm mắt mở giúp nàng chèn ép Nạp Sa.

“Bất quá Nạp Sa công chúa người này, không phải đơn giản như vậy là có thể thu phục, ta phỏng chừng nàng ấy sẽ không từ bỏ.” Khương Vũ Triều phân tích.

Hê Trác Ngọc: “không có việc gì, sự tình nếu ‘trợ lý’ làm không được, liền có thể giao cho ‘chưng rầu’.”

Khương Vũ Triều: “…… Ca ca, không cần học từ ngữ của các fan, còn có, cách xa fans xé bức một chút.”

Hê Trác Ngọc: “…… Tốt.”

Advertisement / Quảng cáo

Nạp Sa công chúa quả nhiên không đơn giản từ bỏ, nàng càng cân càng hăng, trực tiếp tìm tới Ngọc Lăng Vương phủ. Nàng không phải tới một mình, còn mang một con lang khuyến dục nàng vẫn nuôi.

Hai con chó một đực một cái đánh nhau ở cửa, nháo ra động tĩnh không nhỏ, Khương Vũ Triều và Hê Trác Ngọc đi ra, nhìn thấy chó mẹ trông cửa của bọn họ đang đánh nhau với một con lang khuyến dục xa lạ hình thể lớn hơn. Con lang khuyến chơi lưu manh, ý đồ mạnh hơn, mẫu câu đương nhiên không làm được, cắn răng nó, đánh vô cùng náo nhiệt.

Đầu sỏ gây tội, Nạp Sa công chúa ở một bên xem kịch vui, trên mặt biểu tình tự đắc, “Con khuyến vương này của ta, dù là sói nó cũng có thể cắn chết, nếu nguyện ý lai giống cùng chó mẹ bình thường trong phủ các người, vẫn là các người chiếm tiện nghi đó.”

Khương Vũ Triều: không biết vì sao đột nhiên cảm thấy Nạp Sa công chúa và Vương gia Dục Vương bá đạo quá thực trời sinh một đôi a.

Hê Trác Ngọc nhìn nhìn tình hình chiến đấu, bỗng nhiên quay đầu phân phó vài câu.

Chi chích lát sau, vài hộ vệ thân hình cao trắng mặc khôi giáp toàn thân, nhanh chóng chạy tới bắt được con lang khuyến đang gây sự kia, kéo nó xuống.

Nạp Sa công chúa sắc mặt biến đổi, cười không nổi, “Các người muốn làm cái gì! Các người muốn giết khuyến vương của ta!”

Khương Vũ Triều biết ca ca nhà mình khẳng định sẽ không giết cho, nhưng nàng cũng không biết ca ca muốn làm gì. Kết quả Hê Trác Ngọc nói: “A, cho người dẫn nó đi xuống tuyệt dục, chính là cắt đi, như vậy về sau nó có thể bồi người càng lâu, là chuyện tốt.”

Nạp Sa công chúa phẫn nộ hô to: “không được! Ai cho người làm loại chuyện này!”

Khương Vũ Triều: “Công chúa bình tĩnh, là cắt chó của người, cũng không phải cắt nam nhân của người, đồ vật kia dù sao người cũng không dùng được, hà tất kích động như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 103: Tôi bị bệnh, sức chống cự không cao

Nạp Sa công chúa sắc mặt nhăn nhó, mang theo lang khuyến bị thiến đi rồi.

“Ca ca, anh cảm thấy chúng ta thiến toàn bộ lang khuyến Nạp Sa công chúa mang đến thì thế nào?” Khương Vũ Triều hỏi.

Hê Trác Ngọc suy nghĩ, gật đầu, “Cần đây nghe nói những con chó nàng ta mang đến ở trong thành gặp phải chút việc, khi dễ bình dân, táo bạo như vậy xác thật hẳn là nên tuyệt dục.”

Vì giữ gìn trị an Lạc Đô, bọn họ đạo nghĩa không thể chối từ mà phân phó xuống, các đội viên thiến cho trong vương phủ thừa dịp Nạp Sa công chúa ra ngoài, toàn bộ thiến hết hơn mười chi con lang khuyến dục đang xao động ở dịch quán. Còn Nạp Sa công chúa trở về đối mặt với một loạt chó thiến sẽ tức giận như thế nào, việc này không liên quan đến bọn họ.

Nạp Sa công chúa là loại người càng không có phản ứng thì càng muốn chinh phục người khác, nàng mấy lần đi gặp Hê Trác Ngọc đều chạm vào cái đỉnh mềm, còn bị Khương Vũ Triều nhục nhả một trận, càng hạ quyết tâm muốn cho này hai người biết mình lợi hại.

Còn một người nhất trí với ý tưởng của nàng, vì thế hai người thuận lý thành chương mà tiếp vào nhau. Người này đương nhiên là Dục Vương, nhiều lần thử nhiều lần bại, càng thua càng đánh. Hai vị này tụ tập bên nhau ừ mưu, một muốn Hê Trác Ngọc, một muốn Khương Vũ Triều.

“Chỉ cần dựa theo người nói, Ngọc Lăng Vương thật sự sẽ cưới ta?” Nạp Sa công chúa hoài nghi nhìn về phía Dục Vương.

Dục Vương cong môi cười, “Đương nhiên, người đường đường là công chúa Ngạch bộ, nếu thất thân với Ngọc Lăng Vương, dù thế nào cũng không thể cứ như vậy bỏ qua, đến lúc đó Ngọc Lăng Vương đương nhiên phải cưới người.”

Nạp Sa công chúa: “Tiêu Cẩm Nguyệt thì thế nào?”

Advertisement / Quảng cáo

Dục Vương: “Nàng ấy đương nhiên thuộc về ta. Người không cần hoài nghi thành ý của ta, chúng ta là minh hữu có lập trường nhất trí.”

Nạp Sa công chúa: “Ta đây chờ người an bài.”

Dục Vương vì một ngày này, kiên nhẫn an bài đã lâu. Vì hai kia người làm mất cảnh giác, hẳn ngủ đông một thời gian, ngằm lại không ngừng nghĩ, cố gắng bố trí vạn vô nhất thất.

Ngọc Lăng Vương và Vương phi đều rất ít ra cửa, đặc biệt là Vương phi Tiêu Cẩm Nguyệt, trên cơ bản nếu không phải cần vào cung, đến Tiêu tướng quốc phủ nàng cũng lười về, Dục Vương cho dù an bài người đến cướp, cũng không có biện pháp, cũng không thể vào ban ngày ban mặt trên đường phố người đến người đi, ở bên đường đoạt người.

Chỉ có gặp ngày hội, hai người này mới có thể cầm tay du lịch, lập tức sắp đến Đoan Ngọ, Dục Vương lo lắng nghĩ cách cho người dẫn bọn họ ra phủ, Đoan Ngọ người đông hỗn loạn, đúng là thời cơ xuống tay tốt nhất! Đến lúc đó bắt người vào tay, dùng được một chút, xem hai người này về sau còn ân ái không đòi thế nào.

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông!

Nhưng tới ngày Đoan Ngọ, gió đông không thổi tới, thổi là gió tây, trực tiếp đem thời xuân dược của Dục Vương thất bại.

người Dục Vương an bài không thể dẫn Hê Trác Ngọc và Khương Vũ Triều ra cửa, bởi vì Hê Trác Ngọc trùng hợp đột nhiên bị bệnh. Hê Trác Ngọc ngày thường thân thể khỏe mạnh, cũng không biết thế nào một trận bệnh thể tới rào rào, sốt cao không lui, làm Khương Vũ Triều gấp đến độ xoay quanh, lúc này nàng nào còn nhớ rõ Tết Đoan Ngọ, càng không thể rời khỏi idol của mình đi ra ngoài du ngoạn, dù trời sắp động đất, nàng phải chết, cũng chết ở bên Hê Trác Ngọc.

Nhìn idol mặt đỏ bừng thở dồn dập, cùng với mày nhũ chặt, thật hận không thể bị bệnh thay.

Hê Trác Ngọc mông lung mờ to mắt, nhìn thấy nàng ngồi ở bên giường, bóng đêm rất sâu, cũng không trở về nghỉ ngơi. hần không nói, lại chậm rãi nhắm hai mắt. Mơ mơ màng màng ngủ một lúc, lúc mở mắt, bên ngoài vẫn là bóng

đêm nặng nề, người canh giữ ở mép giường vẫn không đi, cứ nhìn hần như vậy.

“Phát sốt mà thôi, ta cũng sẽ không chết, nếu chết, nói không chừng còn trở về hiện đại.” Hề Trác Ngọc ách giọng nói.

Khương Vũ Triều cách chân nắm tay hần, “Thời đại này, phát sốt chính là dễ mất mạng. Nếu ca thật sự có chuyện gì…… em hy vọng anh có thể trở về hiện đại.”

Hề Trác Ngọc lắc đầu: “Tôi nói đùa thôi, cô còn ở đây, tôi cũng không thể ném lại một mình cô ở chỗ này……”

hần khép đôi mắt lại, thanh âm lâm lâm, dần dần thấp không thể nghe thấy: “một người ở thế giới này, thực cô độc……”

Sáng sớm, Hề Trác Ngọc tỉnh, toàn thân đau nhức, đầu hôn mê, muốn động động tay đều không được. Nhìn bên cạnh mới phát hiện hóa ra không động đậy được là bởi vì bên người bị đè nặng, Khương Vũ Triều nằm ở trong tầm tay hần ngủ rồi. Có thể là đầu sốt mơ hồ, Hề Trác Ngọc phản ứng đầu tiên là nhắc chân lên, đập cho nàng, sau đó tiếp tục ngủ.

Cho nên chờ Khương Vũ Triều tỉnh, phát hiện mình đang nằm ở trong ổ chăn của idol, idol còn ôm eo mình.

Khương Vũ Triều: “……?!”

Dục Vương lại lần nữa thu được báo cáo các thuộc hạ thất bại, nghe nói bởi vì Ngọc Lăng Vương đột nhiên sinh bệnh, kế hoạch thất bại, hần tức cũng không nổi. Trải qua mấy thế giới, hần đã quen loại cảm giác vận mệnh chủ định chuyện gì cũng làm không thành, hần thất bại đơn giản là vì khi vận thế giới đang bài xích hần, không còn do hần không chế, cho nên hần không có cách nào thành công.

Chủ định thất bại, hần gãy giữa và tính kế còn có vẻ buồn cười.

“đi xuống đi, tìm Dương y quan tới cho ta, không được để ai chú ý.” Dục Vương sắc mặt âm trầm nói.

Cho dù khi vận thế giới muốn thoát ly khỏi hần, muốn hủy diệt hần, hần cũng sẽ không làm địch nhân nhìn không thấy kia sống tốt.

một kẻ không thành, lại thay một kẻ, hần bản rận âm mưu quỷ kế, quên mất chính mình và tác giả, làm cho Nạp Sa công chúa ăn mặc mát mẻ ở trên thuyền hoa nào đó phơi đến hơn nửa đêm, bị gió sông ban đêm thổi thành ngọc, trôi sáng ngời liền nổi giận đùng đùng vào Dục Vương phủ tìm Dục Vương tính sổ. Dục Vương loại nam nhân mặc quần vào liền trở mặt, nếu không dùng được đương nhiên sẽ không hoà nhã với nàng, trực tiếp sai quân gia mời nàng đi ra ngoài.

Trong cung nghe nói Ngọc Lăng Vương sinh bệnh, ban cho không ít dược liệu, còn phái y quan đến khám. Hoàng đế vốn chuẩn bị phái y chính xem bệnh cho mình đến, nhưng nội thị bá bá tối hôm qua y chính bị ngã gãy chân xin nghỉ, hoàng đế đành phải cho bọn họ đổi người. Cuối cùng chính là Dương y quan đi xem bệnh cho Ngọc Lăng Vương, một y quan có tư lịch trong viện ngự y.

Bởi vì Hề Trác Ngọc bệnh, Khương Vũ Triều chờ hồ không về cung diện mình ngủ, kê thêm cái giường nhỏ ở bên giường Hề Trác Ngọc, thuận tiện chiếu cố hần. Hề Trác Ngọc cũng không nói như vậy không tốt, ngầm đồng ý hành vi của nàng.

Advertisement / Quảng cáo

Dương y quan tới xem bệnh cho Hề Trác Ngọc, Khương Vũ Triều an vị ở bên cạnh nghe, thường thường hỏi Dương y quan mấy vấn đề, khiến cho Dương y quan mặc danh khải trương, Hề Trác Ngọc buồn cười, “không cần lo lắng như vậy, bệnh nhỏ mà thôi, uống thuốc sẽ khỏi.”

Dương y quan vội vàng gật đầu: “Vâng, vâng, không phải bệnh nặng gì, chỉ là quá mức hưng hỉ, cần cẩn thận tĩnh dưỡng, nếu không thực dễ lưu lại bệnh căn, khó tốt hần.”

Uống thuốc của Ddương y quan, qua hai ngày, bệnh của Hề Trác Ngọc xác thật tốt không ít, cũng không nằm ở trên giường, còn dậy đi lại. Lão tổng quản lo lắng không được, khuyên hần trở về nằm, Khương Vũ Triều cũng lo lắng, nhưng Hề Trác Ngọc rũ lông mày nhỏ giọng nói với nàng: “Vấn cần rèn luyện thân thể một chút, khỏe càng nhanh, đúng không?”

Idol già vờ đáng thương thật chọc người triu mến, đặc biệt là có thêm chút ốm yếu, Khương Vũ Triều chịu không nổi, phản chiến trong một giây, đáp ứng sẽ trông coi Vương gia, khuyên lão tổng quản đi ra ngoài, quay đầu giữ cửa đóng, mặc cho idol bỏ dấy hoạt động gần cốt.

Hề Trác Ngọc khoác áo khoác, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, đi dạo vung vung tay, động động chân, trong miệng cảm thán nói: “Vương phi thật tốt a.”

Khương Vũ Triều: “nói rồi, mười lăm phút, xong là phải trở về nằm, chò ca ca hoàn toàn khỏe, chúng ta có thể đi leo núi. Cần phải rèn luyện thân thể thật tốt, nếu không sinh bệnh thì thật là quá chịu tội, nơi này thuốc hạ sốt cũng không có.” Nàng vì idol sốt cao bị dọa, vẫn còn sợ hãi.

Hề Trác Ngọc ý đồ cứu vãn tôn nghiêm, “Kỳ thật, ngày thường thân thể ta còn có thể.”

Khương Vũ Triều: “Đương nhiên, ca ca thân thể siêu tuyệt, chính là virus này quá xấu rồi!”

Hề Trác Ngọc chậm rì rì ở chuyển động trong phòng, Khương Vũ Triều đi theo bên cạnh bởi hần cùng chuyển động. Lão tổng quản tới đưa thuốc, ở bên ngoài gõ cửa dốc dốc dốc, Hề Trác Ngọc lập tức cất bước trở lại giường, Khương Vũ Triều đắp chăn cho hần, lại gỡ áo khoác của hần xuống, đặt một bên, liền mạch lưu loát làm xong, lúc này mới thân sắc như thường đi mở cửa.

Lão tổng quản thấy cửa phòng đóng chặt, bên trong còn có thanh âm thùng thùng mơ hồ, đưa xong thuốc hăm sức nói một câu với Khương Vũ Triều: “Vương gia sinh bệnh, lúc này vẫn nên nhẫn nại tiết chế chút.” Trong ánh mắt ông tràn ngập không tán đồng ‘ ngày thường không có việc gì chết sống không chịu thân thiết, sinh bệnh lại hồ nháo ’.

Khương Vũ Triều: “……” Ngải cho rằng đôi ta ở bên trong làm gì?

Lão tổng quản: “A đúng rồi, Nạp Sa công chúa hôm nay lại tới nữa, Vương phi có muốn đi ra ngoài gặp không?”

Khương Vũ Triều xua tay: “Ta không rảnh, không phải nàng ta thích chó sao, dất mấy con chó hung ác trong phủ đi chiêu đãi nàng, xem lần sau nàng còn dám đến không.” Idol sinh bệnh, đang cần người làm bạn, ai có rảnh cùng gà rừng qua đường xé bức, lại không phải lúc nhàn rồi không có chuyện gì.

Nàng trở về tiếp tục nói chuyện cùng Hề Trác Ngọc, Hề Trác Ngọc bị bệnh nhàm chán, mặt đối mặt với Khương Vũ Triều cùng nàng nói chuyện phiếm, nói tới gia đình cha mẹ từng người.

“…… Lúc đó bà ấy nói không có tiền cho tôi đi loại đại học này, bà ấy là phụ nữ truyền thống, cảm thấy tôi đi học diễn kịch chính là việc không sáng rõ, nhưng khi đó tôi tuổi trẻ khí thịnh, lại cảm thấy ở nhà cha mẹ không nổi, cho nên kỳ nghỉ hè đi làm thuê kiếm học phí, kiên trì muốn học biểu diễn.”

Khương Vũ Triều: “Em biết, khi đó làm diễn viên quần chúng đúng không, còn diễn một thiếu niên áo rộng trong bộ《 Thiếu niên thiên tử 》.”

Hề Trác Ngọc kinh ngạc: “Sao loại chuyện này cô cũng biết?”

Khương Vũ Triều: “có một lần ở trên Weibo có diễn viên vai phụ trong Thiếu niên thiên tử, em từng nhìn thấy.”

Hề Trác Ngọc: “có thật sự fan quá cứng, chuyện lâu như vậy, chính tôi cũng nhớ không rõ lắm.”

Khương Vũ Triều có chút kiêu ngạo: “Em nói rồi, em là fan sớm nhất của anh a, chuyện của anh, em biết rất nhiều.”

Hề Trác Ngọc: “A? Phải không, vậy cũng không chắc, có một số việc cô nhất định không biết.”

hần trầm ngâm một chút bắt đầu tính sổ: “Từ Tiêu Phong và tôi là bằng hữu thật sự, không phải tình huynh đệ plastic; Lý Đồng Nam là một hậu bối tôi tương đối thương thức, phát Weibo khen hần không phải công ty yêu cầu, là hành vi cá nhân của tôi; Lâm Mộng Nhi tuy rằng ngốc bạch ngọt nhưng tâm địa không tốt, cô ấy có bạn trai, cũng không muốn dính vào tôi để lãng xè……”

hần còn chưa tính xong, Khương Vũ Triều bùm một chút quý gối trên giường hần, giữ chân hần, “Ca ca em sai rồi!”

Đúng vậy, làm một fan độc, nàng đã từng cười nhạo Từ Tiêu Phong diễn tình huynh đệ plastic quá giả, trào phúng tiểu thụ tươi Lý Đồng Nam cho không, cự tuyệt Lâm Mộng Nhi cọ nhiệt độ…… Còn có rất nhiều.

Advertisement / Quảng cáo

Hề Trác Ngọc: “nói vui với cô thôi, không cần hành đại lễ như thế.” Người có thân sơ xa gần, nếu người xa lạ mắng, hần sẽ có chút tức giận, nhưng hiện tại người ta là Vương phi của mình, cái thân sơ xa gần này không được tính.

nói xong việc của mình, Hề Trác Ngọc lại hỏi Khương Vũ Triều, gần đây hần bắt đầu tò mò về Khương Vũ Triều sự muốn biết là cái dạng gia đình gì mới có thể dưỡng ra nàng một cô nương có vị ‘ Sinh Khương Lão Tửu ’ như vậy.

Khương Vũ Triều cũng không kiêng dè, thẳng thắn nói cho hắn: “Mẹ em mất sớm, ba em là nhà giàu mới nổi làm địa ốc, bắt đầu cưới mẹ kể cho em, là loại mẹ kế giống như của công chúa Bạch Tuyết, nhìn em không vừa mắt, chimuốn giết chết em, khi đó em còn chưa lớn, bắt đầu bị khi dễ, sau đó đánh nhau với bà ta, nháo đến trong nhà long trời lở đất, cuối cùng bởi vì bà ta quá âm ỉ lại không thể sinh con trai, ba em là tra nam mới ly hôn, cưới một người vợ càng trẻ hơn, là mẹ kế số 2 của công chúa Bạch Tuyết.”

“Sau đó còn có mẹ kế số 3..... Em thật không biết đôi mắt ba em có tật xấu gì, coi trọng người nào cũng giống hết nhau, mỗi người đều không xé bức thì không thoải mái, mới làm cho em luyện ra như thế.”

Hề Trác Ngạc không nghĩ tới năng và mình, gia đình có vài phần giống nhau, cha kế của hắn tuy rằng không đánh chửi hắn, nhưng cái loại bạo lực lạnh này xuyên qua toàn bộ thời kỳ thanh thiếu niên của hắn.

“Thực vất vả đi.” Hề Trác Ngạc bỗng nhiên nói.

Khương Vũ Triều ngừng lại “Ừ, thực vất vả. Nhưng sau đó em thích anh, thì không cảm thấy vất vả nữa.”

Hề Trác Ngạc giật mình, nhưng nhìn thấy ánh mắt rắn cứng Khương Vũ Triều đầy thành kính, trái tim khó cản lại động đập: hắn suy yếu nói: “Chúng ta thương lượng một chút, có tận lực giảm bớt số lần tỏ lộ với tôi được không? Tôi bị bệnh, sức chống cự không cao.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Quyển 4 - Chương 104: Không phải anh ấy ngủ thiếp đi

“Sao lại ngồi đây?” Khương Vũ Triều bung thuốc đi vào trong điện, phát hiện idol vốn nên nằm ở trên giường tĩnh dưỡng thế nhưng đang ngồi ở bàn bên cạnh viết cái gì.

hắn bị bệnh nửa tháng, lúc đầu uống thuốc mấy ngày rõ ràng chuyển biến tốt hơn không ít, nhưng sốt nhẹ vẫn luôn không lui, mấy ngày hôm trước nửa đêm đột nhiên lại sốt cao, đến buổi sáng ngày hôm qua mới tỉnh lại.

Bị bệnh nửa tháng, Hề Trác Ngạc nhìn tiêu tụy không ít. Hắn mặc một thân áo ngủ, bên ngoài phủ một cái áo khoác dày, tóc dài rũ ở sau lưng, hơi hơi khóa mi để bút viết chữ, viết viết liền ho khan, giấy viết thư cũng bị nét mực nhuộm dần.

“Chờ bệnh tốt hơn lại viết, nếu thực quan trọng, em viết hộ anh cũng được.” Khương Vũ Triều đau lòng khuyên hắn.

Hề Trác Ngạc lắc đầu, tuy rằng mặt mày có chút mỏi mệt, nhưng ánh mắt vẫn thực thông dong. “không có việc gì, tôi viết một phong hồi âm phụ thân, đã sắp viết xong.”

Phụ thân hắn, Hề đại tướng quân trấn thủ ở biên quan, đã nhiều năm không trở về, ngẫu nhiên mới có thể gửi thư một lần, lần này hắn bệnh thành như vậy, bên kia cũng đã biết.

Khương Vũ Triều chờ hắn viết xong, gọi người tới đi đưa thư, nâng đỡ hắn trở lại giường. Nàng chưa từng chiếu cố một người bệnh, giờ mới hiểu được người thân sinh bệnh sẽ có bao nhiêu chuyện canh cánh trong lòng, trần trọc khó ngủ. Nửa tháng này, không chỉ Hề Trác Ngạc gầy rất nhiều, Khương Vũ Triều cũng gầy một vòng.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc nào nàng cũng luôn ở bên Hề Trác Ngạc, buổi tối cũng muốn trông hắn, Hề Trác Ngạc ban đầu còn không thể đồng ý để nàng lau thân thể cho mình, nhưng từ lần trước hắn hôn mê rồi nôn mửa lúc nửa mộng nửa tỉnh, làm cho rồi tỉnh rồi ngủ, bị Khương Vũ Triều trực tiếp lau hết toàn thân, hắn cũng không hề rầy nữa. Từ bỏ, chịu không nổi, hắn nghĩ, chờ hắn bệnh rồi liền nghiêm túc suy xét một chút rốt cuộc nên theo đuổi fan cứng như thế nào.

Bên ngoài có chó sủa, gấu gâu vài tiếng, Hề Trác Ngạc nghe thấy, đáng thương vô cùng mà nhìn Khương Vũ Triều, trong ánh mắt hắn có uớt át vô tội, khiến cho nhân tâm mềm nhũn.

Khương Vũ Triều gầy gù một chút: “Y quan nói, anh bị bệnh, tốt nhất không nên tới gần những con chó đó.”

Hề Trác Ngạc vài ngày không được vuốt chó, cả người đều khó chịu, nửa nằm trên giường, ngoan ngoãn đắp chăn, dùng khổ nhục kế, “Tôi chỉ nhìn một cái, không sờ bọn nó, bọn nó thật lâu chưa gặp tôi, kháng định rất nhớ tôi, không cho bọn nó gặp, buổi tối kháng định lại gào thật lâu, sẽ ồn ào đến cô ngủ không được.”

Những con chó đó dù không sủa, buổi tối nàng cũng không ngủ được. Khương Vũ Triều vĩnh viễn không cứng tâm địa nổi ở chỗ idol, nàng thực nhanh đầu hàng, giống ăn trộm chạy ra đem hai ba con chó từ trước thường đi theo Hề Trác Ngạc nhập cư trái phép vào phòng.

Các con chó nhìn thấy Hề Trác Ngạc, cao hứng chen về phía trước, bị Khương Vũ Triều túm chặt chế trụ, nằng nặc cáo bọn nó: “không được dựa vào quá gần, chỉ nhìn như vậy!”

Hề Trác Ngạc an vị ở trên giường, hơi hơi nghiêng thân mình về phía trước, gọi tên của từng con, lại an ủi bọn nó, hai bên dùng tiếng người và tiếng chó lung tung giao lưu một hồi. Khương Vũ Triều tựa như lính gác, ở bên cạnh bấm thời gian, qua một lát tuyên bố giờ thăm tù đã hết, lại kéo bọn chó đi ra ngoài.

Lão quân gia tới đây, thấy nàng đang kéo chó, hoài nghi nói: “Vương phi, có phải ngươi mang chó đi cho Vương gia xem không?”

Khương Vũ Triều: “không có.” Nàng nói đến đâu khoát lại đứng lý hợp tình, không có chột dạ vì nói dối, bởi vậy thực dễ làm người khác tin, lão quân gia tạm thời tin nàng, lại nói với nàng: “Nạp Sa công chúa a, nàng ta lại tới nữa, thật là không dứt, nói muốn thăm bệnh.”

Khương Vũ Triều: “Đuổi ra đi.”

Nàng trở lại bên Hề Trác Ngạc, Hề Trác Ngạc nghe thấy bên ngoài nói chuyện, hỏi nàng: “Nạp Sa công chúa thực phiền đúng không? không có việc gì, thực nhanh nàng ta sẽ không thể đến phiền có nữa.”

Khương Vũ Triều: “Loại vấn đề nhỏ này còn không thể làm phiền em, hiện giờ em chỉ lo lắng bệnh của anh..... vẫn luôn không khỏe, có phải em quá dung túng anh không, không thể để anh tùy tiện xuống đất.”

Hề Trác Ngạc thấy trên mặt nàng có hoài nghi và áy náy, lập tức an ủi nàng: “Đương nhiên không phải, chúng ta phải tin tưởng khoa học, loại phong tục cũ này hoàn toàn không có căn cứ. thật sự, tôi bảo đảm thực nhanh sẽ khỏe lên.”

nói xong hắn lại do dự đổi một câu: “Tôi sẽ tận lực nhanh chóng khỏe lên.”

Thấy Khương Vũ Triều vẫn đầy mặt buồn bực, hắn thờ dãi, ra vẻ ưu sầu hỏi: “Tôi bệnh thành như vậy, fan liền không thích tôi, cũng không muốn nghe tôi nói.”

Khương Vũ Triều thẳng câu: “Ai nói! Em vĩnh viễn yêu ca ca!”

Hề Trác Ngạc: “.....” Aiz, nói loại lời này mà đầy mặt thành kính là chuyện thế nào.

Bởi vì Hề Trác Ngạc bệnh mãi không khỏi, trong cung lại liên tiếp phải vài y quan tới xem bệnh, thay phiên khai dược, nhưng bệnh tình lập lại, chứng nhân bó tay không có biện pháp.

Advertisement / Quảng cáo

Hề Trác Ngạc được người trong phủ từ trên xuống dưới cẩn thận chiếu cố, chính hắn bị không ít tra tấn, tâm thái lại khá tốt, lúc thanh tỉnh đều nói chuyện với Khương Vũ Triều, trời nam biển bắc, cái gì cũng nói, Khương Vũ Triều chỉ có lúc này mới có thể quên bệnh tình của hắn, thoáng thả lỏng. Hề Trác Ngạc là người thực thiện chiều cổ người khác, dù vào thời điểm này cũng có thể bắt động thanh sắc mà an ủi Khương Vũ Triều.

Đoan Ngọ qua một tháng, Nạp Sa công chúa nhảy nhót khắp nơi ở Lạc Đô đã bị nhốt lại. Bởi vì biên quan truyền đến chiến báo, Hề đại tướng quân bí mật tác chiến Ngạc bộ đã toàn diện thắng lợi, ít ngày nữa ông sẽ áp giải tù binh về Lạc Đô.

Khương Vũ Triều lúc này mới biết, vì sao lúc trước ca ca nói với nàng Nạp Sa công chúa thực nhanh sẽ không thể phiền nàng nữa.

“Ngạc bộ năm trước gặp một lần thiên tai, nhập cảnh cướp đoạt dân vùng biên giới gây ra một lần tai ương, bệ hạ tuy có vẻ nhân từ, trong lòng lại có khuyển hướng chủ chiến, bên ngoài trấn an Nạp Sa công chúa và sứ đoàn tới kinh, nhưng đã ngầm phân phó phụ thân ta Hề đại tướng quân điều quân xuất chiến.” Hề Trác Ngạc chậm rãi giải thích. Sắc mặt hắn tái nhợt, so với thời gian trước càng gầy, bây giờ quả thực có thể sử dụng ‘nhược bất thắng y’ để hình dung hắn.

Khương Vũ Triều lúc này không quan tâm cái gì mà Nạp Sa công chúa, nàng chỉ muốn ca ca đường bệnh. Nàng có dự cảm thật không tốt, trơ mắt nhìn hần mỗi ngày gầy ốm hơn, tinh thần cũng ngày càng lụn bại, nàng cảm thấy khủng hoảng thật lớn. Cho dù lúc trước đột nhiên một mình đi vào thế giới xa lạ này, biến thành một người khác, nàng cũng chưa từng khủng hoảng như vậy, thật giống như tháp cao xây nên sắp sập, mà nàng đứng dưới chân tháp.

Hè Trác Ngọc cũng không an ủi được nàng, khô cần nói đùa, thấy nàng không cười, chỉ có thể ngậm miệng.

Fan cứng Sinh Khương Lão Tứ, ở trong lòng hần, vẫn luôn là ‘ cô lang ’ dĩ thường dững mảnh, phi thường kiên cố không phá vỡ nổi, nhưng giờ phút này, cô lang phảng phất như một con chó con bị ném ra khỏi ổ.

Hè Trác Ngọc bỗng nhiên đứng dậy, ôm Khương Vũ Triều ngồi ở bên cạnh vào trong ngực, xoa xoa đầu nàng, “Idol cho cô ôm một chút, vui vẻ hơn đi.”

một ngày sau, Hè Trác Ngọc lại sốt cao, lần này, hần hôn mê hai ngày, không tỉnh lại nữa.

Khương Vũ Triều ở mép giường sững sờ ngồi thật lâu, lão quân gia và hạ nhân khác ở bên ngoài khóc lớn cực kỳ bi ai. Bánh Hoa Quế và chó mẹ Hắc Kim đi đến, Hắc Kim ô ô kêu hai tiếng, ghé vào bên giường nhìn người nằm ở trên, còn định dùng đầu đụng vào bàn tay đã không có độ ấm

Khương Vũ Triều bế nó lên, nói: “hần không phải đang ngủ, là đã chết, người không gọi dậy được, biết không?”

Hắc Kim ghé vào bên cạnh, cũng không biết có nghe hiểu hay không, một đôi mắt màu hổ phách rừ xuồng, tiếng kêu thấp thấp.

Khương Vũ Triều tự mình đứng lên, phản phất tay nước ấm và quần áo mới, nàng chuẩn bị đưa người mình yêu nhất đoạn đường cuối cùng. Nàng tính sẽ rửa sạch đầu tóc dài, dùng vải mềm bọc khuôn mặt và dáng hình quen thuộc, không ngừng nghĩ trong lòng: Có phải anh ấy trở về không?

Nếu thật sự trở về thì tốt rồi, dù ở thế giới này rồi cuộc nàng không nhìn hần cũng không sao.

Ngọc Lăng Vương chết khiến cho Lạc Đô một mảnh than thở, không biết có bao nhiêu người cảm khái tiếc hận. Đương nhiên, có người thương tâm thì có người đắc ý. Dục Vương là người phía sau màn hết thảy kế hoạch này, đang nghe đến tin tức Ngọc Lăng Vương qua đời, trên mặt âm trầm hồi lâu rồi cuộc lộ ra ý cười.

“Nữ chính thích hẳn thì thế nào, còn không phải đã chết.”

Hệ thống xanh hoá nằm liệt, nhìn thấy lúc trước giá trị tình cảm vẫn luôn lập lại nhảy nganh và chệch đi, đột nhiên ổn định đi lên. Đại khái chính là sau khi Ngọc Lăng Vương chết, giá trị chệch đi của nữ chủ liền một đường tăng vọt, hiện đã tới đỉnh, độ chệch đi hoàn thành 100%.

Nhưng lúc trước chủ nhân thiếu năng trí tuệ nói không cần nhắc nhở, vậy nó không cần thiết làm điều thừa, không nhắc nhở thì không nhắc nhở. Nó nghĩ có chút vui sướng khi người gặp họa.

Advertisement / Quảng cáo

Hậu sự của Ngọc Lăng Vương là Khương Vũ Triều làm Vương phi chủ trì xử lý, các loại quy tắc chi tiết rất nhiều, nàng bận đến thậm chí không có thời gian nghĩ nhiều về Hè Trác Ngọc nhanh hóng tử vong. Đến khi bỗng nhiên n nàng ghe được một tin đồn bất quái, là hai phu nhân nhà tiểu quan tới phúng viếng, các nàng nói đến mấy y quan chân trị cho Ngọc Lăng Vương bị bệ hạ giận dữ hạ ngục, trong đó có Dương y quan, đại khái là quá sợ hãi, thế nhưng tự sát ở trong ngục.

“Đây là tội gì, bệ hạ tuy tức giận, nhưng nhốt bọn họ lại, muốn trị bọn họ tội, cũng không trực tiếp hạ lệnh đưa đi chém, nói không chừng ăn chút khổ trên da thịt, qua một thời gian lại được thả ra, sao lại sợ tới mức tự sát.”

“Đúng vậy, đáng tiếc Dương y quan này, ta nhớ rõ hần am hiểu trị nhất chứng nhiệt.”

Khương Vũ Triều dần dần mấy ngày, đầu óc đột nhiên thanh tỉnh, nàng chậm rãi nheo đôi mắt, nhớ lại Dương y quan kia. Nàng ấn tượng rất sâu với y quan này, bởi vì hần là y quan đầu tiên tới xem bệnh cho ca ca, sau đó bệ hạ lại phái mấy y quan tới, Dương y quan cũng bồi bên cạnh cùng nghĩ phương thuốc.

hần tự sát. Là bởi vì sợ hãi. Hay là, hần đang sợ cái gì?

Khương Vũ Triều đứng lên, bởi vì trong lòng bỗng nhiên dâng lên suy đoán nào đó, cả người nàng đều như bị chìm vào nước đá, lạnh thấu xương.

“Ngài nói, ngài muốn gặp những y quan bị nhốt lại đó, còn có người nhà Dương y quan tự sát?” Hữu Vô đội trưởng hộ vệ Vương phủ kinh ngạc hỏi.

“Đúng.” Khương Vũ Triều: “Ta hoài nghi Vương gia chết có ẩn tình khác, đội trưởng Hữu Vô, ta cần người giúp ta cùng điều tra việc này.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 105: Ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, lầu cao san sát

Ngọc Lăng Vương tuy đã chết, nhưng nàng Ngọc Lăng Vương phi này vẫn còn có vài phần mặt mũi, đại khái là bởi vì Hè đại tướng quân sắp về tới Lạc Đô, mọi người đều kiêng kỵ ông ấy, liên quan đến quá phụ Khương Vũ Triều cũng có vài phần thể diện.

Khương Vũ Triều đi nhà Dương y quan trước. Nếu người này có vấn đề, vậy rất khó giấu diếm người nhà. Quả nhiên, bị nàng ép hỏi, phu nhân Dương y quan lộ ra chột dạ sợ hãi.

“Ta…… Ta thật sự cũng không biết gì.” Bị hỏi đến nóng này, phu nhân này liền khóc lớn, lắc đầu nói không nên lời, một bộ đáng thương.

Khương Vũ Triều cười lạnh một tiếng, cũng lười khó xử bà ta, trực tiếp xoay người rời đi.

Nếu đã biết trong đó khẳng định có người phá rối, dù hỏi không ra, chậm rãi tra sớm hay muộn cũng sẽ lộ dấu vết. Tiếp theo nàng đi vào ngục, là cầu được hoàng đế cho phép. Nàng ở trong lao ngục một ngày, lập lại dò hỏi những y quan đó rất nhiều vấn đề, lần thứ hai từ trong miệng bọn họ xác nhận Dương y quan trong khoảng thời gian này có khác thường, chỉ tiếc vẫn không phát hiện người chủ sự là ai.

Lúc nàng chuẩn bị rời khỏi ngục, bị một người gọi lại, là Nạp Sa công chúa cũng đang ở trong ngục. Nhưng hiện giờ Nạp Sa công chúa không còn mỹ diệu không ai bì nổi như trước, một thân bần thiêu, kêu lên: “Ta biết, ta biết là ai hại các ngươi! Chỉ cần người có thể cứu ta ra ngoài, ta sẽ nói cho người!”

Khương Vũ Triều giật mình, nhưng trên mặt không lộ ra mấy may manh mối, nàng đi đến trước cửa tù của Nạp Sa công chúa, nhìn nàng ta: “Người cho rằng chỉ bằng một câu nói, ta sẽ đáp ứng cứu ngươi?”

Nạp Sa công chúa túm lấy song sắt nhà tù, “Ta thật sự biết!”

Khương Vũ Triều: “Ta sẽ không dễ tin người, trừ phi người lộ ra thêm tin tức có thể tin.”

Advertisement / Quảng cáo

Nạp Sa công chúa suy xét một lát nói: “Đoan Ngo, ngày thứ hai, ta thấy Dương y quan thân sắc kinh hoàng từ phủ đệ người nào đó đi ra, ta nhớ rất rõ ràng.”

Khương Vũ Triều gật gù đầu, không nói gì nữa, quay đầu đi. Nạp Sa công chúa ở phía sau nàng hô to: “Người tin tưởng ta, chỉ cần người cứu ta, ta sẽ nói cho người người họ là ai!”

Khương Vũ Triều ra khỏi nhà tù lập tức tìm người, phân phó bọn họ đi khắp nơi hỏi thăm tung tích Nạp Sa công chúa vào ngày Đoan Ngo và ngày thứ hai. Dương y quan nếu làm chuyện xấu, khẳng định hành tung bí ẩn rất khó tra được. Nhưng Nạp Sa công chúa không thể, nàng ta là công chúa Ngạc bộ, lại có mỹ mạo, hành tẩu ở Lạc Đô mười phần dẫn người chú mục, nàng đi nơi nào làm cái gì, càng dễ dàng bị tra được.

Nếu lấy điều kiện hiện có mà có thể tra ra, vì sao nàng phải đi làm giao dịch có hại.

“Trọng điểm tra chung quanh phủ đệ Dục Vương cho ta, trước sau Đoan Ngo, Nạp Sa công chúa có xuất hiện ở phụ cận hay không.” Khương Vũ Triều trong lòng cũng sớm có suy đoán, chỉ là chưa xác định mà thôi.

không bao lâu, có người trở về bẩm báo.

“Xác thật có người từng gặp Nạp Sa công chúa vào ngày thứ hai Doan Ngo đi vào phủ Dục Vương, hình như là ở trong phủ Dục Vương bị tức giận, trở lại trạm dịch mắng to hồi lâu.”

“Dục Vương.” Khương Vũ Triều đột nhiên bật cười. “Quả nhiên là hần.”

Đội trưởng hộ vệ Hữu Vô đã nhiều ngày đi theo nàng chạy lên chạy xuống, lúc này cũng thập phần phần nộ, ngay bây giờ hần không thể đi giết Dục Vương đã thiết kế hại chết chủ tử mình, nhưng đó là Vương gia, hần làm sao động vào được.

“Vương phi, chúng ta nhất định phải tìm được chứng cứ, báo việc này với bệ hạ, thỉnh bệ hạ trị tội Dục Vương!” Hữu Vô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Khương Vũ Triều lắc đầu cười lạnh, “Đương nhiên không. Dù đem việc này nói cho hoàng đế, hoàng đế cũng sẽ không vì Vương gia đã chết mà giết thân nhi tử của mình, nếu Dục Vương không chết, trách phạt gì cũng khó tiêu mỗi hần trong lòng ta.”

Hữu Vô không nghĩ tới Vương phi sẽ nói ra lời này, có chút ngơ ngác hỏi: “Vây..... Vương phi chuẩn bị làm như thế nào?”

Khương Vũ Triều không chút do dự: “Ta đương nhiên muốn trực tiếp giết hần. Nhưng một mình ta không làm được, Hữu Vô, ngươi dám giúp ta sao?”

Hữu Vô siết siết nắm tay, không thêm đề ý: “Có cái gì không dám, lúc trước ta nghèo túng như vậy, bị người khác ức hiếp, Vương gia một tay đề bạt ta lên, cho ta sống yên ổn lâu như vậy, hiện tại ta cũng nên hồi báo. Huống chi giết người mà thôi, lúc trước ta cũng từng lên chiến trường, không phải lần đầu tiên giết người.” hần chỉ không nghĩ tới, Vương phi nhìn qua là một nữ tử văn văn nhược nhược, nói đến giết người, đôi mắt cũng không nháy mắt một cái.

“Tốt, lại qua hai ngày, những Vương gia đó đều sẽ tới phúng viếng, đến lúc đó ta sẽ dẫn Dục Vương vào trong điện, ngươi chờ trước ở đó.” Khương Vũ Triều thần sắc cổ quái, “Còn có, nhớ rõ mang các thứ ngày thường dùng để thiên chó.”

Đội thiên chó của Ngọc Lăng Vương phủ ngày thường chính là không có việc gì, nhàn rỗi tới đội hộ vệ làm khách.

Hữu Vô: “???”

Dục Vương còn không biết mình đã bại lợi, dù biết hần cũng sẽ không cảm thấy thế nào. Mắt đi Ngọc Lăng Vương che chở, một Tiêu Cẩm Nguyệt nho nhỏ, nàng còn có thể thế nào? Nếu nàng thông minh hơn, nên học được nhận rõ hiện thực, ép dạ cầu toàn.

hần từng có vô số thế giới, gặp qua nhiều nữ chính như vậy. Lúc các nàng mất đi chỗ trống cây, đều mềm yếu giống nhau, đại bộ phận vũ khí của các nàng đều chỉ có nước mắt mà thôi.

Dục Vương không sợ hãi, khi đến Ngọc Lăng Vương phủ phúng viếng, nhìn thấy Khương Vũ Triều mặc một thân áo trắng đơn giản, quả nhiên khiêm cung đáng thương, lại không còn miệng lưỡi sắc bén trước kia, trong lòng vô cùng vui sướng.

hần cố ý chờ một bên, thấy Khương Vũ Triều đứng dậy đi nghỉ ngơi, liền theo sau, yên lặng căn nàng lại.

“Hiện giờ Ngọc Lăng Vương đã chết, nàng có thể nghĩ đến sau này nên làm cái gì?” Dục Vương thường thức sắc mặt nàng, giống như thâm tình, “Tuy rằng chúng ta trước kia nháo đến không thoải mái, nhưng ta thật sự thích nàng, hiện tại ta vẫn nguyện ý tiếp thu nàng, thế nào, nàng có bằng lòng trở lại bên ta không?”

Khương Vũ Triều do dự một chút, nhìn nhìn trái phải, “Người ở đây nhiều, không thuận tiện, sẽ bị người ta nhìn thấy, chúng ta đổi nơi nói chuyện.”

Thấy nàng đưa mình vào tầm điện, Dục Vương cười đắc ý. Quả nhiên như hần sợ liệu.

Advertisement / Quảng cáo

hần cũng không có một chút ý tứ kiêng dè, tùy tiện đi theo Khương Vũ Triều vào trong điện, thậm chí chủ động đóng cửa điện lại. Trong điện an tĩnh, Khương Vũ Triều xoay người nhìn hần, tuy rằng điện mạo chỉ thanh tú, nhưng mặc một thân tang phục này, thật là có điểm y tú.

“Như thế nào, hiện tại ngươi chuẩn bị lấy lòng ta?” Dục Vương tự mình ngồi ở vị trí phía trên, trêu đùa.

Nhưng ngay sau đó hần liền cười không nổi, từ sau bình phong nhảy ra mấy hần tử cao lớn, mấy người đã qua huấn luyện, nháy mắt chế trụ hần. một người bịt miệng hần, còn lại mấy người trói tay chân hần lại, cuối cùng một người dùng sức gạt ngã hần xuống đất.

“Phi, thật không phải thứ gì, dám nói chuyện cùng Vương phi chúng ta như thế, hôm nay đưa ngươi đi gặp Vương gia chúng ta, cho ngươi tự mình bồi tội!” Hữu Vô nói lại đập hần một cước.

Dục Vương thấy đôi giày vải trắng của Khương Vũ Triều ở trước mắt, nàng ngồi xồm xuống, trên mặt đã không có nhút nhát khiêm cung vừa rồi.

“Phụ nhân của Dương y quan nói cho ta, là người sai Dương y quan gian lận, hại chết Vương gia ta, có phải không?”

Mắt Dục Vương trầm xuống, Dương Đồng Chanh này, được việc thì ít, hồng việc thì nhiều, loại việc lớn này thế nhưng nói cho phụ nhân ngu xuẩn trong nhà!

Nhìn thấy phản ứng của hần, Khương Vũ Triều hoàn toàn xác định.

“Được, người giết chết người quan trọng nhất của ta, ta muốn lấy mệnh người bồi mệnh. Bất quá vậy còn chưa đủ, trước khi ngươi chết, ngươi sẽ nhìn thấy đồ quan trọng nhất rồi ngươi mà đi, coi như là ngươi bù cho Vương gia ta bị ốm đau tra tấn lâu như vậy.” Nàng dứt lời lui ra phía sau một bước, mất lạnh nhìn.

Dục Vương nào nghĩ đến nàng lại lớn mật như vậy, giữa giữa muốn nói chuyện, bởi vì bị bịt kín miệng chỉ có thể hăm hồ nói ra mấy chữ: “Vạn nhất..... Bị phát..... hiện..... Ngươi cũng chết chắc..... Các ngươi đều..... Ô!”

Hữu Vô ở trên mặt hần đập một quyền thật mạnh, “Phi, vô nghĩa nhiều như vậy.”

Khương Vũ Triều: “Ngươi đoán ta sợ chết không?”

Dục Vương sắc mặt trầm lãnh, hần cũng không sợ chết, bởi vì đối với hần mà nói không phải thật sự tử vong, chỉ là thế giới này hiển nhiên lại thất bại, đây mới làm hần phần nộ nhất.

Hữu Vô mang tới công cụ thiên chó, Khương Vũ Triều lật lật vải thứ kia, nói với Dục Vương: “Ánh mắt người hình như đang nói ngươi không sợ chết, vậy không biết ngươi có sợ bị thiên không?”

Dục Vương biểu tình chậm rãi thay đổi, hần phần nộ tột đỉnh, dùng sức giãy giụa, thiếu chút nữa hất đi hai ba người.

Khương Vũ Triều: “Hữu Vô, động thủ đi.”

.....

Rất nhiều thế giới, sau khi hần có được vô số thế giới, ở trong những thế giới đó, không có chỗ nào mà không xuôi gió xuôi nước. Mỗi một thân phận đều là quyền cao chức trọng, chưa từng có ai dám mạo phạm hần, cho nên hần chẳng thể nghĩ tới sẽ có một ngày này.

Lúc đau đớn kịch liệt truyền đến đại não, tận mắt nhìn thấy thứ tự hào của nam nhân bị cắt đứt, khỏe mạnh hần muốn nứt ra.

“Tiêu Cẩm Nguyệt! Ta muốn, ta muốn giết ngươi! A a a!”

hần ở trong phần nộ vô biên nghênh đón tử vong, nhìn thấy cuối cùng chính là Khương Vũ Triều cười lạnh.

.....

hần thoát ly thân phận ‘ Dục Vương ’, về không gian chủ. Nơi này sụp xuống đã vô cùng nghiêm trọng, trước mắt thương di, còn sót lại mấy thế giới lung lay sắp đổ, hết thảy đều đang nhắc nhở hần, hần cách ‘ tử vong ’ chân chính không còn bao nhiêu thời gian.

Có lẽ theo những thế giới mất đi, quang hoàn trên người bong ra từng mảng, hần bắt đầu chậm rãi thoát ly hình tượng và ý chí của ‘ thần ’, bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Rốt cuộc hần nhớ đến mình cũng không phải ‘ thần ’, trước khi trở thành ‘ thần ’ hần cũng là một người.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ biết cướp lấy khí vận, khi mất đi những khí vận đó bảo vệ, hẳn cũng không là cái gì —— hẳn lúc này mới chân chính hiểu ra đạo lý này.

hắn thật lâu không ra tiếng, hệ thống xanh hoá bắt đầu cảm thấy kỳ quái. Ở thế giới trước, trước khi chết đã xảy ra chuyện như vậy, hiện tại thế nhưng hắn không giống trước đây, tức giận đến mắng to, chẳng lẽ là thật sự học được khôn ngoan?

——“Đỉnh —— người muốn nhìn kết cục của nữ chính thế giới trước hay không?”

“nói”

——“Đỉnh —— sau khi Dục Vương chết, hoàng đế giận dữ, nữ chính một mình đứng ra nhận tội, tự sát bỏ mình.”

“đi thế giới sau.”

.....

Khurong Vũ Triều đã trải qua một lần từ vong, lúc nàng tỉnh lại, nàng phát hiện mình êm đẹp nằm ở trên giường, ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, lầu cao san sát, nơi chốn là hiện đại ồn ào náo động nàng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 106: Chuyện xưa thứ 4 xong

Khurong Vũ Triều ngồi dậy, đứng nhìn một lúc ngoài cửa sổ, đang giờ làm việc, người tới xe đi, dù ở tầng sáu, cũng có thể nghe thấy những tiếng động ồn ào đó.

..... đã trở lại? Ký ức của nàng còn dừng lại ở thế giới mất đi idol Chờ một chút, ido?

Khurong Vũ Triều đột nhiên xoay người, xóc chân lên, tìm ra di động, trực tiếp vào Weibo, muốn tìm xem idol Thiếu Nguyên ca ca của mình có tình huống như nào. Mới vừa click mở Weibo, liền có một hàng tin tức mới, điểm nóng nhất Weibo là một chiếc xe bus công cộng lao ra khỏi cầu Lập Đồng rơi vào sông Đại Đồng, tài xế và hành khách trên xe tổng cộng nười bảy người đều gặp nạn.

Điểm nóng thứ hai chính là diễn viên thần tượng Hề Thiếu Nguyên đương hồng lúc vào đoàn phim《Vương gia bá đạo – Huru phi đặc công》, đột phát bệnh cấp tính được đưa vào bệnh viện, hiện tại tình huống không rõ, chỉ có công ty phát thông cáo, hô hào mọi người kiên nhẫn chờ đợi, tỏ vẻ không nguy hiểm tính mạng.

Có không ít người tag Sinh Khurong Lão Tửu fan độc xé bức này, nguyên nhân là hiện tại rất nhiều người đang nháo trên Weibo. Bởi vì Hề Thiếu Nguyên bị ốm, các fan lo lắng không thôi, tự phát ở trên Weibo cầu nguyện idol sớm lành bệnh, vừa vận gặp sự kiện, xe buýt rơi xuống sông, không ít người liền nhìn không nổi, mắng các nàng không có nửa điểm tâm đồng tình, đã phát sinh loại chuyện này còn chỉ biết quan tâm mình tính. Các fan đương nhiên cũng không làm, đối với các nàng mà nói, idol chính là thần nhân - bằng hữu - người yêu, xảy ra chuyện đương nhiên là lo lắng. Những người tới mắng chửi đó, thật cho rằng đã phát cái nển cầu nguyện trên Weibo là chiếm cứ cao điểm đạo đức thì có thể tùy tiện phê phán người khác.

Cũng không biết khi nào Weibo mang theo phong tục hiện đại kỳ quái, phẩm là phát sinh sự kiện bị tham gi, thì phải phát ra tiếng tỏ vẻ đồng tình bị thống, không phát Weibo thì bị mắng. Nếu loại thời điểm này, gặp hi sự phát cái Weibo vui vẻ cũng sẽ bị mắng, thật giống như trên thế giới tất cả mọi người đến đồng loạt vì sự kiện đó mà bị thương, lại vì sự kiện kia mà cao hứng, không làm theo liền bị đánh chết.

trên Weibo một mảnh tình phong huyết vũ, rất nhiều người đang xé tội xé đi, các fan chân chính nòn nóng lo lắng Hề Thiếu Nguyên ngược lại cũng không cãi nhau —— tựa như người chân chính quan tâm sự kiện giao thông đó cũng không phải những người ở trên Weibo cãi nhau.

Weibo của Khurong Vũ Triều tin nhắn nhét đầy những lời mời chiến của các fans đó, đơn giản chính là muốn nàng ra mặt mắng những cái người ranh rồi đánh tới cửa, hoàn toàn quên lúc trước bọn họ mắng nàng fan độc này cũng rất thông khoái. Khurong Vũ Triều không để ý tới nhóm ‘chiến hữu làm thời ’ này, cũng không thèm xem đã xóa hết, sau đó tìm được Weibo của Thiếu Nguyên ca ca, chăm chú hồi lâu đánh lên một câu: “Trác Ngọc ca ca, anh đã trở lại sao? Em là Sinh Khurong Lão Tửu.”

Bên kia không có đáp lại, nàng ngồi ở đó đợi một hồi lâu, vẫn là không có phản ứng, nàng lại nhìn không được đã phát hai chữ: “Vương gia?”

Di động bỗng nhiên vang lên, bên trên lập loè hai chữ mẹ kẹ. Khurong Vũ Triều không kiên nhẫn hừ một tiếng, tiếp nhận cuộc gọi.

Đối diện là một tiếng nói kiểu nhu, “Vũ Triều a, hôm nay sao con không tới công ty a, hay là cảm thấy quá vất vả rồi, ai, ba con không phải sớm đã nói, nếu con ngại vất vả, ở nhà chơi cũng được a, cần gì vội vã tiến vào công ty như vậy đầu.....“

Khurong Vũ Triều: “Chỉ cần bà còn chưa sinh ra em trai cho tôi, dù tôi có đi công ty hay không, công ty này đều sẽ là của tôi, hiểu chưa?”

Advertisement / Quảng cáo

Đầu đối diện bị nghẹn, “Con nói gì vậy, là mẹ quan tâm con, cứ như mẹ muốn đoạt thứ gì của con vậy!”

Khurong Vũ Triều: “Là thế này, tôi cảm thấy bà mới là người không nên đến công ty làm việc, dù sao bà đi cũng chỉ là uống cà phê, sơn móng tay, có thời gian thì không bằng về nhà cùng ba tôi tạo người, nói không chừng hiệu suất càng cao.”

Nàng nói xong, cách điện thoại còn có thể cảm giác được mẹ kẹ phẫn nộ bên kia, nhưng nàng trực tiếp cúp điện thoại, sau đó rời giường thay quần áo rửa mặt.

Vừa rồi, nàng rất muốn đi tra xem idol ở bệnh viện nào, muốn đến nhìn tận mắt xem hắn thế nào, nhưng cuộc điện thoại đột nhiên này làm nàng tỉnh táo lại. Nàng đã trở lại, nhưng nàng định một bên tình nguyện là thật sự không sai sao? Nàng ở thế giới kia gặp được idol, là idol thế giới này sao? Nàng nhớ rõ những lúc ở chung đó, hiện tại Thiếu Nguyên ca ca nhớ rõ sao? Hoặc là nói, đó hết thấy đều là thật chăng?

Khurong Vũ Triều không biết phải làm gì, chỉ có thể đứng trước đài rửa mặt tận lực làm mình bình tĩnh lại.

Nàng không cần quá vội, nếu là hắn, vậy nhất định hắn sẽ tìm nàng, nếu không phải hắn cũng thực tốt, ít nhất hiện tại hắn còn sống tốt.

.....

Bệnh viện số 2 thành phố Ninh, Từ tỷ người đại diện của Hề Thiếu Nguyên vội đến sát đầu me trán, tối hôm qua nghệ sĩ Hề Thiếu Nguyên của cô đột nhiên sốt cao, bị hôn mê, đến bây giờ còn bất tỉnh nhân sự. cô đến ứng phó với công ty và đoàn phim bên kia, còn an bài tốt việc bàn bạc quay chụp quảng cáo cũng phải lùi lại, cô còn phải liên hệ với mẹ và cha kế của Hề Thiếu Nguyên bên kia.

Để cho cô cảm thấy sốt ruột chính là, tình huống của Hề Thiếu Nguyên hình như không tốt lắm, hắn vẫn luôn mê sảng, thật vất vả có lúc nghỉ ngơi, Từ tỷ an vị ở trên ghế, mới vừa ngủ không bao lâu, bị một trợ lý chạy tới đánh thức.

“Từ tỷ, Từ tỷ, Thiếu Nguyên tỉnh!” Trợ lý đầy mặt cao hứng

Từ tỷ tinh thần chấn động, xoa nhẹ một vội đi thăm. Bác sĩ cũng tới, kiểm tra một phen xong nhẹ nhàng thở ra nói: “Hết sốt, kế tiếp còn phải làm mấy kiểm tra.”

trên thực tế tình huống phát sốt này rất kỳ quái, còn có buổi sáng hôm nay sốt cao không lùi, cũng rất kỳ quái, cũng may hiện tại tình huống người bệnh rất cuộc ổn định xuống.

Hề Thiếu Nguyên nhìn một vòng chung quanh, phát ra một tiếng than thở thật dài. Từ tỷ tiến lên hỏi hắn cảm giác thế nào, nghe thấy hắn hỏi: “Từ tỷ?”

“Là tôi, làm sao vậy, không phải là đầu sốt đến mờ hồ đi?” Từ tỷ nhìn ánh mắt hắn, không biết vì sao cảm thấy hắn giống như không quen biết mình.

Hề Thiếu Nguyên thực nhanh phản ứng lại, hắn mới vừa tỉnh, tinh thần vô dụng, hỏi rõ ràng hiện tại là thời gian nài, hắn cường đánh tinh thần nói: “Tôi muốn gặp một người, Từ tỷ, chị giúp tôi..... an bài một chút.....”

Từ tỷ miễn cưỡng nghe rõ hắn nói cái gì, “Muốn gặp ai? Mẹ cậu? Chờ lát nữa tôi gọi điện thoại cho cha kế của cậu, bảo mẹ cậu tới đây một chuyến.”

Hề Thiếu Nguyên: “không phải, là Sinh Khurong.....”

Từ tỷ: “Sinh khương? Cậu muốn sinh khương [gừng] làm gì? Ăn sao?”

Hề Thiếu Nguyên: “..... Lão Tửu.....”

Từ tỷ sờ không rõ đầu óc, “Rượu? hiện giờ cậu còn muốn uống rượu?”

Hề Thiếu Nguyên lắc đầu, cảm thấy đau đầu, “không phải, là Sinh Khương, Lão Tửu.”

Từ tỷ trong đầu không rõ lần, vẫn là trợ lý bên cạnh do dự nói: “Có phải fan đọc ‘ Sinh Khương Lão Tửu ’ đó không, chính là fan của Thiếu Nguyên.”

Từ tỷ: “Cậu ấy không phải ý từ này đâu, cậu ấy cũng không quen biết Sinh Khương Lão Tửu, đột nhiên muốn gặp cô ấy làm gì.” cô mới vừa nói xong, lại thấy Hề Thiếu Nguyên trên giường gật đầu nói: “Chính là cô ấy, tôi muốn gặp cô ấy.”

Từ tỷ: “Ha???”

Khương Vũ Triều vào buổi tối nhận được điện thoại, đầu bên kia nói là người đại diện của Hề Thiếu Nguyên, cho nàng địa chỉ bệnh viện và số phòng.

“Tuy rằng thực đột nhiên, nhưng tôi còn muốn hỏi một chút, cô có nguyện ý tôi gặp Hề Thiếu Nguyên không? không biết vì sao cậu ấy đột nhiên muốn gặp cô. Là thế này, hiện tại cậu ấy bị bệnh, khả năng đầu óc có chút không rõ ràng, mong cô thông cảm một chút.” Từ tỷ dong dài lắng nghe nói vài câu, nghe được người ở đầu kia chém đinh chặt sắt trả lời, “Tôi lập tức đến ngay!” Sau đó điện thoại liền ngắt.

cô đại khái đợi ba mươi phút, ở ngoài phòng bệnh thấy ‘ Sinh Khương Lão Tửu ’ thờ hồn hên. Cho nên ở địa phương như thành phố Ninh này, lại vào lúc cao điểm kẹt xe, ba mươi phút làm thế nào tới được bệnh viện? Hơn nữa tới với vàng như vậy, trên tay thế nhưng còn một bó hoa tươi mới mua.

Cảm thấy việc này dù thế nào cũng lộ ra một chút cổ quái, Từ tỷ đưa người vào phòng bệnh, chuẩn bị ở bên cạnh hóng xem toàn bộ.

Khương Vũ Triều ôm hoa đứng ở cửa, đối diện ánh mắt Hề Thiếu Nguyên. Là tóc ngắn nàng quen thuộc nhất, là bộ dáng mà vô số lần cách muôn sông nghìn núi, ở trên mạng nàng từng xem. Cũng là ánh mắt nàng quen thuộc kia, ánh mắt thuộc về Ngọc Lăng Vương Hề Trắc Ngọc.

Hề Thiếu Nguyên lúc này tinh thần tốt hơn không ít, nhìn thấy nàng xuất hiện, khẽ cười lên, vươn tay với nàng: “Em đã đến rồi.”

Khương Vũ Triều nhin không được, bước nhanh lên, đặt tay mình ở trong tay của hắn. Hề Thiếu Nguyên thuận thế cầm lấy, hai người không tiếng động đối diện, một lát sau đều cười rộ lên.

Từ tỷ bên cạnh: “???” không phải, đã xảy ra cái gì? Thiếu Nguyên vì sao giống như biết Sinh Khương Lão Tửu này? Hơn nữa không khí cũng không tầm thường! Hai người này vì sao có biểu tình kích động của tình nhân cách một thế hệ mới gặp nhau?

Hề Thiếu Nguyên: “Từ tỷ, chị đi ra ngoài trước.”

Advertisement / Quảng cáo

Từ tỷ cảnh giác, “Thế này, chúng ta lúc trước đã giao ước, có tình yêu là phải thông báo, không thể giấu giếm lảng lẽ!”

Hề Thiếu Nguyên: “Tôi hiểu rõ.”

Sau khi Từ tỷ rời khỏi đây, Khương Vũ Triều lập tức hỏi: “Ca ca bây giờ anh không có việc gì sao? Vì sao ở thế giới này anh cũng bị bệnh?”

Hề Thiếu Nguyên: “không việc gì, tôi cảm thấy thực tốt, thế giới này kỹ thuật chữa bệnh phát triển hơn, em không cần lo lắng như vậy. Nhưng thật ra em, sao cũng trở lại, có phải đã”

hắn chưa nói xong, nhưng Khương Vũ Triều đã hiểu ý tứ của hắn, “Ừ, em cũng đã chết. Bất quá anh yên tâm, trong phủ đều an bài tốt, Hề đại tướng quân trở về Lạc Đô, ông đáp ứng mang đám đám Hữu Võ bọn họ về biên quan, còn dân chó trong phủ, ông ấy nói sẽ huấn luyện chúng nó trở thành quân khuyến, là đồng đội của tướng sĩ biên quan.”

Hề Thiếu Nguyên trầm mặc một lát, không truy vấn chuyện khác, mà nghiêm túc nhìn nàng, hỏi: “Em còn nguyện ý chấp nhận anh thuê em sao?”

Khương Vũ Triều rút cuộc có tâm tình nói giỡn: “Ca ca còn thiếu trợ lý?”

Hề Thiếu Nguyên: “không phải trợ lý, là Vương phi.”

.....

Từ tỷ sắp điên rồi, bởi vì Hề Thiếu Nguyên đang hồng nhất dưới tay cô, trong một lần ném ra mấy quả bom. Đầu tiên hắn muốn giải ước bộ phim 《Vương gia bá đạo - Huru phi đặc công 》, vậy cũng thôi, thế nhưng hắn còn nói cho cô, chuẩn bị lãnh chứng kết hôn, nhân tuyên kết hôn chính là người đã từng là fan đọc Sinh Khương Lão Tửu.

Từ tỷ: “Cậu không nói đùa?”

Hề Thiếu Nguyên mãi tỏ vẻ không có nói đùa xong, Từ tỷ kéo tóc kêu: “Đột nhiên như vậy, công ty không đồng ý!”

Hề Thiếu Nguyên: “Ừ, vậy giải ước với công ty.”

Giải ước với công ty, là một quả bom cuối cùng Từ tỷ nghe được. Hề Thiếu Nguyên người này tính cách tốt, tuy rằng công ty không cho hắn bao nhiêu trợ giúp, nhưng hắn cũng không vào lúc phát đạt mà với cảnh cao, tâm tận tận lực giúp công ty mấy năm tiền, Từ tỷ không nghĩ tới, hắn chỉ là phát sốt lên, sẽ không chút do dự quyết định nhiều chuyện như vậy.

“Kỳ thật sớm nên giải ước, công ty an bài rất nhiều công việc tôi đều không thích, sớm hay muộn cũng phải đi, bây giờ rời đi, cũng coi như là tận tình tận nghĩa.” Hề Thiếu Nguyên tỏ vẻ: “Chủ yếu là tôi muốn chuyển hình ảnh, nghỉ ngơi một thời gian, sau đó chuyển tâm đóng phim.”

So với Từ tỷ các fan trên mạng càng bị chấn động hơn, đầu tiên nghe nói idol không diễn bộ phim kia, mọi người khắp chốn mừng vui, nghe nói idol muốn giải ước với công ty, mọi người hoặc là vỗ tay cổ vũ hoặc là lo lắng không thôi, cuối cùng nghe nói idol chuẩn bị kết hôn, các fan: “????”

Kết hôn với ai? Nữ mình tính nào?

Mỗi lần có mình tính muốn kết hôn, đều không thể thiếu một đám fan khóc gào mình thất tình, lý trí một chút còn có thể phát chúc phúc, không lý trí hoặc là thoát fan hoặc là biến thành đen, chỉ trên Weibo đã oanh oanh liệt liệt nào loạn vài ngày, không biết bao nhiêu người truy tìm bạn gái cũng là đối tượng kết hôn thần bí của Hề Thiếu Nguyên.

Trong fan club của Hề Thiếu Nguyên, rất nhiều fan kích động không ngừng suy đoán là ai, còn có người khóc lóc không chịu tiếp thu, hơn nữa buông lời nói: “Dù là ai tôi đều sẽ không tiếp thu! Vì sao phải kết hôn a! Biết là tiểu kỹ nữ nào, tôi nhất định phải mắng chết cô ta!”

Còn có không ít người ủng hộ: “Đúng vậy, xé cô ta!”

“Trước đừng nói các cô, fan ủng hộ ca ca nhiều như vậy, sức chiến đấu mạnh cũng không ít, như Sinh Khương Lão Tửu, lúc này phỏng chừng cũng phải kết cục, tôi chờ xem nàng bắt đầu xé, ít nhất xả giận cho tôi.”

Mấy fan lý trí không thể không ra mặt khuyên giải, tạm thời bình ổn việc này. Những trường nhóm quản lý fan đều cùng trợ lý và giám đốc, mọi người hoặc nhiều hoặc ít có liên hệ, lo lắng các fan không lý trí làm ra chuyện gì, trường fan chủ động dò hỏi người đại diện và trợ lý, có phải nói chuyện với các fan cường đạo xé bức trước hay không.

“Như là ai a, Tiểu Nhị Đông Nhi a, còn có Sinh Khương Lão Tửu, sức chiến đấu đều rất mạnh, chúng ta nên khuyên nhủ các nàng trước hay không, chờ idol nói ra thân phận nhà gái, không cần nháo ra chuyện gì, nếu không idol thực mất mặt a.”

Từ tỷ: “.....”

“Sinh Khương Lão Tửu thì không cần.”

Trường fan: “A? Vì sao?”

Bởi vì nàng chính là đối tượng idol các người kết hôn a. Đương nhiên không thể nói như vậy, Từ tỷ hàm hồ qua đi, trong lòng quyết định cái ảo ảo fan độc này nhất định phải bịt kín cho phu nhân lão bản.

Đúng vậy, cô và Hề Thiếu Nguyên cùng giải ước ra khỏi công ty cũ, hiện thành lập phòng làm việc mới, Hề Thiếu Nguyên chính là lão bản của nàng, Sinh Khương Lão Từu là lão bản nương. Hai người này tốc độ quá nhanh, Hề Thiếu Nguyên bệnh vừa tốt, hai người này liền lĩnh giấy hôn thú trước, thuận tiện còn đi mua con chó, đặt tên là Bánh Hoa Quế.

Các fan còn chưa từ đi ra khoir bóng ma thất tình, liền phát hiện idol đã tự nhiên chuyển sang trạng thái đã kết hôn. Idol trước nay thực không thích phát Weibo, vừa xuất hiện chính là công tác làm việc, bây giờ bắt đầu một ngày phát ba lần. Hiểu được nhân sinh, lão niên canh gà, hơn nữa một con chó ngọc kèm theo. Con chó này bị các fan diễn xung là con trai, ở bên cạnh còn có một thân ảnh khác, nhưng trên cơ bản không lộ mặt, chỉ có nửa người.

“Vợ của idol Thiếu Nguyên nghe nói là người ngoài vòng a, không phải minh tinh, chính là người thường.”

Rất nhiều fan chậm rãi ngừng nghĩ, những vẫn còn người không ngừng muốn làm rõ ràng thân phận và tương mạo người vợ thần bí của Hề Thiếu Nguyên. Idol này là yêu chó cuồng ma, gấu vợ gấu thật kín, tuy rằng ngẫu nhiên mặt mờ khoe ăn ái một phen, thường xuyên khen người ta làm khoai tây nghiền bơ vô cùng mỹ vị, làm việc nghiêm túc lại có trách nhiệm, dạy chó rất có phong cách, nhưng chính là không cho ảnh chụp chính diện.

Đương nhiên, Hề Thiếu Nguyên không phát, cũng sẽ có người khác phát, chắc hẳn phải là một hồi xoi mói tương mạo nhà gái. không ít fans ghen ghét khó tránh khỏi nói cái gì không xứng với Thiếu Nguyên ca ca, chửi ầm lên cũng không ít.

Khương Vũ Triều lại thu được lời mời ước chiến, người lúc trước nằng nằng lại chạy tới mời nàng cùng đi mừng ‘ nữ nhân không xứng với idol’ kia.

Advertisement / Quảng cáo

“Lớn lên còn không đẹp bằng sao nữ Lâm Mộng Nhi ngực to ngực ngực, cô ta dựa vào cái gì a. cô thích Thiếu Nguyên ca ca như vậy, lúc này sao không ra tiếng a? cô cam tâm nhìn ca ca chúng ta bị cướp đi?”

Khương Vũ Triều: Bởi vì ta chính là nữ nhân đó.

Nàng a một tiếng cười lạnh, chuẩn bị nhắc chiến đao lần thứ hai bước vào chiến trường, bên chân truyền đến một tiếng chó con kêu ô ô. Tiểu Cầu Từu idol mua ngậm một cái giấy chạy tới, đặt ở bên chân nàng, giống như tranh công lặc cái đuôi nhỏ.

Khương Vũ Triều định xé bức lập tức nguội, chỉ vào mũi chó mắng: “Lại ngậm dép lê của ca ca tôi đây, chờ anh ấy tắm rửa xong đi ra thì dùng cái gì? Hử?” Nàng ném xuống đi động mới gõ chữ được một nửa, một tay nhắc chó một tay sách dép lê, đi đến cửa phòng tắm đặt dép lê xuống. Vừa vặn Hề Thiếu Nguyên tắm rửa xong mở cửa, mang theo một thân ướt át hơi nước cười với nàng, “Bánh Hoa Quế lại phiền em!”

Đại khái bởi vì mới vừa tắm xong, trong mắt đều là nước mênh mông —— vì câu dẫn vợ mình, hôm nay idol cũng riêng thể hiện.

Sắc đẹp trước mặt, đầu còn quán được cái gì xé bức, mơ mơ màng màng đã qua cả đêm, chờ Khương Vũ Triều lại nhớ tới chiến trường chưa xong kia, cả người tâm như nước lã, giống như phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật.

Sinh Khương Lão Từu không động đao, vì thế kế hoạch vẫn luôn bế tắc. Chúng fan cảm thấy fan cứng này bởi vì idol kết hôn mà thương tâm quá độ, trực tiếp thoát fan xóa tài khoản, thần thức không thôi.

Ngày tháng qua lâu, tất cả mọi người đều quên mất người này, đến hai năm sau, vợ của Hề Thiếu Nguyên là fan năm xưa này mới bị lộ ra.

Vợ của diễn viên nổi tiếng Hề Thiếu Nguyên chính là fan độc số một vang dội năm đó, tin tức này vừa ra, các fan đều điên rồi. Vô số fans hò hét, “Đều là chị em, chị có thể, em cũng có thể!”

Idol tự mình ra trận, tỏ vẻ: “không thể, chỉ cô ấy có thể.”

(Chuyện xưa thứ 4 xong)

Lời editor: May quá phần này xong rồi.nói thật ta không thích phần này nhất, rất không hiểu nổi fan sao lại hâm mộ idol diễn viên như thế, kể cả trong đời thực. Nhà bao việc, ai mà rảnh rang đi theo idol làm gì ko. Chỉ có phần này thấy không hay, các phần sau thì hay hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 107: Bảo bối thiên tài, mummy mang bầu chạy

Quách Nhung cảm giác bụng đau vô cùng, đau giống như bị cắt rách. Nàng nghĩ thầm, quy tôn kia rõ ràng đánh vào đầu lão nương, sao bụng lại đau như vậy? Xong rồi, không phải đánh đến xảy ra chuyện gì! Nàng dùng sức mở to mắt, thấy trước mắt xuất hiện một hộ sĩ thiên sứ áo trắng tươi cười hiền lành.

Hộ sĩ nói với nàng: “Chúc mừng cô Quách, cô sinh được một bé trai, vừa vặn ba cân, là đứa bé vô cùng đáng yêu!”

Quách Nhung: Cái thứ quý gì?

Quách Nhung: “cô nói tôi sinh cái gì?”

Hộ sĩ: “..... Àch, đứa bé a, cô Quách, cô làm sao vậy?”

Quách Nhung đại kinh thất sắc: “Tôi sinh với ai, tôi mang thai khi nào?”

Hộ sĩ cũng đại kinh thất sắc, chạy ra khỏi phòng bệnh hô: “Bác sĩ, không tốt, cô Quách Quỳnh hình như xuất hiện vấn đề!”

Quách Nhung: “..... Chờ đã!” Cái gì mà Quách Quỳnh, nàng là Quách Nhung a!

Advertisement / Quảng cáo

Trong một ngày này, ác nữ Quách Nhung phát hiện mình trở thành một người phụ nữ không quen biết, người này tên là Quách Quỳnh, mới vừa sinh đứa bé bằng ba cân, cha đứa bé không biết là ai, thật là đau trứng!

[bảy năm sau]

Đồng hồ báo thức hình chim cánh cụt trên tủ đầu giường vang lên tích tích tích, trên giường hai người một lớn, một nhỏ đồng thời giật giật, nhưng phản ứng tiếp theo của người lớn là cuốn chăn trùm lên đầu mình, còn đứa bé xóc chân lên bò dậy, đập một cái lên đồng hồ báo thức chim cánh cụt đang nhảy không ngừng.

“Mẹ, dậy thôi.” Bé trai bảy tuổi xoa đôi mắt rưng rưng vật to bên cạnh còn đang thán nhiên nằm mơ, bị hần kiên trì không ngừng quấy rầy, Quách Nhung không tình nguyện kéo chăn ra, mở một con mắt nhìn hần.

Bé trai lúi tay nâng từ trong chăn ra, miệng nói: “Kéo búa giấy.....”

hần và Quách Nhung đồng thời vươn tay, Quách Nhung là ‘ kéo ’, hần là ‘ giấy ’.

Quách Nhung: “Con thua, con đi mua.” Nàng nhắm mắt lại vầy vầy tay với con trai, tiếp tục cuốn chăn ngủ. Bé trai đã đánh cuộc thì đành phải chịu thua, mặc áo khoác vào, lại ngồi ở mép giường mang tất đi giày. Tất đã đi hai ngày, có chút hôi, nhưng trong ngăn kéo không có tất sạch, đều chất ở máy giặt còn chưa giặt, bởi vì mẹ nó quá lười.

hần thở dài giống người lớn, đi giày, thuận thực mở một cái ngăn kéo của tủ quần áo, từ trong túi lấy ra mấy tờ tiền lẻ, lại mang theo chìa khóa, cộp cộp cộp đi xuống lầu.

Bọn họ ở trong một khu chung cư cũ, gần đó có trường tiểu học, cho nên bên này người còn rất đông, đặc biệt là cửa hàng ăn sáng càng đặc biệt đông. Thời gian này cửa hàng ăn sáng đã qua giờ cao điểm, những học sinh đi học sớm đã ăn xong đi vào trường học, hiện giờ đang ngồi trên ghế ăn bữa sáng đều là cư dân lân cận, vừa ăn vừa lớn giọng nói chuyện phiếm.

Lão bản nương bán bữa sáng đeo tạp dề có chút dầu mỡ, đang lấy cháo cho một khách hàng, nhìn thấy bé trai chạy tới, bà lộ ra cái cười to: “Tiền Tiền, hôm nay lại là con đến mua bữa sáng a, mẹ còn đang ngủ à?”

Bé trai gật gật đầu, “Đúng vậy, mẹ con quá lười, không có cách nào.”

Lão bán nướng cười ha ha, xoa xoa tay trên tạp dề, lấy một cái hộp đựng thức ăn nhanh mới, miệng hỏi: “Vẫn giống như trước đây?”

“Vâng, vẫn giống, hai lồng bánh bao nhỏ, hai phần cháo, hai quả trứng, một trứng luộc, một trứng luộc trong nước trà!”

“Được rồi!” Lão bán nướng quen cửa quen nẻo, đặt bánh bao nhỏ và cháo đã lấy ra vào một chỗ trống trên bàn, bé trai liền đi đến cầm những đồ ăn đó bắt đầu thêm gia vị: một phần bánh bao nhỏ cần sốt cà chua, một phần bánh bao nhỏ lại thêm mắm, một phần cháo thêm củ cải chua khai vị ăn sáng, một phần cháo khác thêm đậu phộng.

Chờ nhỏ thêm xong đồ ăn phụ, lão bán nướng lưu loát gói lại cho nó, lấy đĩa và thìa nhựa, để nó cầm đi.

Bé trai lại mang theo bữa sáng trở lên lầu, đặt bữa sáng nóng hằm hập lên bàn cơm. Phòng ngủ vẫn không có tiếng động, nó buồng bữa sáng chạy vào phòng, lay Quách Nhung vẫn đang ngủ.

“Mẹ, dậy, ăn bữa sáng!”

Gọi ba phút, Quách Nhung giống u linh bò dậy. Nàng nhiều năm rồi giường đều khó khăn, mỗi ngày buổi sáng dậy đều giống như sắp quy thiên. Hai mắt vô thần dầm lên dệp lè đi vào buồng vệ sinh, bé trai cầm cái bàn chải màu lam lấy kem đánh răng đưa cho nàng. Quách Nhung thuận tay tiếp nhận rồi cho vào trong miệng, mặt vô biểu tình nhìn gương đánh răng. Bé trai lại cầm bàn chải nhỏ màu lam của mình, lấy kem đánh răng, đứng ở bên cạnh nàng đánh răng.

Hai người động tác nhất trí đánh răng, uống nước, phun ra, súc miệng, lại cùng nhau rửa mặt, cùng nhau ngồi ở trên bàn cơm bắt đầu ăn bữa sáng.

Quách Nhung lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại, “Ai da đói chết rồi.” Tay háp tập lấy trứng luộc trong nước trà, một ngụm nuốt vào một nửa, kết quả bị nghẹn, chỉ có thể vỗ mạnh vào ngực.

Bé trai mở cháo ra, đặt phần cháo có thêm mấy viên đậu phộng ở trước mặt nàng, Quách Nhung bung lên uống hai ngụm, nuốt miếng lòng đỏ trứng xuống.

Hai người vô cùng quen thấy lấy mỗi người một phần bữa sáng, Quách Nhung ăn bánh bao nhỏ thêm sốt cà chua, bé trai ăn bánh bao nhỏ thêm mắm. Hai người khẩu vị trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, lúc ăn cái gì thường xuyên như vậy, hoàn toàn tách biệt. Tuy rằng khẩu vị hoàn toàn tương phản, nhưng tật xấu dễ ý từng tí này lại giống nhau như đúc.

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung biến thành như vậy đã bảy năm, bảy năm này cũng đủ để nàng suy nghĩ cẩn thận mình đây là xuyên qua, xuyên đến một thế giới tương tự thế giới nguyên bản của mình, biến thành một người khác. Cũng đủ để nàng quen thân thế này đã sinh ra một đứa bé nhất được, cũng chính là bé trai bên cạnh đang uống cháo giống heo con, uống đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Nhớ trước đây nàng mới đến, thiếu chút nữa phát điên, rốt cuộc thân thể này cũng không phải của mình, sử dụng siêu cấp kì quái, hơn nữa quan trọng nhất là người phụ nữ này nghèo đến căn bản không có tiền tiết kiệm, chính nàng cũng không biết làm thế nào sống được còn phải nuôi dưỡng một đứa bé, đây con mẹ nó như là gết nàng. Nhưng sau đó, nàng cầm dao gọt hoa quả không thể nào xuống tay với da thịt non mịn của mình, vì thế tự mình thương lượng, chết từ từ không bằng tồn tại tại đây, tốt xấu gì tiếp tục gầy gù đi.

Sau đó nàng thành quen, không chi sống tốt đến bây giờ, còn nuôi đứa bé đến đầy mặt hồng quang, chỉ số thông minh rất khả quan.

Đứng, con nàng, nàng đặt tên là Quách Tiền, cái chi số thông minh này không biết là di truyền từ ai, thiên địa kinh, quý thần kiếp, mới như vậy đã thông minh đến không được, quả thực là yêu nghiệt, người thường không ai dám sinh ra thế.

Quách Nhung người này tự mình cũng không kiện toàn lại gia đình, nhìn nàng đây có một loạt khuyết tai cùng cánh tay xăm rõ rộ, cùng với tóc ngắn nhuộm thành màu vàng rom, cũng không phải thể loại em gái hiền thế long mầu, nuôi được Quách Tiền thành dạng này, chỉ có thể nói là trời cao chiếu cố cộng thêm Quách Tiền tự mình nỗ lực, không có nửa xu tiền quan hệ với nàng là mẹ nó.

“Ăn xong rồi sao, mẹ ăn nhanh lên, hôm nay con và người ta ước chiến.” Quách Tiền ăn xong bắt đầu thúc giục nàng.

Quách Nhung vừa nghe, cảm thấy hứng thú hỏi: “Hắc, con lại ước chiến? Thế nào, lần này có đánh cuộc không?”

Quách Tiền gật đầu: “Đánh cuộc năm trăm đồng.”

Quách Nhung: “Oác, có tiền đồ a, vạn nhất thua thì mẹ cũng không có tiền trả cho con.”

Quách Tiền ôm ngực, bễ nghễ nói: “Con từng thua sao, đừng xem thường con, chờ hôm nay thắng, bữa trưa cho mẹ thêm hai cái đùi gà.”

Quách Nhung lập tức kêu hân: “Ba ba! Con chờ mẹ, mẹ lập tức ăn xong.” Hai ngụm uống xong cháo, dọn dẹp một chút túi đựng ném vào cái sọt đã chổng chất rác rưởi.

“đi đi đi!”

Hai mẹ con đi như gió, tiêu sái mà đến cửa hàng internet phụ cận, quản lý cửa hàng mới buổi sáng ngập mảy cái liền, thấy hai mẹ con, hăm hồ nói câu tiếp đón, nhìn cũng không nhìn, lấy ra hai cái ghế ném cho họ.

Quách Nhung: “Tối hôm qua làm ca đêm a, một thành cái dạng cầu này?”

Quản lý oán giận với nàng: “Tiểu Ngái ca đêm xin nghỉ, chỉ có thể tự mình làm.”

Quách Nhung thuận miệng cùng hân nói hai câu, cảm thế đi tới một cái máy ở trong cùng. Đó là chỗ phong thủy bảo địa, vị trí kín đáo, mùa hè điều hòa thổi, mùa đông máy sưởi ở bên cạnh, cách xa khu hút thuốc, lại không cần lo lắng khói —— Quách Nhung trước kia hút thuốc, nhưng bởi vì Quách Tiền đồ ranh con này mới cai.

Hai mẹ con ở chỗ này ba năm, trong cửa hàng này, hai cái máy trong góc là hai người nhận thầu, mỗi ngày hai người ăn cơm sáng là tới nơi này ‘ đi làm ’, mãi đến buổi tối mới trở về ngủ.

Quách Nhung công việc tương đối lộn xộn, trước kia nàng cũng không biết việc gì khác, chỉ biết chơi trò chơi mà thôi, cho nên ở chỗ này, nàng ở trong trò chơi luyện tài khoản, bán tài khoản, còn giúp người ta luyện cấp, dẫn người ta thăng cấp, có thù lao dẫn người qua phổ bán, bán chút trang bị tài liệu hi hữu gì đó. Nàng là tính tình ham ăn biếng làm, có thể kiếm đủ phí sinh hoạt liền sống như vậy, kiếm nhiều thì tiêu nhiều, kiếm ít thì dùng ít. Ngẫu nhiên có tiền, hai mẹ con đi ăn bữa tiệc lớn hải sản cho con căng, tiền không đủ dùng thì ăn mấy bữa mì gói.

Gần đây bởi vì một trò chơi trực tuyến bán nhau quy mô lớn, người chơi rất nhiều, server chật ních, cũng xuất hiện rất nhiều chức nghiệp phát sinh, như là bồi chơi. Phần lớn là những chị gái nhỏ có tiền có thời gian hoặc là nam nhân không có tiền không bạn gái, muốn hưởng thụ khoái cảm dẫn dắt em gái ở trong trò chơi, vì thế dùng APP bồi chơi của trò chơi tìm kiếm những người có thể lên mạng cùng nhau chơi, phần lớn là một giờ bao nhiêu tiền. Quách Nhung làm cái này cũng không tệ lắm, rốt cuộc chi cần kỹ xảo chơi không trở ngại, giọng nói dễ nghe, có thể ở trong trò chơi bồi người ta nói chuyện phiếm, biết nũng nịu mà gọi khách hàng là lão bán, tiền này tương đối dễ kiếm.

Còn Quách Tiền, hân còn tuổi nhỏ đã ham lên mạng, mới bảy tuổi là có thể thuần thục chơi rất nhiều trò chơi, có đôi khi Quách Nhung là mẹ, ở trong trò chơi cũng đánh không lại hân, chỉ có thể ôm người run bắn bật, kêu to hân là yêu nghiệt. Quách Tiền mỗi lần đều vẽ mặt rầm thối khoe khoang, hân và người ta thách đấu, ngẫu nhiên có thể kiếm khoản thu nhập thêm.

Hai người, ngày thường Quách Tiền gọi Quách Nhung là mẹ, ngẫu nhiên Quách Nhung nói giỡn cũng sẽ gọi đồ nhãi con này là ba ba, hai người chơi vui vẻ, nhưng bên cạnh ngẫu nhiên có người nghe thấy sẽ cho ánh mắt khác thường, đại khái trước nay chưa từng thấy ai làm mẹ như vậy.

Quách Nhung hôm nay không vội vã tìm ‘ lão bán ’, lên treo máy, chính mình nhìn con và bạn trên mạng ước chiến.

Advertisement / Quảng cáo

Quách Tiền chơi là trò chơi tiền hiệp cổ phong hoành tráng, nhân vật của nó hình tượng là kiếm khách lạnh như băng, chiêu thức hiệu quả phi thường khốc huyết, được công nhận là soái bực, lại cùng với kỹ xảo yêu nghiệt, trong trò chơi nó đã có chút danh tiếng.

Quách Nhung đã từng thấy có nữ nhân vật tới nói chuyện phiếm với nó, truy vấn xem nó bao lớn, còn muốn bán làm sư phụ, lời trong lời ngoài liêu tào. Nếu là nam nhân thành niên, đối mặt với em gái làm nũng có thể động tâm hay không, thật đúng là khó mà nói, đáng tiếc kiếm khách dưới da là bé trai bảy tuổi, thậm chí còn có không ít chữ chưa biết, cho nên luôn cùng người ta đánh chữ nói chuyện phiếm. Đối với những em gái tới liêu nó, mỗi lần đều phiền chán mà oán giận với mẹ, “Các chị này không yên ổn chơi trò chơi, luôn tìm con nói liên thiên cái gì.”

Quách Nhung mỗi lần nhìn thấy trường hợp khôi hài này, đều phải cười đến tắt thở.

Bởi vì không biết gõ nhiều chữ, cho nên bạn nhỏ Quách Tiền ở trong trò chơi đi thường trầm mặc, chỉ biết huyền khốc đánh đấm, loại hình này phi thường hấp dẫn con gái, bạn nhỏ Quách Tiền ngẫu nhiên bị hỏi đến phiền, nói cho đối phương mình mới bảy tuổi, bên kia sẽ ha ha ha cười, hoàn toàn không tin.

Đứng vậy, ai có thể tin được, cách internet, đối diện là con chó cũng không biết a.

Quách Nhung mỗi ngày đều có lạc thú xem nhĩ tử ứng phó khôi hài với bạn trên mạng.

Hôm nay Quách Tiền cùng người ta ước chiến, trong trò chơi còn có không ít người quan chiến, Quách Nhung hứng thú bình bưng ngồi xem, còn cổ vũ con trai cổ lên. Quách Tiền một người nho nhỏ ngồi ở đó, ngón tay đều còn là thịt, nhưng thao tác sắc bén, ba phút thành công giết đối phương, lấy được thắng lợi.

trên màn hình phóng đại hai chữ thắng lợi cùng với pháo hoa nổ tung, đối phương thua mặt xám mày tro, quả nhiên đúng hèn trả tiền.

Tiền là chuyên tới chỗ Quách Nhung, nàng nhìn khoản mục, đếm năm trăm đồng tiền giấy cho Quách Tiền. Quách Tiền rút một tờ đi mua hai bình sữa về, hai người mỗi người một lọ uống hết, bắt đầu hành trình trò chơi hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 108: Là con trai siêu nhân của mẹ, con có thể mua quần da không?

Quách Nhung click mở APP bởi chơi, bước vào hậu trường, chờ đợi để báo hôm nay à không, là báo bán tới cửa mờ hàng.

Nàng chơi kỹ thuật tốt, có thể dẫn người ta nằm thắng, cho nên người chọn nàng còn không ít, định giá tám mươi đồng một giờ, nếu lâu bán vào lòng, sẽ có thêm bao lì xì, Quách Nhung đã từng dẫn một lão bán hảo phóng, chơi ba giờ, trực tiếp thưởng cho nàng 888 đồng, đại khái là trong nhà có quỹ.

Trò chơi này Quách Nhung làm bởi chơi một năm, cũng có vài khách hàng cố định, nam sinh năm người, tiểu tỷ ty hai người. Cho nên nói đầu năm nay, không chỉ có nam sinh cần em gái ôn nhu an ủi, nữ sinh cũng cần.

Thử hỏi, ai không muốn trong trò chơi có một em gái chịu thương chịu khó bởi mình chơi, mặc kệ tay mình có bao nhiêu tệ hại đều tuyệt không mắng đồng đội, có thể kiên nhẫn mười phần hỗ trợ lên cấp, lại có thể mang theo phi hành trang bức, còn có thể tán gẫu giải buồn, thanh âm thật dễ nghe. Quách Nhung chính là sắm vai nhân vật này, vừa vận hôm nay một tiểu tỷ ty lên mạng, thấy nàng online, trực tiếp gọi nàng bởi chơi.

“đi, đi làm vài cái đầu người!” Người chị em này hôm nay hóa khí rất lớn, một bộ đáng phần nộ chuẩn bị giết mấy người tể thiên.

Dự chi đến hai trăm bốn mươi đồng, theo thói quen chính là muốn chơi ba giờ. Quách Nhung không nói hai lời đồng ý, bắt đầu hỏi: “Được rồi, hôm nay lão bán không vui a, làm sao vậy?”

Em gái ở bên kia mắng: “Bạn trai ngoại tình, dẫn tiểu tam của hắn chơi trò chơi, khoe ân ái với tôi, vứt bỏ tôi, tức chết tôi!”

Quách Nhung lập tức nghiêm nghị, hỗ trợ mắng: “Cái gì? Đây còn là người sao, thứ súc sinh gì, đòi cầu nam nữ này ở nơi nào? Tôi mang lão bán đi giết bọn họ, giết cho thống khoái, giết đến khi có cả giận mới thôi!”

Advertisement / Quảng cáo

Em gái không quá cam tâm, “Bọn họ không chơi trò chơi này, là chơi Ma kiếm thiên hạ. Tôi và bạn trai không chơi cùng nhau, tiểu tam hắn tìm được chính là quen biết trong trò chơi này!”

Lão bán chính là thượng đế, Quách Nhung nghiệp vụ thuần thực, trực tiếp nói với nàng: “không có việc gì, trò chơi này tôi cũng chơi a, chỉ cần cô biết ID của cầu nam nữ kia thì không thành vấn đề, tôi cho cô cái tài khoản, lập tức vào tài khoản đại thần đưa cô đi giết người!”

Em gái hăm sâu trong thống khổ thất tình và phản bội lập tức có tinh thần, hưng phấn đáp ứng.

Quách Nhung thu phục bên này, chọc chọc con trai bên cạnh, “Ba ba, việc làm ăn tối, Ma kiếm thiên hạ không phải con chơi rất siêu sao, còn có tài khoản đại thần, con dẫn lão bán của mẹ đi giết hai người đi.”

Quách Tiền ở trong trò chơi làm nhiệm vụ, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình, cũng không thèm nhìn nàng, tàn nhẫn cự tuyệt: “không muốn dẫn.”

Quách Nhung: “Thỏa mãn lão bán này cho mẹ, cho cô ấy thoải mái, giữa trưa gọi cho con phần ăn KFC có cốc Coca lớn.”

Hai người ngày thường giữa trưa ăn ở quán nhỏ gần đấy, rất ít cho trẻ con ăn KFC, MacDonald thực phẩm chiên dầu. Đương nhiên bề ngoài là bởi vì trẻ con ăn quá nhiều thực phẩm chiên dầu không tốt, trên thực tế là bởi vì mẹ ruột giáo hoạt muốn dùng cái này làm mỗi dụ con trai thường thưởng giúp một chút, bởi vì đưa bé này quý tính, khó chiếm được tiện nghi của nó.

Quách Tiền cũng quen kịch bản của nàng, nghe thấy lời mình muốn nghe, lập tức quay đầu làm cái đầu OK: “Lập tức an bài.”

Hai mẹ con hoàn thành giao tiếp, thuận lợi mang theo lão bán vào trò chơi Ma kiếm thiên hạ, tìm được tra nam tam nữ nữ chấp cánh chim bay. Kế tiếp chính là một hiện trường giằng co ê rãng, Quách Nhung một bên cùng con trai mắng mỏ, một bên lên tiếng ủng hộ lão bán của mình, tiếp theo chỉ thị con mình làm việc.

Quách Tiền thực lực nghiền áp, vô số lần đánh hai người kia chi còn lại một chút máu, sau đó nhường cho lão bán bỏ dao, thể hội khoái cảm báo thù. Hơn hai giờ, chờ lão bán rút cuộc sáng khoái, offline, lại phát bổ sung cho Quách Nhung bao lì xì hai trăm đồng, tò vò vừa lòng với lần phục vụ này.

Trí tâm lại thấu hiểu, phục vụ chu đáo, đây là ưu điểm lớn nhất mà Quách Nhung ở trong đồng đội tiểu tỷ ty bởi chơi có thể trở hết tài năng.

không sai biệt lắm sắp đến giữa trưa, Quách Nhung đưa theo ước định gọi phần ăn KFC cho con trai, Quách Tiền gọi thêm hai cái đùi gà vào cơm hộp cho mẹ nó, bọn họ thường xuyên thêm cho nhau như vậy, cũng coi như là một loại nể từ tình thâm khác.

Bọn họ đang ăn, giao diện trò chơi của Quách Tiền nháy ra một tin nhắn hệ thống, Quách Nhung tùy ý nhìn, thấy được hai chữ thư mời. Quách Tiền cũng không thèm nhìn đã chuẩn bị xóa, Quách Nhung cắn chiếc đùi ngăn cản: “Ai ai ai, mẹ còn chưa xem rõ ràng.”

Nàng một chân đẩy ghế xoay của con trai ra, chính mình chuyển đến click mở ra xem. Quả nhiên là một phong thư mời, là trò chơi Ma kiếm thiên hạ này chuẩn bị tuyên truyền, vào tiết manga anime Hoa Hồ Điệp năm nay làm hoạt động đặc biệt, mời mười người chơi xếp hạng cao nhất trong server, có danh khí và độ nóng nhất định cùng đi tham dự.

Quách Tiền hiện tại chơi bốn năm trò chơi, Ma kiếm thiên hạ xem như là có thời gian chơi dài nhất, lịch sử đen tối đều ở chỗ này, bởi vì nó diễn xuất ‘ lãnh khốc vô tình ’, trong trò chơi không ít người thích nó, càng có không ít người cảm thấy nó trang bức, vô cùng chán ghét nó. Trò chơi chính là như vậy, rất cuộc trong trò chơi giết người không phạm pháp, nhìn người a không vừa mắt là xông ra làm thịt cũng không ít, có thể biết Quách Tiền đã từng bị giết bao nhiêu lần.

Con người nó đây rất có tính cách không chịu thua, bị người ta giết thì thế nào cũng phải giết lại bằng được, cứ như vậy đi lên thành đại thần, không mấy người có thể giết nó. Lúc trước nó muốn mua đi động, Quách Nhung không đồng ý, nó tự tham dự một cuộc thi đấu trong Ma kiếm thiên hạ, thắng ba ngàn đồng tiền thưởng rồi mua cho mình mua cái.

Quách Tiền nhìn đại khái, sệt sột sọat sọat hút Coca, thực không sao cả mà tò vò: “Mời con đi chơi? không đi, quá phiền toái.”

Quách Nhung ánh mắt ngưng ở dưới một hàng chữ, bên trò chơi tài đại khí thô tò vò sẽ có phí lên sân khấu. Ừm, phí lên sân khấu? Quách Nhung ánh mắt dần dần vi diệu. Khẳng định nàng không thể bắt ranh con Quách Tiền này đi, nhưng nàng cảm thấy mình có thể giả mạo con trai một chút, đến lúc đó mang theo nó cùng đi, ngẫu nhiên cũng cần đi ra cửa, coi như giải sầu.

Nàng bỏ thêm QQ liên hệ, đối phương phi thường nhiệt tình, một câu là gọi “Tiền vô đại thần”. ID trò chơi của Quách Tiền là ‘ Tiền vô cổ nhân ’, có lẽ lúc vừa mới bắt đầu chơi, nó thường xuyên bị người ta đánh là rất có liên quan đến cái tên này.

“Tiền vô đại thần, tôi không tới không, có rất nhiều đồng bọn cùng nhau chơi, đến lúc đó hiện trường qua lại có thể nhìn thấy các đại thần khác a, còn nữa, chúng tôi chuẩn bị quà tặng nhỏ, các loại túi lễ vật trò chơi, cuối cùng còn có phần đoạn rút thăm trúng thưởng, may mắn được giải thưởng lớn là một căn hộ đó!”

Quách Nhung: “????” một căn hộ? Nàng chỉ biết công ty chủ trò chơi này tài đại khí thô, không nghĩ tới bọn họ lại thô như vậy, thật là quá động tâm. Bất quá vấn đề nên hỏi vẫn phải làm rõ ràng, như nói đến lúc đó có cần ở trên đài thi đấu tức thời hay không. Nếu cần, vậy không phải đương trường nàng bị lợi dụng.

Advertisement / Quảng cáo

Đối phương trả lời: “không cần, chúng tôi chính là mời mọi người đến cùng nhau thả lỏng, nói chuyện về trò chơi, thuận tiện giúp chúng tôi làm quảng cáo, đến lúc đó có lẽ khả năng yêu cầu đại thần ngài thay trang phục chúng tôi đã chuẩn bị!”

Cuối cùng Quách Nhung làm rõ phi lên sân khấu, toàn bộ vấn đề đều không còn vấn đề. Nàng ngay tại chỗ đánh nhịp quyết định, đi!

Quách Tiền còn ở bên cạnh uống Coca, thấy mẹ ruột nhìn về phía mình, nó cười, vô tội lại đáng yêu: “Con muốn quyền lợi một tháng mua KFC, MacDonald.”

Quách Nhung: “Nửa tháng, hơn nửa không thể ăn liên tục.”

Quách Tiền: “Hai mươi ngày.”

Quách Nhung: “Nửa tháng, được thì được, không được thì thôi, phải giống đàn ông trong ba giây đồng hồ nói cho mẹ đáp án.”

Quách Tiền bĩu môi, vẻ mặt là không có biện pháp nào với nàng, “Aiz, thôi, được rồi, nửa tháng thì nửa tháng.”

Hai người quyết định xong, tiếp tục chơi trò chơi. Các nàng còn phải đợi bên trò chơi gửi thẻ và về tới, hoặc là nói đại lão của bên trò chơi này là tài khoản có tiếng, đến vé máy bay và khách sạn đều đặt cho bọn họ.

Hai mẹ con Quách Nhung hiện ở thành phố C, mà trò chơi gặp mặt sẽ tổ chức ở thành phố S. Trung tâm thương mại thành phố S có một dãy office building, một người đàn ông bên tóc đứng ở phía sau một người mất kính, nhìn hình ảnh đánh nhau trong trò chơi trên máy tính của hắn.

“Lão đại anh xem thao tác này, ai nha mà ơi quá tao, tôi chưa thấy hiệp khách nào đấu pháp so với hắn còn không biết xấu hổ hơn, thật là ‘ tiền vô cổ nhân ’ danh xứng với thực”. Nam mất kính cảm thán nói, hỏi người phía sau: “Lão đại, anh thật tính toán thu vị nhân huynh này vào công ty a? Tôi cảm thấy tuổi hắn hình như không lớn, hay đó còn là thiếu niên đi.”

Người đàn ông phía sau có tướng mạo thật đẹp, dáng người thon dài, tay đặc biệt đẹp, xoay một cái bút máy, toàn thân tràn ngập hai chữ ‘ tinh xảo ’. Thanh âm trầm thấp từ tính, “Tuổi còn nhỏ không phải càng tốt sao, đáng giá bởi đường. Lăn này hình như hắn cũng đi tiết manga anime Hoa Hồ Điệp tuyên truyền Ma kiếm thiên hạ, tôi sẽ đi nhìn xem, nếu có thể thì ký hợp đồng.”

Nam mất kính: “Lão đại, tuy rằng anh là người chơi đại thần trong Ma kiếm thiên hạ, nhưng anh phải nhớ kỹ thân phận của mình, lúc trước là vì dò hỏi địch tình, vì tìm được ưu điểm của trò chơi này để học tập, anh thật muốn đi tuyên truyền cho đối thủ thương nghiệp của chúng ta?”

Dừng lại động tác xoay bút máy, Thuần Vu Túc cười xinh đẹp với thủ hạ, “Chính là muốn ở địa bàn đối thủ đảo góc tường, lấy đại thần của bọn họ mới có cảm giác a.”

Nam mất kính đột nhiên đập tay xuống, “Lão đại tôi nhớ ra một việc, ngày đó có phải anh cũng chuẩn bị mặc nữ trang không? Lão đại mặc nữ trang đẹp như thiên tiên, đến lúc đó đứng ở đấy, tiểu tử mao đầu kia còn không lập tức thua ở dưới váy nữ thần, đảo góc tường thì đơn giản!”

hắn mới vừa nói xong, cảm thấy da đầu tê rần, hoảng sợ nhìn ra sau, nhìn thấy trong tay lão đại nhà mình cầm hai sợi tóc. Thuần Vu Túc thối roì hai sợi tóc trong tay, “Lão bản ta thích mặc nữ trang là hứng thú, nhưng cậu muốn lão bản bán đứng nhan sắc để sặc dụ, đây là cậu không đứng rồi, cấp dưới thất cách.”

Nam mất kính ôm đầu khóc lớn: “Lão đại vì sao anh muốn tóm tóc tôi! Vì công ty, gan của tôi cũng sắp không còn, đỉnh đầu cũng sắp trọc, anh lại tàn nhẫn như vậy!”

Thuần Vu Túc không để ý tới hắn, xoay bút máy thong thả ung dung rồi đi, để lại cho hắn cái bóng đáng tiền từ phiệt đặt xinh đẹp.

một lão bản tàn nhẫn độc ác rồi đi, một đồng sự vui sướng khi người gặp họa đã đến, hơn nửa bụng cá phê cười nhạo hắn: “Miệng tiện chính là kết cục này, aiz lão nhị, đỉnh đầu anh hình như thật sự sắp trọc, có thể thấy da đầu rồi, giống như một mảnh cỏ bị người qua đường dẫm trực a.”

Đôi mắt lão nhị muốn nổ, mắng to trời xanh bất công, vì sao đều là người làm trong ngành sản xuất trò chơi, lão bản có thể có được một mái tóc đẹp, mà hắn cũng chỉ có thể có một mái tóc như bãi cỏ trọc!

.....

Quách Nhung thu được thư mời và các thứ liên quan, đến buổi tối một ngày trước khi đi mới lấy ra túi du lịch thật lâu không dùng, rung rung bụi, chuẩn bị thu thập quần áo tắm rửa cho mình và con trai. Kết quả lúc chuẩn bị thu thập mới phát hiện gần đây quá lười, quần áo đều chất đầy máy giặt còn chưa giặt đâu.

Advertisement / Quảng cáo

Quách Tiền: “Quá lười đi, con chưa thấy ai lười như mẹ.”

Quách Nhung âu yếm đầu chó của con, “không vội, con mới bảy tuổi thôi, về sau còn nhiều cơ hội biết được các loại mẹ lười hơn mẹ.”

Quách Tiền: “Vậy bây giờ làm thế nào, chúng ta mặc quần áo bẩn đi?”

Quách Nhung vùng bản tay lên, “Haiz, sợ cái gì nha, lúc đó chúng ta đến nơi đi mua quần áo mới để mặc thôi, vừa vận năm nay cũng chưa mua quần áo, hiện tại mua bù.”

Quách Tiền: “Là con trai siêu nhân của mẹ, con có thể mua quần da không?”

Quách Nhung không bình luận gì về thẩm mỹ của đứa con trai nhỏ phản nghịch này, hào phóng nói: “Biểu hiện tốt thì mua cho con.”

Vì thế hai người tổng cộng mang theo một cái túi ra cửa, phi thường trụi lủi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 109: Buông váy xuống, lại là tiểu thư khuê các đoan trang

Thế giới cũ của Quách Nhung so với thế giới này không khác biệt lắm về thời đại, chỉ có khác biệt thật nhỏ ở một vài chỗ, như quê nhà nàng từ nhỏ lớn lên và người quen biết tất cả đều không có. không có thì không có, trừ một đôi cha mẹ thiếu một bó ný đã bỏ trốn và một đám hồ bằng câu hữu cùng với một đám kẻ thù lưu manh, nàng cũng không còn ai khác có quan hệ thâm hậu.

Cho nên lúc trước sở dĩ nàng lựa chọn ở lại thành phố C là bởi vì đi tìm nhà mình không có kết quả, dưới tình huống lười phải chạy khắp nơi, tùy tiện tìm chỗ tiền thuê nhà thấp ở lại. Thế giới kia của nàng cũng có thành phố S, loại thành phố lớn này nàng đã từng đi, nhưng đối với nữ lưu manh ‘rắn độc ’ mà nói, vẫn là địa phương nhỏ càng có thể phát huy —— bởi vậy, lúc này nàng đến thành phố S vẫn luôn tâm đắc khen ngợi thành phố lớn chính là không đơn giản, ba năm không thấy đã long trời lở đất.

Con trai nàng bảy tuổi ngược lại biểu hiện càng bình tĩnh hơn nàng, toàn bộ hành trình chọc chọc chọc đi động, không cần phải nói lại đang chơi trò chơi. Hắn dù chơi trò gì đều phải chơi đến gọi nhất, tâm hiếu thắng này không biết từ đâu tới.

Quách Nhung: “Con trai nhìn tòa nhà bên ngoài kia, hình dạng này quá tao rồi!” Nàng quấy rầy thằng bé đang chơi đi động, đẩy đầu nó để nó nhìn ra ngoài cửa sổ. Quách Tiền quay đầu nhìn, có lệ mà ừm ừm hai tiếng, tiếp tục xem đi động.

Quách Nhung: “Quách Tiền, con nhìn thấy tin tức bàn luận nóng bỏng gần đây sao? Người lớn mỗi ngày cảm đi động biến thành ‘ chúng tộc cúi đầu’, khuyết thiếu giao lưu với các thành viên gia đình, như vậy tiếp tục thì thân tình đều tan biến.”

Về mặt Quách Tiền khó có thể miêu tả, rốt cuộc nhìn mẹ ruột nói: “Nhưng con lại không phải người lớn.”

Quách Nhung: “Ngày thường mẹ gọi con là ba ba nhiều như vậy là nói không sao?”

Quách Tiền trợn trắng mắt, chung quy vẫn tương đối sùng mẹ ruột này, buông đi động xuống hỏi nàng: “không cho con xem đi động, vậy mẹ muốn con làm gì?”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: “Muốn con trông túi của chúng ta, đừng để bị ai cầm đi, tối hôm qua mẹ không ngủ ngon, bây giờ muốn ngủ bù.” Nàng nói xong liền tìm tư thế thoải mái chuẩn bị ngủ.

Quách Tiền: “Con chính là trẻ con?! Bảo con trông hành lý để mẹ ngủ?”

Quách Nhung: “Ha? nói muốn mặc quần da, nói muốn mình tự tích góp tiền riêng, nói không muốn đi nhà trẻ, mỗi ngày cùng mẹ lên mạng chơi trò chơi, lúc đó sao con không nói mình là trẻ con? Nghe đây, nếu đã tự lựa chọn hưởng thụ quyền lợi làm ‘ người lớn ’, thì cũng phải gánh vác trách nhiệm.”

Quách Tiền biết, cho dù mẹ mình nói lời lẽ chính đáng nhiều như vậy, tư tưởng trung tâm vẫn chính là muốn lười biếng mà thôi.

Ngủ bù xong, Quách Nhung thần thanh khí sảng cầm theo hành lý xuống xe, đối chiếu địa chỉ đi tìm khách sạn, Quách Tiền chậm rì rì đi theo phía sau, bước chân lệt xệt. Quách Nhung đi thật xa nhìn lại thấy con đã tụt lại phía sau, lại trở về tới ôm lên.

“Ai da ông trời con, là ngày thường cho con ăn quá no, nhìn xem con nặng thế nào, mẹ sắp không nhấc nổi con.” Nặng đi hai bước cảm thấy quá nặng, hối hận, muốn ném đứa bé này xuống để tự mình đi, nhưng bạn nhỏ Quách Tiền biết tính tình nằng, sớm giống như koala ôm lấy cổ nằng không chịu xuống, hai người vẫn tư thế khời hải này đánh xe đi khách sạn.

Dù sao công ty chế tác Ma kiểm thiên hạ là số một trong nghề, bởi vì lão bản nhà đó không chỉ làm trò chơi, hẳn còn làm ngành khách sạn, đặt khách sạn cho các nằng cũng là của tập đoàn Ngụy thị. Là phòng đơn tiêu chuẩn, còn rất rộng thoáng, có TV, có phòng tắm, thậm chí còn có một cái máy tính.

Chị gái phục vụ dẫn đường cho các nằng chủ đạo lại chuyên nghiệp giải thích: “một tầng bên này đều là người chơi trò chơi Ma kiểm thiên hạ lần này, riêng đặt máy tính trong phòng. Hy vọng mọi người có thể ở chỗ này vui vẻ.”

Nhìn xem ý thức phục vụ này, người ta không kiểm tiền thì ai có thể kiểm tiền? Quách Tiền đã bị thuyết phục, xông vào liền nhào đến máy tính. Quách Nhung túm chặt nó ấn lên giường. “Con ngủ trưa cho mẹ, ngủ bù buổi chiều xong đi mua quần áo đi, nếu không ngày mai mặc xám xịt tham dự thì mất mặt!”

Quách Tiền còn định gây giũa, “Mẹ! Con chỉ đăng nhập vào trò chơi một cái, con liên tục không vào đã lâu! Con không chơi!”

Quách Nhung có tài nai lưng điếc, lấy chân thuận thực cuốn con trai hai vòng, Quách Tiền gây giũa không được, ba phút sau hết hy vọng, nằm phứt đồng hồ sau đã ngủ rồi.

Chờ nó ngủ, Quách Nhung cười hắc hắc, thông dong ngồi trước máy tính. Chỉ có một máy tính thôi, tiểu tử muốn tranh với lão nương, con còn non hai mươi năm đấy.

Quách Tiền ngủ trưa tỉnh lại, phát hiện mẹ ruột chiếm cứ máy tính duy nhất trong phòng đang chơi trò chơi, tức khắc lộ ra ánh mắt khiển trách, Quách Nhung nhẹ bẫng nói câu: “Đến đây đi, cho con lên trò chơi xem một cái”

Nháy mắt chế phục đứa bé này, khiển trách biến thành chân chó.

Buổi chiều đi mua quần áo, Quách Nhung nghênh ngang mang theo con trai đi vào một cửa hàng trang phục xa hoa, nhìn một vòng lại nghênh ngang đi ra ngoài, đi ra rồi biểu tình mới biến đổi, kính hồn chưa định mà nói với con, “Mẹ ơi, những quần áo đó đắt đến chết, thực sự có người mua? Ngốc bức mới có thể mua.”

Mới vừa nói xong nằng liền nhìn thấy bóng người thon dài mang kính râm che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, cầm theo túi lớn túi nhỏ đi ra.

Quách Tiền: “Oa, chị gái kia mua nhiều như vậy, thật có tiền a.”

Quách Nhung: “Mất con làm sao? Đó là đàn ông được không, không phải tất cả tóc dài đều là con gái, cũng như không phải tất cả tóc ngắn đều là con trai.” Nằng túm mái tóc ngắn màu vàng rom của mình lắc lắc.

“Nhưng mà, thật sự muốn biến thành phú bà a.” Quách Nhung dắt con trai đi vào một cửa hàng khác giá cả dễ thở hơn, “Con trai về sau con phải cố lên a, mẹ có thể biến thành phú bà hay không, nửa đời sau có thể nằm chờ ăn hay không, chỉ trông vào con.”

Quách Tiền: “Được, vậy mẹ mua cho con quần da.”

Quách Nhung: “Trong đầu con trừ quần da thì không có thứ khác?”

Quách Tiền: “Còn có áo da, mua không?”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung mua cho nó một bộ, mặc vào xong lại soái khí ngoài ý muốn, đại khái là bởi vì nó mới là bé trai đáng yêu mà không phải nam nhân đầu mữ. Quách Tiền phi thường vừa lòng, sau đó nói ngọt đến không được, nhìn Quách Nhung thay một bộ quần áo thì khen nằng: “Mẹ mặc vào tựa như tiên nữ, siêu đẹp!”

“Oa! Sao con lại có người mẹ xinh đẹp như vậy? Con thật hạnh phúc a! không có ai đẹp hơn mẹ của con!”

Lúc hẳn nói ngọt, là thời khắc Quách Nhung vui mừng cảm thấy đứa con trai này không phí công nuôi dưỡng, rồi cuộc người phụ nữ nào không hy vọng mình được khích lệ khen đẹp đâu, không thể không nói thân thể này so với diện mạo ban đầu của nằng vẫn tuyệt hơn, ngực ra ngực, chân ra chân. Cuối cùng nằng chọn một cái váy và áo sơ mi, cảm thấy mỹ mãn thanh toán tiền, sau đó còn đi làm tóc.

Sáng sớm hôm sau, hai mẹ con mặc đến nhân mô cầu dạng tinh thần vô cùng, so với trước đây mặc quần áo tùy tiện, tóc tùy ý lung lay, lễ dệp lễ ngồi ở máy tính moi chân chơi trò chơi thì như hai người khác nhau, trên đường còn có không ít người chú ý. một là bởi vì bạn nhỏ Quách Tiền khóc soái đáng yêu, một là bởi vì Quách Nhung váy ngắn gợi cảm cùng cánh tay xăm hình hoa.

“Ừm mẹ nhìn xem, đến hội trường manga anime Hoa Hồ Điện ngồi tàu điện ngầm này vừa vặn có thể tới, đi, chúng ta ngồi xe điện ngầm.”

Quách Nhung mang theo con trai đi vào tàu điện ngầm, vừa vặn gặp được một chuyến không đông lắm, thành công tìm được hai vị trí ở cạnh cửa ngồi xuống. Nhung vừa vào, bỗng nhiên không ít người à vào, có người mặc áo thun in nhân vật manga anime, có người cầm túi lớn túi nhỏ như khuôn vác hành lý, còn có COS các loại nhân vật trong tiểu thuyết, trò chơi, manga anime, nháy mắt lại náo nhiệt lên.

Nhìn một vòng, Quách Nhung phát hiện một chị gái siêu sáng sủa.

Chị gái đôi mắt hẹp dài, vẽ đường kẻ mắt có vẽ phi thường cầu nhân, lông mi dài có thể đặt vài que diêm, mũi thẳng môi đỏ, ánh mắt lại lạnh lẽo, mặc một bộ váy trắng, tựa như tiên nữ. Tiên nữ này là tiên nữ thật, không phải tiên nữ giả như Quách Nhung được con trai thổi phồng ra. Tiên nữ này không chỉ đẹp, còn rất cao, dù không đi giày cao gót, cái chân dài kia cũng rất là khả quan, còn có cái eo nhỏ, siêu vừa vặn.

Quách Nhung nhìn không được hướng về người ta huyết sáo thổi ra một khúc nhạc uyển chuyển tao khí mười phần. Tiếng huyết sáo quá tao, người bình thường học không nổi, là trò sở trường của Quách Nhung. Nếu nằng là nam, hoặc chị gái xinh đẹp đó là nam, vậy có thể tính là quấy rối, nhưng hai người đều là gái, vì thế huyết sáo thế này Quách Nhung yên tâm thoải mái.

Chị gái trẻ xinh đẹp nghe tiếng huyết sáo, quay đầu nhìn lại, thấy Quách Nhung, bỗng nhiên ‘nằng’ khẽ cười, tức khắc là tiên tử hạ phàm trần, làm một chúng phàm nhân nhìn ngáy người người. Cười một chút, ‘nằng’ xoay mặt nhìn về phía khác.

‘Chị gái trẻ’ xinh đẹp này —— đúng là đại lão nữ trang Thuận Vu Tức chuẩn bị đến đào góc tường, vì sao hẳn cười? Bởi vì hẳn quay đầu nhìn thấy em gái xăm cánh tay này có dáng ngồi hào phóng. Nếu mặc váy ngắn, ngồi gác chân như vậy thật sự có thể bị người ta nhìn cả quần lót, hẳn không khéo lại thấy được. Thuận Vu Tức đang nghĩ ngợi nên qua nhắc nhở một chút em gái hào phóng xăm cánh tay hay không, liền cảm giác sau lưng có một cái tay lỏng lả.

Si hẳn trên tàu điện ngầm, sắc nam đáng kinh. Thiếu nữ xinh đẹp ngồi xe điện ngầm, đặc biệt là dưới tình huống người chen người này, thực dễ gặp kẻ quấy rối. Thuận Vu Tức đầy lòng nghĩ, vì sao vừa vặn hôm nay xe mình bị hòng? Có thể là bởi vì gã sau lưng này vận khí không tốt.

hắn xoay đầu, nhìn gã gây cộm đáng kinh dị. Gã thấy hẳn xoay đầu nhìn mình, trong ánh mắt có chút hoảng loạn, nhưng vẫn sắc đảm bao thiên tiếp tục vuốt, thậm chí Thuận Vu Tức còn có thể cảm giác được gã càng ‘ kích động ’. thật ra hẳn còn hơi hơi cứng lên để biểu hiện tôn kính.

Thuận Vu Tức tám hướng bất động, không ngăn cản tay đối phương, mà là lộ ra một cái cười ý vị thâm trường cổ quái, thò lại gần bên tai gã, dùng giọng nam trầm thấp từ tính hỏi hẳn: “Người anh em, có vừa lòng đại** anh sờ thấy sao? Thế nào, lớn hay không?”

Là rất lớn, nhưng gã đáng kinh này, trước khi ‘ nữ thần ’ mở miệng cũng chưa ý thức được đó là thứ gì, đến giờ phút này, hẳn đại ra, héo, cả người đều sắp điên rồi. Gai? không phải, vì sao gai lại đẹp như vậy? Chỉ số thông minh của gã rõ ràng một lần nữa chiếm lĩnh đỉnh cao, bắt đầu nghĩ đúng vậy, ‘ nữ thần ’ trước mặt rất cao a, so với mình còn cao hơn, em gái bình thường có cao như vậy sao?

“Leng keng —— Kim Tinh dừng ở……” Tiếng loa tàu điện ngầm vang lên, tàu điện ngầm chậm rãi dừng lại. Dòng người bắt đầu chuyển động, Thuận Vu Tức một tay túm cổ áo gã đáng kinh, kéo hẳn nghiêng ngả lao đảo, đi tới cửa tàu điện ngầm, nhắc chân dứt khoát nhanh nhẹn đạp gã ra ngoài. một đạp này đi thường dùng sức, gã đáng kinh ngã thật mạnh trên mặt đất, phát ra tiếng động làm người ta thấy ẽ rãng.

Mọi người cũng không biết đã xảy ra cái gì, thấy một có gái xinh đẹp túm gã đàn ông đá ra ngoài đều sợ ngáy người, đứng một bên nhìn hai người. Gã đáng kinh đau đến vận vẹo, hoảng sợ nhìn đại lão nữ trang xua tay mím cười với mình, sợ đến tay chân cứng đờ, gậy giũa bỏ dấy chạy.

Thuần Vu Túc trở lại khoang tàu, trong khoang không còn chen chúc như vậy, hẳn đi đến bên hai mẹ con Quách Nhung, hơi hơi mỉm cười với các nàng, tiếp đó móc đi động ra gỗ chốc lát rồi cho Quách Nhung xem.

Quách Nhung mơ hồ đoán được vừa rồi đã xảy ra cái gì, cảm thấy chị gái xinh đẹp này thật là thần nhân, thấy nàng chủ động đi tới, còn rất cao hứng, nhìn lên màn hình di động của cô ấy, kết quả bên trên viết: “cô bạn, cô ngồi như vậy có thể bị người ta nhìn thấy quần lót.”

Quách Nhung xem xét mình gác chân lên, không chút do dự kéo con trai bên cạnh lên để nó ngồi ở trong lòng mình, sau đó để ra một chỗ trống cho chị gái xinh đẹp ngồi, một công đôi việc.

“Cảm ơn người chị em.” Quách Nhung hứng thú bưng bưng bắt lời với người ta, “Àiz, vừa rồi xảy ra cái gì?”

Thuần Vu Túc tiếp tục mỉm cười, gõ gõ gõ, dùng di động đánh chữ trả lời nàng: “Gặp một kẻ biến thái, thật đáng sợ.”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: Thấy ánh mắt biến thái đó trước khi chạy trốn, phỏng chừng hẳn cảm thấy cô càng đáng sợ hơn.

Thuần Vu Túc thấy nàng không hỏi mình vì sao không nói lời nào, cũng không chủ động giải thích, chỉ dùng di động đánh chữ, “Đây là con trai cô sao? thật đáng yêu.”

Quách Nhung: “Đáng yêu cái gì nha, phiền muốn chết, chờ cô sinh con thì biết, đúng là oan gia.”

Thuần Vu Túc: “.....” Sợ là tôi không thể sinh.

Quách Tiền đứng lúc làm trò: “Mẹ, con khát, muốn uống nước.”

Quách Nhung: “Ba ba, con nhìn xem bây giờ mẹ đi chỗ nào lấy nước cho con? Lại chờ một chút, đến nơi sẽ mua nước cho con.”

Quách Tiền: “Nhưng mà con khát quá.”

Thuần Vu Túc từ trong túi của mình lấy ra một bình nước khoáng nhỏ, đưa cho Quách Tiền, còn mười phần ôn nhu mà sờ sờ đầu nó, thật là phong phạm hiển thế lương mẫu.

Quách Tiền cầm nước khoáng, nhìn Thuần Vu Túc, lại nhìn nhìn mẹ ruột mình, nghĩ thầm, mẹ của người khác sao lại ôn nhu như vậy? thật hâm mộ a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 5 - Chương 110: Buông váy xuống, lại là tiểu thư khuê các đoan trang

Mẹ con Quách Nhung xuống tàu điện ngầm thì phát tay cáo biệt Thuần Vu Túc, ai đi đường nấy, Quách Nhung nghĩ thầm, thành phố lớn này chỉ gái trẻ xinh đẹp thật là nhiều, chất lượng cũng cao. Còn Thuần Vu Túc suy nghĩ, em gái xăm cánh tay này, hình xăm rồi cuộc là hoa văn gì? Thế nào mà cả đường cũng chưa nhìn rõ đâu? Còn quá đẹp, lần sau có cơ hội suy xét cũng đi xăm một cái.

Sau đó hai người này ở khu hậu trường của hội trường Ma kiểm thiên hạ lại gặp gỡ lần nữa.

“A, thật trùng hợp! Mỹ nữ cô cũng tới tham gia tuyên truyền Ma kiểm thiên hạ? không phải cô cũng là đại thần của Ma kiểm đi?” Quách Nhung suy đoán nói.

Thuần Vu Túc cũng kinh ngạc, không nghĩ tới bọn họ còn rất có duyên phận, hẳn vốn ngồi ở trong một góc, bây giờ đứng lên, thướt tha là lướt đi tới bên mẹ con Quách Nhung ngồi xuống, cười với các nàng, tiếp tục dùng di động đánh chữ, “Trùng hợp, cô cũng là người chơi đại thần trong Ma kiểm thiên hạ được mời? Tôi có thể biết ID của cô sao?”

Lại nói tiếp cũng thật thắm, người chơi đại thần của Ma kiểm thiên hạ trong mười server tổng cộng ba mươi người tề tụ, hiện trường chỉ có hai ‘ em gái ’, một là Quách Nhung, một là Thuần Vu Túc, một có thân phận già, một là em gái già.

Quách Nhung nghĩ thầm, thật sự quá thắm, ba mươi đại thần chỉ có chị gái xinh đẹp không nói lời nào này là gái. Thuần Vu Túc nghĩ thầm, quả nhiên thắm, ba mươi đại thần chỉ có em gái xăm cánh tay này là con gái thật sự. Đại thần khác thường thường nhìn về phía hai người nghĩ thầm, thật tốt quá thế nhưng có hai em gái, hơn nữa đều rất đẹp a! Tuy rằng trong đó một người hình như đã làm mẹ, nhưng cũng không ngại nhìn cho đã nghiệm a!

Hoạt động còn chưa bắt đầu, nhóm người bọn họ chờ ở hậu trường chỗ này dù sao cũng không có việc gì, cơ hồ tất tâm thần phần mười đều chú ý hai người Thuần Vu Túc và Quách Nhung, đương nhiên cũng đóng tai nghe các nàng nói chuyện——biết ID rồi, về sau ở trong trò chơi có thể cùng chơi, thật vui vẻ nha.

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung ôm con trai, thoải mái hào phóng trả lời Thuần Vu Túc: “A, ID của tôi là ‘ Tiền vô cô nhân ’.”

Lời này vừa ra, một nửa số người ở đây đều trầm mặc. Đại thần ‘ Tiền vô cô nhân ’ này chính là một người kỳ ba mà đàn ông nghe thấy sẽ trầm mặc, đàn bà nghe thấy sẽ thét chói tai. Khóe đến muốn chết, không coi ai ra gì, tàn nhẫn độc ác, đó chính là đại bộ phận người chơi Ma kiểm biết hẳn đều xác định hẳn như thế.

Đúng vậy, mọi người cam chịu đây là nam nhân. Ai biết, dưới da thế nhưng là một em gái, hơn nữa hoàn toàn nhìn không ra được đáng vẻ đáng sợ ở trong trò chơi, là cái loại không để ý tới người đến bắt chuyện, thấy phiền còn trực tiếp vung dao giết người.

Thuần Vu Túc cũng sửng sốt, ‘ Tiền vô cô nhân ’ chính là đối tượng hẳn muốn đảo góc tường mà? Trong trò chơi tốc độ phản ứng siêu nhanh, mức độ nhạy bén siêu cường, hẳn cảm thấy nếu cần thận bởi đường nhất định có thể trở thành một đại tướng, hẳn nhiều lần quan sát ‘ Tiền vô cô nhân ’ chiến đấu với người khác hằng ngày, hẳn cảm thấy đây hẳn là cậu bé tuổi không lớn nhưng tranh cường hạo thắng, ngẫu nhiên còn có chút ấu trĩ. hiện thực cho hẳn một cái tát.

Được rồi. Thuần Vu Túc nghĩ, kế hoạch có thay đổi, nhưng đảo góc tường là vẫn phải đảo. Căn cứ tâm lý tôi cũng đã tới, mặc kệ nam hay nữ nhất định phải đảo một người về, hẳn bắt đầu quanh co lòng vòng hỏi thăm Quách Nhung để phỏng đoán nàng có đáp ứng chuyển đảo góc tường này không.

Hai người nói không đến hai câu, một người trẻ tuổi nhìn hơn hai mươi, lớn lên còn tạm được đã đi tới, hẳn đeo cái balô ở một bên vai, biểu tình còn có vẻ xấu hổ, đi đến trước mặt Quách Nhung nói: “Xin chào ‘ Tiền vô cô nhân ’, tôi là ‘ Nguyệt lĩnh thiên sơn kiếm sương hàn ’.”

Quách Nhung: “..... A, là anh a.” Tuy rằng già bộ ra hình ta đáng, nhưng đây lòng Quách Nhung nghĩ, ai đây, ta biết hẳn sao?

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn con trai chơi di động bên cạnh, Quách Tiền nghe thấy tên ‘ Nguyệt lĩnh thiên sơn kiếm sương hàn ’, liền hử một tiếng, rất là khinh thường.

Tốt, đã hiểu, con trai có phản ứng này, thuyết minh hai bọn họ trong trò chơi có thù oán.

Người trẻ tuổi vốn dĩ rất xấu hổ, nhìn thấy Quách Nhung tâm bình khí hòa không màng hơn thua, trong ánh mắt hiện ra thương thức và khâm phục. hẳn nói: “Tôi tới xin lỗi, tôi thật không nghĩ đến cô là nữ, vậy thật là tôi hiểu lầm, thực xin lỗi.”

Tuy rằng Quách Nhung không biết hẳn xin lỗi cái gì, nhưng nàng vẫn nhận, hơn nữa rộng lượng nói: “Tôi tiếp thu, anh không cần đặt ở trong lòng.”

Người trẻ tuổi lập tức tăng nhanh độ hào cảm với nàng, chủ động nói: “Vây lần tới chúng ta có thể cùng nhau chơi trò chơi, lúc trước không phải cô muốn đánh Mật quật bảo tinh sao, chỗ đó rất khó đánh, mấy ngày hôm trước tôi mới vừa đánh, chúng ta có thể lập đội, càng dễ đánh qua.”

Quách Nhung thật vất vả ứng phó hẳn xong, quay đầu lại nhìn con trai, dùng ánh mắt hỏi nó, “Đó là ai?”

Quách Tiền cạch cạch cạch đánh một đoạn chữ cho nàng, Quách Nhung cầm di động nhìn nhìn đoạn giải thích có vài lỗi chính tả, rồi cuộc nhớ tới nhân huynh này đến tận cùng là nhân vật nào.

Việc này lại nói tiếp là một đoạn ân oán tình thù cầu huyết, nhân huynh Nguyệt lĩnh từ trước trong trò chơi có đạo lý, hai người là một đôi ân ái song túc song phi, nhưng về sau em gái kia không biết thế nào coi trọng sát thủ kiếm khách ‘ Tiền vô cô nhân ’ lãnh khốc, bắt đầu theo đuổi, ngày ngày ở trong trò chơi quần lý hẳn nói chuyện phiếm, còn muốn hẳn lập đội mang mình đi khu phong cảnh chụp ảnh.

Bạn nhỏ Quách Tiền khi đó mới sáu tuổi, bị em gái đó phiền đến khó chịu, nếu không phải em gái này còn rất biết đánh nhau, có thể phối hợp với hân xoát tài nguyên, phòng chừng hân đã trở tay một đao giết đồng đội, ai bảo cô nàng đã ồn ào lại thực phiền. hân hờ hững như vậy, ngược lại em gái càng háng hái. Quách Tiền nói cho đối phương mình mới sáu tuổi, em gái khanh khách cười không ngừng, nói hân thật hải hước, còn nói muốn làm bạn gái hân, nhai con sáu tuổi làm sao biết thế giới người trưởng thành đáng sợ, trực tiếp kéo đen người ta.

Kết quả em gái cho rằng hân phát hiện mình đã có đạo lữ mới như vậy, quay đầu trực tiếp chặt đứt với nhân huynh Nguyệt lĩnh, nhân huynh Nguyệt lĩnh vô cớ bị đội nón xanh, có khả năng bỏ qua sao? hân lại làm không ra chuyện đánh bạn gái ngoại tình, liền đi tìm ‘ Tiền vô cớ nhân ’, đây đưa một đoạn thời gian dài, Quách Tiền mỗi lần online phải cùng hân đánh lộn, cấp bậc Ma kiếm của nó chính là thăng cấp nhanh chóng trong đoạn thời gian đó.

Làm mẹ ruột, ân oán tình thù lần này, nàng chính là quần chúng ha ha ha ăn đùa. Rốt cuộc ba người vai chính, con trai sáu tuổi từ đầu tới đuôi cũng không GET được si nam oán nữ này, nó vẫn luôn quan tâm chính là ‘ vì sao đồng đội không thể từ từ chơi game mà chỉ thích nói chuyện’, ‘ vì sao kéo đen đồng đội rồi bạn trai cô nàng lại chạy tới đánh nhau ’, ‘ những người lớn này có phải có bệnh hay không?’ ’

Advertisement / Quảng cáo

Nguyệt lĩnh thiên sơn là mở đầu, có hân đi trước, những anh chàng muốn đến bắt lời đầu tới chào hỏi, có chào hỏi Quách Nhung, cũng có chào hỏi Thuần Vu Túc bên cạnh. Trường hợp rất náo nhiệt, Quách Nhung cũng không quen biết một ai, dựa vào phản ứng nhắc nhở của con trai ở bên cạnh, toàn bộ quá trình lần lộn đi qua.

thật vất vả và hoạt động bắt đầu, bên trò chơi Ma kiếm thiên hạ đưa tới không ít trang phục trò chơi, hy vọng bọn họ thay. Ở đây đàn ông cùng đi phòng lớn thay đồ, Quách Nhung tự nhiên ôm lấy Thuần Vu Túc: “đi, chúng ta đi phòng thay đồ nhỏ, cùng nhau thay.”

Thuần Vu Túc tự rằng mặc nữ trang, nhưng hân lại không phải biến thái, không có ý tứ nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ai, đánh chữ nói cho nàng: “cô đi thay trước đi, tôi không quá quen cùng với người khác, chờ cô đổi xong tôi lại vào.” Xong rồi còn có cái hình mặt người siêu đáng yêu.

“Được rồi.” Quách Nhung cảm quần áo tặc nười mà đi. Kỳ thật nàng còn muốn so ngực với chị gái một lần, tuy rằng chị gái này lớn lên đẹp, nhưng ngực thì thật sự không lớn, nàng cảm giác ở phương diện này mình vẫn có thể vượt qua đối phương.

Hoạt động đầu vào đây được cử hành, so với Quách Nhung nghĩ còn thuận lợi hơn, bởi vì người quá đông, thời gian mỗi người phát huy đều không quá dài, nàng trước làm một chút luyện tập, lên đài cũng không sai, cùng mọi người đi ngang qua sân khấu, thuận thuận lợi lợi tới giữa trưa, xuống đài nghỉ ngơi, nhân viên công tác mang theo một đồng lớn com hộp tới chia cho bọn họ.

Com hộp không phải com hộp bình thường, hương vị ngon vô cùng, từ bảy biện tính xảo và số lượng ít ỏi là có thể nhìn ra giá trị đắt đỏ.

Nhân viên công tác là chị gái ôn nhu, đặc biệt thích bạn nhỏ Quách Tiền, còn thêm cho nó một chút trái cây sau khi ăn xong. “Hôm nay Ngụy tổng giám đốc chúng tôi cũng tới, ngài ăn com tương đối khó tính, cho nên hôm nay mọi người có lộc ăn, đều đặt theo thói quen của ngài ấy.”

Chương trình buổi chiều cũng đơn giản, chiếu chương trình chiến đấu kinh điển của bọn họ, mỗi người nói vài câu, hoặc là chê bai hoặc là giải thích, thường thường khiến cho tiếng cười khắp nơi. Chỉ có chị gái xinh đẹp không nói chuyện, nghe nói cô họng của cô ấy không thoải mái, bác sĩ dặn không thể nói, vì thế cô ấy đánh chữ ở trên màn hình lớn giao lưu với mọi người, trên thực tế cô ấy an vị ở đó, không nói một câu cũng đủ cảnh đẹp ý vui, một chút cũng không cần trở mọi người nhiệt tình.

Mỹ nhân quả nhiên là có đặc quyền, dưới đài không chỉ nam sinh, nữ sinh nhìn thấy cô ấy càng kêu lớn hơn nữa, một mảnh tiếng hô ‘ nữ thần ’.

Buổi chiều hoạt động vừa kết thúc, Quách Nhung liền chuẩn bị mang theo con trai đi về, giữa trưa com hộp tuy ngon nhưng quá ít, nàng đã sớm đói bụng. Trước khi rời đi, nàng vào WC.

Thuần Vu Túc cũng đi WC. Kỳ thật mỗi lần mặc nữ trang, khó chịu nhất chính là lúc đi WC, như hân mặc nữ trang, có thể dựa vào mỹ mạo xuất thần nhập hóa mà không lộ sơ hở, nếu vào WC nam, sẽ khiến cho một mảnh khung hoảng —— tựa như bây giờ.

một đám các quý ông đang đi tiểu giống như hoàng hoa khuê nữ gặp đại sắc lang, đều đại kinh thất sắc, còn có người sợ đến mức tiều lên giấy. Mắt thấy trong đó còn có người chơi là khách quý Ma kiếm, sắc mặt hoảng sợ nhìn mình, Thuần Vu Túc không muốn cứ như vậy quay ngửa, đành phải làm bộ mình đi nhầm, lại đi ra khỏi WC nam.

Chỉ có thể đi WC nữ.

Kỳ thật cũng còn được, rốt cuộc WC nữ là phòng riêng, hân không nhìn thấy người khác, người khác cũng không nhìn thấy hân đi tiểu như thế nào, không giống WC nam. Vì thế hân liền tự nhiên rào bước tiến vào WC nữ.

Mọi người đều biết, WC nữ so với WC nam chỉ có mấy cái chỗ, ở chỗ dòng người đông đảo, so với WC nam càng chen chúc. Bên trong hai dãy cộng lại mười hai cái phòng WC, chỉ có một WC không có người, Thuần Vu Túc tiến vào mới phát hiện khóa bị hỏng, cửa cũng không đóng được. Nhưng mà làm một hai phút, không quá khả năng trùng hợp bị người ta nhìn thấy.

hân cời quần đi tiểu, Quách Nhung ngay lúc này lại tiến vào.

Tất cả cánh cửa đều đẩy không mở, chỉ có cái gian của Thuần Vu Túc không khóa, vì thế……

Thuần Vu Túc: “……”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: “……”

Chị gái xinh đẹp, phía dưới váy là cái gì? Quách Nhung ở bên ngoài kéo cửa, tự hỏi vấn đề này.

Thuần Vu Túc dừng một chút, tiếp theo giống như không có việc gì tiếp tục giải quyết vấn đề, buông váy, lại là tiểu thư khuê các đoan trang, hân ở bên trong làm xong, mở cửa ra, đối diện Quách Nhung bên ngoài mắt đầy hoài nghi, cười cười, ý bảo mình đã xong, nàng có thể vào.

Quách Nhung nhìn theo hân đi đến bồn rửa tay, thấy hân nhìn gương soi mặt, tiếp theo từ trong túi lấy ra đồ trang điểm. Nhìn đến động tác hân không nhanh không chậm tự nhiên vô cùng, Quách Nhung thậm chí hoài nghi vừa rồi mình nhìn thấy có phải là thứ mình phán đoán ra hay không. Nhưng mà, một cái bực to thế, rất khó nhìn làm đi?

một em gái từ gian bên cạnh đi ra, đứng ở bên Thuần Vu Túc rửa tay, nhìn Thuần Vu Túc, cũng lấy son môi ra trang điểm. Quách Nhung so sánh động tác của hai người, cảm thấy ‘ chị gái ’ xinh đẹp dưới váy hư hư thực thực có đại gia hóa, so sánh với em gái chân chính, chỗ khác nhau duy nhất chính là, chị gái này so với em gái kia càng tinh xảo, càng có hương vị phụ nữ.

Thuần Vu Túc trang điểm xong đi ra WC nữ, Quách Nhung tiến vào WC giải quyết vấn đề.

không phải, đó khẳng định là nam đi! Nàng đột nhiên vỗ một chương, hắc nha, là đại lão nữ trang a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Càng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 111: Trời giá rét, nên để Ngụy thị phá sản

Quách Nhung giải quyết xong vấn đề cá nhân đi ra ngoài, phát hiện đại lão nữ trang cũng không vội chạy đi, ngược lại hân dịu dàng đoan trang đứng ở bên con mình, hình như đang đợi nàng.

Quách Nhung đi qua, lấy ánh mắt hoàn toàn mới một lần nữa đánh giá hân. Lúc trước nàng còn muốn so ngực lớn với người ta, ai biết người ta so với mình có một chỗ khác lớn hơn. Thuần Vu Túc thoải mái hào phóng để nàng đánh giá, sau đó trả lại cho nàng cái cười điên đảo chứng sinh.

Quách Nhung thấy hân lấy đi động đưa ra, bên trên có một hàng chữ: “Tôi mời hai người ăn com, có một việc muốn thương lượng.”

Có người mời ăn com thì còn do dự gì nha, đương nhiên nhanh đáp ứng rồi. Quách Nhung dắt con trai: “Được a, bắt quả nói trước, tôi không đi chỗ xa hoa.”

Thuần Vu Túc không để bụng, gõ đi động cho nàng xem “một bữa com tôi mời được.”

Quách Nhung: “không phải, cái chỗ như thế, bình thường đồ ăn đều ít, ăn không đã ghiền, tôi đang sắp chết đói, tốt nhất tìm chỗ có thể ăn no, tôi và con trai ăn uống đều siêu tốt.”

Thuần Vu Túc nghe lời, quả nhiên đưa các nàng đi một nhà hàng, hoàn cảnh thanh tĩnh, đồ ăn ngon miệng, số lượng cũng không ít. So sánh với Thuần Vu Túc tính xảo ưu nhã, hai mẹ con Quách Nhung rất giống quý chết đói đầu thai, hơn nữa đồ ăn trên mặt bàn đều là hai người giải quyết. Thuần Vu Túc nhìn Quách Nhung gặm đùi gà, trong lòng còn rất hâm mộ —— muốn bảo trì đáng người hoàn mỹ, hẳn cảm nghiệm khác ăn cơm theo yêu cầu của trợ lý dinh dưỡng, cần bổ sung vừa đủ dinh dưỡng, loại ăn uống thả cửa không có kỷ này thì không cần suy nghĩ.

Kết cục của làm bữa chính là đến trung niên mập ra biến thành một gã đàn ông đầu mỡ, Thuần Vu Túc không chịu nổi như thế.

Chờ ăn xong, Thuần Vu Túc lúc này mới mở miệng nói câu đầu tiên, hẳn nói: “Ăn xong rồi, bây giờ chúng ta nói chuyện.”

Advertisement / Quảng cáo

hắn thanh âm từ tính, là giọng nói thuần nam tính. Khó trách không nói lời nào, chỉ dùng đi động đánh chữ giao lưu, hóa trang có giới, một khi mở miệng nói chuyện, vậy chính là đàn ông. Quách Nhung tận mắt chứng kiến giới tính, lúc này vẫn thực bình tĩnh mà xả rảnh, nhưng bạn nhỏ Quách Tiền thì không phòng bị, tròn xoe đôi mắt, cứng đờ nhìn Thuần Vu Túc.

Vì sao chỉ gái ôn nhu nói ra lại là thanh âm con trai. hẳn tuổi này, còn chưa từng thấy đại lão nữ trang, hoàn toàn rối loạn. Quách Nhung thấy hắn phản ứng, mừng rỡ muốn mệnh, nói ở bên tai con mình: “Con xem, đây không phải chị gái xinh đẹp, là anh trai a.”

Quách Tiền: “.....”

Nàng cười một trận, nói với Thuần Vu Túc: “anh yên tâm, người chị em..... không đúng, người anh em, chuyện của anh, tôi sẽ không nói ra khắp nơi, giúp anh giữ bí mật, ăn kẻo nên chột dạ mà.”

Thuần Vu Túc cười, vuốt tóc bên tai, “không, tôi không phải muốn nói với có cái này.”

Quách Tiền: “Đó là cái gì?”

Thuần Vu Túc: “Tôi hy vọng cô có thể vào công ty tôi, tôi thực thường thức ‘ Tiền vô cổ nhân ’, không nói gạt cô, lần này tôi tới tham gia hoạt động Ma kiếm thiên hạ, một phần nguyên nhân rất lớn chính là vì cô.”

Quách Nhung, Quách Tiền: “.....”

Hai mẹ con đồng thời lâm vào trầm mặc, sau đó Quách Nhung xua tay: “không được, tôi cự tuyệt.”

Thuần Vu Túc đã nghĩ mình sẽ bị cự tuyệt, nhưng không ngờ đối phương dứt khoát như vậy, hắn cũng không hoảng hốt, bởi vì hắn cảm thấy mặc dù có bản khoản nghi vấn gì về hoàn cảnh công tác hay là vấn đề riêng tư khác, bọn họ đều có thể từ từ nói chuyện, chậm rãi giải quyết. Làm một lão bản tốt, hắn tin tưởng thành ý mình đào góc tường có thể đã động đối phương.

hắn khởi động hình thức chị gái tri tâm, hỏi: “không biết cụ thể cô có bản khoản gì? Là đến từ phía chồng cô, hay là con trai cô hoặc là nguyên nhân tự thân? Hy vọng cô không cần nhanh cự tuyệt như vậy. Đầu tiên tôi phải giới thiệu một chút về công ty với cô, tên công ty chúng tôi tin rằng cô đã từng nghe, gọi là Trò chơi Bí đỏ.”

Quách Tiền phát ra tiếng cảm thán kinh ngạc. Trò chơi Bí đỏ ở trong ngành trò chơi là một tồn tại kỳ ba, chính bọn họ làm trò chơi, hơn nữa làm hoạt động khác liên quan đến trò chơi, thí dụ như năm trước phòng làm việc của bọn họ tham gia thi đấu trò chơi quốc tế, lấy được tiền thưởng, lúc ấy còn khiến cho vòng trò chơi quốc nội oanh động. Tuy rằng quy mô không thể so với tập đoàn Ngụy thị chế tác Ma kiếm thiên hạ, nhưng nghe nói địa vị bối cảnh cũng không nhỏ.

Lý tưởng của Quách Tiền chính là về sau cũng mở phòng làm việc như vậy, cùng một đám người chơi trò chơi, mang theo một đám đồng đội như thần cùng nhau đại sát tứ phương, chơi cho sáng khoái. Giờ phút này hắn cũng mặc kệ chị gái biến thành anh trai, trực tiếp đứng lên to vé: “Ta đi! Ta gia nhập!”

Thuần Vu Túc không hiểu ý tứ này, hẳn còn nhìn Quách Nhung cười: “cô xem, con trai cô cũng hy vọng cô có thể gia nhập.”

Quách Nhung ôm ngực, “không phải, ý tứ là nó gia nhập, không phải tôi gia nhập.”

Thuần Vu Túc: “Hử?”

Quách Nhung: “Được rồi, tôi đây cũng ăn ngay nói thật, kỳ thật ‘ Tiền vô cổ nhân ’ cái tài khoản này, là của con trai tôi. Đương, anh không nghe lầm, chính là nó.”

Thuần Vu Túc: “.....???”

“Nó mấy tuổi?” Thuần Vu Túc thu hồi tươi cười, biểu tình không thể miêu tả.

Quách Nhung: “Bảy tuổi.”

Thuần Vu Túc: “Học tiểu học hay đi nhà trẻ thôi, cô nói với tôi nó là người chơi cấp đại thần?”

Quách Nhung: “không, nó không đi học.” trên thực tế đã hai lần nàng có ý đồ ném ranh con này vào nhà trẻ, học phí cũng đã nộp, kết quả ranh con này có một ngăn cách trốn học, khiến cho tâm thần và thể xác nàng đều mệt mỏi, mấu chốt là cuối cùng nó không chịu đi học, học phí còn không trả lại, đau lòng chết nằng.

Thuần Vu Túc phán đoán ra đôi mẹ con này không nói dối, hẳn cũng không biết nên phản ứng như thế nào mới được. Nếu đây là thật, như vậy đứa nhỏ này chính là thiên tài siêu cấp, nhưng mà, có quan hệ gì với hắn đâu?

“Quấy rầy.” hắn nói. Cái gì đào góc tường, vẫn thôi đi, thuê lao động trẻ em là phạm pháp, vẫn không cần thử chọc vào pháp luật, nếu bị cáo giác là phải ngồi tù, ngồi tù phải cắt tóc, tóc hắn để dài như vậy cũng không dễ dàng.

Thuần Vu Túc tức nuối mà đi rồi, Quách Nhung tóm con trai mình khóc chết chết về khách sạn nghỉ ngơi. Đối mặt với con trai uể oải bởi vì vấn đề tuổi tác mà xin việc thất bại, Quách Nhung đúng lúc giáo huấn cho nó tư tưởng ‘ đọc sách rất quan trọng ’.

Advertisement / Quảng cáo

“Con xem, lão bản người ta vì sao không cần con? Còn không phải bởi vì con không có bằng cấp, người ta ít nhất đều phải tốt nghiệp đại học, con xem con đến tiểu học cũng không chịu đi, người ta muốn con mới là lạ đó.”

“Nếu con không chịu đi học, về sau cũng không tìm được việc, hiểu không?”

Bạn nhỏ Quách Tiền ù rử cụp đuôi xong, không biết nghĩ tới cái gì, đầy mặt suy tư.

Quách Nhung: “Con có nghe rõ không?”

Quách Tiền: “Con hiểu rồi, nếu không có bằng cấp, lão bản công ty nào cũng không muốn con.”

Quách Nhung: “Đúng! Cho nên là, có phải con nên ngoan ngoãn đi học không a?”

Quách Tiền: “không, con hiểu ra con phải kiếm tiền tự mình mở công ty làm lão bản.”

Quách Nhung làm ra xem thường: “Suy nghĩ nhiều quá rồi, con còn mở công ty, chúng ta nghèo như vậy, con lấy tiền đâu ra, thật cho rằng cha con là đại phú ông có di sản cho con kế thừa đấy.”

nói như vậy Quách Nhung không biết, thế giới này là một truyện ngôn tình bá đạo tổng tài(Báo bối thiên tài, mommy mang bầu chạy 》. Khối thân thể của nàng luôn nằm liệt trước máy tính chơi trò chơi, ăn các loại thực phẩm chiến đấu mở cũng chưa biến dạng, chính là thuộc về nữ chính, con trai yêu nghiệt của nàng ấy ba tuổi có thể chơi trò chơi, sáu tuổi thành đại thần, đúng là của nam chính Lệ Dạ.

Nhiều năm trước, Quách Quỳnh làm nữ phục vụ ở câu lạc bộ đêm, trong lúc vô ý gặp được tổng tài bá đạo Lệ Dạ bị hạ được, cùng hắn phong lưu một lần, cứ như vậy châu thai ám kết, vì kinh hoàng mà từ chức rồi đi, một mình sinh hạ con trai.

Đương nhiên, đây là nguyên bản nữ chính Quách Quỳnh trải qua, không có nửa xu tiền quan hệ với Quách Nhung. Nàng cũng không biết, bá tổng Lệ Dạ thức tỉnh nhân cách, đang khắp nơi tìm kiếm hai mẹ con các nàng.

.....

Lúc Lệ Dạ thức tỉnh nhân cách, đúng là đang trên giường, trong tay còn vuốt ve người mẫu đáng người nóng bỏng, đang làm được một nửa. Có lẽ là bởi vì lúc rời khỏi thế giới trước, trường hợp cắt gà đó để lại ấn tượng quá khắc

sâu, bộ vị nào đó trên thân thể hần theo bản năng cảm thấy đau đớn, sau đó vào thời khắc vì điều nũa vởi liền mềm

Nữ người mẫu đang kêu đến kinh thiên động địa, bỗng giọng nói tắt ngấm, hai mặt nhìn nhau với Lệ Dạ.

Lệ Dạ mặt tối sầm, bỏ dậy trờ trên người nàng, cầm lấy áo ngủ bên cạnh mặc vào, nhấc chân đạp nàng xuống, “Cút!”

Nữ người mẫu tuy rằng khó chịu trong lòng, nhưng cũng không dám câu kinh với kim châu, quần áo trên mặt đất cũng không dám nhặt đã vội chạy mất.

Lệ Dạ kéo áo ngủ ngồi ở trên giường hỗn loạn, nhắm mắt hồi tưởng hết thảy về thể giới này. Sau một lúc lâu, trên mặt hần, biểu tình sắc bén âm trầm đáng sợ dần dần buông lỏng.

Thể giới này tình huống rất có lợi cho hần, biểu nhân cách của hần là tổng tài tuấn mỹ phi phạm, lại phong lưu nhiều tiền, tuổi còn trẻ đã tiếp nhận sản nghiệp gia tộc, là nhà giàu số một quốc nội. Còn nữ chính bất quá là người bình phẩm, còn sau khi xuân phong nhất độ sinh đứa con trai cho hần, tính toán thời gian, đứa con trai đó hiện tại ít nhất cũng sáu bảy tuổi.

Lệ Dạ thả lỏng dựa ra sau. Nữ nhân mè, chỉ cần có con, cái gì cũng nguyện ý hy sinh, đến lúc đó để cho người trở lại bên hần còn không phải nhẹ nhàng.

Hon nữa hần không phải biểu nhân cách này, hấp thụ nhiều lần giáo huấn như vậy, hần quyết định lúc này sẽ lung lạc nữ chính, chỉ cần nhìn thấy nàng, hần bảo đảm có thể làm người đó mê luyến hần.

Chải đầu tóc mình xong, hần thở ra một hơi, lấy điện thoại ra gọi cho bí thư.

“Đúng vậy, đi khách sạn Kim phố ở thành phố H tìm một phụ nữ tên là Quách Quỳnh, cô ấy hiện tại hần là làm phục vụ ở chỗ đó, còn có con trai mấy tuổi, tên là Quách Vọng Tây.”

hần biết cốt truyện, biết nữ chính hiện ở nơi nào, tìm nàng rất đơn giản.

Nhưng hần đâu biết rằng, nữ chính đã từ tiểu bạch thỏ trong nguyên tác biến thành lưu manh xâm cánh tay, không ở thành phố H quy quy củ củ làm phục vụ nuôi con, mà chạy tới thành phố C mang theo con trai trầm mê lên mạng chơi trò chơi. Thậm chí nàng còn bỏ cả tên cũ.

Nữ chính nguyên danh là Quách Quỳnh, nhưng Quách Nhung tính lại ở trong thân thể của nàng, cảm thấy người khác gọi mình là Quách Quỳnh thật kỳ quái, hơn nữa chữ ‘quỳnh’ cùng âm với ‘cùng’ [cùng trong bản cùng = nghèo], nàng cảm thấy không tốt lắm, cho nên dứt khoát đổi thành tên nguyên bản của mình. Thuận tiện nàng đặt tên cho con trai được tặng lúc xuyên qua cũng thực trực tiếp, là Quách Tiên, căn bản không có tâm tư tính tẻ như nữ chủ nguyên tác.

Advertisement / Quảng cáo

Tên không đúng, địa phương cũng không đúng, đương nhiên là không tìm thấy. Bí thư đến hỏi báo, Lệ Dạ còn không tin, “không có? Sao lại không có? Lại đi tra, khẳng định là ở nơi đó.”

Bí thư có khổ mà không nói nên lời, nghĩ tới tiền lương cao của mình, vẫn phải đi. Nhưng một lần, hai lần, ba lần vẫn không tìm thấy, Lệ Dạ mới xác định, nữ chính cốt truyện đã bị thay đổi ở chỗ này.

“Dù không ở nơi này, chỉ cần biết tên cô ta, nhất định có thể tìm ra!”

Tổng tài Lệ Dạ tàn nhẫn buông lời nói, kết quả nửa tháng còn chưa tìm được người, thật xấu hổ. Trong quá trình này, hần còn phát hiện một việc rất là bực bội.

Ở trong cốt truyện nguyên bản, hần hần là hoàn toàn xứng đáng vai chính thể giới này, hần tru tu không ai có thể so sánh, công ty hần lớn nhất trong nước, hần cũng là nhà giàu số một trong nước. Nhưng hiện tại ở chỗ này lại không phải như vậy, hần từ mọi thứ tệ nhất biến thành tệ nhất, nhà giàu số một trở thành Ngụy thị.

Ngụy thị? Đây là công ty từ nơi nào toát ra? hần tìm tới tu liệu đối thủ, phát hiện tập đoàn Ngụy thị có người đứng đầu trẻ tuổi nhất tên là Ngụy Tiểu, ngoài ý muốn quen mắt, hình như từng gặp ở nơi nào.

hần trải qua quá nhiều thể giới, gặp quá nhiều người, suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ ra, đây không phải là hôn quân Tư Mã Tiêu sao, ở trong thể giới thứ nhất thoát ly khỏi tay hần, cướp đi nữ chính của hần? trên cơ bản mặt mũi là giống nhau.

Lệ Dạ nhìn ảnh chụp cười lạnh, được a, mới thù lúc trước hần còn nhớ rõ, tuy rằng Ngụy Tiểu này không phải Tư Mã Tiêu kia, nhưng hần cũng không ngại phát hỏa khí ở trên người hần ta, chỉ trách hần ta lớn lên có cái gương mặt này.

hần quyết định ăn được nữ chính thể giới này, đồng thời còn hung hăng đá kích Ngụy thị đó.

“Trời giá rét, nên làm Ngụy thị phá sản.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 112: Tôi còn muốn hai chai bia ướp lạnh

“Tổng giám đốc.” Bí thư gõ gõ cửa. “Tập đoàn Lệ thị không hợp tác với khách sạn của chúng ta nữa, vừa gửi tới thư đơn phương giải ước.”

Ngụy Tiểu đang cau mày gõ bàn phím, nghe vậy thực không kiên nhẫn nói: “không hợp tác thì đòi người hợp tác, đối tác tốt hơn bọn họ vẫn còn nhiều, cái gốc bức gì. Tiếp theo.”

Bí thư không chút nào ngoài ý muốn với phản ứng của hần, tiếp theo nói: “Hon nữa vừa rồi Weibo tập đoàn Lệ thị đã ngắt kết nối với Weibo tập đoàn chúng ta, tổng tài trẻ tuổi của Lệ thị còn phát Weibo tuyên chiến, tỏ vẻ sẽ vượt qua chúng ta, đoạt lại vị trí đệ nhất.”

Ngụy Tiểu: “Bệnh nghiêm trọng như vậy, nhà hần không ai đưa hần đi bệnh viện khám xem?” hần vầy vầy tay: “Được rồi loại việc nhỏ này đừng lấy ra phiền tôi.”

Bí thư lễ phép đóng cửa lại đi xuống lầu, quen quen quen nẻo tìm được Ban kỹ thuật, đứng ở cửa gọi to một tiếng: “Tổng giám đốc phụ nhân.”

Mọi người đang vui đùa làm việc ở Ban kỹ thuật, nhất trí ngừng đùa, nhìn về phía vị trí rộng mở của đồng sự nào đó. Trâu Nhạn trong miệng nhai một miếng thịt heo khô, ngẩng đầu nhìn về cửa, nhìn thấy là bí thư, nằng lẹ ra về mặt ‘bệ hạ kia lại làm chuyện xấu gì’.

Bí thư chấp tay trước ngực, tựa như vào miếu thành kính bái Bồ Tát: “Tổng giám đốc hôm nay nhìn qua tâm tình không tốt lắm, đến trưa phiền toái ngài khuyên một chút, buổi chiều chúng tôi phải mở đại hội, suy nghĩ vì an toàn của thể xác và tinh thần, chúng tôi cầu phụ nhân cứu mạng! Tín đồ nguyện ý trưa nay ăn chay, hồi báo phụ nhân.”

Trâu Nhạn: “…… đã nhận.”

Kỳ thật nàng không thực hiểu rõ vì sao gả vào hào môn còn phải ở lại vị trí công tác cũ, tiếp tục sáng lên nóng lên, chẳng lẽ biến thành vợ của lão bản cũng không có một chút đãi ngộ đặc thù sao? Ví dụ như nói thêm chút tiền lương cũng được a, kết quả ông xã tổng giám đốc nói với nàng, đặc thù đãi ngộ của phụ nhân tổng giám đốc chính là có thể quang minh chính đại ăn đồ ăn vặt trong lúc làm việc.

Advertisement / Quảng cáo

Vì thế chỗ làm việc của nàng rất rộng, bên cạnh bày đầy đồ ăn vặt, làm một đám đồng sự dị thường hâm mộ, thường thường nuốt nước miếng với nàng. Ngẫu nhiên buổi tối tăng ca, không đặt bữa ăn khuya, một đám người vây quanh chia nhau đồ ăn vặt của nàng —— dù sao chỉ cần hết tổng giám đốc sẽ đưa thêm, tất cả đều rất ngon. Đương nhiên tiền đề là không thể bị tổng giám đốc phát hiện, một khi bị phát hiện có người đoạt đồ ăn vặt của họ hần, hần sẽ trừ tiền lương để xử lí.

Hoa tươi trái cây và đồ ăn vặt, Trâu Nhạn mỗi ngày đều nhận. Ngẫu nhiên còn thu hoạch một tổng giám đốc đi xuống giải sầu, người khác công tác mệt mỏi sẽ đi khu nghỉ ngơi vận động một chút hoặc là vào khu phong cảnh nhìn ngắm, chỉ có Ngụy Tiểu sẽ xuống dưới lầu gặp vợ, hần đuổi chân dài ở một bên nhìn Trâu Nhạn nứt cả chết về về và ăn đồ ăn vặt, xem đủ rồi, tâm tình sung sướng, mới có thể lại lần nữa được nhóm bí thư mời về làm việc tiếp.

Bí thư tối không bao lâu, Ngụy tổng giám đốc đã đi xuống, ngồi ở bên Trâu Nhạn, tiến hành thị sát của lãnh đạo.

“Bộ đồ này em về màu sắc quá xấu, đổi phối màu.” hần khoa tay múa chân.

Trâu Nhạn theo hần yếu cầu, thay đổi ba loại phổi màu, cuối cùng Ngụy Tiêu nói: “Vẫn là bộ đầu tiên đẹp.”

Trâu Nhạn lộ ra giả cười với hần: “Lão bản thật là có thẩm mỹ.” một khối bánh quy giòn vỡ nát ở trong miệng nàng phát ra tiếng kêu răng rắc.

Ngụy Tiêu lấy đi động lật lật, cho nàng nhìn Weibo của tổng tài Lê Dạ tập đoàn Lê thị, nói sang chuyện khác, “Em nhìn góc bức này, vừa rồi tuyên chiến với chúng ta, cũng không xem hần là khối bánh quy nhỏ nào.”

Trâu Nhạn biết tập đoàn Lê thị này, tổng tài còn trẻ, nghe nói đối bạn gái so với đối quần lót còn cần mẫn hơn, nhưng lớn lên thật ra rất soái. “Em nhớ đã xem ảnh chụp của hần, hình như lớn lên rất soái a, tổng tài bá đạo này.” Trâu Nhạn nói.

Ngụy Tiêu mặt căng ra, nhìn hình cái đầu của Lê Dạ trên Weibo, ánh mắt nhìn góc bức tức khắc biến thành ánh mắt nhìn địch nhân. hần hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi rồi, chỉ để lại một cái ghế xoay quay tít tại chỗ, biểu hiện chủ nhân trước khi rời đi tức giận đến cỡ nào.

Trâu Nhạn nhún nhún vai, tiếp tục ăn bánh quy giòn.

Vội vàng tìm kiếm tin tức nữ chính và con trai, Lê Dạ bị mười hai cuộc điện thoại của bạn bí thư triệu hồi về công ty mờ hợp. hần trước kia làm tổng tài thực dễ dàng, về đại sự chỉ quyết định một chút là được, ngày thường đều bàn gái già, hưởng thụ sinh hoạt thanh sắc khuynh mã. Nhưng hần vừa phát thư tuyên chiến, sự tình đột nhiên chuyển biến bất ngờ.

một cái hợp tác nhỏ với Ngụy thị đến kỳ hạn, hần quyết định không hợp tác nữa, tìm kiếm đối tượng hợp tác mới chất lượng tốt hơn, kết quả một cái hợp đồng lớn hần xem trọng, ngay lập tức bị Ngụy thị kí mất. không chỉ như vậy, Ngụy thị còn thả ra tin tức chuẩn bị mở rộng quy mô làm ăn của khách sạn dưới trướng, mà khách sạn đúng là bản sự dụng thân của tập đoàn Lê Thị. Ngụy thị từ trước chủ yếu là trò chơi và Internet, hiện giờ kinh doanh khách sạn của bọn họ phát triển âm ỉm, nhanh chóng vượt khỏi tất nhiên sẽ đè ép không gian sinh tồn của Lê thị.

Tóm lại Ngụy thị giống như bị tuyên ngôn của bá tổng Lê Dạ chọc giận, dùng hành động miệt thị hần. một đám cổ đông cũ của tập đoàn ngồi không được, túm lấy tổng tài Lê Dạ không làm việc đảng hoàng này mở hợp, các loại yêu cầu giải quyết công việc tăng tăng áp lên người hần, khiến cho hần hoàn toàn không có thời gian rời công ty, càng đừng nói đi tìm tung tích nữ chính trời nam biển bắc.

Lúc Lê Dạ một thân khí lạnh ngồi ở công ty ứng đối chuyện xấu ùn ùn không dứt từ Ngụy thị, nữ chính Quách Nhung và con trai Quách Tiền tạm thời bị quên đi, đã vào ở nhà đại lão nữ trang Thuần Vu Tức.

Vi sao chuyện lại nhảy lên phát triển trở thành cái dạng này đây? Vậy còn phải nói từ sau khi kết thúc cuộc họp báo của Ma kiểm thiên hạ. Công việc chủ yếu ở thành phố S xong xuôi, Quách Nhung cảm thấy không cần thiết về sớm như vậy, dứt khoát nhân cơ hội này mang theo Quách Tiền ở thành phố S chơi thêm hai ngày, rồi cuộc cãi vã lên sân khấu xa xỉ, phong cảnh trữ danh ở thành phố S có nhiều như vậy, tới một lần không xem cũng quá đáng tiếc, con trai còn chưa từng biết thành phố lớn phồn hoa đâu.

Quách Tiền liếc mình bởi mẹ ruột, còn nhỏ xíu đã phải chịu đựng áp lực nó không nên nhận. Nó phải cảm đi động chụp ảnh lưu niệm cho mẹ mình ở những nơi phong cảnh đẹp để, nhìn tư thế chụp ảnh không có ý tứ gì mà tìm ra góc chụp tốt nhất—— nếu không hài lòng, Quách Nhung sẽ la lối khốc lốc lẫn lộn nhất định phải bắt nó chụp mình thật đẹp mới được.

Chơi ba ngày, Quách Tiền mang đầu ra bảo đảm mình đã nhìn đủ thành phố lớn, xin được về nhà, nó đã gấp không chờ nổi muốn trở về chơi trò chơi.

Quách Nhung đáp ứng, hai người lúc này chuẩn bị mua ghế ngồi tàu cao tốc về nhà, trên đường đi nhà ga, gặp móc túi, sửa đúng là cướp bóc, rõ như ban ngày đoạt túi sách đặt ở bên chân các nàng. Kẻ cướp có một đôi chân thối siêu nhanh, sau khi bay ra ngoài lại mang theo một chiếc xe, chớp mắt không thấy bóng dáng.

Quách Nhung theo bản năng đuổi theo một đoạn, phát hiện mình đuổi không kịp, dừng tại chỗ thở dốc, tức giận đến mắng to.

Quách Tiền cũng thờ hồng hộc đuổi theo: “Mẹ, nhanh báo nguy.” đã biết rõ thành phố lớn phồn hoa, nó cũng biết thêm mối tử ở thành phố lớn so với ăn trộm ăn cắp ở thành phố C cấp huyện chạy nhanh hơn nhiều.

Quách Nhung: “Mẹ kiếp, đi động cũng ở trong túi!”

Toàn bộ đồ vật của bọn họ đều đặt trong túi. Hai mẹ con hai mặt nhìn nhau, tìm khắp toàn thân, chỉ tìm được một tờ năm mươi đồng trong túi Quách Tiền.

Hai người báo cảnh sát, kết quả cảnh sát nói đó là kẻ tái phạm, thường xuyên có một đám người lui tới vùng đó, nhưng không bắt được bọn họ, khả năng tìm đồ vật về không phải rất lớn, làm ghi chép gì đó rồi cho hai người đi về trước, chờ hai ngày xem tin tức.

đang tha hương bị cướp bóc, tổng cộng chỉ còn năm mươi đồng, hai mẹ con hơn nửa đêm lưu lạc đầu đường, đi xe và ăn cơm không sai biệt lắm dùng gần hết năm mươi đồng rồi, mấy đồng tiền cuối cùng mua bánh mì, hai người mỗi người một nửa ngồi gặm ở bên đường cái.

Son cùng thúi tận.

Advertisement / Quảng cáo

Thuần Vu Tức vào lúc này xuất hiện, hần mới từ phòng làm việc ra, chuẩn bị về nhà, lái xe nghe radio quảng cáo ưu đãi chậm rãi ngâm thơ, hưởng thụ đêm tối buông xuống, một mình một người trên đường tịch mịch, đột nhiên trong lúc vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy hai mẹ con này trong gió đêm hiu quạnh.

Căn cứ ý tưởng là tốt xấu gì cũng là người quen, dừng xe chào hỏi.

“Chào buổi tối, không ngờ gặp ở chỗ này.” Thuần Vu Tức chuẩn bị nói vài câu khách sáo rồi đi.

Quách Nhung ngừng đầu nhìn hần, phát hiện là đại soái ca, nhất thời còn không kịp phản ứng lại đây là ai, trong chớp lát mới a một tiếng, “A, là anh!” không mặc nữ trang, thiếu chút nữa nàng không nhận ra.

Thuần Vu Tức: “đã trẻ thế này có còn mang con trai ra tán bộ?”

Quách Nhung chậm rãi lắc đầu, biểu tình đầu đóm kịch liệt nói: “không phải, chúng tôi gặp cướp, hiện tại toàn thân trên dưới không xu dính túi, buổi tối hôm nay còn không biết đi nơi nào, cho nên tôi chuẩn bị mang con đi xin cơm.”

Thuần Vu Tức: “???”

“có đang nói đùa với tôi?” Thuần Vu Tức hỏi.

Quách Nhung: “Trừ câu cuối cùng đi xin cơm là vui đùa, cái khác đều là thật.”

Thuần Vu Tức: “..... Vậy cô không liên hệ với chồng cô?”

Quách Nhung: “Tôi lại không có chồng, cha của đứa bé này cũng không biết là ai, hơn nữa tôi không quen ai ở bên này, đi động, chứng minh cũng không còn, phải đợi tin tức của cục cảnh sát bên kia. Tôi chuẩn bị đi tìm một chỗ xin việc tạm thời, như là rửa chén ở quán ăn khuya, kiếm một chút lộ phí trở về, trước đó, có thể cho tôi mượn một trăm đồng tiền không? Buổi tối cũng không thể ngủ ngoài đường, tôi muốn đưa con đến tiệm net qua một đêm.”

Nàng nói chuyện, về mặt đường như không có việc gì.

Quách Tiền diễn tình nhập vào người, bỗng nhiên ôm đùi nàng khóc chít chít, giống như một bó cái thìa đáng thương, “Mẹ, con đói bụng.”

Vậy cũng quá thảm rồi! Thuần Vu Tức phi thường khó được một lần mềm lòng, nhịn không được mở miệng nói: “Nếu cô không ngại, có thể đến nhà tôi nghỉ ngơi một đêm.”

Sau đó hai mẹ con nhanh chóng lên xe hần, mẹ một lời con một câu, nhiệt tình đạo đạt khen hần là người tốt. Thuần Vu Tức thanh tịnh lại, hoài nghi mình vừa rồi là đầu óc làm sao mới có thể buột miệng thốt ra lời này, nhưng con người hần tinh xảo ưu nhã như vậy, sao có thể nói lời rồi không tính toán gì hết, nếu đã nói, thì ban đêm vẫn phải chiều dài tốt người ta.

hần dừng xe ở gara dưới lầu, mang theo hai người đi thang máy lên lầu, thuận miệng hỏi: “Cứ như vậy đi theo người xa lạ về nhà, cô cũng không sợ tôi có ý xấu gì?”

Quách Nhung liếc mắt nhìn hần một cái, cười hi hi, “anh xác định giữa hai chúng ta ai nguy hiểm hơn?”

Thuần Vu Tức nghĩ đến mỹ mạo của mình, đột nhiên cả kinh, thầm nghĩ: không sai a! Luận mỹ mạo vẫn là mình càng đẹp hơn, mình mới là người bị nguy hiểm!

hần có chút lo lắng về trình tiết của mình.

Nội tâm Thuần Vu Tức tràn đầy diễn đại mỹ nhân, trên mặt thân sĩ mười phần mà đưa hai người vào chung cư cao tầng của mình. Quách Tiền vừa vào cửa liền oa một tiếng.

“thật lớn, thật đẹp a!” Đối lập với cái ổ chó nhà mình kia, bạn nhỏ Quách Tiền cảm thấy chỗ ưu nhã ấm áp sạch sẽ như vậy, quá thực chính là cấp bậc truyền thuyết.

“Lão bản, anh anh thật sự tuyệt siêu cấp a, cho người ta cảm giác giống như anh, xinh đẹp lại đại khí!” Quách Nhung liếc cầu đến trời chấy, phối hợp con trai chân tình thật cảm mà tán thưởng, càng có vẻ chân thành tha thiết.

Thuần Vu Tức bị khen đến toàn thân thoải mái, đặc biệt như hiền thể lương mẫu cầm đép lê cho hai người, còn đi rửa sạch trái cây đãi khách.

Quách Tiền ngồi ở trên sô pha mềm như bông, hạnh phúc thiếu chút nữa nằm xuống, còn Quách Nhung thì đã nằm xuống rồi. Thuần Vu Tức bưng trái cây đã cắt xong trở về, phát hiện một lớn một nhỏ nằm ở trên sô pha nhà mình, biểu tình thật sung sướng giống như là nằm ở trên mây.

Sô pha nhà mình thoải mái như vậy sao? Thuần Vu Tức nghĩ thầm, bất động thanh sắc duỗi tay sờ sờ, cảm thấy cũng vẫn như vậy a, không nằm thoải mái như giường.

Bụng Quách Tiền ục ục vang lên, bụng Quách Nhung cũng đồng thời vang lên, bị Thuần Vu Tức nghe thấy rõ ràng. Quách Tiền còn không có da mặt dầy như mẹ nó, tức khác khuôn mặt nhỏ đỏ lên, rầm rì nói: “Bảo bảo thật đói a.”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung bò dậy ôm con, đau đớn kịch liệt vượt đầu hấn, “Con trai, con nhịn một chút, chúng ta hiện ở nhà người khác làm khách, không thể đòi này muốn nọ, chờ ngày mai mẹ đi tìm một chỗ rửa chén kiếm tiền, lại mua đồ ăn cho con.”

Thuần Vu Tức: “.....” Có nhất định phải diễn nhiều như vậy sao?

hắn ho khan một tiếng, đoan trang ngồi ở trên ghế sô pha đơn, rút đi động ra gọi com hộp, “đói bụng thì làm sao ngủ được, tôi gọi com hộp cho hai người, các người muốn ăn cái gì?”

Quách Tiền: “KFC!”

Quách Nhung: “Buổi tối rồi còn ăn thực phẩm chiên dầu gì, không được!”

Thuần Vu Tức: “Ừm, mẹ con nói đúng, đã trẻ thế này, ăn thực phẩm chiên dầu xác thật không tốt lắm a.”

Quách Nhung: “Đúng rồi, bữa ăn khuya nên ăn tôm hùm đất, phiền toái gọi bốn cân đi.”

Thuần Vu Tức: “.....?”

Quách Nhung: “Tôi còn muốn hai chai bia lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 113: Tương lai của hai mẹ con chúng tôi đều giao vào tay anh, lão bản

Com hộp, hộp tôm hùm đất toàn bộ đồ rục tràn ngập hơi thở quán ven đường bày đầy bàn ăn cao nhã cách điệu của Thuần Vu Tức. trên bàn còn cắm hai cành bách hợp cánh dày màu trắng, u hương mờ mờ, tất cả đều bị mùi hương tôm hùm đất cay xua đi không còn một mảnh.

Hai mẹ con Quách Nhung và Quách Tiền ngồi ở bên bàn xoa tay hằm hè, bắt đầu quen thuộc bóc tôm hùm đất. Chung quanh chỗ các nàng ở, vừa đến mùa hè là có các loại quán ăn khuya, tôm hùm đất là nhiều nhất, ngẫu nhiên các nàng từ cửa hàng internet đi ra chuẩn bị về nhà ngủ, ngửi thấy mùi là đói bụng. Quách Nhung thường mang theo con trai đi ăn hai cân đỡ thèm.

Quách Tiền tuy nhỏ, tốc độ ăn tôm lại không thua mẹ nó, đây đều là do nhiều năm rèn luyện ra, bởi vì mẹ nó không giống mẹ nhà người khác sẽ để phần cho con, có cái gì ăn ngon thì để trẻ con ăn đủ rồi mới ăn. Nàng ở trên bàn ăn là không có mẹ con, tuy không ăn mảnh, đồ ăn gì cũng là hai người đều cùng nhau ăn, nhưng có thể ăn bao nhiêu đến do tự bản thân mình.

Cho nên Quách Tiền từ nhỏ đến lớn không có tật xấu kén ăn như con nhà người ta, bọn trẻ con cùng tuổi với nó ở trên đường đưa nào ăn com mà không phải ba mẹ, ông bà bưng bát ở phía sau đuổi theo đút, chỉ có nó, mỗi ngày ăn com đều tranh với mẹ, ăn uống càng ngày càng tốt, thân thể cao hơn bạn cùng tuổi đến nửa cái đầu.

Hai người ăn quá ngon miệng, Thuần Vu Tức cảm giác chính mình tựa hồ cũng đói bụng, thật là không khoa học, hắn rõ ràng đã ăn no, bình thường lúc này hắn còn phải vận động một chút, cũng không cảm thấy đói. Nhưng mùi hương quanh quán trong phòng, mùi cay rất là kích thích khai vị, làm nước miếng không tự giác tràn ra.

hắn cũng đã thật nhiều năm không ăn thứ này. Thuần Vu Tức làm bộ lơ đãng bưng ly nước lên uống lên một ngụm nước trắng, miễn cho tiếng nuốt nước miếng quá lớn bị nghe thấy.

“Ê —— sượng!” Bên kia Quách Nhung ục ục ục uống một ngụm bia lạnh lớn. Quách Tiền hăm mộ nhìn nàng, nó cũng muốn uống, nhưng nó mới có mấy tuổi như vậy, hiển nhiên Quách Nhung cũng sẽ không cho nó uống.

Advertisement / Quảng cáo

Thuần Vu Tức: “.....” Kỳ quái, cảm giác càng ngày càng đói.

Quách Nhung nhìn thấy đại mỹ nhân bên kia đói mắt sáng rực, đáy lòng cười thầm, “Aiz, bằng hữu, anh tới ăn một chút đi, tôm hùm đất nhà này ăn rất ngon!”

Thuần Vu Tức ho khan ra tiếng, lông mi thật dài chớp chớp, giả ý chối từ, “không được đâu, bình thường thời gian này tôi sẽ không ăn gì.....” Giọng nói lại chuyển: “Bất quá để khách tự mình ngồi ở trên bàn com là không tốt lắm, tôi và mọi người cùng nhau ăn một chút nào.”

hắn đứng dậy đi tới đối diện Quách Nhung, duỗi tay cầm tôm hùm đất có càng lớn.

“Tôi chỉ ăn hai con thôi.” hắn cười nói.

Cuối cùng ăn luôn hai cân. Bởi vì lúc trước hắn cảm thấy Quách Nhung nói bốn cân không ổn lắm, cho nên đặt sáu cân, ba người không sai biệt lắm đã chia đều.

“Cái này số lượng quá ít, hai người khẳng định còn chưa ăn no, nếu không lại gọi thêm một ít?” Thuần Vu Tức thực tự nhiên mà quên mất lúc trước mình nói gì.

Quách Nhung vui vẻ đáp ứng: “Được a.”

Mọi người đều biết, nếu bên cạnh có bằng hữu có thể ăn uống, chính mình bất tri bất giác cũng sẽ ăn nhiều hơn, cho nên lúc Thuần Vu Tức phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đánh vỡ thói quen, hơn nửa đêm ăn hai lần tôm hùm đất, no căng.

Thời, chỉ có một bữa mà thôi, sẽ không có vấn đề gì, Thuần Vu Tức an ủi mình, tắm rửa xong nằm ở trên giường, vẫn có cảm giác tội ác, không có cách nào, chỉ có thể bò dậy dán mặt nạ, đi máy chạy bộ chạy chậm, tốt xấu có chút an ủi trong lòng.

Quách Nhung và Quách Tiền cũng tắm rồi, Quách Nhung mặc cái váy lúc trước Thuần Vu Tức mua về lại thấy không hài lòng cho nên không mặc. một đại lão nữ trang, trong nhà nữ trang đương nhiên không thiếu, trừ hơi to một chút, so với Quách Nhung tự mình mua còn đẹp hơn nhiều. Về phần Quách Tiền, nó mặc áo thun cũ của Thuần Vu Tức. Hai mẹ con ở trong phòng cho khách, ngủ sớm.

Thuần Vu Tức làm việc và nghỉ ngơi lành mạnh, buổi sáng sớm còn muốn dậy chạy vài vòng quanh hồ nhân tạo của tiểu khu, chỉ hắn chạy xong trở lại, may mắn nhìn thấy hình ảnh Quách Tiền túm chân mẹ nó định đánh thức nàng.

Cho nên nửa thân mình đều rũ xuống đất, đến tận cùng nàng làm thế nào còn có thể tiếp tục ngủ như chết vậy?

Quách Tiền từ bỏ, ngồi ở trên sô pha thờ dài, nói như ông cụ non: “Thôi, để mẹ ngủ đi, con không gọi dậy được.”

Thuần Vu Tức bị hắn chọc cười, tự mình làm bánh mì nướng và sữa ấm cho nó. Hai người ăn xong rồi, Quách Nhung vẫn không tỉnh, Thuần Vu Tức liền mang theo Quách Tiền đi mở máy tính. Trong nhà hắn có một phòng chuyên để chơi, bên trong có bốn bộ thiết bị máy tính chuyên dụng, ngẫu nhiên hắn sẽ gọi đồng bọn trong phòng làm việc tới nhà chơi một chút, cái này là có thể có tác dụng.

Quách Tiền ngồi ở một cái ghế máy tính, nhìn máy tính vận hành nhanh, tốc độ lên mạng siêu tuyệt, trong ánh mắt tắn ra ánh sáng hưng phấn yếu thiếu. Nó lên trò chơi, chơi một lúc, cảm thấy trò chơi thể nghiệm cực tốt. đi cửa hàng internet, những máy tính cũ bày ở đó đương nhiên không so được với loại chuyên nghiệp này, hơn nữa bên trên đều có cái dù các loại trò chơi lung tung, những thứ Quách Tiền chơi ngày thường đều có.

Nó cũng không nghĩ đến đề phòng đại ca ca nữ nhân ôn lương vò hại bên cạnh, bắt đầu vào trò chơi của mình, theo thói quen bình thường xử lý các loại ước chiến và làm nhiệm vụ.

Thuần Vu Tức thừa nhận mình đưa đứa bé này đến phòng chơi trò chơi là cũng có chút muốn nhìn xem đến tốt cùng có phải nó thật sự là ‘ Tiền vô cổ nhân ’ hay không.

hắn nhìn Quách Tiền thuần thực đăng nhập vào Ma kiểm thiên hạ, vào tài khoản ‘ Tiền vô cổ nhân ’, thuần tiền còn cùng người ra đánh nấy trận ở đấu trường. Tận mắt nhìn thấy một đứa bé bảy tuổi lấy độ nhạy bén và phán đoán tuyệt hảo thắng ba trận đấu liền, Thuần Vu Tức cũng không còn gì hoài nghi. Lại nhìn nó từ Ma kiểm thiên hạ còn chơi trò khác, mỗi loại nó đều chơi không tồi, trong đầu Thuần Vu Tức chỉ còn lại một ý tưởng: Thiên tài.

hắn vuốt bàn tay nữ nhân của mình, nghĩ thầm, con nhà người khác sao lại lợi hại như vậy, sao mình lại không có con như thế? Đùng nói là con, đến bạn gái còn không có.

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu chú là ba của con thì tốt rồi.” Quách Tiền đột nhiên cảm thán.

Thuần Vu Tức: “..... Sao lại nói như vậy? ba của con.....?” hắn không rõ lắm tình huống của đôi mẹ con này, sợ hỏi như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến trẻ con.

Nhưng hiển nhiên mẹ thô lỗ nuôi ra con thô lỗ cũng không có tâm tư tính tế như vậy, nó thực đơn thuần mà cảm thán: “Nếu chú là ba con, con có thể luôn ở chỗ này chơi trò chơi rồi! Con không có ba, mẹ con nói không biết ai là ba con, mỗi lần nói chuyện này mẹ đều trợn trắng mắt, con cảm thấy ba có thể là đại phôi đàn, nếu không chính là đã chết, hoặc đang ngồi tù.”

Thuần Vu Tức không biết nói cái gì mới tốt, sờ sờ đầu nó, “Đó là mẹ con một mình nuôi con đến lớn như vậy?”

“Đùng vậy, mẹ thực vất vả.” Quách Tiền thanh âm có chút buồn: “Cho nên con muốn sớm một chút lớn lên kiểm tiền, như vậy là có thể nuôi mẹ.”

Thuần Vu Tức có chút thất thần. Khi còn nhỏ hắn cũng theo mẹ mình lớn lên, cha đẻ của hắn là con rể tới cửa, sau đó ở bên ngoài kiểm tiền liền cưới người khác, ném hai mẹ con bọn họ về quê, nhiều năm chẳng quan tâm. Những năm đó, mẹ hắn một mình nuôi nấng hắn, hắn cũng thường nghĩ, nhanh lớn lên, có thể cẩn thận chiều cổ bà, không để bà lại một nhọc như vậy.

Đáng tiếc, mẹ hắn không chờ hắn lớn lên đã vĩnh viễn bỏ hắn mà đi, mà cha hắn kia, bởi vì lâu năm không có con trai, lại nghĩ tới hắn, nhận hắn về bên người.

“Ừ, có muốn cùng chơi một chuyến với người trong phòng làm việc của chú?” Thuần Vu Tức đột nhiên hỏi. Quách Tiền vui vẻ đáp ứng. “Được a! Có phải bọn họ rất lợi hại không? Ngày thường con cũng không thấy tìm được ai có thể đánh cùng.”

Thuần Vu Tức từ ái vuốt đầu thiên tài nhỏ không biết trời cao đất dày này, “Yên tâm đi, bọn họ đều lợi hại.” Bảo đảm có thể cẩn thận giáo dục con.

hắn gọi điện thoại cho những gia hỏa phòng làm việc, bảo bọn họ lên mạng từng người chờ đánh, Quách Tiền quả nhiên bị một đám đại nhân đập cho bò trên đất, không đứng dậy nổi. Nó tuy lợi hại, nhưng rốt cuộc chỉ là người chơi nghiệp dư, không trải qua huấn luyện, kết quả này Thuần Vu Tức không chút nào ngoài ý muốn, nhưng Quách Tiền làm sao chịu được, chiến ý hừng hực, lại đánh mấy vòng tiếp theo, tiền bộ có thể thấy được bằng mắt thường.

Thuần Vu Tức nhìn thấy nó trưởng thành nhanh chóng, trong lòng lại khóc lên—— thật muốn một đứa con như vậy!

Quách Nhung ngủ đủ rồi bỏ dậy, phát hiện thế giới trong lúc nàng ngủ đột nhiên thay đổi. Con trai và Thuần Vu Tức thân mật ngồi cùng nhau chơi game, tựa như một đôi cha con ruột thịt.

Đại mỹ nhân Thuần Vu Tức ưu nhã ngày hôm qua, khách khách khí khí lời lẽ kéo tay nàng, giống chủ nhiệm lớp phát hiện hạt giống tốt nói với nàng: “Mẹ của Tiền Tiền a, con của cô thật sự rất lợi hại, cô muốn suy xét từ từ bởi đường con không?”

Quách Nhung rút tay ra, xoa xoa khoeo mắt mình, còn có vẻ chưa tỉnh, “Cái thứ vớ vẩn gì?”

Thuần Vu Tức: “Là thế này, tôi muốn mời con có làm thí nghiệm viên trong công ty trò chơi chúng tôi, đương nhiên thời gian vô cùng linh hoạt, suy xét đến vấn đề tuổi tác của con, cũng sẽ không phải thực vất vả.” hắn hỏi Quách Tiền rất nhiều chuyện, hiểu biết tình huống sinh hoạt của các nàng, tự hỏi một buổi sáng, cảm thấy mặc kệ một thiên tài như vậy, thật sự quá đau lòng, cuối cùng hắn làm ra quyết định này, nói là thuê không bằng nói là làm một đầu tư dài hạn.

Quách Nhung: “Thuê lao động trẻ em là phạm pháp.”

Thuần Vu Tức: “Nó thuộc về nhân viên ngoài biên chế, tuy rằng đãi ngộ cùng cấp với nhân viên chính thức, nhưng tiền tôi sẽ tính kiểu khác, trên danh nghĩa là trả cho cô, đây là tiền lương tôi chuẩn bị trả cho nó.” hắn nói krong thẳng.

Quách Nhung trầm mặc trong chốc lát, Thuần Vu Tức nhìn không ra biểu tình của nàng là có nguyện ý hay là không muốn, trong lòng đang nghĩ ngợi có phải tiền lương này còn chưa đủ nhiều hay không, liền cảm giác tay mình bị Quách Nhung cầm lấy. Giọng của Quách Nhung chột ngọt hơn mười độ, “Lão bản, anh xem tôi thế nào, con có thể, mẹ cũng có thể a, tôi chơi trò chơi cũng siêu giỏi!”

Thuần Vu Tức: “?”

Thuần Vu Tức: “Chúng ta thử xem đã, xem có được không.”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: “Lão bản cứ việc thử, bao anh vừa lòng!”

Thuần Vu Tức nghĩ thầm, đối thoại này nghe vào sao lại không đứng đắn như vậy, hắn chính là lão bản đứng đắn. hắn không có ồm ồm mong rất lớn nhìn Quách Nhung chơi trò chơi, nhưng nhìn trong chốc lát liền không tự giác đứng thẳng người. Cái này, kỹ thuật của nàng cũng rất không tồi a, hóa ra bạn nhỏ có thiên phú trò chơi vẫn là do di truyền sao?

“không tồi, cá nhân tôi rất vừa lòng, cũng có thể nhận cô vào công ty, còn vấn đề đãi ngộ”

“Chờ đã.” Quách Nhung giơ tay, nhìn chung quanh thấy Quách Tiền không ở đây, mới ghé sát vào Thuần Vu Tức nhỏ giọng nói: “Vấn đề đãi ngộ thì để nói, tôi muốn hỏi một chút, lão bản anh có thể hỗ trợ giải quyết một chút vấn đề đi học của con tôi hay không?”

Thuần Vu Tức: “Nó thiếu giấy chứng nhận gì mới không thể đi học?” Nếu chỉ như vậy còn dễ giải quyết.

Quách Nhung nhỏ giọng: “không phải, nó chính là không muốn đi học, tôi không trị được nó, anh chờ một lát rồi nói với nó, nếu muốn đến công ty anh làm, muốn cùng đại thần khác chơi trò chơi thì nhất định phải đi học.”

Thuần Vu Tức biểu tình nghiêm túc, “không muốn đi học, vấn đề này có vẻ nghiêm trọng a.”

Quách Nhung thở ngắn than dài, “Làm mẹ đơn thân thật sự rất mệt. Con cái phản nghịch, thương thấu tâm gan.”

Thuần Vu Tức thấy Quách Nhung có dạng này, nghĩ đến mẹ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Càng Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 114: Ba ba còn thiếu con gái nuôi sao?

Vấn đề Quách Tiền đi học, vẫn luôn làm Quách Nhung thực bối rối, chính nàng đọc sách đã không nhiều lắm, cũng không chuyên chú vào đó, sau đó lại luôn ở bán địa làm nữ lưu manh, một mình lung tung không lý tưởng. Nàng không nghĩ tới thành gia lập nghiệp, cũng không nghĩ tới sinh con, nhưng trời xui đất khiến trở thành một người khác, còn có một đứa bé, nàng phải bắt đầu đi xử lý vấn đề còn lại của thân thể này, nuôi đứa bé lớn lên.

Nhưng nuôi trẻ con hiển nhiên không dễ dàng như nuôi chính mình, không biết bao nhiêu lần nàng đã từng bực bội nghĩ, sao không thể trở lại trong thân thể nguyên bản của mình đi, đứa nhỏ này cái quan hệ gì với nàng, nói đến cùng cũng không phải con trai nàng. Đáng tiếc là người đầu có cảm tình, ở chung lâu rồi đến con vật còn không nở mặc kệ, huống chi là đứa bé sống sờ sờ.

Ngẫu nhiên nàng cũng muốn đứa nhỏ này sống tốt hơn một chút, ít nhất phải có được tương lai và cuộc sống khác với nàng. Quách Tiền không muốn đi học, nó cảm thấy lãng phí thời gian, đồng thời cũng là vì những trường học đó dạy thứ không thích hợp với nó. Quách Nhung liền nghĩ tìm cho nó trường học tự nhiên tốt hơn. Đáng tiếc nơi bọn họ ở rất nhỏ, không có chỗ dạy học nào tốt, mà đi thành phố lớn nàng lại không có nhiều tiền tiết kiệm để sắp xếp

cuộc sống hai người, tiền lương của nàng cũng không ổn định.

Suy xét khắp nơi, việc này cứ thế kéo dài, mà hiện giờ lại được một người giải quyết cho.

Quách Nhung là thật tình cảm thấy lão bản Thuần Vu Tức người đẹp tâm thiện, quả thực là Quan âm nương nương trên đời, nói muốn giúp bọn họ giải quyết vấn đề Quách Tiền nhập học, hỏi rõ ràng các nàng chuyển nhà xong không ai hỗ trợ, còn chủ động cùng họ về thành phố C dọn hành lý. Nếu không phải mỹ mạo của mình so ra kém người ta, nàng cơ hồ còn hoài nghi là lão bản có cái ý tưởng không an phận với mình.

Thuần Vu Tức đi vào căn phòng hai mẹ con Quách Nhung thuê đã ba năm, thiếu chút nữa quỵ xuống, hẳn là loại người tình xảo, thật sự chịu không nổi cách sống lối đời như vậy, xuyên qua cửa kính phòng bếp nhìn thấy máy giặt đặt ở trên ban công cùng với một đồng quần áo, đôi mắt hắn cũng đời không nói.

“Mẹ của Tiền Tiền, quần áo của hai người, ở bên kia, trước khi rời đi đã để như vậy?”

“Kỳ thật tôi cảm thấy dùng máy giặt để giặt một chút, cũng không tốn thời gian đúng không?”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: “.....”

“Mẹ của Tiền Tiền, phòng khách này rác rưởi có phải nên vứt đi hay không?”

“Mẹ..... Quách Nhung, cô nhìn thấy không, WC đã mọc rêu xanh, tôi chưa từng gặp WC nhà nào có thể mọc rêu xanh.”

Quách Nhung: “A ha, tôi cảm thấy màu xanh này tràn ngập sinh cơ, xem như bên hoa thiên nhiên trong nhà đi.”

Bồn hoa thiên nhiên trong nhà? Thuần Vu Tức không còn lời nào để nói.

Quách Nhung nhìn lão bản biến hóa từ đoan trang đến hoa dung thất sắc rồi lại đến không thể nhìn nổi nữa, buông tay, nhặt cây chổi, cây lau nhà và bàn chải bắt đầu công việc. Tốt xấu về sau phải làm việc dưới trướng người ta, cũng nên lưu lại ấn tượng tốt.

Quách Nhung mở rộng cửa sổ phòng ở ra, tro bụi đầy trời, chọc đến hàng xóm lầu trên lầu dưới đều thấp thò vấy xem, một nhà dưới lầu cãi nhau nhưng bà cô hung dữ ở phía dưới lớn tiếng oán giận, nói bụi chỗ các nàng đều rơi vào nhà bọn họ, càng oán giận càng lớn tiếng. Quách Nhung lúc trước còn đang cười mà nói chuyện cùng lão bản đeo găng tẩy rửa, sau lưng nghe thấy phía dưới chửi đổng, cây chổi ném xuống, chạy phất tới bên cửa sổ mắng lại bà cô dưới lầu kia, hai người dừng lời nói, đều là giọng quê cha đất tổ nơi này, Thuần Vu Tức có vẻ nghe không hiểu.

hắn nhìn Quách Tiền bên cạnh đang tự mình chải giày và xăng-đan, “Tiền Tiền, mẹ con đang nói cái gì?”

Quách Tiền bình tĩnh trả lời hắn: “Con nghe không hiểu. Mẹ con tới bên này năm thứ nhất đã học được cách nói nơi này, mẹ cãi nhau với ai, mắng chửi ai đều dùng loại lời này.”

Người dân bà đánh đá chửi đổng cũng không mang đến cho người ta thể nghiệm gì tốt, nhưng Thuần Vu Tức lại ngoài ý muốn không sinh ra ác cảm với Quách Nhung, ngược lại có chút cảm khái. một phụ nữ độc thân mang theo một đứa bé, trừ khó khăn về vật chất, còn có rất nhiều mặt khó khăn khác, nếu làm mẹ không thể hung hãn một chút, họ sẽ thực dễ dàng bị người ta bắt nạt.

Thuần Vu Tức tràn đầy thể hội về điểm này, lúc trước mẹ hắn tính cách tương đối ôn hòa, thường bị láng giềng lạnh lùng nói xấu, bà sẽ không phản bác, nghe thấy mấy lời này liền buồn bực không vui, làm cho khi còn hắn nhỏ đã phi thường chán ghét những láng giềng đó.

Thuần Vu Tức nghe thấy vừa rồi người phụ nữ dưới lầu mắng vài câu, Quách Nhung cũng chưa có phản ứng gì, đến khi hình như bà ta nói câu con không cha gì đó, Quách Nhung liền đi đến. Thuần Vu Tức nghĩ, mặc dù là bộ đáng hung hãn, hay là lời nói tràn ngập hơi thở bản địa quê cha đất tổ này, đại khái đều cho thấy người này yêu thương con mình.

Tuy rằng không thể nghi ngờ nàng yêu con, nhưng mà, người mẹ này về phương diện chiều cổ con và chính mình, thật sự vô cùng không được!

Thuần Vu Tức đi xuống lầu mua nước giặt quần áo, Quách Tiền đi theo.

“Con đưa chú đi mua, nếu không chú không biết nơi nào mua rẻ đâu.” Quách Tiền nói như vậy.

Thuần Vu Tức dắt nó đi ra ngoài, ở dưới lầu cách đó không xa nhìn thấy mấy phụ nữ trung niên đang nói chuyện, trong đó một thanh âm chính là người lúc trước mắng nhau với Quách Nhung. Bà ta đưa lưng về phía bọn họ, nói đến nước miếng bay tứ tung, “Người dân bà trên lầu nhà tôi kia, một chút công việc đứng đắn cũng không có, tiền từ đâu ra, mỗi ngày ở trên mạng chơi trò chơi có thể kiếm tiền a? Tôi thấy cô ta chính là không hiểu được đang làm những gì, mặc cái váy ngắn kia, ai da, tôi cũng chưa từng thấy, họ lý tính, đứa con của cô ta còn không hiểu được là sinh ra với già đàn ông nào.....”

Thuần Vu Tức phảng phất trở lại khi còn nhỏ, nghe láng giềng miệng rộng đàm luận về mình, “Nhìn cô ta bệnh ương ương, khó trách chồng cũng chề, đến con cũng bỏ, đàn ông bình thường sao không cần con mình, nói không chừng đó không phải là của chồng cô ta.....”

Quách Tiền nháu lông mày nhỏ, trông người phụ nữ kia, bỗng nhiên nghe thấy lão bản bên cạnh cười ra tiếng.

Thuần Vu Tức bế hắn lên, ở bên tai hắn nhỏ giọng nói câu gì, Quách Tiền cũng cười lên, lớn tiếng vang dội nói: “Ba ba! Con đưa ba sang siêu thị bên kia mua đồ!”

Mấy người phụ nữ nghe thấy, quay đầu nhìn ra là Quách Tiền, còn có người đàn ông xa lạ Quách Nhung mang về, đều thực kinh ngạc, đặc biệt là nghe Quách Tiền gọi ba ba, đều hai mặt nhìn nhau, người phụ nữ vừa nói bậy càng kinh ngạc, trực tiếp hỏi: “Tiền Tiền a, đây là ba ba con, mẹ con mới tìm cho con ba ba mới?”

Quách Tiền ôm cổ Thuần Vu Tức, về mặt thiên chân vô tội và khiếu ngao, “không phải, là ba ruột, ba muốn đón chúng ta về nhà.”

Chờ Quách Nhung làm xong vệ sinh, đầm eo xuống lầu mua cơm, nàng mới phát hiện mình ‘bị kết hôn’, lão bản mỹ nhân Thuần Vu Tức trong miệng hàng xóm đã trở thành chồng của nàng, cha của con nàng. Còn câu chuyện tình yêu của nàng và Thuần Vu Tức vui buồn lẫn lộn làm các bà già dưới lầu thôn thức không thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Bà cô nội trợ kény nàng nói: “Về sau a, con phải cùng cha đứa bé sống thật tốt a, thật vất vả chờ tới ngày này, về sau sẽ càng tốt hơn.”

Quách Nhung: “???”

Nghe nói nàng và Thuần Vu Tức tuổi trẻ quen biết yêu nhau, nhưng Thuần Vu Tức nhà hắn rất có tiền, cha hắn lại là tên cận bã, kính thường Quách Nhung trong nhà không có tiền, không cho phép bọn họ ở bên nhau, đuổi nàng đi, không cho nàng và Thuần Vu Tức gặp nhau nữa. Quách Nhung rời đi thì phát hiện mình đã mang thai, không đành lòng bỏ đứa bé cho nên sinh nó ra, nuôi đến lớn như vậy, hai người có tính cách biệt nhiều năm, hiện tại Thuần Vu Tức rốt cuộc gặp lại nàng, nhận nàng và con về, chuẩn bị đưa nàng về cùng nhau sống trong một nhà.

Quách Nhung nghe mùi ngon, cảm thấy lão bản khẳng định ngày thường xem không ít truyện cầu huyết trên mạng, một chuyện xưa há mồm liền ra, quá trời chói.

Thuần Vu Tức đã ôm Quách Tiền trở lại, hắn mang theo một bình nước giặt quần áo, Quách Tiền ôm một đồng đồ ăn vặt.

Quách Nhung trong ánh mắt hiền lành của bà cô nội mang theo hai người Thuần Vu Tức lên lầu, thấy chung quanh không có ai, nàng nói: “Ba anh biết anh bôi bác ông ấy như vậy sao, lão bản?”

Thuần Vu Tức: “Có quan hệ gì đâu, tôi nói ông ta tra, cũng không oan uổng a.”

hắn do dự, nói: “Có chuyện này, tôi muốn hỏi ý kiến cô một chút.”

Quách Nhung: “Chuyện gì?”

Thuần Vu Tức: “Tôi muốn nhận Tiền Tiền làm con nuôi, cô cảm thấy thế nào?”

Quách Nhung: “Cũng tốt a, dù sao tôi không ý kiến, anh hỏi nó một chút đi, nếu nó cũng đồng ý, cả nhà chúng ta liền toàn phiến thông qua.”

Thuần Vu Tức: “cô..... cứ đơn giản đáp ứng như vậy, không suy xét một chút?”

Quách Nhung: “Chuyện tốt đừng do dự, suy xét lâu thì không còn.”

Quách Tiền đã bị Thuần Vu Túc hoàn toàn thuyết phục, đầu tiên Thuần Vu Túc là lão bán phòng làm việc trò chơi nó thích nhất, là ‘ba ba’ khổ nhất, tuyệt nhất trong tương tượng, thứ hai Thuần Vu Túc lúc nữ trang quả thực là người mẹ ôn nhu, Quách Tiền thích ‘người mẹ’ ôn nhu hiền huệ trí thức này.

Quách Tiền: “Con nguyện ý! Con nguyện ý! Ba, ba chính là ba ruột của con!”

Thuần Vu Túc nhanh chóng thẳng cấp thành người cha, ba người đều thực vừa lòng. Thuần Vu Túc bắt động thanh sắc cong môi, thực tốt, bảy giờ thiên tài nhỏ đáng yêu này là con của hắn, thật là sáng. Quách Nhung quay lưng lại giả bộ làm việc, cười hắc hắc, con trai về sau rồi cuộc có người trị, lúc nó lại trốn học là có thể để cha nuôi nó đi xử lý, danh chính ngôn thuận, năng giải thoát rồi! Quách Tiền tâm cơ hip mắt, không tồi, thành công thu phục một người cha đẹp để lại có trách nhiệm, tâm còn thiện lương, kế tiếp chính là để cha nuôi và mẹ ruột thành một đôi, như vậy nhà bọn họ liền hoàn chỉnh, về sau mẹ cũng sẽ không bị người khác tùy tiện khi dễ.

Chuyến nhà có một loạt công việc thực vụn vặt, rất nhiều đồ vật lớn dọn không hết, Thuần Vu Túc chuẩn bị gọi điện thoại để công ty chuyển nhà chuyên nghiệp tới xử lý, kết quả lảng giềng của Quách Nhung từ trên xuống dưới đến cửa cá một chuỗi, đem những vật lớn trong nhà đều bán ra ngoài với ‘ giá hữu nghị’, đồ cũ mang không đi cũng bán không xong thì đều được nàng đưa cho bà có cô lầu dưới, đến cuối cùng chỉ còn lại hai cái tủ.

Quách Nhung một mình có thể nhấc hai cái tủ đó, “Dù sao đều đã cũ, ngàn dặm xa xôi chuyển đến thành phố S, phí chuyển chở đắt đến đâu có thể mua cái mới, cần gì tốn sức lực, vẫn giải quyết ngay tại chỗ cho thuận tiện.”

Thuần Vu Túc nhìn năng hấp tấp thu phục những việc này, cảm thấy tựa hồ năng cũng không cần hắn hỗ trợ. Cũng đúng, một người phụ nữ có thể mang theo hai từ một mình sống nhiều năm như vậy, lại có thể sấm rền gió cuốn ký hợp đồng với hắn, không có khả năng mọi chuyện đều cần dựa vào người khác.

Nhưng con người hắn có tật xấu, càng nhìn Quách Nhung như vậy, hắn càng muốn hỗ trợ. Cũng không biết là xuất phát từ tác dụng của đi tình hay là xuất phát từ quan tâm con nuôi.

Nếu có con nuôi, Thuần Vu Túc tự giác mình có càng nhiều trách nhiệm với hai người này, tính toán ban đầu đã bị chính hắn lật đổ, thay đổi thành cái khác.

hắn đưa hai người về thành phố S, trở lại tiểu khu xa hoa mình ở, trực tiếp để giò xách của họ vào ở căn phòng tầng dưới của mình.

Advertisement / Quảng cáo

“Tiền thuê nhà, xem ở mặt mũi con nuôi nên tôi không thu, nhưng mà, không thể biến thành bộ dáng lung tung rồi loạn, cô đúng giờ quét tước cho tôi, nếu không muốn tự mình quét tước thì nỗ lực công tác cho tôi, mời một đi đúng giờ tôi quét tước vệ sinh, tôi có thể giới thiệu người đáng tin cậy.” Căn hộ này cũng có nội thất hoàn thiện, trừ trống trải, nhìn qua so với chung cư xưa cũ bọn họ vẫn ở kia tốt hơn nhiều.

Quách Nhung nhìn khắp nơi, cười đến giống chó săn, “Ai nha thật ngượng ngùng a, căn hộ này cũng là của lão bán?”

Thuần Vu Túc để các nàng vào cửa, tìm ra chìa khóa, tùy ý đáp: “một toà nhà này đều là của tôi, cho thuê, căn này bởi vì diện tích nhỏ nên không có ai thuê, hai người ở vẫn rất thích hợp.”

Quách Nhung: “.....!”

Quách Nhung: “Ba ba còn thiếu con gái nuôi sao? cái loại biết chơi game đó!”

Thuần Vu Túc: “..... cô gọi tôi là ba ba, Tiền Tiền gọi tôi là gì?”

Quách Nhung: “Ông ngoại hay là ông nội, tùy ba chọn, con hoàn toàn không thành vấn đề!”

Thuần Vu Túc biểu diễn mỹ nhân trọn trắng mắt, “Đừng làm trò nữa. Nhanh, dọn dẹp một chút, đưa các người đi ăn cơm, hai ngày này cũng không ăn cơm từ tể.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 115: Tôi cũng muốn tặng anh lễ vật

Thuần Vu Túc mặc nữ trang ra cửa, mẹ con Quách Nhung ở bên cạnh chứng kiến cuộc biến thân kỳ tích này.

Hoặc là nói thế này, một đại lão nữ trang dù tư cách phải chịu được khảo nghiệm bằng mắt người, dưới kỹ xảo hoá trang điều luyện sắc sảo của Thuần Vu Túc, trừ phi là người rất quen thuộc với hắn, nếu không cũng không thể nhìn ra hắn là Thuần Vu Túc. Trừ trang dung quần áo, lúc hắn nữ trang những thân thái và động tác nhỏ cũng sẽ có thay đổi, Quách Nhung nhìn hắn đi lại, lay động sinh tư, không ngăn nổi để tay lên ngực tự hỏi: Ta thật là con gái sao? Ta còn không so nổi với một người đàn ông.

Thuần Vu Túc đi ở phía trước, thấy nàng về mặt trầm tư đi sau hai người, xoay đầu lộ ra mỉm cười điên đảo chứng sinh, “Nhanh cùng đi lên.”

Má ơi người nam nhân này nói ra một giây. Quách Nhung nâng ngực lên, ừ, ta xứng, ít nhất thanh âm ta siêu dễ nghe, còn có thể nguy trang thành giọng loli, trước kia trong trò chơi những khách hàng được nàng dẫn đều siêu vừa lòng.

“Ba, nữ trang của ba phi thường hoàn mỹ, con cảm thấy duy nhất không hoàn mỹ chính là ngực này không đủ lớn, ba có nghĩ tới đi mua cái dán ngực không?” Quách Nhung hỏi.

Thuần Vu Túc: “cô gọi ai là ba đây?”

Quách Nhung hiểu ngầm, đổi giọng gọi: “Chị!”

Thuần Vu Túc: “..... Gọi là lão bán.”

Quách Nhung: “Được rồi lão bán, tôi cảm thấy anh thiếu một cái dán ngực.”

Advertisement / Quảng cáo

Thuần Vu Túc: “Tôi từng dán đồ vật kia, nhưng dán lâu thì dị ứng, cho nên không dùng nữa, hơn nữa tôi không cần cái đó cũng không ai nhìn ra tôi là nam, so với cô đây là phụ nữ thật mà cả ngày không trang điểm, tôi cảm thấy tôi cũng đã đủ tình xạo.”

Quách Nhung: “Đúng đúng, lão bán thật là nữ nhân nam nhân tình xạo nhất tôi từng thấy!”

Bạn nhỏ Quách Tiền vui mừng nhìn mẹ ruột và cha nuôi trò chuyện với nhau thật vui.

Bọn họ cũng đi ăn cơm, Quách Nhung và Quách Tiền vẫn ăn uống tốt như thế, khiến cho Thuần Vu Túc cũng không cần thận ăn nhiều. Ăn xong, hắn nhìn nhìn bụng mình, may mắn, còn chọn một cái váy không lộ bụng. Xem ra không thể dễ dàng cùng hai mẹ con nhà này ăn cơm nữa, nếu không về sau một tù quần áo váy nhỏ xinh đẹp đó đều không mặc được.

Quách Tiền lúc tức nhận cha nuôi vẫn luôn mặc danh hưng phấn, lúc này ăn xong rồi, nó một tay nắm Thuần Vu Túc, một tay nắm Quách Nhung, đi đường đều nhảy nhót, “thật tốt! Con cảm thấy hiện giờ con thật hạnh phúc a! Con đã giống những đứa bé khác!”

Thuần Vu Túc nghe xong ngôn ngữ trẻ con, thương tiếc nhìn đứa bé, trong mắt một mảnh từ ái. Nhưng Quách Nhung là mẹ ruột hiển nhiên so với hắn là cha nuôi mới nhậm chức này càng hiểu biết con mình. Nàng neho dõi mắt nhìn Quách Tiền, muốn biết vì sao nó đột nhiên giả vờ đáng yêu còn không có dấu vết mà bán thām. Quách Tiền chú ý tới ánh mắt mẹ mình, lộ ra biểu tình vô tội với nàng, phàng phất như mình thật sự chỉ là bé trai nhỏ không hề có tâm cơ.

Thuần Vu Túc: “Aiz, con ngoan, đưa con đi mua quần áo.”

nói là mua quần áo cho con trai, nhưng tới cửa hàng, hắn đi về phía quầy trang điểm trước. Hắn phi thường thuần thực chọn một bộ đồ dùng trang điểm, sau đó đưa cho Quách Nhung.

Quách Nhung không ngờ hắn sẽ mua đồ cho mình trước, có chút kinh ngạc, gõ gõ tay kêu hai tiếng: “Cái này, kỳ thật ngày thường tôi cũng không dùng được.” Nhưng mà không cần nói, hình như thật xin lỗi vừa rồi nhìn thấy giả tiền đó.

Thuần Vu Tức tựa như một chị gái tri tâm: “Cũng không phải muốn cô trang điểm mỗi ngày, kỳ thật loại việc trang điểm này cũng coi như là một nghi thức sinh hoạt, dù cô chỉ đơn giản kẻ mắt, hoặc là tô son môi, đứng ở trước gương, cô sẽ cảm thấy hôm nay mình mỹ lệ hơn, có thể sử dụng tâm tình và diện mạo tốt hơn để đối mặt với hết thảy. Hoá trang kỳ thật không phải để cho người khác xem, mà là cho chính cô xem.”

Quách Nhung: “Lão bản thật không hổ là lão bản, nói được quá có đạo lý, nhưng vấn đề là như thế này, tôi không biết hoá trang.”

Đơn giản, Thuần Vu Tức búng tay một cái, đẩy nàng ngồi vào bàn trang điểm cách đó không xa, ý bảo nhân viên cửa hàng sau quầy thử trang điểm cho nàng. Thuần Vu Tức cũng là khách quen, tất cả mọi người đều biết cô gái xinh đẹp không nói lời nào này, bất quá đây là lần đầu tiên nhìn hẳn dẫn người tới cùng mua đồ trang điểm. Nhưng cô gái ở quầy đại khái là tay mới, không quá thuần thực, Thuần Vu Tức thấy động tác cô ấy kẻ mắt, hơi hơi nhượng mảy, tiến lên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai, ý bảo cô ấy lui ra phía sau để mình làm.

Thuần Vu Tức cầm bút kẻ mắt, dùng ngón tay nâng cằm Quách Nhung nhìn nhìn, sau đó ra tay, hẳn hoá trang cho mình thuần thực, hoá trang cho người khác cũng thuần thực, động tác nhẹ nhàng. Quách Nhung dường như không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy mí mắt chợt lạnh, trong chớp lát Thuần Vu Tức đã buông tay, cầm gương cho nàng soi.

Quách Nhung nhìn nhìn, cảm thấy đặc biệt thần kỳ, hai mắt mình tựa hồ lớn hơn, mí mắt rõ hơn nhiều, nhìn có thần hơn, lúc nghiêng mắt nhìn ai thế nhưng còn có một chút kiểu tiêu.

Thuần Vu Tức lại không quá vừa lòng, ngay tại chỗ mở bộ đồ trang điểm vừa mua, lấy một cây son môi ra, trước thử màu trên mu bàn tay, ở dưới ánh đèn so với mặt Quách Nhung, không quá vừa lòng, lại thay cây khác, hẳn nhẹ nhàng kéo cằm Quách Nhung, ngón cái chỉ xuống ý bảo nàng hơi mở môi ra, vẽ viền môi cho nàng. Lại nhấp nhấp môi mình ý bảo nàng làm theo.

Quách Nhung: “.....” Lão nương sống lâu như vậy, cuộc đời này lần đầu tiên được một người nam nhân hỗ trợ hoá trang, cảm giác này..... còn có chút sợ hãi?

Thuần Vu Tức buông nàng ra, ánh mắt chuyển qua tóc nàng, bảo nhân viên cửa hàng hỗ trợ cầm lược, dây buộc tóc cùng với mấy cái kẹp nhỏ tới, hẳn lại động tay trên tóc Quách Nhung.

Ngón tay hẳn vừa dài vừa trắng, là một đôi tay thực thích hợp lướt trên nhạ cụ, kẹp mái tóc ngắn màu vàng của Quách Nhung lẫn lộn nửa giờ, linh hoạt vô cùng.

Cuối cùng cô hẳn đại công hoàn thành, Quách Nhung cầm gương nghĩ, lão bản này thật là quá chuyên nghiệp, nếu không làm trò chơi, đi làm mỹ dung, chải tóc, hoá trang cô đâu cũng hoàn toàn không thành vấn đề. Mấy nhân viên cửa hàng cũng vây quanh Quách Nhung khen ngợi, khen Quách Nhung lớn lên đẹp, lại khen Thuần Vu Tức kỹ thuật tốt, còn có khen chị em các nàng cảm tình tốt.

Quách Nhung: “.....” Các chị em, cô biết tiền nữ tỷ tỷ các cô khen này là đàn ông sao?

không biết có phải ảo giả không, Quách Nhung được Thuần Vu Tức thoát trang điểm như vậy, cảm thấy mình bước chân ra còn có vẻ bay lên, đi đường mang gió, vô cùng có lực.

Nàng đầu tàu gương mẫu đi ra ngoài, dừng ở một tiệm giày, đón Thuần Vu Tức và Quách Tiền đi vào.

Thuần Vu Tức: “cô muốn mua giày?”

Quách Nhung vươn một ngón tay lắc lắc: “không, tôi cũng muốn tặng anh lễ vật.”

Thuần Vu Tức có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Quách Nhung đi đến khu giày cao gót, nhìn những giày cao gót đó, lộ ra mỉm cười.

Advertisement / Quảng cáo

Thuần Vu Tức muốn cự tuyệt, giày cao gót hẳn có thể đi, nhưng mà, hẳn vốn dĩ đã cao, lại đi thêm giày cao gót, chiều cao có thể ngao thị 99% nam đồng bào. Cho nên hẳn luôn luôn chú ý lúc nữ trang phải để lại cho mọi người một đường sống, bởi vậy đều đi giày đế bằng. Nhưng Quách Nhung đã quyết định chủ ý muốn tặng, ăn hẳn ngồi lên ghế, chọn một đôi giày cao gót gần pha lè.

Thuần Vu Tức càng muốn cự tuyệt, thẩm mỹ này hẳn không thể tiếp thu. Quách Tiền ở bên cạnh có thẩm mỹ cùng một mạch tương thừa từ mẹ nó, lúc này cũng nhảy nhót chỉ vào một đôi giày cao gót nói: “Chọn cái này, cái này đẹp!”

Đôi đó bên trên gần đá lớn hơn nữa, tràn ngập một loại hơi thở thô hạo ‘ai dám cúi đầu nhìn ta thì ta lóc mù mắt chó’.

Đáng được ăn mừng chính là, hai đôi này đều không có cơ thích hợp cho Thuần Vu Tức. Tuy rằng hẳn nữ trang rất tuyệt, nhưng dù sao cũng là nam nhân, bản chân còn rất to.

Nhân viên hướng dẫn mua sắm nhìn ra số đo chân của Thuần Vu Tức, mang theo tự tin tươi cười chuyên nghiệp: “không việc gì, tuy rằng số đo chân của cô hơi lớn một chút, nhưng nơi này chúng tôi còn có rất nhiều đôi giày khác thích hợp, tôi lấy ra cho mọi người chọn lựa một chút.”

một hàng hệ liệt lỏng lẻo, Thuần Vu Tức dưới sự nhiệt tình đề cử của hai mẹ con, chọn một đôi hàm súc nhất trong đó —— đàn trang trí tương đối nhỏ. Quách Tiền và Quách Nhung đồng thời phát ra thờ dài tiếc nuối.

Thuần Vu Tức tháo giày, đi giày cao gót, người hướng dẫn mua có chút cảm thán, “Bình thường chân to như vậy đều là nam, đi giày cao gót chỉ sợ không quá đẹp, nhưng cô đây hình dáng bản chân không tồi, lần da cũng thực trắng, rất thích hợp với đôi này.”

Quách Nhung cũng cảm thấy chân lão bản đẹp, đặc biệt là chỗ mắt cá chân kia, nhìn còn rất có hương vị. Nếu đây thật là chị em, nàng đã động thủ sờ một phen, nhưng hẳn là nam, nàng cũng ngưng ngưng làm như vậy, đương nhiên chủ yếu vẫn là sợ hẳn trở mặt, lão bản này quá dễ ý.

Thuần Vu Tức đi giày cao gót đứng lên, thấy rõ ràng đỉnh đầu của Quách Nhung, nhìn trong chớp lát hẳn cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai Quách Nhung: “Chơi trò chơi đến tóc còn bị thưa, rụng tóc tương đối nghiêm trọng, tôi kiến nghị cô dùng dầu gội đầu XX và dầu xả XX.”

Quách Nhung: “???”

nói xong, hẳn ngồi xuống biểu tình tự nhiên coi giày cao gót bảo nhân viên cửa hàng gói lại.

Cuối cùng, mới đi mua quần áo cho Quách Tiền.

Quách Tiền có yêu cầu, “Con muốn áo da, chính là loại mặc thực khỏe soái!”

Quách Nhung mắng ra với Thuần Vu Tức, “không biết thẩm mỹ của nó theo ai, quá rác rưởi đi, cả ngày chỉ biết áo da áo da.”

Thuần Vu Tức: cô có tư cách nói nó?

Thuần Vu Tức một hơi mua hơn mười bộ quần áo cho con nuôi, không mua áo da. Chờ đợi Quách Tiền thay quần áo, Quách Nhung nhìn chăm chăm một cái váy công chúa xinh đẹp, nhìn thật lâu, Thuần Vu Tức cùng nàng liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều nhìn ra tương đồng ở trong mắt đối phương.

Quách Tiền đã đổi quần áo mới đi ra, giống một tiểu vương tử, hẳn giữa đầu triển lãm một chút soái khí cho mẹ ruột và cha nuôi.

Quách Nhung: “Con trai bảo bối, xem bộ quần áo này, con thử một chút được không?”

Nàng giờ một cái váy công chúa.

Quách Tiền: “..... không.”

Quách Nhung: “Mua áo da cho con.”

Quách Tiền: “.....”

Quách Tiền thay váy công chúa đi ra, Quách Nhung giờ đi động tiến lên chụp ảnh cho nó, trái chụp phải chụp, ngồi xổm chụp, giơ thẳng chân chụp, vừa chụp vừa khen: “không tồi a! Giống công chúa nhỏ! Thiên sinh lệ chất, đẹp hơn mẹ nhiều! Ài, tuyệt quá!”

Thuần Vu Tức cũng đang cầm đi động chụp ảnh, chụp hai tấm, hẳn cảm thấy thiếu cái gì, lại đi lấy mũ đội lên cho Quách Tiền.

Quách Nhung: “Thực không tồi, như vậy càng đẹp, má ơi quá tuyệt vời đi!”

Hai người lớn điên cuồng chụp ảnh chung quanh, khiến cho khách hàng khác còn tưởng rằng là tiểu minh tinh, cũng không thể hiểu được cầm lấy đi động chụp mấy tấm.

“Ừ, bé gái này thật đẹp, lớn lên rất giống mẹ cô bé nữa.” Khách hàng chỉ vào Quách Tiền và Thuận Vu Tức.

Quách Tiền được ca ngợi điên cuồng, cũng bỏ luôn chút chần chờ. Nó nghĩ, cha nuôi mặc váy xinh đẹp như vậy, ta đương nhiên cũng có thể mặc, như vậy càng giống ruột thịt. Vì thế nó thay đổi ba cái váy, cuối cùng đều được cha nuôi mua cho, nó cũng không phản đối.

Xong rồi Quách Nhung đến bên người Thuận Vu Tức xem ảnh hân chụp, lật xem trong chốc lát, nâng làm vào trăm mặc.

Vì sao góc độ giống nhau, nhân vật giống nhau, nâng chụp tựa như đạo cụ giá rẻ, lần bán lại chụp giống như búp bê triển lãm tình xảo?

Thuận Vu Tức nhìn thấy ảnh Quách Nhung chụp, cũng cảm thấy kinh ngạc cảm thán, đây là kiểu kỹ xảo chụp ảnh cắt chó gi.

Quách Tiền lôi kéo tay mẹ nó, hai người sát vào cùng nhau, nói với cha nuôi: “chụp cho chúng ta mấy tấm!”

Thuận Vu Tức cầm di động chụp mấy tấm, lại lần nữa được hai mẹ con nhất trí tán thưởng.

Quách Tiền: thật tốt quá, về sau mẹ muốn chụp ảnh thì mình được giải thoát rồi!

Ngày hôm nay kết thúc, Thuận Vu Tức nằm ở trên giường, chọc di động, trong lúc vô ý lật tới ảnh chụp hai mẹ con ghé vào nhau giờ tay cười. hân lấy ra một quyển album từ tủ đầu giường, tìm ra một cái ảnh cũ. Ảnh cũng chụp một đôi mẹ con, bé trai trong ảnh là hân, tuổi không chênh lệch với Quách Tiền, đồng dạng mặc một cái váy, rúc vào bên người mẹ mình.

hân nhìn hai tấm ảnh chụp tương tự, hơi hơi có chút thất thần, cuối cùng nhẹ nhàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 116: Bé trai không thể mặc váy sao?

Quách Nhung vào phòng làm việc trò chơi bi đỏ của Thuận Vu Tức, ngày đầu tiên nâng phát hiện phòng làm việc này thế nhưng chỉ có hai cô gái, người khác đều là đàn ông, phần lớn khoảng hơn hai mươi, hơn ba mươi tuổi, còn có hai người mới vừa vào đại học, không phải đến làm mỗi ngày, giống con trai nâng Quách Tiền thuộc về ‘ ngoại viện ’.

Trừ chính nàng, phòng làm việc còn có một em gái tính cách phi thường nội liễm, ngồi ở một góc, một câu không nói, cúi đầu có vẻ quái gờ.

“thật tốt quá, rốt cuộc có con gái rồi! Phòng làm việc chúng ta được cứu rồi!” Đồng sự mắt kính vui mừng hô to.

Quách Nhung: “Đó không phải còn có em gái sao?” Ngón tay nàng chỉ em gái trong góc.

Mấy đồng sự vây quanh bên nàng chào hỏi, đồng thời lộ ra biểu tình đau đớn kinh liệt. Người mặc áo ở vuông ngữ khí sâu kín nói: “cô cứ nhìn kỹ xem, đó thật là con gái sao?”

Quách Nhung nghi ngờ nói: “Là nam?”

“Việc này nói ra thì rất dài, đều là lỗi đại chúng ta gây nghiệt.”

“Lão đại là đại lão nữ trang cô cũng biết rồi? Lúc trước một đám người chúng ta cả ngày kêu ầm lên phòng làm việc không có con gái, một đám thô lỗ, nhìn là không có động lực công tác, lão đại liền nói hân giúp chúng ta giải quyết.”

Mấy đồng sự anh một lời tới một câu bổ sung hoàn chỉnh sự việc. Đây dù chính là bọn họ yêu cầu lão đại tìm em gái đến cân bằng tỉ lệ nam nữ trong phòng làm việc, kết quả lão đại tìm không thấy nhân viên nữ thích hợp, liền dứt khoát bắt bọn họ rút thăm, ba ngày rút một lần, ai rút trúng thế đó thì giả nữ trang đi làm một ngày, cho các huynh đệ đường mất.

“Thế này có chỗ nào đẹp mắt a, quả thực mất mủ, đặc biệt là mập mạp và mất kính, nữ trang có thể nhìn nổi sao? Tôi nhìn bọn họ thì càng ngày càng thanh tâm quả dục.”

“Hắc, chính cậu nữ trang thì đẹp chỗ nào?!”

“Tôi nói……” Vẫn luôn tránh ở trong góc, đồng sự ‘quái gờ’ cũng lặng lẽ đi tới, thò cái đầu tóc giả quá mức xinh đẹp che khuất hơn nửa khuôn mặt, “Bây giờ Quách tỷ tôi, chúng ta về sau có phải sẽ không cần chịu đựng loại tra tấn không phải người này hay không?” Quả nhiên là giọng nam, nghe ra còn rất trẻ.

Quách Nhung trêu đùa: “Mọi người không phản kháng lão bản một chút?”

Mọi người trăm mặc một trận, cuối cùng có người nói: “Lão đại chuyên phát trợ cấp cho người nào chịu nữ trang, chúng ta đây không phải, không phải bị tiền tài ăn mòn sao.”

Quách Nhung đã hiểu, quả nhiên là ‘có tiền cho nên muốn làm gì thì làm’.

Đại gia ban đầu còn trực rự rề với Quách Nhung là con gái, một đám đều dọn dẹp bản thân đến nhân mô cầu dạng đi làm, nhưng cũng không kiên trì bao lâu, đã hoàn toàn thả bay.

Ban đầu, mọi người cùng nhau huấn luyện trò chơi, còn có vài cái đồng sự ân cần, ở trong kênh nội bộ kêu: “Em Nhung tới bên anh đây, anh bảo hộ em!” “Em Nhung nhanh tới, bên này anh có túi cấp cứu, anh cho em a!” “Em Nhung đã chết, mọi người mau đi cứu cô ấy!”

Sau đó chậm rãi lại biến thành: “Từ từ? Tôi chỉ miệng tiện một câu, chị gái sao lại giết đồng đội rồi???” “Giết, quả không biết xấu hổ đi, sao có đáng khinh như vậy?” “Ha ha đối diện cũng ngốc, chị gái quá đáng, nhanh lão nhân gia ngài đây, kéo ta đi nhét trang bị một phen!” “A a a tôi sắp chết, em gái ruột mau tới cứu tôi!”

Cuối cùng hoàn toàn chính là: “Mẹ kiếp, lão Quách thế này quá xấu hổ đi, đối phương đã bị cô lừa choáng váng ha ha ha ha!” “Ai da mẹ nó, mau tới đỡ tôi a, ngốc bức, tôi sắp chết……!”

Quách Nhung phong cách là kiểu đáng khinh, có thể từ bắt đầu lần lên đến kết thúc, thao tác phong tao, ngẫu nhiên lừa gạt một phen là có thể chọc quân địch tức phát cuồng, được toàn bộ đồng sự phòng làm việc công nhận là người chơi lưu manh, tâm tư bản bựa nhất.

Quách Tiền phong cách hoàn toàn bất đồng với mẹ nó, nó chính là thẳng thắn, đấu pháp trên cơ bản tương đối quang minh lỗi lạc, hoặc là nói trực tiếp. Nó đi theo mẹ lần lên nửa tháng ở phòng làm việc, đã bị một đám anh anh chú chú ở đây dạy thành tuyến thủ mưu mô không thua gì mẹ nó. Hai mẹ con nếu ở một đội, chính là một lần đất đá trời đất.

Chi tiết, kiếp sống chơi trò chơi vui vẻ của Quách Tiền mới không bao lâu đã bị bắt hạ màn, bởi vì nghi lễ kết thúc, các trường sắp khai giảng, nó cũng phải thực hiện lời hứa lúc trước, đồng ý ngoan ngoãn đi học.

Thuận Vu Tức lúc trước tìm kiếm trường học cho nó, cuối cùng lựa chọn một khu trường học phi thường nổi danh, trường học tư nhân này được xưng là giáo dục cao cấp. Vào trường học này chẳng khác nào có thể tiến vào học phủ quốc gia tối cao, bạn cùng trường khoả trước lý lịch một mảnh ánh vàng rực rỡ, không biết bao nhiêu người cầm tiền đưa con mình vào.

Nếu là con mình, Thuận Vu Tức đương nhiên muốn nó được tốt nhất, trực tiếp ghi danh cho nó.

Chính là, Quách Tiền vào trường học không được mấy ngày, về nhà bắt đầu rầu rĩ không vui. Quách Nhung còn tưởng rằng nó quen tự do, vừa đi trường học còn chưa quen đâu.

“Làm sao vậy, đi học thực khó chịu đúng không?” Quách Nhung ôm vai con trai uống bia, tán gẫu với nó.

Quách Tiền biểu tình thâm trầm bụng một ly Coca lên uống một ngụm: “Con không thích trường học này.”

Quách Nhung: “không phải lại gây sự sao, trước kia mẹ cũng không thích đi học, nhưng không thích vẫn phải đi.”

Quách Tiền: “.”

Qua không đến mấy ngày, Thuận Vu Tức nhận được điện thoại của trường học, nhập học chỉ mấy ngày chủ nhiệm lớp của bạn nhỏ Quách Tiền muốn gặp phụ huynh. Bởi vì công việc nhập học đều là Thuận Vu Tức xử lý, số điện thoại của phụ huynh đương nhiên cũng là của hắn, thuộc về nhóm cha học sinh.

Hôm nay vừa lúc Thuận Vu Tức mặc nữ trang, nghe trong điện thoại giáo viên ngữ khí nghiêm túc, hắn cũng không nghĩ đến thay quần áo, trực tiếp cầm túi liền đi.

“Thầy giáo, Tiền Tiền nhà tôi làm sao vậy?” Thuận Vu Tức ngồi ở trước mặt giáo viên, lời kéo Quách Tiền đứng một bên, bảo nó cũng ngồi xuống.

Chủ nhiệm lớp lần chờ nhìn mặt và tóc dài của nữ nhân, trong nháy mắt biểu tình trống rỗng, hoài nghi mình nghe thấy giọng nam là giả, hỏi: “Đây là mẹ của bạn Quách Tiền?”

Advertisement / Quảng cáo

Thuận Vu Tức thấy nhiều không trách, trả lời: “không, tôi là cha.”

Chủ nhiệm lớp lâm vào trầm mặc càng dài lâu, nhìn Thuận Vu Tức càng thêm phức tạp, thật lâu mới nói: “Là thế này, bạn Quách Tiền có chút vấn đề. Trường học chúng tôi có đồng phục xuân hạ thu đông bốn mùa, nam sinh thống nhất mặc quần, nữ sinh thống nhất mặc váy, nhưng bạn Quách Tiền nói nam sinh cũng nên có quyền lựa chọn mặc váy, yêu cầu chúng tôi cho bạn ấy một bộ đồng phục nữ sinh. Loại chuyện này, trường học chúng tôi chưa bao giờ có tiền lệ, nam sinh nữ sinh vốn dĩ khác biệt, sao có thể mặc loạn quần áo, như thế sao thành thể thống.”

Ông ta nhìn nhìn Thuận Vu Tức già dặn nữ trang, nuốt lời còn lại vào. Trước khi Thuận Vu Tức đến, ông ta chuẩn bị rất nhiều về phương pháp giáo dục trẻ em, nhưng nhìn thấy phụ huynh này ông ta mới hiểu được, đứa bé sơ dĩ nghĩ như vậy chính là do phụ huynh dạy hư.

Thuận Vu Tức cũng không nghĩ tới là việc này, hắn có chút kinh ngạc nhìn Quách Tiền, bỗng nhiên cười cười hỏi thầy giáo: “Con trai không thể mặc váy sao?”

Chủ nhiệm lớp thất sự không nhìn nổi, không tán đồng nói với hắn: “Phụ huynh của Quách Tiền, chuyện này tôi nhất định phải nói, làm một phụ huynh anh hắn nên làm tấm gương đúng đắn cho trẻ con, con trai mặc quần áo con gái thì giống cái gì? Dù anh có yêu thích cá nhân, nếu có ảnh hưởng đến con trẻ, tôi cảm thấy anh cũng nên khắc chế, không thể để trẻ có thói quen không tốt.”

Quách Tiền nghe thấy tức giận, nháy xuống ghế nói: “Ông có tư cách gì nói ba tôi, không thể làm tấm gương đúng đắn cho trẻ con chính là giáo viên như ông!”

Thuận Vu Tức tươi cười trên mặt không thay đổi, hòa ái vỗ vỗ đầu nhỏ của Quách Tiền, đứng lên nháy mắt với chủ nhiệm lớp nói: “Việc này tôi hiểu, váy đồng phục thì không cần.”

Chủ nhiệm lớp lúc này mới miễn cưỡng lộ ra biểu tình vừa lòng, nhưng ông ta còn chưa nói gì, đã nghe Thuận Vu Tức tiếp tục cười nói: “Cái gì cũng không cần, con tôi sẽ không tiếp tục học ở chỗ này nữa.”

“Tiền Tiền, chúng ta đi, ba ba tìm cho con một trường học mà bé trai có thể mặc váy đồng phục.” Thuận Vu Tức dắt Quách Tiền tươi cười đầy mặt đi ra khỏi văn phòng, làm giáo viên trung niên đó sùng sốt, lắc đầu than dài: “Người trẻ tuổi bây giờ làm sao vậy! Truyền thống lễ nghĩa liêm sỉ cũng không biết!”

Quách Tiền vui vẻ, nhưng nó đi ra khỏi trường học, Thuận Vu Tức giống như cười chế nhạo nhìn nó, hỏi: “Con thật là bời vì muốn mặc váy đồng phục mới làm ra việc này?”

Quách Tiền chột dạ, cúi đầu lăm bằm, “Dù sao con không thích trường học này.”

Thuận Vu Tức đột nhiên cười ha ha, mặt tay ôm nó lên, “không sai, ba cũng không thích cái trường học này, giáo viên này của con miệng đầy lời rắm chó, đầu óc đều thối rữa, dù có thể dạy trẻ con tri thức, trẻ con cũng không được giáo dục nhân cách kiên toàn khỏe mạnh, chúng ta tìm trường học thích hợp hơn.”

Thuận Vu Tức nhân duyên thực rộng, không đến một thời gian quả nhiên tìm được trường học mới. Trường này có chút đặc thù, là một trường học thực nghiệm mới được mấy năm, so sánh với những trường học lâu đời dùng danh tiếng trưng tuyển học phú trù danh trong nước để tuyển sinh, cơ sở trường học thực nghiệm này càng chú trọng giáo dục đặc sắc, dạy theo tài năng, càng nguyên ý để học sinh được nhiều tự do, bồi dưỡng bọn họ hứng thú yêu thích rộng khắp.

Đề Thuận Vu Tức yên tâm chính là hiệu trưởng trường thực nghiệm này là một vị học trưởng của hắn, còn thực trẻ, nhưng có lý lịch huy hoàng và bối cảnh thâm hậu, là một nhân vật phong vân làm người khác kính nể. Lại vừa thấy giáo viên trường này, hắn quyết đoán đưa Quách Tiền vào đây.

Như vậy có vấn đề, trường này không phải muốn vào là có thể vào, người ta tuyển học sinh rất ít, trên thế giới cũng không chỉ có mình Thuận Vu Tức thông minh, không ít phụ huynh có phương pháp lại yêu thương con cái đều nguyện ý đưa con vào trường học có bầu không khí này để bồi dưỡng, không có cách nào, Thuận Vu Tức chỉ có thể tới chỗ học trưởng cũ này đi cửa sau.

Hai người đã lâu không gặp, nói chuyện phiếm với nhau, Thuận Vu Tức nói việc này, hỏi học trưởng: “Nam sinh trường này có thể mặc váy đồng phục không?”

Hiệu trưởng trẻ tuổi cười đến khúc mắt lộ ra nếp nhăn, “Trường học chúng tôi từ trước chưa có nam sinh nào nói muốn mặc váy đồng phục, bất quá tôi cảm thấy ý tưởng này của con cậu rất thú vị, về sau lúc đặt mua đồng phục tôi sẽ cho học sinh quyền tự do lựa chọn hình dạng và cấu tạo của đồng phục, con trai có thể chọn váy đồng phục, con gái cũng có thể chọn quần đồng phục.”

Thuận Vu Tức về nhà, nói yêu cầu nhập học với Quách Tiền, nó cần phải qua hai lần thi, một lần thi viết, một lần phỏng vấn, thông qua mới có thể nhập học.

“Con trai, có tin tưởng thi được hay không?”

“Đương nhiên là có!” Quách Tiền bị khơi dậy ý chí chiến đấu, không chịu thua nói.

Nó rất là khắc khổ mà chuẩn bị một phen, sau đó mới đi thi. Ngày đó Quách Nhung và Thuận Vu Tức cũng đi xem con mình thi. Nội dung không quá giống Quách Nhung tưởng tượng, không có tình huống ngồi đó làm bài thi, giáo viên và hiệu trưởng trực tiếp đưa Quách Tiền tới trước một cái máy tính, cho hắn chơi một trò chơi.

Quách Nhung: “Đây là trường học gì? Như vậy sao?” Nàng nhìn trong chốc lát mới nhìn ra chút môn đạo, tuy rằng là trò chơi, nhưng tựa hồ là một trò chơi chứa vô số tri thức, trạm kiểm soát thú vị, bao gồm nội dung các khoa, các môn.

Thuận Vu Tức nhẹ giọng giải thích với nàng: “Đây là dùng để kiểm tra đo lường trí thức và sở thích của con, còn có thí nghiệm tư duy nhanh nhẹn văn vấn, về sau dạy học, các giáo viên sẽ tham khảo những tình huống này để giảng dạy.”

Cuộc thi đầu kết thúc, Quách Tiền còn có vẻ chưa đã thèm, cuộc thi thứ hai là ở sân vận động.

Advertisement / Quảng cáo

một đám học sinh nhìn qua cũng không khác Quách Tiền đang ở đó, có một đứa bé cầm vợt cầu lông nhảy nhót.

“Đến đây đi, bạn Quách Tiền, cuộc thi thứ hai chúng ta chia làm vài phần nhỏ, thứ nhất là đánh cầu lông.” Hiệu trưởng treo cái còi trên cổ nói.

Thứ hai là chạy bộ, trừ giáo viên tính giờ, còn có một bác sĩ mặc áo blouse trắng ngồi ở đó ghi chép cái gì.

Thứ ba là hái rau dưa. Đúng, phía sau nhà ăn của trường học có khu đất trồng rau, trồng không ít rau dưa, a di trong phòng bếp vác cái rổ ở đó chờ bọn họ.

“A di sẽ dạy con cần hái loại rau dưa nào, chờ lát nữa tính toán lại, ở trong quá trình này, con phải cùng a đi so một lần ai hái nhiều hơn, nhưng ngàn vạn nhớ kỹ, không thể dẫm hỏng rau dưa, cũng không thể hái rau dưa hỏng, nếu không sẽ trừ điểm.” Hiệu trưởng cho Quách Tiền một cái rổ nhỏ, “Đến đây đi, bắt đầu!”

Quách Nhung nhìn hứng thú bùng bùng, Thuận Vu Tức lại nhẹ giọng giải thích với nàng: “Thí nghiệm tình huống thân thể và tính cách. Học trưởng này của tôi từ trước đã được coi là thiên tài, thích hợp dạy tiểu thiên tài nhất, cô yên tâm.”

Giữa trưa bọn họ còn ở trường học ăn một bữa, ăn những rau dưa trái cây Quách Tiền hái đó. Trước khi đi, hiệu trưởng nói với Thuận Vu Tức và Quách Nhung: “Ngày mai nhớ đưa con đi học, váy đồng phục đã chuẩn bị tốt cho con.”

Hiệu trưởng quả nhiên đã phát thông báo cho toàn bộ học sinh, về sau đồng phục không phân biệt nam nữ, có thể tự do lựa chọn.

Quách Tiền nhập học xong, phát hiện hai mươi học sinh cùng lớp mình, mười nữ sinh có tám người đều thay đồng phục nam sinh là quần cộc đến đầu gối, mà trừ Quách Tiền, còn có hai bé trai mặc váy đồng phục nữ sinh, trong đó một bạn còn được mẹ thay hai cái bím tóc, vô cùng đáng yêu.

Từ đây, Quách Tiền bắt đầu chính thức trở thành truyền kỳ trong trường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 117: Ban ngày ban mặt cướp người, thế này còn chịu nổi sao?

Quách Nhung nghỉ cuối tuần cũng thích ngắm mình ở phòng làm việc, bởi vì phòng làm việc máy tính không chỉ nhanh hơn cửa hàng internet còn miễn phí, hơn nữa cung cấp đồ uống đồ ăn vặt, cho nên nàng chính là nhân viên ‘tăng ca’ dài nhất, số lần nhiều nhất trong phòng làm việc.

Thuần Vu Túc quản lý tương đối tùy ý, chỉ cần hoàn thành công tác mỗi ngày, bọn họ tùy ý làm gì cũng được, vì thế các đồng sự khác mỗi ngày vây quanh nhìn lão Quách kiểm thêm thu nhập.

“Thành phố lớn chỉ tiêu nhiều như vậy, một cây kem còn đắt gấp ba lần chỗ chúng tôi ở lúc trước, tiền tiết kiệm được đã tiêu gần hết rồi, không kiểm thêm thì sống thế nào!” Quách Nhung cảm khái cuộc sống gian khổ, tiếp tục làm công việc lúc trước——bồi chơi trò chơi.

không thể không nói Quách Nhung tuy rằng sống qua ngày nhón nháo, đều là đối phó, nhưng thái độ công tác vẫn thực không tồi, các đồng sự vây xem nàng dẫn những ‘lão bản’ trên mạng chơi trò chơi, sôi nổi kinh ngạc đến ngây người, kinh hô: “Thanh âm đầm mỹ này! bảo hộ trí kỷ này! phục vụ chu đáo này! Là lão Quách lưu manh ngày thường chúng ta quen biết sao? Quả thực chính là một người khác!”

Quách Nhung cười thần bí với các đồng sự không tiết tháo đó: “Các lão bản, nếu không thử một phen? Đồng sự có giá hữu nghị, một giờ một trăm đồng, bảo đảm các cậu chơi đến thư thái, chơi đến thả lỏng.”

Mắt kính: “Tôi tôi tôi! Để tôi tôi thử trước cho mọi người!”

Chơi một giờ xong, mắt kính vô ngữ cứng họng, ánh mắt hần ai oán mà nhìn Quách Nhung không có đáng từ tở, như một ông chú suy sút, “Vừa rồi một giờ này thiếu chút nữa tôi quên mất chi gái nhỏ ngọt ngào dẫn tôi là lão Quách, thậm chí đã vì nàng ôn nhu nhắc nhở và trí kỷ chiều cõ mà luán hãm một trái tim thiếu nam.” Đương nhiên là một vở diễn, nhìn thấy Quách Nhung, mộng đẹp liền tan biến.

Áo ô vuông: “Cho nên nói internet là phi thường đáng sợ, đừng tưởng rằng thanh âm ngọt ngào bên kia chính là một em gái ngây thơ mất to mặc váy hồng, cũng có khả năng là nữ lưu manh moi chân như lão Quách, thậm chí còn có khả năng là đàn ông.”

Advertisement / Quảng cáo

Mắt kính: “không, tôi muốn đi tìm chị gái nhỏ khác bồi chơi, chỉ cần không quen biết người thật, mộng đẹp sẽ không rách nát.”

Quách Nhung: “Xìu, nhìn xem tôi có đáng đánh giá năm sao không, cậu cho rằng chị gái nhỏ bồi chơi nào có năng lực như tôi, có thể làm các lão bản như tấm mình trong gió xuân à.”

Nàng vừa nói chuyện phiếm cùng các đồng sự, tay còn không ngừng, đang mang theo lão bản trong trò chơi qua sông. Lão bản này nói năng cợt nhả hết bài này đến bài khác, kỹ thuật lại tối nát, mắt thấy một chuyện qua sông đơn giản như vậy còn suyt lăm lăm chết đuối, Quách Nhung mắt tròn trắng mắt: “DM cái đồ ngốc bức, chỉ ở đó bức bức, người đã sắp chết đuối, chết đi rồi chờ lát nữa lại bắt lão nương đi cứu!”

Mắng xong nàng chuyển mạch, một giây đồng hồ đã biến thành em gái ôn nhu, nhắc nhở: “Lão bản, sông này rất nguy hiểm, anh phải cẩn thận nha, bị cuốn vào thì làm thế nào nha, tới, anh kéo tay của em, em đưa anh qua a ~ đừng sợ, đừng sợ chỗ em có túi đường khí, anh gõ vào hít một ngụm là có thể qua được bờ bên kia.”

Các đồng sự: Lão quách này kỹ thuật biến âm thật là nhất tuyệt, đối thái độ quá thần tốc, thật làm người ta không kịp phản ứng, nghe đến sắp phản liệt.

một đám người đã quen thuộc, với lão Quách, tất cả mọi người đều trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, coi nàng là lão bản nương. Nàng và lão đại đều gọi bạn nhỏ Tiền Tiền là con, bạn nhỏ Tiền Tiền gọi hai người một là mẹ, một là ba, lão đại còn thường xuyên phụ trách đi đón đứa bé, hai người ngẫu nhiên cùng đi tham gia họp họ huynh gì đó, vậy còn không rõ ràng?

Như mắt kính nói, hai người đó nếu không có gian tình, tự hần sẽ nuốt sống mắt kính.

Quách Nhung cũng đã từng giải thích việc này, nàng nói cho các đồng sự, mình và lão đại Thuần Vu Túc chỉ có tình chị em, nhưng tất cả mọi người đều không tin, cũng chỉ có thể mặc kệ.

Quách Nhung không có gì ảnh hưởng, Thuần Vu Túc bên kia lại có phiền toái nhỏ. Cha hần gọi hần về, trực tiếp hỏi: “Sao ta nghe nói gần đây con có đứa con trai? Là con ruột của con sao?”

Thuần Vu Túc mỗi lần đi gặp cha đều là nữ trang, ban đầu cha hần tức đến nhất Phật xuất thế nhị Phật thẳng thiên, sau đó liền nhắm mắt làm ngơ.

Thuần Vu Túc: “không phải con ruột.”

hần ba cả giận nói: “không phải con ruột, con giúp người khác nuôi cái gì?!”

Thuần Vu Túc không nhanh không chậm: “Tôi lại không giống như ngài chỉ coi trọng huyết mạch, là cảm thấy đứa bé đó không tồi.”

Cha hần có tâm uy hiếp hần, nhưng hiện giờ cánh đã cứng, chỉ vào hần nửa ngày nói không nên lời, cuối cùng nói: “Ta sẽ không để nữ nhân đó vào cửa nhà Thuần Vu chúng ta!”

Thuần Vu Túc: “Tôi thấy ngài nghĩ quá nhiều, người ta căn bản là không muốn vào cửa nhà Thuần Vu, lại không phải có ngại vị hoàng đế để kế thừa, ngài nghĩ người ta muốn sao?”

Chộc tức xung cha đề, Thuần Vu Túc đi đón con nuôi. Hôm nay là sinh nhật Quách Tiền, bọn họ đã hẹn người một nhà đi ra ngoài ăn một bữa cơm, hần đi trước đón con, lại vội đi công ty đón mẹ nó đang trầm mê ‘công tác’.

Có đôi khi ngẫm lại, hần cũng cảm thấy tình huống này hình như có chút kì quái, nhưng không thể hiểu được lại biến thành người một nhà ở chung thế này, hần không cảm thấy bài xích nên cũng cứ thuận theo tự nhiên.

Quách Tiền trong thời gian này đã thích cảm giác đi học, mỗi ngày ở trường học làm các loại tổ nhóm, cái gì tổ công lược trò chơi, cái gì tổ thiết kế trang phục phối hợp kiểu tóc, cái gì tổ cầu lông trên nước vân vân, hiện tại trừ trò chơi, tiêu từ này yêu thích càng rộng khắp, còn nhỏ tuổi cũng không biết đâu ra nhiều tình lực như vậy, cả đám bạn cùng lớp đều thích đi theo nó làm bậy, mấy lớp khác cũng có xu hướng bị nó lôi kéo theo. Học trường của Thuần Vu Túc luôn giao lưu với hần về chuyện của đứa nhỏ Quách Tiền này.

“Phi thường tru tử, là đứa bé có ý tưởng rất thú vị.” Học trường đó nói như vậy.

Thuần Vu Túc từng nghĩ đứa nhỏ này thông minh như vậy, lớn lên lại đẹp, phỏng chừng cha ruột cũng không phải người thường, nhưng Quách Nhung có một lần cùng hần uống rượu nói chuyện phiếm, nói không nhớ rõ cha đứa bé là ai. Lời này Thuần Vu Túc không quá tin, hần cảm thấy cha ruột Quách Tiền có thể là tên cận bã, cho nên Quách Nhung mới tránh không đáp.

hần ở cổng trường học chờ Quách Tiền đi ra, hoàn toàn không biết, tên cận bã trong tưởng tượng ở cách đó không xa, trên một chiếc trên xe, cùng nhìn về hướng cổng trường.

Lệ Dạ tổng tài tại đoàn Lệ Thị, sau mấy tháng bị bắt buộc cuốn vào thương chiến, rốt cuộc tìm được tin tức nữ chính và con trai. Thế giới lớn như vậy, muốn tìm hai người đương nhiên là rất khó, đặc biệt là dưới tình huống tên không đúng, cuối cùng vẫn là hần cho người tra từ phía nam phụ, mới xác định một đôi mẹ con là Quách Nhung và Quách Tiền.

Lệ Dạ trăm phần trăm xác định đó là nữ chính và con trai, nhưng hần không rõ nữ chính vì sao lại đổi tên, có dự cảm thật không tốt. Vì thế, hần không thể không từ bỏ một hợp đồng lớn, tạm thời thoát thân khỏi thương chiến, trực tiếp tới trường học này chờ con trai.

Advertisement / Quảng cáo

Vị bá đạo nhỏ ăn không nhớ đánh luôn nghĩ như vậy, hần cảm thấy thụ phục con trước, nữ chính đương nhiên sẽ suy xét vì con, nguyên ý trở lại bên hần. Con trai nguyên ý trở về với hần đương nhiên là tốt, không muốn thì hần cũng chỉ có thể đứng chút thủ đoạn đặc thù trước. Tinh thể nguy cấp, làm hần không tự giác thêm vài phần nóng nùng.

Quách Tiền từ cổng trường đi ra, nhìn xung quanh một chút, thấy Thuần Vu Túc, tươi cười rạng rỡ chạy tới ôm lấy đùi!

Lệ Dạ ngồi ở trong xe cũng thấy Quách Tiền. Con hần và bản thân hần lớn lên rất giống nhau, liếc mắt một cái là có thể nhận ra, bất quá, nữ nhân bên cạnh kia là ai?

Lệ Dạ không quen biết Thuần Vu Túc nữ trang. Bởi vì trong nguyên tác, hần chưa thấy Thuần Vu Túc nữ trang, mà thế giới này nam phụ Thuần Vu Túc ở trong ăn tượng của hần không có cảm giác tồn tại, hoàn toàn không đáng

kể, độ chú ý không cao. Kỹ xảo hoá trang cao siêu của Thuần Vu Tức ngay lúc này cũng phát huy tác dụng.

Lệ Dạ ý bảo tài xế lại xe qua, hẳn ngồi trên xe, hạ cửa sổ xuống.

“Quách Tiền?” Lệ Dạ gọi ra tên này cảm giác thực không thoải mái, con hân vi sao bị sửa lại thành cái tên tục khí như vậy?

Quách Tiền vừa quay đầu, thấy mặt Lệ Dạ, nó sùng sột, lập tức cảnh giác. Nam nhân này trông giống như nó, dựa theo nó phỏng đoán, rất có khả năng là cha ruột. Kỳ quái, cha ruột không phải đang ở trong tù sao, sao lại ra đây?

Lệ Dạ: “Ta là cha ruột con, ta tới đón con về.”

Quách Tiền trốn về phía sau Thuần Vu Tức, Thuần Vu Tức đứng ở trước mặt đứa bé, đánh giá Lệ Dạ, trong đầu ý niệm thứ nhất chính là: “Tôi cướp con!”

Lệ Dạ nhúm mày: “Cô là ai?”

Quách Tiền thò cái đầu ra, lớn tiếng nói: “Đây là mẹ tôi!”

Lệ Dạ sùng sột, mẹ Quách Tiền không phải là nữ chính Quách Quỳnh sao, cũng chính là người cải danh thành Quách Nhung? Nữ nhân này lại từ nơi nào nhảy ra?

“Cô là Quách Nhung?” hân cẩn thận hỏi. Lệ Dạ đã trải qua vài thế giới tan vỡ, thấy nhiều nữ chính ra bài không theo lẽ thường, biết rõ các nữ nhân này không phải nữ chủ nguyên tác, là một đám chuyện gì cũng có thể làm ra được, cho nên giờ phút này hân nhìn đến thấy nữ chính kia bề ngoài không giống ‘ Quách Nhung ’, cũng không dám kết luận ngay đến tốt cũng năng có đúng hay không, vạn nhất năng đi chinh dung, chinh thành bộ dáng càng xinh đẹp này.

Thuần Vu Tức nhìn Quách Tiền, nhìn thấy đôi mắt sắc của nó, tức khắc minh bạch. Tiểu gia hỏa này là cảnh giác với nam nhân trước mặt, không muốn hân ta gặp Quách Nhung. trên thực tế hân cũng cảm thấy rất kỳ quái, nếu dựa theo người nam nhân này nói, hân ta là cha ruột Quách Tiền, vậy hân là phải biết Quách Nhung mới đúng, nhưng vì sao hân ta hình như hoàn toàn xa lạ với bộ dáng của Quách Nhung?

thật là khả nghi.

Thuần Vu Tức cũng cảm thấy nam nhân trước mặt này không dễ ở chung, khí thế quá sắc bén, bá đạo, nếu để hân ta đi tìm Quách Nhung, Quách Nhung không nhất định có thể đối phó nổi.

Qua đủ loại suy xét, Thuần Vu Tức gât gât đầu, cam chịu thân phận ‘Quách Nhung’ này, muốn nhìn một chút đối phương sẽ có phản ứng gì.

Lệ Dạ nhần lại lựa gặt đầy lòng, cuối cùng hỏi ra câu: “cô đi Hàn Quốc?” Quả nhiên là đi chinh dung?

Thuần Vu Tức không biết tư duy hân ta nhảy tới chỗ nào, nhưng xác thật hân từng đi Hàn Quốc, đi bàn chuyện làm ăn. hân lại gât đầu.

Lệ Dạ: “.....” Nữ nhân này sao lại thế? không chỉ đổi tên còn chinh dung, chinh thành bộ dáng hoàn toàn bất đồng trước kia, chẳng lẽ là vì tránh hân?

hân đẩy cửa xe ra, giờ tay chuẩn bị kéo ‘Quách Nhung’, “Trở về với tôi.” Vron tay rồi đồng thời phát hiện không đúng. Quách Nhung cao như vậy sao? Hay là do giày cao gót?

hân cúi đầu nhìn chân ‘Quách Nhung’, còn Thuần Vu Tức thấy hân thế nhưng trực tiếp xông lên động tay động chân, nháy mắt khởi động hình thức gấp phải sắc lang biến thái, nhấc chân làm một cái lên gối, khiến cho Lệ Dạ rên một tiếng, trực tiếp bị đạp trở lại trong xe.

Lệ Dạ làm sao ngờ được người ta một câu không nói, trực tiếp đánh như vậy, hơn nữa lực đạo này cũng quá lớn, quả thực không giống một nữ nhân. hân bị đánh đến đầu văng mắt hoa, cũng bất chấp nghĩ hoặc lúc trước, trực tiếp thi triển kế hoạch của mình, nói với hai bảo tiêu bên trong xe: “Bắt lấy cô ta và đứa bé, mang về biệt thự cho ta.”

Advertisement / Quảng cáo

Làm bá tổng, bảo tiêu của Lệ Dạ rất chuyên nghiệp, phi thường lợi hại, trong đó một người tiến lên đánh Thuần Vu Tức hôn mê. Trước khi Thuần Vu Tức ngất xỉu đi cũng chưa kịp nói gì, trong lòng chỉ có miêu tả sinh động một chữ ‘Đéo’.

Quách Tiền tuy thông minh, nhưng rốt cuộc tuổi còn nhỏ, đột nhiên gặp được loại chuyện này, nó sùng sột, xoay người chạy vào cổng trường học, muốn tìm người hỗ trợ. Nhưng chân nó ngắn nhỏ chạy không xa, mới vừa há mồm kêu hai tiếng đã bị một gã to lớn che miệng mang lên xe.

Lệ Dạ bụm mặt, trong miệng tê tê hút khí, “đi.”

Xe nhanh chóng rời đi.

hân tính toán thực tốt, mẹ con Quách Nhung không có quan hệ thâm hậu, sẽ không có ai mất công tìm nằng, dù nam phụ đi tìm, hân làm cha ruột của đứa bé, cũng chiếm vị trí có lợi. Nhưng hân không nghĩ tới, mình chuẩn bị mang về làm ‘PLAY bá tổng tù sùng’ lại không phải nữ chính, mà là một nam phụ giả mạo nữ chính.

Hơn nữa, một màn Thuần Vu Tức và Quách Tiền bị người ta mạnh mẽ kéo lên xe đã bị người khác thấy được, không phải người qua đường lười lo chuyện bao đồng, vừa lúc là học trưởng của Thuần Vu Tức, cũng là hiệu trưởng của Quách Tiền.

Ban ngày ban mặt đoạt người, còn thật lợi hại?! hân nhìn từ xa không kịp ngăn cản, chỉ có thể ghi nhớ biển số xe, sau đó nhanh chóng gọi điện thoại tìm quan hệ đi cứu người.

Vì thế Lệ Dạ chân trước đưa hai người một lớn một nhỏ đến biệt thự của mình, sau lưng cảnh sát đã tìm tới cửa.

Lệ Dạ tổng tài Lệ thị, bởi vì phạm tội giam cầm phi pháp, tạm thời bị bắt giữ.

Ban đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cưng Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 118: Đúng, tôi muốn cô yêu tôi

Lệ Dạ không bị giữ mấy ngày đã được ra, bởi vì hành vi giam giữ phi pháp của hân không nghiêm trọng đến mức độ cấu thành tội danh, đầu tiên là người bị hại không bị thương, tiếp theo thời gian bị bắt cóc ngắn, hơn nữa Lệ Dạ và một người bị hại trong đó có quan hệ cha con huyết thống, cuối cùng các luật sư của hân vận động một lần, hân đã được thả ra ngoài.

Tuy cũng không chịu tội bao lớn, nhưng xác thật là lần đầu tiên Lệ Dạ gặp loại chuyện này, cả người thiếu chút nữa tức điên —— cũng không biết là bởi vì bị bắt giam mới tức giận, hay là vì mình nhận sai nam phụ thành nữ chủ mà tức giận, thế nhưng hân phạm vào lỗi như vậy!

Đúng vậy, lúc cảnh sát đến, Thuần Vu Tức tỉnh lại, Lệ Dạ lúc này mới phát hiện nữ nhân xinh đẹp trước mắt cũng không phải Quách Nhung đã chinh dung, mà là nam nhân, còn là nam phụ hân cảm thấy không đáng giá nhấc tới.

“Vi sao anh lại nhận là Quách Nhung! Nếu anh không nói anh là Quách Nhung, sao tôi có thể bắt anh về.”

Thuần Vu Tức nhìn Lệ Dạ một lời khô mà nói hết, cảm thấy người này khả năng đầu óc có bệnh, hân không quá muốn nói chuyện với tiểu nằng trí tuệ, nhưng vẫn bảo trì tu dưỡng của mình, nói cho hân ta: “Đù là Quách Nhung, anh cũng không thể mạnh mẽ trời đi, hiểu chưa, loại hành vi này là phạm pháp.”

“Nghe nói anh là tổng tài Lệ thị, ý thức pháp luật đậm bạc như vậy, thực làm người ta hoài nghi công ty của anh có phải có chuyện trốn thuế lậu thuế gì không.”

Lệ Dạ: “Tôi không muốn nghe anh nói cái này, dù anh giấu hai mẹ con bọn họ đi cũng vô dụng, bọn họ chú định sẽ trở lại bên tôi.”

Thuần Vu Tức cảm thấy mình có vẻ hơi hiểu ra vì sao Quách Nhung một mình mang theo đứa bé sinh sống ở bên ngoài.

Đối với loại nam nhân nghe không hiểu tiếng người, giống như sống ở một thế giới khác này, Thuần Vu Tức không có thái độ tốt gì, nghe vậy lạnh mặt trực tiếp đi rồi. Chỉ cần Quách Nhung và Quách Tiền không muốn, hân tuyệt sẽ không để nam nhân này miễn cưỡng bọn họ.

Advertisement / Quảng cáo

Lệ Dạ tuy rằng được thả ra, nhưng chuyện này mang đến ảnh hưởng còn xa chưa kết thúc.

Chuyện Lệ Dạ tổng tài Lệ thị bị giam cầm phi pháp mà bị bắt không biết bị ai thọc ra, trở thành tin tức nóng hổi, video hân mang theo báo tiêu mạnh mẽ lôi người lên xe truyền lan khắp nơi trên mạng —— video là hiệu trường của Quách Tiền lấy ra, công trường học bọn họ có lắp camera theo dõi. Còn chuyện phát video ra chính là chủ ý của Thuận Vu Tức.

Đại lão nữ trang tuy rằng là người tốt thiện lương, nhưng mới khi chọc giận hân, hậu quả cũng thực nghiêm trọng. Loại chuyện hâm nóng trên Internet này, dưới tay hân có một bộ phận nhân viên hàng năm lăn lộn trên internet, cả đám đều xoa tay hâm hề, thế phải bội đen tưởng Lệ Dạ.

Đánh nhẽ việc này cũng không bốc nhanh như vậy, là weibo chính thức của Tập đoàn Ngụy Thị mở rộng chuyện này thêm một bước. Mọi người đều biết, sản nghiệp trò chơi của Ngụy thị là lớn nhất trong nước, hơn nữa bọn họ có danh tiếng, với lần này phe đối đầu gây ra gièm pha, bọn họ vui vẻ mà thêm một mối lửa —— đúng thời điểm lại làm rút thăm trúng thưởng.

Người khác rút thăm trúng thưởng tặng đồ ăn vặt, trang sức, đồ trang điểm, nhiều nhất tặng di động, các sản phẩm điện tử, bọn họ thì tốt rồi, tặng nhà tặng xe. Mọi người nhìn nguyên nhân bọn họ rút thăm trúng thưởng hoành tráng, a, bởi vì đối thủ làm chuyện không ra gì đưa mình vào cục cảnh sát, hợp đồng lớn ẻm đẹp tặng cho bọn họ kìa, vì tò về cảm kích đối thủ, ngày Lệ Dạ được nộp tiền bảo lãnh đi ra, bọn họ làm rút thăm trúng thưởng này, an bài rõ ràng thanh danh của tổng tài Lệ Dạ trong quảng đại dân chúng.

Lệ Dạ sao có thể chịu đựng thanh danh mình thối thành như vậy, đi ra liền tại chỗ liên lạc cất bỏ tin tức về mình. Nhưng mà việc này còn chưa xong, công ty lại có chuyện nữa.

Đầu tiên bởi vì hân tự tiện bỏ bê công tác, làm cho bọn họ tổn thất một hợp đồng đặt hàng lớn và một đối tác vô cùng tốt, sau đó bởi vì hành vi của hân tạo thành ảnh hưởng xấu càng lúc càng lớn, làm cho giá cổ phiếu công ty bọn họ bị giảm mạnh, công ty rốt cuộc không phải của mình hân, ở trên tổng tài còn có một hội đồng quản trị, tuy rằng chủ tịch là cha Lệ Dạ, cũng không thể chịu nổi con trai làm vậy như vậy.

Hội đồng quản trị mở họp thương thảo biểu quyết xong, bài miễn chức vị tổng tài của Lệ Dạ, hạ hân xuống công ty con làm giám đốc. không giống Ngụy Tiểu tổng tài tập đoàn Ngụy Thị là chủ động chạy tới bộ phận trò chơi làm tổng giám đốc, Lệ Dạ hân là bị ghe lạnh an bài vào vị trí.

Lệ Dạ không thể chịu đựng nhất chính là quyền lợi và địa vị thuộc về mình bị người ta cướp đi, ở rất nhiều thế giới, hân đều là nam nhân tập hợp khí vận vào một thân, làm bất kì chuyện gì đều sẽ thành công, còn hiện giờ sụp đổ một lần lại một lần, làm hân cơ hồ sắp tới mức điên cuồng.

hân không thể thay đổi mình giống như hệ thống nói mà đi ép đa cầu toàn, tính cách bá đạo không cho phép người khác ngổ nghịch mình đã thâm nhập vào linh hồn, đi theo hân qua vô số thế giới, quá nhiều khi vận thế giới làm hân càng thêm tự đại, mà không gian chủ một sớm hồng mắt không thể làm hân thay đổi, ngược lại bức cho tính cách hân ngày càng táo bạo.

không thể tiếp tục như vậy. Lệ Dạ nghĩ, ta không thể làm gì nữ chính, chẳng lẽ còn không thể giết nam phụ vương bạn sao?

Tuy rằng có ý niệm này, đồng thời hân nhện không được nhớ tới thế giới trước, cảm giác được dưới háng lạnh đi.

không, chuyện đồng dạng sẽ không phát sinh lại, nữ chính này cũng không phải nữ chính thế giới trước. Hơn nữa lúc này nếu hân muốn động thủ, sẽ lựa chọn phương thức càng kín đáo hơn, không để ai phát hiện ra hân làm, hân cũng sẽ không sợ ý giông thế giới trước. Từ việc đối phó nam nhị xen vào việc người khác, hân cũng nên nghĩ phương pháp khác đưa hai mẹ con về bên mình mới được.

Lần trước là hân chưa điều tra rõ chi tiết đối phương, tùy tiện động thủ, mới có thể rơi vào kết cục như thế.

Nhận giáo huấn xong, Lệ Dạ cho người đi tra xét cẩn thận chi tiết về Thuận Vu Tức và Quách Nhung, Quách Tiền. Ảnh chụp và tư liệu tới tay, Lệ Dạ nhìn ảnh Quách Nhung mặt vô biểu tình.

Ở trong ấn tượng của hân, nữ chính này là tiểu bạch thủ nhu nhược, thực dễ dàng bị dọa, cũng coi như xứng với nhu nhược đáng yêu. Nhưng hiện tại trên ảnh chụp, dù chưa giáp mặt nói chuyện, hân cũng biết đây tuyệt đối không phải nữ nhân nhu nhược kia. một đầu tóc vàng rơm còn chưa tính, xăm cánh tay là cái quý gì? Nữ nhân của hân sao có thể trở nên chẳng ra gì như vậy, cả con của hân cũng bị dạy hư.

Lệ Dạ sốt ruột lật xem tư liệu, phát hiện năng làm bởi chơi ở trong trò chơi, cuộc sống lúc trước cũng không phải thực tốt. Nhìn đến chỗ này, hân rốt cuộc cười. Thực may, nữ nhân này xem ra là kẻ yêu tiền, nếu như thế thì dễ nói rồi, hân không thiếu nhất chính là tiền.

Quách Nhung nhận được một cuộc điện thoại, vốn dĩ năng không định nghe, nhưng di động vang không ngừng, rất có ý tứ năng không tiếp thì vẫn kêu mãi, nàng chỉ có thể không kiên nhẫn mà nhận cuộc gọi, “Chuyện phát nhanh đặt ở dưới lầu là được.”

Lệ Dạ: “Tôi không phải chuyện phát nhanh, tôi muốn nói chuyện làm ăn với cô, cô muốn rất nhiều tiền sao?”

Quách Nhung đôi mắt đang nhìn nhân vật trò chơi trên màn hình, nghe thế tức khắc hiểu ngay, vội vàng nói: “không làm đầu tư cũng không mua nhà, anh tìm làm người.”

Sau đó treo. thật là, đầu năm nay làm đầy mạnh tiêu thụ thật là đủ các thể loại, trăm phương nghìn kế quấy rầy người khác, không ai có thể quán sao.

Lệ Dạ: “.....”

hân nhìn chằm chằm điện thoại bị treo, nhẫn nại một chút lại gọi tới. Vì tránh cho lần này lại bị trực tiếp cất, hân mở miệng liền nói: “Tôi là Lệ Dạ, cha ruột của Quách Tiền.”

Quách Nhung: “A là anh a, anh ra khỏi cục cảnh sát rồi?”

Advertisement / Quảng cáo

Lệ Dạ cái trán dật dật, ngắt lời nàng: “Nghe đây, tôi có thể cho cô tiền.”

Quách Nhung: “anh chờ trước đã.”

Lệ Dạ không biết nàng muốn làm gì, chỉ nghe bên đối diện phát ra tiếng con chuột và bàn phím lộc cộc, đợi một hồi lâu không nghe thấy nàng nói chuyện, nhện không được hỏi: “cô còn muốn tôi chờ bao lâu?”

Quách Nhung không kiên nhẫn: “Chờ tôi đánh xong trận này.”

thật vất vả chờ nàng đánh xong. Lệ Dạ lại nghe thấy tiếng ghé dựa bị đẩy ra sau, tiếp theo là tiếng người đi lại lạch cạch lạch cạch và tiếng đập cửa, điện thoại bên kia thực nhanh truyền đến thanh âm Quách Nhung và một người khác nói chuyện. Quách Nhung nói: “Lão bản, đồ thiếu năng trí tuệ mấy ngày hôm trước anh nói với tôi đã gọi điện thoại cho tôi. Làm sao bây giờ, anh thay tôi nghe đi, hân còn nói sẽ cho tôi tiền đó, tôi sợ lát nữa hân nói số lượng quá lớn, tôi không cảm giữ được liền đáp ứng. Vậy anh tới nói với hân.”

Thanh âm Thuận Vu Tức cũng vang lên, hân nói vào điện thoại, “Này, mời anh không cần gọi điện thoại tới nữa, vậy nhẽ.”

Điện thoại bị treo.

Lệ Dạ giờ tay lên quầy điện thoại. Sau đó hân đen mặt đứng lên, nói với bí thư bên cạnh: “đi lấy cái di động mới cho tôi.”

hân cầm di động mới, trực tiếp đến dưới lầu công ty Quách Nhung ôm cây đợi thỏ. Từ biểu hiện của Quách Nhung trong điện thoại mà nói, đây xác thật là nữ nhân thấp kém yêu tiền, chỉ cần có thể thỏa mãn nàng, khả năng là dễ hơn vẫn nghĩ, nhưng tiền đề là không có Thuận Vu Tức ở một bên quấy phá.

Đợi một lần là đợi đến buổi trưa, Lệ Dạ mấy lần sắp chờ không nổi, thiếu chút nữa phải tay bỏ đi, nhưng cuối cùng vẫn cứ lựa chọn nhẫn nại. Rốt cuộc, hân thấy Quách Nhung, không chỉ có Quách Nhung, còn có Quách Tiền đeo cặp sách. Hai mẹ con đi cùng một chỗ, bên cạnh cũng không có Thuận Vu Tức.

Lệ Dạ cho người khách khách khí khi mời các nàng vào một nhà hàng đối diện công ty Quách Nhung, hân mặc tây trang ngồi ở phòng ngăn, nhìn thật ra soái khí bức người, nhưng Quách Tiền vừa đến liền rất khẩn trương che Quách Nhung ở phía sau.

“Mẹ cẩn thận, người này là kẻ phạm tội đáng sợ!”

Lệ Dạ nhìn con, nói với Quách Nhung: “Hôm nay tôi muốn nói chuyện từ tể với cô. Quách Nhung, trước đây tên là Quách Quỳnh, lúc trước nhân lúc tôi uống say, cô trở thành người phụ nữ của tôi, lại trộm sinh con tôi ra, mấy năm nay tôi không biết đến hai mẹ con, hiện đã biết thì tôi muốn đón hai người về nhà cùng chung sống.”

Quách Nhung thế mới biết hóa ra đời trước có con thế nào. Nhưng có chuyện năng không rõ, “Tôi nói đại ca, cái gì mà nhân lúc anh uống say trở thành người phụ nữ của anh? Chẳng lẽ không phải anh uống say cưỡng gian người khác còn hợp lý hơn sao?”

Lệ Dạ: “Tôi không tới truy cứu chuyện trước kia với cô.” hân nâng tay, sai bí thư phía sau lấy ra rất nhiều văn kiện.

“Đây là hợp đồng tôi định ra, chỉ cần cô nguyên ý mang theo con trở lại bên tôi, mỗi năm tôi sẽ cho cô năm ngàn vạn.”

Ánh mắt Quách Nhung nhìn hần tức khác không giống bình thường, đây chẳng lẽ chính là đồ ngốc nghếch làm tiền?

“anh..... đầu óc không có vấn đề gì?”

Lệ Dạ tự tin cười, đẩy hợp đồng đến trước mặt nàng.

Quách Nhung: “Tôi xem không hiểu thứ này, nhưng tôi biết hợp đồng này là văn kiện không thể kí loạn, chờ tôi cảm về cho cha nuôi của con trai nhìn xem, thuận tiện tôi và con phải thảo luận một chút rồi mới trả lời.”

“Đừng rồi, tư liệu về gia đình, tình huống thân thể và tài sản của anh đều gửi cho tôi một bản, tôi trở về nghiên cứu một chút. hiện tại anh hẳn là không có vợ? Có con khác không? Nếu anh xảy ra chuyện gì, có phải tài sản có thể toàn bộ thuộc về con tôi hay không? anh tính một chút nếu như vậy con tôi có thể được bao nhiêu tiền, tôi không giỏi tính toán, anh tính cho tôi trước đi.”

Quách Tiền: “Mẹ, con còn ở đây, mẹ nói những lời này có suy xét tâm tình của con sao?”

Quách Nhung: “Con muốn nói cái gì thì tự con nói đi, nhà chúng ta thực bình đẳng, mỗi người đều tự phát biểu ý kiến của mình có phải không?”

Quách Tiền nói với Lệ Dạ: “Chú thật sự rất có tiền sao? Chú có công ty game không? Ít nhất công ty game phải hơn của cha nuôi tôi, nếu không thì không bàn nữa.”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: “Con chỉ nghĩ công ty game, công ty khác không được sao, Lệ thị bọn họ không làm công ty game, con chọn lựa mấy cái có thể kiếm tiền đi.”

Quách Tiền đẩy mặt không vui: “Dù là công ty có thể kiếm tiền, không phải thứ con thích, con cũng không muốn thừa kế, con rất có nguyên tắc, mẹ coi con là những phú nhị đại không lý tưởng, không có gì theo đuổi sao.”

Quách Nhung: “Con có thể như vậy, chờ kiếm được tiền, lại đi đầu tư công ty game mới a, có đúng không?”

Hai mẹ con không coi ai ra gì bắt đầu phân chia tài sản của Lệ Dạ.

Lệ Dạ càng nghe càng nóng máu, hai mẹ con này quả nhiên tục khó dần nổi, hần cất đối thoại của hai người, nói với Quách Nhung: “có phải biết rõ ràng, tôi không chỉ muốn con, còn muốn cả cô.”

Quách Nhung ngạc nhiên, “Cái gì? Muốn tôi?” Còn tưởng rằng là án kiện về người thừa kế của hào môn, sao đột nhiên liền phát triển đến vấn đề tình cảm.

Lệ Dạ: “Đừng vậy, tôi muốn cô yêu tôi.”

Quách Nhung: “Oe.” thật là khó chịu nổi, báo án. hiện tại nặng thật sự tin lỗi bản nói, ngốc bức này tuyệt đối là đầu óc có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 119: Cô bạn, cô ổn chứ, còn nhớ tôi là nam hay nữ không

“Tôi muốn cô yêu tôi.” Lúc ấy chính là hần nói như vậy với tôi.” Quách Nhung nhai chân vịt, bộ dáng thực không chịu nổi nói với Thuận Vu Tức: “Trời ơi, lúc ấy tôi cho hần một biểu tình buồn nôn, hiện giờ nhớ đến còn cảm thấy có chút ghê tởm.”

“Đều là lão bản thô hảo, anh so với hần ta khá hơn nhiều, nhưng cha ruột của con tôi không phải anh! Nếu không bây giờ bệnh tâm thần kia cũng sẽ không quán lấy chúng tôi không bỏ.”

Thuần Vu Tức nghe nàng cầu nhau, trấn an rằng: “Tuy rằng Tiền Tiền không phải con ruột tôi, nhưng tôi cũng coi nó như con ruột, hai người yên tâm, tôi khẳng định sẽ đứng ở bên hai người.”

“Cảm tạ người anh em.” Quách Nhung nhắc một vai bia, rằng rằng một ngụm cần mở nắp chai, ừng ục ừng ục rót một nửa vào cốc có chân dài trong tay Thuận Vu Tức, còn lại nàng tự uống.

Thuần Vu Tức là một đại lão nữ trang tính xảo, uống rượu cần phải dùng ly rượu, cho dù uống bia cũng như thế.

Đêm khuya cuối tuần không cần tăng ca, con đã ngủ, chính là thời gian cho xã súc thả lỏng. Thuận Vu Tức nghỉ trong thời gian này Quách Nhung có áp lực lớn, riêng tôi khuyên nàng, làm một chút phụ đạo tâm lý, nghe nàng nói đến hơn nửa đêm

“Bất quá bây giờ hai người định thế nào? Lúc trước nghe cô tính toán, cũng không bài xích để Quách Tiền trở về.” Thuận Vu Tức hỏi.

Quách Nhung thở ngắn than dài, “Thôi bỏ đi, tiền tuy rằng tốt, nhưng mệnh càng quan trọng, tôi cảm thấy Lệ Dạ đầu óc như có chút vấn đề, ánh mắt hung hăng, bất mãn với tôi sắp rớt ra từ hốc mắt, ai không biết còn tưởng rằng tôi cường gian hần, bắt hần sinh đứa con trai cho tôi đó, đầu ra oán khí nặng như vậy.”

Advertisement / Quảng cáo

“anh cũng không phải không thấy, cái loại người này thật sự táo bạo, lần trước thiếu chút nữa còn muốn ngã giá với tôi, tôi yên tâm đưa con cho hần đi nơi đó sao? Thôi, nghèo thì nghèo đi, con tôi đồng ý theo tôi thì đi theo tôi, dù sao tôi cũng chưa từng để nó đối.” Quách Nhung uống có vẻ thần trí không rõ, giờ tay muốn ôm vai Thuận Vu Tức.

Thuần Vu Tức nhìn nàng găm chân vịt làm tay bần còn định đập lên người mình, nhanh chóng giữ cổ tay nàng, rút ra khăn giấy ướt lau lau cho nàng, lau khô mới thôi.

Quách Nhung nhìn nhìn móng vuốt của mình, bỗng nhiên hắc hắc hắc nó tự cười, chỉ vào Thuận Vu Tức: “cô nương ồ đồng! anh xem anh giống cô nương ồ đồng không!”

Thuần Vu Tức lấy đi động nà quay chụp, sau đó nhìn Quách Nhung say rượu liền tự do phát huy. Lão bản lòng dạ hiểm độc ác thú vị là tên hiệu nhân viên đặt cho hần.

Cuối cùng quay xong Quách Nhung uống say phát điên nói mê sảng, Thuận Vu Tức truyền phát tin video một lần, xem được một nửa, bên cạnh vang lên tiếng té ngã, Quách Nhung trực tiếp ngủ đổ xuống.

Thuần Vu Tức ngó nàng một cái, xem xong video, lúc này mới thu hồi đi động, bế người lên đi tới phòng ngủ. Bởi vì thời gian không còn sớm, Quách Tiền đã ngủ, động tác của Thuận Vu Tức thật sự nhẹ, rón ra rón rén.

Ai ngờ hần mới đi đến cửa phòng ngủ của Quách Nhung, cửa phòng ngủ của Quách Tiền bên cạnh mở ra, nó xoa đôi mắt đi ra, giống như chuẩn bị đi WC, ngẩng đầu nhìn thấy cha nuôi ôm mẹ ruột, nó thực bình tĩnh nói: “Các người lần lộn đến muộn như vậy mới ngủ a.”

Thuần Vu Tức cảm thấy con nuôi nói có chút kì quái. Quách Tiền lại xua xua tay với hần, “Các người tiếp tục đi, con đi WC rồi ngủ, con ngủ rất say, cái gì cũng không nghe thấy.”

Cũng chính là mấy ngày trước, bạn nhỏ Quách Tiền vẫn luôn là ngủ cùng Quách Nhung lại nói mình hiện đã lớn, xin ngủ riêng một mình. Còn luôn cố ý vô tình báo hần tôi bởi mẹ mình tâm sự. Thuận Vu Tức lúc trước còn không phản ứng lại, giờ phút này rốt cuộc hần tỉnh ngộ, đầu đưa của ranh con này suy nghĩ cái gì.

“Con đang suy nghĩ về vấn đề gì?” Thuận Vu Tức trong lòng ôm mẹ người ta, nói không chút nào chột dạ.

“Con cần cứ vào sự thật mà tiến hành suy đoán hợp lý.” Quách Tiền vừa thè lưỡi, liền chui vào trong WC.

Thuần Vu Tức nghĩ thầm, ranh con này suy nghĩ về vấn như vậy, cũng không sợ mẹ nó đánh cho, đến lúc đó hần sẽ không can ngăn.

Nhưng lúc lần lên trên lầu, lại nhìn không được ngủ, vì sao Quách Tiền và những gia hỏa trong công ty, đều coi hần và Quách Nhung thành một đôi, chẳng lẽ ngày thường hần có cái gì quá giới hạn làm người khác hiểu lầm? hần hỏi tương một chút ngày thường mình và Quách Nhung, Quách Tiền ở chung, che kín cái trán. Cái gì mà quá giới hạn, cái giới hạn đó cũng không biết đi đâu rồi.

Có lẽ nên báo tri một chút khoảng cách, hần nghĩ.

Ngày hôm sau, sáng sớm Quách Tiền và Quách Nhung gõ cửa nhà hân, Quách Tiền tự mình chạy đến bàn com ngồi, Quách Nhung càng không khách khí, trong tay còn cầm bút kẻ mắt, “Cứu mạng, mau cứu tôi, tôi tự kẻ mắt, đôi mắt thiếu chút nữa bị chọc mù, mau hỗ trợ khẩn cấp xử lý một chút!”

Thuần Vu Túc vừa thấy nặng kẻ mắt, vẻ giống như nhập ma, làm ra cái xem thường, đẩy nặng đến trước gương vẽ cho nàng. Xong rồi thấy Quách Nhung nhàn rồi không có việc đang cạy móng tay, lật sơn móng tay bên trên đến gỗ ghè lồi lõm, hân nhện không được kéo ngắn kéo, tìm ra hai bình sơn móng tay từ bên trong một ngăn tủ.

“cô không có việc gì cứ cạy móng tay làm gì, lần trước tôi sơn cho cô hình đẹp như vậy, mấy ngày đã bị cô cạy sạch.”

Quách Nhung đâm lên dép lê, mắt còn có chút móng lung buồn ngủ, vuốt tay ra để hân giúp sơn móng tay, “không phải còn vài hình hoa chưa thử sao, tôi muốn ngôi sao kia.”

Thuần Vu Túc: “Tay cô đứng lộn xộn, lần này sơn cho cô, ít nhất phải giữ được một tuần cho tôi, nếu không cô xem tôi còn có thể sửa lại cho cô không.”

Cuối tuần, Quách Tiền đều phải cầm bài tập lên lầu để hỏi, bởi vì Quách Nhung không biết, nàng bị đề toán tiêu học làm khó, chỉ có thể dựa vào Thuần Vu Túc là nhân sĩ thành công tốt nghiệp từ trường danh tiếng.

Thuần Vu Túc công tác ngày thường cũng không thoải mái, cuối tuần bình thường đều là thời gian tha lỏng, ở nhà vận động tập thể thao, xem sách, thử đồ, hoặc là đi mua mấy cái váy, đôi khi có hứng thú còn tự mình động thủ làm món ăn, nướng một ít bánh kem và bánh quy nhỏ gì đó. Hai mẹ con Quách Nhung không biết từ khi nào bắt đầu, cứ cuối tuần là cô định lên lầu với hân, ba người bên nhau, ngẫu nhiên còn sẽ lập đội chơi trò chơi. Quách Nhung và Quách Tiền đều là hệ đất đá trời, thực để tự mình chơi tung trời, Thuần Vu Túc bắt đầu đi chơi với em, mang theo bọn họ, kết quả là hân làm vũ em cũng không trông được hai con ngựa hoang thoát cương.

Thuần Vu Túc nướng bánh quy nhỏ, bánh kem, hơn nửa đều vào bụng hai mẹ con. Thuần Vu Túc cảm thấy có hứng thú trang điểm thì trực tiếp thử trên mặt Quách Nhung——đại lão nữ trang này còn có áo choàng là chủ một kênh mỹ trang nổi tiếng. Sau đó chậm rãi, hân không thể hiểu được bắt đầu phụ trách sơn móng tay cho Quách Nhung, sửa lông mày cho nàng, kẻ mắt cho nàng. Mỗi lần ra cửa mua sắm, hai người đều thực tự nhiên mà cùng nhau đi mua nữ trang.

Quách Nhung thường xuyên nhìn trúng quần áo gì, bảo hân cũng lấy một bộ cùng đi phòng thử đồ. Lúc ấy Thuần Vu Túc liền không thể không mỉm cười nhắc nhở nàng, “cô bạn, cô có ổn không, nhớ rõ tôi là nam hay nữ sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung vỗ đùi: “..... Thiếu chút nữa lại quên.” Thiếu chút nữa lại quên chị gái xinh đẹp này dưới váy cô đại diện.

Trừ những chuyện đó, đại lão Thuần Vu Túc còn thường xuyên giới thiệu cho nàng các loại đồ dùng mỹ dung đường da trắng đẹp vân vân, khiến cho Quách Nhung mỗi lần lại cảm thán: “anh không đi làm bán hàng đa cấp thật sự đáng tiếc.”

Thuần Vu Túc: “Tôi đã từng lên vào tổ chức bán hàng đa cấp cứu một bạn học lạc đường, ở trong đó một tháng, học được rất nhiều.”

Còn dùng nữ trang, nhưng không ai phát hiện, nếu không phải bởi vì lúc trước có người trên mạng coi trọng hân muốn cường ngạnh, bị hân lồi vào góc tường đánh một trận làm cho sự tình bại lộ, hân vốn đang muốn ở thêm mấy ngày, thật là đáng tiếc.

“Các người hôm nay tự chơi trò chơi đi, lát nữa tôi muốn ra cửa.” Thuần Vu Túc chọn lựa, lấy ra y phục hôm nay mặc đi ra cửa. hân có một phòng giữ quần áo rất lớn rất lớn, một trái một phải phân biệt là nam trang và nữ trang, giày túi phối sức cũng một ngăn lại một ngăn.

“Gì? anh đi đâu a.” Quách Nhung thôi móng tay mình, thuận miệng hỏi.

Thuần Vu Túc: “đi làm SPA, gần đến mùa thu, làn da thật khô, tóc cũng có chút chẻ ngọn.”

Quách Nhung trông mong nhìn ra cửa: “Ba ba! Con cũng muốn đi xem một chút, đưa con đi đi!”

Quách Tiền ôm chân mẹ nó, đồng dạng mắt đầy trông mong: “Ba! Con cũng muốn đi!”

Thuần Vu Túc nghĩ nghĩ, đi thì đi thôi, đưa các nàng đi hội sở mình thường đi kia, phân biệt làm một phần cho bọn họ, hân đưa Quách Tiền đi phía trước, nói với Quách Nhung: “Nếu cô làm xong trước thì ở bên ngoài chờ chúng tôi, đừng một mình một người chạy loạn.”

Quách Nhung ra đầu OK, “không thành vấn đề, ba ba!”

Lúc nàng hưởng thụ phục vụ mát xa, cảm thán đây đại khái chính là cuộc sống của phu nhân tinh xảo a.

‘Phu nhân tinh xảo’ ba ba Thuần Vu mang theo con nuôi ngắm mình ở trong hồ, Quách Tiền ghé vào bên cạnh xem các loại tinh dầu hương lộ, quay đầu hỏi: “Ba, chúng ta có thể cho hương lộ này vào sao?”

Thuần Vu Túc thuận miệng đáp: “Tùy tiện không cần đồ quá nhiều.....”

một câu nói sau đã quá muộn, Quách Tiền đẩy mặt vô tội giờ lên một cái bình thủy tinh trống không, nhìn hân.

Hưởng thụ toàn bộ quá trình xong, Quách Nhung chờ được hai nam nhân tán ra mùi hương như mùi, tuy rằng mùi rất dễ ngửi hương, nhưng hương vị quá nồng chính là đầu độc.

Quách Nhung: “Emma, các người quá thơm, cách xa tôi một chút, cái mũi sắp không ngửi thấy gì nữa.”

Quách Tiền và Thuần Vu Túc liếc nhau, Thuần Vu Túc tiến lên đề nàng lại, Quách Tiền nhảy sang ôm cổ nàng cười ha ha: “Cho mẹ nhiễm mùi một chút! Hi hi!”

thật là trường hợp một nhà ba người hoà thuận vui vẻ. Vừa lúc cũng ở hội sở này, Lệ Dạ thấy một màn như vậy, thần sắc âm trầm, hân dường như đã thấy được kết cục thất bại của mình.

Quách Tiền vẫn luôn không có tin tức, cũng không liên hệ với hân, xem ra là bị Thuần Vu Túc mê hoặc, cần phải nhanh một chút trừ bỏ hân ta.

Mỗi thế giới đều có quy tắc và pháp luật bất đồng, nhưng Lệ Dạ xem ra, đó chỉ là bên ngoài, rất nhiều việc vẫn ngầm dựa vào với quyền lợi và tiền tài. Mà dù ở thế giới nào, muốn giết một người đều là chuyện đơn giản, ở thế giới này càng đặc biệt đơn giản, đơn giản đến mức chỉ cần chế tạo một sự cố ngoài ý muốn.

hân thuê người ngày đêm giám thị ba người Thuần Vu Túc, biết rõ quy luật làm việc và nghỉ ngơi cùng thói quen đi ra ngoài của bọn họ, chuẩn bị chọn một thời cơ thích hợp, lúc Thuần Vu Túc một mình ra cửa thì sai người lái xe đâm chết hân ta. đã không có Thuần Vu Túc can trở, thế giới này tất nhiên sẽ bị hân không chế lại lần nữa!

Mỗi ngày bị người ta đi theo, Thuần Vu Túc cũng không phải do ngốc, đương nhiên là có cảm giác, hân còn rất có ý thức nguy cơ, gọi hai mẹ con Quách Nhung lên lầu, hỏi họ có cảm giác bị theo dõi giám thị hay không.

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: “không có a.”

Quách Tiền: “Có!”

Hai mẹ con đưa ra trả lời hoàn toàn bất đồng.

Quách Nhung kỳ quái, “Có sao? Sao mẹ không có cảm giác.”

Quách Tiền, “Mẹ thật là rộng tâm a, thực rõ ràng có được không, ngày hôm qua mẹ đi trường học đón con về nhà, trên đường có người theo chúng ta, chụp ảnh cũng không đóng đèn flash a!”

Thuần Vu Túc: “Tôi cảm thấy rất có khả năng có quan hệ tới Lệ Dạ, lúc trước hân kiêu ngạo như vậy, gần đây lại không có phản ứng gì, quá khác thường.”

Quách Nhung: “anh nói hân đang ghen đại chiêu gì? không thể nào, xã hội pháp trị, chẳng lẽ hân còn dám giết người?”

Thuần Vu Túc tự hỏi, “Mặc kệ là nguyên nhân gì, vừa vận kỳ nghỉ quốc khánh tới rồi, dứt khoát đưa hai người đi ra cửa chơi mấy ngày, tránh một chút, cũng thả lỏng tâm tình.”

Quách Nhung tức khắc ánh mắt sáng lên: “Du lịch dùng chi phí chung sao lão bản! Chúng ta đi đâu đấy ba ba! Muốn hóa trang không a, như vậy càng có thể đầu tai mắt người khác a tý tý!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 120: Không được nhúc nhích! Làm cái gì?

Tuần nghi lễ hoàng kim, toàn bộ điểm du lịch trong nước đều ở trạng thái chật ních, đến mức biến thành chen chúc trên tàu điện ngầm vào giờ cao điểm, nơi nơi người chen người, nếu không gắt gao nắm tay nhau, lập tức là có thể bị dòng người chen đi, mười phần đáng sợ.

Lựa chọn thời gian này đi ra ngoài cũng không phải chuyện nhẹ nhàng, hơn nữa địa điểm Quách Nhung lựa chọn là thủ đô, chen chúc càng khủng bố nâng cao một bước.

Quách Nhung trước khi đi ôm con trai nói: “đá lớn như vậy con còn chưa từng đi thủ đô đâu, dẫn con đi xem Thiên An môn, Trường thành và Cố cung nào!” Hơn nữa nàng cũng muốn nhìn một chút thế giới này so với trước kia có gì không giống nhau.

Dưới ánh mắt chờn chờn của lão bản, nàng con son sứt bỏ sung: “Hơn nữa nghe nói nơi đó cảnh vệ nghiêm ngặt, khẳng định sẽ không xảy ra chuyện gì, không phải anh nói có người lên kút đi theo chúng ta sao, đi chỗ đó đông người mới có cảm giác an toàn.”

Tuần Vu Tức tin lời nàng nguy hiểm. Quảng trường Thiên An môn biến người tấp nập, hồng kỳ phấp phới, một mảnh hải dương sung sướng. Thời gian này người lớn mang theo trẻ con ra cửa đặc biệt nhiều, Quách Nhung bị chen một ngày, trở lại khách sạn một thân hơi nhín, tỉnh bị lực tẫn mệt đến giống như chó, phun đầu lưỡi thừa nhận mình sai lầm. Phong cảnh gì cũng không nhìn thấy, chỉ có nhìn thấy người.

Tuần Vu Tức dù sao cũng là nam nhân, lại kiên trì vận động, thể lực so với nàng tốt hơn nhiều, bị lộn lộn một ngày cũng không sao, nói với nàng: “Chính cô chọn bỏ Trường thành, ngày mai kiên trì bỏ xong cho tôi!”

“không! không!” Quách Nhung chợt kêu thảm thiết một tiếng ôm lấy đùi hắn: “Ba ba, ba ba, con sai rồi, ngài buông tha con đi, ngày mai chúng ta không đi bỏ Trường thành được không?”

Advertisement / Quảng cáo

Tuần Vu Tức: “A, đương nhiên không được, cô cho tôi là loại người gọi thì tới, đuổi thì đi sao.”

Ngày hôm sau sáng sớm, nàng đã bị lão bản vô tình kéo dậy từ trên giường, nhét vào trong WC, Quách Tiền vừa đánh răng cho mình, vừa cầm bàn chải đánh răng quẹt quẹt vào cái miệng mở to của mẹ nó, Quách Nhung về mặt si ngốc há miệng.

không hề nghi ngờ, ngày hôm nay hành trình ngắm cảnh Trường thành lại làm người ta mệt đến hư thoát. Đó là một loại cảm giác leo lên núi cao, dù rất mệt cũng không thể ngừng, bởi vì phía sau vịnh viễn có người đang thúc giục mình đi nhanh lên, đừng chậm đường. Giờ phút này Trường thành tựa như một con đường hẹp, toàn bộ khe hở đều bị người phủ kín.

Hoảng hốt, Quách Nhung còn có ảo giác, cảm thấy mình là dân công rất nhiều năm trước ở chỗ này xây trường thành, mặt trời chói chang nhô lên cao, mồ hôi ướt đầm.

Nàng nhìn con trai được Tuần Vu Tức bế lên, thật hâm mộ đến rơi lệ đầy mặt.

“Ba ba, con đi không nổi, anh công tôi đi, bắt tôi gọi anh là ông nội cũng được a!”

Tuần Vu Tức cũng không để ý tới nàng, bảo Quách Tiền ôm chặt cổ mình, hẩn vượn một bàn tay dắt Quách Nhung, kéo nàng như cái bao tải to tiếp tục đi.

Ở đây liên tiếp hai ngày chịu tội, Quách Nhung tuyệt đối không phải khổ nhất, mà khổ nhất chính là người Lệ Dạ phải đi theo dõi giám thị bọn họ. Tổng cộng bốn gã, ba người bị phân phó tập trung vào Tuần Vu Tức, tuyệt đối không thể mất dấu bọn họ, nếu gặp cơ hội còn phải xuống tay với Tuần Vu Tức, cho nên ngày đầu tiên đi quảng trường Thiên An môn, bọn họ liên xuất động hai gã đi theo.

Hai gã này từ trước đã làm một ít chuyện làm ăn không đáng hoàng, trên tay còn có án mạng, nếu không cũng sẽ không vào mắt Lệ Dạ. Nhưng hai gã này tố chất tâm lý không tính là đặc biệt tốt, tới Thiên An Môn nơi mà mười bước có một cảnh sát mặc thường phục, nhìn những ánh mắt sắc bén đó, không tự giác phát run trong lòng, cảm thấy có phải họ đang hoài nghi mình không.

trên mạng từng có truyền lưu, ở chỗ này, chỉ cần tùy tiện làm một chút khác thường sẽ lập tức bị cảnh sát mặc thường phục ấn ngã xuống đất. Hai kẻ đi theo dõi trong lòng chột dạ, ánh mắt đảo dác tức khắc làm cho cảnh sát chú ý. Nếu chỉ như vậy thì còn tạm, nhưng trong đó một gã trẻ hơn nhìn thấy một người đàn ông xông tới chỗ mình, không biết thế nào cho rằng đối phương là cảnh sát thường phục tới bắt, sợ đến xoay người định chạy.

Ánh mắt hốt hoảng, gã chạy không nổi hai bước đã bị hai cảnh sát thường phục bên cạnh lao tới đè lại, “không được nhúc nhích! đang làm gì!”

Gã còn chưa hé răng, một đồng lõa khác nhìn thấy đồng bạn bị bắt, sợ liên lụy đến mình, cũng chạy đi, kết quả đương nhiên cũng bị bắt lấy. Hai người bị mang đi xác minh thân phận, kết quả trong cơ sở dữ liệu tội phạm tìm được thông tin bọn họ, là hai tội phạm đang lần trốn.

Hai người đi giám thị một đi không trở về, hai kẻ ở lại khách sạn không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám tùy tiện liên hệ, hơn nữa nhận tiền là phải làm cho Tuần Vu Tức, cũng không thể ném xuống, chỉ đánh tạm thời mặc kệ hai đồng lõa, ngày hôm sau đi theo ba người Tuần Vu Tức bỏ Trường thành.

Hai gã này cũng có tiền án, trong đó có một kẻ là gan đặc biệt lớn, lần ‘làm ăn’ này chính là hẩn giới thiệu cho ba kẻ đồng lõa, còn hẩn đã giết vài người, tính tình cũng không ra gì, lúc bỏ Trường thành bởi vì cách quá xa ba người Tuần Vu Tức, rất nhiều lần thiếu chút nữa mất dấu bọn họ, có chút tâm phù khí táo, thuận tay phát giận đẩy ngã đứa bé đầu gấu đáng trước đã chặn đường lại nhón náo.

Bà của đứa bé không thể nhịn, nhìn cháu trai báo bối ngã rách đầu gối, lập tức chống nạnh mắng to, lời kéo hai gã không cho đi. Cái gọi là đầu gấu bé thì có đầu gấu bà, loại bà già năm sáu mươi tuổi là khó chịu nhất, ngay tức khắc đã vây khốn hai gã. Hơn nữa xem nào nhiệt là thiên tính của mọi người, chung quanh hỗn loạn, hai người đã mất dấu ba người Tuần Vu Tức.

Chờ bọn họ thật vất vả thoát thân, tìm nơi nơi không thấy ba người Tuần Vu Tức, vội vàng theo về khách sạn, phát hiện ba người này thế nhưng trà phòng đi rồi.

“Có phải bọn họ phát hiện chúng ta không? Cố ý cắt đuôi chúng ta?” Gã cao gầy bên miệng có nốt ruồi nói.

Gã ục ịch mặt đen xì tóc ngắn phun ra một bãi dôm: “Mặc kệ bọn họ chạy đi đâu, tìm được rồi thì thịt thằng đàn ông!”

Advertisement / Quảng cáo

Tuần Vu Tức ba người trà phòng chạy lấy người, cũng không phải bởi vì phát hiện có người theo dõi, trên thực tế bởi vì hai ngày này chung quanh quá đông người, hai nhóm theo dõi đều giống như tín hiệu không tốt, thường cắt đứt liên lạc, cơ bản cũng cấp với không có mặt, hoàn toàn không cho cho người ta cảm giác bị theo dõi. Bọn họ sợ đi nhanh như vậy chạy lấy người, là do Quách Nhung

Quách Nhung từ Trường thành bỏ xuống, chỉ còn một hơi thừa treo mạng nhỏ, nói cái gì cũng không muốn đi Cố cung nữa, chân mềm ngồi dưới đất ôm chân Tuần Vu Tức khóc lớn tại chỗ, kêu lên muốn về, không bao giờ tới đây nữa.

Bởi vì Tuần Vu Tức là nam trang, bên cạnh còn dắt bạn nhỏ Quách Tiền, bọn họ nhìn như là một nhà ba người, Quách Nhung ôm chân hẩn gào khóc không chịu đi, chọc đến người chung quanh đều chỉ chỉ trò trò, còn có người suy đoán hẩn ở bên ngoài ngoại tình, vợ mạng theo con tới bắt gian, cầu xin hẩn trở về.

Tuần Vu Tức chỉ có thể đáp ứng Quách Nhung, hủy bỏ hành trình mấy ngày sau ở thủ đô. Ký nghỉ còn mấy ngày, nếu không ở thủ đô, vậy đến nơi khác, lúc này Quách Nhung nằm liệt, xua tay nói: “đi nơi nào cũng thế, người không đồng lòng là tốt rồi.” Nàng sợ, không đi nổi.

Cuối cùng Tuần Vu Tức lựa chọn đi tỉnh H, đó là quê nhà mà hẩn và mẹ từng sống khi còn bé, là nơi hẩn lớn lên. Sau khi mẹ mất, hẩn được cha đón về, rất nhiều năm cũng chưa trở lại, có lẽ là không muốn trở về một mình. Lúc này đây, hẩn nhìn hai mẹ con bên cạnh, đột nhiên rất muốn đưa các nàng đi thăm quê nhà năm đó.

Tình cảm nhớ nhà bỗng nhiên tràn ra, Tuần Vu Tức lập tức tìm về máy bay, phát hiện có một chuyến đi tỉnh H, phi cơ cất cánh vào bốn giờ sau, cho nên hẩn lập tức mang theo hai người thu thập hành lý đi sân bay.

Lúc cao gầy và ục ịch tìm bọn họ nơi nơi, bọn họ đã ngủ ở trên máy bay. Hai gã tìm không thấy bọn họ, gọi điện thoại cho Lệ Dạ, đảm Tuần Vu Tức đã tới tỉnh H, đang ngồi xe đi trấn nhỏ quê nhà của Tuần Vu Tức.

“Đây là quê nhà của anh? Nhìn không hào nhoáng a, cũng không có gì náo nhiệt, tôi còn tưởng rằng lão bản anh từ nhỏ lớn lên ở trong ô vàng.” Quách Nhung kéo hành lý đi ở trên đường cái trấn nhỏ, Tuần Vu Tức cũng nhìn xung quanh khắp nơi, trong ánh mắt tràn đầy không xác định. hẩn rồi đi quá nhiều năm, rất nhiều cảnh tượng quen thuộc đều hoàn toàn thay đổi, rồi cuộc đây là thời đại biến chuyển từng ngày, nhà cũ, dòng sông, cầu nhỏ, con đường năm đó, tất cả đều không còn nữa.

Thứ quen thuộc trôi đi, luôn để làm người ta thương cảm, Tuần Vu Tức nhìn chung quanh hết thấy, có chút trầm mặc. Quách Nhung thấy, ra ánh mắt với Quách Tiền, Quách Tiền làm dấu OK với nàng, tiến lên nắm tay Tuần Vu

Tức làm bộ đáng yêu, “Ba, con rất đói a, sắp đói chết rồi!”

Thuần Vu Tức lấy lại tinh thần, cũng có chút trọc đầu, quen ở thành phố lớn thuận tiện mau lẹ, ở nơi địa phương nhỏ, các loại APP có thể mau lẹ tra tìm khách sạn, nhà hàng đều không thể dùng, chỉ có tự bọn họ đi tìm chỗ ở.

Sắc trời không còn sớm, bọn họ lại mệt, cũng không lo lắng tìm nhiều, chọn lấy quán gần đây, sau đó phi thường trùng hợp chính là chỉ còn lại phòng một gian hai người.

“Ai nha, có một đám sinh viên tới bên này về cảnh vật, mấy lữ quán chúng ta đều ở đây rồi!” Bà chủ nói chuyện mang theo khẩu âm bản địa, mềm mại như là làm nũng. Quách Nhung nhìn lão bán, nghĩ hẳn cũng là người nơi này, có thể hiểu loại lời này hay không.

Thuần Vu Tức còn muốn đi tìm nữa, Quách Nhung và Quách Tiền đều một không chịu đi, Thuần Vu Tức trừng mắt nhìn Quách Nhung một cái, hận sắt không thành thép, “Tôi đây không phải còn đang suy xét cho cô!”

Quách Nhung ngồi ở trên rương hành lý bất chေอ chán, “Đừng nói như vậy mà, chúng ta lại không phải chưa từng ngủ cùng nhau.”

Thuần Vu Tức nửa ngày không nhớ ra việc này, “Chúng ta từng ngủ bên nhau khi nào?”

Quách Nhung: “trên máy bay a, đầu anh còn dựa vào ngực tôi đó bằng hữu, có mềm không, dựa thoải mái không?”

Từ trên lầu đi xuống là mấy nam nữ tuổi trẻ đeo bàn vẽ và quyển ký họa, đại khái chính là nhóm sinh viên tới về cảnh vật mà bà chủ nói, bọn họ vừa lúc nghe được lời này, đều vui cười tỏ mò nhìn hai người. Thuần Vu Tức mơ hồ nghe thấy hai nữ học sinh thấp giọng nói: “Má ơi thức ăn cho chó gì vậy, tớ không ăn, phí!”

hắn đề đề cái trán, “Thôi, được, nhanh đi vào trong phòng.”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung vào phòng liền muốn lao lên giường, bị Thuần Vu Tức kéo lấy sau cổ, “Bỏn ba một ngày, cô cũng chưa tắm rửa đã lao lên giường cọ cái gì. Nhanh đi tắm rửa trước, tôi đi hỏi bà chủ mua chút đồ ăn.”

Quách Nhung không tình nguyện bị hắn nhét vào phòng tắm. Từ khi có Thuần Vu Tức bên cạnh, lão Quách lời thề chưa bao giờ sửa sang mặt mũi không thể không bị bắt buộc trở thành một tiểu mỹ nhân sạch sẽ ngăn nắp, luộm thuộm thô lỗ trên người đều bị mài đi không ít, mà con trai nhếch nhác bên nàng cũng đã trở thành một đóa bẻ tình xáo thơm tho —— nó sẽ chủ động chú ý học tập tác phong của ba bà.

Thuần Vu Tức trở về, phát hiện Quách Nhung tắm rửa xong, đầu còn ướt đã nằm ở trên giường ngủ rồi, Quách Tiền còn ở trong phòng tắm rửa. Hắn buông đồ ăn vừa mua, lấy ra một cái khăn lông, xoa đầu Quách Nhung một lúc, xoa tinh năng.

Quách Nhung mắt buồn ngủ mông lung, kéo khăn lông xuống. “Tiểu thư, phục vụ không ổn nha, tôi không trả tiền.” nói xong nàng cực kỳ nhanh nhẹn lăn vào mép giường, thành công tránh một kích của Thuần Vu Tức.

Ba người thu thập com nước xong, Quách Nhung nằm ở trên giường ngược lại không ngủ được. Nàng bò dậy tìm kiếm khắp nơi, Thuần Vu Tức kỳ quái hỏi nàng: “cô lục lọi cái gì?”

Quách Nhung: “Tôi đang tìm tấm card nhỏ, chính là cái loại thẻ nhỏ của tiểu thư bồi chơi vào đêm khuya tịch tịch, dù sao chúng ta cũng nhâm chán, không bằng tìm mấy cô đến đánh bài?”

Thuần Vu Tức ném một cái gối đầu lên mặt nàng, đánh ngủ nàng.

Quách Tiền nằm trên giường phía Thuần Vu Tức, ngồi dậy thay ba bà nói chuyện, “Là ba con không đẹp sao, mẹ còn muốn tìm chị gái nhỏ khác?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 121: Đang trên đường chạy tới

Quê nhà Thuần Vu Tức cái thị trấn này tuy rằng không náo nhiệt, nhưng còn có một ít kiến trúc cổ thập niên trước chưa dỡ bỏ, xem như một chỗ đặc sắc của địa phương, những sinh viên đó tới về cảnh vật, chính là về những nhà cũ đó.

Ba người nghỉ ngơi cả đêm, dưỡng tốt tinh thần, ngày hôm sau dậy ăn cơm sáng, liền chuẩn bị đi thăm quê nhà Thuần Vu Tức ở lúc trước. Nhà Thuần Vu Tức ở vùng bên cạnh, cách trung tâm trấn có chút xa, có thể xem như một làng phụ cận, bọn họ muốn đi còn phải ngồi xe.

Muốn đánh xe đi không thuận tiện như trong thành phố, nhưng có tiền là có thể muốn làm gì thì làm, cho nên nhờ sách lược tiền tài của lão bán, bọn họ thực nhanh tìm được xe đưa bọn họ đi.

Thuần Vu Tức nhìn đường bên ngoài cảm thấy xa lạ, trong lòng mới vừa sinh ra một chút cảm khái, đã nghe thấy Quách Tiền và Quách Nhung bên cạnh ăn đồ ăn vặt, phát ra tiếng răng rắc răng rắc.

Quách Tiền: “Ba, bà có muốn ăn?” hắn đưa gói đồ ăn vặt tới trước mặt Thuần Vu Tức, Thuần Vu Tức đành phải theo các nàng cùng ăn, vừa ăn vừa an ủi mình, hai ngày trước vận động quá liều, ăn chút đồ ăn vặt hẳn là không thành vấn đề.

Tới nhà cũ, Thuần Vu Tức phát hiện, nhà cũ thế nhưng còn hoàn hảo, dù đã trải qua mười mấy năm gió cát xâm nhập, tường bên ngoài vẫn không sai biệt lắm với lúc trước, hơn nữa mấy hộ gần đây còn có người ở, dưới một cây đại thụ cạnh đó có mấy người già kẻ ghế trúc ngồi nói chuyện phiếm.

Quách Nhung và Quách Tiền ôm đồ ăn vặt chưa ăn xong đi theo phía sau Thuần Vu Tức, cùng nhau đi qua chỗ mấy người già đang nói chuyện, trong ánh mắt bọn họ, đi đến cửa tòa nhà cũ đang khóa kín.

Thuần Vu Tức vừa mới chuẩn bị đẩy cửa, mấy người già phía sau có một người bỗng nhiên dùng khẩu âm bản địa thét to một tiếng: “Ai nha, nhà đó không ai ở đâu, các người muốn tìm ai a?”

Advertisement / Quảng cáo

Thuần Vu Tức lâu chưa nói giọng bên này, có chút không quen, ngữ điệu hơi có quái lạ lời: “Trước đây tôi ở nơi này.”

Mấy người già đều giật mình nhìn hắn, làm như trong nhất thời nghĩ không ra hắn là ai, chẳng bao lâu có một bà cổ nội đột nhiên nói: “Con là đứa bé nhà A Lan kia đúng không? đã lớn như vậy! Con còn nhận được ta không, ta là Nguu a bà ở nhà bên kia a.”

Nơi này ít có người tới, nhận ra Thuần Vu Tức xong, mấy người già đều vây quanh lại, không chỉ có thế, từ trong phòng đi ra mấy phụ nữ tuổi hơi lớn, một đám người vây quanh ba người mồm năm miệng mười nói chuyện.

“Lúc đi còn lùn như vậy, giống tiểu cô nương, giờ đã cao thế này, ở bên ngoài tốt không?”

“Nhiều năm như vậy rồi, sao không trở về nhìn một cái, cái nhà cũ này đã lâu không ai ở, cái khóa cũng hỏng rồi, ngày thường chúng ta có thời gian đi vào quét quét bụi.”

“Đây là vợ và con a, mang các nàng về quê nhìn xem cũng tốt, các người kết hôn đã nhiều năm nga? Bé con lớn lên thật đẹp, giống lúc con còn nhỏ nhau như đúc, xem cái đôi mắt này giống thế nào nga!”

Mọi người mừng cho một trận xong, cảm thấy nể mẫn, lại tiếp đón bọn họ buổi trưa đi về nhà ăn cơm. Thuần Vu Tức một lần nữa nhận hàng xóm quen mặt lúc tuổi nhỏ, cuối cùng đáp ứng đi nhà Nguu a bà ăn cơm trưa, sau đó mới thoát thân từ vòng vây, lôi kéo Quách Nhung Quách Tiền vào nhà cũ.

Nhà cũ trống rỗng, cơ hồ thứ gì đều không có, trên mặt đất phủ một tầng bụi, gạch xen có đại mộc đầy, một mảnh hoang vu bất đồng với bề ngoài, đi một vòng, tới trước một cửa nhỏ có khóa. Năm đó sau khi mẹ Thuần Vu Tức chết, hắn mang tro cốt đi, đồ vật trong nhà này cha hắn cũng chường mất, đa số cho người chung quanh, còn có chút ít hắn không muốn vứt, cùng với đồ đạc không dọn, đều khóa ở phòng này.

Thấy Thuần Vu Tức nhìn cái khóa cửa, Quách Nhung hỏi hắn: “Thế nào? Muốn vào xem?”

Thuần Vu Tức có chút thương cảm: “Đáng tiếc cái chìa khóa đã không biết đi chỗ nào.”

“Muốn chìa khóa cái gì.” Quách Nhung đẩy hắn ra, tiến lên một tay nắm khóa ri sắt, một tay khác gõ gõ, liền phá được cái khóa cũ, “Được rồi.”

Thuần Vu Tức: “.....” Thủ pháp lão luyện chuyên nghiệp như vậy, hẳn thực hoài nghi bằng hữu này trước kia có phải còn từng kiếm chức nghiệp kỳ quái gì hay không.

Quách Tiền tiến vào trong phòng trước, căn phòng cũng không rộng nề, bởi vì một góc nóc nhà trong phòng bị vỡ, ngói rơi trên mặt đất, ánh mặt trời từ chỗ thủng chiếu vào, góc tường còn mọc rêu xanh.

“Bên trong đó là cái gì?” Quách Tiền ngồi xổm phía trước ngăn tủ, tò mò sờ sờ những cái rương và ngăn tủ màu nâu đỏ.

Thuần Vu Tức vén tay áo, lại tháo đồng hồ xuống, đặt vào trong túi quần, mới động thủ mở những cái rương đó ra.

“Oa!” Quách Tiền ghé vào cái rương nhìn chân nhìn vào trong. Quách Nhung cũng tò mò lại gần, phát hiện cái rương này phù đầy trang phục biểu diễn, có cho người lớn, còn có cho trẻ con.

Thuần Vu Tức sờ sờ trang phục phía dưới rương màu sắc còn tươi đẹp, dựa vào bên cạnh rương hỏi ưc: “Mẹ tôi trước kia thích hát tuồng, khi còn nhỏ quê nhà có đài diễn, ngày lễ ngày tết sẽ mời người đi hát, mẹ tôi ngẫu nhiên cũng sẽ đi.”

hắn thích nhất mẹ mình lúc ấy, mà vì chộc cho mẹ mình luôn buồn bực không vui được vui vẻ, hắn còn nhỏ nhỏ cũng sẽ mặc trang phục biểu diễn to rộng của mẹ, nhảy nhót ở trên giường. Khi còn nhỏ hắn lớn lên phi thường đáng yêu, thân thể lại không tốt lắm, dựa theo tập tục bên này, trong nhà sẽ mặc cho hắn quần áo bé gái, nói như vậy để nuôi lớn. Mẹ hắn tự làm quần áo, làm cho hắn mấy bộ trang phục hí kịch nhỏ, lúc ôm ra ngoài, các phụ nữ đều thích đùa hắn, dỗ hắn.

Kỷ thật ngấm lại, ở nơi hắn lớn lên này, cũng không chỉ có những hồi ức khó chịu. Nhưng nhiều năm qua cũng không biết vì sao vẫn để ý, không muốn trở về, có lẽ là không muốn nhìn thấy cảnh còn người mất. Mà giờ trở về, là bởi vì Quách Nhung và Quách Tiền cho hắn một loại lực lượng đặc thù.

Nhìn một ít đồ vật cũ, trong phòng cũ cũng không có gì đẹp, Thuần Vu Tức một lần nữa đóng lại cái rương.

“Vẫn phải làm cái khóa để khóa cửa lại.” Tuy hàng xóm chung quanh sẽ không tới lấy mấy thứ này, nhưng còn có trẻ con nghịch ngợm, nhìn thấy khóa trên cửa bị mở, sẽ chạy vào bới loạn.

Quách Nhung lấy cái khóa vừa mới mình mở ra, ba lượng hai hạ đập đập, lại khóa trở lại. Thuần Vu Tức không quá tin, dùng tay kéo kéo, thế nhưng không động.

Advertisement / Quảng cáo

“cô làm thế nào?”

Quách Nhung thần bí cười: “Đây là tay nghề độc môn nhà tôi.” Khi còn nhỏ trong nhà nàng hồng khóa, cha mẹ trầm mê đánh bạc cái gì cũng mặc kệ, nàng tự mình lăn lộn mò, một cái khóa hồng, không có chìa khóa cũng dùng nhiều năm như vậy.

Giữa trưa ở nhà Nguơ a bà ăn cơm, bà nổi lên hứng thú nói chuyện, nói năm đó mẹ Thuần Vu Tức hát tuồng, còn nói đến Thuần Vu Tức khi còn nhỏ cũng mặc trang phục hí kịch, ngồi ở dưới đài chờ mẹ.

“Là đứa bé ngoan ngoan a!”

“Tựa như đứa con trai này của hai người, đều ngoan ngoan!”

Bị nhiều người khen con trai và lão bản lớn lên giống nhau, Quách Nhung cũng không rõ, nhìn kỹ con mình và lão bản thật lâu, phát ra chất vấn từ đôi mắt: “Các người có chỗ nào lớn lên giống nhau? Sao tôi không nhìn ra?”

Quách Tiền lập tức mở miệng: “Mẹ, người đẹp đều lớn lên giống nhau, mẹ và con có tướng mẫu tử, con và ba có tướng phụ tử, cho nên các người có tướng phu thê!”

Quách Nhung, Thuần Vu Tức: “.....” Cái đứa bé lanh lợi này suy nghĩ cái gì, quả thực lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, không tiếp lời, quay đầu cùng suy xét hành trình kế tiếp.

“Còn muốn ở chung quanh đi hai vòng không, ngắm phong cảnh?” Thuần Vu Tức hỏi.

Quách Nhung: “Tôi xin đi trốn trên tìm cửa hàng internet, để tôi tự do chơi trò chơi hai ngày.”

Quách Tiền: “Con cũng thế!”

Thuần Vu Tức: “Các người không sờ máy tính một ngày sẽ chết sao? Ngày thường là tôi không cho các người chơi trò chơi? không được, kỷ nghĩ rất tốt, cần đi một chút nhìn xem. Gần đây có cái đạo quan rất nổi danh, đưa các người đi bái kiến.”

Quách Nhung về mặt nản lòng. “Đạo quan có cái gì mà bái, còn không bằng để chúng ta đi chơi trò chơi.”

Quách Tiền: “Đừng đừng!”

Thuần Vu Tức: “Bái một lần, phủ hộ các người sớm ngày thoát khỏi Lệ Dạ bệnh tâm thần kia đây đưa.”

Quách Nhung một giây đồng hồ đứng lên, “Được rồi, đi.”

Quách Tiền cũng thần sắc nghiêm túc, “đi!”

Quách Nhung: “Hắc, sao mẹ nói cái gì con cũng nói cái đó?”

Quách Tiền: “Lần trước chị gái nhỏ mà con dẫn chơi trò chơi nói, bản chất nhân loại chính là máy học lại.”

Quách Nhung: “Là ba con không đẹp sao, con chơi trò chơi không mang theo hắn thế nhưng mang chị gái nhỏ? Mẹ nhớ rõ trước kia con không phải như thế Quách Tiền.”

Thuần Vu Tức gõ đầu các nàng một cái, “Thôi, không cần lại lôi tôi ra, cảnh cáo trừ tiền lương.”

Advertisement / Quảng cáo

Ba người ở trên trên đi lung tung, hai gã Lệ Dạ phái tới đang trên đường đi đến.

Tuy rằng xuất sư bất lợi, nhưng Lệ Dạ cũng không để từ bỏ, hiện hắn không có khí vận thể giới thêm vào, ngược lại càng ảm ảm có cảm giác bị thể giới này bài xích, cho nên muốn làm gì cũng không dễ thành công, bất quá việc thành do người, hắn không tin một lần thất bại, nhiều lần vẫn sẽ thất bại.

Thu được tin tức ba người Thuần Vu Tức chẳng biết đi đâu, Lệ Dạ đầu tiên là hoài nghi bọn họ nhận thấy hắn cho người theo dõi, cho nên cố ý tránh né, vì thế dùng nhiều tiền thuê thám tử tra tra hướng đi của bọn họ, thật vất vả và tra được, lập tức để hai gã đó chạy tới thành phố H.

“Chỗ đó hóa lành, còn có không ít quốc lộ bên cạnh không có bóng người, càng không bị theo dõi, tìm cơ hội đâm chết Thuần Vu Tức, ném vào trong núi chôn, bảo đảm ba năm mười năm cũng không ai có thể phát hiện.” Hai nam nhân tính toán xong, thuê chiếc xe tải, chuẩn bị dây thừng và công cụ gây án rồi đi.

Thuần Vu Tức tự nhiên nói muốn đi dạo quan thăm viếng, nhưng trước đó vẫn để lại nửa ngày cho hai người bệnh nghiệp trò chơi trên mạng. Hắn tìm cửa hàng internet ở trên trấn, ném hai người vào, sau đó an tâm thoải mái đi làm việc của mình. Hắn đi thuê xe, dạo quan khá xa, còn ở trên núi, đi bộ là không có khả năng, nghĩ tới nghĩ lui tự mình thuê xe đi tương đối tiện.

Nam nhân tinh xảo này đi thuê xe, nhìn xe người ta không quá sạch sẽ, lại trực tiếp đi rửa xe, lăn lộn một buổi trưa, trở về mệt mỏi kéo hai người nghiệp mạng ra khỏi trò chơi, mang theo các nàng đi một cái trang trại cá ăn cơm.

Lúc hắn rửa xe, nơi đó còn có một người khác cũng rửa xe, là đại hán cao trắng, hai người đều cảm thấy đối phương quen mặt, nói chuyện mới phát hiện hai người là đồng học sơ trung, năm đó còn ngồi cùng bàn. Từ biệt nhiều năm, lúc trước cả hai đều là bé trai gầy yếu, bị đồng học khác cười nhạo, hiện giờ một người thân cao chân dài, một người thân hình cao trắng, thay đổi không thể nói không lớn.

Hai người thật nhiều năm không gặp, còn rất cao hứng, đồng học của Thuần Vu Tức chính là dân bản địa, trong nhà mở trang trại cá. Hắn cực lực mời, Thuần Vu Tức không thể cự tuyệt, cũng lôi kéo Quách Nhung, Quách Tiền đi theo.

Người trưởng thành trên bản cơm đương nhiên không thể không có rượu, mấy người uống rượu, nói ngày mai chuẩn bị đi dạo quan thăm viếng, đồng học cũ của Thuần Vu Tức liền vỗ ngực nói: “Haizz, nói sớm a, ba mẹ tôi có định mỗi cuối tuần đều phải đi cúng bái, một chú họ của tôi còn làm đạo sĩ ở đạo quan đó, có chứng nhận đạo sĩ nghiêm chỉnh, ngày mai chúng tôi đưa mọi người cùng đi! Hôm nay ở nhà đi!”

Quyển 5 - Chương 122: Chúng ta theo ở phía sau, chờ bọn họ bị lạc lại nói

Trang trại cá của đồng học cũ còn có khách sạn do gia đình làm chủ, thời gian này vốn dĩ đều đầy ngập khách, nhưng vẫn lấy ra một phòng cho bọn họ ở.

“Cả nhà cứ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai buổi sáng tôi gọi mọi người rời giường, còn mấy người khách nữa cũng đã nói trước, cùng chúng ta đi dạo quan thăm viếng, mọi người có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Giường chỉ là giường đôi bình thường, trong phòng cũng không có thứ khác có thể nằm ngủ, hiển nhiên là ba bọn họ phải ngủ chung. Thuần Vu Tức uống hơi nhiều, dựa vào mép giường, rũ lông mi rất dài, che đôi mắt phía dưới thành một mảnh bóng mờ mờ lung, đèn ngủ màu ấm áp đặt ở mép giường chiếu lên mặt hắn, đúng là một mỹ nhân say rượu hoạt sắc sinh hương.

Mẹ con Quách Nhung Quách Tiền ngồi ở bên nhìn mặt lất, Quách Tiền nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ động tâm không, muốn con đi ra ngoài ngủ riêng trên sofa không, cho mẹ một không gian để phát huy?”

Thuần Vu Tức nhắm mắt lại nói: “..... Tôi còn chưa ngủ đâu, những lời này không thể chờ tôi ngủ rồi lại nói sao.”

Quách Tiền hi hi cười: “Nếu ba ngủ rồi, còn không phải là phạm tội sao.”

Quách Nhung chà xát tay, đi tới mỹ nhân, “Hi hi hi, ta tới ~”

Thuần Vu Tức không hề rảnh, chờ Quách Nhung đi đến mép giường, hắn bỗng nhiên nhấn chân một cái, đẩy người ngã ở trên giường, hắn chống một cái liền ngồi dậy, tiêu sái cởi áo khoác, đi vào trong phòng tắm.

“Xếp hàng tắm rửa.”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung chống đầu nằm ở trên giường, “Được rồi, xem ra ba con xác thật uống nhiều đau đầu, hôm nay tiết mục còn lại đã hết. Nhưng mà mỗi ngày hắn ta đều tắm rửa thì còn có thể hiểu được, vì sao còn bắt chúng ta giống thế phải tắm rửa mỗi ngày?”

Mới vừa cởi hai cúc áo sơ mi, Thuần Vu Tức từ trong phòng tắm thò ra nửa thân mình, “Bởi vì các người ngủ chung với tôi, cho nên phải tắm.”

Chờ hắn về phòng tắm, đóng cửa lại, Quách Nhung kéo Quách Tiền đến bên người, thương lượng với nó: “Con xem, con đừng nghĩ ghép mẹ và ba con thành một đôi nữa, nếu không về sau mỗi ngày mẹ đều phải tắm rửa như ba con, còn có thể chịu nổi sao? Ngày tháng qua thực quá khó sống rồi.”

Quách Tiền: “Mẹ, sao mẹ lại giống hết như mèo, không thích tắm rửa? Ngấm lại ba con đẹp như vậy, mẹ không thể khắc phục một chút vấn đề nhỏ nhỏ này sao?”

Trong phòng tắm truyền đến thanh âm Thuần Vu Tức, “Hai người nếu không muốn đề tôi nghe thấy, thì đừng nói lớn tiếng như vậy.”

Quách Nhung và Quách Tiền cùng nhau cười ha ha. Vợ của bạn học cũ đi ngang qua cửa, nghe bên trong có tiếng cười hi hi ha ha, trở về cảm thán với chồng, “Người bạn học của anh đó, tình cảm với vợ thật tốt, vừa rồi em nghe thấy người một nhà bọn họ cười cười nháo nháo, thật vui vẻ.”

Bạn học cũ cũng cảm thán, “Đúng vậy, nghe nói cậu ấy đang làm lão bản, công việc nhiều lại bận, ngày nghỉ còn mang vợ con đi du lịch. Lúc chúng ta đi học vẫn ngồi cùng bàn, lúc ấy cậu ấy giống như anh, nhỏ nhỏ gầy gầy, vóc dáng không cao, giống cô gái nhỏ, nhưng lại đặc biệt hung, thường xuyên đánh nhau với người khác.”

“Đánh nhau?” Vợ hắn không quá tin tưởng, “Bạn học của anh nhìn thực văn nhã a, không giống như sẽ động thủ đánh nhau với ai.”

“En đừng không tin, cậu ấy hung hơn anh nhiều, ai dám khi dễ cậu ấy, nói lung tung về nhà cậu ấy thì cậu ấy tìm người ta đánh nhau, đánh không lại, tự đánh đến máu mũi chảy xuống, cậu ấy cũng không lau, mang theo mặt dính máu đi vân phòng tìm giáo viên, về sau đưa bé đánh nhau với cậu ấy bị phê bình. Khi đó lớp học chúng ta có mấy học sinh lưu manh đều nhìn cậu ấy không vừa mắt, bắt mọi người xa lánh cậu ấy, chỉ có anh lặng lẽ nói chuyện cùng.”

“Em thấy bây giờ anh to như vậy, còn tưởng rằng trước kia anh nói với em khi còn nhỏ bị khi dễ là bịa ra để lừa gạt em đó.”

“Ha ha ha ha! Lừa em làm gì, đương nhiên là thật, lúc còn nhỏ không hiểu chuyện mà, nếu là anh hiện tại, những nhai ranh đó anh dùng một chân liền đá bay.”

Thuần Vu Tức nằm nghiêng bên trái, Quách Tiền nằm giữa, Quách Nhung ngủ ở bên phải. Nàng và Quách Tiền không ra tiếng, giống như thực nhanh là ngủ rồi, nhưng Thuần Vu Tức vừa rồi có vẻ mặt mệt mỏi, nhắm mắt lại không muốn ngủ, lén qua lén lại.

Quách Tiền lặng lẽ chọc lưng hắn, gọi: “Ba, có phải ngủ cùng mẹ con nên quá khẩn trương, ngủ không được hay không a?”

Thuần Vu Tức xoay người lại, nhỏ giọng nói với nó: “không phải, là giường quá nhỏ, ngủ không quá quen.”

Quách Nhung thoát nhìn giống như ngủ rồi đột nhiên mở to mắt: “Dù sao cũng chưa ngủ, không bằng chúng ta nói chuyện ban đêm a, vừa rồi trên bàn tiệc bạn học của anh nói lúc còn nhỏ anh thực nhỏ gầy, có phải thường xuyên bị khi dễ không?”

Thuần Vu Tức chần chờ rồi ừ một tiếng, sau đó mới thản nhiên trả lời: “Đúng vậy, toàn bị coi là con gái, còn bị đánh mặt mũi bầm dập.”

“thật hay giả? Quá đáng thương đi?” Quách Nhung cảm khái, năm đó nàng chính là giáo bá, nào có ai dám khi dễ nàng.

“Ba ba khi còn nhỏ thật đáng thương a! Nhưng tất cả đã qua đi!” hiện tại Quách Tiền là bá chủ trong lớp, cũng rất có hiểu tâm mà vỗ vỗ cánh tay hắn.

Thuần Vu Tức đột nhiên diễn quá độ, bắt đầu bán thân, hình dung chính mình thành một tiểu đáng thương chịu đủ gió táp mưa sa, làm cho hai mẹ con vỗ về hắn nửa ngày, đến ngày hôm sau lái xe đi dạo quan trên núi, người làm biếng như Quách Nhung còn chủ động nói tự mình lái xe, để Thuần Vu Tức ở ghế sau nghỉ ngơi.

“Vợ cậu là đau lòng cậu ngày hôm qua uống rượu đó, để cậu nghỉ ngơi nhiều.” Bạn học cũ trêu ghẹo bọn họ, lại đi đón mấy lữ khách khác cũng muốn cùng theo đi dạo quan thăm viếng, bởi vì không phải tất cả mọi người đều có xe, hắn dứt khoát lấy hai chiếc minibus, hắn và em trai hắn mỗi người lái một chiếc, chờ cha mẹ và bảy tám lữ khách lên núi.

Cùng lúc đó, hai gã đàn ông truy tìm đám người Thuần Vu Tức không ngủ không nghỉ cũng rốt cuộc tìm được đến nơi. Lái cái xe minibus rách nát đó đi theo đám người kia không xa.

“Sao lại có nhiều người cùng đi như vậy?”

“Bọn họ nhiều người như thế, khẳng định là không thể động thủ, chúng ta theo phía sau, chờ bọn họ đi lạc lại nói.”

Hai người thương lượng xong, một đường theo đến dưới chân núi dạo quan, thấy một đám người xuống xe bắt đầu chụp ảnh, vận động thân thể, bọn họ liền đỗ lại ở gần đấy không nhúc nhích.

Advertisement / Quảng cáo

“Còn này người ở đây không nhiều như thú đó.” Gã cao gầy trong lòng xúc động.

Gã ục ịch đi một nhìn chăm chăm Thuần Vu Tức, giờ tay cầm bình nước khoáng uống, phun ra nói: “Chúng ta ở phía dưới này chờ, đừng để hắn phát hiện, rút dây động rừng.”

Thuần Vu Tức nghỉ ngơi một đường, lúc này tinh thần khá tốt, nhưng hắn cứ cảm thấy hình như có người nào đang nhìn hắn, nhìn xung quanh khắp nơi rồi lại không phát hiện cái gì dị thường.

“Mau vào đi, đều đi theo tôi!” Bạn học thét to, bảo bọn họ cùng nhau đi vào dạo quan thăm viếng, còn riêng mỗi biểu thức làm đạo sĩ ra chiêu đãi mọi người, đại sự đó là đạo sĩ hiện đại tiêu chuẩn, há mồm tiếng anh, ngậm miệng tiếng Pháp, có thể nói học thuyết điển cổ Đạo gia, có thể thuộc đạo thư, còn có thể nói khoa học phát triển, trong túi có ipad, là nhân vật hoạt ngôn.

“Mọi người nếu đã dùng xa thăm viếng đến dâng hương, cũng là có tâm, trong quan chúng ta năm nay mới vừa đưa ra thăm quan trực tuyến, cái cái APP này, mừng một mời làm có phát sóng trực tiếp pháp hội, còn có WeChat

này, là WeChat của đạo khán chúng ta, có thể xem một chút.” biểu thức đạo sĩ nhìn đáng vẻ là phi thường quen thuộc việc này, một lần thao tác tự nhiên lưu loát, dẫn bọn họ đi nơi nơi, còn về phù cho người có yêu cầu.

Bạn học cũ của Thuần Vu Tức nói chuyện với biểu thức, bảo ông ấy miễn phí viết hai tấm phù tránh họa giải tai, đưa cho Thuần Vu Tức.

“Cầm đi, hữu dụng hay vô dụng thì tôi cũng không dám nói, nhưng tôi một chuyến không thể tay không trở về.”

Phù cũng không đắt, Thuần Vu Tức không thiếu chút tiền ấy, cười nhận phù, quay đầu liền tặng tiền đầu mè trong app dâng hương trực tuyến.

Mặc dù phù này linh nghiệm hay không, cảnh sắc đạo quan trên núi vẫn thực không tồi, trên sơn đạo ở hậu viện trồng một loạt bạch tú cầu, nghe nói là vài thập niên trước có một du học sinh chạy đến đây làm đạo sĩ đã trồng ra, rất nhiều năm, tiền điện đã sửa chữa lại hai lần, tú cầu này vẫn hàng năm nở hoa.

“Tôi, chụp đi, phải chụp đẹp!” Quách Nhung đứng ở trước tú cầu, làm tư thế khỏe người, tự mình cảm giác đẹp vô cùng

Quách Tiền khoa tay múa chân một lúc với di động, cuối cùng nhận thua, yên lặng dâng điện thoại cho Thuần Vu Tức bên cạnh, “Ba, nhờ vào ba.”

Thuần Vu Tức tiếp nhận di động bắt đầu tìm chỗ, chụp hai tấm không vừa lòng lắm, tự mình tới chỉ đạo Quách Nhung bày tư thế, uốn ngực hợp bụng theo hán, người một nhà ở chỗ này tiêu không ít thời gian.

một đám người buổi sáng tới đạo quan, trở về đã là buổi chiều. hai gã theo dõi chờ không kiên nhẫn, xuống xe dựa vào ven đường hút thuốc, hút hai bao mới nhìn thấy người ra, đi theo bọn họ một đường tới trang trại cá.

Nghe nói trang trại cá có thể ở lại, hai gã tính toán, dứt khoát xuống xe dừng chân ở trang trại cá, dù sao bọn họ chuẩn bị giết Thuần Vu Tức thì rồi đi, đến lúc đó chạy ra bên ngoài, chuyện gì cũng không còn, loại việc này bọn họ rất quen thuộc.

Nhưng mà trang trại đã đầy người ở, hai gã nghe bà chủ cư tuyệt, tâm tình không tốt, lộ ra hung tướng, bạn học của Thuần Vu Tức thấy vợ bị người ta làm khó, trực tiếp đi tới đứng chỗ đó, nghiêng mắt nhìn hai đầu trâu mặt ngựa trước mặt, “Chỗ chúng ta xác thật phòng đã đầy, sao?”

Hai gã thấy hán lớn lên cao trắng, lại gặp Thuần Vu Tức mấy người xuống lầu ăn cơm chiều, không muốn để ai chú ý, đánh phải đẩy mình tức tối đi ra ngoài, không dám đi xa, sợ Thuần Vu Tức nửa đường biến mất không thấy, đánh phải nằm ở trên xe nhìn chăm chăm

“Con trai, mẹ cảm giác hai người kia có điểm không thích hợp.” Mẹ của bạn học mở trang trại cá vài thập niên, đã gặp người muôn hình muôn vẻ, vừa rồi thấy hai người đó ánh mắt lên lút nhìn nơi nơi liền cảm thấy không đúng, đi ra ngoài ao bắt cá về nấu ăn, trên đường thấy hai người kia nằm ở cách đó không xa nghi ngại trong một chiếc xe, trong lòng càng cảm thấy không đúng, liền tìm con trai tới nói với hán chuyện mình hoài nghi, “Sợ không phải nhân lúc bấy giờ đồng người, làm chuyện ăn trộm ăn cắp, cướp bóc a, còn có khả năng bắt trẻ con!”

Loại chuyện này mỗi nơi đều có, chỗ bọn họ ngẫu nhiên cũng sẽ nghe nói đâu đó có người bị cướp tiền, nhà ai mất trẻ con, đặc biệt là lúc mùa du lịch thịnh vượng, người đồng liền dễ xảy ra chuyện.

Thuần Vu Tức thực nhanh nghe thấy bạn học nói việc này, bọn họ nghi ngờ hai gã kia có vấn đề, không có chứng cứ nên nhắc nhở người ở trang trại cá trước, buổi tối không nên chạy loạn ra ngoài, ban ngày đi ra ngoài thì mọi người cùng nhau, tiền nông phải bảo quản tốt.

“Mọi người cũng không cần sợ, tôi có em họ, công tác ở đồn công an huyện, ngày mai tôi chú ý tới trang trại cá ăn một bữa cơm, những người len lỏi đến giật tiền, sợ nhất nhìn thấy cảnh sát, nếu thực sự có ý xấu, khẳng định tự mình bị dọa chạy.” Bạn học nói được thì làm được, ngày hôm sau, có mấy cảnh sát tới trang trại cá.

Em họ làm cảnh sát cười nói: “Em nói tôi ăn cơm, mấy đồng sự đó dụ sao cũng không có việc gì, liền cùng nhau tới, lần trước mọi người ăn cá đi hai lần, đều nói ngon, nghĩ khi nào lại tới cùng nhau ăn một bữa!”

Bên này ăn cơm vô cùng náo nhiệt, bên kia hai gã ở trên xe cả đêm giờ phút này có chút kinh hồn táng đảm

“Sao có cảnh sát tới đây? Có phải Thuần Vu Tức phát hiện chúng ta, báo nguy không?” Gã cao gầy nhớ tới hai đồng lõa bị bắt giữ, trong lòng thấp thỏm, “Lúc trước ở thú đồ, bọn lão Uông cũng bị bắt, sao lại trùng hợp như vậy?”

“Sợ cái gì!” Gã ục ịch âm âm trầm trầm nói: “Chúng ta xem tình huống trước rồi lại nói!”

Advertisement / Quảng cáo

.....

Em họ cảnh sát nghe thấy hoài nghi, vung tay lên: “Việc nhỏ, lúc chúng em đi sẽ qua nhìn xem, thật là người xấu thử một lần lần ra.”

Bọn họ com nước xong rồi đi, quả nhiên đi tìm hai gã đó, cũng chưa nói gì, chỉ giống nói chuyện phiếm hỏi hỏi hai người người ở nơi nào, tới làm gì. Gã ục ịch còn coi như trấn định, trả lời bậy bạ hai câu, thấy bọn họ định bỏ đi, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra.

Ai biết mấy cảnh sát đi ra ngoài không bao lâu, trong đó một người tuổi hơi lớn tuổi bỗng nhiên a một tiếng, đập lên đầu mình, “Tôi nói sao lại quen mắt thế, người vừa rồi kia, gã cao gầy ở ghế phụ hình như là tội phạm gian dân phụ nữ bị truy nã lần trước kia, trong huyện chúng ta còn có người tới tuần tra đó!”

Vài người khác đều hơi ngạc nhiên, theo bản năng nhìn về phía minibus đang đỗ ở kia.

trên xe hai gã nghe thấy lời này, cũng hồ đồ, sau đó bọn họ phản ứng lại, gã ục ịch nhanh chóng khởi động xe muốn chạy.

“không được, khẳng định là bọn họ, bọn họ muốn chạy, mau ngăn lại! Mau gọi điện thoại về cục phải người chỉ viện!”

PS: Còn có app dâng hương trực tuyến đó!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cing Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 123: Cái này của ai?

“thật là vô dụng, tìm người từ nơi nào? một cộng lòng người ta cũng chưa đụng đến, đã tự đưa toàn bộ vào ngục giam, tôi tiêu tiền để cho bọn họ đi làm trò khôi hài sao?” Lệ Dạ mới vừa xử lý xong hai người sa lười ở thú đồ, lại nhận được tin tức hai gã khác sa lười ở tỉnh H, không khỏi nổi trận lôi đình giận dữ.

Chịu đựng con giận dữ hán của chính là mấy bí thư và trợ lý, mấy người xem như thần tín bị mắng đến máu chó phun đầu, đều co người cúi đầu không hé răng.

Theo lý Lệ Dạ hiện không phải tổng tài, không cần nhiều bí thư, trợ lý như vậy, nhưng hán sao có thể chịu đựng được mình chỉ là giám đốc bá đạo, cái danh hiệu này nghe vào giống như trò đùa, vì thế hán rời khỏi gia tộc, tự mình trừ bị mở công ty mới, chuẩn bị thượng vị làm tổng tài, lại lần nữa đi lên đỉnh cao nhân sinh, đương nhiên cũng đem theo toàn bộ thần tín của mình.

đã phát giận một hồi, Lệ Dạ mạnh mẽ ngăn chặn táo bạo trong lòng, ngồi ở trên sofa cho mấy trợ lý đi xuống, chỉ để lại một bí thư thần tín nhất.

“Phải hai người đi xử lý chuyện H thị bên kia, làm cho bọn họ cảm miệng, đừng nói ra bất kì một câu gì về tôi, hiểu chưa.” Lệ Dạ lạnh lùng nói.

Bí thư bình tĩnh trả lời: “đã biết, BOSS.” Lão bản này của hán, hiện tại trừ không thích chơi nữ nhân, tính tình cũng càng thêm táo bạo hơn, còn làm chút việc không ổn. Nhưng hán không thêm đề ý, bởi vì trả tiền lương cũng đủ mua lương tâm của hán, hán chẳng quan tâm lão bản này rốt cuộc là muốn giết người hay là muốn phóng hỏa.

“một lần nữa tìm người, lần này không cần tìm những kẻ có tiền án, tìm cho tôi kẻ cần tiền không cần mạng. Tôi không muốn chờ lâu, tôi cần phải nhanh chóng nghe thấy tin Thuần Vu Tức chết.” Lệ Dạ ánh mắt sắc bén, ngữ khí lạnh băng.

Advertisement / Quảng cáo

đã lâu không phát ra tiếng, hệ thống xanh hoá bỗng nhiên nói chuyện ở trong đầu hán, “Tôi báo cáo cho người một chút, không gian chủ của người lại sụp đổ một tiểu thể giới, bởi vì biểu nhân cách của người cường bách nữ chủ nên mới bức tử người ta.”

Lệ Dạ không nói gì, nếu có thể, hẳn cũng muốn giết chết những nữ chủ ‘già mạp’ đó, nhưng lý trí còn sót lại ngăn cản hẳn, cho nên chỉ có thể ra tay với nam phụ.

“Mau đi, lập tức làm tốt việc này!” hân đột nhiên lạnh giọng quát, dọa sợ bí thư.

Lần này, bọn họ tìm được một người đàn ông bởi vì đánh bạc thiếu nợ, người này cùng đường, muốn kết thúc sinh mệnh, rồi lại nhớ đến vợ con, vào thời điểm thế này có người nói cho ông ta, chỉ cần lái xe đâm chết một người, sau khi chết, sẽ giúp ông ta trả hết nợ cờ bạc, hơn nữa để lại cho vợ con một số tiền.

Người đó đáp ứng rồi.

.....

Thuần Vu Túc cùng với Quách Nhung, Quách Tiền về đến nhà, bọn họ đương nhiên không biết phía sau màn có nam chủ trước tự biến mình thành vai ác, cách không đánh về phía bọn họ, bởi vì hai lần công kích không có hiệu quả, đã bị tức giận đến không nhẹ. Đối với bọn họ mà nói, cuộc sống cực kỳ bình tĩnh, hết thấy đều trở lại như trước.

“Tôi xem Lệ Dạ hẳn là từ bỏ chúng ta rồi, cảm giác hình như cũng không dụng tâm.” Quách Nhung nói.

“Vẫn phải cẩn thận, đừng yên tâm quá sớm, tôi cảm thấy Lệ Dạ không giống như người dễ dàng từ bỏ.” Thuần Vu Túc nói.

Quách Tiền gật đầu tán đồng: “Con cảm thấy ba nói không sai, chúng ta vẫn ở trong nguy hiểm, cho nên ba xem, nếu không chúng ta cùng ở với nhau, như vậy càng an toàn hơn.”

Thuần Vu Túc đóng cửa nhà các nàng, để hai mẹ con lại, tự mình đi lên lầu.

Lại qua mấy ngày, đến thứ sáu. Mỗi thứ sáu, đều là Thuần Vu Túc đi trường học đón Quách Tiền, trực tiếp đưa nó về công ty. Bởi vì thứ sáu bình thường Quách Nhung phải cùng các đồng nghiệp kiểm tra đánh giá trò chơi, còn ngẫu nhiên sẽ có họp offline, rất nhiều hoạt động đều vào thứ sáu, bọn họ tương đối bận. Nhưng làm lâu bản, thứ sáu Thuần Vu Túc tương đối rảnh.

Vốn dĩ thứ sáu này cũng là Thuần Vu Túc đi đón thẳng bé, đáng tiếc lâm thời hắn có việc, bởi vì phát hiện một BUG trò chơi khó giải quyết, yêu cầu hắn là ‘thủ lĩnh’ tu chính, vì thế hắn không thể không đeo mắt kính ngồi ở máy tính gõ bàn phím. không sai, bản này là người lập trình, nếu kỹ thuật của hắn không giỏi, cũng không áp được nhiều kỳ tài như vậy.

Bởi vì hắn không thể đi, còn Quách Nhung lại vừa lúc tuần này không có việc gì, nên nâng đi đón con.

“Bên ngoài nhiệt độ thấp, trời còn mưa, có mặc ít như vậy đi ra có thể lạnh chết, mặc áo khoác của tôi vào đi.” Thuần Vu Túc ngồi trước máy tính, mười ngón tay thon dài lộc cộc bay múa không ngừng trên bàn phím, bót thời giờ liếc Quách Nhung một cái, ý bảo nàng bên cạnh có áo khoác gió kiểu nữ. Hôm nay hắn mặc nữ trang, tóc buộc ở sau đầu, đôi mắt hẹp dài, mang mắt kính, từ mỹ nhân cao quý biến thành nữ cường nhân thương nghiệp.

Quách Nhung mặc rất đơn giản, mái tóc màu vàng rom có chút phai màu, mặc ra tóc đen, vốn dĩ định đi nhuộm một chút, nhưng Thuần Vu Túc nói chờ nàng nuôi tóc ra trước, đến lúc đó ở nhà hắn tự nhuộm màu sắc có phẩm vị hơn. Rất nhiều cô gái lúc nhiệt độ thấp mặc ít là vì phòng độ, Quách Nhung thì không phải, nàng chỉ thuần túy là lười, sống rất đơn giản, nàng và Quách Tiền đến bên này ở, căn bản không có nhiều hành lý, quần áo thích hợp cho mùa này còn chưa có đâu.

“Tuần này đưa cô và Tiền Tiền đi mua quần áo.” Thuần Vu Túc cũng ý thức được vấn đề này, lại nói thêm

“Tuyệt quá a, ba ba thật là tốt! Dù mỗi ngày con tăng ca, ba không cho con thêm tiền lương, cũng vẫn là ba ba tốt nhất trên thế giới!”

Thuần Vu Túc: “hỏi cọt nhà cái gì, nhanh đi đón con cho tôi, chìa khóa xe ở trên bàn, tự lấy đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung cười hi hi kéo chìa khóa xe trên bàn, mặc áo khoác gió của hắn vào, có chút rộng, không quá vừa với nàng, nhưng đi ra khỏi công ty bị gió lạnh thổi vào mặt, nàng liền cảm thấy áo khoác này thật tốt, mặc ấm áp nha. Hơn nữa khuôn mặt đều vừa vào cổ áo, Quách Nhung mở dù, che khuất nửa người trên, vội vàng chạy đến bãi đỗ xe, mở cửa xe chui vào.

Nàng không có xe, là đi xe của Thuần Vu Túc.

Chiếc xe màu đỏ đi trong màn mưa, trong một góc bãi đỗ xe, một chiếc xe màu đen khác cũng chậm rãi đi theo, ở phía sau chiếc xe màu đỏ.

Người đàn ông trung niên ngồi trên xe màu đen nuốt nước miếng, đôi mắt gắt gao nhìn phía trước, nhiệt độ không khí xuống thấp nhưng cái trán lại toát ra một lớp mồ hôi mỏng. Ông ta vô cùng khẩn trương, khẩn trương lại sợ hãi, tay cầm lái đang run rẩy, nhưng vẫn gắt gao đi theo.

Ông ta đã xem ảnh chụp Thuần Vu Túc, hôm nay ở chỗ này nhìn một ngày, biết người mình phải đâm chết mặc quần áo gì, cũng ở chỗ cổ chủ có được tư liệu, biết hành trình Thuần Vu Túc lái xe đi đâu này mỗi tuần vào thời gian này. Vừa rồi trời mưa quá lớn, hơi nước mờ mịt, người trung niên tâm thần không yên, thất thần trong chốc lát, không thấy Quách Nhung ra, chỉ nhìn thấy một bóng người cầm ô nhanh chóng chui vào trong xe của nhân vật mục tiêu, hắn mơ hồ nhìn thấy đối phương xác thực mặc cái áo gió dài màu trắng hôm nay.

“Tôi vui anh không oán không thù, nhưng tôi cần giết anh, dù sao tôi đâm vào, chúng ta đều phải chết, xem như tôi bồi mạng cho anh, mọi người về sau đều là quỷ trên đường, anh chớ có trách tôi.....” Người đàn ông miệng lắp bắp, lau lòng bàn tay ướt mồ hôi vào đầu gối.

Tới đoạn đường dự định giết người, người trung niên hưng phấn lên, giẫm chân ga đâm vào chiếc xe màu đỏ.

.....

Mưa càng rơi càng lớn, công trường không có một bóng người, học sinh lớp bé phần lớn được phụ huynh đón đi rồi, còn lại mấy học sinh không ai tới đón, an vị chờ ở phòng nghỉ. Mấy đứa bé này cũng không chờ, tự chế bàn cờ dài 2m rộng 1m, đang chơi đánh cờ. Chém giết và ván, Quách Tiền có chút tâm thần không yên, ném quân cờ trong tay, “không chơi nữa.”

“Đừng a, Tiền quân trưởng, chúng ta lập tức có thể thắng, cậu kiên trì đi!” Mấy đứa bé nháo lên cãi cọ ồn ào.

Quách Tiền cau mày, đi tới cửa nhìn ra bên ngoài, bên ngoài màn mưa đầy trời, không có ai tới bên này. Sao lại thế, hôm nay đã muộn thế này, ba ba sao còn không tới đón nó? Dù ba có việc, cũng sẽ có mẹ tới, lại nói nếu hai người đều không thể tới, cũng sẽ gọi điện thoại. Chẳng lẽ quên mất nó?

không phải, ba ba không phải không đáng tin cậy như mẹ. Quách Tiền đá đá cặp sách của mình, lén lư ở cửa hai vòng. Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy trong màn mưa một bóng người giong dù vội vàng chạy tới, lập tức đeo cặp sách lên lưng, chờ mong lỗ đầu ra. một tiếng ba còn chưa gọi ra, nó liền phát hiện đó không phải ba nó, là một giáo viên trực ban trong trường học.

Giáo viên biểu tình không quá tốt, nhìn thấy nó đi vài bước tới, chầm chậm nói với nó: “Quách Tiền, vừa rồi nhận được điện thoại, nói mẹ con trên đường tới đón con đã bị tai nạn xe cộ.”

Quách Tiền ngây ngẩn cả người, ngờ ngác nhìn thấy, như không hiểu thấy giáo nói cái gì. Đứa nhỏ này luôn luôn tinh ranh, thấy giáo chưa từng thấy nó như thế, vội ngồi xổm xuống an ủi, “Con đừng sợ, còn chưa biết tình huống thế nào, mẹ con đã được đưa đến bệnh viện, ba con cũng ở bên đó, bây giờ thấy lập tức đưa con đi, khẳng định không có việc gì.....”

hắn còn chưa nói xong, Quách Tiền đã vứt bỏ cặp sách, hất tay thầy giáo ra, không rên một tiếng xông ra ngoài màn mưa to, thầy giáo vội vàng theo sau, còn quay đầu nói với các bạn học khác nghe thấy tiếng vừa chạy ra: “Các con về trước chỗ, đừng chạy ra ngoài!”

Thuần Vu Túc còn chưa chính xong số liệu, nhìn đồng hồ trước mắt, phát hiện đáng nhẽ lúc này phải đón con xong về tới nơi rồi, nhưng Quách Nhung còn chưa trở về.

Đại khái là mưa quá lớn, hắn nghĩ.

hắn lại gõ máy đồng lệnh, di động bỗng nhiên sáng lên, là đến từ điện thoại của Quách Nhung. Thuần Vu Túc cầm lấy di động nghe máy, “Sao còn chưa về?”

Điện thoại bên kia, thanh âm lại không phải Quách Nhung, mà là một giọng xa lạ, “Xin chào, không biết anh và chủ nhân số điện thoại này có quan hệ gì, nhưng có ấy đã xảy ra tai nạn xe hơi, được đưa đến bệnh viện chúng tôi.....”

Advertisement / Quảng cáo

Tay Thuần Vu Túc ấn trên bàn phím đã cứng đờ, đánh ra một đoạn kí tự lung tung, nhưng hắn không quản, hỏi thêm hai câu về tình huống và địa chỉ, lập tức đứng dậy, đi ra bên ngoài, “Ai lái xe đến, cho tôi mượn chìa khóa!”

hắn nhanh chóng đuổi đến bệnh viện, bởi vì đi quá vội quên lấy ô, xuống xe vào bệnh viện bị gặp mưa, trang dung tính xảo trên mặt đều bị nhoe. Từ trước đến nay Thuần Vu Túc vẫn chú ý bề ngoài lại không rành lo đến,

tóc nhỏ nước, hỏi y tá trước đài “Vừa rồi người bị tai nạn xe cộ đưa tới ở đâu?”

Hộ sĩ bị đáng về của hấn dọa cho sững sốt, theo bản năng nói: “Tai nạn xe cộ? Có người ở phòng cấp cứu, số 2 …..”

Thuần Vu Túc tới phòng cấp cứu số 2, thần sắc không rõ nhìn chăm chăm cửa phòng cấp cứu, đợi không đến chốc lát cửa mở ra, bác sĩ đi ra biểu tình không quá tốt, phía sau còn có một cái băng ca có người nằm—— bị vải trắng che mặt, hấn là thi thể.

hấn đi qua, định kéo vải trắng, muốn nhìn rõ ràng người phía dưới. Bác sĩ hỏi hấn: “anh là người nhà sao?”

Thuần Vu Túc hốt mất từng độ, kéo vải trắng ra, nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặt dính đầy máu.

Thuần Vu Túc: “……ai đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 124: Đây là thứ yêu ma quỷ quái gì?

Hộ sĩ đưa Thuần Vu Túc tới một phòng bệnh, “cô ấy ở chỗ này.”

Thuần Vu Túc dùng giấy lau son môi và trang điểm đã nhoe trên mặt, mặt mộc không có biểu tình gì, trong lòng cảm thấy mình khổ sở quá sớm. Trong điện thoại và hộ sĩ trước đài vừa rồi cũng chưa nói rõ ràng, tự hấn đã luống cuống, mới thiếu chút nữa nháo ra ô long.

Quách Nhung nằm trên giường bệnh, đùi phải và tay phải đều quấn thạch cao, nhưng tốt xấu gì vẫn còn chưa chết. Thuần Vu Túc lúc này mới lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra, đi xem xét tình huống của nàng.

Quách Nhung bị tiếng con khóc đánh thức, con nàng chỉ số thông minh cao cực kỳ, từ nhỏ đã hiểu chuyện, gây chuyện, hiện giờ khóc thành một con heo con, là cái loại đợi làm thịt, quả thực khóc đến Quách Nhung hải hùng khiếp vía.

“Ai da, ba ba của mẹ ời, bị giọng con dọa đến phát bệnh tim rồi.” Quách Nhung mở to mắt, dùng tay trái sờ đầu thẳng bẻ: “Mẹ còn chưa chết, con khóc thành bộ dáng này, xem nước mũi nước mắt này, ai nha, con lấy giấy lau một chút.”

Quách Tiền không ba hoa với nàng, chỉ khóc lóc nói: “Mẹ, mẹ đừng chết!”

Quách Nhung chịu không nổi hấn như vậy, muốn ôm con một cái, mới vừa động liền cứng lại, “Đau đau đau——”

“Động dậy cái gì, cò nằm đi.” Bên cạnh Thuần Vu Túc nhìn thấy cảm hai tờ giấy cho Quách Tiền lau nước mắt, lại đứng dậy điều chỉnh giường cho Quách Nhung, để nàng có thể ngồi dựa.

Quách Nhung dùng tay trái ôm con, không thuần thực lắm an ủi nó, “Nào nào, không có việc gì, con đã khóc bao lâu, mắt cũng đỏ rồi.”

“Thầy giáo đưa nó tới, nói là trên đường vẫn luôn khóc, tôi cũng không biết nó có thể khóc như vậy.” Thuần Vu Túc bế Quách Tiền lên, cho nó ngồi trên giường.

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: “Trước kia tôi cũng không phát hiện nó có thể khóc như vậy a.”

Quách Tiền bẹp miệng, vừa mới chuẩn bị khóc nữa, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc lớn hơn, một phụ nữ trung niên lôi kéo một đứa bé cũng khóc lớn xông vào, phía sau còn có hộ sĩ ngăn cản, lại bị bà ta đẩy ra.

“Là cô ta à? Chính cô ta đâm chết chồng tôi có phải không?” Phụ nữ trung niên oán hận chỉ vào Quách Nhung, khóc gào: “Mày đâm chết chồng tao, để cô nhi quả phụ chúng ta sống như thế nào a!” Bà ta khóc lóc khóc lóc, liền ngồi xuống đất.

Quách Tiền dùng sức ôm chặt cánh tay Quách Nhung, cảnh giác nhìn người ngồi dưới đất, Thuần Vu Túc còn đứng ở trước giường bệnh nói: “Thưa bà, khuyên bà vẫn làm rõ ràng tình huống trước thì hơn.”

“Tình huống thế nào! Có thể có tình huống thế nào, bây giờ chồng tôi đã chết, cô ta còn sống, không phải cô ta sai thì chồng tôi sai à? Đây là cái đạo lý gì a! Các người không có lương tâm! Chồng tôi lái xe nhiều năm, sao ông ấy đâm được, khẳng định cô là nữ tài xế không biết lái xe!”

Quách Nhung một tay kéo ra Thuần Vu Túc còn chuẩn bị nói chuyện, chỉ vào người phụ nữ chửi ầm lên, “Tôi nói cho bà, camera trong xe có ghi lại, còn có máy theo dõi xung quanh đều có thể tra được, tôn từ kia có ý lái xe đâm tôi, nếu không phải tôi phản ứng nhanh, bây giờ tôi đã phải chết cùng ông ta rồi, bà đứng đến nơi đây bán thâm với tôi, tôi không đi tìm bà, bà còn tới tìm tôi phiền toái trước, được, báo nguy, xem camera, xem là quy tồn nào không biết lái xe.”

Nghe nàng nói như vậy, người phụ nữ trung niên ánh mắt có chút tối, thanh âm nhỏ đi, nhưng tiếng khóc vẫn luôn không ngừng, an vị khóc trên mặt đất, một bộ dáng bị khi dễ, cô nhi quả phụ rất là thê thảm, ngoài phòng bệnh đã vây quanh một vòng xem náo nhiệt. Thấy có không ít người xem, người đó lại bắt đầu hừ hừ, “Giờ chồng tôi bị đâm chết, tôi cũng đi tìm chết thôi!”

Quách Nhung không ăn nhất kiểu này, nơi nàng sinh ra lớn lên, tiếp xúc nhiều nhất chính là người như vậy, nếu nàng sợ, sớm đã không biết bị vui vào cái nhà thổ nào.

“Chồng bà đâm tôi, không đâm chết, chính hấn chết, bây giờ tay chân tôi đều bị thương, còn nằm trên giường, bà không muốn trả tôi tiền thuốc men, còn nghĩ tôi coi tiền như rác, muốn lừa bịp tổng tiền? Vô dụng, nhanh đi đi, nếu không tôi lập tức báo nguy. Chồng bà đã chết, việc này liền thôi? không có khả năng!”

Người phụ nữ không thể tin nổi mà hô to: “cô có lương tâm hay không!”

Quách Nhung: “Lương tâm lâu từ đã bị chồng bà đâm chết! Nếu tôi không có kịp thời đòi hướng, đã sớm chết trong xe, lúc này cũng không tới phiền bà tìm tôi, mà quý hôn đã vào nhà bà rồi.”

Người phụ nữ từ trên mặt đất bò dậy, trừng nàng, “cô cũng không sợ người chết tới tìm cô!”

Quách Nhung: “Nếu bà có thể tìm được hấn thì cho hấn tới, ai sợ ai còn không nhất định.”

Ngoài cửa có lão thái thái xem náo nhiệt, nhện không được nói: “Chồng người ta đã chết, thôi bỏ đi, tôi xem là bà ấy quá thương tâm, không có ác ý.”

Quách Nhung hắc thanh, nói với lão thái thái: “Bà ời, bà không thay được người khác, bà nói bà ta không ác ý thì chính là không ác ý sao? Đừng cam đoan cho người ta. Tôi bị tai bay vạ gió, tôi mới là người bị hại, cần phải kẹp chặt cái đuôi làm người cũng không phải tôi, ngài cũng đứng ở chỗ này của người phúc ta, nhanh về phòng bệnh của bà đi, tôi sợ nói thêm nữa vài câu lại chọc tức bà, chờ lát nữa cả nhà bà cũng chạy tới chỗ tôi khóc.”

Lão thái thái bị nàng chọc giận đi rồi. Đám người vây xem có mấy người nhiều tuổi, đều lắc đầu với Quách Nhung, mồm năm miệng mười nghị luận, “Dĩ hòa vi quý, người trẻ tuổi không hiểu chuyện.” “Người đã chết còn so đo nhiều như vậy làm gì.” “Đáng thương a ——”

Quách Nhung hô lên: “Thích nghị luận thì phị người khác, già rồi nhiều tai nhiều bệnh a!”

một đám người mặt dãn dãn xanh le, không nhìn được náo nhiệt, đi hết rồi.

không có người xem, người kia không có thể cạ xát bao lâu, cũng xám xịt đi rồi.

Quách Nhung áp chế toàn trường, lúc này phị một tiếng, “Đều là thứ yêu ma quỷ quái gì.”

Thuần Vu Túc cau mày tự hỏi thái lâu, cầm di động tìm ra ảnh người đàn ông đã chết: “cô xác định là không quen biết người này đúng không?”

Quách Nhung không nghĩ tới hấn còn có ảnh của người chết, nhìn một lát lắc đầu, “không quen biết, nhưng khi đó tôi thấy hình như ông ta có thù oán, chính là cố ý đâm tôi, lần đầu tiên không đâm trúng lại đâm lần thứ hai, lúc ấy tôi quay nhanh một cái bay ra, cái xe của ông ta chưa kịp chuyển hướng, trực tiếp đâm vào vòng bảo hộ, toàn bộ xe bị đâm thực nghiêm trọng.”

nói tới đây, Quách Nhung còn sợ hãi, “Còn may tôi có kỹ thuật lái xe tốt, từ nhò trộm mở máy kéo của gia gia dưới lầu, còn cùng bạn học lái xe tại nhà hấn, nếu không lần này xác lạnh rồi.”

Thuần Vu Tức cầm di động đi ra ngoài gọi điện thoại, Quách Nhung nghe thấy hấn cho người hỗ trợ tra tin tức của người đâm xe, xem ông ta có thiếu nợ hay không, còn tài khoản gần đây có khoản thu vào dị thường hay không.

Quách Nhung chờ hấn trở lại, hỏi hấn: “anh hoài nghi có người muốn ông ta tới đâm tôi?”

Thuần Vu Tức gật đầu: “Ừ, tôi có cảm giác này. cô không cần nhọc lòng, cẩn thận đường bệnh, tôi sẽ điều tra rõ, chuyện tai nạn xe cộ tôi sẽ giúp cô xử lý tốt.”

Quách Tiền đột nhiên hỏi: “Có phải Lê Dạ cho người tới hại mẹ con không?” Đòi mắt nó sưng đỏ, nhưng biểu tình thực đáng sợ, không giống như đứa bé ngây thơ.

hấn cắn răng, hai mắt đỏ bừng: “Khẳng định là hấn ta, bởi vì lúc trước mẹ chọc giận hấn!”

Advertisement / Quảng cáo

Quách Nhung: “..... Oa, phát rò như vậy sao.” Nàng tin, cha ruột Quách Tiền vừa thấy chính là đầu óc có vấn đề, khẳng định có thể làm ra loại chuyện này, xử lý năng xong không phải hấn có thể đương nhiên mang con về bên mình, hợp tình hợp lý! Có người vì có thể có đứa con trai kế thừa ngôi vị hoàng đế trong nhà, chuyện gì cũng làm được.

Xem hai mẹ con sắc mặt không tốt, Thuần Vu buông di động, vuốt tay ôm hai người vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi, “Mặc kệ có phải hay không, tôi sẽ điều tra rõ, sau đó nói cho hai người, bây giờ không cần nghĩ nhiều như vậy. Quách Nhung phải nghỉ ngơi, Quách Tiền cũng vậy, sắp tới rồi, tôi đặt com chiều cho hai người.”

Quách Nhung hoàn hồn trong một giây đồng hồ, bắt đầu gọi com, rồi cuộc dân đi thực vì thiên. Quách Tiền còn đang bị phẫn, nhìn thấy mẹ mình hết sức chuyên chú gọi com, nó cũng nhịn không được lao đến cùng gọi. Rất nhiều lúc thái độ của cha mẹ sẽ ảnh hưởng thái độ của con cái.

Thuần Vu Tức đi gọi com, Quách Nhung liền chỉ huy con đặt ipad cho nàng xem phim truyền hình, trước mắt nàng chỉ còn tay trái và chân trái có thể động, không sai biệt lắm xem như phế nhân. Tuy rằng bán thân bất toại, nhưng con trai lại trở nên phi thường ngoan ngoãn nghe lời, bảo nó làm gì đều lập tức chạy đi làm, hoàn toàn không có kẻ mặc cả như trước.

“Mẹ, con bóc chuối cho mẹ!”

“Mẹ, con rót nước cho mẹ!”

Chờ com tới, Quách Nhung bắt đầu dùng tay trái ăn com, mới vừa gấp cái chân gà, Quách Tiền liền nói: “Mẹ, chờ đã, con giúp mẹ cắn hết móng gà!”

Quách Nhung: “..... Vậy thì không được rồi, hơn nửa vì sao con muốn gọi cái chân gà nhòn nhọt là móng gà, hiện tại mẹ cảm giác có chút ghê tởm.”

Thuần Vu Tức bày hộp com ở trước mặt Quách Tiền, “Con tự ăn đi.” hấn bung hộp com lên, cầm cái cái muỗng, làm bộ dứt cho Quách Nhung.

Quách Nhung: “Ba ba, tay trái của con vẫn có thể ăn com, thật sự.”

Thuần Vu Tức đưa cái muỗng cho nàng, lại dùng đôi đũa sạch, tách miếng thịt to thành miếng nhỏ, để nàng thuận tiệnn dùng cái muỗng múc.

Quách Nhung: “Ba ba thật tốt, con cảm ơn trong lòng, thụ sủng nhược kinh!”

Thuần Vu Tức lọc xương cá cho nàng, “Ngày thường hoá trang cho cô, đưa cô đi mua quần áo, cũng không thấy cô thụ sủng nhược kinh.”

Quách Nhung hăm hồ nói: “Tôi đã lớn như vậy, ba mẹ tôi cũng chưa từng dứt com cho tôi, không quen a.”

Quách Tiền hỏi: “hiện giờ mẹ bị thương tay với chân, ăn com ba ba dứt, vậy tắm rửa ba ba cũng phải hỗ trợ sao?”

Quách Nhung, Thuần Vu Tức: “.....”

Quách Nhung: “Mẹ đã bị thương vì sao còn phải tắm rửa?”

Thuần Vu Tức: “sẽ mời một nữ hộ công.”

Hai người đồng thời nói, Thuần Vu Tức cúi đầu nhìn Quách Nhung, nói cho nàng: “Đương nhiên phải tắm.”

Quách Nhung: “Tôi đã thế này, anh còn nghĩ đến loại chuyện đó, quá miễn cưỡng tôi rồi, nếu lại không cẩn thận treo eo, hoặc là va chạm vào tay chân thì làm sao, chờ tôi khỏe, nhất định sẽ thỏa mãn nhu cầu của anh còn không được sao!”

Hộ sĩ vừa vịn đi vào, nhìn bọn họ, biểu tình kì quái.

Thuần Vu Tức: “Cầm miệng đi, ăn com.”

Quách Nhung: “Vâng, ba ba.”

Hộ sĩ không phải thực hiểu rõ, hai người này rốt cuộc là quan hệ gì, chị em? Cha con? anh em? Vợ chồng?

.....

Lê Dạ lại nhận được tin tức thất bại, hấn cho người đâm chết Thuần Vu Tức, kết quả người nọ đại đột không nhận rõ ràng, đâm Quách Nhung vào bệnh viện.

“Hai trăm vạn đồng cuối cùng, có phải cần gửi vào tài khoản của vợ Tôn tiên sinh hay không?” Bí thư hỏi. Bọn họ cho người họ Tôn đi đâm người, trước đó chỉ trả trăm vạn tiền đặt cọc, khoản sau nói là chờ hấn hoàn thành việc này lại gửi vào thẻ của vợ hấn.”

Lê Dạ cười lạnh, “Nếu thành công, đương nhiên cần khen thưởng, nhưng một người thất bại, có thể được thưởng sao.”

Advertisement / Quảng cáo

đi qua quá nhiều thế giới, tính cách và hành vi xử sự của hấn đều không thể tránh khỏi lây dính những tật xấu của cái gọi là ‘thượng vị giả’ ở những thế giới đó, coi người là con kiến.

“Nếu người nhà Tôn tiên sinh biết, nói không chừng sẽ liên lụy đến chúng ta.”

Lê Dạ: “một người phụ nữ mất đi chỗ dựa, có năng lực tra được chúng ta sao.”

Bà Vương là vợ của người họ Tôn đã chết đó xác thật không năng lực tra được bọn họ, nhưng bà ta và Quách Nhung giằng co. Tuy cảnh sát điều tra đã chứng thực tai nạn xe cộ xác thật là lỗi của ông Tôn, nhưng người này chỉ chơi xấu, muốn bà ta bồi thường thì bà ta không chỉ không có, trái lại còn đòi Quách Nhung một số tiền nói là phí mai táng, há mồm ngậm miệng chính là chồng mình đã chết, lưu lại cô nhi quả phụ linh tinh. Cảnh sát mấy lần điều giải cũng vô dụng, bà ta còn chuyện mồm ghê tởm, mỗi ngày lôi kéo con trai đến bệnh viện, khóc ở cửa phòng bệnh của Quách Nhung.

Người vô lợi luôn hy vọng dùng cách chơi xấu để được kết quả mình muốn, khi thành công một lần, bọn họ sẽ coi da mặt dày như vũ khí sắc bén làm mọi việc đều thuận lợi, có lẽ có người từng thỏa hiệp bà ta như vậy, nhưng Quách Nhung không phải như thế. Bà Vương ở cửa phòng bệnh khóc, năng liên ở phòng bệnh mở nhạc đệm phổi âm cho bà ta.

Cuối cùng Thuần Vu Tức nhìn không nổi, gọi bà Vương đến chỗ khác nói chuyện.

Bà Vương ban đầu còn mừng thầm trong lòng, cảm thấy những người này không chịu nổi, dùng tiền tiêu tai, nhưng Thuần Vu Tức cho bà ta xem mấy khoản ký chuyện.

“Bà Vương, theo tôi được biết, chồng bà nọ bên ngoài rất nhiều, nhưng trước khi ông ta lái xe đâm Quách Nhung, tài khoản này của ông ta từng nhận một trăm vạn, việc này bà biết không?”

Bà Vương sững sốt: “Cái gì? một trăm vạn? không có khả năng, căn bản ông ấy không để lại tiền gì!”

Thuần Vu Tức cười, “Đúng vậy, ông ta chuyển tiền tới thẻ của một người phụ nữ khác.” hấn lấy ra một tấm ảnh chụp, trong ảnh chụp là một phụ nữ xinh đẹp, ngực còn ôm bé trai năm sáu tuổi.

Bà Vương thốt nhiên biến sắc, “Đồ ma quỷ này! Đồ ma quỷ này! Cho dù chết vẫn chỉ nhớ thương cái đồ đẻ tiện đó!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 125: Trong ba tháng tới cô sẽ kết hôn

Tôn tiền sinh ngày trước mở một công ty nhỏ, ban đầu làm ăn cũng không tệ lắm, người một nhà sinh hoạt rộng rãi hơn. Nhưng một khi có tiền sẽ phát hiện tiền vĩnh viễn không đủ dùng, dù kiếm được nhiều hơn trước, nhưng ở trong vòng xã giao hiện tại, vị trí của ông ta vẫn thuộc về tầng dưới chót. Xuất phát từ lòng tự trọng nam nhân, ông ta bắt đầu cùng những kẻ gọi là “bằng hữu” đó đi chơi khắp nơi, biết một ít vấn đề về đầu tư có phiêu linh tinh. Nghe trong miệng những người đó đều là tài sản ra vào mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn, Tôn tiền sinh hoảng hốt cũng cảm thấy mình có thân phận không bình thường, rốt cuộc không thể kiên định làm việc tiếp.

Ông ta bắt đầu được bằng hữu dẫn dắt làm đầu tư, nhưng vài lần đầu tư thất lợi, công ty trượt dốc, lại bởi vì ở bên ngoài ông ta có tình nhân, nháo ra mâu thuẫn với vợ con, chỉ cảm thấy mọi chuyện không hài lòng, vì thế chơi càng hung, cũng bằng hữu đi M thị đánh bạc, chờ tình tảo lại đã phát hiện mình cờ bạc rất nhiều.

Kế tiếp chính là công ty đóng cửa, mỗi ngày đều có người tới đòi nợ, di động không dám mở. Lúc tuyệt vọng, Tôn tiền sinh được chào mời một cơ hội, chỉ cần đâm chết một người, người nhà sẽ được một số tiền, ít nhất có thể vượt qua thời kỳ khó khăn nhất này. Ông ta vô số lần hồi hận, hồi hận mình đi đánh bạc, cho dù nháy mắt lúc lái xe đâm người kia, ông ta cũng cảm thấy hồi hận, nhưng lần hồi hận này là vì hồi hận tìm chết từ bỏ sinh mệnh, ông ta không muốn chết.

Nhưng thường thường lại kỳ quái như vậy, lúc muốn chết làm thế nào cũng không chết được, không muốn chết, từ vong lại đột nhiên ập đến.

một khắc trước khi chết, Tôn tiền sinh nghĩ, còn may tình nhân và vợ đều được chiếu cố, chờ bọn họ nhận được tiền, cũng có thể nuôi lớn hai đứa con của ông ta.

Đáng tiếc ông ta không biết, hiện giờ bởi vì chỗ vợ ông ta không nhận được hai trăm vạn, bà ta lại phát hiện lúc trước ông ta cho tình nhân một trăm vạn, bây giờ hai người liền xé lên.

Thuần Vu Túc không làm gì nhiều, hẳn chỉ nói cho bà Vương việc chồng bà ta cho tình nhân số tiền đó, bà Vương liền không tới bệnh viện tìm Quách Nhung phiền toái nữa, bà ta đem trò đánh đá vô lại của mình chơi với tình nhân và đứa con kia, nhưng tình nhân cũng không phải đèn cạn dầu, vì thế hai người phụ nữ đầu túi bụi, trên cơ bản không có chuyện gì với Quách Nhung.

“Việc này không có quan hệ quá lớn với việc ông Tôn đâm người, tôi điều tra gia đình bối cảnh và tư liệu, còn cả bằng hữu lui tới của ông ta, không có bất kì quan hệ gì. Nhưng tôi tra được một việc, công ty nhỏ ông ta mở trước đây từng có lần hợp tác với tập đoàn Lệ Thị.” Thuần Vu Túc liên hệ theo điểm này, tìm được một bí thư trợ lý của Lệ Dạ lúc trước lui tới với Tôn tiền sinh.

Advertisement / Quảng cáo

Ở thời đại trái rỗng máy theo dõi này, rất nhiều bí mật đã trở nên không còn là bí mật, chỉ cần làm là nhất định có dấu vết, dù còn không có chứng cứ xác thật, Thuần Vu Túc không sai biệt lắm cũng có thể khẳng định, chuyện này không thoát được quan hệ với Lệ Dạ.

“hắn dám gây sự với mẹ! Chúng ta tố cáo hắn!” Quách Tiền vô cùng dũng cảm mà phát biểu.

Thuần Vu Túc đẩy đẩy mắt kính, “thật đáng tiếc, trước mắt chúng ta cũng không có đủ chứng cứ, dù thật sự tố cáo, phỏng chừng cũng không ra kết quả gì. Dù sao cũng là Lệ thị, lực lượng của bọn họ vẫn rất lớn.”

“Cho nên, chúng ta phải đợi hắn ra tay nữa.” Thuần Vu Túc nhìn về phía Quách Tiền đầy mặt không cao hứng, lại nhìn Quách Nhung đầy mặt suy tư, dò hỏi ý kiến của nàng, “Quách Nhung, có cảm thấy thế nào?”

Quách Nhung chậm rãi nói: “Tôi cảm thấy. Tôi hẳn là nên mua bảo hiểm, nhân thân ngoài ý muốn gặp nguy hiểm, có thể mua bảo hiểm cao nhất là bao nhiêu? Vạn nhất tôi có chuyện gì, con tôi cũng không đến mức hai bàn tay trắng.”

Quách Tiền cảm giận: “Con không phải loại người chỉ để ý tiền, có nhiều tiền thì có ích lợi gì, con không thiếu tiền!”

Quách Nhung: “Sao con lại trở thành như vậy, còn nhớ rõ nhai con trước kia vì năm trăm đồng khom lưng liếm cầu những lão bản trong trò chơi sao?”

Quách Tiền ghen: “Mẹ, chuyện quá khứ, không cần nhắc lại, bây giờ ba bà trả tiền lương cho con còn cao hơn mẹ!”

Quách Nhung: “Khuyến con không cần nhắc đến tiền lương, con và ba con có quan hệ cha con, nên mới bắt công trả cho con nhiều tiền lương, còn mẹ đây bắt quá là người đáng thương bị thương mà thôi, trong lúc dưỡng thương con không có tiền lương, còn không thể nghỉ phép nữa, con có biết không?”

Thuần Vu Túc không biết hai mẹ con này vì sao nói chuyện, nói nói liền bay ra xa, chủ đề chạy đến cách xa vạn dặm, kéo cũng không kéo về được, hẳn gõ cái bàn: “Chúng ta lúc trước đang thảo luận vấn đề gì? Lão bản còn ngồi ở chỗ này, các người đã bắt đầu trắng trợn tào bạo mà oán giận đãi ngộ tiền lương?”

“Tôi riêng trả cho cô tiền ăn còn trợ cấp bệnh nhân, phí chữa bệnh cũng không bắt cô trả, cô đối với lão bản là tôi còn có cái gì không hài lòng?” Thuần Vu Túc nói.

Quách Nhung lập tức quỳ, bắt đầu tán dương: “Vừa lòng, vừa lòng, tôi siêu cấp vừa lòng, lão bản tốt như vậy còn tìm ở đâu. Nếu lão bản nguyện ý, tôi còn có thể lập tức đi theo anh lãnh giấy kết hôn, tuyệt đối một cái rắm cũng không phóng! Tôi đây không phải là một nhân viên bình thường, biểu đạt một chút ghen ghét đối với đồng nghiệp có đãi ngộ đặc thù sao, tuyệt đối không có ý tứ nhắm vào lão bản, tôi xin chỉ trời thề!”

Nàng làm bộ muốn nâng tay bị thương lên, bị Thuần Vu Túc ấn trở về.

“Đừng nhúc nhích, cô còn lộn xộn, lần sau lại phải bó thạch cao một lần nữa!” Thuần Vu Túc thoáng cao giọng, trong lòng nghĩ câu vừa rồi Quách Nhung nói hươu nói vượn kia.

Quách Nhung bất động, lúc trước bởi vì nàng lộn xộn mà một lần nữa phải điều chỉnh vị trí, đau chết mất, không dám làm gì nữa.

Quách Tiền: “Con đồng ý đề nghị vừa rồi của mẹ.”

Quách Nhung không rõ nguyên do, “Đề nghị gì? Mua bảo hiểm kia?”

Quách Tiền: “không phải, là lập tức lãnh giấy kết hôn với ba kia.”

Thuần Vu Túc véo ấn đường, lại thoáng cao giọng, hô: “Quách Nhung!”

Quách Nhung: “không đứng rồi, anh hẳn phải kêu ‘Quách Tiền!’ a!” “

Thuần Vu Túc: “Chính là kêu cô, cô nói lời cợt nhả gì, làm Quách Tiền cũng cùng nói theo!”

Quách Nhung: “Được được được, anh đừng kích động, nói thật, lão bản, tôi phát hiện gần đây anh thật dễ kích động, có phải quá khản trương hay không?”

Nhớ lại trước đây, lão bản cũng là đại mỹ nhân cao quý điển nhã, nhất tẩn nhất tiếu đều ôn nhu có thể chảy ra nước, nhưng từ sau khi nàng bị thương, lúc lão bản tới bởi lại càng thêm tào bạo, động bất động liền gọi tên nàng.

Advertisement / Quảng cáo

“Quách Nhung, đã nói đừng moi thạch cao, đừng cạo thạch cao, hiện tại tay cô đang làm gì?”

“Quách Nhung, cô chú ý chút, nước canh đổ lên thạch cao! Trời ạ, cô xem kịch cười đến run tay thì cũng đừng ăn canh được không? Thôi cô buông tay để tôi làm.”

“Quách Nhung! Dậy, đừng giả chết! Hộ công chờ chà lưng cho cô!”

Giống như vậy.

Thuần Vu Túc: “Xác thật tôi muốn làm một mỹ nhân ôn nhu, nhưng cô cho tôi cơ hội sao?”

Quách Nhung thức thời ngắt mạch.

Ở bệnh viện một thời gian, Quách Nhung liền về nhà tĩnh dưỡng, bởi vì nàng có hành vi tiện tay thực rõ ràng. Thuần Vu Túc không thể không mời a di chiếu cố nàng. A di này tới nay vẫn hỗ trợ Thuần Vu Túc quét tước vệ sinh, sửa sang lại nhà cửa, không thích nói nhiều, cũng không giống a di khác nhiệt tình lái nhái, nhưng làm việc nhanh nhẹn, là một a di thực khỏe.

Quách Nhung bị người ta hỏi nhiều về quan hệ với Thuần Vu Túc là gì, vốn dĩ cho rằng lúc này lại phải ứng phó, kết quả người ta căn bản không hỏi, tới đây bắt đầu quét tước vệ sinh cho nàng, lại chuẩn bị đồ ăn cho nàng, còn cảm ơn nhỏ ghi kỷ khẩu vị, sở thích của nàng.

không chỉ làm việc nhanh nhẹn, làm đồ ăn hương vị còn thực không tồi, là hương vị com nhà làm Quách Nhung ghi nhớ thật lâu. Như vậy vài ngày lui tới, a di khốc khổ này rốt cuộc nhiều lời với Quách Nhung vài câu.

“Tôi biết xem tướng, ngẫu nhiên làm xong việc cho chủ nhà, không có việc gì thì thích ở công viên Hải Ninh bên kia mở quán xem tướng cho người ta.” Được hỏi đến sở thích, a di này trả lời như vậy.

Quách Nhung nghe mà sững sốt, không phải, a di bà trả lời quá không theo cách tầm thường, bình thường mà nói, yêu thích không phải là cắm hoa, làm thủ công, đan len sợi linh tinh sao, xem chỉ tay là cái thao tác gì.

“Xem cho tôi một lần? Xem tướng hết bao nhiêu tiền?” Quách Nhung cảm thấy hứng thú.

A di nhìn nàng một cái, “Thôi, xem miễn phí cho cô một lần đi. Bất quá tôi học tương đối nông, chỉ nói cái nhìn được, không đồng ý cho cô hỏi.”

Dù sao là miễn phí, Quách Nhung cũng không lái nhái, nàng chỉ là nhân đến nhằm chán, muốn nghe a di thôi như thế nào.

A di nhìn kỹ mặt nàng, lại xem tay nàng, hỏi nàng sinh giờ nào ngày nào linh tinh, sau đó minh xác nói cho nàng, “Trong ba tháng tới cô sẽ kết hôn.”

“Ha? Tôi? Kết hôn?” Quách Nhung ha ha ha cười rộ lên, xoa tay mấy cái, hoàn toàn không tin lời bà ấy nói, “không có khả năng, tôi kết với ai a.”

A di phi thường khốc, sửa sửa tạp đề trên người, nói “Ba tháng sau rồi nói.”

Quách Nhung không để việc này ở trong lòng, lại quán lấy a di nói chuyện phiếm, nàng ở nhà một mình, không thể ngồi lâu, tay trái chơi game gian nan, nhằm chán sắp hóa kiếp ngay tại chỗ. Nhìn thấy ai là phải tán gẫu, không chỉ có a di, Quách Tiền tan học về nhà và Thuần Vu Túc tan tâm trở về đến thăm nàng, đều bị nàng phiền đến không được.

“Nếu cô không thu liễm hành vi một chút, ngày mai khả năng tôi sẽ nhảm vào tình huống của cô làm ra một ít thi thố.” Thuần Vu Túc cự tuyệt tán gẫu với nàng.

Quách Nhung không buông tha một cơ hội nói chuyện phiếm, “Thi thố cái gì?”

Thuần Vu Túc đứng dậy đi rồi, ngày hôm sau buổi sáng dậy, hần kéo Quách Nhung ở nhà đường bệnh lên, dùng xe lăn đẩy nàng đến công ty, nhét vào trong đám đông sự.

“Được, muốn nói thi theo bọn họ nói.”

Nguyên lai là họa thủy đông dẫn! Quách Nhung liền phe phẩy xe lăn xoay vòng vòng ở quanh chỗ các đồng sự, tham gia náo nhiệt, quả nhiên không đi phiền con trai và hần nữa. Thuần Vu Túc vì tránh cho nàng nhằm chán đến bốc thạch cao trên chân, còn chuyển môn tìm một trò chơi cho nàng, chỉ dùng tay trái, mười hai bài, không chế một quả cầu nhỏ đi mê cung. Tuy rằng là trò chơi đơn giản, lại có lực hấp dẫn kỳ lạ, Quách Nhung chơi thiếu chút nữa tàu hỏa nhập ma, lúc không chơi trò chơi tay trái cũng sẽ theo bản năng ăn ăn.

Advertisement / Quảng cáo

“Tôi cảm thấy tay trái càng tốt, chờ đến khi khỏi hẳn, tôi cảm giác thấy kiếp sống chức nghiệp càng tiến thêm một bước.” Quách Nhung nói.

Thuần Vu Túc ở trước máy tính, đột nhiên thở ra, “cô trước đừng cảm thấy, xảy ra chút việc.”

Quách Nhung phe phẩy xe lăn qua đi, “Chuyện gì? Trò chơi lại có BUG?”

Thuần Vu Túc: “không, là Lệ Dạ lại gây ra chuyện xấu. một bằng hữu nói cho tôi, Lệ Dạ ở chỗ anh ấy làm xét nghiệm ADN, tôi cảm thấy không đúng cho nên tìm hiểu, vừa rồi có được tin tức, hần tìm luật sư trong nghề thanh danh không tốt lắm nhưng mà năng lực rất mạnh, hình như chuẩn bị thưa kiện cô.”

Quách Nhung: “..... Đoạt con?”

Thuần Vu Túc: “Đúng vậy, đại khái là về vấn đề quyền nuôi nấng.”

Quách Nhung nghĩ trăm lần cũng không ra: “Đầu óc hần suy nghĩ cái gì đây?”

Lệ Dạ suy nghĩ, trạng thái luôn không kéo gần được quan hệ với nữ chủ như vậy là không thể chấp nhận, nên để con trai vào tay đã. hần nghĩ Quách Nhung làm mẹ đơn thân xảy ra tai nạn xe bị thương, đúng lúc cần chỗ dựa, hần có thể cùng nàng tranh quyền nuôi con trước, sau đó mượn chuyện này công phá phòng tuyến tâm lý, nhận lời với nàng về sau có thể chiếu cố hai mẹ con các nàng, vừa đảm vừa xoa, Quách Nhung nhất định sẽ khuất phục.

Quách Nhung còn tràn đầy chửi bới trong lòng. Thuần Vu Túc đột nhiên nói: “Tôi cảm thấy có lẽ cô có thể suy xét một chút kết hôn với tôi.”

Quách Nhung: “Cái gì?” Đây là cái gì với cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cưng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 5 - Chương 126: Phát xong rồi kéo đen hần

Tình huống của Quách Nhung và Lệ Dạ có chút phức tạp, nói đến bọn họ là không có quan hệ vợ chồng, nhưng lại có đứa con chung. Quách Nhung xem như chưa lập gia đình đã có con. hiện tại khó khăn chính là nàng không rõ ràng cụ thể năm đó đứa nhỏ Quách Tiền này tới thế nào, vạn nhất Lệ Dạ bên kia có chứng cứ chứng minh là nguyên thân có lỗi trước thì làm thế nào.

Còn nữa hiện giờ khó xử nhất là Lệ Dạ có bối cảnh thâm hậu, còn mẹ con Quách Nhung thì cái gì cũng không có, dù Thuần Vu Túc đã nhận Quách Tiền làm con nuôi, nhưng lúc này Quách Nhung thật có thể nói là thể đơn lực mỏng. Cho dù pháp luật công chính, nhưng rất nhiều lúc kết quả quyết định cũng không chỉ đơn giản là thiện ác và đúng sai, còn có rất nhiều nhân tố khác.

Có thể nói như vậy, nếu chuyện này Thuần Vu Túc không nhúng tay, như vậy Quách Nhung tuyệt đối sẽ thua kiện, bởi vì nàng không có gì vượt được Lệ Dạ. Nhưng nếu Thuần Vu Túc nhúng tay thì không giống thế, như hần nói, nếu kết hôn với hần, vậy tính chất đã thay đổi.

Lại nói Quách Nhung, nàng đương nhiên là không có chút ý kiến nào, nói đùa, có thể từ nhân viên yên lên thành lão bản nương thì còn có gì mà do dự, về sau công ty đã là nhà mình, lão bản biến thành chồng mình, vậy không cần phải lo lắng bị sa thải thất nghiệp. Hơn nữa trong nhà Thuần Vu Túc phòng máy tính thật sự thoải mái, so với công ty còn thoải mái hơn rất nhiều lần, nàng và con trai luôn muốn có!

“Được, tôi đồng ý!”

Thuần Vu Túc nghĩ đến tính cách ngày thường của Quách Nhung, sớm đoán được nàng sẽ đáp ứng, nhưng không nghĩ nàng sẽ đáp ứng nhanh như vậy. hần xem ra đối phương quả thực không có gì tự hỏi, vì thế hần biểu tình hơi phức tạp hỏi: “.....Có phải cô đã sớm mơ ước lão bản của cô không?”

Quách Nhung: “Đừng nói như vậy mà, anh không tin vào nỗ lực của mình hay là không tin ánh mắt của tôi, nếu đôi mắt tôi không thành vấn đề, diện mạo anh không thành vấn đề, có thể coi trọng lão bản anh thì không phải chuyện đương nhiên sao!” Nếu nàng là đàn ông, lần gặp mặt đầu tiên trên tàu điện ngầm đã có thể trực tiếp đi lên thổ lộ với ‘chị gái nhỏ’.

Thuần Vu Túc: “Tôi thật cho rằng cô coi tôi là chị em đó, ngày thường gọi chị gái đến lưu loát như vậy.”

Quách Nhung: “Ai nói đàn ông có thể là chị em thì không thể làm chồng? Chỉ cần điều kiện cho phép, lập tức tôi sẽ biến thái cho anh xem!”

Advertisement / Quảng cáo

Thuần Vu Túc: “Thôi, cô đừng nói nữa, nói thêm gì nữa tôi sợ tôi sẽ hối hận.”

Chuyện này thực nhanh cũng được nói cho Quách Tiền. Đối với việc này, Quách Tiền đã sớm biểu lộ thái độ, nó giờ hai tay hai chân tán thành.

“Trời muốn mưa, mẹ phải gà chông, thật đáng mừng, khắp chốn mừng vui!” Nó hoan hô ra tiếng tại chỗ, hơn nữa liền thanh thúc giục hai người nhanh chóng lãnh chứng.

Vì thế hai người nói đi liền đi, còn mang theo Quách Tiền cùng đi. Đầu năm nay, có nhân viên công tác cản trở người ta tình cảm tan vỡ muốn ly hôn, lại không có nhân viên công tác ngăn cản người ta kết hôn, cho nên rất nhanh lấy được chứng nhận.

“Cứ như vậy?” Quách Nhung lật lật tờ giấy, cảm thấy có vẻ không quá chân thật.

Thuần Vu Túc thu lại tờ giấy đỏ, tựa hồ cũng cảm thấy có chút qua loa, “Nếu đã cảm chứng nhận, hộ khẩu của Quách Tiền cũng phải làm rõ ràng.”

Quách Nhung bỗng nhiên nói: “Nếu không để Quách Tiền theo họ anh đi.” Nếu nó mang họ Thuần Vu, vậy Lệ Dạ muốn tranh thủ cướp con về là càng không thể. Nhà Thuần Vu làm sao có thể để con cháu mình bị cướp đi, đó chính là vấn đề mặt mũi.

Quách Nhung đánh bản tính nhỏ, Thuần Vu Túc cũng hiểu, nhưng hắn có chút băn khoăn, “cô không ngại?”

Quách Nhung: “Để ý cái gì, họ gì với tôi mà nói cũng không có ý nghĩa.” Chính cái họ Quách này của nàng là họ cha, nhưng ba mẹ nàng trừ cho nàng một cái mạng và một cái tên ra cũng không có thứ gì khác. Nếu không phải không được chọn, nàng cũng không muốn theo bất kì cái họ nào của bọn họ.

Thuần Vu Túc đi gặp Quách Tiền: “Con cảm thấy thế nào?”

Quách Tiền cũng nghe bọn họ giải thích vì sao đột nhiên kết hôn, lúc này cẩn thận suy xét một chút, đáp ứng rồi, “Chỉ cần có lợi cho chúng ta thì con đều đồng ý, sửa thì sửa đi, dù sao họ gì cũng là con của hai người, không phải con người khác. Bây giờ chúng ta chính thức hợp thành đại liên minh gia đình đối kháng kẻ ác, đầu tiên hắn là nên tìm một chỗ ăn một bữa chúc mừng.”

Quách Nhung: “nói đúng, mẹ cứ nói thiếu cái gì, đi ăn ngon, hôm nay là ngày đại hi, để tôi mời khách, muốn ăn cái gì cứ việc gọi, không cần khách khí với tôi!”

Thuần Vu Túc cảm thấy mình kết hôn giống như tham gia vào tổ chức kỳ quái gì đó, không có chút cảm giác tân hôn. Gia hỏa mới vừa trở thành vợ trên danh nghĩa của hắn, còn ngồi trên xe lăn, hắn giờ tay kéo xe lăn, kéo nàng sang bên cạnh.

“Ăn bữa tiệc lớn thì lần sau lại nói, bây giờ chúng ta đi công ty, công ty trò chơi chúng ta hôm nay mở trang phục mới, có phải các người quên mất không?” Thuần Vu Túc nói.

Quách Nhung hô to: “Cái gì? Tôi kết hôn cũng không có thời gian nghỉ kết hôn sao?!”

Thuần Vu Túc: “Thời gian nghỉ kết hôn, chờ tay và chân cô khỏi, lão bản lại phê duyệt.”

Quách Nhung còn đang ồn ào: “A, vì sao a lão đại?”

Thuần Vu Túc để lại vai nàng: “Bối vi hiện tại tôi không có thời gian nghỉ đi hưởng tuần trăng mật, cho nên chờ chân cô khỏi, việc công ty bận xong rồi, vừa vặn nghỉ dài hạn cùng qua tuần trăng mật.”

Quách Nhung nháy mắt im bật, “Ai nha, thật là ngưng ngừng, còn muốn hưởng tuần trăng mật đó…… Chúng ta đi đầu hưởng tuần trăng mật?”

Sợ tức não của cô viết ngưng ngừng? Thuần Vu Túc lờ đi sự do dự của nàng, cùng hai mẹ con giải thích một chút tính toán của mình: “Tôi đang suy nghĩ vài nơi, bất quá cụ thể còn phải để về sau thương lượng cùng nhau, nước T hay nước X thì thế nào, trong đó mấy nơi trước kia tôi từng đi hai lần, bất quá đi vội vàng cũng chưa chơi được mấy, lần này chúng ta có thể ba người cùng đi, trong đó có một đoạn đường có thể ngồi tàu thủy, đưa các người đi biển xem cá voi……”

Quách Nhung đã hai mắt sáng trưng: “Ài, tôi biết, nước T, có phải có mùa thoát y có thể xem hay không?”

Thuần Vu Túc: “…… Chúng mới vừa lãnh giấy hôn thú, vợ a, em xác định xu hướng giới tính của em thật sự không thành vấn đề sao?”

Quách Nhung: “Cha mẹ áo com tôn kính của tôi a, xu hướng giới tính của tôi và xu hướng giới tính của anh đều không thành vấn đề!”

Ba người vừa nói vừa trở về công ty, làm lão bản, Thuần Vu Túc công tác nghiêm túc đến quá nửa đêm, Quách Nhung ở vị trí làm việc cách hắn một bức tường ngồi chơi game, Quách Tiền ngủ trên giường trong phòng nghỉ rồi. Từ lúc nó đến nơi này, giường nhỏ trong phòng nghỉ trên cơ bản đều thuộc về nó.

Advertisement / Quảng cáo

“Lão bản, trang phục mới mở phục lợi, có phải quá phong phú hay không? Lúc trước mấy lần mở tân phục, chúng ta cũng không hào phóng như vậy đâu.” Mắt kính kỳ quái hỏi lão đại bọn họ, không biết vị này từ trước đến nay thừa hành chủ trương ‘marketing đối khát’ đột nhiên quyết định cho người chơi phúc lợi lớn như thế là vì cái gì.

Thuần Vu Túc đang sửa mã, ngừng đầu nhìn hắn một cái, họ khan rồi nói: “Phúc lợi mới thêm là lễ vật cho người chơi để chúc mừng lão bản kết hôn.”

Mắt kính: “Lão bản kết hôn? Lão bản còn không phải là anh sao, anh kết hôn lúc nào?”

Thuần Vu Túc: “Hôm nay.”

Mắt kính: “Ha ha ha ha lão đại anh vui đùa cái gì vậy, có phải thấy mọi người công tác vất vả, cố ý đùa chúng tôi chơi không?”

Ngồi tại chỗ chơi trò chơi Quách Nhung vận xe lăn hô lên: “Mắt kính, là thật sự, hôm nay chúng tôi kết hôn, về sau đừng gọi tôi là lão Quách, nhớ rõ gọi tôi là đại tẩu tử!”

Trong nháy mắt, toàn bộ các đồng sự bởi vì công việc mà hai mắt vô thần đều không hẹn mà cùng thẳng eo, dựng lỗ tai.

“thật sự?”

“thật sự.”

“A—— trời ơi! Tôi đoán đúng rồi, tôi đã biết các người có một chân! Trước kia còn làm bộ không thừa nhận, bây giờ phủ nhận không được rồi!”

“Hôn lễ của Lão đại tôi nay, nhưng tiền lương của tôi đã dùng hết để mua camera, hiện tại không có tiền tặng lễ! Cứu cứu trạch nam tộc ánh trăng tử!”

một đám người bởi vì thành linh xảy ra bất quá, trở nên sinh long hoạt hổ, một đám mặt mày hồng hào hi khí dương dương, ai không biết còn tưởng rằng bọn họ mới là người kết hôn. Hai đương sự chân chính lại ngồi yên, nên làm việc thì làm việc, nên chơi thì chơi.

“không được, lão bản dù sao cũng phải mời bữa ăn khuya đi!” Mọi người ồn ào.

Buổi tối này, mọi người cùng nhau ăn khuya và uống cà phê, nói nói cười cười tăng ca, có thể vì hương khí quá nồng, vốn dĩ Quách Tiền ngủ rồi cũng bỏ dậy, ăn hai cái đùi gà mới bị một đám người lớn đuổi về ngủ.

Quách Nhung ôm một mâm bữa ăn khuya, một tay chơi trò chơi một tay ăn. Nàng cũng đổ bộ khu trò chơi mới của công ty, bắt được cái lễ bao làm thời ghi ‘lão bản kết hôn’. Bởi vì lễ bao này xuất hiện quá nhanh, nàng có lý do hoài nghi lão bản ký thật sớm có quyết định này, cho nên đã chuẩn bị sẵn.

Lễ bao quả nhiên phong phú, trên Kênh Thế Giới của trò chơi đã hiện ra một loạt “Ba ba lão bản tân hôn vui vẻ! Gửi tới hai người chúc phúc chân thành tha thiết nhất, hy vọng có thể bắt được càng nhiều lễ bao tân hôn!” “Xin hỏi lão bản hào phóng như vậy, chờ tân hôn tròn một năm chúng ta còn có thể bắt được lễ bao kỉ niệm kết hôn 1 năm hay không?” “Chờ kết hôn một năm tròn vì sao không chúc bọn họ sớm sinh quý tử? Như vậy mười tháng sau chúng ta là có thể lại lấy lễ bao, chờ hải tử trắng tròn lại có thể bắt được một cái!” “Tôi có ý tưởng lớn mật, nếu hiện tại ly hôn, ngày mai kết hôn với một người khác, chúng ta có phải còn có thể bắt được lễ bao tân hôn hay không?”

trên Kênh Thế Giới với cùng náo nhiệt, còn có người phát hiện một cái trứng màu che dấu, “Các bằng hữu, phát ‘chúc vợ chồng lão bản bạch đầu giai lão cả đời hạnh phúc’ thử xem, sẽ nhận được cảm tạ.”

“Tôi cũng phát hiện ra, phát ‘chúc lão bản và vợ tốt tốt đẹp đẹp’ cũng có thể a! sẽ tùy cơ phát bao lì xì nhỏ!”

“Giết, cái trò chơi gì, vì sao tôi chơi trò chơi còn phải ăn cầu lương của người khác, lão bản của công ty trò chơi này quá tao, ra đây ăn cú đâm cầu độc thân của tôi!”

Quách Nhung: “Ha ha ha ha ha ha!”

Thuần Vu Tức bưng ly cà phê tới, thấy nàng cười đến ngửa tới ngửa lui, chân bị thương cũng sắp rơi xuống, thuận tay kéo cái chân thả về tử tế cho nàng. “cô một mình đang cười cái gì đây.”

Quách Nhung dọn chân mình đặt lên một chân khác, gãi nan bầy tư thế ‘ quyen rũ ’, nhìn thẳng hần cười: “Biểu hiện bình tĩnh như vậy, kỳ thật thực vui về sao lão bản ~”

Thuần Vu Tức không nhìn nàng, bưng cà phê xoay người đi. Quách Nhung ở hần phía sau thối ra tiếng huyết sáo.

Làm thêm một đêm, Thuần Vu Tức bắt lấy mắt kính trên mũi, xoa xoa trán, đứng dậy đi ra ngoài. Còn có hai người đã tỉnh, đang nhìn chăm chăm màn hình máy tính, những người khác đều ngủ trên chỗ ngồi, Quách Nhung cũng thế. một giờ trước hần đến xem, nàng còn đang chơi, lúc này đã ngủ say.

Advertisement / Quảng cáo

hần đi ngán tù kia cảm mấy cái thảm, phân biệt đáp cho mấy người, đi đến bên Quách Nhung, nhìn thấy trên màn hình máy tính của nàng còn ở biểu hiện Kênh Thế Giới, vẫn có rất nhiều người chơi trò chơi đang xoát ‘ lão bản và thể tù nhất sinh nhất thể ’, bao lì xì nhỏ đặc biệt không ngừng xuất hiện.

Thuần Vu Tức bỗng nhiên cười cười, nhẹ nhàng đáp thăm lên cho Quách Nhung. Phía sau còn hai người đã tỉnh phát ra cười khê chế nhạo, bị một bên mặt Thuần Vu Tức cười như không cười trấn trụ, đầy mặt nghiêm túc tiếp tục nhìn màn hình máy tính, không dám chú ý động tác nhỏ của lão bản nữa.

Ở bên ngoài dạo qua một vòng trở lại văn phòng, Thuần Vu Tức cảm lấy đi động, mở phần tin nhắn ra xem.

Nơi đó có một cái tin nhắn nằm cá đêm, đến từ Lệ Dạ.

Lệ Dạ: “anh đang tuyên chiến với tôi? Được, chờ xem.”

nói thật Thuần Vu Tức không quá muốn trả lời tin nhắn này, cảm giác trả lời chẳng khác nào kéo chỉ số thông minh của mình xuống bằng Lệ Dạ, hần không muốn đáp hư mình như vậy.

Nhưng hần trái lo phải nghĩ lại cảm thấy không trả lời thì không đủ ý tứ, vì thế hần vẫn phát một tin nhắn qua, nói: “Vợ và con đều rất tuyệt, tôi thực vừa lòng, cảm ơn anh thành toàn, cũng chúc anh hạnh phúc ”

Phát xong thì kéo đen hần ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 127: Chuyện xưa thứ 5 xong

“Ta giao tập đoàn Lệ Thị cho con, nhưng con xem con đã làm cái gì!” phụ thân Lệ Dạ phẫn nộ vỗ vào tay vịn, một tay chỉ vào mũi hần, “Gần đây có phải con trúng tà hay không? A? Sao lại biến thành cái dạng này!”

Lệ Dạ trên mặt không hề động dung, ngồi đối diện phụ thân không nói một lời, lạnh lùng nhìn ông ta. Cái gọi là ‘ phụ thân ’, có lẽ đối với biểu nhân cách của hần ở thế giới này còn có chút ảnh hưởng, nhưng giờ phút này với nhân cách hần, cũng bất quá là một nhân vật không quan trọng ở tiêu thế giới mà thôi.

“Chủ tịch, ngài đứng nóng giận, ca ca cũng là vì huyết mạch Lệ thị chúng ta.” Đứng ở bên cạnh lão gia tử có một người trẻ tuổi mặt nhỏ đang khuyên giải an ủi.

Người trẻ tuổi này là con riêng của lão gia tử, Lệ Khang em cùng cha khác mẹ với Lệ Dạ, hần và lão Lệ chủ tịch tập đoàn Lệ Thị chính là thế lực vai ác lớn nhất của thế giới này, cản trở nam nữ chính ở bên nhau, bọn họ vì ngăn cản Lệ Dạ và nữ chính giải tăng bình dân cũng làm loại chuyện mượn hung thủ giết người, mua hung thủ chế tạo tai nạn xe cộ vân vân —— xét thấy lần này những chuyện vai có thể ác làm đều bị Lệ Dạ làm trước, hai vai ác trong nguyên tác hiện ở vào trạng thái không có suất diễn, đến giờ phút này mới có cơ hội lên sân khấu.

Hai ‘ vai ác ’ gốc cũng không biết đối với bọn họ mà nói, thế giới đã thay đổi, ở trong mắt bọn họ, người kế nhiệm ưu tú hoặc ca ca chương mất đã đột nhiên u mê, làm một ít việc kỳ quái, hai người một tức giận, một mừng thầm.

“Phải, nói đến việc này ta liền tức giận!” Lão Lệ bị Lệ Khang đổ thêm dầu vào lửa phun ra hỏa khí lớn hơn nữa, mắng: “Sao lại không cẩn thận như vậy, ngày thường con chơi thể nào cũng được, nhưng sao có thể tìm một đứa con gái không có gì để sinh con? A, liên hôn giữa chúng ta và Âu Dương gia phải làm sao đây, nếu hôn thê của con biết việc này thì mọi chuyện bay hết, giờ con nhanh xử lý tốt nữ nhân kia cho ta! Còn nữa, nếu đã sinh con, là huyết mạch Lệ thị chúng ta, không thể để nó lưu lạc bên ngoài, mang về tìm người nuôi, rồi nói là con nhận làm con nuôi.”

Lệ Dạ nghe hai người bọn họ nói xong một lúc, đứng dậy sửa sửa vạt áo, “nói xong chưa, nói xong thì tôi đi đây, về sau không có chuyện gì thì đừng lãng phí thời gian của tôi nữa.”

Lão Lệ: “Con đây là có thái độ gì! Đồ bất hiếu, con đứng lại đó cho ta!”

Lệ Khang: “Ba, thôi, thôi.”

Lệ Dạ rõ ràng lão Lệ sẽ làm gì, đơn giản chính là lấy về cô phần còn có sản nghiệp chuẩn bị cho hần, muốn hỏi Lệ Dạ nghĩ thế nào, hần đương nhiên là không thể nịn, hần không thể chịu đựng bất kì kẻ nào vô lễ và mạo phạm hần, nhưng hần nói với mình, một thế giới tạm thời thất ý không tính là gì, hiện giờ hần phải chuyển tâm đối phó nữ chính và nam phụ mới là chính xác, không thể lại bị một cái thế giới cái gọi là sự nghiệp làm cho vướng tay chân, nếu không phải tâm thẳng bại quá cuồng, ban đầu đầu với Tập đoàn Ngụy Thị, cũng không đến mức mất tiền cơ.

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên, không thể tái phạm sai lầm như vậy.

hần banh mặt bước nhanh ra ngoài, ở trong đầu dò hỏi hệ thống, “Tình cảm của nữ chủ chếch đi bao nhiêu.”

Hệ thống xanh hoá chậm chạp không trả lời. Lệ Dạ đã thật lâu không quản hệ thống hình như có vấn đề này, hệ thống ngẫu nhiên sẽ toát ra một câu nhắc nhở, nhưng đa số thời gian đều trầm mặc. Lệ Dạ lại gọi hai tiếng, hệ thống xanh hoá mới ra tiếng nói:

—— “Chuyện gì?”

Lệ Dạ hoài nghi nói: “Người đang làm gì? Vì sao không lập tức trả lời ta?”

—— “đang làm sạch tồn đọng, trước kia những tiêu thế giới đó có quá nhiều phế liệu, quá bẩn, ta rửa sạch một chút.”

Lệ Dạ: “.....”

—— “A, vừa rồi người hỏi cái gì?”

Lệ Dạ nhả nại một chút, “Tình cảm của nữ chủ chếch đi!”

—— “Ta nhìn xem, oa a, sắp đầy rồi, người làm cái gì vậy, chếch đi thật nhanh.”

Lệ Dạ không muốn nói nữa, gờ tay lấy đi động, định gọi điện thoại cho bí thư, mới vừa đụng vào di động, lại nghĩ đến tin nhắn đến từ Thuần Vu Tức, mặt tối sầm thả điện thoại trở về. Dần dần tới gần tuyệt cảnh, làm hần áp lực dễ giận, mất đi những khí vận thế giới, cũng cướp đoạt đi ‘thần tính’ trên người hần, khiến cho hần một lần nữa biến thành bộ dáng lúc ban đầu càng gần với ‘người’ hơn.

“Dị đã, đại ca!”

Lệ Dạ còn chưa đi ra khỏi toàn nhà Lệ thị, người em khác mẹ Lệ Khang đã đuổi theo, so với Lệ Dạ nam chính xứng với mặt soái khí, đệ đệ mặt nhỏ chính là mặt người xấu điển hình, luôn có cảm giác không có hảo ý.

“Tôi nói này đại ca, đệ đệ đây cần phải đa tạ anh chấp tay nhường lại, Lệ thị anh đã kính thường nhìn đến, đệ đệ tôi đây lại quý trọng vô cùng. Vừa rồi phụ thân đã nói, Lệ thị sẽ là của tôi, về sau nếu đại ca có gì khó khăn, đệ đệ khẳng định sẽ hỗ trợ.”

nói là nói như thế, nhưng ngữ khí trào phúng, mang theo một cổ tự đắc, sắc mặt tiểu nhân đặc chỉ làm người ta chán ghét. Lệ Dạ nhìn mà phiền chán, không chút nghĩ ngợi nhấc chân gạt người ngã trên mặt đất.

Lệ Khang bị một chân này gạt ngã, ôm bụng kêu đau, Lệ Dạ nhấc chân xoa xoa gãy lên bộ tây trang đắt đỏ trên người tên kia, từ trên cao nhìn xuống hắn: “Mày là cái thứ gì, cũng xứng kêu la trước mặt tao.”

Lệ Khang bị ánh mắt hắn nhìn như nhìn con kiến chọc giận, trừng hắn, “Mày dựa vào cái gì khinh thường tao, phải, tao là con riêng, nhưng ta không kém mày, bây giờ tao cũng mang họ Lệ, Lệ thị sẽ là của tao, còn mày, dù trước kia mày có phong cảnh thì thế nào…….”

Lệ Dạ quay đầu đi, hoàn toàn làm lơ hắn ta, hòn đá nhỏ vương chân này, với hắn căn bản không có liên quan gì. Lệ Khang ngã tại chỗ, hai mắt cườ hện lại ghen ghét mà nhìn chằm chằm bóng dáng Lệ Dạ, biểu tình vận vẹo.

“Lệ Dạ! Lệ Dạ! Người đáng chết!” hắn hạ giọng phẫn nộ hô.

Lệ Dạ không nghe thấy, hắn cũng không thêm để ý, một con kiến nhỏ mà thôi, thậm chí không cần hắn dụng tâm, ai thêm để ý hắn ta suy nghĩ cái gì.

Nhưng Lệ Dạ làm sao nghĩ đến, con kiến không được hắn để vào mắt, cơ hồ bị hắn bỏ qua hoàn toàn, đã giết chết hắn ở thế giới này.

Lệ Khang dùng biện pháp mà Lệ Dạ đã từng dùng, mua một người cùng đường, dùng tiền sai hắn lái xe đâm Lệ Dạ.

Lệ Dạ trên đường đi công ty bị đâm, hắn mới vừa liên hệ xong với đoàn luật sư của mình, thương thảo về việc thừa kiện Quách Nhung, đang ngồi ở ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, một chiếc xe vận tải từ giao lộ phía sau xông lên, đâm thật mạnh, đè lên chiếc xe của hắn.

Lần này, Lệ Dạ không có vận khí tốt như Quách Nhung, trực tiếp chết trong vụ tai nạn xe cộ, đến khi thân hồn bị bắt về không gian chủ, hắn cũng không dám tin, không phải mình chết ở trong tay nữ chính và nam phụ trăm phương ngàn kế muốn đổi phở, thế nhưng lại chết ở trong tay một ‘tiểu lâu la’ như vậy. So với bị nữ chính giết chết, còn làm hắn cảm thấy ghen khuất hơn.

“Sao lại thế này!” Lệ Dạ bạo phát trong không gian chủ, thế giới này hắn đã nhẫn nại rất nhiều, nơi chốn vấp phải trắc trở, mọi chuyện không hài lòng, vậy cũng thôi, nhưng hiện tại mức độ tình cảm của nữ chính chếch đi rõ ràng còn chưa hoàn toàn, vẫn còn cơ hội mà hắn lại chết rồi?

“Lệ Khang là chuyện thế nào? Vì sao hắn có thể giết ta?”

—— “Ta cho rằng người đã nhận rõ tình huống, giờ xem ra còn chưa rõ đâu.” Hệ thống lạnh lạnh nói.

—— “Người đã mất đi hết thấy trước đây, những thế giới đó không thuộc về người, chúng đang bài xích người, mà sinh ra biến hóa không chỉ là ‘nữ chính’, còn có người khác, người không để mọi người ở trong mắt, nhưng trên thực tế người và bọn họ không có gì khác nhau, người không cao quý hơn bất kì kẻ nào.”

Advertisement / Quảng cáo

Lệ Dạ: “Câm miệng!”

Hệ thống xanh hoá không chỉ không câm miệng, còn trả cho hắn một kích cuối cùng —— “đã không có khí vận, người cũng không là cái gì. Thừa nhận đi, người sắp diệt vong.”

Lệ Dạ biểu tình đáng sợ, hình ảnh huyền hóa ra đều sinh ra một trận dao động.

Hệ thống không lên tiếng nữa, không gian chủ sụp xuống càng nhiều, một mảnh tĩnh mịch, không có bất luận thanh âm gì.

“Ta và bọn họ không giống nhau, ta sao lại giống như bọn họ……” Lệ Dạ ấn đầu mình, “Bọn họ sao có thể so với ta …… Ta sẽ không diệt vong, ta bắt từ……”

hắn bỗng nhiên ngừng đầu nói: “Ta phải đi về thế giới kia, lại cho ta một khối thân thể.”

—— “không có cách nào, người đã mất đi lực lượng thay đổi thế giới kia.”

Lệ Dạ phẫn nộ cắn răng, “Vậy để ta đi thế giới tiếp theo! Thế giới tiếp theo ta tuyệt sẽ không để loại chuyện này phát sinh!”

……

Thuần Vu Tức vẫn luôn liên hệ với bằng hữu, tìm hiểu tin tức của Lệ Dạ, tuy rằng ở trước mặt hai người Quách Nhung Quách Tiền hắn biểu hiện thật sự bình tĩnh, nhưng trên thực tế, hắn chưa từng buông cảnh giác đối với Lệ Dạ, bởi vì không ai biết đâu óc người có bệnh sẽ làm ra chuyện đáng sợ như thế nào.

Về chuyện kiện tụng, Thuần Vu Tức cũng đã sớm chuẩn bị tốt, lúc Quách Nhung và Quách Tiền, người thì vui sướng chơi trò chơi, người thì vui sướng đi học, hắn lại yên lặng xử lý hết thấy, kết quả chuyện đến trước mắt, bỗng nhiên truyền ra tin Lệ Dạ chết.

“Cứ cảm thấy đại khái đây là báo ứng.” Nghe tin Lệ Dạ chết, Quách Nhung như suy tư gì mà cảm thán, “hắn cho người tạo ra tai nạn xe cộ hại tôi, kết quả là chính hắn cũng chết trong tai nạn xe cộ.”

Quách Tiền: “Bình thường mà nói, nếu chúng ta ở trong chuyện xưa, hắn là vai ác, chúng ta hắn là còn phải đấu với hắn hai trận mới có thể hoàn toàn đánh bại hắn, hắn chết quá đột nhiên.”

“Cho nên đây không phải chuyện xưa, đây là cuộc sống vô thường.” Thuần Vu Tức sờ soạn đầu nó một phen, không chuẩn bị nói chuyện này với nó, “Mau đi viết bài tập, chuyện này không quan hệ với chúng ta, không cần suy nghĩ nữa.”

Quách Tiền ôm bài tập chạy đi rồi, Quách Nhung và Thuần Vu Tức hai người an tĩnh ngồi bên nhau, nhân vật của Quách Nhung trong trò chơi phát ra một tiếng hét thảm, bị đánh chết. Nàng buông con chuột, tựa lưng vào ghế ngồi, đột nhiên hỏi: “Bây giờ Lệ Dạ không còn nữa, chúng ta cũng không cần kết hôn……. Ừm, bây giờ anh cảm thấy hối hận không?”

Thuần Vu Tức vuốt tóc mình một chút, buông ly cà phê trong tay, liếc nàng: “Đem qua ở trên giường em cũng không nói như vậy.”

Quách Nhung: “Được rồi, được rồi, em và Lệ Dạ cũng không thân, dù hắn là cha về huyết thống của Quách Tiền, hai chúng ta cũng không có một chút cảm tình với hắn, anh không cần cố ý chiếu cố tâm tình chúng em, nói lời đi dóm đứa em đâu.”

rõ ràng là kẻ xấu, đến nàng cũng coi như thấy hắn đáng chết, chỉ sợ trước khi chết, hắn cũng không hối hận vì đã làm chuyện xấu, loại người này không có gì để đồng tình, nàng càng sẽ không có cảm tình với loại người này, nhưng Thuần Vu Tức lại một bộ đáng lo lắng bọn họ sẽ có áp lực tâm lý, đuổi Quách Tiền đi không cho nó nghe, lại không hề rằng mà bồi bên cạnh nàng.

Thuần Vu Tức dựa vào nàng ở trên ghế, cười rộ lên, chạm chạm vết thương trên tay nàng, “Về sau sẽ càng ngày càng tốt.”

Quách Nhung một lần nữa kết thúc trò chơi, điều khiển nhân vật đại sát tứ phương, trên mặt cũng mang theo cười, “Đương nhiên, còn có tuần trăng mật, chúng ta đã nói phải đi xem mùa thoát y.”

Thuần Vu Tức: “Tôi có nghi hoặc, em muốn cùng tôi đi xem cái đó, cũng sẽ không ghen?”

Quách Nhung: “Yên tâm, đến lúc đó em sẽ điều chỉnh thành hình thức tỷ muội, lại còn có mảnh nam mùa thoát y, chúng ta cũng có thể cùng nhau xem a!”

Thuần Vu Tức mỉm cười sờ sờ đầu chó của nàng, “May mà chân của em còn chưa khỏi hẳn, nếu không…….”

Quách Nhung: “Lão bản, em nói đùa lâu bản, em chỉ nói mà thôi, sẽ không đi xem! thật sự! một chút ý tưởng cũng không có.”

Thuần Vu Tức: “Xem nào, vì sao không xem, cùng nhau xem. Chờ xem xong em sẽ phát hiện, vẫn là tôi đẹp nhất.”

Quách Nhung: “Sao em lại không quá tin tưởng anh, nếu không buổi tối lão bản anh cho em xem anh trước?”

Thuần Vu Tức: “Tôi thấy là em cũng không cần chân nữa.”

Quách Nhung đập con chuột một nhát: “Sợ cái gì, đi, lên xe, không cần thương tiếc em!”

Advertisement / Quảng cáo

“Im miệng đi.” Thuận Vu Tức cười che miệng nàng.

Hai tháng sau, Quách Nhung khôi hân, một nhà ba người quả nhiên đi tuần trăng mật. Xem ‘tiết mục đặc sắc’ mà Quách Nhung tâm tâm niệm niệm, xem xong, Quách Nhung câu lấy đại mỹ nhân tóc dài bên cạnh, nhỏ giọng nói với hân: “Quả nhiên là lão bản anh tương đối đẹp.”

Đại mỹ nhân phong tình vạn chủng, cười với nàng, trong tươi cười có chút vừa lòng.

Bởi vì Thuận Vu Tức nữ trang quá đẹp, lúc hướng tuần trăng mật còn thường xuyên gặp phải nam nhân tới gần, đều là bắt lỗi với Thuận Vu Tức, mỗi khi đến lúc này, Quách Nhung liền ý xấu câu lấy cổ lão bản hôn lên mặt hân, Quách Tiền cũng mười phần phối hợp ôm chần Thuận Vu Tức, gọi to ba ới, luôn có thể thu hoạch được mấy nam nhân trọn mất há hốc mồm.

Thuận Vu Tức: “Chơi vui về sao?”

Quách Nhung: “Vui về a ha ha ha ha!”

Thuận Vu Tức: “Tốt, nên trở về làm tôi vui về.”

.....

Sau đó nữ trang đi ra ngoài, việc này đã biến thành hoạt động du lịch cố định mỗi năm của bọn họ.

(Chuyện xưa thứ 5 xong)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 128: Ân Như Hứa: Huynh chính là chân hương - Nếu phiền phức, ta liền đuổi nàng đi chần cừu!

Ân Như Hứa lại một lần nữa nghênh đón từ vong.

Nàng chết trong nội cung đô thành Triệu Quốc, lúc chết ba mươi hai tuổi, mà nàng biết thực nhanh mình sẽ tỉnh lại lần nữa, ở trong cổ đô cung thành Ân quốc, tỉnh lại trong Đài điện công chúa của nàng, một lần nữa biến trở về thiếu nữ mười sáu tuổi, sau đó lại một lần nữa hoàn vận mệnh y hệt.

Cung thành Ân quốc, Ân Hòa

Đúng vào thời tiết đầu hạ, Ân Hòa phồn hoa tựa cảm, cả tòa cung thành đều đắm chìm trong mùi hoa ngọt lành. Nơi này đều là cảm tú, là một nơi phồn hoa nhất quốc gia, hoàng thành ở trung tâm thành trì, một tòa thành kim bích huy hoàng xa xa nhìn lại, cung điện lừng lừng nổi dài.

Ân vương có bốn nam ba nữ, Ân Như Hứa là con nhỏ nhất, cũng là công chúa duy nhất hiện giờ còn chưa xuất giá. Nàng tuy không phải vương hậu sinh ra, nhưng mẹ đẻ cũng có thân phận cao quý, rất được Ân vương sủng ái. Cung điện của nàng địa thế cao, cho nên được gọi là Đài Điện.

Hôm nay là tiết tám hoa, là ngày toàn bộ thiếu nữ Ân quốc khẩn cầu tìm được lang quân như ý, Tam công chúa Ân Như Hứa mười sáu tuổi, cũng chờ đợi ngày này. Các cung nữ sớm đi vào Đài điện, chờ chủ nhân tỉnh lại, các nàng nâng hoa phục tống, nhỏ giọng thảo luận vài đợt hoa mỹ này đến tột cùng là dệt thành như thế nào, trên mặt mang theo cực kỳ hâm mộ và kinh ngạc cảm thán.

Lúc này trong Đài điện, từ hoa trường ngồi dậy, Ân Như Hứa lẳng lặng ngồi ở mép giường, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp thanh nhã không hề tức giận.

Quả nhiên, nàng đã trở lại. Nàng có vô số lần trở lại hiện tại khi từ vong tới, chuyện như vậy có lẽ hẳn nên gọi là ‘trọng sinh’, nhưng trọng sinh này với nàng mà nói là tra tấn, bởi vì dù nàng biết sẽ phát sinh cái gì, cũng không thể thay đổi được, giống như hết thảy đều đã sắp đặt hết, toàn bộ sự tình phát triển đều chỉ dựa theo đề nhất thể mà tiến hành tiếp tục, còn nàng cũng chỉ có thể bị bắt buộc nhìn mình lần lượt phạm sai lầm, lại một lần nữa từ vong.

Advertisement / Quảng cáo

Rốt cuộc trải qua bao nhiêu lần, nàng đã nhớ không rõ, nàng chỉ biết mình giống tù nhân, bị vĩnh viễn cầm tù trong một đoạn thời không.

Nàng phát ngốc lâu lắm, chờ đợi các cung nữ phát hiện không đúng, một người tiến vào, quý gối bên chân nàng hỏi: “Công chúa, yến phục của ngài sớm đã đưa đến, ngài không rửa mặt sao? Lập tức tượng thần tám hoa sẽ đi qua dưới cung thành, sắp không kịp nữa.”

Ân Như Hứa khẽ ừ một tiếng, đứng lên, cung nữ hiểu ý, để các cung nữ khác cũng tiến vào, đồng loạt giúp nàng rửa mặt thay quần áo.

Các nàng nhìn công chúa rũ mắt lặng im, trong lòng đều cảm thấy kỳ quái, công chúa làm sao vậy? Tuy ngày thường tính tình cũng vẫn bình, nhưng u buồn không nói gì giống hiện tại như vậy cũng ít thấy, thật đúng là khiến người ta lo lắng.

“Công chúa là không cao hứng?” Cung nữ hỏi.

Ân Như Hứa lắc đầu, vẫn không nói, cả người tràn ngập một cảm giác mệt mỏi.

“Xong, hôm nay công chúa mỹ lệ như thế, đến lúc đi ra ngoài, lại có thể làm một đám người nhìn đến phát ngốc.”

“Đúng vậy đúng vậy, công chúa nhất định có thể tìm được lang quân như ý!”

Chúng cung nữ vây quanh nàng ríu rít, lại vây quanh nàng rời khỏi Đài điện, chuẩn bị đi cửa thành đón hoa thần. Nhưng mà đi đến nửa đường, một nội thị vội vàng đuổi theo, lại mang theo nàng quay lại hạ điện của Vương phu nhân. Vương phu nhân là mẫu thân thân sinh của Ân Như Hứa, nàng vào hạ điện đã nhìn thấy Vương phu nhân đầy mặt nước mắt chạy tới, một tay ôm nàng vào trong ngực, khóc ròng nói: “Hài nhi đáng thương cuar ta, hài tử như hoa, vương thượng, ngài sao nhẫn tâm đưa nàng đến cái loại địa phương này!”

Ân vương cũng ngồi trong hạ điện, nhìn mẹ con các nàng, thần sắc trên mặt có hờn hận không nở, cũng có không vui vì bị người khác bác bỏ.

“Hiện giờ bộ tộc Ô Đồ ngày càng lớn mạnh, bọn họ và biên cảnh chúng ta liên nhau, quan hệ càng ngày càng khẩn trương, đưa a Hứa đến Ô Đồ liên hôn, cũng là kết quả nhóm công khanh trong triều thương nghị ra. A Hứa thân là công chúa Ân quốc ta, đương nhiên phải phụng hiến vì Ân quốc, nàng là một người đàn bà thì biết cái gì!” Ân vương trầm giọng nói.

Vương phu nhân vẫn nước mắt không ngừng rớt xuống, “Nhưng người bộ tộc Ô Đồ ăn tuổi thọ sống, chính là một đám dã nhân không biết lễ nghi, nghe nói nam nhi bọn họ mỗi người lớn lên đều hung thần ác sát, a Hứa chúng ta lớn lên trong cảm tú, đưa nàng đi nơi xa như vậy, cái gì cũng không có, vạn nhất chọc tức trưởng Ô Đồ không vui, đánh giết nàng, chúng ta cũng không biết được……”

Ân vương bị nàng khóc đến đau đầu, nhưng chung quy vẫn sủng ái nàng, ngồi ở đó không nói.

Vương phu nhân thấy hình như hân có dao động, vội nói: “Còn nữa, dù liên hôn, cũng không nhất định phải liên hôn cùng bộ tộc Ô Đồ, bọn họ chung quy cũng chỉ là một bộ tộc trên thảo nguyên thôi, nếu muốn liên hôn, cùng Tần Quốc, Lỗ Quốc hoặc là Triệu Quốc liên hôn, không phải càng tốt!”

Ân Như Hứa vẫn luôn trầm mặc nghe thấy hai chữ ‘Triệu Quốc’, cả người đều nhin không được co rúm lại một chút. Triệu Quốc, nơi ác mộng vô cùng vô tận của nàng.

Triệu Vương Triệu Tư, là nam nhân nàng yêu đệ nhất thế, nàng còn nhớ rõ khi đó phảng phất như mình trúng ta, chỉ vì gặp hân một lần, tâm tâm niệm niệm đều là hân, vì thế không tiếc lấy chết tương bức, bức Ân vương từ bỏ tính toán đưa nàng đến bộ tộc Ô Đồ liên hôn, sửa lại liên hôn cùng Triệu Quốc. Nàng được mẫu thân trợ giúp như nguyên đi tới bên Triệu Vương, chỉ muốn làm bạn với nam nhân tuân nỷ uy nghiêm đó cả đời, nhưng nàng không nghĩ tới ác mộng cũng bắt đầu như vậy.

Nàng chìm nổi trong vương cung Triệu Quốc, nhận hết khổ sở, Ân quốc cổ hương cũng vài năm sau bị Triệu Vương công phá diệt quốc, Triệu Tư nam nhân này đã tâm bình diệt cổ quốc của nàng, bức tử phụ vương mẫu

thân nàng, nhẩn tâm giết hải tử của nàng, miệng lại nói yêu nàng —— nàng rút cuộc thấy rõ gương mặt thật của Triệu Tư thì đã muộn.

Lúc nàng lần đầu tiên phát hiện sau khi chết có thể trọng sinh, nàng mừng rỡ như điên, muốn thay đổi kết cục của mọi người, nhưng thực nhanh nàng liền phát hiện mình không thể làm gì, nàng không thể tiết lộ bất luận tin tức gì về tương lai, lúc nàng muốn làm ra lựa chọn khác với đời trước, thật giống như bị cái gì khống chế, thân bất do kỷ. Nàng càng không có cách nào tự sát, bởi vì tư vong không phải kết cục của nàng, nàng bị bao trong ở một cái khung tuần hoàn.

Vương phu nhân nhận thấy Ân Như Hứa run rẩy, kéo nàng đến trước mặt Ân vương, “Vương thượng, ngài xem xem, a Hứa đã sợ thành như vậy, việc liên hôn với bộ tộc Ô Đồ bỏ đi thôi.”

Ân Như Hứa thống khổ nhắm mắt lại, nếu có thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích, nàng thật sự muốn nói cho phụ vương, nàng muốn đi bộ tộc Ô Đồ, muốn cách Triệu Quốc và Triệu Tư thật xa. Nàng đã từng muốn nói như vậy, nhưng không có cách nào khống chế thân thể của mình, thử rất nhiều lần, những thất bại đó đã phá hủy nàng.

“không, con không muốn đi Triệu Quốc……” Nàng cơ hồ là hư thoát mà lâm bầm

Ân vương sững sốt, “Con nói cái gì?”

Ân Như Hứa cũng ngăn cản cả người, nàng vuốt môi mình cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Nàng nói ra? Vì sao, nàng hẳn là không thể ở đây vào lúc này khống chế được thân thể mình. Ngoài ý muốn này làm nàng đột nhiên kích động lên, nàng đột nhiên bắt lấy tay áo Ân vương, lại một lần thử nói: “Con không muốn đi Triệu Quốc, con nguyện ý đi bộ tộc Ô Đồ!”

Advertisement / Quảng cáo

thật sự có thể nói ra! Ân Như Hứa mừng rỡ như điên, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Ân vương, không ngừng lặp lại những lời này.

“Con a, làm sao vậy!” Vương phu nhân không biết sao nàng đột nhiên nói như vậy, cũng đại kinh thất sắc, “Có phải bị bệnh hay không, sao câu hồ đồ như thế cũng nói được ra miệng! Bộ tộc Ô Đồ đó là địa phương nào con cũng không biết, làm sao so được với Triệu Quốc, nghe lời, không cần náo loạn nữa!”

Ân Như Hứa rút cuộc chờ tới cơ hội có thể tự khống chế, nỗi lòng không thể bình phục, chỉ một lòng muốn thay đổi, đối với Vương phu nhân khuyên bảo có tai như diếc, nỗ lực tình tường biểu đạt nguyện vọng của mình với Ân vương.

Ân vương tuy không biết nữ nhi vì sao kích động như thế, nhưng nàng chủ động tỏ vẻ nguyện ý, hẳn làm phụ vương vẫn thấp phần vui mừng, trách cứ Vương phu nhân nói: “Tốt, nếu a Hứa tự mình nguyện ý, nàng cũng đừng nói nữa, không biết đại thể như thế, so ra còn kém a Hứa!”

Được các cung nữ đỡ về Đài điện, Ân Như Hứa mới hoàn toàn phục hồi tinh thần. Nàng thật sự có thể thay đổi?

Vương phu nhân vội vàng đi vào Đài điện, vào cửa liền tát cho Ân Như Hứa một cái, mắng: “Sao lại thế này? Mẩu thân nói con cũng không nghe?”

Ân Như Hứa nhìn nàng, ánh mắt yên lặng. Có lẽ tệ nhất thế nàng còn không rõ lắm, nhưng nhiều đời như vậy, nàng đã hiểu rõ, mẩu thân sở dĩ trầm phương nghìn kế dẫn nàng đi đến bên Triệu Vương, chính là vì huynh trưởng nàng, để huynh trưởng có thể kế thừa ngôi vị quốc quân Ân quốc, bà cần Triệu Quốc giúp đỡ.

Nhưng mẩu thân làm sao biết, làm như vậy sẽ đưa tới họa diệt quốc. Đòi hỏi lột da, há có được quả ngon?

“Mẩu thân, Triệu Tư quốc quân Triệu Quốc tuy rằng tuổi trẻ, nhưng hẳn lòng muốn dạ thú, thủ đoạn tàn nhẫn, không thể tin được, Vương huynh giao hảo cùng hẳn thật là không khôn ngoan.” Ân Như Hứa nói.

“Con mới thật sự không khôn ngoan, Triệu Quốc ngày sau nhất định cường thịnh, giao hảo có gì không đúng, con biết cái gì, huống chi ta cũng là vì tốt cho con, bộ tộc Ô Đồ, một bộ lạc thảo nguyên, muốn cái gì cũng không có, con tới đó, một ngày còn chịu không nổi!” Vương phu nhân cá giận.

Mẹ con hai người chung quy tan rã trong không vui.

Ân Như Hứa nhìn bóng dáng mẩu thân nổi giận đùng đùng rồi đi, ngơ ngẩn rơi lệ.

“Nhưng con thật sự rất sợ hãi a, con thật sự sắp điên rồi, mẩu thân.” Chính là trên thế giới này, không ai có thể hiểu rõ sợ hãi của nàng.

Vào hạ, Ân Như Hứa lên xe ngựa, mang theo mấy trăm hộ vệ tới đó, còn có vô số trân bảo vàng bạc, khí cụ hạt giống cùng với thợ thủ công, đi bộ tộc Ô Đồ.

Bộ tộc Ô Đồ nhiều thế hệ ở thảo nguyên Thanh Hà, giáp giới biên cảnh Ân quốc, lưng dựa vào một đoạn núi non, tựa như một tường thành bằng núi tuyết, chờ đến lúc có thể nhìn thấy núi tuyết kia cao ngất chần trước mặt, là biết bộ tộc Ô Đồ gần trong gang tấc.

……

“Ôc Đột, người nên đi nghênh đón thế tử của người đi.” nam nhân tóc nâu đeo túi mũ tên hồ to với một đạo thân ảnh bay nhanh nơi xa.

Người nọ cười một con hắc mã, giương cung cài tên, đang nhìn chăm chăm một con chim ưng trên bầu trời, nghe tiếng la, hẳn đột nhiên buông tay, mũ tên nhon rồi cung, chỉ nghe một tiếng kêu, hắc ưng bị bắn rơi xuống.

Nam nhân tóc nâu chạy lên, cười to nói: “không hồ là tộc trưởng chúng ta, trong tộc cũng chỉ có người có thể bắn hắc ưng cao như vậy rơi xuống. Bất quá tộc trưởng đừng cảm lại vĩ đại của chúng ta, người thật sự nên đi đón thế tử của người, tốt xấu gì cũng là công chúa Ân quốc. Ân quốc đã có tâm giao hảo, chúng ta cũng không thể mặc kệ, ít nhất cũng nên đến rìa thảo nguyên nghênh đón.”

Bắt lấy hắc ưng, Ôc Đột lau khô vết máu trong tay, có chút không vui, “Ta còn chướng mắt những nữ nhân nũng nịu Ân quốc, động bất động liền khóc không ngừng, phiền đến chết.” hẳn ném hắc ưng cho nam nhân tóc nâu, giục ngựa chạy về phía trước, thanh âm thô cuồng phiêu tán trong gió thảo nguyên.

“Nếu phiền toái, ta liền tổng cổ nàng đi chôn đi!”

Nghe thấy lời này của tộc trưởng, nam nhân tóc nâu lắc đầu bật cười, mang chim ưng đuổi theo.

……

Advertisement / Quảng cáo

“Công chúa, chúng ta đã tiến vào thảo nguyên một ngày, một người cũng không nhìn thấy, bộ tộc Ô Đồ hoang vắng như vậy sao? Bọn họ rút cuộc ở nơi nào?” Cung nữ hỏi mòn mỏi ở bên Ân Như Hứa, biểu tình thấp thòm.

Mà Ân Như Hứa, bởi vì trong lòng nàng sinh ra hy vọng, so với ban đầu nhìn còn tốt hơn nhiều. Ngày ngày ngồi ở trên xe ngựa, nàng nhìn cảnh sắc biến ảo bên ngoài, cũng nhìn thấy thảo nguyên và trời xanh rộng lớn vô ngần trong miệng người kia.

Nàng chưa bao giờ tới bộ tộc Ô Đồ, nhưng nàng nhận thức Ôc Đột. Người nam nhân này, đại khái là trong vô số tuần hoàn đen tối của là ánh sáng duy nhất. hẳn từng nói, nhất định phải mang nàng rời khỏi cái nhà giam kia, đi xem không trung tự do, nhưng chung quy người không thể phản kháng trời, cuối cùng hẳn chết ở trước mặt nàng, cũng không thể đưa nàng đi xem cổ hương của hắn.

“A! Công chúa, người tới!” một cung nữ xúc mình nhìn ra bên ngoài bỗng nhiên chỉ vào phía trước nói.

Phía trước đối ngũ đưa gã, có hơn mười con ngựa chạy băng băng đến, bọn họ giống như một con gió xoáy, trong chớp mắt đã tới gần. Các hộ vệ cảnh giác dừng lại, nghe thấy đối phương hô: “tộc trưởng bộ tộc Ô Đồ, tiến đến nghênh đón công chúa Ân quốc!”

Ân Như Hứa ngồi vào cạnh cửa xe ngựa, kéo màn ra.

Ôc Đột cười ngựa một đường chạy tới, tuy rằng nghênh đón thế tử, lại không ra nhìn cái gì cao hứng, cho cấp dưới đi giao thiệp với quan viên Ân quốc đưa gã, hẳn ngồi trên lưng ngựa tùy tay gài túi rượu xuống, uống một ngụm.

Đúng lúc này, hẳn ngược mắt, nhìn thấy Ân Như Hứa vén rèm lên nhìn ra bên ngoài.

Ôc Đột cách mười mấy người, ngơ ngác nhìn Ân Như Hứa, túi rượu trong tay mới vừa uống một ngụm đã rơi trên mặt đất cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cung Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 129: Rốt cục nàng có thể cùng hắn nhìn về một phía

Na Nhật Tùng là dũng sĩ bộ tộc Ô Đồ, được tộc trưởng Ốc Đột tin nhiệm nhất, mẫu thân bọn họ đến từ cùng một bộ tộc nhỏ, hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm thực tốt.

Na Nhật Tùng vô cùng hiểu biết tộc trưởng Ốc Đột kiểm huấn luyện đệ tử này, hắn ta xác thật không thích loại nữ nhân nhu nhược gió thổi là ngã, từ trước đến nay hắn ta chỉ thường thức nữ nhân có thể cưỡi ngựa có thể vùng vao ở trên thảo nguyên, cho nên trong khoảng thời gian này hắn ta cũng không cao hứng. Nếu không phải không vui, hắn ta cũng không đến mức chỉ mang theo vài người cứ như vậy vội vàng tới đón người, đến râu trên mặt cũng chưa cao, một bộ dáng lẩn lộn chẳng hề để ý.

Na Nhật Tùng lại một lần lo lắng cho tộc trưởng sẽ bởi vì bất mãn thế tử, không chịu cùng nàng sinh hài tử, làm cho lâu lớn không có con nối dõi sinh ra. Nhưng Na Nhật Tùng không nghĩ tới, chỉ thấy mặt người ta mệt mỏi thôi, tộc trưởng đã biểu hiện mất mặt như vậy.

Bầu rượu rót trên cô, rượu đỏ ra tằm ướt mặt cô. Na Nhật Tùng gọi tộc trưởng, thấy người không có phản ứng, dứt khoát tự mình nhặt bầu rượu lên, lại gọi hắn một tiếng, mới rút cuộc gọi người hoàn hồn.

Ốc Đột: “.....”

Ân Như Hứa đã thả mảnh xuồng, hắn không thấy rõ mặt người, chỉ thấy phía sau mảnh xe ngựa mơ hồ có một thân ảnh yếu đuối.

Ốc Đột: “Đây là thế tử của ta?” Lần đầu tiên hắn dùng cái từ thế tử này.

Na Nhật Tùng: “Đúng vậy, hắn chính là công chúa Ân quốc.”

Advertisement / Quảng cáo

Ốc Đột ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói thầm với huynh đệ: “Ta cảm thấy cũng không tệ lắm.”

Na Nhật Tùng: “.....” trước khi người tới cũng không phải nói như vậy, là ai vừa rồi ở trên đường xú mặt đến không được, còn tuyên bố muốn đưa người ta đi chăn dê?

Nội tâm tràn ngập vô ngữ đối với huynh đệ, Na Nhật Tùng miễn cưỡng ở trước mặt mọi người cho hắn một chút mặt mũi, “Ừ, tộc trưởng nói đúng.”

Hai đội ngũ hội hợp, đoàn người Ốc Đột dẫn đường ở phía trước, lúc xung quanh chỉ còn lại có mấy huynh đệ của mình, Na Nhật Tùng rốt cuộc bật cười, nói với Ốc Đột: “Tộc trưởng, người bây giờ còn bỏ được cho người ta đi chăn dê sao?”

Ốc Đột thường thường quay đầu nhìn một cái chiếc xe ngựa trong đội ngũ phía sau kia, nét mặt có vẻ nóng lòng muốn thử, nghe thấy lời này, hắn kinh ngạc nói: “Ta lúc nào nói loại lời này!”

Na Nhật Tùng nhìn không được trợn trắng mắt. một dũng sĩ khác cười hắc hắc, “Tộc trưởng, không phải người nói không thích loại quý nữ Trung Nguyên này sao, vừa rồi nhìn người ta đến ngây người.”

Ốc Đột một chân đá tới, người nọ nhanh chóng ghim ngựa chuyển hướng, tránh khỏi tộc trưởng không nói đạo lý, vẫn ngồi trên lưng ngựa chế cười hắn.

“Ta vừa rồi nhìn thấy nàng, cảm thấy trong lòng có loại.....” Ốc Đột lại nhìn xe ngựa, đề thấp thanh âm nói với Na Nhật Tùng bên cạnh: “Có loại cảm giác rất kỳ quái, ta cảm thấy hình như ta biết nàng, giống như từng gặp nàng trong mộng rất nhiều lần, trong lòng không thể hiểu được thật cao hứng.”

Na Nhật Tùng Được, tộc trưởng nhà mình liếc mắt một cái đã bị người ta câu đi hồn phách, thế này còn lo lắng cái gì, hiện tại nên lo lắng chính là công chúa nững nịu có thể coi trọng tộc trưởng lời thoi léch thếch thô lỗ hay không.

hắn đang nghĩ ngợi, nghe tộc trưởng thét to: “Tốc độ nhanh hơn!”

Ốc Đột là tộc trưởng bộ tộc lớn nhất trên thảo nguyên này, cũng là tộc trưởng Ô Đồ tuổi trẻ dũng mãnh nhất từ trước tới nay, lúc hắn sinh ra trời có dị tượng, bầy sói trên tuyết son đồng loạt hú lên, cho nên tất cả mọi người đều coi hắn là con của lưng thần. Hắn có thể cùng các thuộc hạ nói cười, nhưng đồng thời trên người có khí thế khiến người ta tin phục, ra lệnh một tiếng, những đội ngũ đưa gả đó không tự giác liền nghe theo hắn chỉ huy, tất cả đều nện bước nhanh hơn, khẩn trương đi theo hắn cùng nhanh chóng tiến tới.

“Công chúa, sao đội ngũ đột nhiên đi nhanh như vậy?”

“Hình như là tộc trưởng kia nói làm tốc độ nhanh hơn.” một cung nữ đỡ Ân Như Hứa.

Ân Như Hứa không nói, nâng nhãn mi, dùng khăn lụa che lại mặt mình. Xe ngựa tốc độ nhanh hơn thực xác này, thảo nguyên này không thể so với đường gạch đá xanh bằng phẳng trải trong thành, nàng rút cuộc là quý nữ mảnh mai, có chút chịu không nổi.

Thấy nàng thật sự khó chịu, cung nữ liền hỏi nàng: “Công chúa, có phải cho người đi nói, thả chậm tốc độ hay không?”

Ân Như Hứa lắc đầu, “Lấy cho ta cái túi thơm thanh não nâng cao tính thần.” Nàng đề túi thơm ở chớp mắt, yên lặng nhẫn nại.

Na Nhật Tùng đi phía trước nhất đội ngũ, thấy tộc trưởng giống con ngựa hoang thoát cương bay nhanh về phía trước, không thể không đuổi theo hắn hỏi: “Tộc trưởng, chúng ta chạy nhanh như vậy làm gì, chung quanh đều là lãnh địa của chúng ta, dù hôm nay không đến kỳ, nghỉ ngơi ngay tại chỗ một đêm cũng không quan hệ a, không cần vội như vậy đi!”

Ốc Đột nói: “Sớm một chút mang tức phụ về, ta mới yên tâm!”

Na Nhật Tùng không nghĩ tới hắn có lý do này, “đã tới địa bàn chúng ta rồi, không có gì nữa, ta thấy vẫn là tốc độ chậm một chút, bọn họ đều không theo kịp.”

Ốc Đột kỳ quái: “Tốc độ này cũng coi như không nhanh, sao lại không theo kịp.”

Na Nhật Tùng: “Tộc trưởng, thật sự, đối với bọn họ tốc độ này đã quá nhanh.”

Advertisement / Quảng cáo

Đội ngũ phía sau bỗng nhiên ngừng lại, một con ngựa từ đội ngũ chạy tới, một người hầu đuổi kịp nói: “Tộc trưởng Ô Đồ, công chúa chúng ta thân thể không thoải mái, ngài xem có phải nên để tốc độ chậm một chút hay không”

hắn còn chưa nói xong, Ốc Đột liền quay đầu ngựa về lại đội ngũ đến gần xe ngựa ở giữa. Ân Như Hứa được cung nữ đỡ xuống xe ngựa, sắc mặt tái nhợt, đứng ở một bên cổ nén muốn nôn, các cung nữ nhỏ giọng dò hỏi nàng thế nào, có cần nước hay không. Lúc này một cái bóng bao phủ lại, Ân Như Hứa và hai cung nữ ngẩng đầu, liền nhìn thấy tộc trưởng Ốc Đột hung ba ba cười ngựa đi tới chỗ các nàng.

Hai cung nữ trong lòng hoảng hốt, cho rằng hắn ghét bỏ các nàng chậm trễ thời gian, vội cần thân giải thích: “Công chúa chúng ta thân thể không tốt lắm, đường dài bốn ba, không thể nghỉ ngơi tốt, quá mức mệt nhọc, cho nên thân thể có chút không khỏe, xe ngựa lại xác này, xuống hít thở không khí, nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Ốc Đột xuống ngựa, đến gần Ân Như Hứa, dáng người hắn cường tráng mà cao lớn, nện bước thực nhanh, đặc biệt có cảm giác áp bách, dọa hai cung nữ sợ tới mức theo bản năng lui ra phía sau một bước. Ân Như Hứa nhìn qua nhu nhược nhất, nhưng thật ra đứng ở đó, đôi mắt nhìn hắn không nhúc nhích. Ốc Đột đôi mắt màu u lục, nghe nói đó là màu của đôi mắt lang thần, nhìn thấy cặp mắt kia có vẻ lo lắng, Ân Như Hứa theo bản năng cười cười với hắn.

Ốc Đột: “.....” Cười thật là đẹp mắt! Hắn muốn nói cái gì, lập tức đã quên hết sạch, còn mấy râu không cạo, mặt đỏ cũng không bị nhìn thấy, nếu không lại có bao nhiêu mặt mặt.

“Chờ ta nghỉ ngơi trong chốc lát, là có thể tiếp tục đi rồi.” Ân Như Hứa nói với hắn.

Thanh âm nàng nhu hòa, là thanh âm mềm mại Ốc Đột chưa bao giờ nghe thấy, bởi vì thân thể không thoải mái mà còn có chút suy yếu. Ốc Đột quả thực thương tiếc đến không được, nếu không phải hai người còn chưa thành thân, hắn còn có chút ngượng ngùng, thì hiện tại đã xông lên đỡ người ta.

“À..... ừm, nàng không thoải mái?” Ốc Đột nói câu vô nghĩa, rút cuộc tìm về đầu lưỡi, hắn ghét bỏ mà liếc nhìn cái xe ngựa chỉ được cái vẻ ngoài, “Ngồi xe này khẳng định là không thoải mái, nàng dứt khoát cưỡi ngựa cùng với ta đi, thoỉ gió phơi nắng, so với buồn ở trong đó còn thoải mái hơn nhiều!”

Ân Như Hứa không lập tức đáp ứng, nàng chần chờ, không biết nên trả lời như thế nào. Hai người một đôi này, mới gặp mặt lần đầu tiên, là gặp nhau khác hẳn trước đây, trong lòng nàng cũng có chút thấp thòm, không biết hẳn đối với mình có cảm giác thế nào, cũng không biết mình nên làm thế nào mới tốt.

Ôc Đột không chờ được tức phụ trả lời, có chút buồn bực, tâm nói, quả nhiên là nữ tử Trung Nguyên tương đối hàm súc ngưng ngưng, đại khái là hiện tại không thân với hắn, cho nên ngưng ngưng cười ngượng cùng hắn.

Na Nhật Tùng đau đầu cọt tọt, kéo hắn sang một bên, hận sắt không thành thép: “Tộc trưởng, người trước thu liễm một chút, người nhìn xem hiện tại người có cái dạng gì, mấy ngày nay cũng chưa tắm rửa, râu cũng lười cao, bộ dáng lờn thời lệch thẹo, nhìn lại công chúa người ta đi, cười chung một con ngựa với người, người ta không chê người sao!”

Ôc Đột lúc này mới nhớ tới hiện giờ mình là cái tôn dung gì, hắn hồi hận trước kia không dọn dẹp mình cho tử tế. Nhưng mà trước khi tới hắn cũng không biết đột nhiên mình sẽ coi trọng người ta a.

hắn quay đầu trở về trước mặt Ân Như Hứa, có chút hậm hực sờ sờ cái mũi, “Vậy nàng cứ ngồi xe to đi.”

Ân Như Hứa nghe thấy bọn họ nói thầm, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, nhìn hắn ngẫm hồi hận, nàng vươn tay, nhỏ giọng nói: “Được, ta cười ngựa..... Nhưng, ta không biết cười.”

Ôc Đột sùng sốt, hưng phấn cười ha ha lên, “Được, chúng ta cùng cười ngựa, không sao, cười ngựa thực dễ, cười một lát là biết, ta dạy cho nàng!”

Ân Như Hứa còn chưa chuẩn bị tốt, nhưng Ôc Đột động tác thực nhanh, hắn tiến lên một bước giữ eo Ân Như Hứa, nhẹ nhàng nâng cả người nàng lên, đặt trên lưng ngựa. Động tác đột nhiên này dọa tới Ân Như Hứa không hề chuẩn bị, nàng nhận không được hồ nhò ra tiếng, nghe thấy nàng kêu nho nhỏ dường như chân kính, Ôc Đột chợt cảm giác tâm mình bị sợi lông xù xù đâm một cái, ngứa ngứa.

hắn vui vẻ ra tiếng, tự mình cũng sai bước lên lưng ngựa, cánh tay giơ ra phía trước ôm lấy người bảo hộ trước ngực. “không có việc gì, từ nhỏ ta đã lớn lên ở trên lưng ngựa, có ta che chở, tuyệt đối nàng sẽ không ngã xuống.”

“Ta mang nàng đi hít gió!”

Ôc Đột cười ngựa mang theo công chúa chạy đi rồi, lưu lại một đám cung nữ và người hầu ngu si, “????” không phải, công chúa? Cứ như vậy trực tiếp mang công chúa chúng ta đi?

Ân Như Hứa dựa vào trong lòng ngực Ôc Đột, có vẻ nhỏ xinh mà mềm mại, Ôc Đột cảm giác nàng tựa như một đám mây, uyển chuyển nhẹ nhàng, mang theo một mùi hương, hắn cũng không dám dùng sức ôm chặt, sợ ôm người hỏng mất.

Cười ngựa cũng không phải cái gì thực thoải mái, tuy rằng gió thổi xác thật thông thoáng hơn xe ngựa, nhưng quá nhanh vẫn làm người ta không tiếp thu được.

Advertisement / Quảng cáo

“Chậm..... chậm một chút.” Ân Như Hứa kéo vạt áo Ôc Đột.

Ôc Đột người này cười ngựa trước nay không biết cái gì gọi là chậm, mỗi lần cùng tộc nhân đi ra ngoài, đều là một mình đi trước, một đám người đuổi theo hắn một đến muốn chết muốn sống, ai bảo hắn chậm một chút, hắn cũng không nghe. Lúc này lại thật tốt, bị công chúa mềm mại lôi kéo, lập tức giảm tốc, hoàn toàn quên mất mình đã từng nói “Cười ngựa không nhanh, còn không bằng đi bộ”.

Tốc độ chậm lại, Ân Như Hứa rốt cuộc cảm thấy thả lỏng hơn, cũng có thể chậm rãi nhìn ngắm phong cảnh chung quanh.

Nàng dõi dõi kiếp kiếp bị nhốt trong cung điện tinh xảo, chứng kiến đều là cung xá ban công hoa lệ liên miên, ngọc thụ phồn hoa, người ở trong cung điện, giống như là ở trong một cái khung, đi không ra. Nhưng ở chỗ này, chung quanh là mệnh mỏng vô bờ, nhìn lên trên còn là bầu trời không hề vướng bận, thế giới phảng phất trở nên vô cùng rộng lớn, có vẻ con người càng nhỏ bé.

Đây là nhiều đời trước Ôc Đột từng nói, muốn đưa nàng đi xem cảnh sắc, rốt cuộc nàng có thể nhìn cùng với hắn.

Ân Như Hứa bắt trí bắt gác cả người đều chôn ở trong lòng ngực Ôc Đột. Nàng nghe thấy phía sau tiếng tim đập ầm ầm, giống nhịp trống, lại giống vó ngựa chạy vội không ngừng gõ mặt đất.

Nàng nghe thấy Ôc Đột cất giọng hát lên, tiếng ca hồn hậu, quanh quẩn ở bên tai nàng, cũng quanh quẩn khắp thảo nguyên, tuy rằng nàng nghe không hiểu ý tứ, nhưng giờ khắc này, nàng có được yên ổn đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.